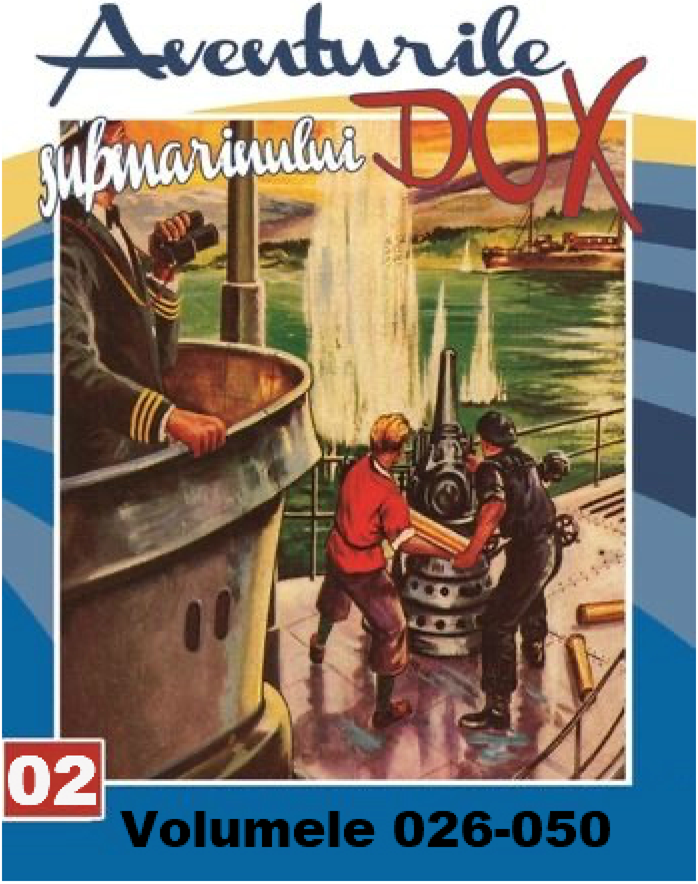

Aventurile
submarinului
DOX
02
Volumele 026-050

Aventurile submarinului Dox 026

Hans Warren

I.
O DESPĂRŢIRE DUREROASĂ

ÎNCET ŞI CU BĂGARE DE SEAMA se furişa submarinul, prin apele golfului Bengal. Zicem „se furişa” căci aici se putea foarte lesne să întâlnească în fiecare moment vreun vapor sau chiar un crucişător englez.

Lăsase în urmă insulele Andaman şi trebuia să se îndrepte spre Calcuta ca să ducă în patrie pe prinţul Ghasna, pe fiică-sa Sanja şi pe credincioşii lor servitori, cari nu se despărţiseră o clipă de ei.

Căpitanul Farrow interceptase o radiogramă expediată din Singapore către guvernământul australian prin care se atrăgea atenţiunea celor în drept să supravegheze bine submarinul, ca nu cumva să treacă prin linia de navigaţia a strâmtorii Torres, căci în India surveniseră, evenimente importante politice cari ar schimba cu totul situaţia dacă prinţul ar reuşi să pătrundă în ţară.

Fireşte că radiograma hotărâse imediat, pe Farrow să-şi îndrepte vasul tocmai într-acolo, sperând că va trece strâmtoarea înainte ca Australienii să aibă timp să-l oprească.

Izbutise să treacă linia de navigaţie a peninsulei Malakka, deşi mişuna de vapoare englezeşti. Trebuia deci să se fi petrecut într-adevăr lucruri grave ca guvernământul să ia măsuri atât de serioase.

Pe bord toţi erau trişti. Probabil că despărţirea de prinţ, pe care îl îndrăgiseră cu toţii, va fi de lungă durată, dacă nu pentru totdeauna. Cel mai îndurerat însă era George, la gândul că poate nu va mai vedea niciodată pe scumpa lui Sanja.

Era cu puţin înainte de a se înnopta. La stânga, în urma submarinului, dispăreau contururile insulelor de sus ale Andamanului, nici-un vas nu se vedea pe apa înspumată a mării.

Plundow stătea la cârmă. Era un marinar oţelit în lupte, încă de pe vremea războiului, şi îi mergea zvonul în marina militară că nimereşte drept în mijloc o portocală care ar îi plutit pe valuri între submarin şi un crucişător.

În turn, George cu Sanja, în spatele lui, se ţineau de mână şi-şi şopteau vorbe de dragoste dar şi fără cuvinte s-ar fi putut citi pe chipurile lor fragede durerea despărţirii apropiate.

— George, dragul meu George, şoptea frumoasa prinţesă indiană, o să rog pe tata să-ţi îngădui ţie şi căpitanului să ne însoţiţi ca să mai fim câtva timp împreună. Şi dacă, totuşi, va fi să ne despărţim, tu ştii, George, că nu te voi uita niciodată şi că atunci când tata îşi va recăpăta domnia, vei fi oricând cel mai drag musafir al nostru. Nu uita asta, George, şi nu mă uita nici pe mine!

Tânărul strânse la pieptul său capul drăgălaş al fetei şi murmură mişcat:

— Cum poţi crede că te-aş uita vreodată! Nu simţi tu că-mi eşti mai dragă ca orice pe lume? Sunt încă prea tânăr şi nu ne putem gândi deocamdată să ne legăm viaţa unul de altul, dar va veni o zi când voi păşi în faţa tatălui tău şi-l voi ruga să mi te dea de soţie. Vrei tu, Sanja, s-aştepţi cu răbdare ziua aceea?

Ea îl privi fără să răspundă, dar în ochii ei mari şi negri se putea citi o dragoste adâncă şi curată. Capul lui se aplecă încetişor spre al ei şi buzele lor se împreunară într-o castă sărutare.

— Ceva suspect spre tribord se auzi glasul aspru al lui Plundow, trezindu-i la realitate.

Timonierul nu ştia că la doi paşi îndărătul lui se pecetluia viaţa a două făpturi tinere, cu sufletele îmbătate de dragoste. Arătă agitat spre dreapta şi ochiul ager al lui George zări ceva plutind pe apă la vreo patru sute metri de ei.

— Pare să fie o plută, zise tânărul. Vine probabil dinspre insulele Andaman. Ţine-o într-acolo, poate reuşim să salvăm vreun naufragiat.

În timp ce Plundow se îndrepta spre punctul acela mititel, George alergă în cabină să-şi ia ocheanul. Se întâlni în drum cu tatăl său şi cu prinţul Ghasna cari ieşeau din cabina căpitanului. Le spuse şi lor ce văzuse şi se întoarse cu ocheanul în turn unde îi găsi şi pe ei.

Prin lentilele puternice ale ocheanului văzu că ceea ce zărise el era într-adevăr o plută destul de primitiv construită, pe care valurile o mânau înainte la întâmplare. Un corp omenesc zăcea nemişcat pe plută şi corpul acela părea să fie al unui european.

— Mi se pare că am sosit iar la timp ca să salvăm o viaţă de om, zise Farrow când George îi spuse ce văzuse. Vine, probabil de la Marele Andaman şi nu pricep ce-l va fi împins pe necunoscutul acela să-şi dea drumul pe apă cu o plută atât de primitivă.

— După cum văd eu, făcu prinţul, zâmbind, unde te întorci tot de aventuri dai. Îmi pare rău că datoria mă cheamă în ţara mea şi nu pot lua şi eu parte, în viitor, la toate aceste întâmplări interesante, cari te mai aşteaptă de acum în colo. Te rog însă, să nu uiţi, căpitane, că, dacă voi avea iar stăpânirea în mâna mea, dumneata şi toţi tovarăşii dumitale veţi fi oricând bineveniţi în casa mea.

Farrow îi strânse mâna cu căldură şi răspunse mişcat:

— Ştiu, dragă Ghasna, şi fii sigur că aşa vom face îndată ce ne-o va permite timpul. Mai întâi trebuie însă să te ajutăm ca să-ţi învingi duşmanul care nu e, din nenorocire, altul decât însuşi vărul dumitale. Să sperăm că vom izbuti.

— Vrei să luăm pe naufragiat cu noi, sau să-l debarcăm undeva pe mal? întrebă prinţul.

— Nu prea cred că va vroi să se întoarcă de unde a plecat, aşa că vom fi nevoiţi să-l luăm cu noi, răspunse Farrow. Poate că i-ar conveni

chiar să-l ducem la Calcuta. Aşa, Plundow.

Timonierul îndreptase cu dibăcia submarinul spre plută şi se alătură de ea. George, căpitanul şi prinţul se aplecară peste parapet şi traseră pe punte trupul acela care zăcea în nesimţire.

Era un băiat foarte tânăr, să tot fi avut optsprezece ani. Era însă supt la fată şi pe chipul lui se citea o suferinţă adâncă. Părea leşinat, după cum constatară salvatorii săi. Fu dus imediat în infirmerie şi dat în grija doctorului Bertram.

Acesta se arătă foarte îngrijorat când îl văzu în ce stare e, apoi, după o examinare superficială zise, clătinând din cap:

— Caz grav, domnilor. Tânărul pare să fie istovit de foame şi sete. Şi apoi mă tem că din pricina unei zguduiri nervoase a căpătat o congestie la creier. Deocamdată nici nu poate fi vorba să vă dea vreun răspuns la întrebări-e dumneavoastră.

— Bine, răspunse căpitanul. Atunci noi ne vom continua drumul, iar bolnavul rămâne sub îngrijirea dumitale, dragă doctore. Poate că până ce vom termina afacerea cu prinţul se va însănătoşi şi-l putem debarca la înapoiere unde va vrea el.

Submarinul zorea spre ţintă. Mai aveau de străbătut vreo mie de kilometri, dar tocmai acum se cerea mare băgare de geamă căci guvernul englez ştia prea bine că Farrow va debarca pe prinţ la Calcuta, dacă va reuşi, bine înţeles, să treacă strâmtoarea Torres. Englezii mai ştiau însă că Farrow e în stare să se strecoare şi pe sub nasul australienilor.

Şi se cerea într-adevăr o mare dibăcie să treacă neobservat, căci o întreagă flotă de distrugătoare şi crucişătoare anglo-indiene pândeau şi-i aţineau calea. Farrow însă reuşi să ocolească toate cursele. Izbuti s-ajungă cu bine la domeniul prinţului şi să-l debarce pe uscat. Prinţul Ghasna era acum aşezat iar în scaunul de domnie al strămoşilor săi.

Când Farrow, George şi Petre se întoarseră pe vasul lor, doctorul Bertram îi întâmpină cu vestea că tânărul salvat de ei se simte mai bine şi speră că peste două trei zile va fi în stare să se scoale din pat. Le mai spuse că nu l-a întrebat dinadins nimic ca să nu-i provoace vreo turburate a crierului, dar că tânărul e atât de agitat încât va povesti singur cele ce i s-au întâmplat

Vestea îi era pe plac căpitanului, care se gândea că o nouă aventură i-ar mai abate pe George de la tristeţea lui. Despărţirea de Sanja sfâşia inima tânărului, deşi căuta să se stăpânească şi să s-arate bărbat.

În timp ce submarinul, rămas sub conducerea destoinică a lui Plundow, ieşea la larg, căpitanul se duse împreună cu fiul său în infirmerie. La vederea lor, bolnavul se ridică în capul oaselor şi-i privi Cu ochii aprinşi de chinurile cad îi buciumau sufletul.

— Ei, tinere, cum te simţi? începu Farrow, cu glas prietenos. Văd cu bucurie că ţi-ai revenit niţel. Ia să-mi spui acum ce te-a făcut să

porneşti aşa în lume, pe pluta aceea şubredă. Poate că noi te putem ajuta. Vei fi auzit, cred, de noi. Eu simt căpitanul Farrow şi în momentul de faţă te afli în submarinul meu. Vorbeşte fără teamă şi fii sigur că nu te vom lăsa la nevoie.

— Oh, dumneavoastră sunteţi vestitul căpitan Farrow! strigă cu ochii scânteietori tânărul. Atunci e spre norocul meu că am fost salvat tocmai de dumneavoastră. Mă numesc Dick Clive; tatăl meu, Lionel Clive, are o plantaţie pe insula Marele Andaman, dar o rudă mai de departe a tatei, Jimmy Ohlsen, ne-a izgonit din casa noastră. Nu ştiu de unde a scos la iveală o poliţă semnată de tata, prin care îl scotea dator o sumă mare de bani, pe când în realitate bietul tata nu împrumutase de la el nici măcar un gologan. Tata a făcut atunci o reclamaţie la parchet împotriva lui, dar îndată după asta a izbucnit o răscoală, printre muncitorii noştri băştinaşi, care a luat proporţii grave. A trebuit să fugim într-o noapte din bungalowul nostru, eu, tata şi sora mea Ellen. În desiş ne-am rătăcit unii de alţii şi tot căutându-i cu disperare, am ajuns într-un luminiş aproape de ţărm unde mi-am făcut o plută din trestii de bambu şi m-am lăsat pe apă. Auzeam aproape de mine glasurile băştinaşilor cari mă căutau. Două zile şi două nopţi am rătăcit aşa, în voia valurilor, apoi mi-am pierdut cunoştinţa şi m-am trezit aici pe vasul dumneavoastră. Domnule căpitan, s-ar putea să acostaţi la insula Marele Andaman şi să cercetaţi ce s-au făcut tata şi sora mea?

— Fireşte că aşa vom face, dragă domnule Clive, se grăbi să-l liniştească Farrow; bănuiesc însă că în lipsa dumitale vor fi intervenit autorităţile engleze şi o astfel de răscoală se potoleşte repede.

— Vedeţi că plantaţia noastră, e foarte retrasă şi departe de tot de Fort Cornwallis. Băştinaşii au tăiat imediat firul telefonic aşa că până să ajungă vestea la urechile autorităţilor vor trece multe zile la mijloc. Şi apoi, nici-unul din răsculaţi n-are s-o facă.

— Ai dreptate, dar s-ar putea ca întreruperea comunicaţiei să fie observată la poştă.

— Întreruperi se întâmplă, din nenorocire, adesea din pricina furtunilor cari bântuie pe acolo. Sunt foarte îngrijorat de soarta alor mei, domnule căpitan, făcu tânărul, lăcrămând.

— Uite ce e, încheie Farrow ca să-l îmbărbăteze, suntem cam la vreo douăzeci şi patru ore de insulă. Cum ajungem acolo, ne vom duce să vedem cum stau lucrurile. Nu trebuie să-ţi pierzi nădejdea, domnule Clive, chiar cele mai disperate situaţii le vezi altfel când le priveşti cu sânge rece. Acum încearcă să dormi ca să fii odihnit când vom debarca pe insulă.

Cuvintele căpitanului părură să liniştească pe tânăr căci dădu din cap, zâmbind uşor, apoi închise ochii şi adormi imediat.

— Tată, zise George lui Farrow când fură amândoi în cabina

căpitanului, ştiu că eşti hotărât să debarcăm pe insulă; mă gândesc însă că ar fi foarte primejdios pentru noi. Au trecut câteva zile de la izbucnirea răscoalei aşa că nu se poate să nu fi ajuns zvonul la urechile autorităţilor. Te pomeneşti că ne lovim nas în nas cu trupele venite să potolească răscoala.

— M-am gândit şi eu la asta, dragul meu, răspunse grav căpitanul. De aceea vom debarca numai după ce se va întuneca. Tot atunci vom putea vedea mai în voie cum stau lucrurile. Tare mă tem că bietul băiat va avea de îndurat o mare lovitură, deoarece cred că băştinaşii au ucis pe tatăl şi sora lui.

— Mă mir că acuză cu atâta siguranţă pe vărul acela al lor. Când cineva făptuieşte o astfel de crimă, se fereşte să se dea pe faţă...

— Aşa e. M-am mirat şi eu că omul acela a fost atât de puţin prevăzător. Totuşi se poate să-şi fi închipuit că nu va scăpa cu viaţă nici unul din cei trei Clive şi nu va avea cine să-l dea de gol, ceea ce s-ar fi şi întâmplat dacă nu-l găseam noi pe băiat. Pe urmă era lesne ca pe baza poliţei, să pună mâna pe plantaţie.

— Nu ştiu cum, dar am impresia că tânărul Clive spune adevărul şi că poliţa era într-adevăr o pungăşie de-a lui Jimmy Ohlsen. Va fi însă greu de dovedit, dacă băştinaşii îl vor fi asasinat pe bătrânul plantator.

— În sfârşit, vom vedea noi ce e de făcut când vom fi pe insulă. Din fericire se pare că englezii ne-au mai slăbit din ochi. Ei ştiu că am dus pe Ghasna în patrie – doar ei sunt aceia cari l-au recunoscut ca prinţ şi l-au întronat în drepturile lui.

— Da, da, oftă George, din adâncul sufletului, şi cine ştie dacă îl vom mai revedea vreodată!

— Nu numai odată ci de foarte multe ori, dragul meu, zise Farrow, ca să-l mai îmbărbăteze. De câte ori îţi vei exprima tu dorinţa, ne repezim la Calcuta să-l vizităm pe prinţ. Uite, dacă vrei ne ducem chiar după ce-l vom debarca pe tânărul Clive pe insula Andaman.

Pentru întâia oară de când se despărţise de Sanja, un zâmbet se ivi pe buzele lui George.

— Ai dreptate, tată, ne putem duce oricând. Sunt încă tânăr, vreau să mai cutrier lumea şi să mai trec prin multe aventuri ca acelea prin cari am trecut. Mai întâi, sper că vom avea peripeţii interesante la Marele Andaman. Aş fi cât se poate de bucuros să-l putem ajuta pe tânărul Dick Clive, băiatul mi-e foarte simpatic.

— Şi mie. M-aş bucura din suflet să găsească în viaţă pe tatăl şi surioara lui. Pe cât ştiu prinţul a învăţat pe doctorul nostru să fabrice granate cu gaze. După cum îmi spunea mai adineauri Bertram, băştinaşii de pe insulele Andaman stau pe o treaptă foarte joasă ca indivizi, dar sunt în schimb şireţi şi trădători ca nici-un alt popor

necivilizat, aşa că trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Când un european lipsit de scrupule se pune în fruntea lor, sălbatecii aceştia devin şi mai primejdioşi. Ştim asta din istoria secolului trecut a indienilor din America de nord. Aşadar, lesne n-o să ne fie în nici-un caz să ducem la bun sfârşit întreprinderea noastră şi te rog, dragul meu, să-mi făgăduieşti că vei fi cât se poate de prudent.

— Da, tată, îţi făgăduiesc, răspunse tânărul, solemn. Vreau doar s-o mai revăd pe Sanja mea dragă. Poţi fi deci liniştit. Mă bucur însă că a survenit ceva să-mi mai risipească niţel gândurile astea triste. A, ne ridicăm la suprafaţă, deci am ieşit din strâmtoare.

Rindow le comunică aproape îndată că au trecut zona primejdioasă. Reuşise să se strecoare printre două distrugătoare engleze şi erau acum în largul mării. Nici-un vas nu se mai vedea în zare. Viteza fu redusă şi ventilatoarele deschise, ca echipajul să poată avea niţel aer proaspăt. Uşor şi în toată liniştea se îndrepta submarinul spre ţintă. Doar în două rânduri fusese nevoit să se lase afund din pricina unor distrugătoare engleze cari le ieşiseră în cale. După douăzeci şi patru de ore începu să se zărească o fâşie întunecată – coasta de nord ă insulei Marele Andaman.

II.
ADVERSARI PRIMEJDIOŞI

CU PUŢIN ÎNAINTE DE-A SE ÎNTUNECA, avură înaintea lor insula, ceea ce le venea foarte bine la socoteală, căci nu cutezau să se apropie pe lumină de o insulă locuită.

Căpitanul Farrow dădu mulţumit din cap, şi zise lui George si Rindow care se aflau lingă el:

— Mai bine nici că se putea. Voi întreba acum pe tânărul Clive unde putem acosta mai aproape de plantaţia tatălui său. A, uite că vine încoace. Mă bucur că băiatul s-a înzdrăvenit atât de repede.

Dick Clive se uită spre sud, cu ochii dornici şi trişti, murmurând cu adâncă mâhnire:

— Cine ştie ce ma aşteaptă! Tata, sărmanul meu tată şi biata mea surioară, vor mai fi ei în viaţă?...

— Omul nu trebuie să-şi piardă niciodată speranţa, dragul meu, răspunse Farrow, grav. Trebuie să fii tare, ca să ne ajuţi, pe cât îţi stă în putinţă, căci noi nu cunoaştem insula şi nu ne putem bizui decât pe dumneata ca să ducem la bun sfârşit ceea ce întreprindem acum. Unde putem acosta nevăzuţi?

— Avem la nord un port foarte bun, dar e ocupat probabil de răsculaţi, aşa că acolo nu se poate, răspunse tânărul. Ştiu eu însă un mic golf prin apropiere, adică la vreo sută de metri de port unde nu cred că vom fi văzuţi de cineva..

— Foarte bine. Dumneata stai cu noi în turn şi îndrumează-ne.

Acum ne lăsăm sub apă şi când vom fi lângă golf, aşteptam să se întunece bine şi pe urmă debarcăm pe uscat. Ne duci apoi la bungalowul dumneavoastră; poate că aflăm acolo ceva mai precis.

— Da, domnule căpitan, voi face tot posibilul să vă duc la casa noastră, fără nici-o primejdie pentru însoţitorii mei. Vedeţi palmierul acela înalt? Într-acolo trebuie să vă îndreptaţi ca s-ajungem în golf.

— Cum se poate debarca? întrebă căpitanul. Ne putem apropia mult de mal?

— Foarte mult chiar, malul e adânc de vreo zece metri şi cade vertical în mare, aşa că puteţi ancora direct la ţărm.

— Minunat! Nu mai e nevoie de transbordare cu bărcile, lucru care poate atrage atenţia. Aşa. Văd că înaintăm de-a dreptul spre palmier. Eu sper că o să avem o reuşită deplină.

Cu toate cuvintele lui de îmbărbătare, Farrow nu era chiar aşa de încrezător în izbânda planului său, dar vroia să nu descurajeze pe tânărul Clive. El credea cu siguranţă că băştinaşii uciseseră pe tatăl şi sora lui, se gândea însă că, dacă nu mai poate face altceva, cel puţin să-l răzbune şi, mai ales, să-şi recapete tânărul drepturile sale la moştenire.

Dick Clive păru că i-a înţeles gândul căci zise amărât:

— Nu e aşa că nu mai e nici-o speranţă să-l regăsesc pe ai mei în viaţă, domnule căpitan?

— Dragă domnule Clive, răspunse Farrow, nu vreau nici să-ţi dau speranţe zadarnice şi nici să te descurajez. Doctorul Bertram al nostru poate să-ţi confirme şi el că băştinaşii, aceştia sunt foarte vicleni şi răi. Dacă se întâmplă să mai fie şi aţâţaţi de un european, devin şi mai periculoşi. Judecând din acest punct de vedere, nu-ţi pot da mari speranţe. Pe de altă parte, faptul că tatăl şi sora dumitale au reuşit să fugă în junglă, mă face să cred că ticălosul acela de văr nu i-a convins cu totul pe băştinaşi să treacă de partea lui, aşa că ar mai fi oarecari speranţe să-l regăseşti. Să fi vrut ei cu tot dinadinsul să-l găsească, fii sigur că-l găseau. Că te-ai rătăcit de ei, nu e de mirare, fugărit şi încolţit cum erai din toate părţile. Deci, după cum îţi spuneam, nu vreau nici să-ţi dau speranţe zadarnice şi nici să-ţi pricinuiesc cu vorbele mele o durere de prisos.

— Domnule căpitan, răspunse tânărul, cu supunere, simt ca-mi vreţi binele – am văzut asta din felul cum v-aţi purtat până acum cu mine şi vă voi asculta. Nu pierd încă speranţa, dar voi fi tare faţă de orice ar fi să mi se întâmple.

— Bravo! făcu Farrow, bătându-l pe umăr. Să sperăm, că totul se va sfârşi cu bine. Noi, domnule Clive, am întâmpinat atâtea lucruri pe care mintea omenească mici nu le poate cuprinde şi am scăpat buni teferi – după cum vezi. Eu sunt aproape sigur că-i vei regăsi pe ai dumitale în viaţă.

— Să dea Dumnezeul oftă tânărul, din adâncul sufletului.

Se întunecase de-a binelea. Totuşi submarinul îşi urma nesupărat ţinta. După vreun ceas, Căpitanul dădu comanda la maşini ca vasul să-şi reducă viteza şi să înainteze cât mai încet. Deşi luna nu ieşise încă din nori şi nu se vedea nimic, Farrow simţea instinctiv că se apropie de insulă. Dick Clive, care crescuse de mic copil prin meleagurile acelea şi cunoştea fiecare colţişor, îl întrebă pe căpitan de ce merg aşa de încet, iar acesta răspunse:

— Ne aflăm cu siguranţă în golful pomenit de dumneata. Când luna va sfâşia norii, te vei convinge că aşa e.

— Eu zic, domnule căpitan, spuse atunci tânărul, să acostaţi direct în golf. Pereţii malului cad vertical în mare la o adâncime de cel puţin zece metri. În nici-un caz nu putem sa încercam s-ajungem pe uscat înot căci în golf mişună rechinii.

— Bine că mi-ai spus, răspunse Farrow. Vom înainta deci până ne izbim de pământ. Poate că e mai bine să fim acolo înainte de-a ieşi luna dintre nori.

Dădu o comandă la maşini şi vasul, împins binişor cu electromotoarele, alunecă mai departe. Numai un marinar cu experienţa lui Farrow putea reuşi să găsească prin bezna aceea punctul exact de debarcare. Când vasul se ciocni uşor de stânca moale de mărgean şi se opri apoi în loc, tânărul Clive exclamă uluit.

— Domnule căpitan, mi se pare că suntem chiar în golful despre care vă vorbeam. Cum aţi izbutit să-l nimeriţi pe întuneric, nu înţeleg. Eu, care cunosc bine locurile, n-aş fi putut, drept să vă spun.

— A, nu e mare lucru, Chestie de obişnuinţa, răspunse Farrow, cu nepăsare. Acum însă te-aş ruga să-mi dibuiesti poteca de unde putem ajunge la bungalowul dumitale. Deşi nu cred să fie puse iscoade pe-aici, e mai bine să pătrundem nesimţiţi în desiş. Cu toate că a trecut o săptămână de la izbucnirea răscoalei, s-ar putea ca Jimmy Ohlsen să fi băgat de seamă fuga dumitale şi să se ferească de vreo surpriză.

— Poteca o găsesc eu şi pe întuneric, cred însă că e mai bine s-aşteptăm până se va lumina de ziuă. Băştinaşii ăştia au obiceiul să cutriere şi noaptea prin pădure, sunt foarte vicleni şi şireţi şi au săgeţi otrăvite. Mai ales acum, fiind încă agitaţi după răscoală, nu vor fi având astâmpăr nici noaptea.

— Fireşte că se cere să ne gândim şi la asta, dar nu trebuie să ne fie o piedică. Pentru eliberarea tatălui şi surioarei dumitale ca şi pentru a pune cu botul pe labe pe Ohlsen, e neapărată nevoie să ne furişăm în casă. Poate că băştinaşii, superstiţioşi cum sunt, nu vor îndrăzni să tragă în dumneata părându-li-se o minune că te văd în viaţă. Şi-apoi, noi suntem deprinşi să cutrierăm jungla prin întuneric şi ştim să ne ferim, de asemenea avem şi arme cu cari îi putem înlătura lesne pe băştinaşi din cale. Aşa dar, înainte, domnule Clive, e vorba de salvarea

acelora cari îţi sunt dragi.

Încă dinainte, căpitanul pusese să se tragă la sorţi oamenii cari să ia parte la expediţie.

Făcea aşa, ca să nu se simtă nimeni jignit.

Fireşte ca Petre şi George erau de drept aleşi. Curajosul fiu al căpitanului nu se dădea nici odată îndărăt când era vorba de o primejdie. Dintre cei doi ofiţeri ai vasului, sorţii căzură pe secundul Brun, aşa că în lipsa lor conducerea submarinului rămânea în grija lui Rindow.

Fură aleşi paisprezece marinari şi echipaţi cu revolvere, carabine şi granate de gaze, cari se dovediseră atât de preţioase în ultimul timp. Doctorul Bertram se alătură şi el de expediţie, fiind de părere că ar putea da ajutor camarazilor cari ar fi eventual nimeriţi de vreo săgeată otrăvită de-a băştinaşilor. Luă cu sine câteva fiole cu contra-otravă. Din lunga lui experienţă, în care avusese prilejul să cunoască obiceiurile şi mijloacele de apărare, presupunea că băştinaşii insulelor Andaman se slujesc de o otravă al cărei efect se asemănă cu veninul şarpelui. Contra-otrava preparată de el făcea minuni în astfel de cazuri.

Cu o deosebită băgare de seamă, fără cel mai mic zgomot coborî mica trupă pe uscat si, ţinându-se de mână, intrară în desiş, conduşi de tânărul Clive care mergea în fruntea lor.

Toţi îşi ţineau la îndemână revolverele şi lămpile de buzunar ca să se poată apăra dacă băştinaşii ar încerca să-l atace.

Poteca pe care mergeau ei era foarte îngustă, şi frunzişul des împiedeca şi mai mult calea. Căpitanul Farrow, care venea după Dick, îl opri după câtva timp şi-i şopti să lase pe Petre înainte. Uriaşul se pricepea mai bine ca oricare altul să taie cu cuţitul său enorm mărăcinişul şi lianele cari creşteau aci în voie.

După vreun sfert de ceas de drum, Petre se opri şi şopti de abia auzit:

— Domnule căpitan, înaintea ori în jurul nostru se află oameni. Foşnetul ăsta uşor nu e de animal, parcă s-ar furişa câţiva inşi prin desiş.

Nimeni nu mai mişca. În mâna dreaptă ţineau revolverele, iar în stânga lămpile de buzunar. Aerul acela umed şi mucegăit care plutea sub copaci era înăbuşitor.

În jurul lor foşnea şi trosnea sinistru. Oare să-l fi şi împresurat oamenii aceia primejdioşi despre a căror viclenie şi cruzime le vorbise doctorul şi căpitanul şi se vor pomeni deodată cu săgeţile lor otrăvite ciuruindu-le trupurile?

Lui Petre i se păru deodată că aude lângă el un foşnet uşor. Întinse mâna binişor şi simţi că tufele din dreapta lui se mişcă. Cineva se strecura cu îndemânare printre ramurile elastice; nu putea fi decât un

băştinaş care se va izbi în clipa următoare de el.

Uriaşul îşi zise că omul trebuie să se fi târât pe pământ ca să răzbată mai bine. Se apleca şi ţinu podul palmei la vre-o jumătate de metru de pământ. Căpitanul rânduise oamenii în cu soţ şi fără de soţ. Deoarece se puteau aştepta că vor fi atacaţi din amândouă părţile potecii înguste, hotărâse mai dinainte pe cei cu soţ pe dreapta, iar cei fără soţ la stânga.

Aşa se şi aşezară acum, toţi pregătiţi de luptă. Petre ţinea în mâna stângă lampa de buzunar, pe când dreapta lui aştepta să cuprindă în degetele lui de oţel pe vreun duşman, ca într-un cleşte din care cu greu ar mai putea scăpa.

Farrow nu ştia ce face Uriaşul, dar auzi şi el acum în tufişul din dreapta un foşnet care se apropia. Probabil că vreunul din băştinaşi vroia s-o ia înainte celorlalţi. Se vor fi mirat pesemne şi ei ce să fie zgomotul – oricât de uşor – pe care-l făcea Petre deschizând drumul cu cuţitul său celor cari veneau în urmă.

Sau poate că aveau iscoade cari pândeau la capătul potecii şi veniseră să le dea de veste celorlalţi de sosirea străinilor. În orice caz situaţia nu era de fel plăcută. Măcar că doctorul luase cu el fiolele cu contra-otrava, nu puteau şti ce efect au săgeţile înveninate, ale duşmanilor cari îi pândeau. Şi apoi, chiar neotrăvite, rănile provocate de săgeţi sunt şi aşa destul de primejdioase.

Şi ce te faci dacă doctorul va fi şi el rănit printre cei dintâi şi nu va mai fi în stare să le facă injecţiile? În întunerecul acesta sinistru, o luptă cu un duşman atât de viclean şi primejdios era într-adevăr ceva care te făcea să-ţi îngheţe sângele în vine.

Căpitanul chibzuia dacă n-ar fi mai bine să se retragă şi s-aştepte până dimineaţă, după cum îl sfătuise Dick Clive.

Era însă prea târziu, căci Petre făcu o mişcare bruscă, se auzi o exclamaţie de mirare apoi Uriaşul, şuieră printre dinţi:

— Faceţi lumină!

Lămpile se aprinseră într-o clipită. Văzură la stânga si la dreapta lor chipuri negricioase şi speriate care dispărură, răcnind, în desiş.

Petre apucase însă să-şi încleşteze degetele în ceafa unuia din ei, şi omul îi rămase în mână, moale ca o cârpă. ÎI trase pe potecă şi-i luă cu mâna cealaltă săgeata şi cuţitul pe cari le avea la brâu.

Farrow se uită la băştinaş. Era urât foc şi chipul păstra caracteristica rasei polineziene. .

— A, foarte interesant! făcu doctorul Bertram care se apropiase şi el. Atunci tot e adevărat că locuitorii insulelor Andaman au tipul polinezian. Nu-l strânge aşa, Petre, că-l sugrumi

Bertram lăsă pe băştinaş să răsufle niţel apoi începu cu el, pe limba lor, o conversaţie mai lungă.

— Căpitane, zise el apoi lui Farrow, mi se pare că avem în mâini un

ostatec de preţ. Băştinaşul e chiar feciorul căpeteniei. Ne ameninţă, însă, cu năvala alor săi, pe cari îi vor aduce ceştilalţi cu cari era el.

Cum sfârşi doctorul vorba, auziră pe băştinaş zicând într-o englezească nu tocmai stricată:

— Osa să fie liber şi voi, străinii, puteţi să plecaţi, altminteri vine Naki, tatăl meu şi omoară pe voi toţi.

— Aşa? Păi atunci, băiatule, o să mori şi tu. Poate că tatăl tău preţuieşte mai mult viaţa ta decât moartea noastră, răspunse foarte calm căpitanul. (Apoi adăugă, adresându-se doctorului): Poate că ar fi mai bine să ne întoarcem pe submarin şi să aşteptăm până mâine dimineaţă. Petre a avut într-adevăr noroc, căci s-ar putea s-avem în căpetenie un aliat?.

În aceeaşi clipă Osa scoase un ţipăt ascuţit şi rămase cu ochii holbaţi de groază, la tânărul Clive care se apropiase de ei. Bolborosi câteva cuvinte pe limba lui, tremurând de spaimă.

— Minunat! şopti doctorul căpitanului. Osa crede că are înaintea lui stafia lui Clive care îşi caută rudele. Sa ştii un lucru: chiar dacă vine grosul trupei băştinaşilor, n-au să îndrăznească să ne facă nimic atâta timp cât îl văd pe Clive cu noi. Tot prin acest Osa vom putea afla ce s-au făcut tatăl şi sora tânărului.

— Ne aflăm însă aici într-un loc neprielnic pentru noi, răspunse Farrow. Trebuie neapărat să ieşim undeva în vreo poiană sau luminiş unde să nu putem fi împresuraţi pe furiş. Există aşa ceva prin apropiere, domnule Clive?

— Cum să nu! În cinci minute putem ajunge în poiana cea mare unde e locuinţa noastră. Tocmai mă gândeam că ar fi bine să ne ducem imediat într-acolo ca să-l luăm pe Jimmy Ohlsen prin surprindere. De băştinaşi n-avem ce ne teme deocamdată, spaima lui Osa îi va cuprinde şi pe ceilalţi când mă vor vedea. Se uită apoi ameninţător la Osa, care tremura ca varga şi ar fi căzut în genunchi dacă nu-l ţinea Petre, şi zise cu glas cavernos:

— Osa, unde e tata şi sora mea?

— Stăpâne, cruţă-mă bolborosi Andamanul, îngrozit. Tuan Ohlsen i-a dus de-aici şi pe urmă a plecat şi el.

— Domnilor, făcu acum tânărul, agitat, avem cel mai bun prilej să pătrundem în bungalowul nostru unde vom fi în deplină siguranţă. Acolo putem intra în tratative cu răsculaţii, având în acelaş timp putinţa de apărare împotriva unui atac din partea lor. De asemenea e posibil să aflăm de la ei unde a târât Ohlsen pe tatăl şi sora mea.

— Ai dreptate, răspunse Farrow. Să mergem. Să ne grăbim; însă, ca să m-apuce băştinaşii să se dezmeticească.

Petre dădu pe Osa pe mâna celuilalt uriaş, Kard, şi o luă înainte, croind drum celorlalţi prin desiş. După cinci minute de mers ajunseră într-o poiană înconjurată de copaci în mijlocul căreia se afla

bungalowul familiei Clive – o casă mare ei încăpătoare.

Nu era exclus ca să dea acolo de câţiva răsculaţi, sau ca Ohlsen să nu fi concediat servitorii. În cazul acesta noii sosiţi se puteau aştepta „la multe” neplăceri, dacă nu la ceva şi mai rău.

Se auziră într-adevăr câteva strigăte scurte dinspre terasa, împodobită cu plante agăţătoare, care se întindea de jur împrejurul casei. Aşa dar erau şi aici santinele, sau poate că băştinaşilor le plăcea să se plimbe noaptea ca lunatecii?

Aventuroşii noştri prietenii se aşteptau să se pomenească împroşcaţi de săgeţi, dar iarăşi tânărul Clive salvă situaţia. Păşi, cu hotărâre, înainte, ţinând lampa de buzunar aşa ca să-l cadă lumina pe faţă.

De pe terasă i se auziră ţipete de spaimă, apoi făpturi negricioase şi mărunte o luară la fugă înghesuindu-se, care sărind peste balustrada terasei, care dând buzna pe trepte ca să dispară apoi în desiş.

— Tot sunt şi eu de folos la ceva, murmură Dick Clive, râzând. Spaima acestor superstiţioşi ne-a scutit de o luptă destul de primejdioasă. Trebuie să ştiţi că săgeţile lor nu dau niciodată greş.

— Trebuie să-i forţăm să intre în tratative cu noi, îşi dădu cu părerea Farrow. Timp de pierdut n-avem. Mă tem, domnule Clive, că autorităţilor le-a ajuns la ureche ca se petrece aici şi ne vom pomeni cu o trupă de soldaţi peste noi. Situaţia mea ar fi atunci cât se poate de critică. Submarinul ne va fi confiscat şi noi închişi pentru cine ştie câtă vreme. Mai mult încă: dacă am cădea în mâna francezilor, cu siguranţă că voi fi condamnat la o pedeapsă foarte aspră. De aceea aş vrea să intrăm cât mai repede în tratative. Să sperăm că Naki va veni în curând să încerce să-şi elibereze feciorul.

— Cu siguranţă, răspunse tânărul Clive. Drept e, că în alte împrejurări aţi fi avut de dus o luptă destul de grea, căci băştinaşii sunt foarte viteji; sper însă că presupusa mea stafie îi va intimida şi vor cădea la învoială. Sper chiar că îi voi putea convinge să se întoarcă la situaţia dinainte. Odată ce nu vor mai fi aţâţaţi de Ohlsen, nici nu se vor mai gândi la răscoală, fiindcă n-ar avea nici-un motiv. Noi ne-am purtat cât se poate de omeneşte cu ei.

— Eu mă bucur, în primul rând, că tatăl şi surioara dumitale sunt încă în viată – cel puţin aşa cred. Altminteri n-ar fi spus Osa că Ohlsen i-a dus de aici. Probabil că i-a ascuns undeva şi-i ţine captivi. Poate că nu îndrăzneşte să-i omoare, ci vrea să vândă plantaţia, pe urmă, după ce va pune mâna pe bani, s-o şteargă repede. Pe temeiul poliţei pe care zici – că o are, o să-l fie lesne să-şi pună planul în aplicare.

— Atunci ar trebui să mă reped imediat la Port Cornwallis, zise Clive şi să pun să-l aresteze, până ce se vor lămuri lucrurile.

— N-ai nici-o dovadă împotriva lui, pe când el are poliţa. Dispariţia tatălui şi a surorii dumitale îi va servi cauza. O să susţină că au fugit

dinadins ca să scape de urmărire. Deci, rezultatul va fi că va ucide pe ai dumitale sa să înlăture orice dovadă.

— Aveţi dreptate, domnule căpitan, zise, speriat, tânărul. Trebuie să găsim cu orice preţ pe tata şi pe Ellen. Să sperăm că Naki nu va întârzia. O să-l sperii că-i ucid fiul în chinuri groaznice şi sunt încredinţat că voi obţine orice de la el. Sunt sigur că spaima îl va face să renunţe şi pe viitor la vreo răscoală.

— Cu atât mai bine. Nu cred însă că-ţi vei putea juca multă vreme rolul de strigoi. Vor înţelege şi băştinaşii în cele din urmă că eşti om în carne şi oase ca şi ei şi situaţia dumitale se va înrăutăţi. Mă tem că vor căuta să se răzbune pentru păcăleala pe care le-ai tras-o.

— Asta în nici-un caz, sunt prea primitivi şi superstiţioşi. Acum aş vrea să cercetez niţel casa. Aveam printre ceilalţi servitori; şase fete şi femei de-ale băştinaşilor. Cred că sunt tot aici, fiindcă femeile lor nu ies noaptea din casă. Vom trimite pe Soria, cea mai inteligentă dintre ele, la Naki să-l lămurească situaţia. El habar n-are ce căutăm noi aici. Poate că în spaima lui, când va fi aflat despre apariţia mea, de la cei cari au fugit adineauri de pe terasă, să le facă vreun rău alor mei.

— Bine, încuviinţă Farrow. Eu voi pune pe marinarii mei de pază în jurul casei, căci ne putem aştepta din moment în moment la un atac din partea lui Naki şi a oamenilor săi.

III.
ÎNDRĂZNEALA LUI GEORGE.

LOCOTENENTUL BRUN ÎŞI ASEZĂ marinarii de strajă în jurul terasei.

— A, uite că iese luna dintre nori! strigă bucuros Clive căpitanului cu care se afla în dosul casei. Acum nu se mai pot apropia băştinaşii pe nesimţite de noi. Colo e clădirea în care dorm servitorii. Vreţi să mergeţi cu mine, domnule căpitan?

— Fireşte. Să-l luăm şi pe doctor Ca să ne slujească de tălmaci. Vrei să vii şi tu, George?

— Desigur, tată. Ştii doar destul de bine că nu m-ar răbda locul ştiindu-vă în primejdie.

— Bine, hai, dar vezi să nu faci vre-o copilărie, dragul meu.

Osa fu dat iar în paza lui Petre. Ca ostatec era cum nu se poate mai de preţ şi nu trebuia să scape. Bietul băiat părea să se teamă tot atât de pumnul Uriaşului cât şi de stafia lui Clive.

Farrow cercetă cu privirea câteva momente spre tufiş, apoi coborî în fugă treptele terasei ca să se ducă la clădirea în care dormeau servitorii. Clive venea imediat după el pe când George rămase niţel mai în urmă căci ochii săi ageri zăriseră o licărire albicioasă la marginea desişului.

ÎI fulgeră gândul că s-ar putea să fie Ellen Clive adusă de băştinaşi

ca să facă schimb de ostateci, dându-o pe ea in locul fiului căpeteniei. Gândul acesta prindea tot mai mult rădăcini în mintea lui. Poate că aşa era obiceiul la băştinaşi ca şi la alte triburi ca să se facă schimb de prizonieri după luptă.

Îşi făcu repede un plan îndrăzneţ. Chiar dacă fata va fi eliberată în locul lui Osa, rămânea totuşi de salvat bătrânul Clive. Ce-ar fi să scape el singur pe Ellen din mâna lor? Băştinaşii ar fi pe urmă siliţi să elibereze pe Lionel Clive în schimbul fiului căpeteniei.

Cum luă această hotărâre, îşi încetini pasul. Aştepta ca tatăl său cu Dick să intre în casă şi apoi să-şi pună planul în aplicare. Avea doar trei granate cu gaze la el, aşa că putea să se descotorosească repede de cei cari pândeau la marginea desişului. Va lăsa apoi să treacă o jumătate de ceas la mijloc ca sa aibă timp tovarăşii săi să pună mâna pe câţiva băştinaşi, poate chiar pe căpetenie.

Mare îi fu bucuria când văzu pe tatăl său dispărând împreună cu Dick Clive în casă. Luă imediat una din granate, potrivi pe celelalte aşa sa să le poată avea mal la îndemână şi porni cu paşi sprinteni spre desiş unde zărise licărirea aceea albă. Îşi zicea că nu se poate ca băştinaşii să nu fi prins de veste de sosirea lor şi pândeau acum la marginea pădurii.

George îşi dădea perfect seama de gravitatea situaţiei. Trebuia să străbată o bucată din luminiş în plină lumină de lună până s-ajungă la apropierea potrivită pentru aruncarea granatelor. Deci, pe puţin treizeci de metri, în care timp era o ţintă minunată pentru săgeţile otrăvite ale băştinaşilor, despre cari Dick Clive, îi spusese că sunt nişte ţintaşi fără cusur. Şi într-adevăr, de abia făcu vreo câţiva paşi şi auzi un zbârnâit ca de cărăbuş în zbor. Erau săgeţile, cari treceau aproape de tot de el. De abia acum înţelese George adevărata primejdie dar era prea târziu sa se mai întoarcă din drum.

Ar fi ajuns clipa în care să se răsucească în loc, ca s-o ia înapoi, pentru ca săgeţile să i se înfigă în trup. Trebuia cu orice preţ să alerge înainte şi să arunce granatele cu gaze prin cari să-şi înlăture din cale duşmanii.

De pe terasă se auzeau strigătele de avertizare ale tovarăşilor săi cari vedeau; încercarea lui îndrăzneaţă, dar vedeau şi granatele pe cari le ţinea în mână şi ştiau că arma aceasta nu dădea greş.

S-ar fi repezit după el să-l ajute, nu puteau însă să-şi părăsească postul fără, ordinul căpitanului sau al locotenentului lor. Nu le rămânea, deci, decât să-l avertizeze de primejdie, ceea ce nu-i era de nici-un folos împotriva săgeţilor perfide cari plouau în jurul său. Se căia acum de nesocotinţa lui, dar, nu mai putea să dea îndărăt, trebuia să-şi ducă la îndeplinire hotărârea luată.

Numai zece metri îi mai rămânea de străbătut până să arunce întâia granată câre să amorţească pentru douăzeci şi patru de ore pe

băştinaşii de la marginea desişului şi pe Ellen Clive. S-ar putea pe urmă să-l transporte în linişte pe toţi ca să-i aibă de ostateci. Noroc ar fi să fie şi căpetenia printre ei şi de mirare nu i se părea, căci mai mult ca sigur că Naki se afla în fruntea băştinaşilor.

La gândul acesta, George simţi că-l sporeşte curajul. Nu, nu trebuia să dea îndărăt chiar dacă moartea grozavă îl pândea în fiecare clipă.

Încă patru metri şi întâia granată va zbura spre duşman scoţându-l din luptă... apoi trei şi... Îl cuprinse o mare bucurie, mulţumind în gând lui Dumnezeu că-l ferise până acum de săgeţile băştinaşilor.

Aruncă granata care se sparse şi împrăştia în juru-i un miros greu. Mai aruncă una în dreapta, alta în stânga şi se opri, răsuflând uşurat, râzând de fericire că planul lui reuşise. Nu se putea acum ca băştinaşii să nu se supună, să nu elibereze pe Lionel Clive – mai mult încă; să nu-i spună unde stă ascuns Jimmy Ohlsen.

Trebuia să aştepte o jumătate de ceas până ce gazele se vor risipi, în care timp băştinaşii cari vor alerga în ajutorul căpeteniei lor urmau să cadă şi ei trăsniţi de mirosul gazelor.

George rămase pe loc, ştiind că se poate bizui pe puterea granatelor cari îşi vor şi fi făcut efectul. Băştinaşii vor fi zăcând acum în nesimţire şi printre ei Ellen Clive, ostateca lor preţioasă pe care vroiau s-o elibereze în schimbul fiului căpeteniei.

Poate că tatăl său tot se va supăra de îndrăzneala lui, îşi zicea mai departe George. Îi spusese doar să fie prevăzător şi eu băgare de seamă. El însă nu-l ascultase şi se avântase, ca un nesocotit, într-o mare primejdie. Dacă îl nimerea o săgeată din cele otrăvite? Ei şi! Îl scăpa doctorul cu o injecţie. Pe când aşa, prin. îndrăzneala lui reuşise ceea ce altul poate n-ar fi reuşit. Când va vedea rezultatul; cu siguranţă că o să-l treacă repede supărarea.

George râse mulţumit în sine, dar îşi aduse aminte că n-ar face rău să plece ca să nu se pomenească ameţit şi el de gazele granatelor cari se împrăştiau cu mare repeziciune.

Vru să facă un pas, dar auzi un zbârnâit sinistru şi ameninţător, mult mai puternic decât acela al săgeţilor. Vru să sară în lături sau să se lungească la pământ, era însă prea târziu.

Simţi o lovitură grozavă în tâmpla stângă, într-o clipită îşi dădu seama că nu e durerea unei înţepături de săgeată, apoi căzu grămadă la pământ.

Marinarii de pe terasă începură să ţipe înspăimântaţi, Uitând de disciplină vrură să alerge în ajutorul lui George, dar secundul Brun, care venise în ultimul moment, îi opri cu un „Staţi!" poruncitor şi aspru.

Oamenii rămaseră pe loc. La întrebările lui, răspunseră toţi în acelaşi timp, aşa că nu se mai înţelegea nimic. Când desluşi în sfârşit ce s-a întâmplat şi se uită spre luminiş si scoase un răcnet de furie.

Văzu câteva făpturi pipernicite târând cu ele în desiş pe George care era leşinat.

Acum nu mai avea nici-un rost să tragă, căci gloanţele l-ar fi putut nimeri şi pe George. Un moment, Brun stătu să se gândească dacă n-ar fi bine să se repeadă cu toţii după băştinaşi, mai ales că marinarii de abia aşteptau; îşi dădu însă seama că ar fi o curată nebunie. Până s-ajungă ei în desiş, săgeţile duşmanului ar fi căzut ca grindina deasupra lor. Ba, poate ar fi fost luaţi prizonieri ca şi George.

Secundul era tare amărât. Ce-o să spună căpitanul când va afla că fiul său căzuse în mâinile vrăjmaşului, chiar sub ochii lor?

Kard, care era şi el acolo, se apropia de ofiţer şi murmură:

— Lucrurile s-au petrecut prea la repezeală, domnule locotenent. Domnul George al nostru a luat-o la fugă spre desiş, pe când noi credeam că o să urmeze pe tatăl dumnealui. Vedeam săgeţile zburând, auzeam zbârnâitul lor, dar alta nu puteam face decât să-l dăm de veste cu strigătele noastre, că de ajutat nu era chip. Fugea în zig-zag, domnule locotenent şi dacă am fi tras, îl nimeream pe dumnealui până s-ajungă un glonţ de-al nostru la afurisiţii ăia de sălbatici. Când a aruncat granatele, am crezut că i-a dat gata. L-am văzut pe urmă că vrea să se întoarcă, zicându-şi, pe semne, că gazele se împrăştie repede şi mirosul lor ajunge până mai departe, dar deodată a început să vâjâie ceva cu putere în aer şi domnul George al nostru s-a prăbuşit la pământ. Pe urmă aţi venit dumneavoastră, domnule locotenent şi... ce-a mai fost, aţi observat.

— Ai văzut dumneata bine pe George aruncând cele trei granate? întrebă Brun stăruitor. Dă-ţi seama de ce spui, Kard. Îţi vei fi pus singur întrebarea de ce granatele n-au avut nici-un efect asupra băştinaşilor. Am văzut şi eu cu ochii mei cum băiatul a aruncat cu îndemânare una la mijloc, unde bănuia, probabil că s-ar afla căpetenia, apoi repede pe celelalte la stânga şi la dreapta. Eram încredinţaţi cu toţii că gazele îi vor scoate din luptă pe băştinaşi pentru douăzeci şi patru de ore. Cum se face atunci că nu li s-a întâmplat nimic? Ai putea dumneata, Kard, să-ţi explici asta? I

— Păi... făcu uriaşul codindu-se niţel, dacă îmi daţi voie să-mi spun părerea, eu zic, domnule locotenent, că afurisiţii ăia de sălbateci au prins granatele din zbor. Vor fi zărit ceva sclipind în aer şi, cum sunt dibaci ai circului, le-au înhăţat până a nu apuca ele să se spargă de pământ. Când l-au văzut pe domnul George stând pe loc, vor fi aruncat vreo piatră mai mare ori altceva şi l-au nimerit pesemne în cap. Eu aşa-mi dau cu părerea; acu o fi, n-o fi....

— Chiar aşa trebuie să se fi petrecut lucrurile, strigă locotenentul, înspăimântat, acu ce ne facem? Băştinaşii au pus mâna pe granate şi au o armă foarte puternică împotriva noastră. Mai au şi trei ostateci, adică pe George, pe bătrânul Clive şi pe fata lui, pe când noi numai pe

Osa, feciorul căpeteniei. Ce i-o fi venit lui George să facă o astfel de nesocotinţă, nu pricep.

— Să vă spun eu ce trebuie să îi fost, domnule locotenent. O fi zărit vreo haină albă la marginea desişului şi şi-o fi zis că e vreun european, dacă nu chiar ticălosul ăla de Ohlsen. Atunci n-a mai stat pe gânduri şi a aruncat granatele cu gaze, socotind sa pună mâna pe el.

— Ei, crezi că a fost într-adevăr acolo un european? Atunci se schimbă lucrurile. Ar trebui ca pe viitor să nu ne mai bizuim atât pe aceste arme; am văzut doar că mâini îndemânatice pot prinde granatele din zbor şi le pot folosi, ei pe urmă împotriva noastră. Voi fiţi cu ochii în patru, eu mă duc să spun căpitanului ce s-a întâmplat.

Locotenentul coborî treptele şi o luă cu paşi mari, mergând tot în zig-zag, spre clădirea de alături. Căpitanul Farrow tocmai ieşea pe uşă şi strigă îngrijorat:

— Nu l-ai văzut pe George, locotenente? Venea în urma noastră dar n-a intrat în casă. Numai de n-ar fi făcut iar vreo nesocotinţă.

— Din nenorocire, da, domnule căpitan, răspunse Brun, cam încurcat. Noi n-am putut să-l împiedecăm. A avut însă cele mai bune intenţii, aşa că nici nu-l puteţi dojeni. Credea, bietul băiat, că ne va face un mare serviciu nouă, tuturor.

În câteva cuvinte, locotenentul povesti lui Farrow nenorocirea. Acesta tăcu vreo câteva momente, apoi zise:

— Nimeni nu e vinovat de cele întâmplate fiindcă oricare din noi ar fi făcut la fel şi în afară de asta, când îşi bagă el ceva în cap, nu-l mai poţi opri. Ne-a îngreuiat însă mult situaţia căci Naki, căpetenia, are o armă puternică împotriva noastră. Sper că George nu va spune că e fiul meu, dacă se află şi Jimmy Ohlsen cu ei. Şi apoi, sunt sigur că băiatul va căuta din toate puterile să lupte împotriva superstiţiei băştinaşilor care cred că Dick Clive e un strigoi şi nu om în carne şi oase ca noi. Să vezi acum încurcătură, dragă Brun! Naki o vrea să-l dăm pe Osa în schimbul lui George, aşa că n-am făcut inimic pentru cauza familiei Clive. Aş puteai zice că situaţia lor s-a înrăutăţit prin intervenţia noastră. Dar n-avem ce le face dacă iese altfel decât credeam, noi am făcut tot ce ne-a stat în putinţă.

— Şi aici aţi obţinut vreun rezultat, domnule căpitan? cercetă locotenentul, auzind paşii lui Dick care venea din casă.

— Da. Am găsit două din slujnice. S-au speriat grozav când l-au văzut pe tânărul Clive. Am convins pe una din ele să se ducă la căpetenie şi să-i spună că eliberăm pe Osa dacă ne dă în schimb pe bătrân şi pe fiica lui Ellen. Acum, fireşte, trebuie să ridicăm pretenţiile şi să-l cerem şi pe George !

Dick Clive veni în momentul acela la ei şi le zise, râzând încetişor:

— Fosta cameristă a soră-mi, Soria, vine imediat. încoace. I-am spus să ameninţe pe Naki că pe fiu-său îl aşteaptă o moarte cumplită

dacă nu eliberează pe tata şi pe Ellen. Cred că bătrânul nu va şovăi o clipă, fiindcă, pe cât ştiu, îşi iubeşte feciorul mai presus ca orice.

— Atunci adaugă să lase liber şi pe George, care se află şi el în mâinile lor, zise calm căpitanul. Băiatul vroia să lucreze pe socoteala lui proprie şi a căzut în cursă. Cred însă că-l vom putea scoate de acolo, iar de nu, o să ştie el să iasă şi singur din încurcătură ca şi în alte dăţi.

Farrow istorisi tânărului înspăimântat ce se întâmplase, apoi încheie:

— După cum ţi-am spus, nu prea mă îngrijesc de soarta lui, fiindcă a fost el altădată în situaţii mult mai primejdioase. Cât pentru ai dumitale, mai mult ca sigur că Jimmy Ohlsen se va opune din toate puterile ca Naki să-l lase liberi.

— Ah, făcu tânărul Clive, scrâşnind, arătarea aceea albă n-a fost altcineva decât Jimmy. E foarte îndemânatec la aruncat şi la prins orice lucru din zbor. Un băştinaş s-ar fi ferit când ar fi văzut ceva lucitor în aer. Hm, proastă afacere! Afurisitul ăsta o să-şi dea repede seama ce conţin granatele şi o să se slujească de ele împotriva noastră. Să încerc acum să-i sperii prin Soria şi mai mult pe căpetenie.

Din casă ieşi o fetişcană cu trup subţire şi mlădios care vroia să se îndepărteze spre desiş. Clive o opri din drum şi-i zise:

— Soria, spune-i lui Naki să dea drumul şi tânărului pe care l-a luat prizonier adineauri Jimmy Ohlsen, altminteri sufletul lui Osa o să rătăcească veşnic, tânguindu-se fără încetare.

— Îi spun, Sahib, bâigui fata, tremurând, şi o luă la fugă în pădure.

— Sunt foarte curios să văd daca bătrânul Naki se va împotrivi poruncilor lui Ohlsen, zise căpitanul, deşi nu prea cred. După cum înţeleg eu, ticălosul ăsta a ştiut să-şi impună voinţa căpeteniei şi acum îi e rob supus. N-o să facă nimic fără voia lui, chiar dacă ar şti că-şi pierde feciorul. În sfârşit s-aşteptăm şi vom vedea noi ce-o să mai fie.

Se îndreptară în grabă spre terasa. Căpitanul dădu în grijă santinelelor să fie cu băgare de seamă şi să observe, mai ales, dacă granatele cu gaze pe cari le aruncase George nu vor fi zvârlite de cineva spre ei. Le atrase atenţia asupra celor spuse de Dick Clive, adică îndemânarea lui Ohlsen, care era un bun aruncător.

Înţeleseră toţi primejdia în care se aflau. O singură granată să fi aruncat ticălosul şi-i înlătura din calea lui pentru douăzeci şi patru de ore.

— N-ar fi bine să mă duc eu să-l străjuiesc pe prizonier, în locul lui Petre, domnule căpitan? zise Kard. El e mai bun ţintaş ca mine şi poate nimeri granatele din zbor. Măcar că nu prea cred să îndrăznească păcătosul ăla de Ohlsen să se apropie prea mult de terasă.

— Totuşi e mai bine să-ţi ia locul Petre, răspunse Farrow după

câteva momente de gândire. Pentru un bun aruncător nu înseamnă nimic aceste cincizeci de metri distanţă de la desiş la terasă. Ar fi caraghios să fim înfrânţi cu propriile noastre arme.

IV.
ÎN PRIMEJDIE.

DESTEPTAEA LUI GEORGE nu fu de fel plăcută. Urechile îi vâjâiau, capul îi se părea greu ca o piatră de moară şi-l săgetau nişte junghiuri grozave prin creier.

Băgă apoi de seamă după legănări că e purtat pe sus.

Cu toată greutatea pe care o avea să judece, îşi zise totuşi că e mai bine să se prefacă tot leşinat. Trebuia însă să se convingă dacă e sau nu legat căci deocamdată nu-şi simţea corpul ci numai capul, care-l durea cumplit.

Încetul cu încetul îşi aduse aminte ce se întâmplase. Aruncase cele trei granate, pe urmă a auzit un vâjâit înăbuşit şi... a leşinat. S-a trezit de abia acum, în juru-i e tot întuneric, deci leşinul lui nu ţinuse mult. Oare unde îl vor fi ducând acum?

Să fi fost într-adevăr Ellen Clive arătarea aceea in alb? Asta îl amăgise ca să se avânte ca un nesocotit într-o astfel de aventură. Dar cum se face că granatele n-au explodat? Nu, nu, n-a fost Ellen, ea a fost dusă undeva cu tatăl ei de Jimmy Ohlsen.

Gândurile i se încâlceau în minte. Lovitura pe care o căpătase în tâmplă trebuie să fi fost foarte puternică. Căzu iar într-un fel de toropeală din care se trezi brusc când se simţi aruncat la pământ.

— Aşa. Acum mai ai un tovarăş, domnule Clive, auzi un glas aspru zicând in batjocură. Vezi că ţi-am împlinit dorinţa şi nu-ţi mai spun „vere" – fiindcă la drept vorbind nici nu suntem rude. Bietul Ohlsen, ale cărui hârtii le-am furat după ce l-am îmbătat, zace de mult în fundul mării. Dumnezeu să-l ierte! În schimb m-am purtat întotdeauna cuviincios cu dumneata şi cu „nepoţica” mea, domnişoara Ellen. În privinţa asta, cred că nu ai ce să te plângi. Dar să revenim la ce-ţi spuneam: ţi-am adus un „musafir”. Trebuie să ştii că au sosit în bungaloul d-tale – adică al meu, vreau să spun – nişte străini cari vor să-mi pună beţe în roate. Dar lasă că-i aşez eu repede cu botul pe labe. Am şi început cu ăsta de colea. Păzeşte-l bine să nu facă prostia când s-o trezi s-o ia la fugă; l-ar nimeri săgeţile otrăvite ale negricioşilor mei prieteni şi ar fi păcat de tinereţile lui. Nădăjduiesc să-ţi mai aduc în curând şi alţi tovarăşi de ăştia, prea stimatul meu fost văr. La revedere deci şi vezi de nu lăsa să-ţi plece musafirul.

Un râs antipatic urmă acestor cuvinte şi George auzi, pe podeaua de scânduri un tropăit de cizme care se întrerupse brusc.

Se afla deci într-o casă din care individul cu glasul acela aspru ieşise chiar acum.

Deschise cu anevoie pleoapele. Zări o lumină slabă care venea probabil de la o lampă de petrol, din cele special fabricate pentru ţinuturile de la Tropice. Pe urmă văzu aplecat deasupra lui un chip gingaş de fată cu doi ochi mari şi adânci.

— S-a trezit, tatăl exclamă un glas melodios care se potrivea de minune cu întreaga ei făptură.

Un bărbat înalt şi uscăţiv se ivi în cercul de lumină şi George înţelese că se afla acum lângă aceia pe cari îi căuta, dar într-o situaţie pe care nu şi-ar fi dorit-o de fel.

Cu mare greu reuşi să se ridice în capul oaselor. Snopi de scântei îi fulgerară pe dinaintea ochilor, se luptă însă din răsputeri să înlăture leşinul, privirile îi se limpeziră şi putu — la început de abia auzit — bâigui:

— Am... am cinstea să... vorbesc cu domnul Lionel Clive şi... domnişoara Ellen? Numele meu e George Farrow. -

— Cum ai zis? Farrow? strigă bătrânul. Farrow e doar căpitanul submarinului „Dox" pe cât ştiu eu.

— Aşa şi e. Căpitanul mi-e tată, răspunse cu mândrie George. Am venit dinadins la Marele Andaman ca să vă salvăm pe dumneavoastră. O să vă povestesc eu îndată tot. Mai întâi să te culc pe patul meu; nu vei fi vrând să te las să zaci jos pe scândura goală, făcu bătrânul cu energie.

Ajută pe George să se ridice şi-l duse la un culcuş moale din piei de animale dintr-un colţ al încăperii, în care George se întinse cu mare plăcere. Durerile de cap slăbeau cu fiecare cuvânt pe care-l rostea. Când isprăvi de povestit, bătrânul Clive strigă cu indignare:

— Desigur că Ohlsen a fost! Are o dibăcie nemaipomenită în de alde astea. N-o să-i fie de fel greu ticălosului s-arunce granatele pe terasă. Trebuie să te aştepţi, domnule Farrow ca să-ţi vezi tovarăşii în puterea lui. Nemernicul ăsta e în stare de orice.

— Cu mine i-a mers lesne fiindcă am procedat cu prea mare nesocotinţă, răspunse George, dar cu ceilalţi o s-aibă de furcă, fii pe pace. Drept e că ar fi cât se poate de neplăcut să nimerească într-adevăr de la atâta distantă terasa. Nu-mi rămâne altceva de făcut acum decât să-l împiedic. Eu singur sunt de vină că Ohlsen a ajuns în stăpânirea granatelor. Unde ne aflăm acum, domnule Clive?.

— Într-o colibă de vânătoare pe care mi-am făcut-o eu acum doi ani în mijlocul junglei, fiindcă se găsesc foarte mulţi tigri pe-aici. Fiarele acestea au prin sălbăticia asta ascunzişuri minunate. N-a fost chip să le poată stârpi cineva. Acu vreo zece ani un maior englez n-a avut de lucru şi a adus de la Madras o pereche de tigri. Erau pui pe-atunci, foarte blânzi, dar după ce au crescut şi au fugit în pădure şi s-au înmulţit cu repeziciune.

Ar fi deci o mare îndrăzneală din partea cuiva să treacă peste

noapte, şi mai ales neînarmat, prin partea asta a junglei. Şi-apoi ai auzit ce zicea Ohlsen. A pus oameni de pază cari pândesc cu săgeţile lor otrăvite ca sa tragă în oricine ar cuteza să iasă din casă. Nu te-aş sfătui de fel să fugi. Ar fi zadarnic. Singurul rezultat ar fi că te-ai duce la moarte sigură şi ai înrăutăţi şi mai mult situaţia fiicei mele. Ştiu că n-ar trebui-să pun în legătură una cu alta, mă tem însă că biata o să se prăpădească cu siguranţă dacă nu scăpăm mai repede de aici.

— Nu, domnule Clive, strigă cu însufleţire George. Fiica dumitale nu o să se prăpădească fiindcă va fi în curând liberă. Bizui-te pe mine şi fii sigur că totul se va sfârşi cu bine. Şi zi-i, tigri şi săgeţi otrăvite avem împotriva noastră? Ar fi de ajuns ca să nu cuteze cineva să se mişte din casă. Numai ca eu nu sunt tocmai din cei sperioşi. E îngăduit să ne plimbăm prin jurul casei?

— Da, până la zece metri. Mai departe nu. Te rog, domnule Farrow, nu încerca nimic. Cred că Ohlsen va cădea la învoială când îi voi oferi o sumă mai mare de bani ca care să poată dispare din ţară.

— Cu mine n-o să cadă la învoială, fii pe pace. Ştie el că nu va avea cât o trăi linişte din partea noastră. Ar fi mai bine pentru el sa mă ştie plecat. Să se atingă numai de un fir de păr din capul meu, şi ce-l aşteaptă pe urmă... ar fi o răzbunare cumplită din partea alor mei. Ştii dumneata, domnule Clive, cam pe unde se aţin paznicii în timpul nopţii?

— Se plimbă în jurul casei. Am vrut şi eu la începutul captivităţii mele să fug, dar, am înţeles că e imposibil.

— Eu totuşi o să încerc. Pe paznici mă pricep eu să-l trag pe sfoară. Neplăcut ar fi numai să dau prin întunerec peste vreun tigru; sper însă că fiarele astea nu cutează să se apropie de colibă.

— Asta nu. Locul lor de joacă e la vreo cinci sute de metri spre sud. Acolo începe adevărata pădure, care e foarte deasă. Nu, nu, până aici nu vine nici-unul din ei. A, dar asta ce-o mai fi? făcu bătrânul, cu mirare.

— Ce să fie? râse George. Vorba ceea: vorbeşti de lupul şi lupul, adică tigrul, la uşă. O să te pomeneşti acum cu paznicii dând buzna în coliba

— Îi aud într-adevăr scoţând ţipete de spaimă, dar ca să fie din pricina unui tigru nu...

Bătrânul plantator nu-şi sfârşi vorba, căci la o depărtare de nici-o sută de metri se auzi răgetul unui tigru. Imediat urmară bătăi tari în uşă şi un glas îngrozit strigă într-o englezească stricată:

— Sahib, deschide ! Vine tigru şi trebuie să vă apărăm.

— Ha, ha! Apăraţi-vă mai bine pe voi! răspunse Clive. Noi suntem aici în siguranţă şi n-avem nevoie de apărare.

— Lasă-i înăuntru, şopti George. Pentru cele ce am eu de gând, e cu atât mai bine să-i ştiu aici. Au să dea toţi buzna la fereastra care

răspunde spre sud, dincotro se aude răgetul tigrului. Deschide-le repede, domnule Clive...

— Ce vrei să faci, pentru Dumnezeu! strigă bătrânul, înspăimântat, dar George nu-i răspunse ci smuci uşa şi o deschise de perete.

Patru trupuri mărunte şi mlădioase năvăliră în odaie. Ţineau în mână arcuri şi săgeţi, iar în spinare aveau atârnate nişte tolbe, primitive pline cu aceste arme ucigătoare.

Se întâmplă întocmai după cum prevăzuse George. Alergară cu toţii la fereastra care da spre sud şi se uitară cu încordare prin rogojina de foi de palmier care acoperea fereastra.

Se auzi iarăşi răgetul acela înfiorător, de astădată însă ceva mai aproape. Clive şopti lui George:

— Bine că şi-au adus şi săgeţile. Otrava lor ucide până şi un tigru numai în câteva minute. Să-i vie poftă fiarei să intre în casă prin fereastră, fără ele am fi pierduţi.

— Ce, zici că otrava îşi face aşa de repede efectul? întrebă tot în şoaptă George pe plantator. Cu atât mai bine.

Se apropia apoi pe la spate de băştinaşi şi, fără să-i simtă ei, le luă câte o săgeată din tolbă, pe urmă deschise binişor uşa şi şopti să-l audă numai bătrânul:

— Mă întorc numaidecât. Dacă ţin drumul drept înainte ajung la bungalowul dumitale, nu e aşa?

Clive, uluit de îndrăzneala şi curajul tânărului, nu putea scoate un cuvânt. Dădu numai afirmativ din cap. În clipa următoare George dispăruse.

Clive şi Ellen se aşezară în spatele băştinaşilor şi se uitau şi ei cu mult interes printre destrămăturile rogojinii. Se făceau că nici nu au băgat de seamă fuga tânărului.

Deodată se ivi dintr-o tufă, la vreo patruzeci de metri de casă, un trup mare, vărgat, privi drept spre colibă, ciuli urechile.. şi tigrul porni răgind în galop spre fereastră.

Băştinaşii îşi potriviră arcurile, ochiră şi patru săgeţi otrăvite zbârnâiră în aer.

Un schelălăit de furie al fiarei răspunse, semn că fusese nimerită de moarte. Clive se aştepta ca tigrul să se repeadă spre fereastră, dar spre marea lui mirare îl văzu îndepărtându-se târâş spre nord.

— Unde e celălalt Sahib? întrebă în clipa aceea unul din băştinaşi.

— Nu ştiu, răspunse bătrânul, făcând pe miratul.

Dar Ellen Clive nu se putea preface. Era galbenă ca un cadavru, căci ea cunoştea toate grozăviile junglei – crescuse doar de mic copil acolo – şi ştia că viteazul tânăr, se aruncase în primejdie ca să-l salveze pe el şi acum era urmărit de fiara şi mai turbată din pricina rănilor căpătate. Alergă la uşă, crăpă niţel şi strigă cu glas îngrozit în tăcerea nopţii:

— George Farrow, vine tigrul!

— L-am şi văzut, răspunse tânărul şi Ellen, care deschisese acum uşa de tot, îl văzu alergând spre un palmier înalt pe care s-ar ă putut salva dacă fiara n-ar fi fost atât de aproape de el.

În timp ce gonea spre palmier, George îşi arunca din când în când privirile înapoi şi vedea ochii scânteietori ai tigrului care făcea cate doi metri dintr-o singură săritură. Nu mai avea când ajunge la palmier. Să se oprească din fugă şi să se ia la luptă cu fiara aruncând în ea cu săgeţile? I se spusese doar ca otrava îşi face numai în câteva minute efectul.

Nu mai avea de străbătut decât vreo şase metri până la palmier, auzea gâfâitul tigrului în spatele lui, se întoarse iar, când... văzu spre marea lui mirare că fiara îşi încetinise fuga, mai mult încă, părea că se împleticeşte în mers.

Văzu de asemenea că avea câteva săgeţi înfipte în cap şi în coaste.

Aşadar, cei patru băştinaşi nimeriseră în plin, fiara însă îl zărise lângă casă şi preferase să-l urmărească pe el, unul singur, decât sa atace coliba.

Din câteva salturi George fu lângă palmier. Scoarţa copacului era aspră şi scorojita aşa că pentru el era un fleac să se caţere pe trunchi. Auzea sforăitul şi gâfâitul fiarei în spatele lui dar nu se mai uită înapoi.

Deşi săgeţile îi erau o piedecă, nu le aruncă din mâna, fiind singura armă pe care o avea. Reuşi să se urce în palmier mai încet decât ar fi vrut; deodată se înspăimântă într-atât, încât fu cat p-aci să se prăbuşească din copac. Ghearele fiarei râcâiau cu turbare în trunchiul palmierului şi ţăndărite zburau până departe.

Dar aproape îndată, George îşi putu da seama de puterea grozavă a otravei în cari băştinaşii îşi înmuiau vârfurile săgeţilor, căci tigrul se prăbuşi brusc la picioarele copacului.

Tânărul înţelese că paznicii, cari cunoşteau efectul otravei, îl vor urmări şi se pot ivi dintr-un moment într-altul. Trebuia, deci, să fugă imediat, chiar dacă tigrul nu era încă mort. Se lăsă jos din palmier şi o luă la fugă căutând să se îndepărteze cat mai mult de locul primejdiei.

Acum rămânea să găsească poteca. Trebuia să fie pe-aproape, căci bătrânul Clive îi arătase în direcţia asta. Şi într-adevăr, dădu de ea în dosul unui tufiş. Poteca îngustă ducea spre nordul insulei.

Porni în goană pe potecă. Jimmy Ohlsen, omul acela primejdios zicea că va înlătura din calea lui cu granatele de gaze luate de la el, pe toţi aflaţi în bungalow. Poate că va sosi la vreme ca să-l salveze, deşi n-avea arme. Săgeţile erau însă tot atât de bune pentru scopul său.

De-ar fi ştiut cel puţin cât mai avea de făcut până la locuinţa plantatorului! Uitase să-l întrebe pe Clive. Dar, oricât ar fi cunoscut de bine drumul Ohlsen, nu putea înainta mai repede ca el, George,

căruia grija pentru viaţa tatălui său şi a tovarăşilor îi dădea parcă aripi.

În afară de asta, ştia că paznicii îi erau pe urme, deoarece trebuiau să dea de veste stăpânului alb că unul din prizonieri scăpase. Sperau poate că-l vor ajunge şi-l vor duce îndărăt la colibă.

Deodată foşni ceva în desiş şi se auzi un mârâit; George îndreptă repede o săgeată spre noul său duşman şi animalul, ai cărui ochi îi văzuse lucind prin întunerec, pieri. Probabil că se speriase de gestul său ameninţător.

Înaintea lui răsună o împuşcătură. George îşi înteţi fuga căci recunoscuse pocnetul revolverului lui Petre.

După cum se auzise împuşcătura, nu mai puteau fi decât vreo patruzeci de metri până la bungalow. Trebuia însă să iasă din desiş până a nu se întoarce Ohlsen.

Iarăşi răsună o detunătură, apoi încă una , urmată de strigăte de bucurie scoase din mai multe piepturi. George bănui ce s-a întâmplat şi se simţi fericit. Petre, neîntrecutul ţintaş, nimerise probabil granatele pe cari le va fi aruncat Jimmy Ohlsen spre terasă. Deci, gazele nu mai puteau vătăma pe nimeni. Îi venea să chiuie de bucurie, îşi aduse însă aminte că nu trecuse încă primejdia. Ce efect grozav aveau săgeţile, văzuse doar adineauri. Numai o zgârietură cu ele, era de ajuns să-l cureţe de pe suprafaţa pământului. Nici doctorul Bertram nu l-ar mai fi putut salva. Deocamdată trebuia cu orice preţ să iasă din desiş, pe urmă să fie cu mare băgare de seamă când va trece luminişul, căci băştinaşii pândeau de pretutindeni. Rămânea să treacă neobservat printre ei şi din câteva sărituri în zig-zag să ajungă la bungalow.

V.
SALVAT IN ULTIMUL MOMENT

FU CÂT P-ACI SĂ STEA PE LOC căci îl străfulgeră un gând. Dacă tovarăşii vor începe să bombardeze pe asediatori cu granate de gaze? Ei nu ştiau că George e liber şi dacă gazele ajungeau până acolo, cădea şi el în nesimţire pentru douăzeci şi patru de ore ca şi băştinaşii. Cu siguranţă că de-ar fi fost el în locul tovarăşilor săi tot aşa ar fi procedat. Sau poate că vor încerca mai întâi să cadă la înţelegere cu Naki, căpetenia băştinaşilor.

George îşi încetini pasul la gândul că tovarăşii săi s-ar putea servi de granate a căror victimă ar fi şi el. Trebuia însă să înlăture o astfel de perspectivă, deoarece vroia să fie de faţă când Lionel Clive şi Ellen vor fi eliberaţi definitiv.

Aducându-şi însă aminte că nu erau excluse nici tratativele, o luă iar mai repede cu gând s-ajungă cât mai curând la bungalow.

Se opri însă brusc în loc, cătă cu ochii în jurul său şi se piti în

umbra unui copac ale cărui crengi ajungeau până aproape de pământ, unde nu putea fi văzut de pe potecă. El însă putea zări destul de bine prin frunzişul copacului.

Îşi dădu imediat seama că nu se înşelase când i se păruse că aude un zgomot uşor.

Un om venea pe cărare şi trecu pe lângă el fără să-l observe. Omul era Jimmy Ohlsen care se întorcea, probabil, la prizonierii săi. Nu se putea să nu se întâlnească în drum cu paznicii cari îi vor comunica desigur fuga unuia din prizonieri. Oare ce va face el pe urmă? Se va întoarce în grabă înapoi, sau va căuta să găsească printre oamenii lui Naki pe fugar, care spera s-ajungă nesimţit în bungalow?

George chibzui repede, dar temeinic. Altă potecă nu era care să ducă spre nord, deci Ohlsen va presupune că fugarul se va fi aflând printre băştinaşi. În orice caz se va înapoia ca să dea instrucţiuni căpeteniei.

De abia îşi sfârşi gândul şi văzu într-adevăr pe Ohlsen venind în fugă, turbat de mânie şi scrâşnind din dinţi. Nu era de fel bună vestea pe care o aflase că tocmai ostatecul mai important îi scăpase printre degete, deşi îl pusese sub paza a patru băştinaşi înarmaţi cu grozavele lor săgeţi otrăvite.

De abia acum îşi putea da Ohlsen seama de adversarii săi. Cu atât mai bine.

După ce George îl văzu îndepărtându-se cu doi din băştinaşi, ieşi din ascunzătoare şi o luă la fugă îndărăt spre colibă. Nici el nu ştia deocamdată cum şi ce are să facă pentru ca să elibereze pe prizonieri, dar vroia neapărat să se găsească în apropierea lor pentru orice eventualitate.

Era sigur că Ohlsen se va lua după el, de asemenea şi ceilalţi doi paznici, ca să împiedice fuga lui Clive şi a fetei, tare îi părea rău lui George că nu-şi mai avea armele pe cari i le luase, probabil, Ohlsen când îl văzuse ameţit, de lovitura în tâmplă.

Ajunse aproape de luminişul unde era coliba. Auzi iar în desiş un foşnet şi un mârâit scurt. „Să fie pe-aici lupi?" se întrebă el mirat. Mârâitul nu era în nici-un caz al unui tigru sau al unei pantere.

Totuşi George ţinea pregătită o săgeată. Animalul nu era mare, după cum putu el să zărească, aşa că otrava îşi va face foarte repede efectul asupra lui. Ba chiar împotriva unui tigru, care s-ar putea ivi de pe undeva, ar fi chip să se apere cu săgeţile, dacă n-ar mai avea vreme să se caţere în vreun copac.

Păşi cu băgare de seamă în luminiş! Trecu pe lungă trupul neînsufleţit al tigrului ucis mai adineauri şi din ghearele căruia n-ar mai fi putut scăpa dacă nu l-ar fi nimerit săgeţile paznicilor.

George se cutremură gândindu-se ce otravă puternică trebuie să fie aceea care poate omorî o fiară atât de viguroasă; de sigur că otrava

aceasta era mult mai puternică chiar decât veninul unei muşcături de cobra.

Se opri fără să vrea şi privi la trupul acela fără viată. George se abătuse de pe potecă stras parcă de o putere nevăzută.

Tresări auzind un zgomot uşor pe care nu-l putea desluşi de unde vine. Se ghemui lângă leşul tigrului şi se uită prin frunzişul desişului spre luminiş.

Inima i se opri in loc de spaimă. Văzu la cel mult patru metri de tufiş un alt tigru nai mic, care îşi aţintise ochii săi scânteietori în tufa unde stătea el. Era pesemne soaţa celui ucis.

Înţelese că nu mai e scăpare. Dintr-o singură săritură, fiara îl putea înhăţa. Chiar dacă ar slobozi în ea o săgeată, chiar dacă otrava ar lucra repede, tot i-ar mai rămâne vreme să-l sfâşie.

Ca fulgerul îl străbătu gândul să se urce repede în palmier. Disperarea dă puteri neînchipuite în astfel de momente. Dar moartea îl pândea prea de aproape. Înainte de a se ridica el de jos, tigroaica se va năpusti asupra lui ca să-şi răzbune tovarăşul.

Nici de furişat nu era chip. Fiara ar auzi zgomotul paşilor săi. Să-i fie lui într-adevăr scris să moară de o moarte atât de cumplită, sfârtecat de ghearele tigroaicei şi măcinat de colţii ei grozavi?

În timp ce i se încrucişau aceste gânduri minte, ochii lui stăteau aţintiţi într-ai fiorosului animal, ca o pasăre paralizată de privirile reci ale şarpelui.

Deodată văzu fiara, care stătuse până atunci liniştită, măsurând parcă din ochi tufişul, se îndreptă din şale, clipi de câteva ori şi începu să izbească iarba cu coada, întorcând apoi capul spre poteca pe care venise tânărul.

Şi iarăşi începu să-l bată inima lui George, dar de astă dată de bucurie. Pe acolo trebuia să vie Ohlsen cu cei doi paznici. Treaba lor cum au să se descurce. El era, în orice caz, salvat. Chiar acum, când atenţia tigroaicei nu mai era îndreptată spre tufiş, îndrăzni să se ridice binişor, neslăbind însă din ochi pe primejdiosul său vrăjmaş. Îi se crea acum posibilitatea să se caţere cu iuţeala fulgerului în copac.

Trebuia însă s-aştepte deocamdată să vadă dacă Ohlsen şi tovarăşii săi se vor întâlni fată în faţă cu tigrul.

Trecură câteva secunde într-o încordare de nedescris. Deodată, George, care îşi aruncase din întâmplare ochii spre colibă, văzu uşa deschizându-se binişor, pe cei doi paznici păşind pragul, încordându-şi arcurile şi slobozind două săgeţi una după alta. Se auzi un vâjâit prin aer şi tigroaica se răsuci în loc, răgind, cu două săgeţi înfipte între coastele din dreapta.

Apoi, înainte de-a avea ea răgaz sa se repeadă la duşmanii cari îl veneau în spate, George auzi acelaşi vâjâit pornind de pe poteca de lângă el şi alte două săgeţi se înfipseră în partea stângă a trupului

fiarei.

Cu un muget înăbuşit tigroaica se rostogoli la pământ. Cele dintâi două săgeţi ar fi fost de ajuns s-o ucidă, căci una nimerise în inimă şi cealaltă îi străbătuse plămânul, aşa că otrava pătrunsese de-a dreptul în cele mai delicate organe ale trupului. George s-aştepta totuşi ca fiara să mai aibă puterea să se repeadă la ucigaşii ei să-l sfâşie, dar trupul ei se cutremură odată ca străbătut de un fior, labele se zgârciră, apoi se întinseră iar şi trupul vărgat al fiarei rămase nemişcat.

Cei doi paznici se întoarseră liniştiţi spre colibă şi intrară înăuntru. Pesemne că Ohlsen le poruncise să nu se mişte de lângă prizonieri. George aştepta să se întoarcă Ohlsen. Era curios să ştie ce va face acum acesta care procedase ca un criminal faţă de binefăcătorul său care îl luase sub acoperământul lui si-l ajutase să nu moară de foame. Oare îşi fi închipuind că fugarul a reuşit să se întoarcă la bungalow?

Deodată auzi pe dreapta, dincolo de potecă, un foşnet uşor. Ţinu săgeata pregătită. Dacă Ohlsen îl simţise şi încerca să se apropie pe furiş, o să-l arate cu cine are de-a face că era şi el un duşman de temut. Dar pe când îşi îndrepta atenţia dincotro auzise foşnetul, un alt zgomot, venit de astă dată din stânga lui pe potecă îl făcu să întoarcă capul. Desluşi paşi care se apropiau.

Aşadar, tot Ohlsen era, căci băştinaşii n-ar fi călcat atât de apăsat. Atunci cine făcuse zgomotul celalalt? Să fi fost făptura aceea care semăna a lup pe care o mai văzuse de două ori până acum?

Însemna atunci că se afla între doi duşmani, căci dacă animalul l-ar ataca, lupta care ar urma, ar atrage atenţia lui Ohlsen care ar interveni imediat împotriva lui.

George se uită repede în juru-i. De Ohlsen n-avea ce să se teamă deocamdată, deoarece aceasta nu bănuia că fugarul e atât de aproape.

Singura primejdie era deci făptura aceea necunoscută din dreapta care stătea ascunsă în tufiş.

Şi că era imediat lângă el nu mai încăpea îndoială, după cum dovedea foşnetul şi pârâitul crengilor cari se auzeau desluşit. Poate că animalul vroia să treacă luminişul şi în cazul ăsta nu se putea să nu se întâlnească faţă în faţă cu Ohlsen.

Acesta înainta fără grijă pe potecă. Părea că se simte în cea mai mare siguranţă. Se bizuia probabil pe băştinaşi cari vor înlătura cu săgeţile lor grozave orice piedecă din cale. Poate că, dacă ar fi văzut adineauri lupta cu tigrul, n-ar fi fost atât de liniştit.

Luna lumina ca ziua şi George desluşea bine chipul lui brutal. Se întunecă niţel la faţă când dădu cu ochii de leşul fiarei, apoi zâmbi cu dispreţ, îl izbi cu piciorul şi porni mai departe, îndreptându-sa spre colibă.

Tânărul stătu să chibzuiască bine ce are de făcut. Se ştia neputincios, aşa dezarmat cum era, faţă de săgeţile celor patru paznici

şi pistoalele încărcate ale lui Ohlsen. Ce-i foloseau săgeţile pe cari trebuia să le arunce cu mâna când nu era destul de priceput în mânuirea lor? N-ar fi mai bine să se strecoare până la bungalow şi să vorbească cu tatăl său? Poate că ar reuşi să se întoarcă apoi cu vreo doi din tovarăşi şi si arunce o granata în colibă ca să-l ameţească pe cei dinăuntru şi să-i ştie nevătămători pentru douăzeci şi patru de ore.

Dar dacă în vremea asta Ohlsen pleacă sau — şi George se înfioră la un astfel de gând — pune băştinaşii să omoare pe cei doi prizonieri ca să nu mai existe dovada nelegiuirii sale? Numai Dick Clive singur nu i putea face nimic şi tovarăşilor lui George, sau lui însuşi, nu le era îngăduit să se înfăţişeze ca martori în fata autorităţilor engleze.

Ohlsen dispăru în colibă şi George se căi că-l lăsase în pace. Poate că ameninţându-l cu săgeţile înveninate l-ar fi făcut să elibereze pe prizonieri.

Necăjit pe sine, tânărul se hotărî să se furişeze printre băştinaşii cari împresurau luminişul din faţa bungalowului ca să dea de veste tatălui său că a scăpat şi lui Dick Clive că a găsit pe ai lui în viată.

Trebuia s-o ia iar pe potecă, altminteri n-ar fi nimerit căci nu cunoştea locurile şi nici cuţit n-avea ca să-şi poată tăia calea prin desiş. Şi dacă ar fi să iasă înainte băştinaşii, nu face nimic, se va vedea pe urmă care pe care. Avea şi el doar săgeţi şi ştia la ce să se aştepte.

Porni, aplecat de mijloc, pe cărare, păşind cu băgare de seamă şi ascultând cu încordare. În câteva ceasuri avea să se lumineze de ziuă şi-i va fi cu neputinţă să se mai aţină prin tufiş; băştinaşii îl vor căuta pretutindeni şi nu se putea să nu dea de el. O ascunzătoare, oricât de tăinuită ar fi fost ea, nu exista pentru ochii lor ageri. Deodată se opri şi se lipi de trunchiul unui copac de la marginea potecii. Auzise un zgomot atât de slab, încât urechea altuia nu l-ar fi putut prinde. George însă ştia că dintr-acolo venea primejdia, că vreun băştinaş se apropia cu paşii lui uşori şi furişaţi.

Mai mult încă: trebuie să fi fost foarte aproape de el, altminteri nu l-ar fi simţit. Spre nenorocul lui, poteca făcea în locul acela un cot, aşa că băştinaşul nu-l putu zări; şi mai mare încă îi fusese norocul că talpa acestuia călcase pe o cracă şi o făcuse să pârâie, ceea ce determinase pe George să se oprească; băştinaşul i-ar fi auzit cu siguranţă paşii.

Tânărul ţinea în mână două săgeţi. Erau şi astea arme cu cari puteai ţine la respect de la mica distantă un om. Ciocnirea trebuia să se producă din clipă în clipă, căci George auzea târşâitul tălpii goale pe pământul moale.

Se ghemui şi mai mult ca să-l poată sări brusc în fată băştinaşului şi să-l ia pe neaşteptate. În sfârşit apăru un trup niţel adus din spate. George îi se puse în fată, întinse săgeţile şi strigă cu glasul înăbuşit:

— Sus mâinile!

Vorbise englezeşte fără să-şi dea seama şi la cel mai mic zgomot. Fu

foarte mirat când băştinaşul răspunse, ridicând mâinile, cu glas tremurător:

— Mă supun. Sahib, nu-mi face nimic, te rog...

— Cine eşti? Îl întrebă George, curios.

— Sunt Naki, căpetenia.

— Aşa? Îmi pare bine. Pe fecior îl avem la mână, ne mai lipsea tată-său. Acu, la drum, moşule. Ia-o înainte cu mâinile ridicate, ba nu, stai, dă-mi încoace armele. Acu, du-mă pe vreo cărare mai dosnică la luminişul din faţa bungalowului. Când vom fi acolo, ne răfuim noi.

— Sahib, mă supun ţie... nu-ţi fac nici-un rău. Sahib Ohlsen ne-a orbit şi ne-a minţit. Sahib Clive era mai bun cu noi, o să-l ascultam ca şi înainte... se văicărea căpetenia.

Dar George nu se încredea într-o schimbare atât de bruscă. Auzise că băştinaşii sunt foarte vicleni. Şi apoi, nu-i venea să creadă că după ce-şi trădaseră stăpânul, îi apucase aşa, deodată, dragostea de el.

— Uite ce e, zise George, calm, spune oamenilor tăi când ne vom apropia de ei să se dea deoparte şi să stea liniştiţi. Cum oi vedea că face vreunul o mişcare, te omor pe loc cu săgeata asta.

Părea să-l fie o frică grozavă de săgeţi căci strigă ceva oamenilor săi cari dispărură imediat în desiş.

Când George şi căpetenia apărură în luminiş se auziră strigăte de bucurie de pe terasă. Căpitanul Farrow îşi întâmpină feciorul pe ultima treaptă a scării şi-i zise plin de mândrie:

— Bravo, dragul meu! Ai fost şi de data asta la înălţime. Nici nu mă aşteptam altfel. Drept e, că am fost foarte îngrijat de soarta ta, ştiam însă că vei ştii tu să te descurci. Noi am fi vrut să luăm măsuri severe pentru eliberarea ta dar nu ne-a lăsat Petre. Zicea să nu-ţi ducem noi grija, căci eşti tu în stare sa să te eliberezi singur – şi a avut dreptate, după cum văd. Acum povesteşte-ne şi nouă ce s-a întâmplat.

În câteva cuvinte. George le spuse prin ce-a trecut, apoi încheie cu următoarele cuvinte:

— Căpetenia Naki, care pare să se teamă grozav de săgeţile astea înveninate e acum aliatul nostru. Fireşte cu deocamdată nu putem avea încă destulă încredere în el, îl voi ameninţa însă cu o moarte cumplită – şi îi e frică de moarte!... – până ce va jura împreună cu oamenii săi credinţă fostului stăpân Lionel Clive. După cât îmi spunea, va şti să împiedece prin cei patru băştinaşi puşi de pază la coliba din pădure, ca Ohlsen să se atingă de bătrân şi de fată. Deci, ne putem duce fără grijă şi făţiş acolo ca să punem mâna pe criminal şi să eliberăm pe cei doi captivi. După ce băştinaşii vor depune jurământul, nu avem de ce ne mai teme.

— Bine, aşa să facem, încuviinţă căpitanul, dar mai întâi să te odihneşti niţel şi să mănânci ceva, cred că ai mare nevoie de amândouă.

Se lumină de ziuă când ajunseră la luminişul unde era coliba de vânătoare. Deodată George scoase o exclamaţie de mirare şi alergă spre Jimmy Ohlsen care se apropia de potecă cu capul în pământ.

Când ridică ochii şi văzu pe George înaintând spre el cu săgeata întinsă, tresări şi se făcu la faţă alb ca varul. Se întoarse apoi din drum şi o luă la fugă îndărăt spre colibă răcnind ca turbat în urma lui:

— Aşa? Cu atât mai bine. Acu să moară amândoi... fata mai întâi...

N-avu vreme să mai spună ceva, căci din desiş ţâşni un trup mare, negricios şi se repezi la gâtlejul lui. Cu un horcăit de groază, Ohlsen fu trântit la pământ şi pe pieptul său se aşeză un mare câine ciobănesc, de rasă germană, care îi ţinea labele pe grumaz şi se rânjea mârâind. (Vezi coperta).

— A, ăsta e credinciosul nostru Harras pe care l-a adus Ellen acum un an din Germania. Îl izgonise şi pe el Ohlsen din casă şi bietul câine rătăcea prin pădure căutându-şi stăpânii. A, uite-i şi pe ei! Strigă Dick Clive şi se repezi cu un ţipăt de bucurie spre colibă.

În prag apăruse bătrânul Clive urmat de fiica sa Ellen. În timp ce tatăl îşi îmbrăţişa cu dragoste feciorul, Petre se apucă să lege zdravăn pe Ohlsen care gemea din când în când de durere.

— Aşa, băiatule, zise Uriaşul după ce sfârşi. Cum te-am legat eu nici dracu nu te mai poate dezlega. Uite, domnule George, armele dumitale sunt la el.

George se aplecă şi smulse mai întâi pumnalul Sanjei de la brâul lui Ohlsen, apoi revolverele şi lampa de buzunar.

Acum se apropia şi Clive cu copiii săi şi zise cu dispreţ ticălosului care îl privea întunecat şi cu ochii scânteietori de ură:

— Ruşine să-ţi fie! Te-am luat în casa mea ca să nu mori de foame şi asta mi-a fost răsplata, nemernicule!

Bătrânul înainta apoi spre Farrow şi-i strânse mişcat mâna, murmurând cuvinte de mulţumire. Căpitanul îi curmă însă vorba şi-i întrebă dacă e dispus să primească pe răsculaţi îndărăt pe plantaţie dacă vor depune jurământ de credinţă.

— Fireşte, răspunse Clive, zâmbind. După cum îi cunosc eu, sunt sigur, că se vor ţine de cuvânt. Vina n-a fost a lor, îi aţâţase Ohlsen la răscoală. Jurământul e ceva sfânt la ei şi ar fi în stare să mă apere cu propria lor viaţă împotriva oricărui duşman..

— Atunci, putem pleca liniştiţi, zise căpitanul, grav. Mă bucur din suflet, domnule Clive că ţi-am putut face acest mic serviciu. Şi cu acest Ohlsen ce-ai de gând să faci?

— O să-l expediez la Fort Cornwallis şi sa se ducă pe urmă unde-o pofti. Nu vreau să-l dau pe mâna autorităţilor căci mi-e scârbă de un proces cu un astfel de individ. Încă odată, domnule Farrow, dă-mi voie să-ţi mulţumeşti pentru...

— Îţi mulţumesc şi eu, căpitane Farrow, îi curmă vorba Ohlsen. Aş vrea să-ti fac în schimb un serviciu. Îţi plac aventurile, pe cât ştiu. Să-ţi dau eu prilej să te saturi de aventuri. Du-te la insulele Salomon şi întreabă acolo de căpitanul Fred Larsen, corăbierul de sclavi. Ha, ha, ha! O să-ti placă şi dumitale aşa aventură, pe onoarea mea! Ba ai mai putea face şi o faptă bună, fiindcă ţine sechestrată de doi ani o fată de neam pentru a cărei răscumpărare cere de la părinţii ei o grămadă de bani. Îi găseşti mai adesea la Malaita.

Farrow se uită la el scrutător.

— Sper că nu te iei după minciunile ticălosului ăstuia, domnule căpitan, zise cu dispreţ bătrânul Clive.

— De ce nu? Ohlsen vrea desigur să ne trimită la pierzanie, daca acest Larsen există cu adevărat. În orice caz, o să cercetez când voi fi la faţa locului. Cam într-acolo mi-e drumul şi ocolul pe care ar trebui să-l fac e neînsemnat.

Marinarii neutri îşi luară rămas bun de la familia Clive şi submarinul porni mal departe în goană după noi aventuri.

Aventurile submarinului Dox 027

Hans Warren

I.
O CAPCANĂ PRIMEJDIOASĂ.

CĂPITANUL FARROW URCĂ ÎN TURN, unde George stătea alături de primul ofiţer şi privea cu dor spre nord-vest, unde se afla ţara în care locuia acum Sanja, împreună cu tatăl ei. Ea nu mai era camarada iubită, care împărţise cu ei primejdii şi bucurii, ci fiica unui domnitor puternic şi respectat. Nu însemna asta, oare, că între dânşii se ridicase un zid de netrecut?

Tresări din gândurile lui triste, auzind glasul tatălui său:

— Dragă Rindow, trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Tocmai am prins o radiogramă transmisă din Port Cornwallis către guvernatorul englez din Singapore. I se aduce la cunoştinţă că noi am fost la Andaman, unde am eliberat familia Clive. Radiograma e foarte măgulitoare pentru noi, căci comandantul din Port Cornwallis ne laudă mult şi-şi mărturiseşte părerea de rău că datoria îi sileşte să ne denunţe. După toate probabilităţile, ei socotesc că vom încerca din nou să trecem în Oceanul Pacific, pe coasta Australiei.

— Asta înseamnă că vom avea o călătorie cam primejdioasă, domnule căpitan, răspunse Rindow, calm. Peste opt ceasuri trecem prin Singapore; în acest timp, Englezii vor fi aşezat vre-o cursă pe acolo. N-ar fi mai bine să ne întoarcem, să ocolim Kota-Radja şi s-o luăm de-a lungul coastelor de vest ale insulelor Sunda, pentru a trece prin sudul Australiei? Englezii şi Australienii nu vor bănui că am pornit pe drumul acesta. Ei vor închide acum strâmtoarea Malakka din Singapore şi mai târziu strâmtoarea Torres din Australia.

— M-am gândit şi eu la o astfel de soluţie – zise Farrow – deşi vom pierde câteva zile, vom fi, însă, în siguranţă. Dar cred că e cam târziu, căci am înaintat prea mult în strâmtoarea Malakka. Mă tem că au şi pornit în urma noastră distrugătoare din Cornwallis sau Rangoon şi ne vor tăia drumul. Cred, totuşi, că vom izbuti să înlăturăm blocada, sau să ne întoarcem. Am mai făcut-o de multe ori în vremea războiului. Ţin mult s-ajung cât mai curând în insulele Salomon, la Malaita, ca să-l caut acolo pe căpitanul Fred Larsen, despre existenta căruia am aflat de la Jimmy Ohlsen, duşmanul familiei Clive.

— Am presimţirea că ne aşteaptă mari primejdii – răspunse Rindow. Pe insulele alea sălbatece de vânători de capete pândeşte moartea sub felurite înfăţişări. Fred Larsen e un aşa zis „corăbier de sclavi”, adică un om care, cu riscul propriei sale vieţi, recrutează băştinaşi de pe aceste insule şi-i duce pe plantaţiile îndepărtate, unde îi sileşte să muncească timp de trei ani.

— Da, aceşti corăbieri de sclavi sunt oameni foarte curajoşi şi îndrăzneţi. Moartea îi pândeşte la fiecare pas. De aceea trebuie să fie ceva de capul lui Fred Larsen ăla, de vreme ce ne-a amintit de el

Jimmy Ohlsen. Aha! se pare că un distrugător se şi află pe urmele noastre.

În timp ce vorbea, Farrow cerceta orizontul cu ocheanul său puternic.

— Da, norul de fum e acela al unui distrugător, zise el, apoi. Pare să fie un vas rapid, căci se apropie cu mare repeziciune. Cred că ar fi mai nimerit să ne lăsăm afund de pe acum.

Rindow privi şi el prin ochean şi răspunse:

— Ai dreptate, domnule căpitan, e unul din cele mai puternice distrugătoare pe cari le-a pus în funcţiune Anglia după război, în apele posesiunilor sale transoceanice. După cât ştiu eu, toate sunt prevăzute cu plase de oţel, pentru capturarea submarinelor duşmane.

— Aşa e, dragă Rindow, încuviinţă căpitanul, toate distrugătoarele şi chiar crucişătoarele sunt prevăzute cu astfel de instalaţii. Vom fi într-o situaţie foarte grea, daca ne vor ieşi înainte şi dinspre Singapore astfel de distrugătoare. Văd că mai apar şi altele, toată flotila pare să fi ieşit în larg.

— Domnule căpitan, de la Singapore nu se poate să fi venit atât de repede, zise Rindow. Acolo au primit radiograma de-abia acum, pe când distrugătoarele din spatele nostru desigur că au pornit la drum imediat ce s-a aflat că am fost pe Andaman. Daca vom pune în funcţiune compresoarele şi vom pomi cu toată viteza, le vom lăsa în urmă. Vom putea, deci, rămâne la suprafaţă până se va lăsa întunericul, căci mai înainte nu vor veni distrugătoarele din Singapore. În felul acesta tratăm şi acumulatoarele.

— Bravo Rindow, propunerea e cât se poate de înţeleaptă! exclamă Farrow. Mai avem trei ceasuri de lumină şi în vremea asta facem o bucată bună de drum. Aş dori, însă, să rămân peste noapte în vre-un golf de pe coasta din Malakka, deoarece sunt sigur că duşmanii noştri au întins reţele, în cari ne vom prinde pe întuneric. Dar nici cu asta nu scăpăm da primejdie, căci le lăsăm timp destul să-şi faci pregătiri speciale pentru prinderea noastră.

— Se vor gândi poate că totuşi am izbutit în timpul nopţii să scăpăm, zise Rindow. Nici nu vor bănui că ne-am ascuns pe undeva. Dacă vom părăsi golful – unde vrem să ne aciuim – de-abia mâine după-amiază, până atunci cred că s-or şi fi retras ei.

— Şi aşa se poate, răspunse Farrow; aşadar, dă comanda în sala maşinilor, să fie puse în funcţiune compresoarele.

După câteva clipe, viteza submarinului spori simţitor şi vasul porni ca o săgeată prin strâmtoarea Sundei, încât nu dură mult şi coloanele de fum ale distrugătorului nu se mai vedeau.

Căpitanul rămase în turn. Trei ocheane puternice cercetau acum orizontul, dar nu zăriră decât un bric chinezesc, care se îndrepta, probabil, spre Penang.

Călătoria dură două ceasuri şi jumătate, apoi Farrow zise:

— Aşa, acum ne vom lăsa afund şi când vom fi aproape de coastă, vom căuta un golf potrivit.

Submarinul îşi încetini viteza, de îndată ce compresoarele fură oprite. Farrow, Rindow şi George coborâră imediat în turn, capacul fu închis şi vasul se afundă repede. Încetişor se apropia de coastă. Farrow, care stătea la periscop, zise de-odată:

— Hm... ciudat lucru! Au apărut brusc şiruri întregi de bricuri şi jonci chinezeşti. Face impresia ca şi cum ar fi fost trimise în căutarea noastră. Asta nu se poate, însă, e absolut exclus. Atât de repede nici nu s-ar fi putut strânge laolaltă. E greu să ne descopere, căci periscopul e înălţat numai atât, cât să pot vedea ce se petrece pe afară. Hm... merg aproape de tot de coastă, astfel că nu ne va fi deloc uşor să găsim un golf potrivit. Trebuie, însă, s-o facem cât mai neîntârziat, căci începe să se însereze. A! tocmai văd o scobitură îngustă şi adâncă, ceva nimerit pentru noi. Păcat, însă, că două jonci ne taie drumul.

— Nu se poate să tragem periscopul înăuntru şi să trecem pe sub nasul lor? propuse Rindow,

— Asta ar mai merge, dar nu ştim cât e de adâncă apa în golful acela. Mai bine ne aşezăm la pândă în faţa acestui golf şi de îndată ce joncile vor dispare, sau se va întuneca, ne furişăm repede înăuntru, în felul acesta îi vom înşela pe toţi urmăritorii noştri.

La comanda căpitanului, submarinul stopă, după ce făcuse un viraj spre proră. Un sfert de ceas se scurse astfel. Farrow observă cu atenţiune bricurile şi joncile cari îşi urmau drumul de-a lungul coastei, apoi zise:

— A, se văd venind dinspre Singapore trâmbele de fum ale unor distrugătoare engleze, dar între celelalte vase tocmai s-a făcut o spărtură largă. Înainte! Acum e momentul potrivit.

Submarinul alunecă încetişor înainte şi după zece minute Farrow zise:

— Cred că am avut noroc şi n-am fost observaţi. A! golful acela îngust face un cot pronunţat; mai bine nici că se putea!

După alte câteva minute urmă:

— Aşa; am trecut cotul, acum nu mai putem fi văzuţi dinspre mare. Stop! Aici suntem în siguranţă. Minunat, acum s-a lăsat şi întunericul, putem ieşi la suprafaţă şi să respirăm aer curat toată noaptea.

Pe bordul „Dox”-ului domnea o dispoziţie cât se poate de bună. Noaptea trecu în linişte. Natura părea să vie şi ea în ajutorul îndrăzneţilor marinari, căci cerul era acoperit de nori deşi. Nimeni nu putea să vadă turnul submarinului la suprafaţa apei din golful îngust, ale cărui maluri erau formate din pereţi stâncoşi.

Când se lumină de ziuă, submarinul se lăsă imediat afund. Barometrul arăta cincisprezece metri adâncime, când o zguduitură uşoară le arătă că au atins fundul. La adâncimea aceasta „Dox"-ul era în deplină siguranţă, căci nimeni nu l-ar fi putut zări prin apa care era cam tulbure.

Căpitanul aşteptă până la vremea prânzului, apoi se adresă celor doi ofiţeri ai săi, lui George, Hagen şi doctorului Bertram, cari se întruniseră în cabina sa:

— Cred că acum ne putem lua inima în dinţi, cum s-ar zice. Întrebarea e numai dacă vom izbuti să ne strecurăm orbeşte din golf, adică fără să înălţăm periscopul. Mă tem că de-a lungul coastei mai patrulează câteva vase dintr-alea şi ne-ar putea descoperi periscopul. Pe de altă parte, însă, e primejdios lucru să mergem fără să putem vedea un eventual pericol. Nu e exclus ca staţionarea noastră în golf să fi fost observată. Cine ştie dacă n-a şi fost întinsă o plasă, în care ne vom prinde lesne.

— Eu cred că ne-ar fi speriat ei prin bombe de apă, dac-ar fi ştiut că ne aflăm în golful acesta, răspunse Rindow. N-ar fi aşteptat ei atâta timp. As fi de părere, deci, să ieşim din golf sub apă şi numai când vom ajunge în strâmtoarea Malakka să ne înălţăm la suprafaţă. De-altfel, nu ştim dacă fundul golfului e peste tot destul de adânc, apoi cred că vom întâmpina unele greutăţi până să trecem cotul.

— De aceea eu aş propune – interveni secundul Brun – să ne înălţăm acum până la şase metri, să ridicăm periscopul până la oglinda apei şi să înaintăm astfel cel puţin până la cot. Dacă vom merge cu băgare de scamă, nimeni nu va observa această porţiune mica a periscopului.

— Sunt şi eu de părerea lui Brun, zise inginerul Hagen; prea ar fi nesigur să ieşim orbeşte din golf. Fără doar şi poate că-i vom zări pe eventualii noştri duşmani, înainte ca să ne vadă ei pe noi. Rindow are dreptate: ar fi încercat ei să ne dibuiască dac-ar ar fi ştiut că ne aflăm aici.

Doctorul Bertram şi George fură şi ei de această părere şi căpitanul zise în cele din urmă:

— Da, sunt şi eu încredinţat că în felul acesta vom izbuti să ieşim de aici. Aşadar, să nu mai pierdem vremea! Sa ne înălţăm până la şase metri. Voi cerceta apoi împrejurimile prin periscop şi voi înainta încet de tot. La cotul golfului ne oprim, pândim câtva timp dacă nu se zăreşte nimic suspect, apoi ne îndreptăm spre strâmtoarea Malakka.

Farrow cu tovarăşii săi se duseră în turn şi, la comanda lui, pompele împinseră afară apă din tancurile de balast. Vasul se ridică încetişor; când barometrul arătă şese metri, pompele îşi încetară activitatea şi Farrow înălţă cu băgare de seamă periscopul. Când

acesta ieşi la suprafaţă, căpitanul nu văzu decât apa liniştită a mării şi pereţii de stânca ai malurilor.

— Nu zăresc nimic suspect, putem merge înainte, zise el tovarăşilor săi.

Cu viteza cea mai redusă, colosul cenuşiu de oţel spintecă apa liniştită. Farrow privea mereu de jur-împrejur, dar nimic bănuitor nu se vedea.

Ajunse la cot şi dădu comanda de oprire a electromotoarelor. Vasul rămase locului, ca înţepenit.

Până la ieşirea din golf mai erau vre-o optzeci de metri. Cele două maluri stâncoase erau acolo la distanţă de patruzeci de metri unul de altul şi căpitanul examină cu atenţiune aceste două puncte, precum şi suprafaţa apei dintre ele, pentru a descoperi la vreme o eventuală plasă ce-ar fi fost întinsă acolo. Nu văzu nimic, însă, şi atunci dădu comanda pentru continuarea drumului. Încordarea tovarăşilor spori la culme, toţi priveau ţintă la căpitanul lor. Clipele păreau veacuri.

— Opreşte! Îndărăt, cu toată viteza, ah, opreşte!... Prea târziu! strigă Farrow de-odată. – Repede înapoi în apă! Pompele în funcţiune !

Trase înăuntru periscopul şi se întoarse spre camarazi:

— Suntem într-o capcană! zise el, cu glas tremurător. Nu cred să mai putem scăpa. Tot trebuie să ne fi observat englezii, căci tocmai s-au ivit, la vre-o treizeci de metri de noi, marinari pe ambele maluri ale golfului, cari au întins o plasă solidă. Acelaşi lucru s-a petrecut şi în spatele nostru. Stăm, deci, între două plase, la cincizeci de metri una de alta.

— Dacă pornim acum înainte cu viteză maximă, interveni George, vom rupe plasa dinaintea noastră, căci marinarii n-o pot ţine cu mâinile.

— Nu, George, asta şi-ar fi spus-o şi ei şi de aceea cred că au şi înţepenit de maluri cablul de sârmă de care atârnă plasa şi submarinul nostru nu va fi în stare să-l smulgă. Singurul lucru ce ne rămâne de făcut e să ne lăsăm la fund şi acolo să ne sfătuim asupra măsurilor ce avem de luat.

— Ce-ar fi dacă ne-am retrage până la plasa din spate şi am distruge-o pe cea din faţă cu o torpilă? propuse George din nou. Am mai distrus odată o plasă în felul acesta.

— Aici, însă, nu putem face asta, căci golful e prea strâmt şi explozia torpilei ne va aduce mari pagube, din cauza prea micei depărtări, iar presiunea apei ce va rezulta de pe urma ei, ne va izbi de pereţii de stâncă ai malurilor. Zău nu ştiu ce e de făcut!

În vremea asta vasul se afundase până la doisprezece metri, adică ajunse pe fundul mării. Din fericire, apa era foarte tulbure; numai la suprafaţă era străvezie până la câţiva metri, datorită razelor soarelui.

Englezii nu puteau vedea, deci, unde se afla submarinul şi Farrow ordonă imediat să se pompeze ceva apă din tancurile de balast, aşa fel că se ridicară cu un metru. Apoi „Dox"-ul se îndreptă spre ţărmul drept al golfului, înaintând, în acelaşi timp, cu vre-o patruzeci de metri. Când se lăsă din nou cu vasul la fund, căpitanul zise:

— Aş pune rămăşag că ne aflăm acum la cinci metri de ţărmul drept şi la zece de plasă. Să poftească domnii englezi să ne caute, dacă au vreme de pierdut.

— Numai de n-ar da drumul la câteva bombe de apă, zise Rindow, îngrijorat. În cazul acesta nu vom avea încotro şi va trebui să ne ridicăm la suprafaţă, pentru a ne preda.

— Cred şi nădăjduiesc că nu vor recurge la mijlocul acesta, răspunse Farrow. Ei vor numai să puie mâna pe submarinul nostru fără să-l aducă vre-o stricăciune. Împotriva noastră personal n-au nimic, aşa dar nu se vor folosi de mijlocul acesta brutal.

— Numai de n-ar strânge laolaltă plasele, ca să ne prindă între ele, zise George. Sau poate izbutesc să le aşeze dedesubtul nostru: atunci ne ridică în sus cum ai ridica un peşte cu năvodul.

— Dacă ar trage pe sub noi una din plase, ar trebui s-o slăbească din ancorare, răspunse căpitanul. În cazul acesta am putea distruge plasa, năpustindu-ne cu vasul asupra ei. De la cotul golfului aş lansa atunci o torpilă asupra celeilalte plase şi apoi aş porni-o repede din loc. Explozia nu ne-ar putea vătăma întru nimic. Eu cred, însă, că englezii vor căuta să ne prindă cu plase speciale, în spaţiul acesta pe care l-au închis cu celelalte două plase. Să aşteptăm evenimentele. Eu nu mi-as pierdut încă nădejdea. Atât de uşor nu le va fi să pună mâna pe noi.

II.
VICLENIA LUI GEORGE.

— TATA, AM GĂSIT SOLUŢIA! strigă George deodată. Când vom fi aproape de plasa, eu, Petre şi Kard vom putea tăia sârmele de oţel. După cum ştii, avem pe bord foarfeci buni pentru scopul acesta. Înainte ca englezii să înceapă să ne caute, noi vom fi departe.

— Bravo, George, soluţia ta e bună! exclamă Farrow, Englezii nu-şi închipuie că noi putem părăsi vasul şi sub apă. Singura primejdie ar fi ca plasa să fie prevăzută cu vre-un semnal de alarmă, care să le dea de veste când voi veţi tăia sârmele.

— Domnule căpitan, o astfel de instalaţie nu poate fi pusă în funcţiune prin simpla atingere a sârmei de către un om; trebuie să se producă o izbitură ca să se întâmple asta, interveni inginerul Hagen. Va fi nevoie, însă, să ne apropiam cu vasul până la plasă chiar, pentru ca scafandrii, să poată tăia plasa de pe punte, până la înălţime

suficientă.

— Asta nu va fi greu, căci ne vom căţăra pe plasă până la vre-o şase metri şi vom începe să tăiem de acolo, mergând în jos, zise George. Făcând aceasta în două locuri, la distanţă de opt metri între ele, vom avea o deschizătură destul de mare ca să ne putem strecura printr-unsa. Fireşte că mai întâi vom face sus o tăietură de-a latul, apoi apucăm să tăiem în lung.

— Dar cum vom găsi noi deschizătura? întrebă Brun. Dacă vom nimeri cât de puţin alături, se poate întâmpla ca eventualul semnal de alarmă să fie pus în funcţiune.

— Nici asta nu e greu, răspunse George, cu însufleţire; va trebui doar să ne folosim de lămpile noastre de buzunar, a căror lumină, însă, nu va putea fi văzută de sus. Şi dacă tu, tată, te vei duce în cabina de la proră şi vei trage obloanele de la ferestre, ne vei putea observa şi-ţi va fi posibil să îndrepţi vasul prin deschizătura ce o vom face noi. Nu va trece mult până să tăiem sârma. Mi-am şi făcut planul cum să împărţim munca şi sunt sigur că vom izbuti.

— Hm... băiatul are dreptate, zise Farrow, în felul acesta le vom juca Englezilor o festă, pe care nu şi-o vor putea explica niciodată. Aşadar, să nu mai pierdem vremea, căci orice şovăială ne poate aduce într-o situaţie şi mai grea. Sfătuieşte-te repede cu Petre şi Kard. Îmbrăcaţi-vă costumele de scafandru şi încercaţi-vă norocul!

George alergă în sala echipajului şi strigă din fugă celor doi tovarăşi:

— Haideţi, îmbrăcaţi costumele!

Împreună intrară în magazie şi începură să se echipeze. În vremea asta tânărul le expuse planul său, care fu primit cu însufleţire de ei. Când fură gata îmbrăcaţi, părăsiră submarinul prin cele două camere de scafandru, pe cari inginerul Hagen le construise de ambele părţi ale vasului, în tancurile ele balast.

Căpitanul Farrow, Rindow şi doctorul Bertram se duseră în cabina de la proră şi traseră în lături obloanele groase de oţel cu cari erau acoperite ferestrele ce se aflau acolo. Zăriră imediat pe cei trei scafandri, cari trecură pe lângă submarin, ţinând în mână lămpile electrice de buzunar, special construite pentru a putea fi întrebuinţate sub apă.

Căpitanul ordonă ca tancurile de balast să fie golite atâta cât era nevoie ca vasul să se ridice cu o jumătate de metru şi cu viteză redusă urmă apoi pe îndrăzneţii scafandri.

După vre-o zece metri de drum se ivi, în lumina lămpilor, plasa enormă. Farrow opri imediat vasul, coborându-l din nou pe fund, ca nu cumva curentul să-l târască până la plasa de oţel, punând astfel în funcţiune presupusul semnal de alarmă.

Cu interes crescând observă acum pe cei trei scafandri. George şa

Petre trecură pe dinaintea vasului, în vreme ce Kard se căţără cu băgare de seamă pe plasă, la vre-o doi metri pe dreapta submarinului. La aceeaşi depărtare, pe stânga, se căţără apoi George, urmat de Petre. Tânărul urcă atât de sus, încât ajunse la doi metri deasupra submarinului.

Atunci începu să mânuiască foarfecele pentru tăiat sârmă. Plasa era din sârmă tare de oţel, dar şi unealta lui nu era de dispreţuit.

Tânărul tăia de-a latul plasei, în directa lui Kard, care şi începuse să taie sârma în lung. Petre nu rămase nici el în urmă eu lucrul şi în curând era gata cu partea lui, pe care o tăiase până jos.

Si Kard, care nu-l scăpa din ochi pe George, începu deodată să se grăbească; ajunse şi el în curând la partea de jos, tocmai când tânărul Farrow atinsese punctul unde începuse sa taie timonierul.

Cu bucurie observă Farrow că lucrul se face în deplină ordine. Ultima bucată, care ţinea încă „poarta", fu tăiată şi acum această poartă se aplecă în afară.

George sări repede jos şi împreună cu cei doi tovarăşi alergă spre submarin. Când Farrow îşi dădu seamă că ei se aflau iarăşi în camerele de scafandru şi apa fusese pompată afară, ordonă să se golească şi tancurile de balast, atât cât era de trebuinţă ca vasul să se ridice cu o jumătate de metru. Apoi, se strecură încetişor, prin deschizătura făcută în plasa.

Fireşte că acum mergea orbeşte, căci la adâncimea asta nu putea vedea nimic, apa fiind prea turbure. Pe de altă parte, nu cuteza să aprindă reflectoarele, deoarece se temea ca lumina lor să nu fie zărită de vasele cari făceau de pază sus. Asta trebuia evitat cu orice preţ, altminteri toată truda celor trei scafandri ar fi fost de prisos.

Farrow rămase totuşi în cabina de la proră, în fata ferestrelor. De aici ar fi putut vedea, probabil, dacă duşmanii ar fi întins o nouă plasă, ale cărei sârme lucitoare, i-ar fi atras atenţia. Şi cu viteza redusă cu care mergea vasul, ar fi putut să-l oprească imediat, înainte de a se izbi prea tare de plasă.

În cazul acesta, cei trei scafandri ar fi trebuit să-şi îndeplinească încă odată munca lor grea. Şi ar fi făcut-o, desigur, cu mare însufleţire, cu atât mai mult cu cât nici nu-şi dezbrăcaseră costumele încă, fiind pregătiţi pentru orice eventualitate.

Dar englezii se încrezuseră prea mult în lucrarea lor. Şi cum să-şi fi închipuit ei că nişte scafandri ar fi putut părăsi submarinul fiind în apă?

Farrow înainta cu vasul timp de vre-o zece minute, până se încredinţa că s-a îndepărtat îndeajuns, adică la vreo mie de metri de ţărm. Acum putea cuteza să se ridice mai sus şi să arunce o privire prin periscop. Trase obloanele peste ferestrele de cristal, apoi înălţă vasul încetişor. De la şase metri adâncime ridică periscopul, privi prin

el şi se adresă tovarăşilor cari se adunaseră în jurul său:

— Îndărătul nostru, la mal, în faţa golfului, mişună fel de fel de vase. După cât se pare, n-au observat încă fuga noastră. În faţa şi în spatele nostru drumul e liber, nici-un vas duşman nu se zăreşte. Ne putem înălţa şi mai sus, deci, şi cu periscopul ridicat să ne îndreptăm spre Singapore. Fireşte că vom avea de întâmpinat şi greutăţi acolo când se va afla că am izbutit să scăpăm din cursa ce ne-a fost întinsă. Cred, însă, că va trece mult timp, până să observe englezii că am şters putina. Păcat că nu vom putea vedea ce mutră vor face.

Farrow mai aruncă o privire spre ţărm, rămase uluit o clipă, apoi zise, râzând:

— Asta are haz, zău! Cursa ne-a fost întinsă de francezi! Trebuie să se fi aflat o flotilă de distrugătoare de-a lor prin apropiere de Singapore şi fireşte că au prins radiograma, oferindu-se imediat să vie în ajutorul aliaţilor. Şi englezii n-aveau de ce să refuze. Păcat că nu putem prinde şi noi radiogramele cari desigur că fac acum ocolul pământului, vestind lumii că distrugătoarele franceze au izbutit, în fine, să puie mâna pe submarinul, împotriva căruia se pornise o vânătoare zadarnică timp de atâţia amar de ani... şi mult se vor bucura englezii când vor observa fuga noastră. Aşa, ne-am înălţat îndeajuns, acum trebuie să pornim la drum cu toată viteza.

În vreme ce submarinul se ridica, Farrow trăsese periscopul înăuntru, atât cât să iasă numai cu un metru la suprafaţa apei. Tot mai mult se îndepărtau de punctul unde erau cât p-aci să-şi găsească pierzania.

Strâmtoarea Malakka era agitată de un vântuleţ dinspre apus. Ea era liberă în faţa şi îndărătul submarinului, dar în curând Farrow zări vase de tot soiul, cari înaintau cu viteză dinspre Singapore. Probabil că erau numai curioşi, cari vroiau să vadă cum francezii puseseră în sfârşit mâna, pe vestitul căpitan Farrow, cu „Dox”-ul său.

Ele mergeau de-a lungul coastei; Farrow, însă, înaintase, în vremea asta, şi mai mult în larg, încât n-avea să se teamă că periscopul ar putea fi zărit. O singură dată îl trase înăuntru, când două distrugătoare engleze trecură pe aproape cu toată viteza. Trebuia să fie cu băgare de seamă, căci ofiţerii aveau ocheane puternice pe bord şi cercetau marea cu atenţiune, mai mult din obicinuinţă decât cu un scop hotărât.

Deoarece sub apă „Dox”-ul nu se putea sluji de o viteză prea mare, însemna că vor ajunge la Singapore de-abia după ce se va lăsa noaptea. Pe de-o parte era mai bine pe de altă parte, însă, putea să fie şi primejdios, căci până atunci fuga va fi fost observată şi anunţată pretutindeni. Şi fireşte că distrugătoarele ancorate în portul Singapore vor face tot ce le va sta în putinţă să vie de hac submarinului.

Dar marinarii noştri prevedeau această primejdie eventuală cu mult

sânge rece şi erau plini de încredere în steaua lor. Trecuseră doar prin cele mai mari pericole până atunci, înfruntaseră moartea în repetate rânduri, aşa că nu se vor înspăimânta ei de câteva plase de oţel. Scafandrii vor termina repede şi cu acestea.

George era din nou eroul zilei. Un „ura" răsunător străbătu vasul de la un capăt la altul, când căpitanul Farrow povesti camarazilor în ce situaţie se aflaseră şi că tânărul său fiu îi salvase din primejdie, cu planul său.

Submarinul înainta mereu. Rindow îl înlocuise pe căpitan la periscop, dar cu puţin timp înainte de a se lăsa întunericul, Farrow îşi relua postul. Se apropiau acum de Singapore şi el vroia sa-şi ia toată răspunderea asupră-şi.

În curând observă vase, cari patrulau încolo şi încoace în mod cu totul suspect. Erau bricuri mici, puse, desigur, la pândă de englezi, ca să semnalizeze apropierea submarinului. Farrow trase periscopul înăuntru, lăsând numai o mică parte deasupra apei, apoi încetini viteza şi se îndreptă cu băgare de seamă spre bricurile duşmane.

Soarele era îndărătul lui şi asta era un mare avantaj, căci razele sale aruncau reflexe strălucitoare deasupra valurilor uşoare. Scânteierea astrului împiedica să se poată zări punctul ce-l forma periscopul la suprafaţa mării.

Preocuparea cea mai de seamă a căpitanului era să observe dacă bricurile duşmane trăgeau după ele vre-o funie. În cazul acesta ar fi trebuit să fie cu băgare de seamă, căci ar fi putut fi vorba de o plasă, ba poate chiar de mine explozibile.

Într-adevăr, ajungând în apropierea bricurilor, cari înaintau unele lângă altele, observă că trăgeau împreună, după ele, o funie. Asta însemna că puseseră aici o barieră semnalizatoare, de care orice vas s-ar fi lovit fără să bănuiască ceva. Farrow, însă, cunoştea bine viclenia duşmanilor săi.

N-avea nevoie să stea mult pe gânduri. Ştia, cu aproximaţie, cam la ce adâncime în apă erau bricurile; se lăsă mai jos cu o jumătate de metru sub nivelul acesta, îşi alese apoi o corabie care era a treia din stânga şi calculă repede viteza cu care mergea.

Asta era uşor pentru el, căci o făcuse adesea în vremea războiului, pentru a stabili exact unghiul în care trebuia să alerge torpila sa, pentru a nimeri un vapor rapid, de la o depărtare de câteva mii de metri.

După ce termină calculul, se îndreptă cu vasul spre punctul unde trebuia să se întâlnească cu bricul. Trase cu totul periscopul înăuntru, căci se afla aproape de vasele duşmane şi uşor ar fi putut fi văzut.

Nu spusese nimic tovarăşilor săi despre această barieră, dar după chipul său încordat ei îşi dădură seamă că se pregătea ceva. Curând se şi auzi chiar un zgomot caracteristic, funcţionarea unei elice străine. Şi

atunci ştiură cu toţii că Farrow se pregătea să străpungă vre-o barieră ce le fusese întinsă. Îl cunoşteau însă bine pe căpitanul lor şi ştiau că nu va întreprinde nimic, fără ca să fi calculat înainte şansele de reuşită. De aceea, rămaseră cu desăvârşire liniştiţi.

Farrow zâmbi când zgomotul elicei începu să se audă tot mai tare şi în cele din urmă răsună chiar deasupra turnului. Socoteala lui fusese cât se poate de exactă; submarinul trecuse cu preciziune matematică dedesubtul bricului şi funia pe care acesta o târa după el, cu instalaţiunile de semnalizare sau de prindere, nu mai constituia nici-un pericol. Prin mersul bricului ea atârna în urmă, cam pieziş, şi înainte de a se apropia, submarinul se şi furişase dedesubtul vasului.

Fireşte că englezii nu se bizuiau numai pe bariera aceasta – Farrow o ştia prea bine Ambiţia lor sportivă se trezise desigur acu . Francezii avuseseră în palmă – cum s-ar zice submarinul, şi acesta scăpase... Trebuiau, deci să arate ei că sunt mai pricepuţi în d-alde astea.

Dar căpitanul tot greşise puţin socoteala. Sosise la Singapore mai de vreme decât presupusese. Să aştepte până se va lăsa întunericul sau să încerce chiar acum străbaterea . Când înălţă din nou periscopul, după ce se furişă printre bricuri, văzu în faţa sa coloanele de fum ale mai multor distrugătoare, cari înaintau cu viteză.

Acolo era pericolul, căci acestor vase repezi nu le putea trage chiulul, cum făcuse cu bietele bricuri. Desigur că şi ele târau niscai instalaţii, cari îi vor trăda prezenţa sau îl vor distruge chiar.

În dreapta submarinului, departe, un bric se îndrepta spre Singapore. Zărindu-l, căpitanul avu o idee salvatoare. Fără să mai stea pe gânduri, porni repede spre bric; desigur ca venea din Sumatra şi habar n-avea încă de ce se petrece pe aici.

Farrow izbuti să ajungă în imediata apropiere a bricului, apoi se dădu puţin în lături , dar rămânând pe acelaşi plan; auzi deasupra submarinului măcinatul elicei vasului străin. Când înălţă acum periscopul, văzu că merge foarte aproape de bric, atât de aproape încă îl despărţea numai un metru de cheresteaua.

Rămase la distanta asta; avea acum o călăuză cum nici nu şi-ar fi putut dori mai bună, întunericul se va lăsa peste vre-o zece minute şi în vremea asta vor ajunge, desigur, la lanţul distrugătoarelor.

După cum se aşteptase şi nădăjduise căpitanul, bricul îşi încetini brusc viteza. Fusese oprit, deci, de un distrugător. Fireşte că şi Farrow îşi încetini mersul, dar se apropia şi mai mult de bric şi merse în acelaşi timp înainte, pentru a ajunge prora vasului străin.

Aici nu putea fi văzut; pe de altă parte, n-avea să se teamă că elicea bricului va atinge submarinul. Liniştit înălţă periscopul până la oglinda apei, fiind sigur că sub acoperirea ce o avea nu putea fi zărit. Şi, apoi, de unde să bănuiască englezii că dedesubtul bricului pe care-l supuneau acum, desigur, unui interogatoriu amănunţit – se află

submarinul căutat?

Zgomot puternic de elice se apropia din două părţi. Farrow râse mulţumit Acum se iviră şi cele două distrugătoare în cercul vizual al periscopului său. Se îndreptau ţintă asupra bricului, dedesubtul prorei căruia ieşea la iveală periscopul.

Căpitanul văzuse cum distrugătorul care venea dinspre stânga se abătuse din drum, iar cel dinspre dreapta se-ntoarse chiar. Trase repede periscopul înăuntru, dădu comanda ca motoarele să lucreze în plin, şi minunatul submarin alunecă, cu viteză maximă, printre cele două distrugătoare. Chiar dacă umbra „Dox”-ului ar fi fost zărită acum de pe punţile celor două distrugătoare, era prea târziu, căci bariera era definitiv străpunsă. Fireşte că Farrow avu prevederea să se şi adâncească, în vreme ce înainta. Îndărătul său auzea elicele celorlalte distrugătoare; acum nu-i mai puteau face nimic

Mai merse un sfert de ceas astfel şi când elicele distrugătoarelor engleze se auziră numai , slab de tot, el ridică vasul la suprafaţă. Prin periscop văzu că în vremea asta se întunecase de-a binelea.

Cu mult îndărătul său zări luminile multor reflectoare, cari cercetau marea de jur-împrejur, dar nu răzbăteau până la submarin. Când ieşi cu vasul la suprafaţă, Farrow deschise capacul turnului. Mai mergea încă cu electromotoarele, dar după ce scrută câtva timp întunericul, puse în funcţiune motoarele Diesel, cu amortizoare de zgomot. Viteza „Dox”-ului spori imediat.

Înainta mereu, ajunse în marea Javei, dar tot nu se vedea nici-un vas, nu se auzea nici-un duduit de motor. Bariera primejdioasă din Singapore fusese trecută. Acum situaţia se îmbunătăţise.

După două ceasuri, căpitanul Farrow prinse o radiogramă a autorităţilor engleze din Singapore, adresată porturilor din Australia. În cuvinte înflorate cari trădau oare-cum o bucurie ascunsă – se anunţa că Farrow izbutise să taie o uşă în plasa pusă de francezi, fără ca să se simtă ceva. De-a semeni, căpitanul a răzbit şi bariera engleză de la Singapore, deşi ea fusese astfel aşezată, încât lucrul ar fi părut cu neputinţă. Marina australiană era rugată să vegheze în strâmtoarea Torres, pentru a da de urma submarinului.

Căpitanul Farrow cunoştea bine strâmtoarea Torres. Ar fi putut s-o ocolească, luând drumul de la Celebes spre nord, pentru a porni apoi de-a lungul coastei de nord a Noua Guinee, şi pe drumul acesta ar fi ajuns la insulele Salomon.

Dar asta i-ar fi apărut ca o laşitate. Chiar atât de înverşunaţi nu se vor arăta Australienii, căci ei ştiau că Farrow salvase de la o moarte grozavă patru tinere fete de-ale lor.

Şi într-adevăr, submarinul trecu nesupărat prin strâmtoarea Torres. E drept că se arătaseră câteva distrugătoare australiene, de asemeni şi un crucişător se plimba încolo şi încoace, dar se vedea lesne că nu

prea căutau cum ar fi trebuit să caute.

În cele din urmă ajunseră în Oceanul Pacific şi Farrow hotărî să facă o vizită scurtă în „Insula odihnei”. Apoi urma să plece spre Malaita, insula aceea blestemată, pe care stăpânesc vânătorii de capete.

III.
ÎN CĂUTAREA LUI FRED LARSEN.

PE „INSULA ODIHNEI" TOTUL ERA ÎN ORDINE. Tovarăşii râmaseră acolo numai câteva ceasuri şi în vremea asta tancurile fură umplute cu ţiţei pentru motoare, luară apă de băut şi vasul fu supus unei examinări amănunţite.

Apoi Hagen şi Bertram fabricară la repezeală cantităţi îndestulătoare de granate de gaze, cari se dovediseră a fi arme de preţ în aventurile lor. Şi acum se aşteptau să le aducă mari servicii, în lupta împotriva vânătorilor de capete, la cari se duceau.

Jan Brike, care nu-i avea la inimă pe „maimuţoii ăia negri”, cum îi numea el, îşi dichisi cele două tunuri, cu adevărată grijă părintească. Propuse apoi doctorului să-l umple cu gaze câteva obuze pentru tunurile sale. Ideea aceasta fu primită cu însufleţire, dar din păcate nu le mai rămânea timp pentru aducerea ei la îndeplinire. Totuşi, inginerul şi doctorul făgăduiră bătrânului tunar, că în cursul drumului vor încerca să fabrice un astfel de obuz. Erau şi ei încredinţaţi că un proiectil dintr-acestea, slobozit de tunul lui Jan Brike, ar putea însemna salvarea din cel mai mare pericol.

Cu puţin înainte de a se înnopta, submarinul străbătu laguna întinsă care înconjura insula şi când ieşi afară din tunel, se şi întunecase de-a binelea. Marea era liniştită, luna răsări pe cer şi „Dox”-ul porni cu viteză spre depărtatele insule Salomon, spre Malaita, care era cea mai sălbatecă dintre toate. Căci acolo cei mai mulţi europeni îşi „pierduseră capetele”. Cum se zicea în limbajul curent de prin acele ţinuturi.

George stătea de vorba cu doctorul Bertram despre aşa-numiţii „corăbieri de sclavi” cari duceau acolo o viaţă agitată şi plină de primejdii. Oamenii aceştia îndrăzneţi vizitau cu bricurile lor mici toate insulele pentru a face schimb de mărfuri cu băştinaşii, luând de la ei kopra, dându-le pentru el tutun, unelte şi podoabe ieftine – în special, însă, spre a recruta lucrători pentru plantaţiile îndepărtate, pe cari trebuiau să-l aducă înapoi după trei ani de zile.

Pe un astfel de bric se aflau de obicei numai doi albi, căpitanul-proprietar al vasului şi timonierul său. Echipajul, format din cel mult cincisprezece oameni, era alcătuit din băştinaşi, cari atunci când li se prezenta un prilej favorabil nu stăteau la gânduri să reteze capetele

stăpânilor lor.

În fiece clipă cei doi albi se puteau aştepta să se trezească cu o lovitură de secure în şira spinării... Apoi trupurile lor erau puse la fiert în cazanele cu ciorbă, iar capetele, afumate la un foc înăbuşit, pentru a fi atârnate după aceea, ca trofee, în coliba căpeteniei sau de grinda vreuneia din casele kanu. Aşa se petreceau lucrurile de sute de ani şi aşa va mai rămâne multă vreme.

„Corăbierii de sclavi” sunt bărbaţi plini de curaj şi cu mult sânge rece, oamenii cari dorm cu mâna încleştată pe revolver, gata oricând să-şi apere viaţa. Dar odată şi odată tot li se înfundă – o clipă de nebăgare de seamă, un acces de friguri la timp nepotrivit – şi au trecut în împărăţia de veci.

— De la cine să aflăm unde e de găsit căpitanul Fred Larsen? întrebă George. În nici-un caz nu ne putem apropia de vre-un sat al vânătorilor de capete ca să întrebăm de el.

— Ba putem s-o facem foarte lesne, răspunse doctorul Bertram. Vânătorii de capete nu vor îndrăzni să întreprindă ceva împotriva noastră, când vor vedea îndreptate asupra lor cele două tunuri ale submarinului. E îndoielnic, însă, dacă ne vor lămuri unde se află căpitanul Larsen. În sfârşit, mai avem cel puţin douăzeci de ceasuri de drum până acolo şi putem discuta în linişte cu tatăl tău despre măsurile ce avem de luat. Prea simplă însa nu e deloc chestia – îmi dau şi eu seamă – dar vom putea găsi urma lui numai dacă-i vom lua la rost pe vânătorii de capete.

Cu puţin înainte de a se lumina de ziuă, George se întâlni cu tatăl său în turnul submarinului şi găsi prilej să stea cu el de vorbă despre chestia aceasta. Ca şi doctorul, Farrow fu de părere că trebuie să debarce în primul sat al vânătorilor de capete, pentru a se informa acolo de căpitanul Fred Larsen.

Cu patru ceasuri înainte de a se înnopta, zăriră coasta de vest a Malaitei, care făcea o impresie stranie prin desişul întunecat de care era acoperită, până sus, în munţi.

Rămânând la o depărtare de o sută de metri de coastă, submarinul pluti spre nord. De odată se înălţară deasupra munţilor din interior trâmbe mari de fum, cari se răspândiră repede peste întreaga insulă.

— Aha! exclamă doctorul Bertram, care se afla şi el în turn, – am fost descoperiţi şi acum sosirea noastră e semnalizată în toată insula. Aşa procedează ei întotdeauna. Bănuiesc că vom da curând peste un sat de apă.

Într-adevăr, după vre-o zece minute se ivi un golf larg, a cărui intrare era formată de o trecătoare îngustă într-o stâncă. Pe ţărmul crestat se aflau colibele primitive de stuf ale vânătorilor de capete, dominate de coamele înalte ale caselor kanu, în cari au loc ospăţurile fioroase ale băştinaşilor.

Înghesuiţi pe ţărm stăteau sălbatecii, împopoţonaţi cu podoabele lor barbare şi înarmaţi cu securi grozave sau cu flinte de sistem vechi. Se arătară atât de puţin turburaţi la vederea submarinului, încât doctorul Bertram nu se putu opri să spuie:

— Domnule căpitan, afacerea pare foarte suspectă. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă căci se poate lesne întâmpla să ne atace prin surprindere. Să ne apropiem numai când cele două tunuri vor fi îndreptate asupra lor.

Farrow chemă imediat pe bătrânul tunar şi pe ajutorul acestuia, care se dovedise a fi şi el un ţintaş bun. Amândoi porniră în grabă la tunurile lor, Jan Brike la cel de la proră, pe care-l „simpatiza" cu deosebire.

Când dădură jos acoperitoarele de pânză, băştinaşii deveniră grozav de neliniştiţi. Umblau încolo şi încoace şi părea că se sfătuiesc de zor. Când tunurile fură încărcate şi îndreptate spre ei, găsiră cu cale să se facă nevăzuţi unul după altul în desiş, în spatele satului. Albii erau oameni ciudaţi şi nu se putea şti ce gânduri au...

Pe ţărm rămaseră numai un sălbatec uriaş şi câţiva bătrâni, cari păreau să fie „preoţi", de aceea nu trebuiau să se arate fricoşi. Uriaşul părea să fie căpetenia. Avea o statură impunătoare şi purta podoabe numeroase, care se compuneau din gloanţe golite, oglinjoare, scoici, iar pe piept avea atârnat... un ceasornic deşteptător de care era foarte mândru.

Submarinul se apropia până la treizeci de metri de ţărm, făcu apoi o cotitură bruscă şi stopa. Doctorul cunoştea bine jargonul englezesc care se vorbea pe aceste insule şi strigă spre sălbateci:

— Dacă vreţi tutun, cerem să ne răspundeţi la o întrebare!

— Întrebaţi! strigă căpetenia, cu glas tunător. Vă voi răspunde, apoi ne veţi da tutun.

— ÎI cunoaşteţi pe căpitanul Fred Larsen?. Căpetenia se posomori, la fel şi bătrânii cari stăteau lângă el. Probabil că numele acesta nu trezea amintiri plăcute în mintea lor.

— Ne datorează cinci capete, se auzi răspunsul. Nu va îndrăzni să vie încoace.

— Şi noi suntem duşmanii lui, zise Bertram. Unde-l putem găsi?

— E prietenul lui Nogi, căpetenia de pe coasta de răsărit. Să-mi spuneţi şi mie când l-aţi omorât.

— Fireşte că-ţi vom spune, făgădui doctorul. Trimite un kanu să vă dăm tutun.

La o poruncă a căpeteniei fu scoasă afară dintr-una din casele kanu şi pusă pe apă, o luntre încovoiată la vârf. Într-unsa luă loc căpetenia cu cinci vâslaşi. În semn că vin cu gânduri pasnice îşi lăsară armele pe uscat.

Când luntrea ajunse la submarin, căpetenia sări pe punte şi păşi

spre turn, cu braţul drept ridicat ca semn al intenţiilor sale prietenoase. Cu privire sigură îşi dete seama că Farrow era acela care conducea pe albii de pe submarinul acesta.

Se îndreptă deci spre el, îi întinse mâna şi zise:

— Tuko prietenul vostru. Capetele voastre sunt în siguranţă aici.

— Bine, răspunse căpitanul, strângând cu putere mâna căpeteniei. Cine ne are de duşmani trebuie să se teamă de noi. Şi-ţi vom dovedi lucrul acesta. Uite tutunul făgăduit! Ia-l în semn de prietenie din partea noastră?

Petre şi Kard scoaseră o ladă cu tutun din interiorul vasului şi o duseră la luntre, unde fu luată în primire de vâslaşi.

— Tuko îţi mulţumeşte şi va fi veşnic prietenul tău, zise căpetenia către Farrow.

—Ce v-a făcut Fred Larsen? se informă acum căpitanul.

Chipul uriaşului se schimonosi din nou de mânie, apoi răspunse:

— Fred Larsen e un trădător. Ne datorează cinci capete. Cinci din oamenii mei nu s-au înapoiat atunci când s-a împlinit termenul. Ei au murit şi Larsen n-a plătit banii. Spune că ei singuri ar fi vinovaţi de moartea lor.

(Era obiceiul ca pentru băştinaşii care mureau în timpul celor trei ani de muncă, să se plătească o sumă corespunzătoare).

Dacă într-adevăr căpitanul nu se ţinuse de cuvânt, mânia tribului împotriva lui era îndreptăţită. Dar poate că sa se va potoli repede, dacă Larsen va plăti ulterior o sumă mai mare pentru cei morti. Căpetenia Tuko urmă însă:

— Larsen e un om rău. Are femei albe pe bord, pe cari le vinde altor căpetenii.

Tovarăşii se priviră speriaţi, apoi Farrow zise:

— Trebuie să-i venim de hac, acestui ticălos. Mă bat cu gândul să-l iau prizonier şi să-l predau prietenului nostru Tuko. Aici îşi va primi pedeapsa cuvenită.

Zâmbetul sălbatec cu care întâmpină Tuko aceste cuvinte mărturisea îndeajuns gândurile pe cari le nutrea pentru Fred Larsen. Nu se mulţumi, însă, cu atât, ci adăogă:

— Va trebui să sufere mult pentru că n-a vrut să-mi dea femei albe.

Aşa dar, acesta era motivul principal al urii sale împotriva neomenosului căpitan. Dar ce vreţi, oamenii primitivi, nu pot gândi decât tot primitiv. Faptul în sine că Larsen vindea femei albe nu era deloc grozav pentru, el. Îl durea numai că nu putea avea şi dânsul astfel de „marfă"”.

Căpitanul Farrow nu mai stărui asupra acestui punct ci, strângând din nou mâna căpeteniei, îşi luă rămas bun de la ea şi zise:

— Tuko, am devenit prieteni; eu îl voi nimici pe căpitanul Larsen,

duşmanul meu şi ai tău, şi daca va fi cu putinţă, ţi-l voi aduce aici prizonier. Puterea mea e mare, Tuko, şi avea prilejul să te încredinţezi curând de asta.

Căpetenia plecă, îndepărtându-se repede cu kanu-ul şi submarinul se lăsă la fund.

— Doctore – se adresă atunci Farrow către Bertram – cred că am dat aici peste un prieten bun şi credincios. Tuko ăla ne tine, desigur, drept fiinţe suprapământeşti, căci l-am zărit prin periscop holbând ochii, când a văzut ca submarinul se lasă afund. Dar ia s-auzim mai bine, ce părere ai d-ta despre căpitanul Fred Larsen? Crezi cu putinţă ca europeanul ăsta să vândă fete albe vânătorilor de capete?

— Domnule căpitan – răspunse Bertram – am văzut doar atâtea nelegiuiri până acum – de ce n-ar fi cu putinţă şi asta? Şi dacă într-adevăr lucrurile se prezintă astfel, aş fi chiar de părere să-l predăm pe Larsen căpeteniei Tuko – fireşte dacă vom izbuti să punem mâna pe el. Întâmplător ştiu că vânătorii de capete posedă metode cu totul speciale pentru a pedepsi cum se cuvine pe prizonierii lor. Şi trebuie să mărturisesc că omul acesta îşi va merita soarta.

— O să mă mai gândesc dacă să-l predau sau nu, răspunse Farrow. Deocamdată trebuie să încercăm să dăm de el. Asta nu va fi atât de simplu, căci coasta de răsărit a Malaitei, unde ni s-a spus că se află, e foarte întinsă. Când vom ajunge noi la satul căpeteniei Nogi, te pomeneşti că el a şters-o pe insula Ysabel şi aşa mai departe. E vorba să ne bizuim numai pe norocul nostru, care ne-a ajutat şi până acum, în atâtea împrejurări.

Farrow conduse vasul cu îndemânare sub apă prin spărtura îngustă din stânca golfului Pe bord toţi erau îngrijoraţi din pricina apropieri misterioasei insule, cu băştinaşii ei cari păstrau încă moravurile strămoşilor îndepărtaţi, mâncând carne de om şi făcându-şi trofee din capete omeneşti.

Când satul se pierdu în zare, căpitanul Farrow ridică submarinul la suprafaţă. Trebuia să ocolească insula cât mai repede, pentru a ajunge la satul căpeteniei Nogi înainte de a se întuneca. Dar tocmai când „Dox"-ul înconjură capătul de sud al insulei, se lăsă noaptea. Într-o privinţă era mai bine, căci acum triburile sălbatice nu mai puteau urmări mersul vasului, nu-şi mai puteau da de veste prin norii de fum, cari înlocuiau la ei telegrafia fără fir...

Fireşte că, din cauza întunericului, submarinul îşi încetini mersul. Farrow trebuia să se strecoare cu multă băgare de seamă printre stâncile cari se iveau uneori cu totul pe neaşteptate din apa întunecată.

Misterioasă şi ameninţătoare se desena coasta mohorâtă şi tăcută. Nici măcar viaţa de noapte a animalelor – care se trezeşte altminteri în orice pădure seculară – nu începuse încă aici.

Submarinul tocmai ocolise din nou un gherdap uriaş, când începură să lucească punctuleţe luminoase în depărtare.

— E un sat de apă, zise Bertram căpitanului – te pomeneşti că o fi satul căutat al căpeteniei Nogi. Sunt de părere să încetinim mersul şi să pornim spre uscat cu o barcă de aluminiu.

— Şi eu tot aşa cred, încuviinţă căpitanul, după câteva clipe de chibzuială. Dacă ne ivim cu submarinul în faţa satului şi-i vom striga pe locuitori, se vor face nevăzuţi cât mai repede în pădure.

— Uite colo un bric pe mare! zise deodată Rindow care scrutase orizontul cu ocheanul de noapte. N-o fi a lui Fred Larsen? Să-l urmărim, domnule căpitan?

Farrow observă şi el acum umbra întunecată, care se îndepărta repede şi zise:

— N-are nici-un rost s-o facem, căci prea aleargă repede. Sunt prea multe stânci pe aici şi deoarece nu prea cunoaştem apele acestea, care-ar fi cu neputinţă să urmărim bricul cu aceeaşi viteză ca a lui. Afară de asta, probabil că tocmai a vândut iarăşi vre-o nenorocită de femeie acestor sălbateci şi e nevoie să ne încredinţăm imediat dacă e aşa sau nu. Poate că izbutim s-o salvăm din ghearele primejdiei. Ne vom apropia, deci, de ţărm, apoi vom pune pe apă toate bărcile de aluminiu şi vom debarca pe uscat în număr cât mai mare. Fiecare va lua cu sine câteva granate cu gaze, afară de revolver şi carabină. Douăzeci de oameni vor debarca pe uscat, iar alţii zece vor rămâne în două bărci aproape de ţărm, ca să ne vie în ajutor în cazul când vom fi atacaţi prin vicleşug de vânătorii da capete. Pe de altă parte, Jan Brike să stea pregătit cu una din noile bombe umplute cu gaze şi să tragă asupra satului atunci când se va simţi nevoia. Mai bine să rămânem fără cunoştinţă timp de douăzeci şi patru de ceasuri, decât să ne trezim cu o lovitură de secure în şira spinării. Rindow, porneşte încetişor cu vasul spre sat; în vremea asta, eu voi trage la sorti oamenii cari să meargă pe uscat şi-i voi pune la curent cu ce au de făcut. Ştim din proprie experienţă de câte primejdii e legată o vizită pe insula aceasta.

Primul ofiţer încetini viteza vasului. Fără cel mai mic zgomot, minunatul submarin se apropia de punctele cele luminoase şi în curând Rindow recunoscu că e vorba de focuri de lagăr. Să fi venit oare prea târziu? Să şi fi avut parte vre-o sărmană victimă de soarta grozavă de a servi ca ospăţ fioroşilor vânători de capete?

Se simţi uşurat când Farrow reapăru în turn, însoţit de George, Petre, Kard şi ceilalţi marinari, cari aduceau pe punte diferitele părţi ale bărcilor de aluminiu.

- Domnule căpitan – zise el, cu glas turburat, mă tem să nu fi venit prea târziu pentru a salva victima din ghearele sălbatecilor.

— Nu cred – răspunse doctorul Bertram. Eu m-am ocupat mult

cu studierea obiceiurilor barbare ale triburilor vânătorilor de capete şi pot afirma în cunoştinţă de cauză că ei nu omoară atât de repede victima destinată oalei cu fiertură. Caznele durează de obicei câteva zile. Putem nădăjdui, deci, să salvăm fiinţa aceea, dacă într-adevăr căpitanul Larsen a făptuit grozăvia. Dar eu tot mai cred că Tuko a exagerat lucrurile, căci atât de fioros şi crud nu poate fi un european.

— Cu toate astea am făcut experienţa cu căpitanul Henri, interveni Farrow. Şi el obicinuia să predea europeni acestor canibali, pentru ca să-şi păstreze prietenia lor. De ce n-ar exista şi un al doilea exemplar tot atât de neomenos ca şi el, dacă nu chiar şi mai şi? Sunt sigur că nu poveste ceea ce ne spunea Tuko şi nu degeaba îi poarta el o ură atât de înverşunată. Dacă vom avea aici confirmarea grozăviei, aş dori într-adevăr ca Larsen ăla să cadă în mâinile căpeteniei, pentru a-şi primi pedeapsa cuvenită.

— Ai dreptate; din păcate, legile noastre nu prevăd pedepse destul de aspre pentru astfel de nemernici, zise doctorul Bertram. Pentru asta ar trebui să ne întoarcem în evul mediu – sau, după cum bine spuneai, domniile căpitan, să-l dăm pe mâna acestor sălbateci. Nici nu-ti vine să crezi ca un om, un european, să expună fete sau femei albe, unei soarte atât de grozave.

— Şi cu toate astea aşa e, zise Farrow. Ah! se vede c-o fi vre-o serbare pe acolo – din fericire, însă, nu văd nici-un semn că e vorba de un ospăţ. Da, da, au fost tăiaţi doar nişte porci, după cum bag de seamă.

— Aşa dar nu „porci lungi”, cum i-au botezat vânătorii de capete pe potrivnicii lor ucişi, destinaţi oalei cu fiertură, zise Bertram Cu o ironie amară.

IV.
O DESCOPERIRE ÎNGROZITOARE.

SUBMARINUL AJUNSE LA UN GOLF LARG, pe al cărui ţărm ardeau focuri vii. Vânătorii de capete erau într-o activitate înfrigurată. Pe frigări lungi se pârjoleau porci întregi, căni mari de pământ – umplute, desigur, cu viu de palmier – treceau din mână în mâna.

Se serba vre-una din sărbătorile ciudate ale acestor sălbateci primitivi; de data aceasta, însă, mâncarea era ca şi a celorlalţi oameni. Farrow, George şi Rindow priveau cu încordare prin ocheane la zaiafetul de pe ţărm. Nu se vedeau decât bărbaţi; femeile fuseseră, probabil, excluse de la acest ospăţ. Deodată, George scoase o exclamaţie de spaimă şi şopti cu glas sugrumat:

— Colo, la stânga, e o fată albă legată de un palmier înalt Aşa dar, tot e adevărat, tată! Ce-ar fi să slobozim imediat o ghiulea? În felul acesta am putea elibera pe sărmana fiinţă, fără s-o expunem

primejdiei ca un sălbatec s-o ucidă în ultimul moment, înainte de a fugi.

— Nu, George, asta nu putem face, zise căpitanul, căci nici n-am pus la încercare obuzele cele noi. Se poate lesne întâmpla ca biata fată să fie rănită de schije, sau chiar omorâtă. Tot ce putem face, e şi coborâm pe uscat şi să ne folosim de granatele de mână, cari ştim cum lucrează. Efectul e acelaşi, ba chiar mai sigur decât încercarea cu ghiulele. Tovarăşii noştri au şi montat bărcile pe punte, vom mai înainta o sută de metri, apoi le lăsăm pe apă şi vâslim la ţărm. Sunt sigur că în felul acesta vom folosi mai mult.

— Ce vom face însă cu sălbatecii, mai ales cu căpetenia Nogi, dacă lucrurile se vor petrece aşa cum presupui? întrebă George. Nu-l putem lăsa doar în libertate, căci şi-ar continua meseria – dacă nu izbutim să-l predăm pe Fred Larsen autorităţilor engleze.

— Aşa e, dacă reuşim să facem asta, atunci englezii vor purta de grijă ca Nogi să-şi capete pedeapsa cuvenită, zise căpitanul. De fapt, însă, l-am putea lua cu noi ca să-l debarcăm undeva pe insula Ysabel, unde locuieşte guvernatorul. Trimitem apoi o radiogramă autorităţilor, să vie să-l ia în primire. La fel putem proceda şi cu căpitanul Larsen, dacă vom izbuti să punem mâna pe el. Fata, pe care trebuie s-o eliberăm acum, va fi o martoră preţioasă. Afară de asta, sunt încredinţat că în casele kanu şi în acele ale „preoţilor”, vom găsi dovezile cele mai zdrobitoare că Nogi a ucis până acum multe femei albe.

Căpitanul Farrow vorbise cu multă seriozitate. Credincioşii săi tovarăşi ştiau că era adânc mâhnit, dar şi că era hotărât să pedepsească pe aceşti ucigaşi neomenoşi. Iar ei erau gata să-l ajute din toate puterile pentru atingerea acestui ţel.

Submarinul se apropia cu multă băgare de seamă de ţărm. Marinarii ieşiţi la sorţi erau pregătiţi, câte cinci de fiecare barcă. Căpitanul Farrow, George, doctorul Bertram, Petre şi Kard, formau echipajul uneia din bărci. Ei urmau să debarca cei dintâi, apoi vor debarca cei din alte trei bărci cu câte cinci oameni, în vreme ce două bărci, cu zece oameni, vor rămâne la ţărm, ca rezervă. Aceşti zece oameni erau puşi sub comanda locotenentului Brun. Rindow rămânea pe submarin, ţinând locul comandantului. El îi postă pe oamenii liberi de-a lungul parapetului, toţi cu carabinele pregătite. Afară de asta, Jan Brike şi ajutorul său stăteau la cele două tunuri, încărcate cu noile ghiulele cu gaze, pe cari le fabricase Bertram în cursul drumului.

În felul acesta, debarcarea căpitanului şi a oamenilor săi era acoperită sub toate raporturile; acum era vorba numai să ajungă pe uscat cât mai neobservaţi, pentru a-i putea lua pe sălbateci prin surprindere.

Cam la vre-o cincizeci de metri de ţărm, submarinul se opri.

Lumina focului nu ajungea atât de departe, aşadar marinarii puteau liniştiţi în privinţa aceasta.

Bărcile fură lăsate încetişor pe apă şi oamenii îşi ocupară locurile. Barca în cere se aflau Farrow şi tovarăşii săi, porni cea dintâi. Petre vâslea cu îndemânarea lui cunoscută, ferindu-se să facă cel mai uşor zgomot.

Bărcile se-ndreptară spre un punct al ţărmului, care nu era luminat de focuri. Cu încordare supremă, tovarăşii priveau intr-acolo; în jurul focurilor se-ngrămădeau sălbatecii fioroşi. Dar nici-unul din ei nu bănuia primejdia apropiată; cei mai mulţi vânători de capete păreau ameţiţi de vinul de palmier pe care-l băuseră din belşug, împrejurare care le convenea de minune marinarilor.

Barca lui Farrow se izbi, în sfârşit, de ţărm. Când George sări cel dintâi pe uscat, auzi un zgomot uşor, un scârţâit de nisip, în spatele său, care nu putea fi făcut decât de paşi omeneşti. Instinctiv se aplecă şi trase de la brâu pumnalul dăruit de Sanja. Un şuierat trecu deasupra capului său şi un obiect zbură la câţiva milimetri de el. În aceeaşi clipă îşi dădu seama că scăpase ca prin urechile acului de securea grozavă a unui vânător de capete, care stătea aici la pândă. Dacă nu s-ar fi aplecat atât de repede, tăişul ascuţit i-ar fi spintecat şira spinării.

Înspăimântat şi plin de mânie în acelaşi timp, George se repezi cu pumnalul... Nu văzu pe duşmanul său, dar simţi că nimerise într-o fiinţă. Un strigăt de moarte răsună deasupra golfului. Tânărul îşi trase pumnalul îndărăt şi la doi paşi de el se prăbuşi cineva.

În jurul focurilor se produse o zarvă de nedescris. Sălbatecii săriră în sus şi puseră mâna pe arme: securi, cuţite şi flinte. Dar înainte ca să poată porni atacul, Farrow strigă cu glas tunător:

— Foc, băieţi!

O salvă sfâşia văzduhul, gloanţele şuierară deasupra capetelor sălbatecilor, cari se aplecară instinctiv.

— Predaţi-vă! strigă doctorul Bertram în aceeaşi clipă, în jargonul englezesc care se vorbea pe acolo. Sunteţi împresuraţi. Aruncaţi armele şi ridicaţi braţele!

Cuvintele sale produseră însă un efect cu totul contrar. Cu mişcări repezi, de pisică, vânătorii de capete se făcură nevăzuţi din lumina focurilor. Pieriseră dintr-odată de parcă i-ar fi înghiţit pământul.

Ţinând revolverul îndreptat spre locul pe unde dispăruseră ei, George nu pierdea din ochi copacul de care era legată tânăra fată se temea ca vre-unul din sălbateci să nu încerce s-o ucidă pe biata prizonieră.

Şi într-adevăr văzu de-odată trei, patru, ba chiar mai multe făpturi întunecat; cari se năpusteau cu securi şi cuţite spre ea. Fata scoase un ţipăt sfâşietor, văzând moartea cu ochii. Atunci George trase unul după altul toate gloanţele revolverului său. Doi, trei sălbateci se

prăbuşiră la pământ, dar ceilalţi ajunseră la copac, cu armele ridicate. În clipa următoare nenorocita victimă avea şi cadă doborâtă.

Atunci se auzi dinspre mare o detunătură grozavă. Jan Brike socotise nimerit să intervie. El văzuse că fata n-ar fi putut fi salvată de tovarăşii lui, cari îşi descărcau carabinele şi pistoalele fără folos. Afară de asta – după cum mărturisi mai târziu – era nerăbdător să încerce efectul noilor obuze cu gaze. Prizoniera era pierdută în orice caz, aşadar putea să probeze ghiuleaua, fără să primejduiască viata camarazilor săi.

Bomba explodă în imediata apropiere a cetei de băştinaşi, cari dădeau năvală spre fată. În clipa următoare armele lor căzură la pământ, făpturi întunecate se poticniră şi căzură grămadă unele peste altele.

Prizoniera căzu şi ea cu capul înainte, reţinută insă de funiile cari o legau de copac.

Ceilalţi vânători de capete izbucniră în urlete de groază şi fugiră, ca guzganii, din jurul focurilor. După câteva clipe de la producerea exploziei plaja era cu desăvârşire pustie; vre-o zece sălbateci zăceau în faţa copacului de care era legată prizoniera, patru din ei ucişi sau grav răniţi de gloanţele lui George, iar ceilalţi ameţiţi pentru douăzeci şi patru de ceasuri de gazul descoperit de prinţul Ghasna.

Efectul noilor bombe fusese verificat, deci; tovarăşii trebuiau acum s-aştepte o jumătate de ceas, până să poată păşi pe ţărm, fără primejdie de a cădea ei înşişi ameţiţi.

După scurgerea jumătăţii de ceas, căpitanul Farrow dădu comanda de debarcare. Încetişor şi cu băgare de seamă, cu revolverele şi granatele de mână pregătite, curajoşii marinari înaintară. Se puteau pomeni în orice clipă cu o ploaie de săgeţi din desiş, sau cu spinările spintecate de grozavele securi.

Nimic, însă, nu se clintea printre ramuri. Probabil că cei ce stătuseră la pândă fuseseră atinşi şi ei de efectul gazelor, sau tot tribul, cuprins de panică, fugise până la marginea satului, unde se socoteau în siguranţă.

Fata legată de copac era foarte tânără şi avea frumuseţea tipica a englezoaicelor. Afară de cei zece băştinaşi cari zăceau în imediata apropiere a copacului, se mai vedeau alţi cincisprezece, întinşi la o mică depărtare, paralizaţi şi ei de gazul puternic, pe când încercaseră să fugă. Cu băgare de seamă George, Petre şi doctorul Bertram se apropiară de desişul în care bănuiau că mai sunt şi alţi sălbateci în nesimţire. Aşa şi era.

În dosul tufelor dădură peste vre-o douăzeci de vânători de capete, cari zăceau la pământ, cu armele în mână, aşa cum îl prinseseră explozia.

Marinarii transportară la ţărm pe leşinaţi.

Puseră unul lângă altul, iar pe fată o duseră în infirmeria submarinului. Nădăjduiau că doctorul va izbuti să scurteze în oarecare măsură starea de nesimţire. Printre morţi şi leşinaţi nu se afla, din păcate, nici-unul, care prin vârstă sau podoabe diferite de ale celorlalţi, să arate c-ar fi căpetenia Nogi, cel căutat de Farrow.

La lumina lămpilor de buzunar, vitejii marinari – în frunte cu căpitanul, George şi Brun – cercetară colibă cu colibă şi casele kanu. În colibe nu găsiră mare lucru, în schimb în cea mai arătoasă din toate – locuinţa căpeteniei – făcură o descoperire grozavă. Acolo atârnau dovezile că Nogi omorâse un număr însemnat de femei albe, şi aceste dovezi nu îngăduiau nici-o dezminţire.

Echipa condusă de George, găsi de asemeni, în colibele „preoţilor", aceleaşi dovezi. Misteriosul căpitan Fred Larsen trebuie să fi furnizat un număr imens de femei şi fete albe prietenului său de afaceri, căpetenia Nogi.

— Sunt complet năucit, zise doctorul Bertram care, prin meseria lui, era destul de oţelit şi obişnuit cu suferinţa omenească – dar în faţa acestei privelişti rămase peste măsură de turburat. Trebuie să facem tot posibilul să-l punem cu botul pe labe pe omul acesta fioros.

— Da, doctore, aşa vom şi face, răspunse Farrow, cu hotărâre. E, însă, nevoie s-aşteptăm până mâine pe vremea ăsta, ca să putem afla amănunte de la prizonieră, precum şi de la sălbatecii pe cari am pus acum mâna. Nu e exclus ca Nogi ăla să fi luat şi alte prizoniere cu el, în fuga lui pripită. Ceea ce mă pune pe gânduri, dragă doctore, e faptul că am găsit trofeele acelea grozave, căci spuneai doar dumneata că vânătorii de capete duc în pădure, înainte de toate, tocmai aceste obiecte, ca să nu cadă în mâna duşmanului.

Asta mă face să cred că Nogi s-a îngrijit mai mult de prizonierele vii, decât de aceste capete, cari constituie, altminteri, mândria oricărei căpetenii.

— Ai toată dreptatea, dragă căpitane, zise doctorul. Aşa trebuie să fie, într-adevăr. Toate triburile cari locuiesc la mare – cum e acela al bătrânului Nogi, de pildă – expediază grabnic în pădure obiectele de preţ, cari sunt capetele acestea, moştenite sau dobândite de ei înşişi – de îndată ce coloanele de fum ale triburilor de la munte anunţă apropierea unui vas duşman – cum ar fi un distrugător englez, să zicem. De aceea sunt şi eu peste măsură de mirat că am mai găsit aici aceste trofee. Nogi trebuie să fi aflat de sosirea noastră, încă de pe când vorbeam cu căpetenia Tuko. E ciudat de tot că n-a luat măsurile ce se impuneau.

— Hm... de asta o fi vinovat căpitanul Larsen ăla, îşi dădu cu părerea Farrow. Din comunicările triburilor de pe coasta de vest şi din munţi, îşi va fi dat seamă că un vas cu totul deosebit s-a apropiat de Malaita. Şi-o fi spunând că numai eu, cunoscutul căpitan Farrow,

posed un asemenea vas, dar că eu însumi am destule motive să mă păzesc. De aceea s-o fi crezut în siguranţă căpetenia Nogi, de aceea nu şi-a dus de aici la vreme trofeele acest bătrân şi experimentat vânător de capete. Cred că presupunerea mea e îndreptăţită.

— Tată, trebuie neapărat să ne încredinţăm daca acest fioros căpitan Larsen n-a predat şi alte fete căpeteniei Nogi, zise George. Poate că a izbutit să târască în tufiş încă o fiinţă nenorocită ca aceea pe care am eliberat-o.

— Pentru asta se cere s-aşteptăm până s-o trezi din leşin prizoniera noastră, răspunse căpitanul. Mai înainte nu putem întreprinde nimic.

— Aşadar, vrei să rămâi aici până mâine pe vremea asta? întrebă doctorul Bertram, mirat.

— Nu, zise Farrow, cu hotărâre, vom încerca să dăm de urma corăbiei misteriosului căpitan Larsen. Şi în cazul acesta sau îi iau pe leşinaţi cu mine, sau îi las aici sub pază bună. Până una-alta, n-ar fi rău să ocolim insula, căci nu e exclus să dăm de urma lui Fred Larsen.

— Nu prea cred că s-o fi oprit în vre-un alt punct al insulei – răspunse Bertram – mai curând e de presupus că s-a dus pe insula Ysabel, unde poate recruta şi oameni pentru nevoile sale de corăbier de sclavi. Ar fi zadarnic, deci, să-l căutăm aici pe Malaita.

— Prin fuga sa pripită s-a făcut foarte suspect, zise căpitanul. L-am văzut plecând cu toată viteza, pe întuneric. Asta o face numai când simte primejdie în spatele său şi primejdia pentru Larsen eram noi, cari am fost semnalizaţi imediat.

— Se poate să ai dreptate, domnule căpitan, încuviinţă datorul, dar eu ţin totuşi să facem un ocol al insulei. Bricul acestui monstru cu chip de om oricum nu-l vom putea ajunge deocamdată, dar în călătoria ce o vom face în jurul insulei, vom afla, poate, de la celelalte triburi dacă Larsen se află în legături de afaceri şi cu ei.

— Asta o putem afla numai sosind prin surprindere şi făcând uz de granatele cu gaze, zise Farrow. Eu aş ţine însă mai curând să ne înapoiam la satul noului nostru prieten Tuko. Dacă Larsen a fost înştiinţat într-adevăr de ivirea noastră, va încerca totul ca să ne inducă în eroare, în cazul când vom izbuti să-l dăm de firmă. De aceea presupun că s-a îndreptat spre nord, pentru ca de acolo să apuce imediat în altă direcţie. Poate că a şi ajuns la capătul de sud al Malaitei, încercând să scape pe calea aceasta.

— Aşi propune totuşi să ocolim capătul de sud, zise doctorul Bertram – adică în direcţie tocmai opusă aceleia pe care a luat-o Larsen. După cum bine bănuieşti dumneata, el va fi încercat să ne inducă în eroare. Probabil că nu-i va da în gând să viziteze satul căpeteniei Tuko, noul nostru prieten.

— De-ar face asta ne-ar scuti de a mai umbla după el, zise

Farrow. Şi autorităţile engleze ar fi bucuroase. Dar e păcat să pierdem vremea cu vorba – trebuie să ne punem pe lucru. Sunteţi de părere să-l lăsăm pe prizonieri aici, sub pază bună, sau să-l luăm cu noi?

— Domnule căpitan, eu nu te-aş sfătui niciuna, nici alta, zise doctorul Bertram. Nu trebuie să expunem pe nici-un camarad unei primejdii atât de mari. Ştii doar ce-am pătimit atunci pe insulă, când am pornit să vă eliberăm pe d-voastră. Prizonierii nu ne sunt de nici-un folos; când îi vom lua la rost după ce se vor trezi din leşin, nu vor putea sau nu vor vrea să ne spuie nimic. Cel mult ne vor da îndrumări false, cari să ne puie pe căi greşite. De aceea, sunt de părere să-i târâm undeva în desiş şi să facem o nouă vizită lui Tuko, sfătuindu-l să se păzească de Nogi. Şi mâine seară vom putea fi îndărăt pentru a întreprinde cele necesare.

— Cred că ai dreptate, dragă doctore, răspunse Farrow. Asta va fi drumul cel mai bun pentru a ajunge la ţintă. Prin eliberarea tinerei fete am dobândit foarte mult, căci de acum încolo căpitanul Larsen va trebui să se lase de meserie. Dar se poate ca Nogi să mai aibă vre-o taină, pe care ţin mult s-o lămuresc. Rămâne, deci, să ne întoarcem aici mâine seară şi dacă vom da de Nogi, vom căuta să-l punem cu botul pe labe.

Căpitanul Farrow dădu ordin marinarilor să transporte pe sălbatecii în nesimţire într-un tufiş, care se afla la depărtare mare de sat. Spaima pe care le-o căşunase, desigur, ghiuleaua cu gaze, îi va opri să se întoarcă prea de vreme în sat.

În toată graba luară loc din nou în bărcile de aluminiu. Acum efectul gazului trecuse de mult şi din desiş se putea produce în orice clipă un atac viclean ai vânătorilor de capete cari se făcuseră nevăzuţi.

Căpitanul, George, Petre şi Kard, rămaseră pe ţărm până ce toţi tovarăşii luaseră loc în bărci, de-abia atunci se îmbarcară şi ei şi Petre vâsli cu putere spre submarin.

Doctorul Bertram se duse imediat în infirmerie, deşi ştia prea bine că toată arta sa nu va fi în măsură s-o readucă în simţiri înainte de vreme pe tânăra fată. Învăţase de la prinţul Ghasna cum se prepară gazul şi ştia că nu există nici-un antidot împotrivă-i.

Examină cu atenţiune pe leşinată, căci nu era exclus ca, din cauza spaimei şi suferinţelor îndurate, să nu mai poată rezista acestei ultime încercări. Şi într-adevăr, starea ei inspira serioase îngrijorări, încât în timpul nopţii fu nevoit să-l facă o injecţie cu camfor, pentru a întări inima, care ameninţa să-şi înceteze bătăile.

În vreme ce doctorul se ocupa de bolnavă, căpitanul – care luase conducerea vasului – îl îndreptă încetişor spre sud. Fireşte că se ţinea la depărtare de coastă, ca să nu poată fi zării de duşmani, în timp ce el ar fi putut vedea bine dacă s-ar fi ivit pe undeva bricul misteriosului căpitan Larsen.

Submarinul ocolea capătul de sud al insulei blestemate, când deodată motoarele se opriră. Enervat, căpitanul întrebă prin portavoce în sala maşinilor asupra cauzei acestui incident, dar mecanicul de serviciu nu putu răspunde altceva, decât că... motoarele refuză să funcţioneze. Din ce pricină nu ştia nici el.

Fireşte că maşinistul îl şi anunţase pe inginerul Hagen, despre cele întâmplate, dar înainte ca acesta sa se dumirească, valurile târâră submarinul spre o stâncă uriaşă, pe care căpitanul n-o mai putu ocoli, cu toate sforţările depuse.

Se produse o izbitură uşoară, de pe urma căreia submarinul nu se resimţi deloc, căci el avea un înveliş dublu, care putea rezista cu uşurinţă unor asemenea accidente.

Neplăcut în toată chestie asta era numai întârzierea care se producea. Farrow observă imediat că vasul era târât pe teren foarte moale. Valurile puternice îl vor înfunda tot mai mult în nămol, şi dacă Hagen nu izbutea să repare cât mai repede defectul motoarelor, era primejdie să se împotmolească cu totul.

După câteva minute, căpitanul întrebă din nou în sala maşinilor dacă Hagen era la lucru; inginerul însuşi îi răspunse:

— Domnule căpitan, e vorba numai de un defect uşor, carburatoarele sunt complet astupate. Peste un sfert de ceas reparaţia va fi gata şi ne vom putea urma drumul.

— Grăbeşte-te, te rog – zise Farrow – am dat de teren moale şi ne afundăm pe fiece minut tot mai mult Dragă Hagen, fă tot posibilul să ieşim cât mai repede din încurcătură.

— Fireşte că vom încerca totul, domnule căpitan, dar parcă e un făcut, ţiţeiul trebuie să fi conţinut multe corpuri străine. E nevoie să demontăm în întregime carburatoarele. Ne vom grăbi, însă, cât se va putea.

Minutele se scurgeau unul după altul. Cu îngrijorare văzu Farrow că vasul se împotmolea tot mai mult, sub apăsarea valurilor. Va avea oare elicea destulă forţa pentru a înfrunta această apăsare? Era îndoielnic, căci nămolul moale nu-i oferea sprijinul trebuincios.

Intr-un târziu Hagen vesti prin port-voce că motoarele sunt în stare de funcţiune. Dar când elicea începu să lucreze din nou, temerile lui Farrow se adeveriră: submarinul nu se clintea din loc. Toate încercările rămaseră zadarnice.

— Domnule căpitan, în felul acesta n-o pornim de aici, zise Hagen prin port-voce; cel mult ne împotmolim mai rău. Trebuie să aşteptăm fluxul şi atunci ieşim din încurcătură.

— De abia acum s-a produs refluxul, răspunse Farrow. Pierdem aproape toată noaptea .

— N-avem încotro, domnule căpitan; se poate lesne întâmpla să ni se rupă elicea, dacă urmăm cu încercările de a ne despotmoli.

Nămolul oferă o rezistenţă prea mare.

Căpitanul îşi dădu seama că Hagen are dreptate. Cu inima grea dădu comanda să se oprească motoarele. Mai rămase încă un ceas în turn, nădăjduind în vre-o minune, care să-l libereze vasul, dar când văzu că aceasta nu se produce, predase comanda ofiţerului secund şi se duse să se culce.

Dormită vre-o două ceasuri, până când soneria telefonului de pe birou îl trezi. Luă receptorul şi auzi glasul iritat al lui Brun:

— Domnule căpitan, tocmai a trecut un bric aproape de tot de noi. Avea lămpile de poziţie aprinse şi a alunecat repede, ca o umbră. Mă tem că e vasul lui Fred Larsen ăla.

— A! asta înseamnă că se îndreaptă spre coasta de vest, răspunse Farrow. Te pomeneşti că i se înfundă dacă va cădea în mâinile căpeteniei Tuko. Probabil că nu bănuieşte cât de pornit e bătrânul împotriva lui. Vremea cum e, Brun?

— Vântul s-a potolit cu totul, domnule căpitan; de asemeni, se pare ca şi apa s-a umflat.

— Bine, mai aşteptăm un ceas, apoi va trebui să ieşim de aici. Ne vom îndrepta direct spre satul lui Tuko, unde vom ajunge cu puţin înainte de a se lumina de ziuă. Sună deşteptarea peste un ceas.

— Am înţeles, domnule căpitan.

V.
SOARTA LUI FRED LARSEN

PESTE UN CEAS, când secundul sună deşteptarea, marea se liniştise cu desăvârşire. Fluxul se produsese şi când Farrow dădu comanda din turn, să se pornească motoarele, o zguduitură uşoară cutremură vasul şi elicea începu să biciuiască apa. Submarinul alunecă de pe terenul moale şi înainta spre larg.

— Poate că tot izbutim să-l ajungem pe Fred Larsen ăla, dacă ne vom ţine cât mai spre larg, zise George, care se afla în turn lângă tatăl său. Noi putem doar merge cu viteză mai mare ca el.

— N-aş putea zice asta – răspunse Farrow – căci bricul lui pare să desfăşoare o viteză considerabilă. Apoi, apa e presărată cu stânci pe aici şi eu nu cunosc regiunea. în schimb, o cunoaşte, desigur, amicul Larsen.

— Si, vrei să laşi pedepsirea căpeteniei Nogi şi a tribului sau pe seama englezilor? întrebă George mai departe.

— Da; fata pe care am salvat-o se va trezi mâine seară şi atunci o vom duce acasă. Bănuiesc că Larsen a răpit-o de pe insula Ysabel. Acolo e reşedinţa guvernatorului. Ea va mărturisi că neomenosul căpitan a dat-o pe mâna căpeteniei Nogi şi poate va da şi informaţii precise, asupra nelegiuirilor tribului. Asta va fi de ajuns pentru ca

englezii să dea lui Nogi pedeapsa cuvenită.

— Prin salvarea fetei ne-am câştigat şi mai mult dreptul la recunoştinţa englezilor, zise George. Oare nu vor înceta ei acum să ne tot urmărească?

— Nu-mi vine să cred, căci suntem încă în stăpânirea unei arme de război, care trebuia distrusă de mult. Cred, însă, că o vor lăsa mai domol cu vânătoarea pe care sunt siliţi s-o facă împotrivă-ne. Întocmai ca şi autorităţile australiene. Dar şi noi, vom căuta să nu le cădem în palmă.

Submarinul îşi urmă drumul la distanţă cât mai mare de insula cu gherdapurile ei primejdioase. Farrow socotea să ajungă în satul căpeteniei Tuko cu puţin după ivirea zorilor. Deoarece nu era exclus ca şi Fred Larsen să fie acolo cu bricul său el hotărî ca ultima bucată de drum să meargă sub apă.

Când razele soarelui auriră desişul insulei mohorâte, căpitanul dădu comanda de scufundare. Peste câteva minute vasul se şi afla sub apă, numai o parte a periscopului ieşea la suprafaţă. Cu viteză redusă, „Dox”-ul se apropia de satul lui Tuko, noul prieten al căpitanului Farrow.

E drept, „prietenia” aceasta era încă periculoasă, căci lesne s-ar fi putut să-l dea în gând lui Tuko că frumosul cap ai căpitanului ar fi putut fi un trofeu de preţ, înzestrat chiar cu puteri vrăjitoreşti. Un om, al cărui vas se afundă în apă, trebuie să posede forte misterioase şi ca urmare şi capul său ar putea aduce foloase însemnate fericitului său stăpân.

Farrow ştia toate astea, de aceea se hotărî să fie cu băgare de seamă şi dădu în grijă şi tovarăşilor săi acelaşi lucru.

În cabina, de comandă, unde căpitanul stătea la periscop se adunaseră mulţi tovarăşi. Ei ştiau că Farrow le va comunica imediat tot ce va zări interesant. George, care stătea aproape lipit de tatăl său, sa adresă deodată inginerului:

— Domnule Hagen, ţi-aş da planul unei invenţii noi, care ne-ar putea fi de mare folos. N-ai putea transforma periscopul în aşa fel, încât să poată privi printr-unsul mai multe persoane în acelaşi timp? Sau poate ar fi posibil să instalezi un ecran, pe care să se proiecteze imaginea câmpului vizual. Ar fi ceva minunat.

Genialul inginer, care vecinie era în căutare de noi născociri, se uită la tânăr cu ochi strălucitori.

— Ai avut o idee admirabilă, dragă George, răspunse el. Fireşte că se poate. Voi face imediat planurile şi sunt sigur că voi izbuti .

Părăsi repede „comanda” şi se duse în cabina sa. După câteva minute uitase cu totul de vânătorii de capete şi se adânci în calcule şi schiţări. Nici măcar o catastrofă abătută deasupra submarinului nu l-ar fi putut tulbura în clipele acestea.

— A! văd golful în care se află satul lui Tuko! exclamă Farrow după o jumătate de ceas de drum sub apă. Şi bricul se află acolo, precum am presupus. Ne vom apropia de el şi, cu ajutorul lui Tuko, vom încerca să-l prindem pe Fred Larsen. Bănuiesc că e vasul lui.

Când căpitanul se strecură cu submarinul prin trecătoarea îngustă din stânca golfului, exclamă de-odată îngrozit:

— Vânătorii de capete atacă bricul! E o privelişte înfiorătoare... din toate părţile dau năvală kanu-urile de război asupra bricului. Ah! îl văd şi pe Tuko, stă în picioare la prora unui kanu. Acum s-au apropiat, au avut pierderi mari. Trei albi sunt pe puntea bricului. Şi-au golit pistoalele şi acum le încarcă din nou, în grabă... Dar vânătorii de capete se şi caţără pe bord... Băştinaşii din echipajul lui Fred se apără cu disperare, căci îşi dau seamă că vor ajunge şi ei în oala de fiertură dacă vor învinge vânătorii de capete... E prea târziu, însă, puntea mişună de oamenii lui Tuko. Bătrânul se năpusteşte asupra unui alb, l-a pocnit peste mâna în care ţinea revolverul, îl înhaţă... se prăbuşesc amândoi... au dispărut... probabil pe gaura vreunei deschizături, în interiorul bricului. Trebuie să ieşim la suprafaţă, poate izbutim să împiedicăm ca Larsen să piară în chip groaznic. Englezii să-l judece şi să-l pedepsească după merit, căci e un alb.

Pompele începură să golească apa din tancurile de balast şi „Dox”-ul ieşi la suprafaţă, la depărtare de vreo treizeci de metri de bric. Farrow deschise capacul turnului şi sări cel dintâi afară, urmat de George, care privi cu groază la priveliştea ce se desfăşura sub ochii lui. Securile băştinaşilor loveau fără îndurare în dreapta şi-n stânga şi oamenii din echipaj cădeau fără să scoată un geamăt, cu şira spinării spintecata. Era un tablou pe care nici-o pană nu l-ar putea descrie.

Înainte ca Farrow să ajungă la o hotărâre ce fel să intervie, puntea bricului era curăţată... Cei doi sălbateci, cari rămăseseră sus, precum şi echipajul format din cincisprezece oameni, fuseseră măcelăriţi.

Din interiorul bricului răsunau ţipete înfiorătoare. Apoi se auzi o împuşcătură şi se făcu tăcere.

De-abia acum sălbatecii zăriră submarinul. Scoţând ţipete ascuţite săriră în kanu-uri şi vâsliră spre „Dox”, cu gând să-l atace, probabil. Lupta dinainte le sporise, se vede, setea de sânge.

În spatele căpitanului se aflau pe punte George, Brun, Rindow, doctorul Bertram şi vre-o zece marinari, cari trasară imediat de la brâu granatele cu gaze. Vânătorii de capete nu puteau deveni primejdioşi îndrăzneţilor marinari, căci o asemenea granată de mină putea să ameţească, pe timp de douăzeci şi patru de ceasuri, echipajul unui kanu.

Înainte, însă, cu primul kanu să se fi apropiat de ajuns de submarin, se auzi un strigăt puternic, poruncitor, de pe puntea bricului. La pupa acestuia stătea uriaşul Tuko, cu braţul stâng întins, ca un comandant

de armată. În mâna dreaptă ţinea capul bărbos al unui european. (Vezi ilustraţia din pag. următoare).

— Prietene – strigă el, tare – l-ai îndreptat încoace pe duşmanul meu. S-a omorât singur, când am vrut să-l pedepsesc. Îţi mulţumesc şi vei fi oricând bine venit la noi.

— Tuko – răspunse Farrow – ai îndeplinit o judecată dreaptă. Voi purta de grijă ca autorităţile să-ţi cruţe satul, renunţând să te pedepsească pentru acest măcel grozav. Şi acum, aveţi de gând să jefuiţi bricul?

— Fireşte, l-am cucerit şi e dreptul nostru, răspunse Tuko. Mărfurile le vom duce în sat şi vasul îl vom arde.

— Bine, aş vrea, însă, să-mi dai mie hârtiile cari se află pe bric, zise Farrow. Tu tot n-ai ce face cu ele.

— Prietenul meu îşi poate lua hârtiile, zise Tuko, imediat; el e un bărbat puternic, care iese din mare şi piere iar în ea când vrea.

La comanda lui Farrow, submarinul se apropia încetişor de bric. Căpitanul ştia că era o mare îndrăzneală din partea lui ceea ce făcea, căci setea de sânge a sălbatecilor sporise în gradul cel mai înalt acum şi lesne se putea întâmpla să se năpustească asupra marinarilor submarinului ca să le ia „trofeele”, adică să le reteze capetele.

Farrow spuse în şoaptă celor şase marinari cari trebuiau să-l urmeze pe bric – afară de George, doctorul, Petre şi Kard – ce aveau de făcut. Cei cari rămâneau pe vas trebuiau să stea pe punte, cu granatele de gaze gata pregătite, pentru ca la cel mai mic semn suspect din partea vânătorilor de capete, să le arunce asupra bricului.

Cu mare respect, kanu-urile făcură loc submarinului să se apropie. Când căpitanul păşi pe puntea bricului, căpetenia Tuko îi strânse mâna cu putere, dar privirea lui, ca şi a celorlalţi
Băştinaşi, exprimau o sete de sânge stăpânită. Farrow nu-l scăpa o clipă din ochi, căci căpetenia ţinea în mâna stângă un cuţit cât toate zilele.

— Prietene, îţi mulţumesc – zise Tuko – în sfârşit, duşmanul meu e mort. Vino de-ţi ia hârtiile pe cari le vrei, în vreme ce războinicii mei vor transporta repede mărfurile pe uscat.

Farrow se ţinu lângă Tuko şi intră în cabină, urmat de George, Rindow şi doctorul Bertram. Acolo găsi un birou mic şi îngust, fixat de perete, într-o casetă de oţel dădu paste o sumă mare de bani, precum şi de multe hârtii, pe cari Farrow îşi propuse să le cerceteze mai târziu. Banii îi agonisise, desigur, ticălosul corăbier, de pe urma afacerilor sale mârşave; căpitanul era hotărât să-i predea autorităţilor engleze, cari ar fi putut ajuta cu ei pe nenorociţii urmaşi ai victimelor corăbierului de sclavi.

Farrow dădu caseta lui Petre, care venise şi el în cabină, apoi se adresă lui Tuko:

— Prietene, am găsit tot ceea ce doream. Îţi repet făgăduiala că voi face totul ca să te scutesc de pedeapsă pentru atacul ce l-ai dat asupra bricului. Acum trebuie să plec; nădăjduiesc, însă, că vom avea prilejul să ne mai vedem.

Tuko puse trofeul fioros pe masă şi întinse lui Farrow mâna.

— Vei fi vecinic prietenul meu, zise el, cu seriozitate. Voi cere căpeteniei preoţilor mei să te declare tabu, atât pe tine cât şi pe oamenii tăi, Atunci nu va cuteza nici-unul din războinici mei să ridice mâna asupra ta şi a tovarăşilor tăi. Întoarce-te cât mai curând, căci am să-ţi pun multe întrebări. Îţi mulţumesc că vrei să mă aperi faţă de autorităţi, dar Fred Larsen ăla trebuia să moară căci şi-a meritat pedeapsa.

Se întoarse şi luă iar capul în mână. Farrow răsuflă uşurat căci acum căpetenia nu mai avea liberă mâna dreaptă. Ajunseră repede pe punte şi Petre fu cel dintâi care se coborî în submarin; caseta, care conţinea, desigur, lămuriri cu privire la activitatea misterioasă a lui Fred Larsen, era prea preţioasa, pentru a o expune lăcomiei sălbatecilor.

Când fură cu toţii pe submarin şi acesta se îndepărtă de bric, Farrow comandă, „punte liberă”. Marinarii dispărură cu iuţeala fulgerului, în interior; căpitanul rămase cel din urmă, închise capacul, apoi „Dox”-ul se laşă la fund.

Cu măiestrie vasul fu condus prin deschizătura golfului şi ieşi iar la suprafaţă, când nu mai putea fi văzut de pe ţărm.

Rindow primi ordin să îndrepte submarinul spre insula Ysabel. Farrow se duse în cabina lui, ca să cerceteze conţinutul casetei. George şi doctorul Bertram se aflau alături de el. Printre hârtii era şi un jurnal care-i făcu să pălească pe toţi când îl citiră.

— E îngrozitor! Zise Farrow cu voce schimbată. Larsen ăla a predat nenumărate femei şi fete albe lui Nogi. Nelegiuirile astea le-a făptuit dintr-o pornire de ură, pentru-că în urmă cu trei ani a fost refuzat de o fată, pe care vroia să o ia în căsătorie. Aici sunt trecute numele tuturor femeilor pe cari le-a răpit. Dumnezeule! – exclamă el de-odată – uite, aminteşte că a furat două fete de pe insula Ysabel, fetele guvernatorului: Maud şi Ellen Gledstery. Pe una din ele am salvat-o, cealaltă, însă, trebuie să mai fie în puterea căpeteniei. Trebuie să mergem repede într-acolo şi să încercăm s-o salvăm şi pe ea. Când ceastălaltă se va trezi, ne va spune cu siguranţă că a fost răpită împreună cu sora ei.

Căpitanul dădu în grabă ordin lui Rindow să îndrepte vasul înapoi spre coasta de răsărit. Tovarăşii rămaseră tăcuţi şi copleşiţi de seriozitatea situaţiei. Ştiau că o tânără fată se află în puterea fiorosului vânător de capete şi trebuiau să încerce totul pentru a o salva.

Aventurile submarinului Dox 028

Hans Warren

I
ÎN PRIMEJDIE

SUBMARINUL ÎNAINTĂ CU TOATĂ VITEZA, spre Malaita, mult temuta insulă a vânătorilor de capete. Maud Gledstery, tânăra Englezoaică pe care marinarii o salvaseră din mâinile căpeteniei Nogi, stătea lângă căpitan in turnul vasului, cu privirea aţintită spre mare.

— Crezi, domnule căpitan, că o vei mai putea salva pe sora mea? întrebă ea cu glas tulburat. A fost târâtă probabil în pădure de sălbatecii ceia fioroşi, altminteri ar fi trebuit s-o găsiţi.

— Căpetenia Nogi şi mulţi din oamenii săi au zăcut în nesimţire timp de douăzeci şi patru de ore, zise Farrow, şi nădăjduiesc că sora dumitale se află încă în viată. Vom face tot ce ne va sta în putinţă ca s-o eliberăm.

— Oh! e îngrozitor gândul că scumpa mea surioară se află în mâinile acestor oameni grozavi. Trăiam vecinic cu frica în sân, de când tata a fost numit guvernator al acestor insule sălbatece. Canibalii aceia cari îşi fac trofee din capete omeneşti, mi-au inspirat o spaimă nespusă. Prin câte am trecut de când ticălosul acela de Fred Larsen m-a predat bătrânului Nogil. Ellen e mai curajoasă, din fericire, şi i-a cerut cu hotărâre căpeteniei s-o elibereze imediat. Mă tem, însă, că tocmai pentru că s-a arătat atât de fără frică, Nogi o va ucide repede.

— Nu trebuie să-ţi faci astfel de gânduri, răspunse căpitanul; vânătorii de capete sunt laşi de felul lor şi căpetenia va şovăi să întreprindă ceva împotriva surorii dumitale, dacă ea îl va ameninţa cu răzbunarea tatălui d-voastră. Linişteşte-te, scumpă domnişoară Maud, peste câteva ceasuri suntem pe insulă şi vom proceda imediat cu toată energia, pentru a o elibera pe sora dumitale. Din fericire, acum avem mijloacele cari ne vor îngădui lucrul acesta.

— Da, fiul d-voastră mi-a şi povestit, zise Maud, şi pe mine m-aţi salvat tot mulţumită unei granate cu gaze. Trebuie să fie un gaz minunat, căci nu simt nici-un fel de urmări neplăcute.

— A! exclamă ea deodată, veselă, şi arătă cu mâna îndărătul submarinului, — colo vine probabil tata. Se vede că a aflat c-am fost târâte pe Malaita. astea-s doar trâmbele de fum tipice ale unui distrugător mare.

Căpitanul Farrow îşi dădu şi el seamă de lucrul acesta, spre nemulţumirea lui. Asta era într-adevăr neplăcut, căci acum nu mai putea îndeplini opera de salvare pe care şi-o propusese. Nu trebuia să se arate Englezilor, cu nici un chip. Ca ofiţer, ştia prea bine că istoria stă mai presus de orice. Guvernatorul Gledsterg ar fi trebuit să-l aresteze, chiar dacă prin aceasta semna sentinţa de moarte a fiicei sale.

— Domnişoară Gledsterg — zise el după câteva clipe de gândire — n-ai ştiut până acum cine te-a salvat şi unde te afli. Nu pot intra în legături directe cu tatăl dumitale, căci suntem duşmani,

— Da, duşmani, — repetă el, văzând uimirea tinerei fete — căci eu sunt căpitanul Farrow, căutat cu înfrigurare de fostele Puteri aliate.

Cu chipul strălucitor de bucurie, Maud întinse lui Farrow mâna.

— Domnule căpitan - zise ea — visul meu din totdeauna a fost să te cunosc. Aşadar, dumneata eşti salvatorul meu ! Ei bine, acum nu mă mai mir. — Dar ai dreptate — adăogă ea — nu poţi veni în contact cu tatăl meu, căci el e un om al datoriei în adevăratul înţeles al cuvântului. Am, însă, convingerea că numai dumneata ai fi în măsură s-o salvezi pe sora mea. Am auzit adesea rapoartele ce le făcea conducătorul vreunei expediţii de pedeapsă împotriva unui sat al vânătorilor de capete, după ce se înapoia. Când un vas de război englez se iveşte în faţa satului, sălbatecii sunt de mult în pădure şi rezultatul expediţiei e egal cu zero.

— Ai dreptate, aşa se întâmplă de obicei încuviinţă Farrow. Echipajul unui vas de război nu poate întreprinde nimic împotriva viclenilor vânători de capete, cari dispar imediat în desişul grozav care acoperă insula, dar ce ne facem acum? Distrugătorul îmi încurcă toate socotelile. Desigur că dumneata vrei să te întorci la tatăl dumitale, dar cum putem să-ţi îndeplinim dorinţa?

— Dacă mă veţi debarca undeva pe ţărmul insulei — propuse Maud — mă voi pricepe eu să fac aşa ca să mă vadă cei de pe distrugător.

— Asta e cu neputinţă — răspunse Farrow, cu energie — Căci vânătorii de capete mişună pretutindeni. Ai fi în primejdie să te prindă din nou şi atunci te-ar ucide imediat. Nu, fiica, asta nu merge ! Ceea ce putem face e să punem în funcţiune compresoarele şi s-o luăm astfel înaintea distrugătorului. Când vom curăţa apoi satul căpeteniei Nogi, vei putea rămâne acolo pe ţărm, în vreme ce noi vom pătrunde în desiş pentru a o elibera pe sora dumitale. Nu ştiu, însă, dacă tatăl dumitale va părăsi golful, ştiind că noi suntem pe uscat. Datoria îi impune să treacă cu vederea recunoştinţa ce ne datorează şi va trebui să încerce totul ca să ne prindă.

— Da, aşa va proceda tata. zise Maud, întristată. Dar ce putem face?

— Stai! Am găsit! exclamă Farrow. E cam primejdios pentru noi , soluţia e însă bună. Pe coasta de apus locuieşte căpetenia Tuko, care pretinde că e prietenul nostru. El l-a pedepsit cum se cuvine şi pe Fred Larsen . Vom debarca aici pe coasta de răsărit, în satul lui Nogi, te vom lăsa pe dumneata pe ţărm, apoi vom pătrunde în interior, ca s-o eliberam si pe sora dumitale. După aceea o pe Ellen până în apropierea sa şi în aşa fel ca sa se poată întoarce in deplină siguranţă la dumneata şi la tatăl dumitale. Noi vom străbate apoi insula spre

coasta de apus, submarinul îl trimit imediat la golful din fata satului lui Tuko, acolo ne vom îmbarca şi vom fi în siguranţă. Planul nostru îl vei comunica tatălui dumitale de abia după ce vor fi trecut douăsprezece ore de la înfăptuirea lui. Cam de atâta timp vom avea nevoie pentru străbaterea insulei.

— Ah! nu, nu, asta nu se poate! exclamă Maud. Te expui, împreună cu oamenii dumitale, celei mai mari primejdii. Debarcă-mă undeva pe uscat, domnule căpitan, tata mă va găsi el, înainte ca să mi se poate întâmpla ceva. Nu-ţi primejdui viaţa pentru noi.

Farrow zâmbi numai, apoi dădu comanda în sala maşinilor ca să fie puse în funcţiune compresoarele. Cu viteză sporită, minunatul submarin spintecă valurile şi în curând trâmbele de fum ale distrugătorului englez nu se mai văzură.

— Poţi fi pe deplin liniştită, se adresă Farrow fetei, primejdia nu e chiar atât de mare. Cunoaştem destul de bine moravurile şi obiceiurile vânătorilor de capete, şi apoi avem arme minunate, în primul rând granatele cu gaze. Prin asta suntem cu mult superiori sălbatecilor.

— Crezi într-adevăr că nu e atât de primejdios pentru d-voastră? întrebă Maud, îngrijorată. Mi-aş face vecinic imputări, dacă vi s-ar întâmpla ceva, numai pentru că aţi ţinut cu tot dinadinsul să ne salvaţi pe noi. Cred, totuşi, că voi izbuti să-l îndemn pe tata să părăsească golful şi atunci nu veţi mai avea nevoie să străbateţi insula.

— Nu, scumpă domnişoară Maud, să nu încerci asta, îi ceru Farrow. N-aş vrea să-l fac pe tatăl dumitale să-şi uite datoria. Nu e atât de grozav ceea ce ne propunem să îndeplinim, adică să străbatem insula. Pe de altă parte, sunt încredinţat că Tuko, căpetenia, ne va primi bucuros. Are un respect nemărginit pentru noi, ba aş putea zice, că-i e chiar frică, căci ne-a văzut ivindu-ne din apă şi dispărând, din nou, fără urmă. Şi chiar dacă ar fi să se arate duşmănos, tunarul nostru Jan Brike va şti să-i vâre minţile în cap cu o „vorbuliţă” de-a lui. Submarinul se va afla în golful din faţa satului, înainte ca să ajung eu acolo. Recunosc că prin ivirea distrugătorului în spatele nostru, ne aflăm într-o situaţie destul de proastă, dar vom ieşi cu bine dintr-unsa dacă vom proceda aşa cum am propus eu. Dacă ne urmăm drumul cu aceeaşi viteză, vom ajunge la insulă cu două ceasuri înaintea distrugătorului şi avem, astfel, destulă vreme să-i ameţim pe locuitori. Nădăjduiesc, anume, că sora dumitale a fost adusă înapoi în sat. Când ne vom ivi pe neaşteptate în golf, tunarul meu va putea slobozi îndată asupra satului o ghiulea, care-şi face imediat efectul. Aşteptăm o jumătate de ceas până se împrăştie gazele, apoi putem cerceta în toată voia satul şi sper că tatăl dumitale îşi va regăsi fiicele, nevătămate,

— Prezinţi lucrurile cu atâta simplitate, domnule căpitan, încât

aproape să cred că aşa va fi. Totuşi, mă tem mult că sărmana mea soră a fost târâtă în desişul insulei. Asta ar fi grozav!

— Chiar aşa să fie şi tot o vom elibera, zise Farrow. Nici unul din camarazii mei nu va pregeta o clipă să facă tot ce-i stă în putinţă, ca să salveze din mâinile acestor sălbateci o fată tânără. II vei mângâia pe tatăl dumitale, domnişoară Maud, în cazul când lucrurile vor sta astfel cum presupui. Din fericire, suntem prea bine cunoscuţi, ca să se poată încrede şi el în noi.

— Fără îndoială, răspunse Maud, cu o privire caldă. Faptele dumitale vitejeşti formează pretutindeni subiectul de discuţie al tuturor. Cuvintele dumitale mi-au redat încrederea şi acum am din nou speranţa că o voi revedea pe Ellen.

— Foarte bine faci, scumpă domnişoară, căci cine pierde speranţa, e pierdut. Prin câte n-am trecut noi până acum, şi pot spune, cu drept cuvânt, că numai speranţa ne-a salvat întotdeauna. Aşadar, suntem înţeleşi. Aha! colo se şi zăreşte capul de sud al Malaitei, în cel mult trei ceasuri vom fi în satul lui Nogi.

Marginile întunecate ale insulei sălbatece se şi vedeau din ce în ce mai aproape. Submarinul înainta ca o săgeată spre satul bătrânului Nogi. Farrow nu trebuia să piardă nici-o clipă, căci în spatele său mai avea un duşman, de care trebuia să se ferească neapărat . După două ceasuri de călătorie, coasta insulei se vedea lămurit prin ochean.

În vremea asta veniseră în turn şi George cu Rindow. Cu ocheanele lor puternice nu slăbeau o clipă insula din ochi, apoi tânărul strigă:

— Tată, vânătorii de capete s-au ivit pe ţărm, — îi vezi?

— Da, băiatule, şi e foarte bine aşa. Vom face imediat pregătirile trebuincioase.

Prin port-voce chemă pe punte pe bătrânul tunar Jan Brike.

— Jan — îi zise el — dichiseşte-ţi tunul de pe acum, apoi ne vom lăsa din nou la fund. Încarcă-l cu o ghiulea de gaze de îndată ce vom ieşi la suprafaţă în golful din faţa satului vânătorilor de capete, va trebui să fii primul pe punte şi să tragi imediat, pe cât posibil în aşa fel, ca să împiedici fuga sălbatecilor spre pădure.

— Am înţeleg domnule căpitan, răspunse Jan, scurt, apoi ieşi pe punte şi dezveli tunul de la proră .

Când fu gata cu toate pregătirile, îl acoperi din nou şi se înapoia la Farrow, căruia ii dădu raportul.

— Bine — zise căpitanul — acum trebuie să ne lăsăm afund. Sălbatecii au ochii foarte ageri, ar putea zări turnul chiar de la depărtarea asta. Aşadar, repede în submarin!

Ordinul fu îndeplinit cu punctualitate. După câteva minute numai, minunatul vas se lăsă in mare. Fireşte că viteze era acum simţitor redusă, dar insula era şi ea numai la cel mult trei kilometri depărtare.

Jan Brike stătea la pândă pe treapta cea mai de sus a scăriţei

turnului, gata să sară pe punte îndată ce vasul va fi ieşit din apă. Şi de iuţeala lui, depindea acum totul, — adică salvarea tinerei Englezoaice.

Periscopul era numai de câţiva centimetri deasupra apei. Farrow trebuia să fie cu băgare de seamă, căci sălbatecii îşi spuneau, desigur, că se pot aştepta la un al doilea atac din partea misteriosului vas.

În vreme ce se apropia de insulă, văzu chiar câţiva vânători de capete, iscodind cu atenţiune marea.

Cu viteză redusă de tot, submarinul se apropia de ţărm. Zadarnic, însă, căută Farrow s-o zărească pe tânăra prizonieră. Atunci se gândi c-ar putea îi adăpostită în vreuna din colibele primitive de stuf.

Când „Dox"-ul nu mai era decât la cincizeci de metri de ţărm, căpitanul strigă tunarului;

— Atenţie, Jan, acum e acum ?

Apoi dădu comanda de ridicare la suprafaţă. De-abia atinse marginea turnului oglinda apei, că Brike şi ridică chepengul, sări afara şi alergă spre proră.

Ţipete sălbatece răsunară pe ţărm. Vânătorii de capete văzură vasul misterios ivindu-se din nou în faţa satului lor. Nici nu se gândeau să se apere, singurul mijloc de salvare pentru ei fiind fuga în desiş.

Dar tunul de la proră şi ieşise din apă. Jan Brike îl dezveli repede, ţinti, şi obuzul umplut cu gaze zbură ca o săgeată spre dânşii.

Un adevărat urlet de groază sfâşia văzduhul, — apoi se aşternu o tăcere de moarte asupra satului vânătorilor de capete. Minunatul gaz îşi făcuse efectul, cu iuţeala fulgerului. Vasul se ridică cu totul din apă. Farrow se ivi în turn şi strigă tunarului:

— Bravo, Jan, ţi-ai îndeplinit de minune însărcinarea. Dacă o vom găsi acum pe fata răpită, meritul va fi al tău.

În jumătatea de ceas care trebuiau s-ă aştepte, înainte ca să poată păşi pe ţărm, Farrow trase la sorţi oamenii care să-l însoţească pe uscat, daca va fi într-adevăr nevoie s-o caute pe Ellen Gledstery în interior şi să întreprindă apoi marşul primejdios dea-curmezişul insulei.

Douăzeci de oameni urmau să-l însoţească, bineînţeles şi George, doctorul Bertram şi Petre Uriaşul. Toţi acei cari ieşiră la sorţi se rânduiră pe punte, înarmaţi cu pistoale, carabine şi minunatele granate cu gaze.

Când se împlini jumătatea de ceas, „Dox"-ul se îndreptă spre ţărm. Farrow descoperise un loc unde malul cădea drept în mare, încât submarinul se putea apropia destul, pentru a îngădui tovarăşilor să sară de pe punte dea dreptul pe uscat.

Maud Gledstery sări şi ea sprintenă, ca un adevărat marinar şi alergă îndată spre cea dintâi colibă de stuf, ca s-o caute pe soră-sa. Farrow se mai întoarse odată, vrând să-i dea lui Rindow unele instrucţiuni. Atunci văzu departe, în zare, trâmbe de fum...

Distrugătorul englez, care trebuie să fi desfăşură o viteză extraordinară, se apropia.

— Rindow — ordonă căpitanul, cu intrigare — părăseşte imediat golful, afundă submarinul şi ia-o spre coasta de vest, la satul căpeteniei Tuko. Poate că vom fi şi noi mâine acolo. Nădăjduiesc s-o găsim aici pe Ellen Gledstery, altminteri ar putea dura ceva mai mult, până vom fi descoperit al doilea sat al tribului în desiş. Fă treaba repede, căci distrugătorul se apropie cu mare iuţeală.

Rindow salută milităreşte şi în clipa următoare submarinul se şi îndepărtă de ţărm, iar când ajunse în golf se afundă pe dată. Farrow dădu mulţumit din cap; submarinul era salvat şi puţin îi păsa acum de situaţia critică în care se afla el şi vrednicii săi tovarăşi.

Marinarii se împrăştiară. repede şi cercetară fiecare colibă în parte. Spre marea lor mirare, nu găsiră însă nici-o „mammy" (femeie), şi nici-un copil într-unsele. Numai la marginea desişului zăceau in nesimţire vre-o treizeci de vânători de capete.

— Aşadar, vicleanul acela de Nogi a lăsat numai oameni de pază aici — zise Farrow. înciudat, când îi se aduse la cunoştinţă faptul acesta. Trebuie totuşi să pătrundem în interior, pentru a da de satul ascuns. — îmi pare foarte rău, dragă domnişoară — se adresă el fetei — nădăjduiam că o vom găsi pe sora dumitale chiar aici. Te încredinţez însă că om face totul pentru a o salva. Nu cred să-i se fi întâmplat vreun rău, căci Nogi va aştepta mai întâi veşti de la oamenii pe cari i-a lăsat de pază. Rămâi, deci, liniştită aici, până la sosirea tatălui dumitale. Spune-i să nu trimită în nici un caz oameni în interiorul insulei, căci în felul acesta ar strica totul. Marinarii distrugătorului nu-i cunosc pe vânătorii da capete şi şi-ar primejdui viaţa zadarnic.

— Îi voi sfătui întocmai, domnule căpitan — zise Maud — şi nădăjduiesc să-l conving. Mă tem numai că va pune datoria mai presus ca sentimentul părintesc şi că te va urmări, tocmai pe dumneata, care ai merita cea mai mare recunoştinţă. Oh! e îngrozitor şi nu ştiu ce să fac.

— Dragă duduită, răspunse Farrow, zâmbind — îl pricep foarte bine pe tatăl dumitale. Trebuia să asculte de glasul datoriei în primul rând. Pe mine, însă, nu mă va supăra deloc dacă va trimite o trupă în interiorul insulei, dar am aproape convingerea că bieţii oameni nu se vor mai întoarce pe coastă. Te rog să spui asta părintelui dumitale, poate că se va răzgândi la vreme şi va renunţa să-şi expui oamenii.

— Da, domnule căpitan, îi voi vorbi în sensul acesta, făgădui tânăra fată.

— Oh! făcu ea, aruncând o privire spre mare — distrugătorul se apropie extraordinar de repede. Pentru Dumnezeu, domnule căpitan, ce se va întâmpla cu submarinul dumitale?

— E de mult în siguranţă — o linişti Farrow — şi noi ne vom pune acum la adăpost în desiş. Fireşte că vom rămâne în apropierea d-tale, până ce domnul guvernator te va fi lua pe distrugător. Te-aş ruga numai să-i istoriseşti pe larg aventura prin care ai trecut, pentru ca în felul acesta să câştigăm timp şi sa ne putem retrage cât mai mult . Aşadar rămâi pe loc, până ce tatăl dumitale va trimite o barcă de pe distrugător.

— Îţi mulţumesc din suflet, domnule căpitan, zise Maud, cu sinceritate. Voi face întocmai cum m-ai sfătuit şi am toată încrederea, că-mi vei reda pe sărmana mea surioară.

— La fel nădăjduiesc şi eu, dragă duduiţă, o încredinţa Farrow, cu hotărâre.

II
ÎN PĂDURILE MALAITEI

LA O COMANDĂ A CĂPITANULUI oamenii se retraseră în desiş, dar numai atât cât să poată avea sub ochi pe tânăra Englezoaică. Căci nu era exclus ca să se afle la pândă prin apropiere, alţi vânători de capete, cari nu fuseseră atinşi de gazele obuzului. Şi atunci Maud Gledstery ar fi fost în mare primejdie.

Douăzeci şi patru perechi de ochi observau cu încordare apropierea distrugătorului englez. Încercaţii marinari se bucurau, văzând această operă minunată a tehnicei moderne, care venea ca o săgeată spre golf. Era cel mai desăvârşit distrugător pe care-l văzuseră vreodată şi desfăşura o viteză cu adevărat fantastică. La intrarea golfului stopă şi marinarii „Dox"-ului rămaseră uluiţi văzând cu câtă repeziciune elicea puternică opri brusc din mers colosul cenuşiu.

— Omul acela la proră este, desigur, guvernatorul — zise George tatălui său. Priveşte ţărmul prin ochean. Ah ! acum a descoperit-o pe fiica sa Maud... Îl văd făcând semne disperate. Cred că putem porni la drum, căci n-o ameninţă nici-o primejdie.

— Să nu spui asta, răspunse Farrow. Mai bine să aşteptăm până va fi pe bordul distrugătorului. Eu tot mă tem că vicleanul Nogi a mai pus pe undeva oameni la pândă, cari au scăpat de efectele gazelor. Trebuie, deci, să rămânem la postul nostru, până vom vedea că guvernatorul şi-a luat fata pe bord.

De-odată, George văzu ceva mişcându-se uşor, la câţiva metri de el, într-o tufă mare, îşi trase repede revolverul de la brâu şi se îndreptă într-acolo.

Tatăl său, care stătea lângă el, şi Petre Uriaşul nu observaseră mişcarea din tufiş, căci ei priveau cu încordare spre luminişul unde se afla tânăra fată.

George se apropia încetişor de tufiş, cu revolverul în mâna stângă şi

în dreapta cu o granată de gaze. Bănuia că în dosul crengilor se ascundea un vânător de capete, după cum prevăzuse şi tatăl său.

Când fu la vreo patru metri de tufiş se mai întoarse odată spre tovarăşi. Dar mişcarea aceasta era cât pe ce să-l coste viata. Auzi un foşnet slab de tot printre crengi în clipa următoare se întoarse cu iuţeala fulgerului, văzu un otel sclipitor săgetând aerul, se aruncă instinctiv în lături şi fără să mai piardă timp slobozi un glonţ în trupul uriaşului care vroia să-l ucidă cu o lovitură de cuţit. Vânătorul de capete rămase întins la pământ .

— Aha! făcu Farrow, liniştit, e aşa după cum îmi închipuiam eu. Asta e o santinelă pe care vicleanul Nogi a pus-o aici la pândă. Vezi, George, ai avut noroc c-ai fost cu băgare de seamă. Presupun că ceilalţi vânători de capete au şters putina în vremea asta. În curând ne vom putea începe urmărirea. Fireşte că situaţia noastră e mult îngreuiată acum, căci peste câteva minute căpetenia Nogi va şti că suntem în marş. Prin asta e primejduită viaţa tinerei Ellen Gledstery. Aş porni imediat în desiş, dar mă tem că i s-ar putea întâmpla ceva lui Maud. Trebuie, deci, să aşteptăm neapărat câteva minute, până ce distrugătorul englez îşi va fi lăsat bărcile pe apa.

Maud stătea pe marginea luminişului, care ducea până la plajă. Auzind împuşcătura, ea începu să privească neliniştită în jur, dar Farrow îi strigă:

— Domnişoară Maud, rămâi fără frică acolo unde eşti, suntem în apropierea dumitale şi te ocrotim. A! distrugătorul s-a oprit, văd chiar că au fost desprinse bărci de salvare. În curând vei fi lângă tatăl dumitale, duduie, şi noi vom putea porni în căutarea surorii dumitale. Aşadar, nu uita ce ţi-am spus şi caută să-l împiedici pe domnul guvernator să trimită o trupă în interior.

— Domnule căpitan, voi încerca totul ca să-l abat de la gândul ăsta, făgădui fata. Mă încred în d-ta şi sper că vei salva pe sora mea.

— Nu-ţi pierde speranţa — răspunse Farrow — căci vom încerca totul şi, sunt aproape sigur că vom şi izbuti.

Distrugătorul lăsă pe apă trei bărci de salvare, încărcate cu marinari. In prima barcă Farrow văzu un bărbat înalt şi mlădios şi bănui îndată că acesta e guvernatorul Gledsterg; în aceeaşi clipă Maud strigă:

— Oh! ăsta e tata, domnule căpitan; îl voi retine cât mai mult şi voi căuta să-l împiedic să pornească în urmărirea vânătorilor de capete.

— Bine, dragă domnişoară, răspunse Farrow, calm. Du-te repede spre ţărm şi urcă-te imediat într-una din bărci. Nu vom pleca de aici, până nu te vom şti în deplină siguranţă.

Ascultătoare, Maud se apropia de ţărm. Farrow privi după ea şi o văzu aruncându-se în braţele Englezului înalt, care sărise primul pe uscat. Apoi se adresă camarazilor, cari se îndreptaseră spre desiş

imediat după ce auziseră împuşcătura lui George

— Înainte, băieţi, acum e acum! Cred că nu e nevoie să vă mai spun, că trebuie să fiţi cu ochii-n patru. Gândiţi-vă, in orice clipă, că îndărătul fiecărui tufiş pândeşte moartea, Ţineţi pregătite granatele de mână şi folosiţi-vă de ele la prima mişcare suspectă ce veţi zări ceva. Bătrânul Nogi e cunoscut ca om viclean, trebuie, deci, să fim cu cea mai mare băgare de seamă. Şi acum, cu Dumnezeu înainte!

Fără să facă cel mai mic zgomot, tovarăşii pătrunseră în desiş. Petre se ţinea alături de George, căci nu vroia să-l piardă din ochi pe iubitul său stăpân. Acesta, însă, mergea cu mult curaj înainte, arzând de nerăbdare s-o salveze pe tânăra fată din mâinile sălbatecilor. Şi dacă, cumva, soarta grozavă o va şi fi ajuns, atunci tot tribul avea să simtă răzbunarea lui sângeroasă.

În înflăcărarea-i tinerească mergea cu atâta repeziciune, încât peste puţin se afla cu o buna bucată înaintea micului convoi.

De-odată ajunse pe o potecă îngustă, care părea să fi fost umblată, căci nu era presărată cu mărăcini sau alte bălării , George apucă repede pe ea, apoi rămase o clipă locului, surprins, pentru ca după aceea să pornească înainte cu paşi mari, scoţând o exclamaţie de triumf.

Pe o porţiune de pământ moale zărise întipăritura unui pantof de femeie, ceea ce însemna că Ellen Gledstery fusese târâta pe drumul acesta. Descoperirea asta îl făcu să uite orice prevedere şi ţinând într-o mână revolverul, iar în cealaltă granata, porni înainte.

Nu se mai gândea la ce-i spusese tatăl său, deşi ştia din proprie experienţă cât sunt de primejdioşi vânătorii de capete. El era mânat de gândul că o tânără fată albă se află în mâinile acestor sălbateci.

Nu-i vorbă, chiar atât de fără băgare de seamă nu era: se silea să facă sărituri cât mai mari şi în acelaşi timp asculta cu auzul încordat, cătând să descopere vre-un zgomot suspect. Odată tresări speriat, auzind un foşnet în tufiş. Văzu, insă, repede că era unul din acei guzgani uriaşi de pe insulele Solomon, care străbătu poteca cu repeziciune.

Tot înaintând, ajunse într-un mic luminiş care avea cel mult zece metri în diametru. O clipă rămase la marginea lui şl privi in juru-i, apoi văzu la dreapta o deschizătură îngustă în frunziş. Se repezi într-acolo, dar se dădu speriat înapoi, când zări ivindu-se dintre tufe făpturi întunecate. Erau vânători de capete cari stătuseră la pândă acolo.

George se întoarse repede şi începu să fugă, străbătând luminişul. Din foşnetul şi trosnetele crengilor îşi dădu seamă că primejdioşii duşmani se luaseră după el; fără să se oprească din fugă se întoarse pe jumătate şi zvârli granata cu gaze. Alergă înapoi pe poteca îngustă şi curând dădu de Petre.

— Slavă Domnului, exclamă Uriaşul, peste măsură de bucuros. Ce mai spaimă am tras, domnule George! Si domnul căpitan e îngrijorat. Dar cum ai putut să te desparţi de noi, ştii doar cât de primejdioşi sunt vânătorii de capete!

— Ai dreptate, dragă Petre — încuviinţă tânărul—tocmai am observat şi eu lucrul acesta, cât pe aci era să pună mâna pe mine. Dar i-am scos din luptă cu o singură granată. Petre, pe poteca asta de aici am zărit întipăriturile pantofului fetei răpite, de aceea ani alergat atât de repede înainte. A, uite că vine tata cu ceilalţi camarazi!

— George, să nu mai faci a doua oară ce-ai făcut, zise căpitanul, enervat. Nici nu-ţi închipui ce-îngrijorat eram de soarta ta. Ce s-a întâmplat, de ce te-ai întors îndărăt?

— Cam la vreo treizeci de metri de aici se află un luminiş mic unde m-am pomenit faţă-n faţă cu vânători de capete şi am azvârlit asupra lor o granată cu gaz, răspunse tânărul. Trebuie, deci, să ocolim luminişul, altminteri e nevoie s-aşteptăm o jumătate de ceas până să se împrăştie gazele.

— Aşa e, e mai bine s-aşteptăm, îşi dădu cu părerea Farrow, căci dac-ar trebui să ne croim drum prin desiş, am pierde şi mai mult timp, apoi e şi mai primejdios, deoarece nu ne-ar fi cu putinţă să nu facem zgomot. Rămânem aici şi aşteptăm. N-avem de ce ne teme, căci paznicii pe cari i-a pus Nogi au fost făcuţi nevătămători şi ei. Într-o privinţă a fost bine, deci, dragă George, c-ai luat-o înaintea noastră. Dacă ne-am fi ivit cu toţii, paznicii s-ar fi retras îndată înspre sat, alarmând tot tribul . Acum vom sosi pe neaşteptate şi avem toate şansele s-o eliberăm pe Ellen Gledstery. Urma pantofului, pe care am observat-o şi noi, nu e prea veche, aşadar putem deduce că fata mai e în viaţă.

— Tot aşa cred şi eu — zise George, cu convingere — de aceea am şi luat-o înainte. Mă gândeam că voi izbuti s-o salvez singur.

— Atenţiune! şopti în aceeaşi clipă Petre. Sunt duşmani prin apropiere.

Vitejii marinari rămaseră nemişcaţi, încordându-şi auzul spre desişul care-i înconjura. Dar nimic nu se mişca în jurul lor. Probabil că Uriaşului îi se păruse numai.

Jumătatea de ceas se scurse într-o încordare de nedescris. În cele din urmă căpitanul dădu ordin de înaintare. Se pusese acum în fruntea trupei, pentru a-l împiedeca pe George să mai facă vre-o nechibzuinţă. Când ajunse în luminiş, se opri. Făpturi întunecate zăceau în iarba înaltă, vre-o şase sau opt vânători de capete cari fuseseră ameţiţi de gaze. Vântul uşor care adia peste luminiş trebuie să fi împrăştiat gazele în direcţia satului; prin asta, mai mult ca sigur că fuseseră ameţite şi santinelele cari ar mai fi rămas în tufişuri şi cari nu luaseră parte la atacul împotriva lui George.

Micul convoi străbătu luminişul, cu multă băgare de seamă. Şi într-adevăr, în tufişuri mai zăceau şi alţi sălbateci. Pe aceştia îi lăsară în seama marinarilor de pe distrugătorul englez.

Tovarăşii apucară pe poteca ce ducea la celalalt capăt al luminişului. Acum trebuiau să fie cu ochii-n patru, căci vicleanul Nogi va fi pus, desigur, alte santinele cari să-i apere sălaşul.

Situaţia lor devenea din ce în ce mai primejdioasă. Se aflau, după toate probabilităţile, în apropierea satului, în care căpetenia ţinea prizonieră pe a doua fiică a guvernatorului englez.

Căpitanul Farrow începu să meargă mai încet, se oprea adesea şi asculta cu încordare. Ştia că în satul lui Nogi se aflau câini şi aceştia vor da de veste locuitorilor.

Într-adevăr, deodată izbucni lătratul furios al unui câine sălbatec, dintr-aceia cari se află în număr mare pe lângă gospodăriile vânătorilor de capete. Animalele acestea dau o mâncare aleasă pentru aşa-numitei „ospăţuri cu câini ale bărbaţilor".

După lătrături se cunoştea că lagărul trebuie să fie la cel mult o sută de metri.

Mica trupă dădu din nou de un luminiş mic. Farrow văzu că de la marginea din faţa sa porneau in totul patru poteci spre desiş. Care din ele ducea în sat? Sau poate conduceau toate într-acolo, pentru ca locuitorii, atacaţi pe neaşteptate, să se poată salva mai cu uşurinţă?

Căpitanul chibzui câteva clipe, apoi zise încetişor:

— Trebuie să ne despărţim. Suntem douăzeci şi patru camarazi în total, aşadar câte şase oameni pentru fiecare din cele patru poteri, ceea ce va fi de ajuns dacă, întâmplător, vreuna din echipe se va trezi cu vânătorii de capete înainte de a ajunge în sat. In cazul acesta, vă veţi folosi imediat de granatele cu gaze. Trebuie să împiedecăm cu orice chip ca vreunul din sălbateci să dea alarma în sat. George, tu vei fi conducătorul unei echipe, luându-l şi pe Petre cu tine; doctore, dumneata vei conduce a doua echipă; Kard a treia şi eu pe cea din urmă. In ordinea aceasta luăm potecile de la stânga spre dreapta. Aşadar, înainte, băieţii!

Cele patru echipe se formară la repezeală şi după câteva minute dispărură pe potecile din faţa lor. înfrigurat cum era, George pornişi de data aceasta mai repede ca ceilalţi. Petre încercă să-l oprească, dar nu fu chip.

Într-un rând, Uriaşul se poticni, închizând pentru câteva clipe drumul camarazilor ce veneau în urmă. În vremea asta, George le-o luă înainte cu vre-o cinci metri. Fireşte că Petre se grăbi să-l ajungă, dar când fu numai la trei metri, rămase împietrit de groază.

La un pas în spatele lui George se furişă dintr-un tufiş o făptură întunecată şi ridică securea grozavă a vânătorilor de capete.

O clipă Uriaşul chibzui dacă să arunce granata de mână sau să se

folosească de revolver. Dar renunţă şi la una şi la alta, căci , gazele l-ar fi ameţit şi pe George pentru douăzeci şi patru de ceasuri, iar împuşcătura ar fi pus în picioare întreg satul.

Petre trase cu iuţeala fulgerului cuţitul de la brâu şi-l zvârli cu toată puterea în spre sălbatec.

Oţelul tăios nimeri de minune, individul se prăbuşi în aceeaşi clipă, fără să scoată un strigăt măcar. Era mort.

George se întoarse repede când sălbatecul căzu la pământ. Ridicase imediat revolverul dar acum nu mai avea nevoie să se folosească de el.

— Petre, îţi mulţumesc, zise el în şoaptă, când credinciosul tovarăş se apropia şi scoase cuţitul din trupul mortului.

— Cred ca n-a lipsit mult sa trec în lumea drepţilor .

— A fost să fie aşa ca să mă poticnesc şi să rămân astfel în urmă — răspunse Petre. — Sălbatecul şi-a închipuit că eşti singur, domnule George, şi a ieşit din ascunzătoare. Dacă ne-ar fi văzut pe toţi laolaltă, ar fi alarmat satul fără doar şi poate.

— Da, ai dreptate, Petre — încuviinţă tânărul. Acum, însă, trebuie să rămânem împreună, deoarece cred că ne aflăm aproape de sat. Să fim însă cu mare băgare de seama.

III
LUPTA

AUZI IAR LATRAT DE CÂINI, care părea să vie de la cel mult douăzeci de metri. Dar vegetaţia bogată împiedeca să se vadă satul, care era şi bine ascuns.

Lătratul se auzi dinspre dreapta şi George presupuse că poteca făcea o cotitură înainte de a intra în sat. Faptul acesta era bine venit, căci le îngăduia să sară în spinare vânătorilor de capete. Din alt punct de vedere, însă, era şi primejdios, căci prin asta mica trupă a lui George era în primejdie, dacă se foloseau de granatele cu gaze. Trebuia totuşi să meargă înainte, până vor răsări colibele sălbatecilor. Şi, poate că poteca pe care se aflau sfârşea într-o rarişte, din care duceau alte drumuri în desiş şi în munţi.

De fapt, era îndoielnic dacă Nogi se va retrage în munţi, căci vânătorii de capete cari locuiau acolo se aflau în duşmănie cu triburile de pe ţărmul mării. Dar desigur că el îşi croise drumuri ascunse din satul acesta, pe cari se puteau salva locuitorii, în caz de mare primejdie.

Într-adevăr, George ajunse după câteva minute într-un luminiş mic. Ca de-obicei, se opri îndată la marginea lui şi privi cu atenţiune la tufele din faţa sa, în cari descoperi trei deschizături înguste. Aşadar, de acolo porneau trei poteci.

Nu se vedea nici o mişcare în frunziş. George avu, însă, impresia că

acolo se aflau la pândă vânători de capete, cari urmau să acopere o eventuală retragere. Poate că una din poteci ducea chiar spre sat.

— Domnule George, colo în tufiş, pe stânga, lângă poteca din mijloc, se ascunde, paremie-se, un vânător de capete, — şopti în aceeaşi clipă Petre la urechea tânărului. Cred că i-am zărit mutra.

— Aşa am spus şi eu că trebuie să fie paznici în tufişul de colo, răspunse George. Dar cum îi putem înlătura din cale? Granate cu gaze nu putem zvârli, căci atunci ar însemna s-aşteptăm o jumătate de ceas până să mergem înainte. Şi în vremea asta se poate isca o încăierare sângeroasă în sat, între camarazii noştri şi sălbatecii aceia. Să mai aşteptăm câteva minute, poate vom auzi zgomotul unei lupte; atunci ne năpustim şi noi.

— Ai dreptate, domnule George, zise Uriaşul. E mai bine aşa. Poate că izbutim să le sărim în spate fugarilor. Dar asta ce-o mai fi?

Din desiş se auzi un ţipăt prelung. El se repetă de câteva ori, ceea ce însemna că e un semnal, destinat să alarmeze pe locuitorii satului.

— Înainte! porunci George. Strigătele veneau din altă direcţie. Aşadar a fost descoperită o echipă de-a noastră. A! uite că lupta a şi început!

O împuşcătură de revolver se auzi din desiş, la dreapta lor. Ecoul nici nu se pierduse încă bine în văzduh, că Petre slobozi şi el un glonţ . În tufiş se auzi un răcnet de moarte şi un sălbatec se lungi la pământ. În mâna dreaptă ţinea încleştată o armă modernă.

— Aha! De la negustorii aceia fără conştiinţa, cari vând sălbatecilor arme moderne! scrâşni George. În primul rând Fred Larsen ăla, care şi-a şi primit pedeapsa meritată. Vom avea de...

Nu-şi sfârşi vorba, ci se aplecă repede. Ochii lui ageri zăriseră ţeava sclipitoare a unei puşti, care ieşea la iveală din frunziş. În clipa următoare glonţul îi şi şuieră deasupra capului, dar tot atunci detună revolverul lui George. Din nou se auzi în desiş un strigăt de moarte şi un alt trup se prăbuşi la pământ.

Şi la dreapta lor se desfăşura acum o luptă înverşunată. Se auziră câteva împuşcături, trase de sălbateci, căci carabinele cu cari erau înarmaţi marinarii răsunau altfel. Dar împuşcăturile de revolver ale tovarăşilor erau tot mai dese şi răcnetele de moarte dovedeau cât de bine trăgeau ei.

— Domnule George, trebuie să tragem câteva salve în tufişurile din faţa noastră, propuse Petre; în felul acesta curăţăm locul. Acum se feresc să se arate, dacă ne-am ivi în luminiş, am fi întâmpinat cu focuri da armă.

— Bine, băieţi — răspunse George — împrăştiaţi-vă printre tufe, până veţi putea zări luminişul. Apoi vom descărca revolverele spre tufiş, le încărcăm repede la loc, pe urmă dăm şi noi năvală.

George mai aşteptă câtva timp, până încetă foşnetul din tufişuri.

Observă cu atenţiune marginea opusă a luminişului şi-i se păru că vede o mişcare uşoară în frunziş.

— Ochiţi bine! strigă el imediat. Foc!

Optzeci şi patru de împuşcături răpăiră în câteva clipe. Se auziră strigăte de moarte, de spaimă şi gemete de durere. Asta însemna că stătuse ascuns acolo un număr mare de vânători de capete, dar după gălăgia de acum se putea deduce că se retrăgeau în grabă. Nu se aşteptaseră, desigur, la o grindină de gloanţe ca asta.

Tovarăşii îşi încărcară din nou revolverele şi George strigă:

— Înainte, fiţi fără milă!

El însuşi se repezi pe poteca din mijloc. Acolo observase mai multă mişcare şi-şi zise că poteca ducea, probabil, spre sat. Celelalte trei echipe se mai luptau încă, împuşcăturile însă răsunau din ce în ce mai rar; vânătorii de capete păreau să bată în retragere. Poate că dispuneau şi de prea puţine arme de foc.

Presupunerea lui George se dovedi întemeiată: după câteva minute de mers, poteca pe care apucase, făcea un cot spre dreapta; înaintea lui locul se lumină — trebuia sa fie acolo o rarişte mai mare. După puţin timp zări ivindu-se colibele primitive ale vânătorilor de capete.

Făpturi negricioase alergau de colo până colo, câinii lătrau, porcii grohăiau; se părea că tribul se pregăteşte de fugă. Probabil că Nogi avea pe undeva o a doua ascunzătoare.

Când George, împreună cu tovarăşii săi se mai apropia, văzu că cele mai multe din făpturile acelea oacheşe cari dădeau bir cu fugiţii, erau nevestele vânătorilor de capete. Dar şi ele erau duşmane de temut, căci se pricepeau să se folosească de grozavele securi, cu aceeaşi îndemânare ca şi bărbaţii, oricum insa erau probabil prea înspăimântate, ca să se mai gândească la împotrivire.

Satul era într-o agitaţie grozavă, căci împuşcăturile năvălitorilor se apropiau cu repeziciune îngrijorătoare. De-odată, vre-o zece femei, — cele mai multe ducând în braţe capii şi boccele în spinare — se iviră pe poteca pe care alerga George cu ai săi.

Când dădură cu ochii de năvălitori, scoaseră răcnete înfiorătoare. Probabil că George închidea ultimul drum de salvare. Imediat se iviră câţiva vânători de capete cari se năpustiră cu securile ridicate asupra micului convoi. Tovarăşii traseră salvă după salvă si aproape toate îşi nimeriseră ţinta. Şase sălbateci fură culcaţi la pământ iar ceilalţi se făcură nevăzuţi printre colibe. Femeile fugiră şi ele, răcnind, dar amuţiră brusc, când se auzi un glas puternic, poruncitor.

Era, probabil, bătrânul Nogi, care le arăta ultima cale de salvare. Căci de-odată se făcu linişte desăvârşită în sat, de parc-ar fi pierit cu toţii.

George se opri imediat la depărtare de vreo zece metri de primele colibe. Nu-şi putea lămuri ce să fi provocat amuţirea asta bruscă a

tuturor. Să fi aruncat celelalte echipe ceva granate cu gaze asupra satului? Sau era vreun vicleşug de-al bătrânului Nogi?

— Domnule George — se auzi glasul lui Petre — trebuie să fie ceva la mijloc. Dacă tovarăşii noştri au zvârlit granate cu gaze, nu putem intra în sat. Ce ne facem?

— Las-că ştiu eu! răspunse tânărul, cu încredere. Pregătiţi-vă carabinele! Vom trage câteva gloanţe în colibele cele mal apropiate şl in felul acesta vom afla imediat dacă vânătorii de capete s-au ascuns în sat.

— Dar dacă o nimerim şi pe biata prizonieră? întrebă Petre.

— Nu cred ca Nogi s-o fi ascuns pe tânăra Englezoaică tocmai într-una din colibele de la marginea satului.

— Ai dreptate, domnule George.

Cei şase tovarăşi duseră carabinele la ochi şi la comanda tânărului, glontele şuierară prin aer.

Rezultatul fu uimitor. Se auziră iar răcnete de moarte şi de spaimă, apoi făpturi negricioase începură s-alerge ca înnebunite spre marginea de apus a satului. Aşadar Nogi îşi pusese războinicii la adăpostul colibelor, pentru ca să sară in spinarea năvălitorilor.

Pe când cei şase tovarăşi îşi încărcau din nou armele, se auziră împuşcături de carabină şi dinspre marginile de miazăzi şi răsărit ale satului. Asta însemna că celelalte echipe pricepuseră şiretenia ca şi George şi făcură la fel.

Ţipetele se înmulţiră şi în acelaş timp. George şi tovarăşii săi zăriră tot mai mulţi sălbateci zbughind de după colibe şi îndreptându-se spre munţi. Fireşte că-i luară la ochi şl pe aceştia şi culcară la pământ pe câţiva. Cu cât doborau mai mulţi duşmani, cu atât sporeau şansele de salvare a tinerei fete. După câteva minute George rămase încredinţat că nici un vânător de capete nu se mai afla în sat. Cu băgare de seamă porni acum cu oamenii săi, ţinând pregătite revolverele şi granatele cu gaze.

Când ajunse la cele dintâi colibe, începu să-l strige încetişor pe tatăl său. Făcea asta pentru ca să nu se expuie primejdiei de a fi luat drept duşman de către celelalte echipe cari înaintau fără îndoiala si ele.

Spre bucuria lui, căpitanul răspunse din apropiere. George o luă atunci printre colibe şi văzu ca numai bărbaţii fuseseră nimeriţi de gloanţe. Femeile cu copiii părăsiseră, deci, satul, la porunca lui Nogi.

George nu-l mai aşteptă pe căpitan, care se afla încă departe, ci strigă:

— Tată, au fugit spre apus, în munţi. Trebuie să ne luăm după ei.
Si fără să mai aştepte răspuns, porni la drum împreună cu cei cinci tovarăşi ai săi. Văzu că satul acesta era numai o ascunzătoare a tribului pentru caz de primejdie; căci avea numai colibe joase de stuf,

primitive, fără nici-o casă - kanu.

George alergă cu înfrigurare înainte. Ştia că tovarăşii veneau imediat in urma lui. Dar şi de data asta nesocotinţa sa era să-l coste viaţa. Tocmai trecea printre două colibe când auzi un foşnet lângă el. Trebuia să lucreze repede de tot acum, căci simţea instinctiv că se afla în primejdia de moarte. Se aruncă la pământ şi în aceeaşi clipă auzi un vâjâit deasupra capului, apoi răsunară două împuşcături din revolverul lui Petre. Urmară răcnete înfiorătoare, apoi două trupuri grele se năpustiră peste el.

Fusese, deci, atacat de doi sălbateci din ambele părţi. Îşi încordă puterile şi se ridică pe jumătate, dar cei doi sălbateci îl apăsau prea mult cu greutatea trupurilor lor şi nici nu-i putea zvârli în lături, căci spaţiul dintre colibe era prea strâmt pentru asta.

Un simţimânt ciudat puse stăpânire pe el. Nu cumva vor izbuti cei doi sălbateci să-şi adune ultimele puteri şi să-l ucidă?

Înainte ca gândul acesta să-şi fi făcut bine loc în mintea lui, simţi uşurându-se povara de pe dânsul; coliba de stuf din dreapta se prăbuşii sub un trup greu care fusese azvârlit într-unsa, şi, după câteva clipe, al doilea sălbatec zbură spre stânga, în cealaltă colibă, care se nărui de asemenea.

— Domnule George! strigă Petre, când tânărul reuşise să se ridice repede şi să se întoarcă spre el. Acum credeam cu adevărat că s-a isprăvit cu dumneata. Cei doi sălbateci s-au ivit pe neaşteptate din două părţi îndărătul dumitale şi în aceeaşi clipă s-au repezit cu securile. Se vede, însă, că ai simţit primejdia şi te-ai aruncat la pământ. Securile au lovit doar aerul şi înainte ca sălbatecii să poată încerca un al doilea atac, eu am tras repede şi am nimerit bine. Dar tot mi-era frică să nu se folosească de cuţite. Bine că n-a văzut tatăl dumitale ce s-a petrecut.

— Îţi mulţumesc, Petre, zise George mişcat şi strânse mâna Uriaşului. Trebuie să mă plătesc şi eu odată de tine, căci mi-ai salvat viaţa de nenumărate ori. Da, e bine că tata n-a văzut primejdia în care mă aflam; s-ar fi supărat rău şi nu m-ar îi lăsat să iau parte pe viitor la întreprinderi primejdioase. Acum, să pornim mai departe, Petre. Gândeşte-te că o fată albă a fost târâtă de aceşti sălbateci fioroşi.

— Ai dreptate, domnule George, dar suntem cam departe de tovarăşi. Din fericire, m-am grăbit pe cât am putut, să ţin pas cu dânşii. N-ar fi mai nimerit s-aşteptăm până vom zări pe camarazi?

— Da, poate că e mai bine — încuviinţă tânărul — dar eu... — A! ai auzit?, se întrerupse el. Asta a fost Ellen Gledstery. Înainte, Petre, camarazii vor fi auzit şi ei strigătul şi se vor grăbi. A! iar... la dracu!

Fără să se mai gândească la primejdia din care scăpase ca prin urechile acului, George se repezi înainte. Dar se pomeni în faţa unei vegetaţii bogate, în care nu ducea nici o potecă. Totuşi, ţipetele

tinerei fete veniseră din direcţia aceasta.

— Pare să fie primejdios de tot, şopti Petre. Poteca ce duce şi mai adânc în sălbăticia asta, pare să fie mai bine dosită. Probabil că trebuie date la o parte crengile, dar în cazul acesta ne putem aştepta să fie ascuns vre-un vânător de capete pe acolo.

— N-are importanţă! zise George, cu energie, trebuie să străbatem! Ah! uite, Petre, urma pantofului tinerei Englezoaice. Să pătrundem prin tufa mare de colo.

Se repezi ca o săgeată, dar Petre sări după dânsul şi-l trase înapoi tocmai când ajunse în faţa perdelei de verdeaţă.

— Fii cu băgare de seamă! îl preveni el, Sunt sigur că acolo stă la pândă cineva.

Ridică revolverul şi trase patru gloanţe în tufiş. Se auziră doua-trei strigăte de spaimă, apoi un răcnet de durere. Petre descărcă şi restul gloanţelor, iar George începu să tragă şi el.

Încă un răcnet asurzitor se mai auzi, apoi zgomot de crengi rupte, din ce în ce mai îndepărtat. George şi Petre dădură în lături frunzişul, şi zăriră un vânător de capete horcăind pe pământul unei poteci înguste. Când Uriaşul ridică revolverul pentru a-l scăpa de chinuri, muribundul. se întinse şi rămase neînsufleţit.

— S-a dus! făcu Petre, calm.

Îşi vârî pistolul la brâu şi culcă la pământ crengile de pe ambele laturi ale potecii. Acum ceilalţi tovarăşi vor putea găsi imediat drumul pe care fugiseră vânătorii de capete cu prizoniera lor.

George nu se mai putu stăpâni. Se năpusti pe poteca îngustă cu atâta repeziciune, încât Petre trebui să facă adevărate salturi de uriaş ca să nu-l piardă din ochi.

George ar fi vrut să strige numele prizonierei, îşi spuse însă că în cazul acesta vicleanul Nogi ar fi ucis-o repede, ascunzând-o undeva în desiş. Trebuia să-l surprindă pe bătrân în aşa fel, încât să nu-i lase să-şi aducă la îndeplinire nelegiuirea. Tânărul continuă să asculte cu încordare, căutând să stabilească prezenţa prin apropiere a vânătorilor de capete; în cele din urmă auzi un zgomot slab.

Sălbatecii trebuie să fi fugit în grabă, căci după sunet se aflau la cel puţin o sută de metri înainte. Şi apoi, George şi Petre, alergaseră şi ei pe potecă atât cât îi duceau picioarele. Fireşte că acum o luară şi mai repede la picior, nădăjduind să se apropia de izbândă. Chiar dacă erau numai doi oameni împotriva unui trib întreg, aveau în schimb arme bune, în primul rând granate cu gaze, cari culcau la pământ duşmanul cât ai clipi din ochi.

Trebuiau mai întâi s-o vadă pe prizonieră, apoi vor putea face uz de armele acestea; totuşi, luară de pe acum câte două granate în mâna dreaptă.

Din nou se ivi în faţa lor un luminiş care era mai mare decât cele

străbătute până atunci. Marginea din faţă nu era, însă, formată din tufe, ci un perete drept de stâncă se înălţa de vreo zece metri. Numai câţiva copăcei şi buruieni creşteau în crăpăturile stâncii.

În partea de jos a peretelui stâncos se căscau patru peşteri uriaşe. George şi Petre se opriră surprinşi. Aşa dar, vânătorii de capete fugiseră în stânci; în peşterile subpământene cari se întindeau, probabil, până departe, aveau posibilitatea să se apere împotriva oricărui vrăjmaş.

— Petre, sunt de părere să ne furişăm până in faţa peşterilor şi să aruncăm înăuntru, cât mai departe, granate cu gaze, zise George, — După urmele numeroase cari se văd, poţi deduce şi tu că au târât până şi porcii după ei.

— Eu aş spune, să nu ne apropiam prea mult, zise Uriaşul. Poate că vre-unul din vânătorii de capete mai are o armă şi ne-ar putea împuşca lesne când ne-o vedea străbătând luminişul. Altfel trebuia să facem. Uite, domnule, George, ia şi granatele mele. Dumneata alergi până acolo, iar eu voi trage, în vremea asta, cu revolverele în gura peşterii. Dacă gloanţele pătrund înăuntru, nici-unul din sălbateci nu va cuteza să înainteze spre ieşire atât de mult, încât să poată ţinti bine.

— Minunat, Petre! exclamă George, vesel. Aşa vom face. Hai, începe!

Înaintară câţiva paşi în luminiş. Uriaşul avea câte un revolver în fiecare mână şi începu să tragă glonţ după glonţ în cele patru deschizături ale peretelui stâncos. Se auziră strigăte de spaimă când primele gloanţe se izbiră de pereţii interiori ai peşterilor.

Căci Petre se ferea să împuşte direct înăuntru, de teamă să n-o nimerească şi pe Ellen Gledstery. De aceea, trăgea în aşa fel, încât gloanţele loveau peretele stâncos de la intrarea peşterilor.

Cu paşi mari, George se îndreptă spre zidul de piatră. Din strigătele vânătorilor de capete, el îşi dădea seamă că se retrag spre fund; aşadar, stătuseră într-adevăr la pândă,

Ajunse la peretele stâncos, fără ca din peşteri să fi zburat vre-o săgeată sau un glonţ. Aruncă întâia granată cu toată puterea în deschizătura din dreapta, apoi a doua în cea din stânga. Sări şi la celelalte peşteri, procedă în acelaşi fel.

De fiecare dată când granata făcea explozie, auzea strigăte de spaimă, cari amuţeau însă curând, — dovadă că gazele îşi făceau efectul. Probabil că peşterile aveau răsuflători pe sus, ceea ce îngăduia gazelor să se împrăştie repede.

Când George se întoarse, zâmbind, spre Petre, privirea sa căzu întâmplător asupra desişului dinspre apus. Şi atunci zări o făptură înaltă, cu păr cărunt, care tocmai se făcea nevăzută cu mlădierea unui şarpe, între două tufe.

George scoase o exclamaţie de uimire, apoi se năpusti ca fulgerul pe urma ei. Că bătrânul sălbatec — nu putea fi altul decât Nogi — ducea pe umeri trupul neînsufleţit al unei tinere fete albe.

IV
LUPTE SĂLBATECE

VICLEANUL NOGI trebuie să fi avut încă o ieşire tăinuită din peşterile stâncoase şi se folosise de ea îndată ce-l văzu pe George străbătând luminişul, ocrotit de gloanţele lui Petre. Luase, însă, cu sine prada preţioasă.

George ştia un singur lucru acum: trebuia s-o salveze pe tânăra fată. Fără să ţie seamă de prevenirile lui Petre care nici nu ştia ce se petrecuse, se năpusti spre desişul, îndărătul căruia dispăruse Nogi,

Mai avea o granată cu care putea face nevătămător pe căpetenie şi pe eventualii lui însoţitori. Tânăra Englezoaică va îi atunci salvată, căci trăia încă, altminteri Nogi nu s-ar mai fi obosit s-o târască după el.

Când George sări printre cele două tufe, se văzu într-un luminiş mic, din care porneau câteva poteci. Cercetă cu băgare de seamă pământul, ce era acoperit cu iarbă măruntă. Zări o dâră subţire în iarbă, care ducea la poteca din mijloc. Pe alocuri firele erau smulse şi George îşi aduse aminte de povestirile cu Indieni pe cari le citise în copilărie.

În ele se pomenea de aceste fire de iarbă smulse, din cari eroul povestirilor deducea că trecuseră pe acolo oameni desculţi, cari smulgeau cu degetele de la picioare ici colo câte un fir.

Pe aici trecuse Nogi cu prizoniera lui, căci vânătorii de capete merg toţi desculţi.

George se aplecă pentru a cerceta mai bine urmele. De-odată se simţi străbătut de o spaimă grozavă.

Auzise un zgomot uşor îndărătul său, un foşnet în iarbă. Imediat îşi dădu seamă că un vânător de capete se afla in spatele lui, — probabil cu securea ridicată pentru a-l lovi.

Tânărul stătuse mult de vorbă cu doctorul Bertram despre aceşti sălbateci grozavi şi citise tot atât de mult în această privinţă. Ştia astfel, că atâta vreme cât se afla aplecat, nu era ameninţat de lovitura mortală. De-abia când se va ridica, tăişul ascuţit îi va spinteca şira spinării, de la ceafă în jos.

O clipă doar chibzui ce-i de făcut, pe urmă se aruncă vijelios pe partea stângă, se rostogoli şi — stând pe spate — văzu un vânător de capete care se năpustea asupra lui cu securea ridicata. Aşadar, se aflase într-adevăr îndărătul lui şi nu aşteptase decât momentul prielnic ca să dea lovitura de moarte.

Acum va izbi cu arma grozavă, unde va nimeri. Duşmanul trebuia să piară cu orice chip,

George şi apucase să ridice mâna dreaptă, în cate ţinea revolverul. Trebuia să-l nimerească de la întâiul glonţ pe duşman, ca să nu-i mai lase timp să dea lovitura.

Cu iuţeala fulgerului tânărul descarcă arma, ţintind tâmpla sălbatecului. Acesta rămase drept ca o lumânare, cu securea grozavă pe jumătate ridicată. Cu ochi mari, uimiţi îl privi pe George câteva clipe, apoi se prăbuşi.

Răsuflând uşurat, tânărul porni grăbit pe poteca din mijloc, pe unde ducea urma din iarbă. Când pătrunse pe drumeagul îngust şi acoperit cu bălării, văzu că se afla pe calea adevărată. Crengile şi mărăcinişul erau rupte de curând şi de unele din ele observă în treacăt că atârnau fâşii dintr-o stofă albă. Pe aici îşi dusese prada bătrânul Nogi.

George iuţi paşii. Vicleanul şef de trib trebuie să fi auzit împuşcătura lui din luminiş şi era de aşteptat să se fi ascuns acum pe undeva, pentru ca să-l poată ataca pe urmăritor. Sau — George păli la gândul acesta — o ucisese repede pe tânăra fată care-i îngreuia fuga, ii tăiase capul preţios şi dispăruse cu trofeul său în desişul sălbatec.

Încordându-şi auzul, George se repezi pe potecă. De-odată, se cutremură, apoi o zbughi înainte cu puteri îndoite, murmurând o rugăciune, ca să nu ajungă prea târziu. Ca la vre-o douăzeci de metri de acolo, se auzi strigătul înăbuşit al prizonierei.

După câteva clipe el se repezi, de data asta şi mai sfâşietor. Acum însă George se afla numai la vre-o şase metri. Poteca, făcea un cot spre răsărit, înfundându-se în adâncurile desişului.

George scoase atunci un răcnet ameninţător. Nădăjduia că bătrânul Nogi se va feri să făptuiască o nelegiuire, dându-şi seamă de apropierea duşmanului său. Şi când ajunse la cotul potecii, o privelişte îngrozitoare i se înfăţişă înaintea ochilor. Căpetenia stătea cu cuţitul ridicat în fata unei tinere fete, care căzuse în genunchi. Cu mâna stângă apucase minunatul păr blond al nenorocitei, — dar nu dăduse încă lovitura de moarte, auzind strigătul lui George.

Cu un amestec de furie şi spaimă Nogi privi spre potecă. Când îşi zări duşmanul, scoase un ţipăt sălbatec şi agită ameninţător cuţitul. Dar George ridică revolverul şi ţinti lama lucitoare a cuţitului; când glonţul porni, Nogi scoase un răcnet de durere şi mânie.

Cuţitul îi căzu din mână şi înainte ca tânărul să poată trage a doua oară, sălbatecul o luă la fugă şi pieri în frunziş.

În schimb, Ellen Gledstery se prăbuşi ia pământ. Spaima prin care trecuse, apoi eliberarea neaşteptată în ultima clipă, erau prea mult pentru dânsa.

George nu ştia ce să facă. Dacă fata n-ar fi fost în nesimţire, ar fi

luat-o repede cu dânsul, mergând în întâmpinarea camarazilor, cari desigur că erau pe urmele lui. Acum, însă, trebuia să rămâie cu ea în luminişul acesta, până se va trezi din leşin. Primejdia era însă mare. Era înconjurat de tufişuri dese şi bătrânul Nogi avea cu dânsul o secure grozavă, după cum văzuse George. Cât de lesne s-ar fi putut întâmpla ca vicleanul şef de trib să se strecoare în urma lui şi să-i dea lovitura de moarte.

Un zgomot uşor, care pătrunse din frunziş, îi dovedi tânărului că prevăzuse bine pericolul. Poate că Nogi se gândea că George va duce cu sine pe victima lui şi atunci ar fi fost uşor pentru el să-si nimicească duşmanul şi să-şi ia înapoi prada.

George trase la repezeală vre-o trei gloanţe în tufişul de unde venea zgomotul. Un răcnet de furie îi răspunse. Îl nimerise, deci, pe sălbatec. Tânărul îşi dădea seamă că pericolul pentru el va dăinui atâta vreme cât bătrânul va fi prin apropiere. Ura şi furia sa împotriva străinilor, trebuiau să fie fără margini.

Tot tribul lui fusese biruit, cei mai buni războinici ucişi şi acum îi fusese smulsă în ultima clipă şi cea de-a doua prizonieră.

Lui George nu-i prea era plăcut să omoare un om, dar de data asta era vorba de legitimă apărare. Nu putea cuteza să pornească înapoi cu prizoniera, atâta vreme cât duşmanul înverşunat se afla prin apropiere.

Mai slobozi două gloanţe în frunziş, apoi îşi luă inima-n dinţi şi pătrunse înăuntru. In sinea lui nădăjduia că-l va găsi pe Nogi grav rănit, dar când ajunse la câţiva metri de locul dincotro auzise ţipatul, nu văzu nici urmă de căpetenie. Fu cuprins de teama ca vicleanul Nogi să nu se furişeze în luminiş, pentru ca să se răzbune pe fată, după cum avusese de gând.

Vru să se întoarcă repede, când auzi un geamăt slab, care venea de la câţiva metri. Cu băgare de seamă se apropia de locul cu pricina, privi cercetător prin tufiş — şi se dădu îndărăt cu iuţeala fulgerului. La câţiva centimetri, numai, de obrazul său trecu ca o săgeată tăişul ascuţit al securii grozave, pe care Nogi o azvârlise cu toată puterea.

Cu o uimitoare prezentă de spirit George apăsă in aceeaşi clipă pe trăgaciul revolverului său şi glonţul pătrunse în tâmpla adversarului care rămase nemişcat.

Fără să mai piardă vremea, curajosul tânăr o luă îndărăt spre luminişul unde o lăsase pe Ellen Gledstery. Era mulţumit că scăpase de ultimul şi cel mai înverşunat duşman; acum va duce de acolo pe fata salvată, se va întâlni în curând cu tovarăşii săi şi împreună o vor transporta pe Englezoaică într-un loc, de unde tatăl ei o va putea lua.

O spaimă de moarte puse stăpânire pe George când ajunse în luminiş. Ellen Gledstery dispăruse...

Să se fi trezit în vremea asta şi să fi fugit undeva în desiş? Sau să fi

avut Nogi războinici cu el, cari târâseră din nou preţioasa pradă?

George fu cuprins de o mânie grozavă împotriva lui însuşi. Nogi, care fusese, probabil, grav rănit de pe urma gloanţelor sale, nu i-ar mai fi putut deveni primejdios şi ar fi trebuit să-l lase în plata Domnului. Şi acum o pierduse din nou pe aceea, pe care o salvase, în sfârşit, cu prilejul atâtor primejdii.

Privi cu încordare în jurul său, nădăjduind să descopere vre-o urmă. Şi văzu într-adevăr pe poteca ce ducea spre apus, o fâşie de stofă de la rochia albă a prizonierei, atârnată de o cracă. Era însă la înălţime atât de mare, încât George îşi dădu seama imediat că Ellen fusese dusă pe umărul unui sălbatec.

Fără să mai stea la gânduri, porni ca o săgeată pe potecă. Răpitorul nu putea să i-o fi luat cu mult înainte, căci George nu lipsise decât puţin timp de lângă fată. Şi cu povara în spinare nu putea să-i scape lui George cel iute de picior.

În vreme ce alerga, tânărul îşi încarcă revolverul. Era hotărât să-l culce la pământ pe vânătorul de capete, îndată ce va da ochi cu el.

Dar sălbatecul părea să fi desfăşurat o iuţeală uimitoare. Observă cu surprindere că multe ramuri şi mărăcini cari acopereau poteca, fuseseră îndepărtate de curând. Asta n-ar fi putut-o face răpitorul in vreme ce fugea căci ar fi pierdut timp şi George l-ar fi ajuns de mult.

O bănuială grozavă îl cuprinse. Se părea că un sălbatec se furişase încoace dinspre apus, îşi croise drum pe potecă, se folosise apoi de prilej să răpească pe fată, şi se întoarse spre satul său, neîmpiedicat de crengi şi mărăciniş.

Trebuie să fi fost un bărbat vânjos şi înalt, care ţinea mult să aibă o fată albă.

George îşi zise că nu putea fi altul decât căpetenia Tuko, care purtase o ură înverşunată criminalului căpitan Fred Larsen, pentru că nu voise să-i procure şi lui femei albe. E drept că Tuko îl asigurase pe căpitanul Farrow că e prietenul lui şi tot atât de adevărat e că avea o teamă superstiţioasă de aceşti albi, cari se iveau cu vasul lor din apă şi dispăreau apoi tot aşa. Dar, odată în stăpânirea fetei albe, nu va deveni el duşmanul celor de pe submarinul „Dox"?

Poteca părea să ducă direct spre un sat de apă, care se afla pe coasta de apus a insulei. George socoti cam de cât timp se aflau pe drum şi atunci îşi zise că nu va trece mult şi va sosi acolo. Oare submarinul să fie la post? Şi Rindow să se fi arătat îndată în golf?

George îşi spuse însă imediat că primul ofiţer nu va face asta, înainte de a vedea pe căpitan şi oamenii săi ivindu-se în satul lui Tuko. Aşadar, căpetenia nu ştia încă nimic de apropierea „prietenilor" săi, de acea se temea, desigur, în sinea lui.

Tânărul îşi mai spuse că Petre trebuia să fie pe urmele sale; gloanţele pe cari le trăsese în desiş, i-au arătat Uriaşului, desigur,

calea. Dar poate că credinciosul tovarăş pusese mai presus datoria, decât dorinţa de a veni în ajutorul scumpului său stăpân. Trebuia să-i previe pe camarazii ce veneau în urmă, ca să nu intre în peşterile din stânci, atâta vreme cât nu se împrăştiaseră gazele granatelor.

George era hotărât să se ia la luptă şi cu Tuko, dacă nu s-ar fi putut altfel. Rindow va ieşi imediat la suprafaţă, când îl va zări în sat.

Tot gândind astfel gonea în urma căpeteniei care, cu toată povara sa, părea să fie iute de picior, ca o căprioară. Bucuria lui Tuko de a fi pus, în sfârşit, mâna pe o fată albă, trebuie să-i îi dat puteri uriaşe.

Cu o mânie stăpânită, George gonea mereu. Sforţarea pe care o făcea era supraomeneasca deoarece aerul în desiş era cald şi umed, un adevărat aer de seră. Chiar cu mersul obişnuit în atmosfera aceasta, sudoarea ţâşneşte din corpul Europeanului, plămânii îşi primenesc cu greu aerul şi inima începe să bată anormal.

Dărâmi-te să alergi nebuneşte prin iadul acesta, pregătindu-te pentru o luptă grea! Numai o energie de fier, ca a lui George, putea să reziste unei asemenea încercări.

Scântei şi cercuri roşii îi licăreau pe dinaintea ochilor, inima-i bătea să-i spargă pieptul, plămânii lucrau cu o repeziciune nefirească, — dar el nu se dădu bătut.

Vre-o jumătate de ceas goni astfel, şi în sfârşit zări în faţa sa pe căpetenie, care alerga cu sărituri mari, ducând pe umăr fata leşinată.

George se linişti ca prin minune. Îşi învinse ameţeala ce ameninţa să-l copleşească, după sforţările supraomeneşti pe cari le făcuse. Clipa hotărâtoare se apropia. Poate va izbuti să-l silească pe Tuko s-o elibereze pe prizonieră, înainte ca s-ajungă cu ea în sat. Căci odată acolo, lucrul devenea mai greu si ar fi fost nevoie de intervenţia iui Jan Brike.

În cazul acesta, însă, tatăl şi camarazii săi ar fi în mare primejdie. Poate că marinarii distrugătorului englez erau pe urmele lor, în vreme ce dânşii vor trebui s-aştepte o jumătate de ceas, înainte de a pătrunde în satul lui Tuko, pentru a-l lua pe George al lor, ameţit şi el de pe urma gazelor.

Tânărul chibzui ce e de făcut, în timp ce continua să alerge, tot apropiindu-se de căpetenie. Se gândea dacă n-ar fi mai nimerit să-l culce la pământ cu un glonte, uşurându-şi, astfel, sarcina.

Tocmai ridicase revolverul să-şi aducă gândul la îndeplinire, — când Tuko se făcu nevăzut spre dreapta, cu iuţeala fulgerului. Poteca făcea un cot pronunţat .

Când, după câteva clipe, George ajunse la locul cu pricina, văzu că acest cot, care ducea spre nord, era foarte scurt. Tuko dispăruse din nou; George ajunse la o a doua cotitură a potecii, o străbătu — şi în clipa următoare se trezi fată 'n fată cu doi vânători de capete, pe când la un pas de el stătea Tuko, gâfâind şi cu sudoarea şiroindu-i pe trup.

Pe umăr o mai ţinea încă pe Ellen, care era leşinată .

— Fiul prietenului meu e iute la picior! grăi el, în englezeasca lui stricată. Unde este prietenul meu?

George observă că tonul cu care pusese această întrebare nevinovată, suna cam speriat. De aceea răspunse calm, după ce trase de câteva ori aer în piept:

— Tata va fi îndată aici, e îndărătul meu.

— Oh! făcu Tuko, cu ochi scânteietori, — unde e vasul său care dispare in apă?

— Se află în faţa satului d-tale — răspunse George, măsurându-l cu privirea energică pe sălbatec. Am nimicit pe căpetenia Nogi, cu tot tribul său, pentru a o elibera pe fata asta, care urmează să devie soţia mea. Îţi mulţumesc, Tuko, că ai dus-o aici.

Căpetenia făcu o mutră speriată, apoi întrebă, codindu-se:

— Fata asta e soţia prietenului meu? Nogi e mort, tribul său e nimicit?

— Da, noi am făcut asta, răspunse George, calm. A fugit în desiş, noi l-am urmărit, însă, şi am nimicit restul tribului său, în peşterile din stâncă.

— În peşterile din stâncă? exclamă Tuko, încremenit. Nu se poate! Nimeni nu poate să intre în ele.

— Noi, da, zise George, înălţând capul cu mândrie.

Era curios să vadă ce se va întâmpla acum. Cei doi vânători de capete cari îl înhăţaseră îi ţineau încă braţele ca într-un cleşte de fier, dar aruncau priviri speriate când spre dânsul, rând spre căpetenia lor, care părea foarte nehotărâtă.

V
O LUPTA PE VIAŢA ŞI PE MOARTE

ÎN CELE DIN URMA TUKO ÎŞI ÎNALTA TRUPUL, se sili să pară cât mai neînfricat, şi zise:

— O să fie ea soţia prietenului meu, dar şi soţia mea. Am găsit-o în desiş şi am luat-o cu mine. Preoţii mei vor hotărî cui se cuvine.

Fără să mai învrednicească pe George cu o privire, îi întoarse spatele şi porni înainte cu prada sa. Cei doi sălbateci cari îl înhăţaseră pe tânăr îl traseră după ei. Poteca era atât de lata , încât puteau păşi lesne alături de el.

Peste vreo cinci minute, ieşiră din tufiş. George avu să îndure o dezamăgire acum, căci Tuko se opri şi punând-o jos pe Ellen, zise liniştit:

— Vasul care se afundă în apă nu trebuie să-l vadă pe fiul

prietenului meu, înainte ca preoţii să hotărască a cui să fie femeia albă.

Scoase apoi un ţipăt ascuţit şi imediat se iviră printre colibele satului câţiva vânători de capete cari se apropiau repede. George ştia destule despre vânătorii de capete, pentru a recunoaşte în cel din frunte — un bărbat bătrân şi uscăţiv — pe şeful preoţilor cari adesea sunt adevăraţii stăpânitori ai tribului.

Mai ştia de asemeni, că preoţii aceştia sunt foarte lacomi din fire şi chibzuia cum să-i atragă de partea lui prin felurite făgăduieli.

Tuko începu să ţie o cuvântare preoţilor săi, o cuvântare lungă, în englezeasca stricată care se vorbea pe acolo; se folosea de limba aceasta probabil din consideraţie pentru George.

Când povesti că „prietenul" său ucisese pe Nogi şi tot tribul său, şi că pătrunsese chiar până în peşterile din stâncă, pe chipurile aşa zişilor „vraci", se putu citi mai întâi uimire adâncă, apoi neîncredere vădită.

— Când voi vedea capul lui Nogi, vom crede! zise cel mai în vârstă.

În aceeaşi clipă câţiva din vracii tribului scoaseră exclamaţii de mirare şi arătară spre poteca care ducea în desiş. George se întoarse şi văzu un băştinaş înalt, care ţinea ridicat în mână un trofeu groaznic: capul bătrânului Nogi.

— Vedeţi ca am spus adevărul, zise el imediat, către vraci. Trebuie să-mi daţi drumul mie şi soţiei mele, altfel sunteţi in primejdie să vă pierdeţi capetele.

Era caraghios rostind această ameninţare, dar simţea că trebuie să procedeze astfel, altminteri era pierdut. Şi într-adevăr, cuvintele sale păreau să facă impresia dorită, căci preoţii îşi apropiară capetele şi începură să şuşotească între dânşii, cu înfrigurare.

După cât se vedea, le era într-adevăr frică de „prietenul" căpeteniei lor. Capul puternicului Nogi le dovedea că se împlinise soarta acestuia, pentru că îndrăznise să se ia la luptă cu străinii aceştia cari ieşeau şi dispăreau din apă după voie. Pe de altă parte, însă, nu vroiau să se puie rău cu căpetenia lor. Chiar dacă puterea lor în trib era foarte mare, Tuko îşi dovedise uneori energia în chip foarte neplăcut, înlăturând pe acei cari îi stăteau în cale.

Vorbiră mult împreună, apoi şeful preoţilor se-ntoarse cu faţa la căpetenie şi spuse :

— E greu, foarte greu... Tu, Tuko, ai găsit-o pe femeie în desiş, dar fiul prietenului tău, a scăpat-o din mâinile lui Nogi. Aveţi amândoi acelaş drept asupra ei. De aceea, s-ar cuveni să vă luptaţi pentru dânsa.

Tuko îşi dădu seama imediat ce se ascunde sub aceste cuvinte. Dacă va fi învins în lupta cu acest străin, vracii tribului său ar dobândi puteri depline; ar lipsi mâna puternică, mâna care îi ţinuse în frâu

până acum.

Pe de altă parte, însă, nu trebuia să se dea în lături de la această luptă, căci ar fi un fel de înfrângere care ar putea fi dăunătoare si lui şi tovarăşilor săi.

De fapt nu prea socoteau pe George ca un potrivnic vrednic de ţinut în seamă, căci el — Tuko — era cu un cap mai înalt şi mult mai lat în spate decât Albul. Era un uriaş faţă de acest tinerel. Nu ştia, totuşi, ce puteri misterioase zac în străinul acesta. Altminteri, cum ar fi fost cu putinţă să-l învingă pe vicleanul şi primejdiosul Nogi? Cum ar fi fost posibil să pătrundă în peşterile din stâncă, unde nu putea pătrunde nimeni?

E drept, Tuko era ceva mai dezgheţat ca ceilalţi din tribul său, dar lipsit cu desăvârşire de superstiţii nu era nici el. Pentru lucruri dintr-astea de necrezut, nu găsea decât o singură explicaţie: niscaiva duhuri trebuiau să fie amestecate aici.

Singur faptul că George izbutise să-l ajungă pe el — cel mai vestit alergător al tribului — se părea o adevărată minune. Toţi ceilalţi străini, cari veneau întâmplător pe aici, să facă schimb de mărfuri, de-abia se mişcau sub soarele fierbinte sau în desişul înăbuşite al insulei. Se mai trezeau din toropeală, numai când se vedeau în primejdie.

Acestui străin atât de tânăr, trebuie, însă, să-i fi venit în ajutor vreun duh, pentru ca s-aducă la îndeplinire fapta lui supraomenească. Oare duhul acesta nu-i va ajuta iar, când va lupta împotriva lui, a uriaşului Tuko?

Gândurile cari frământau pe căpetenie se puteau citi în privirea pe care o îndreptă asupra lui George. Şi acesta pricepu îndată ce gândeşte sălbatecul, căci zise cu trufie:

— Fata albă e femeia mea. Totuşi, mă voi lupta pentru ea. Ce fel de arme alegem?

Tuko făcu o mutră cam furioasă. Acum era încredinţat pe deplin că tânărul acesta, care era un copil faţă de el, era ajutat de un duh. Altfel cum ar fi putut râde cu atâta încredere, — cum ar fi putut lăsa pe seama adversarului alegerea armelor?

Din fericire, însă, el nu observă că George nu prea era liniştit de perspectiva acestei lupte. Tânărul ştia bine că nu va putea birui pe uriaş. Pe lângă forţa lui neobişnuită, Tuko dispunea şi de îndemânare supranaturală aproape, după cum observase el. Şi dacă i-ar da în gând să aleagă drept armă securea grozavă a vânătorilor de capete, atunci era cu siguranţă pierdut, căci George nu cunoştea deloc mânuirea ei.

Dar, deşi gândurile acestea îl frământau, el nu-şi dădu îngrijorarea pe faţă, ci se uită zâmbind la Tuko.

Căpetenia, însă, era din nou în încurcătură. Ar fi vrut să aleagă securea, căci era meşter mare în mânuirea ei, dar se temea că faptul acesta ar fi putut fi luat drept un semn de slăbiciune de către cei din

tribul său.

Fără voie aproape privirea lui se alinţi asupra mânerului pumnalului, pe care Sanja i-l dăruise lui George. Se pricepea şi în mânuirea pumnalului şi îşi spuse că asta ar fi o armă, a cărei degere n-ar fi putut fi considerată drept slăbiciune.

— Dacă fiul prietenului meu n-are nimic împotrivă — zise el — atunci vom lupta cu cuţitele noastre.

Murmurul de aprobare din partea vracilor şi a celorlalţi vânători de capete, cari se adunaseră în jurul lor, îi întăriră încrederea în sine.

Totuşi, cu tot curajul pe care căuta să şi-l facă, Tuko nu prea se simţi bine când îl auzi pe George spunând:

— Bine, Tuko, mă învoiesc. Oamenii tăi să-mi ia celelalte arme cari le am asupra mea şi să le aşeze colo jos, lângă copac. Sunt printre ele arme grozave, cari ar putea nimici întreg satul, dacă ar cădea în mâini străine.

Tuko dădu o poruncă, dar nimeni nu se grăbi să asculte. Cei doi vânători de capete cari îi ţineau braţele încleştate, holbară ochii şi nu lipsi mult s-o rupă de fugă....

— Voi lua eu singur armele, hotărî Tuko.

Simţea că toată puterea lui era acum în joc şi c-ar fi fost pierdut dac-ar fi dat cel mai mic semn de frică. Mai bine să se lase nimicit de armele misterioase ale străinului, decât să fie doborât de mâna vracilor săi.

Păşi încetişor spre George, cu trupul înălţat si cu o voinţă de fier întipărită pe faţă. Trase revolverele de la brâul tânărului şi le aşeză jos cu băgare de seamă, apoi îi desfăcu din curea carabina. La sfârşit luă grenadele de mână, cari păreau foarte neplăcute .

George era înarmat acum numai cu minunatul pumnal al Sanjei. La un semn al lui Tuko, cei doi vânători de capete îi dădură drumul şi săriră repede în lături. Acest om ucisese pe bătrânul Nogi, trebuia să fie grozav de primejdios .

Toţi se temeau în sinea lor, de zâmbetul lui George. Oricine altul, care ar fi trebuit să se lupte cu Tuko, nu şi-ar fi putut ascunde teama. Şi băieţandrul ăsta străin, atât de mic faţă de vestitul luptător, — zâmbea liniştit.

Dar tânărul ştia bine că Tuko avea oare puţine perspective de biruinţă, dacă el — George — va izbuti să-i insufle o teamă misterioasă.

— Fiu al prietenului meu — zise Tuko, care pusese jos securea şi scosese de la brâu cuţitul lat şi lung — locul acesta este bun pentru luptă. Ce zici?

— Fireşte, răspunse George, vesel, putem începe chiar imediat. Dar stai. Viitoarea mea soţie se trezeşte.

Ellen Gledstery începu să se mişte. îşi ridică cu greu partea

superioară a trupului, privi în jurul ei şl-şi acoperi faţa cu mâinile, Se vedea din nou înconjurată de chipurile fioroase ale sălbatecilor. George insă o întrebă repede:

— Domnişoară Gledstery, vorbeşti franţuzeşte?

Surprinsă, fata îl privi lung, apoi zâmbi cu tristeţe şi dispreţ, si zise:

— Ah! probabil că d-ta eşti întovărăşit cu sălbatecii aceştia.

— Nu vorbi aşa! o apostrofă George, noi am eliberat pe sora d-tale Maud, care se află lângă tatăl d-tale, Acum mă pregătesc de luptă cu uriaşul acesta, care vrea să fii a lui. Eu te-am dat drept soţia mea şi duelul va avea să hotărască. Să nu te îngrijeşti, însă, chiar dac-ar fi să cad. Ajutorul e pe aproape şi vel fi salvată în orice caz. Dacă vei fi salvată într-adevăr, te rog sa-i spui tatălui meu un rămas bun din partea mea. El e căpitanul Farrow.

— Oh! iartă-mi cuvintele pe cari le-am rostit! exclamă Ellen, stingherită. Eram prea turburată ca să pot judeca lucrurile limpede. D-ta eşti George Farrow? De mult doream să te cunosc. Ziceai că vrei să lupţi împotriva acestui uriaş fioros? Nu, domnule Farrow, asta n-o pot îngădui!

— Aşadar, preferi să devii soţia lui? întrebă George, cu un zâmbet ironic. Nu cred să vrei asta, citesc pe chipul d-tale ce gândeşti. Totuşi, mi-ai putea ajuta într-o anumită privinţă. Voi face eu în aşa fel, încât căpetenia să te întrebe a cui vrei să fii; să răspunzi că mă preferi pe mine. Şi dacă, cu toate astea, eu voi stărui să ne luptăm, înseamnă că e în folosul meu.

George nu mai aşteptă răspunsul tinerei fete, ci se întoarse din nou spre Tuko şi-i zise:

— Întreabă pe fată dacă nu vrea să devie soţia ta, Tuko.

Sălbatecul privi cam încurcat la fată şi întrebă în jargonul englezesc:

— Albo, vrei să fii „mary" a mea? Ellen făcu o mutră furioasă şi învăluind pe Sălbatec într-o privire de ură, strigă:

— Niciodată, mai bine moartea!

Se repezi apoi la George şi-l cuprinse cu braţele de gât.

— Domnule Farrow — zise ea, rugător, trebuie neapărat ca lupta să aibă loc? Nu-i putem ţine cu vorba până va veni ajutorul aşteptat?

— Nu, nu se poate, căci atunci ar crede toţi că mi-e frică şi în acelaşi moment m-ar culca la pământ cu o lovitură de secure dată pe furiş. Linişteşte-te, însă, că o voi scoată eu la capăt.

Îi desprinse cu blândeţe braţele din jurul gâtului şi-i şopti:

— Colo, lângă copac, sunt armele mele. Printre ele se afla şi o granată cu gaze. Daca va fi să cad, întoarce mânerul spre dreapta şi aruncă granata în mijlocul sălbatecilor. Vei cădea şi d-ta în nesimţire, dar gazele nu sunt vătămătoare. Atunci eşti salvată în orice caz.

— Bine, îţi mulţumesc, zise Ellen, scurt. Aruncă o privire enigmatică Iui George şi păşi încetişor spre copac.

Tânărul se apropia curajos de Tuko, zâmbi iar şi grăi:

— Să începem, Tuko, vreau să isprăvim cât mai repede. Chiar dacă Alba m-a ales pe mine de soţ, lupta tot trebuie s-o ducem la capăt, căci aşa am hotărât eu. Între bărbat nu se ţine seamă de ce spun femeile.

Preoţii mormăiră încuviinţând, dar Tuko aruncă lui George o privire în care se putea citi spaima care-l stăpânea. Totuşi, îşi înălţă trupul şi zise:

— Fiu al prietenului meu, facă-se voia ta !

Vânătorii de capete erau atât de interesaţi de spectacolul care se pregătea, încât nici n-o mai luară în seamă pe Ellen Gledstery. Făcură cerc în jurul luptătorilor, cari stăteau nemişcaţi unul în fata altuia şi se măsurau cu privirea, în tăcere.

Petre îl învăţase pe George cum trebuie să lupte cu cuţitul. Deşi ştia bine că potrivnicul său îi era superior, el zâmbi, totuşi, Chiar dacă va cădea, va fi victima unei cauze nobile: salvarea unei fete albe de la o soartă grozavă.

Se uită cu încordare în ochii lui Tuko, şi văzu că privirea acestuia era îndreptată spre partea inferioară a trupului său. În acelaşi timp, observă pe furiş că sălbatecul întorsese cuţitul, ţinându-l cu tăişul în sus.

— Aha! vrea să-mi spintece pântecul! îşi zise George şi începu să privească din nou în ochii uriaşului.

Un fulger ţâşni dintr-unşii, apoi braţul se ridică dintr-odată, în vreme ce Tuko se năpusti înainte cu o mlădiere de pisică.

Dar George se şi dăduse îndărăt, înainte de a cădea lovitura. O prevăzuse din scânteierea ochilor potrivnicului său. Tăişul lat lovi în gol, în timp ce George şi dădu atacul.

Pumnalul ascuţit dăruit de Sanja sfâşia braţul lui Tuko de la încheietura mânii până la cot, dar George observă îndată, cu părere de rău, că nu tăiase nici-o vână; uriaşul se schimonosi la faţă de durere; peste câteva clipe ochii săi aruncară din nou o scânteiere de furie. Se părea că în focul luptei pierduse teama, nelămurită, de duhuri rele.

George îi zâmbi, apoi, înainte ca uriaşul să poată născoci vreo nouă viclenie, se aplecă cu iuţeala fulgerului, se repezi apoi înainte, cu pumnalul spre beregata potrivnicului.

Un altul ar fi fost pierdut în faţa acestui atac atât de neaşteptat, dar Tuko sări îndărăt parc-ar fi fost pus pe arcuri. Căpătă o tăietură adâncă la gât, dar George nu izbutise să-l ucidă, după cum avusese de gând.

În aceeaşi clipă tânărul se lăsă la pământ, se chirci apoi, şi se aruncă îndărăt, ca o minge. In clipa următoare fu iar în picioare.

Tuko îl privi uluit. Nu se gândise desigur că va avea un potrivnic

atât de primejdios în persoana acestui străin slăbuţ, care acum râdea iar, ceea ce era o dovadă neândoelnică despre legăturile lui cu duhurile rele.

Căpetenia îşi adună toate puterile ca să-şi învingă teama ce ameninţa să-l copleşească. Trebuia să învingă în lupta aceasta şi atunci puterea sa se va întări mai mult ca oricând în tribul al cărui şef era. Şi această putere şi-o va exercita în primul rând asupra şefului preoţilor, care-l silise sa primească lupta cu tânărul.

Îi se şi părea că citeşte pe chipurile celor din jurul lui, uimirea că nu sfârşise încă cu potrivnicul său.

Îşi încordă puterile, izbuti chiar să zâmbească şi păşi spre George.

Tânărul ştia că se apropie clipa hotărâtoare. Observase lupta ce să dădea în sufletul căpeteniei şi ştia că acesta era îmboldit acum de o hotărâre dârză.

S-a dus cu frumoasa viaţă de aventuri... Dar şi moartea lui era frumoasă, căci cădea ca un viteaz.

Aruncă o privire spre Ellen Gledstery, care stătea lângă trunchiul palmierului şi se uita la el cu ochi măriţi de spaimă. Îi zâmbi cu tristeţe, apoi îşi întoarse privirea din nou spre Tuko.

Ca un tigru se apropia sălbatecul de el. De-odată făcu o săritură de uriaş, ţinând ridicat braţul în care avea cuţitul lui enorm. Scoase un răcnet de fiară şi lovi...

George încercă să pareze lovitura. Izbi cu pumnalul în braţul vrăjmaşului, îl nimeri, dar se prăbuşi sub puterea loviturii celuilalt. Instinctiv se aruncă într-o parte, simţi o izbitură în mâna dreaptă şi pumnalul Sanjei îi fu smuls.

George zâmbi. Sfârşitul se apropia... Atunci auzi în apropiere o pocnitură uşoară, — şi, în clipa următoare îşi pierdu cunoştinţa.

— Moartea!... fu ultimul său gând.

Totuşi, se trezi. Uimit, se văzu în hamacul din cabina lui. Se simţea bine, numai că foamea îl cam sâcâia.... Se scurseră câteva minute până să-şi aducă aminte de ultimele întâmplări.

Da, se aflase dedesubtul lui Tuko, lipsit de apărare; uriaşul tocmai se pregătea pentru lovitura dătătoare de moarte — când se auzi o pocnitură uşoară.

George zâmbi. Ellen Gledstery, fata salvată de el, nu aşteptase să-l vadă ucis de Tuko, şi aruncase mai de vreme granata cu gaze. Observase, probabil, din ultima lui privire că socotea lupta pierdută.

George sări din hamac, ieşi din cabină şi se repezi în turn. Acolo îi găsi pe tatăl său, doctorul Bertram şi Petre.

— Trece-mă pe raport! strigă el, vesel.

Uriaşul izbucni într-un „ura" răsunător, care-i făcu pe toţi marinarii, cari nu erau de serviciu, să se înghesuie la scăriţa turnului. Aceştia întâmpinară şi ei cu urale pe scumpul lor camarad şi când se

făcu linişte deplină, Farrow luă cuvântul:

— Scumpul meu George, sunt într-adevăr mulţumit de tine. La început, când am ajuns la peşterile din stâncă şi Petre mi-a povestit că ai pornit în desiş, eram furios. Dar când Uriaşul se luă după tine şi-mi strigă din fugă că a zărit fâşii dintr-o rochie femeiască, ştiam că te-ai dus s-o liberezi pe sărmana prizonieră.

Am scris repede un bileţel pentru guvernator, căci auzeam din depărtare că se apropie o trupă numeroasă. I-am indicat ora exactă când putea să intre fără primejdie în peşteri şi i-am mai scris în aceiaşi timp că fata lui a fost târâtă, probabil, mai departe si că noi aveam de gând s-o eliberăm.

Apoi am pornit după tine. După urme ne-am dat seamă că ai luat-o spre apus. Atunci am bănuit că Tuko şi-a vârât codiţa, ceea ce mă bucura pe de o parte, dar mă şi umplea de teamă. Ştiam că şi dânsul vroia să aibă o femeie albă.

Când am ajuns aproape de sat, am rămas încremeniţi. Toţi vânătorii de capete, Ellen Gledstery şi tu de desuptul lui Tuko, eraţi leşinaţi. Am ştiut îndată că te-ai folosit de o granată de mănă şi, constatând că efectul gazelor dispăruse, am intrat în sat.

L-am pansat pe Tuko, căruia i-am smuls din carne pumnalul tău, am scris un nou bileţel pentru guvernator şi, după ce l-am pus în buzunarul Elenei, ne-am îndreptat cu tine spre ţărm.

Rindow ieşi imediat la suprafaţă cu vasul. De-abia ne-am lăsat din nou afund când am intrat în golf, c-au şi apărut la mal marinarii englezi. Maud Gledstery era cu ei. Ea trebuie sa fi descoperit periscopul meu ca făcea semne disperate cu batista. Şi bărbatul înalt de lângă dânsa, salută milităreşte. Dar noi am socotit că e mai bine să ştergem putina cât mai repede.

Acum suntem iar în drum spre „Insula odihnei”. George, sunt mândru de tine, cum n-a mai fost un tată de copilul său. Eşti bărbat în toată puterea cuvântului. Dar ia spune cum ai izbutit să arunci granata, deşi te luptai cu disperare?

— Asta a făcut-o Ellen Gledstery, răspunse tânărul. Altminteri nu m-ai fi găsit in viată.

Povesti in amănunt cele petrecute şi Petre care nu pierduse un cuvânt, purtă de grijă să afle tot echipajul. George era din nou eroul zilei.

Căpitanul Farrow clătină totuşi capul, când tânărul îl rugă:

— Tată, imediat ce va fi posibil, trebuie să mai vizităm odată pe căpetenia Tuko. Aş dori SA ştiu ce i s-a întâmplat şi dacă Englezii l-au pedepsit după cum merita. Din privirile preoţilor săi am observat că-l urăsc, — de-aceea l-au si îndemnat la luptă. Pe mine mă ţineau de vrăjitor, de vreme ce-am izbutit să-l omor pe Nogi. Tuko ăsta îmi e foarte simpatic, deşi a încercat cu tot dinadinsul dânsul să mă ucidă.

— Ştii că ai haz! zise căpitanul, râzând . Mă tem să nu te împrieteneşti cu adevărat cu vânătorul ala de capete. În sfârşit daca va fi cu putinţa ne vom abate pe la el. Şi eu sunt curios să ştiu ce-a făcut Gledstery cu dânsul.

Deocamdată, însă, e mai bine să întoarcem spatele acestei insule afurisite. Sunt sătul până peste cap de vânătorii de capete.

— Nici eu n-am spus s-o facem chiar îndată, zise George, — dar oricât de primejdioasă a fost aventura, frumoasă tot era. Eu am rămas foarte mulţumit.

— Ai şi de ce, băiatule, căci ai făcut o faptă nobilă, salvând de la o soartă grozava o tânără fată albă.

Aventurile submarinului Dox 029

Hans Warren

I.
PEŞTII URIAŞI AI LUI GEORGE

DOMNULE CAPITAN, domnul George stă iar în mână cu afurisita aia de carte despre peşti uriaşi, zise Petre, necăjit, către Farrow. Tare mă tem să nu mai pătimim la fel ca atunci, ştiţi dv. când. (Vezi broşura No. 23: Rechinul uriaş)

Farrow râse şi-l bătu pe umăr.

— Dar bine, Petre – zise el – lasă-l pe băiat să citească cât o vrea cartea căpitanului englez. Eu îl înţeleg, căci şi eu am citit-o de câteva ori. Şi apoi, nu-ti cere nimeni să-l întovărăşeşti, dacă i-o mai da în gând să pornească din nou la vânătoare de peşti uriaşi.

— Domnule căpitan, dv. ştiţi prea bine că nu mă pot da în lături când domnul George pune ceva la cale, răspunse Petre. M-aş duce cu el şi în iad, dacă i-ar plăcea dumnealui.

— Dacă aşa stau lucrurile, dragă Petre, – zise căpitanul – atunci te vei duce şi de data asta să prindeţi rechini. Te-aş ruga, insa, să mă vesteşti şi pe mine când George iţi va propune să porneşti cu el într-o expediţie dintr-astea primejdioase. Ne-am înţeles ?

— Da, domnule căpitan, răspunse Uriaşul, uşurat ca de-o povară. Acu că am primit poruncă să-l vestesc pe domnul căpitan, nu o să mai aibă ce spune nimic domnul George.

Farrow dădu din cap şi-şi văzu de drum.

Din ziua trecuta submarinul se afla din nou la adăpostul lui sigur din „Insula odihnei”, bucata aceea de pământ înconjurată pe o rază de câţiva kilometri de ziduri înalte de mărgean. Nimeni nu bănuia că în mijlocul acestei împrejmuiri de stânci, se aflã un teren înfloritor, în care domnea o viaţă însufleţită, nimeni nu bănuia că acolo îşi găsise un refugiu sigur, mult căutatul căpitan Farrow.

Se părea, însă, că lui George odihna îndelungată nu-i prea pria. Şi deoarece pentru moment nu se ivise nici-un duşman omenesc, cu care să lupte, se gândea să se ia de harţi cu monştrii din adâncul mărilor.

Dar de data aceasta căpitanul va purta de grijă să nu mai păţească ca rândul trecut cu rechinul-ciocan. Dacă va mai avea poftă de asemenea aventuri, va avea cu el pe doctorul Bertram, care se pricepea mai bine ca toţi ceilalţi tovarăşi, la aceste dihănii.

Poate ca Farrow şi-ar fi schimbat, totuşi, părerea, dacă l-ar fi observat pe George. Căci după ce studia unul din capitolele interesantei cărţi, o închise cu zgomot şi alergă agitat în atelierul cel mare. Meşterul îl iubea foarte mult, căci tânărul îi amintea pe propriul său fiu, care murise în război.

De data asta George făcu o rugăminte cam ciudată bătrânului lucrător; îi ceru să-i construiască nişte căngi speciale, cari sunt aruncate cu mâna. Şi meşterul făgădui să i le fabrice cât mai curând.

George îl căută pe Uriaş.

—Petre – începu el – am născocit un sport cu totul nou. Sunt încredinţat că se găsesc peşti uriaşi şi prin împrejurimile atolului nostru. Ştii tu ce vom face noi mâine sau poimâine? Vom prinde cu cangea peşti-ferestrău.

Îl privi triumfător pe credinciosul tovarăş, care, însă, clătină capul şi răspunse încetişor :

— Domnule George, dar ce ne-au făcut bietele vieţuitoare?

— Dar, strigă tânărul, tu nici nu ştii ce plănuiesc eu. În cartea pe care am citit-o, scrie că englezul ăla, îmbarcat pe un kanu îngust, a prins cu cangea şi a adus pe ţărm un peşte-ferestrău, care cântărea aproape două mii cinci sute de kilograme.

— Păi... putem încerca şi noi — răspunse Petre, calm – nu cred, însă, s-avem noroc.

În sinea lui Uriaşul era hotărât să comunice căpitanului planul acesta, de-ndată ce-i se va ivi prilejui. Pentru moment nu putea să plece, căci George îi povestea cu însufleţire chipul cum izbutise englezul să prindă monstrul marin. Petre se entuziasmă şi el puţintel – era doar ceva nou, nu tot lupte cu oameni. Dar simţul răspunderii se trezi totuşi, într-unsul şi când izbuti sa scape după vre-un ceas, îl căută îndată pe Farrow.

— Domnule căpitan – zise el – de data asta domnul George a uitat, din fericire, să-mi ordone tăcere. Dar chiar de-ar fi făcut-o, eu tot ar fi trebuit s-ascult de prima poruncă a domnului căpitan. Acum a născocit ceva nou, vrea să prindă peşti-ferestrău cari cântăresc două mii cinci sute de kilograme.

Farrow tăcu o clipă, apoi izbucni în râs:

— N-are decât să încerce, dragă Petre, şi-l poţi ajuta şi tu, dacă vrei. Căci pe aici, în jurul atolului, n-o să găsească ei cât e lumea monştri de ăştia. Ei preferă ţărmurile netede, nisipoase, nici de cum pereţi de stâncă, cum sunt aceia pe cari îi avem aici. Aşadar lasă-l să-si facă mendrele şi sunt sigur c-o să se lecuiască de astfel de întreprinderi primejdioase.

— Hm —– şi eu mi-am zis tot aşa, mormăi Petre, mulţumit , noi suntem doar de multă vreme pe aci şi ar fi trebuit să zărim măcar odată dihănii de-astea. Pân-acum n-am văzut încă un peşte-ferestrău viu, de când tot cutreier mările pământului. Numai ferestraiele lor le-am văzut, atârnând pe pereţii cârciumilor marinăreşti din Hamburg.

— Ai dreptate, încuviinţă Farrow. De aceea nici nu mă prea îngrijesc dacă George s-o încăpăţâna să-şi aducă la îndeplinire gândul său nesăbuit. Nu va izbuti el s-arunce cangea asupra unui peşte-ferestrău.

Dacă ar fi bănuit, însă, Farrow prin ce aventuri va trece fiul său, cu prilejul expediţiei pentru pescuirea peştilor-ferestrău, nu ar fi fost atât

de liniştit. Şi nici Petre n-ar fi avut o mutră atât de nepăsătoare, în vreme ce sa îndrepta spre căsuţa lui.

Căpitanul Farrow intră în bungalowul său. În cabinetul de lucru îl găsi pe George stând la birou şi studiind cartea căpitanului englez, care descria luptele sale cu titanii mărilor.

— Ei, George, vrei să prinzi iar un rechin-ciocan? întrebă căpitanul, zâmbind.

— Nu, tată – răspunse tânărul – dar te rog să mă laşi să plec cu Petre la pescuit peşti-ferestrău. Vreau să-i prind cu cangea, cum scrie aici în carte. Nu poate fi atât de primejdios.

Farrow cunoştea descrierea cu pricina.

— Şi vrei să încerci asta aici, pe lângă atol? întrebă el. Să ştii că n-ai să găseşti a cauţi, fiindcă apa e mult prea adâncă. Asta o poţi face numai pe ţărmurile netede, unde peştii-ferestrău stau la adâncimi mici şi pot fi văzuţi şi prinşi cu cangea de la suprafaţă.

— Ah, dar făcu George întristat. La asta nici nu m-am gândit. Şi meşterul Paul s-a şi apucat să-mi lucreze căngile. Ei, urmă el cu o lucire de nădejde în ochi – poate ca plecăm curând de aici şi dăm de vre-o astfel de coastă. Acolo cred că mă vei lăsa să-ncerc?

— Lasă că mai vorbim noi despre asta. Deocamdată n-am nici-un chef să părăsesc insula. Atât submarinul cât şi camarazii au nevoie de odihnă. Numai de n-am pica în vre-o nouă aventură, aşa, pe negândite. George făcu o mutră dezamăgită. Tinereţea lui nu simţea nevoie de odihnă. El dorea primejdia şi aventuri, cu cât mai grele cu atât mai bine.

După cele ce-i spusese tatăl lui, că nu se găsesc peşti-ferestrău ia jurul atolului, pierduse de-odată orice chef pentru întreprinderea plănuită.

De aceea nu simţi nici-o bucurie când meşterul Paul îi aduse a doua zi patru căngi minunat lucrate, după indicaţiile din cartea căpitanului englez. Când se va folosi oare de ele, se întrebă George.

Le duse, totuşi, pe submarin şi le ascunse în magazie, unde se găseau unelte şi piese de schimb pentru motoare.

În noaptea următoare bântui un uragan puternic, care venea dinspre răsărit, îndreptându-se spre Australia. Fără să vrea, tovarăşii se gândiră la noaptea aceea furtunoasă când fusese aruncată peste brâul de corali barca de salvare cu misterioşii indieni.

Dar şi în noaptea aceasta fusese aruncat ceva peste zidul înconjurător al insulei: un bidon mic, care conţinuse, probabil, benzină. Gura bidonului era lipită cu răşină, care se uscase, aşa că apa nu putea pătrunde înăuntru.

Obiectul fu găsit de Petre, care-l aduse căpitanului, pe când acesta îşi lua dejunul pe veranda vilei sale împreună cu George, Rindow şi doctorul Bertram.

— Domnule căpitan, bidonul ăsta a fost aruncat de furtună pe insula noastră, raportă Uriaşul.

Farrow examină cu privirea tinicheaua dreptunghiulară, cu o capacitate de vre-o doi litri, apoi zise:

— Eticheta firmei a fost dezlipită de apă, însa nu prea are importanţă. Bănuiesc că bidonul acesta aparţinuse vreunei bărci cu motor. Doi litri de benzină sunt îndeajuns pentru un motor mai mic. E probabil că a fost o barcă cu motor care bate drumurile numai pe lângă coastele vreunei insule, şi aparţinea unul negustor ambulant din Noua Caledonie; o fi fost mânată încoace de furtună. E mai mult ca sigur că s-a zdrobit de brâul de corali; bidonul, însă, a zburat peste zidul de stânci şi s-a oprit pe insula noastră. Atâta tot.

George luă bidonul în mână şi zise:

— Tată, n-ai putea să-mi spui ce l-a făcut pe omul ăla să pecetluiască bidonul cu răşină? Trebuie să fie altceva la mijloc. îmi dai voie să-l deschid?

— Ai dreptate, George – încuviinţă căpitanul – bidonul ăsta trebuie să, conţină ceva într-unsul, altminteri nu l-ar fi asigurat atât de bine împotriva pătrunderii apei. Răşina însă, ne spune c-a fost aruncat în mare de pe o insulă. Căci de unde altundeva să fi luat răşină persoana care l-a aruncat? Da, George, deschide bidonul.

George îndepărtă răşina cu ajutorul pumnalului său şi deşurubă căpăcelul. Dar înainte de a-l scoate, scutură bidonul şi zise:

— E ceva înăuntru – dacă nu mă înşel se mişcă chiar. Într-adevăr – urmă apoi, lipind urechea de bidon – se aude ceva sâsâind.

— I-a dă-l încoace! ceru doctorul Bertram. — Te pomeneşti c-o fi un şarpe. Trebuie să fim cu băgare de seamă, cine ştie ce nelegiuire aveau de gând să făptuiască cu drăcia asta.

— Dac-ar fi fost ca făptaşul să-şi fi pus în gând să primejduiască viaţa cuiva cu ajutorul şarpelui, de ce-ar mai fi astupat cu răşină gaura? întrebă George. Afară de asta, animalul din bidon e foarte uşor – nu poate fi un şarpe.

— Ce ştii tu, băiete! zise doctorul. Există şerpi veninoşi mici de tot, cari sunt, totuşi, foarte primejdioşi.

Duse bidonul la ureche, ascultă câtva timp, apoi îl clătină iar. După aceea zise:

— George are dreptate, nu poate fi un şarpe înăuntru. Dar un animal viu tot e. Afară de asta trebuie să fie şi niscaiva hârtii, asta se aude după foşnet. Hm... voi aduce o străchinioară cu spirt, voi deschide bidonul, îl voi întoarce cu gura în jos şi vieţuitoarea va cădea în lichid şi va muri. O clipă, domnilor!

Doctorul porni în grabă spre locuinţa sa şi se înapoia după câteva minute cu o străchinioară şi o sticlă cu spirt curat. Umplu străchinioara până la jumătate, apoi îşi puse mânuşi groase de piele şi

zise:

— Prevederea e mama înţelepciunii. Nu ştiu ce animal se află în bidonul acesta, dar el poate fi atât de veninos, încât simpla atingere să producă dureri, dacă nu chiar moartea. Aşa, acum voi întoarce bidonul cu gura în jos şi voi scoate căpăcelul.

Farrow, George şi Petre priviră cu încordare la ceea ce făcea doctorul. Se aşteptau sa vadă ieşind vre-un şarpe grozav de veninos sau altă vietate primejdioasă. Deocamdată nu se arata nimic, însă doctorul zise încet:

— Simt ceva mişcându-se în bidon, dar se pare că animalul nu vrea să iasă. Ce dracu o fi? Se zvârcoleşte şi râcâie, încât îmi vine să cred că tot şarpe e. Ei, de ieşit o să iasă el.

Zgudui bidonul cu băgare de seamă, apoi ciocăni în pereţii de tablă. Zadarnic, însă.

— O fi vre-o maşină infernală, îşi dădu cu părerea Petre. Atunci ne-am putea pregăti pentru o călătorie în văzduh !

— Prostii! făcu doctorul. Pun rămăşag ca e un animal. Trebuie să iasă, nu se poate altfel. George, ia rupe te rog o crenguţă subţire; cu ajutorul ei îl fac eu pe dumnealui sa-şi arate faţa.

Tânărul rupse o crenguţă, o curăţă de frunze şi o întinse doctorului. Acesta o vârî pe gura bidonului, scormoni niţel cu ea, apoi strigă triumfător:

— S-a făcut, acu o să iasă!

În clipa următoare trase repede mâna dreaptă în oare ţinea vărguţa şi strigă înspăimântat:

— Drace! mare noroc am avut că mi-am pus mânuşile de piele. Ia uitaţi-vă la animalul asta !

Prin deschizătura bidonului se strecurase pe mâna doctorului şi căzuse apoi în spirt un miriapod lung, de vre-o zece centimetri, de grosimea unui deget şi de culoare închisă. Se zvârcoli câtva timp în alcool apoi căzu pe fundul străchinioarei.

— E un miriapod foarte veninos, zise Bertram. Când atinge pielea unui om, e ca şi cum ar trece un fier înroşit în foc peste ea. Animalele astea trăiesc în special în Africa şi pe insula Tahiti; acolo sunt numite „centiped”. Asta de aici este o specie nouă, asiatică, îmi pare bine că eu l-am descoperit. Dar şi mai mult mă bucur că nu mi-a atins mâna, căci asta ar fi însemnat să nu mă pot folosi de ea timp de săptămâni întregi.

— Ce motiv să îi avut cineva să închidă miriapodul acesta în bidon şi să-l pecetluiască cu atâta grijă? întrebă Farrow. Probabil ca să împiedice pe vre-un nechemat să scoată hârtiile ce se aud foşnind înăuntru. Când nechematul acesta ar fi făcut cunoştinţă cu miriapodul, i-ar fi trecut pofta să mai scoată la iveală hârtiile.

— Fără îndoială, zise doctorul, râzând. Ba poate c-ar fi căpătat

şi un atac de inimă din cauza spaimei şi a durerii pe care i-ar fi provocat-o. În cel mai bun caz, un şoc nervos, căci durerile prilejuite de contactul cu această insectă, sunt de neînchipuit.

— Atunci se poate ca cineva să fi vârât miriapodul în bidon, pentru a înspăimânta de moarte pe un alt om, îşi dădu cu părerea George. Să presupunem că o fată şi-a pus la păstrare secretele în bidon, vrea să scoată o hârtie şi de-odată se trezeşte eu drăcia asta pe mână.... Lesne ar fi putut-o lovi un atac de inimă.

— Ai o imaginaţie foarte bogată, George, zise căpitanul, zâmbind. Să nu mergem, însă, atât de departe. Să presupunem deocamdată ca miriapodul s-a strecurat el însuşi în bidon, atras de întunericul de acolo.

În vremea asta doctorul Bertram scuturase cu putere tinicheaua, apoi zise:

— Nu-mi vine să cred că se mai află un doilea miriapod printre hârtiile dinăuntru.

Dar prin deschizătura strâmtă a bidonului nu vom izbuti să scoatem hârtiile, căci ele au fost introduse în formă de sul, apoi s-au desfăcut. Trebuie să tăiem tabla. Petre, adu, te rog, foarfecă de tăiat tablă!

Uriaşul plecă în grabă şi se înapoia după câteva minute cu unealta cerută.

— Îmi daţi voie s-o tai eu? întrebă el.

— Nu, Petre – răspunse doctorul – lasă treaba asta pe seama mea. Se poate ca să se mai fi ascuns vre-o lighioană dintr-alea printre hârtii şi eu sunt cel puţin apărat de primejdie prin mănuşile pe cari le port.

Cu multă îndemânare doctorul tăia de jur-împrejur partea de sus a bidonului, scotoci cu nuiaua interiorul umplut cu hârtii, apoi zise:

— Aha! am dat într-adevăr peste un al doilea exemplar, chiar mărişor de tot. Moartea i s-ar fi tras aceluia care ar fi scos hârtiile fără să fie cu băgare de seamă, ia să punem mâna şi pe dumnealui!

Aplecă bidonul şi alungă afară, cu varga, insecta. Sări şi astă în spirt şi după câteva clipe de zvârcoleală se lăsă pe fundul crăticioarei.

Doctorul Bertram scoase apoi din bidon un pachet întreg de hârtii, în formă de sul. Cu multă băgare de seamă despături foile una după alta, căci se putea să mal fie vre-un miriapod printre ele. Dar până la urmă nu se mai ivi nici-unul.

Căpitanul luă una din hârtii şi citi.

— E scrisă de o tânără fată – zise el, apoi – una căreia îi zice Mady Bird. E un fel de jurnal intim, în care povesteşte că trăieşte cu unchiul ei pe o insuliţă. Acest unchiul – James Bird, un frate al tatălui ei – are o prăvălioară cu tot soiul de obiecte, pe cari le vinde marinarilor de pe puţinele vapoare cari acostează pe insulă, ca să încarce kopra. Mai

aminteşte şi de un anume John Webster, care-l ajută pe unchiul ei la negoţ, şi pe care-l numeşte „un om fals”. Ia să vedem ce zice mai departe.

II.
ÎN CĂUTAREA LUI MADY BIRD

CĂPITANUL FARROW CITI ŞI CELELALTE FOI. Comunica celor de faţă că Mady Bird descria numai viaţa de pe insulă, care trebuie să fi fost foarte plictisitoare. De-odată tresări, însă, şi citi textual:

„...în primul rând mă înspăimântă mereu fioroşii miriapozi, cari trăiesc aici în număr foarte mare. Mă tem grozav de ei, de când John Webster mi-a povestit că omul care vine în atingere cu dânşii, poate muri imediat. Sunt încredinţată că m-ar lovi un atac de inimă dacă aş atinge cândva din nebăgare de seamă, una din aceste insecte grozave...”

Farrow lăsă să-i cadă foaia şi se uită la doctor, apoi la George, cu o privire plină de înţeles.

— Poate că tot să aibă dreptate George – zise el, îngândurat. Probabil că cineva a ştiut că Mady Bird îşi ţinea însemnările în bidonul acesta şi atunci i-a vârât înăuntru miriapozii. Asta ar fi o adevărată crimă.

— Pe care, însă, n-o poate dovedi nimeni, zise Bertram, cu necaz, căci făptuitorul ar putea susţine că insectele au pătruns singure în bidonul ce era, întâmplător, deschis – ceea ce nu pare imposibil. Dar citeşte mai departe, domnule căpitan, poate să aflăm lucruri şi mai interesante.

După ce mai răsfoi câtva timp, Farrow fluieră de-odată printre dinţi şi zise:

— Aşa e, am dat peste ceva şi mai interesant. I-ascultaţi ce scrie Mady Bird:

„...Fireşte că ei vor cu tot dinadinsul să afle taina mea, pe care nici eu însămi n-o cunosc prea bine. Vor să ridice comoara, pe care tatăl meu ar fi îngropat-o undeva pe insulă, după cum susţine unchiul. Nici nu ştiu măcar dacă e vorba de insula asta. De aceea s-a stabilit unchiul meu aici, de aceea face adesea drumuri lungi în interior, împreună cu John Webster...”

Doctorul făcu o mutră serioasă şi zise :

— Uite că am găsit şi motivul pentru care nu fost introduşi miriapozii în bidon. Făptuitorul bănuia, probabil, că taina comoarei îngropate se află în bidon, dar nu îndrăznii să-l deschidă cu forţa şi vroia s-o îndepărteze din cale pe fată, cu ajutorul grozavelor insecte. Dumnezeule sfinte ! De câte nelegiuiri sunt în stare oamenii, când e

vorba de avere !

Căpitanul Farrow nu răspunse. Luase altă hârtie şi o studia cu atenţiune, apoi răspunse : .

— Da, dragă doctore, ai dreptate. Uite aici o hârtie despre care cred că e ultima pe care Mady Bird a pus-o în bidon. Ascultaţi, căci e foarte interesant:

„...Unchiul cere să plec cu John Webster, în barca cu motor, pe insula vecină. Dorinţa lui, ca să-l însoţesc pe John, e cu totul neîntemeiată. De aceea iau cu mine bidonul acesta, care închide într-unsul tainele mele. De două ori până acum l-am surprins pe John lângă el, dar dânsul a găsit mereu o scuză. Ştiu că vor să-mi smulgă taina. – harta aia micuţă, încâlcită, pe care mi-a lăsat-o tata. Voi lipi cu răşină guru bidonului şi dacă John va întrebuinţa forţa – lucru de care-l cred în stare – voi arunca tinicheaua în mare. Poate dă de ea un om bun, care mă va ajuta apoi. Locuim pe insuliţa de pe Bell...”

— Drace! exclamă Farrow, privind cu ochi holbaţi la hârtie. Cei doi miriapozi trebuie să fi ros hârtia în locul acesta. Desigur că se aflau de mai multă vreme în bidon şi, lihniţi de foame, au încercat dacă nu cumva hârtiile le-ar putea servi de hrană. Acum nu mai avem nici-o indicaţie unde se afla tânăra fată. Bănuiesc că din pricina furtunii care s-a stârnit brusc, barca cu motor s-a răsturnat şi bidonul a fost aruncat peste bord sau poate John Webster a încercat cu forţa, să smulgă fetei taina şi atunci ea a azvârlit tinicheaua în mare.

— Una din două trebuie să se fi întâmplat, fu de părere doctorul Bertram. Să ne uităm însă pe hartă, poate aflăm cam pe unde se află insula cu pricina. După cum am stabilit, furtuna venea dinspre răsărit. Ce fel de insule sunt pe acolo, ale căror nume încep cu silaba „Bell”?

Bertram cercetă harta şi după câteva minute exclamă triumfător:

— Aha! am găsit! E vorba, desigur, de insulele Bellona. Există trei: de nord-vest, de mijloc şi de sud, apoi mai e şi bancul Bellona. Sunt exact la răsărit de locul unde ne aflăm. Acolo vom da de sălaşul lui James Bird. Apoi vom mai afla ce s-a făcut cu nepoată-sa, dacă s-a răsturnat cu barca pe furtună sau e numai ameninţată de John Webster.

— Aşadar, pornim într-o nouă aventură, zise Farrow, cam nemulţumit. Se pare că odihna nu mai e de noi. Fireşte, pe tine te bucură, George – adaogă el, observând chipul râzător al fiului sau – tu nu te simţi bine când nu-ţi primejduieşti viaţa. În sfârşit, n-avem încotro! Vom porni, deci, chiar diseară la drum şi vom ajunge la ziuă la insulele Bellona. George, poate izbuteşti prinzi acolo şi ceva peşti-ferestrău; dar nu te-aş sfătui deloc să încerci asta în bărcuţele noastre de aluminiu. Ar putea fi primejdios.

— Vom găsi, poate, băştinaşi pe acolo, de la cari să împrumutăm vre-un kanu – răspunse tânărul. Domnule doctor, vei veni şi d-ta, nu?

— La prinsul lor cu cangea nu mă voi întovărăşi – răspunse Bertram – dar daca vei pescui într-adevăr o dihanie ca asta, dragă George, voi încerca cel puţin să prepar după toate regulile ştiinţifice cât mai multa părţi dintr-unsa. Căpitanul are dreptate, pe lângă stâncile alea e mai mult ca sigur că voi da de ele.

— În cazul acesta am făcut bine că am dus cele patru căngi în magazia submarinului — zise George, vesel. Acum voi mai citi odată cu atenţiune cartea căpitanului englez, căci n-aş vrea să fac vre-o greşeală.

Intră grăbit în casa, Farrow privi după el, zâmbind, şi murmură:

— Ce sa-i faci, zi-i tinereţe şi pace! Poate că şi noi am fi făcut la fel, la vârsta lui. Vreau să sper, iasă, că nu vom găsi nici un peşte-ferestrău pe acolo, căci n-aş dori deloc ca George să-şi primejduiască viaţa fără folos. Şi sunt sigur că şi-o primejduieşte încercând să prindă cu cangea un astfel de monstru. Dar nu vreau să-i răpesc bucuria dinainte. Să-l lăsăm în credinţa că va izbuti.

— Ai dreptate, căpitane, răspunse doctorul. Dar, ia spune mai bine, ce crezi d-ta despre chestia cu bidonul?

— Am presimţirea că asta ne va vârî intr-o aventură plină de peripeţii – răspunse Farrow – trebuie însă să-ncercăm să dăm de insula pe care trăieşte tânăra fată, împreuna cu unchiul ei şi John Webster, îi voi da lui George harta asta, pe care e însemnat, probabil, punctul unde şi-a ascuns comoara tatăl Mady-ei. George se pricepe la descifrarea scrierilor secrete, după cum a dovedit-o în repetate rânduri.

— Uite-l că vine, să-l punem să se ocupe imediat de chestie, zise Bertram.

George luă cu multă însufleţire harta mică, pe care i-o dădu tatăl său, spunându-i:

— Ia vezi, băiete, arată-ne ce poţi. Mady Bird scrie că pe harta asta s-ar afla însemnat punctul unde tatăl ei ar fi ascuns o comoară. Ia încearcă dacă poţi găsi locul cu pricina.

— Greu nu va fi – răspunse George, plin de încredere – până acum am descifrat doar toate scrierile secrete cari mi s-au prezentat. Şi au fost printre ele unele cărora nici voi nu le-aţi putut da de rost.

— Aşa e, dragul meu. Apucă-te şi studiaz-o în linişte; în vremea asta eu voi pregăti submarinul. Dacă nu mă-nşel, inginerul Hagen a demontat iarăşi carburatoarele. Asta e boala lui, carburatoarele!

Într-adevăr, inginerul demontase din nou carburatoarele motoarelor Diesel, ca să le cureţe. Îl încredinţă, însă, pe căpitan că până diseară submarinul va fi pus la punct.

În cursul zilelor trecute, doctorul se ocupase cu fabricarea granatelor cu gaze cari se dovediseră atât de folositoare. Aproape toate bombele din magazie, destinate celor două tunuri ale „Dox”-ului,

fură schimbate cu granate cu gaze. Căpitanului îi era foarte plăcută această armă inofensivă. El era doar urmărit ca înverşunare de fostele Puteri aliate şi-i dăuna mult faptul că trăgea uneori în plin cu o granată explozibilă, silit de împrejurări, fireşte. Dar împotriva acestor granate cu gaze, nu putea să aibă nimic de zis nici cel mai mare pacifist.

Submarinul fu dichisit în grabă pentru noua călătorie. Magazinerul îi procură lui George câteva legături de frânghie groasă pentru căngi. Era şi el entuziasmat de planul îndrăzneţ al tânărului, de a prinde astfel de peşti uriaşi.

(Poate că cititorului i-ar veni greu să creadă că există în realitate asemenea monştri marini, dar s-a dovedit, prin fotografii, că un căpitan englez a prins cu cangea peşti-ferestrău lungi de nouă metri, cu circomferinţa de şase metri şi cântărind 2500 până la 3000 kilograme).

Înainte de a se lăsa întunericul, submarinul porni în noua sa călătorie, pentru a veni în ajutorul unei fete necunoscute. Camarazii de pe bord erau însufleţiţi de dorinţa să salveze din primejdie o fiinţă omenească. Îşi luaseră drept ţinta a vieţii lor să facă pretutindeni binele, oriunde se ivea prilejui. Era dorul de aventuri, dar în mod instinctiv îl mâna şi dragostea de oameni.

Când submarinul trecu pe sub tunel şi ieşi la suprafaţă dincolo de zidul de mărgean, se întunecă brusc, ca la Tropice.

Dar Gerard Plundow, timonierul, cunoştea bine direcţia spre insulele Bellona. Cunoştea, de asemeni, toate locurile primejdioase din marea aceasta de corali, cum e numită în mod oficial pe bărcile de navigaţie; aşa că, Farrow îi putea încredinţa fără grijă submarinul pentru primul cart de noapte. Apoi îl va înlocui Rindow, primul-ofiţer, care cunoştea şi el foarte bine apele. Farrow vroia să doarmă toată noaptea si-i „porunci” şi lui George să facă la fel, căci se aştepta ca ziua următoare să le dea mult de lucru.

Acest John Webster părea să fie un mare criminal, care lucra cu mijloace misterioase. Ce om e acela căruia îi dă în gând s-o înfricoşeze de moarte pe o tânără fată – cu ajutorul unor miriapozi veninoşi – numai ca să-i smulgă planul unei presupuse comori ascunse?

Tovarăşii îşi făcură somnul în linişte. Ştiau ca vor avea de întâmpinat primejdii mari, dar erau atât de obicinuiţi cu ele, încât le aşteptau cu inima uşoară.

Când se lumină de ziuă, Rindow îl trezi pe căpitan, prin port-vocea care ducea din turn în cabina acestuia. Farrow sări imediat din hamac, luă receptorul şi răspunse:

— Peste câteva minute sunt în turn, dragă Rindow.

Se îmbrăcă repede şi ieşi din cabină. Pe gang se-ntâlni cu George care-l salută vesel,

— Tată, am presimţirea că tot voi da aici de peştii aceia uriaşi, zise tânărul. Nici nu-ti închipui ce bucurie aş avea.

— Ba eu cred că n-ai să te bucuri prea mult când vei prinde într-adevăr un monstru dintre-ăla în cange, răspunse căpitanul; prea îţi închipui tu că e lesne să faci aşa ceva. Dar pentru asta mai avem timp, acum e vorba, în primul rând, să găsim insula pe care a locuit Mady Bird. Am examinat eu atenţiune ultimele hărţi precise ale guvernului australian. Cred că insula pe care o căutăm noi nu poate fi în grupul gherdapurilor de nord-vest. Conform hărţii, se găseşte acolo o insulă mai mare, pe lângă care duce o linie de navigaţie spre Noua Caledonie. Bănuiesc, aşadar, că insula asta e cea căutată.

— Fireşte – încuviinţă George – unchiul tinerei fete trebuia să aibă un mijloc de câştig, până va fi găsit comoara. Astfel că nu putea trăi decât pe o insulă care se află în drumul vapoarelor. Ceea ce înseamnă că nici nu vom avea mult de căutat; te pomeneşti că isprăvim toată treaba chiar în cursul zilei de astăzi, înapoind Mady-ei Bird hârtiile.

— Dar cum stăm cu harta? întrebă căpitanul. Până acum nu ţie-ai spus nimic în privinţa ei. Ai izbutit să dezlegi taina?

— Nu, tată, în cazul de faţă trebuie să mă consider bătut, deocamdată. E un soi cu totul nou de scriere secretă, pe care voi fi nevoit s-o studiez mai mult timp. Doream numai să ştiu unde ne aflăm, apoi ma voi pune din nou pe lucru.

Tatăl şi fiul intrară în turn sa dea ziua bună lui Rindow. După aceea căpitanul se adresă lui George:

— Dacă nu mă-nşel, vom ajunge în insulă peste două ceasuri, aşa că mai ai şi timp să te ocupi de hartă.

— Tată! strigă George, brusc, cred că am găsit cheia scrierii secrete. Colo în depărtare, pe dreapta, se iveşte insulă Miller... Acum vad că în partea de sus a hârtii sunt însemnate contururile acestei insule. Aşadar, „Miller” este cheia scrierii secrete, care pe hartă e scrisă împrăştiat. Pun rămăşag că e aşa.

— Eu însă nu, băiatule — răspunse Farrow, râzând căci aş pierde la sigur. Du-te repede în cabină şi caută să descifrezi scrierea secretă. Până atunci ne vom fi apropiat şi noi de insulă. Mergem bine, de când Hagen a curăţat carburatoarele. Hai, grăbeşte-te!

George coboară repede scăriţa turnului şi se duse în cabina sa. Aici încercă să descifreze scrierea secretă după cuvântul descoperit şi.. izbuti. Textul glăsuia:

„Palmierul al treilea, lângă tamarinul, atenţie!”

George era mulţumit. Aşadar, pe insula se afla un tamarin, care se deosebea prin ceva. Căci altminteri tatăl Mady-ei l-ar fi descris mai amănunţit.

Alergă repede în turn şi comunica căpitanului rezultatul.

— Minunat, băiete! exclamă Farrow, mulţumit. Vom găsi, deci,

comoara îngropată, chiar dacă nu vom da de Mady Bird. În caz de reuşită, vom preda lucrurile autorităţii celei mai apropiate. Cum vom face asta, las-o în grija mea. Avem doar post de radiotelegrafie pe bord. Dar în primul rând, dragă George, trebuie să ne-ngrijim de ocrotirea sărmanei fete. După ultima ei mărturisire scrisă, e în mare primejdie, din cauza lui John Webster.

Rindow, care scruta cu atenţiune întinsul apei, exclamă de-odată:

— Domnule căpitan, văd venind două kanu-uri cu băştinaşi. Insula, însă, nu se zăreşte cu ochiul liber.

Duse repede ocheanul la ochii, privi cu încordare şi urmă:

— Acum îi văd ţărmul, e cam la trei kilometri depărtare. Dar ce-or fi căutând băştinaşii pe aici? A! par să fi ieşit la pescuit. Dragă George, dacă nu mă înşel, au şi ei căngi – te pomeneşti că-ţi fac concurenţă!

Cele doua kanu-uri, cari se iviseră atât de neaşteptat pe mare, erau încărcate cu câte şase băştinaşi. Rindow văzuse bine: la prora fiecăruia din ele se afla un băştinaş, care ţinea ridicată un soi de cange. Omul îşi aţintea privirea asupra apei, căci putea să vadă peştii prin undele limpezi până la o adâncime de cel puţin zece metri.

George, interesat la culme, observă cu mare atenţiune pe cei doi băştinaşi cari ţineau căngile.

De-odată, unul din pescari aruncă în apă cu toată puterea harponul – care se asemăna cu o furcă cu trei araci – şi când îl trase înapoi, un biban de mare enorm se zbătea în „furculiţă”.

Cei din kanu-uri râseră şi bătură din palme, dar de-odată zăriră submarinul. Câteva clipe rămaseră ca încremeniţi, apoi, începură să răcnească de spaimă şi se pregăteau să întoarcă bărcile.

Căpitanul Farrow se apucă să le facă semne şi în acelaşi timp ridică braţul cu mâna întinsă, semnul internaţional al întâlnirilor paşnice. Efectul nu întârzia să se arate: băştinaşii se opriră din vâslit şi priviră cu încordare spre submarin, care se apropia de ei.

Prin port-voce căpitanul ceru doctorului să vie imediat în turn, căci Bertram cunoştea cele mai multe dialecte cari se vorbeau prin ţinuturile acelea. Doctorul veni şi se adresă cu glas tare băştinaşilor, cari răspunseră, peste măsură de uimiţi că li se vorbeşte în limba lor.

După o scurtă convorbire, Bertram comunică lui Farrow:

— Domnule căpitan, am mers pe drumul bun. Oamenii spun că pe insula lor trăieşte un negustor alb, care avea pe lângă el până acum câtva timp, o fata şi un tânăr alb. Amândoi, însă, au dispărut în decursul furtunii grozave cu barca cu motor a negustorului . Cred ca ar fi bine sa ne apropiem de insula, băştinaşii se oferă sa ne arate drumul.

— Fireşte că aşa vom face, încuviinţă Farrow. Spune oamenilor că venim cu gânduri paşnice şi vrem numai s-ajungem cât mai repede la insula lor.

Înainte ca doctorul să poată vorbi cu băştinaşii, se ridică într-unul din kanu-uri un bărbat tânăr şi strigă în englezeasca stricată care se vorbea pe acolo:

— Voi veniţi cu noi, găsiţi acolo fellow master Bird.

— Da, asta vrem — răspunse imediat Farrow — vă vom răsplăti bine dacă ne veţi călăuzi cum trebuie.

— Veniţi! mai strigă băştinaşul, care părea să fie un fel de căpetenie.

Cele două kanu-uri se întoarseră şi porniră cu toată viteza spre insula, care se zărea tot mai lămurit.

Pe ţărmul ei se arătă un bungalow mare, solid construit. Avea arhitectura obicinuită şi foarte practică, aşa cum îşi clădesc casele englezii pretutindeni în ţările tropicale. Terasa lată era acoperită de minunate plante agăţătoare, oferind privirii o imagine plăcută, paşnică.

Dar George, care privea cu atenţiune prin ochean, zise de-odată, încetişor:

— Tată, mi se pare c-am văzut la una din ferestre figura bărboasă a unui european. Nu cred să mă fi înşelat. Chipul a dispărut cu iuţeala fulgerului când eu am privit într-a colo.

— Hm... probabil c-a fost James Bird, răspunse Farrow, îngândurat Dar de ce s-o fi temând să s-arate? Ar fi trebuit să iasă pe scara terasei, acum când ne-a văzut. E ciudat şi a făcut o mare greşeală domnul acesta. Vrea să apară cu totul nevinovat, probabil, dar nu-i dă în gând că de-abia acum a devenit suspect.

— Ia stai, uite că iese pe uşă — zise doctorul Bertram. Cam târziu, nu e vorbă... Dar nu face nimic. E şi vina noastră că suntem porniţi pe bănuială împotriva lui. Ce zici , să-l întrebăm de-a dreptul de nepoată-sa?

— Asta o lăsăm pe seama momentului — răspunse Farrow. Cred că e mai nimerit să facem pe proştii, cum s-ar zice, dându-i să înţeleagă că numai întâmplarea ne-a adus pe insulă.

— Bine, încuviinţă doctorul. Vom vedea noi dacă pomeneşte ceva de nepoată-să. Dacă n-o face, înseamnă că are ceva pe conştiinţă.

III.
CRIMĂ SĂ FIE?

EUROPEANUL ÎNALT ŞI OSOS, făcea semne agitate spre submarin. Părea atât de nevinovat în atitudinea lui, încât doctorul Bertram zise:

— Dacă n-am fi citit hârtia tinerei fete, ne-am fi lăsat înşelaţi, poate de felul cum se poartă omul acesta. Trebuie sa fim foarte prevăzători, căci se pare a fi foarte şiret individul acesta.

Apa era acum mai puţin adânca şi la vre-o şaizeci de metri în fata ţărmului, Farrow trebui să dea comanda de stopare. În vreme ce se aduceau pe punte trei bărci de aluminiu, George privea cu încordare în apă. Plaja înainta oblic în mare, ceea ce însemna că peştii uriaşi se puteau aţine prin preajma ei. Trebuia să-şi încerce norocul cu orice preţ.

Dar deşi nu slăbea din ochi marea, nu putu descoperi nimic. Poate că monştrii se aflau mai aproape de ţărm, poate că-şi petrecuseră noaptea în adânc şi se iveau pe coastă odată cu răsăritul soarelui.

Cele trei bărci fură lăsate pe apă şi echipate cu câte trei marinari. În prima luară loc Farrow cu George şi Petre. În a doua barcă se urcaseră doctorul Bertram cu Rindow iar în ultima numai trei marinari.

Farrow rânduise în aşa fel, ca cei trei marinari, înarmaţi cu carabine şi granate cu gaze, să formeze un fel de acoperire, împotriva primejdiilor ce s-ar putea ivi.

Când căpitanul sări cel dintâi pe ţărm. Europeanul bărbos îi ieşi în întâmpinare şi zise cu voce cam aspră, răguşită:

— Cum de-aţi ajuns nici, domnilor? Nu mi-aş li închipuit să primesc vizita unui submarin în singurătatea meu. Îmi daţi voie: numele meu e James Bird.

Farrow îl examina câteva clipe, apoi răspunse calm:

— Cred şi eu că apariţia unui submarin vi se pare ciudată. Un al doilea vas asemănător nici nu se află prin apele acestea. Poate că numele meu vă este cunoscut – sunt căpitanul Farrow.

James Bird holbă ochii de uimire, apoi exclama:

— Ce, d-ta eşti vestitul căpitan Farrow? Uite domnule! Şi ce cauţi aici? Nu ştii că guvernul nostru te caută cu înfrigurare?

— Ba ştiu foarte bine, răspunse căpitanul fără să se turbure, dar mai ştiu că guvernul d-voastră nu-mi va putea face nimic. Vrei să ştii de ce-am venit încoace? Hm... vroiam să stau de vorbă puţintel cu nepoata d-tale, Mady Bird.

Englezul schimbă feţe-feţe, apoi roşti cam supărat:

— Nu văd de ce ţi-aş împlini dorinţa, domnule căpitan. N-ai nimic de-a face cu nepoata mea. Eşti un duşman al patriei mele, eşti urmărit de aproape întreaga lume civilizată şi-ţi interzic să te amesteci în treburile mele. Fii mulţumit că n-avem aici poliţie, căci altfel aş pune să te aresteze imediat.

— Scumpe domnule Bird – răspunse căpitanul – n-aş fi venit, dac-aş fi ştiut că are poliţie insula d-tale. Dar se vede că afacerile d-tale de natură specială te-au aruncat pe bucata asta de pământ izolată de restul lumii. Aşadar, vrei într-adevăr, să mă opreşti să vorbesc cu nepoata d-tale? Lucrul acesta mi-ar părea atât de ciudat, încât mi-aş vedea silit să trimit o radiogramă guvernatorului rugându-l să se

intereseze mai de aproape de d-ta. Cred că unui funcţionar al guvernului nu-i vei putea refuza atât de lesne o convorbire cu nepoata d-tale. Acum mă duc sa transmit imediat radiograma. Fireşte că voi rămâne în apropiere cu submarinul meu ca să văd ce va întreprinde guvernul englez. Bună ziua, domnule Bird.

Farrow se întoarse, prefăcându-se că vrea să se înapoieze la barca de aluminiu. Dar Bird, al cărui chip exprima acum o spaimă grozava, sări la el şi-l apucă de braţ.

— Domnule căpitan – izbucni el iritat – cum de-ţi trece prin minte aşa ceva? Ce are de-a face guvernul cu nepoata mea? De-altfel tocmai vroiam să-ti spun – că ea nici nu sa află aici, aşa că nu ţi-aş putea satisface dorinţa. Fireşte că sunt dispus, cu multă plăcere, să-ţi îngădui să stai de vorbă cu ea, dar, precum spuneam, nepoata mea nu se află în momentul de fată pe insulă.

— Vreau să te cred – zise Farrow, liniştit, privindu-l ţintă pe englez — vreau să-mi dai însă lămuriri precise unde se află fata. Ai fi vrut să stau de vorbă şi cu tovarăşul d-tale, John Webster.

Încurcătura lui Bird creştea văzând cu ochii. Pumnii îi se încleştară, pe chipul lui se putea citi o expresie de mânie, se feri să privească la căpitan şi de-abia izbuti sa îngâne, cu glasul înăbuşit :

— Nici în privinţa asta n-ai noroc, domnule căpitan. Alaltăieri seară, John Webster, împreună cu nepoata mea au plecat cu barca cu motor spre Numea, în Noua Caledonie şi nu s-au înapoiat încă.

— Ah! probabil că i-a surprins uraganul – zise Farrow. Si nu te-a neliniştit până acum faptul ăsta? De-aici la Numea sunt vre-o opt sute de kilometri, aşadar au nimerit în centrul uraganului, care a izbucnit la două ceasuri după ce s-a înnoptat. Cred că trebuiai sa te îngrijeşti de soarta nepoatei d-tale, domnule Bird.

— Ai dreptate – bâlbâi englezul – dar ştiu că fata e o înotătoare de mâna întâia şi se pricepe să conducă de minune barca. De asemeni şi John Webster e un sportiv care se simte pe mare ca acasă şi nici nu-i pasă de furtuni. Fireşte că n-am putut face mare lucru, pentru a le veni în ajutor, trebuie să recunoşti şi d-ta lucrul acesta, domnule Farrow.

James Bird vorbea atât de repede şi încâlcit, încât căpitanul simţi născându-se o bănuială nelămurită în sufletul său. Era într-adevăr foarte suspect, că cei doi tineri au întreprind călătoria lungă într-o bărcuţă cu motor, tocmai într-un moment când un cunoscător al mării ar fi putut recunoaşte lesne apropierea furtunii

Să fi fost adevărat ce spunea Bird? Sau poate că John Webster a dus-o pe fată pe mare, numai cu scopul ca s-o facă să dispară?

Farrow îşi îndreptă privirea lui ca de otel asupra Englezului şi zise cu glas rece, aspru.

— Domnule Bird, vreau să sper ca ai spus adevărul. La drept vorbind, găsesc, însă, foarte ciudat faptul că doi oameni cu experienţă

– după cum afirmi d-ta că sunt ei s-au pornit pe mare, deşi nu se putea să nu fi observat semnele de furtună. Şi încă într-o călătorie de opt sute de kilometrii. N-am intenţia sa te jignesc, dar nu mă pot opri să spun că găsesc procedeul acesta al nepoatei d-tale foarte, foarte ciudat.

— Domnule, îţi permiţi cam mult! răcni Bird. Zici că nu vrei să mă jigneşti şi totuşi te îndoieşti de spusele mele. Asta e o insultă foarte mare şi te rog să părăseşti imediat insula mea!

Se putea lesne observa că mânia englezului era aceea a unui om care se vede prins cu minciuna şi care caută să intimideze printr-o izbucnire de mânie prefăcută. Dar Farrow nu se speria, ci urmă calm:

— Din felul cum te-au atins vorbele mele, domnule Bird, văd că am avut perfectă dreptate cu bănuiala mea. Mă îndoiesc mult că insula asta e proprietatea d-tale, dar prefer să plec. Voi sta de veghe, însă, domnule Bird, să văd dacă nepoata d-tale se întoarce. Căci bănuiesc că John Webster a făptuit o crimă asupra ei, sau are de gând s-o făptuiască.

La cuvintele căpitanului, Bird se îngălbeni ca un mort şi începu să se clatine pe picioare. Avu nevoie de câteva minute până să se reculeagă, apoi izbucni:

— Domnule Farrow, asta e o injurie grozavă. Dacă ai fi singur şi neînarmat în faţa mea, te-aş pedepsi cum se cuvine. Aşa, însă, nu pot decât să repet: părăseşte imediat insula!

Farrow îl întoarse spatele şi strigă peste umăr:

— Ţi-am mai spus-o că nu-mi face plăcere să fiu în societatea d-tale. În ce priveşte ameninţările, îmi bat joc de ele. Ţin să-ti spun numai că mare noroc vei avea dacă nepoata d-tale se va întoarce teafără acasă.

Bird încleştă pumnii şi părea gata să se năpustească asupra căpitanului. Dar Petre, care stătea lângă barca de aluminiu, ridică încetişor braţele lui vânjoase şi ca prin minune englezul se linişti, scrâşnind doar printre dinţi:

— O să te căieşti de vorbele astea, domnule Farrow! Voi găsi eu mijloace să înştiinţez guvernul de vizita d-tale pe aici.

Căpitanul se urcă liniştit în barcă, apoi se-ntoarse iar spre Bird şi strigă:

— N-ai decât s-o faci, poate că guvernul se va ocupa niţeluş şi de d-ta cu prilejul ăsta. Cat pentru John Webster, se va interesa onorata politie, când îi voi aduce la cunoştinţă chestia cu miriapozii veninoşi. Aha! văd că te-am atins unde te doare !

Vorbele din urmă ale căpitanului îi făcură pe Bird să se dea un pas înapoi. Cu gura căscată, holbă ochii la Farrow, ca un ieşit din minţi. După câteva clipe întoarse spatele şi se îndreptă cu paşi şovăitori spre casa.

— Mă tem c-am venit prea târziu, zise Farrow lui George, când barca se dezlipi de ţărm. E foarte probabil că Mady Bird şi-a pierdut viaţa în furtuna aceea grozavă Desigur că John Webster s-a pus la adăpost dinainte, a căutat să pună mâna pe bidonul preţios, dar curajoasa fată s-o fi aruncat în mare. Cam aşa îmi închipui eu că s-au petrecut lucrurile.

James Bird a ştiut aşadar că miriapozii au fost vârâţi în bidon – de asemeni a ştiut că nepoatei sale îi era o frică grozavă de aceste insecte veninoase. În ochii mei omul acesta este un criminal primejdios. El, împreună cu John Webster, au căutat s-o ucidă pe biata fată, pentru ca apoi să poată căuta în linişte comoara ascunsă de tatăl ei. Eu, drept să spun, mă cam îndoiesc, în ce priveşte comoara asta, deşi harta pe care ai descifrat-o pare să dovedească cum că ea există într-adevăr.

— Dar bine, tată – răspunse George – nu numai harta dovedeşte că e vorba de o comoară de mare preţ, ci şi sforţările acestor doi indivizi cari nu se dau în lături nici chiar de la o crimă înfiorătoare. Poate să ai dreptate într-o privinţă şi anume că nu vom da peste lucruri de preţ îngropate în pământ, ci probabil numai de o indicaţie care ne va arata unde se găsesc lucruri de mare valoare.

— Hm... se poate să nu greşeşti – zise căpitanul. Aşa e, taina trebuie să fie foarte preţioasă, altminteri n-ar fi pus ei la cale crima. Poate că John Webster a şi făptuit nelegiuirea, căci călătoria aia cu barca cu motor îmi pare foarte suspectă.

— Dar cum au izbutit s-o înduplece pe fată să plece la drum? întrebă George. Scrie doar însăşi la jurnalul ei intim că nu are deloc încredere în John Webster. Poate, însa, că-l găsim pe individul acesta, când s-o întoarce din călătoria lui. Dac-o avea un caracter tot atât de las ca James Bird, îi vom smulge lesne o mărturisire.

— Cred şi eu, încuviinţă Farrow. Acu trebuie să rămânem aici la pândă; până se înapoiază Webster.

— Dar nu e exclus să fi pierit şi el pe furtuna aceea, care a fost mai grozavă decât se aştepta dânsul, îşi dădu cu părerea George. Trebuie să ţinem seamă şi de această posibilitate.

— Hm... asta ar îngreuia mult sarcina noastră, căci descoperind comoara cu ajutorul hărţii, n-am şti, totuşi, cui se cuvine. E foarte probabil că va reveni atunci lui James Bird, unchiul şi tutorele fetei, iar noi nu vom putea dovedi vinovăţia lui în uciderea nepoatei sale. Asta n-aş vrea să se întâmple în nici-un caz. Ar însemna să primească un premiu pentru crima făptuită. Cred, însă, că John Webster avea destulă experienţă ca să prevadă furtuna grozavă şi că s-a salvat în orice caz. Cât priveşte soarta tinerei fete, sunt foarte îngrijorat şi mă tem că nu ne va rămâne decât s-o răzbunăm.

— Şi o s-o facem cu vârf şi îndesat! izbucni George cu furie. Ticăloşii aia doi să nu se bucure de nelegiuirea lor! Şi eu ma tem ca n-

o vom putea salva pe biata Mady, ca John Webster va fi purtat de grija s-o omoare, după ce a văzut ca planul lui cu miriapozi a dat greş. Asta o dovedeşte şi găsirea bidonului. Fără vreun motiv temeinic nu l-ar fi aruncat peste bord.

— În sfârşit, toate astea le vom cerceta cu amănunţime, zise căpitanul. Deocamdată să facem un ocol în jurul insulei ca să găsim un loc bun pentru debarcare. Nădăjduiesc că vom da peste un golf a cărui apă să fie destul de adâncă, pentru a na putea apropia de mal cu submarinul.

James Bird nu se mai arătă – aluzia lui Farrow, cu privire la miriapozi, îşi făcuse efectul.

Căpitanul, însoţit de tovarăşii săi, ajunse la submarin, barca fu ridicată pe punte, dar nu fu demontată.

Submarinul alunecă încetişor de-a lungul coastei, ocoli capătul de nord al insulei, apoi căpitanul merse pe coasta de răsărit, spre sud.

— Opriţi! strigă el de-odată în sala marinilor.

Descoperise un golf potrivit, probabil, pentru ascunzătoarea căutată. Elicea începu să se învârtească înapoi, Farrow privi cu atenţiune apa golfului şi zise apoi mulţumit lui George:

— După culoarea apei cred că un canal destul de adânc duce prin golf, la coastă, încetişor înainte! comandă el apoi în port-voce.

Submarinul îndeplini comanda şi Farrow urmă dunga întunecată, care-i trăda canalul adânc. Şi într-adevăr, ajunse atât de aproape de ţărm, încât le era cu putinţă să debarce fără sa se folosească de bărcile de aluminiu.

— Minunat! exclamă căpitanul, acum putem străbate insula ca să-l ţinem sub observaţie pe James Bird. Pe de altă parte, apa pore să fie destui de adâncă aici, pentru a ne putea lăsa la fund în caz de primejdie. Ia sa sondăm niţeluş!

Petre aduse sonda şi stabili că apa avea o adâncime de doisprezece metri, aşa dar mai mult decât le trebuia lor pentru a se putea afunda cu „Dox”-ul.

Farrow hotărî ca deocamdată să fie însoţit numai de George, doctorul Bertram şi cei doi uriaşi: Petre şi Kard.

Lui Rindow îi încredinţă comanda submarinului, cu indicaţia să-l afunde imediat ce va zări apropierea unui vapor.

Apoi porni spre tufişul care se afla la vreo douăzeci de metri de ţărm. Când ajunse aproape de tot de peretele de verdeaţă, se opri brusc şi trase revolverul de la brâu. Ramurile tufişului se dădură în lături şi un tânăr băştinaş se ivi dintre ele.

— Vă salut, străinilor, zise el în englezeasca lui stricată. Aţi venit să pescuiţi aici peşti dintr-aceia mari cari poartă la cap o armă grozavă?

— Fireşte! strigă George cu însufleţire. Vrei sa ne ajuţi?

— Cu toată plăcerea şi vă pun la dispoziţie şi oamenii mei . Eu sunt Matu , căpetenia lor.

— Si eu sunt Farrow , zise acesta .

Spre uimirea lot, Matu striga plin de bucurie:

— Oh, căpitan Farrow, vă cunosc bine, am auzit de d-voastră. Când eram copil mă aflam pe insula Samao, unde unchiul meu era în slujba poliţiei.

— Minunat! exclamă căpitanul, vesel. Am dat de un ajutor preţios. Matu, îl cunoşti pe englezul care locuieşte de partea cealaltă a insulei?

— Îl cunosc şi pe el şi pe Webster! răspunse căpetenia, făcând o mutră posomorâtă. Amândoi sunt oameni răi. Numai fata e bună.

Privirea îi se lumină rostind aceste din urmă cuvinte, Farrow se bucură de sprijinul neaşteptat pe care-l găsise aici. Îl lămuri în grabă pe băştinaş despre ce e vorba şi-i mărturisi temerea că John Webster ar fi ucis pe tânăra fată. În acelaşi timp îi expuse planul său, ca să aştepte eventuala înapoiere a lui Webster. Ar fi mai bine, însă, ca paza coastei de apus să fie făcută de oamenii căpeteniei, pentru ca James Bird să nu intre la bănuiala.

Matu primi imediat propunerea şi trimise pe doi din supuşii săi cari stăteau ascunşi în tufiş – să facă de paza pe lângă casa englezului. După două ceasuri urma să fia schimbaţi de alţii.

— În vremea asta am putea întreprinde o mică vânătoare împotriva unui peşte-ferestrău – propuse George. Un prilej ca acesta se întâlneşte cam rar.

— Dacă Matu cu oamenii săi vrea să ne ajute, am putea încerca, zise Farrow. Adu-ţi căngile, George. Mă tem numai că bărcile noastre de aluminiu sunt prea slabe pentru ei.

— Aducem noi kanu-uri propuse Matu şi se tăcu nevăzut în tufiş.

IV.
O LUPTĂ GROZAVĂ

MINUNAT! EXCLAMĂ GEORGE, cu ochii sclipitori de bucurie. Vei vedea, tată, că vom prinde şi noi monştri dintr-aceia din cari a prins căpitanul englez. Nici nu-ţi închipui ce bine îmi pare...

— Numai să fii cu băgare de seamă, George! strigă Farrow după el, căci tânărul şi alerga spre submarin ca să scoată căngile şi frânghia din magazie. Ştii prea bine că nu e de glumit cu un peşte-ferestrău. Nici nu mi-a trecut prin minte că am putea găsi astfel de monştri, altfel poate nici n-aş fi căzut la învoială.

Petre făcu şi el o mutră îngrijorată şi mormăi:

— Am bănuit eu îndată asta, când l-am văzut citind din nou

cartea aia englezească. Tare mi-e teamă, domnule căpitan, că se va întâmpla o nenorocire. Eu, cel puţin, sunt sătul, de rând cu afurisitul acela de rechin ciocan. N-oi uita cât oi trai cum ne-a tarat dihania zeci de kilometri .

— Ei, aia a fost o aventura excepţionala cum nu se întâmpla de doua ori în viata unui om. Răspunse Farrow. Nădăjduiesc că întreprinderea de acum a lui George nu va fi atât de primejdioasă, cu atât mai mult cu cât se pare că Matu cunoaşte bine năravurile monştrilor. Căpitanul englez scria că ei o iau imediat la fugă când îi atinge cangea. Târăsc apoi kanu-ul câteva ceasuri după ei, apoi sunt atât de obosiţi de luptă, încât pot fi traşi cu uşurinţă la ţărm şi ucişi cu câteva gloanţe.

— În teorie pare să fie foarte simplu, dar în practică cred că va fi cu totul altfel, răspunse Petre. Aha ! uite că vin băştinaşii cu kanu-urile. Hm... cu luntrişoarele astea uşurele nu-mi închipui eu ai putem prinde un peste atât de uriaş.

Din tufiş se iviră şase băştinaşi, ducând trei kanu-uri lungi şi înguste, pe cari le puseră pe apă. Matu se apropia de Farrow şi zise:

— Domnule căpitan, şase oameni vâslesc kanu-urile. Dintre d-voastră vor veni numai trei, în fiecare kanu câte unul. Mai mulţi nu se poate.

— Ah! asta-i cam neplăcut, răspunse căpitanul. Aş fi dorit sa-l am pe băiatul meu lângă mine. Dar cel puţin te rog să mergi tu cu el în acelaşi kanu. Pe unde se aflã peştii cei mari?

— Chiar la ieşirea din golf, răspunse căpetenia. Acolo apa e puţin adâncă şi ei pot îl văzuţi pe fundul mării. Oh! căngile sunt foarte bunel exclamă el când se ivi George cu ele.

Acestea erau astfel lucrate, încât beţele de bambu lungi de patru metri – cu cari erau împinse sau aruncate – se puteau desprinde lesne din fiarele ascuţite, prevăzute cu undiţe. Frânghia de Manila era fixată de una din urechile fierului.

— George, Matu nu poate lua decât pe unul din noi în fiecare kanu, zise căpitanul. Aşadar, vom merge tu, eu şi Petre – dacă vrea, bine-nţeles.

— Parcă n-o să merg ! Acum mi s-a deschis şi mie pofta, zise Uriaşul. Mai întâi, vreau să fiu în apropierea domnului George. Poate că tot se întâmplă ceva şi atunci voi putea, cel puţin, să-i fiu de ajutor. Domnule George, văd c-ai uitat să iei puştile. Dacă nu mă înşel, monştrii trebuie împuşcaţi după ce i-am tras la mal.

Alergă repede la submarin ca s-aducă trei puşti. În vremea asta, Matu examină cu atenţie căngile şi nu mai contenea să-şi exprime admiraţia.

Povesti căpitanului că doborâse odată un astfel de monstru, pe care-l rănise de moarte cu înţepături de suliţe. Peştele-uriaş a servit de

ospăţ întregului trib.

Capetele libere ale frânghiilor de Manila fură fixate la prora kanu-urilor, în aşa fel că legăturile sa se poată desfăşura lesne când cangea se prindea de peste. Matu îi mai sfătui pe cei trei marinari sa se trântească pe fundul kanu-urilor, îndată ce vor arunca căngile spre a nu fi azvârliţi peste bord când frânghiile se vor întinde.

Toate pregătirile erau gata. La prora kanu-urilor pe care le vâsleau băştinaşii stăteau îndrăzneţii marinari, aşteptând apariţia vânatului.

Kanu-ul în care se afla George era în fruntea celorlalte; tânărul îl rugase pe Matu să-l lase pe el să se apropie cei dintâi de peştele uriaş.

Ajunseră curând la capătul golfului şi kanu-ul său alunecă încetişor în apa liniştită a ţărmului care cădea oblic în mare.

George stătea cu cangea pregătită şi privea cu încordare în apa limpede. Băştinaşii vâsleau fără zgomot, privind şi ei cu atenţiune peste marginea kanu-urilor, în fundul apei.

De-odată, Matu ridică braţul şi arătă pe adâncul mării. George trasări speriat când se uită în direcţia indicată. Să fie într-adevăr un peşte lucrul acela negricios, enorm, pe care l-ar fi ţinut mai degrabă drept o stâncă uriaşă? Şi pe monstrul acesta, lung de vreo nouă metri, să-l prindă cu cangea?

Căpetenia dăduse poruncă vâslaşilor să se apropie cu băgare de seamă de monstru, apoi şopti lui George:

— Să azvârli cu toată puterea, pe cât cu putinţă pieziş. Apoi te aşezi pe fundal kanu-ului.

George ridică cangea. Inima-i bătea să-i spargă pieptul, căci nu bănuise că va da aici peste astfel de monştri. Altceva era să citeşti în cărţi despre dihănii de-astea, şi altceva să dai ochi cu ele. Dar acum, nu mai putea da înapoi.

Kanu-ul se apropia tot mai mult de monstrul care stătea liniştit pe fundul mării. Apa avea aici o adâncime de vre-o trei metri şi spatele peştelui-ferăstrău, – a cărui armă dinţată George o recunoştea lămurit acum – se afla la un metru jumătate de la suprafaţă.

— Acum! şopti Matu, când vârful kanu-ului fu deasupra dihăniei,

George îşi adună tot curajul şi aruncă arma ascuţită în apă.

Simţi îndată cum fierul pătrunse adânc în trupul peştelui uriaş, apoi o smucitură, care era cât p-aci să-l arunce peste bord.

Monstrul, lovit, ţâşni cu iuţeala fulgerului în apa adâncă.

— Lasă-te jos! strigă Matu. L-ai nimerit bine!

Frânghia începu să se desfăşoare cu repeziciune. George se temea că atunci când se va întinde de tot va desface kanu-ul din încheieturi; dar la o poruncă a căpeteniei băştinaşii începură să vâslească înainte din răsputeri. Fireşte că monstrul alerga mult mai repede ca barca, dar dacă kanu-ul avea viteză mare, smucitura produsă de funia întinsă nu

putea să fie prea primejdioasă.

Totuşi, când funia se desfăşură, în întregime şi rămase încordată, se produse o smucitură atât de grozavă încât George căzu peste cap, în braţele lui Matu, care se afla îndărătul lui.

Cu o iuţeală fantastică, kanu-ul uşurel zbura peste apă, la proră se înălţă un val spumos şi tânărului începu să-i bată inima cu putere, temându-se că monstrul va trage barca în adânc.

Când se întoarse, îl văzu pe Matu râzând în hohote. Căpetenia îi făcu un semn liniştitor, dădu din nou o poruncă, apoi începu să vâslească îndărăt, împreună cu oamenii săi. Viteza cu care monstrul trăgea barca înainte nu prea fu micşorată prin aceasta, dar forţele peştelui-ferestrău slăbeau simţitor. Cu fierul ascuţit în trup n-ar mai fi putut târî mult kanu-ul supraîncărcat.

Totuşi monstrul alerga mereu cu aceeaşi viteză, spre largul mării. La orizont se ivi insula vecină şi George se împăcă cu gândul că va debarca acolo.

El îşi aşezase puşca pe genunchi, gata să se folosească de ea. De-ndată ce dihania va ieşi la suprafaţă, era hotărât să tragă imediat într-unsa.

Se întoarse şi văzu, la vre-o două sute de metri în urmă, barca tatălui său înaintând cu repeziciune. Şi în ea vâsleau băştinaşii din răsputeri împotriva direcţiei luate de peştele prins cu harponul. Kanu-ul acesta era târât cu şi mai mare viteză, ca acela în care se afla George. Se părea, deci, că tatăl său prinsese un peşte şi mai mare.

Tânărul făcu semne liniştitoare spre căpitan, care răspunse în acelaş fel. Apoi George căută să-l vadă pe Petre. Uriaşul se afla încă la mal, dar acum ridica tocmai cangea şi în clipa următoare o aruncă în apă; apoi se trezi aruncat pe spate. Băştinaşii începură să vâslească înainte şi kanu-ul aluneca pe valuri, ca o nălucă.

Era un frumos succes de vânătoare, fiecare dăduse de un peşte-ferestrău şi-l prinsese cu cangea. Dar trebuiau să aştepte sfârşitul. Mai putea trece câteva ceasuri până ce monştrii să obosească pentru a fi posibil să-i târască la mal.

Căpitanul englez, a cărui descriere îl îndemnase pe George să pornească la această vânătoare, spunea că unii din aceşti monştrii îl târâseră ceasuri de-a rândul cu iahtul său de douăzeci de tone.

Cu cât trecea timpul, cu atât George era mai liniştit. Care va să zică nu era chiar atât de primejdios cum îşi închipuise el în clipa când zărise trupul uriaş al peştelui. O plimbare de câteva ceasuri pe mare n-avea ce să-i strice.

Viteza începu să se micşoreze, puterile monstrului păreau că slăbesc. Şi acum făcu chiar un ocol, întorcându-se din drum,

George se temea să nu se ciocnească cu kanu-ul în care se afla tatăl său. Dar peştele făcu ocolul acesta cu viteză atât de mare, încât trecu

ea o săgeată pe lângă kanu-ul celalalt S-ar fi produs, desigur, o catastrofă dacă cele două bărci s-ar fi încrucişat şi s-ar fi încurcat frânghiile.

Când bărcile trecură una pe lângă alta, tatăl şi fiul îşi făcură din nou semne liniştitoare. Din păcate, depărtarea era prea mare, ca să se poată înţelege prin viu grai. George era încredinţat, că peştele prins de tatăl ştiu, ca şi acela al lui Petre, se vor reîntoarce la ţărm. Observaţia aceasta o făcuse şi căpitanul englez. Poate că animalele vroiau să moară – sau să lupte - acolo unde erau la ele acasă...

Cel puţin ăsta părea să fie gândul monstrului prins de George; el târa kanu-ul cu aceeaşi viteză ameţitoare, îndărăt spre insula, care nici nu se mai zărea cu ochiul liber. Şi hienele mărilor – rechinii – cari mişunau pe acolo, se întoarseră şi ele, întovărăşind peştele rănit

Căpetenia Matu apucă funia groasă a căngii, şi strigă lui George:

— Trage încetişor, acum îl avem în mina! Tânărul dădu şi el ajutor, dar fu uimit de greutatea monstrului, care atârna de frânghie. Şi din nou îl cuprinse un simţimânt neplăcut, acum, în clipa hotărâtoare.

Ce va face dihania când va fi târâtă, în sfârşit, pe ţărm, şi ciuruită de gloanţe? Era mult mai lungă decât kanu-ul, aşa că cei dinăuntru trebuiau să caute să sară repede pe uscat, înainte de a începe lupta finală. Era şi mai bine dacă gloanţele vor fi slobozite de pe ţărm, căci în zvârcolelile morţi monstrul ar fi putut sfărâma kanu-ul cu o singura izbitură de coadă.

George trecu acum prin faţa lui Petre, care era târât de prada sa cu o viteză ameţitoare. Credinciosul Uriaş îi făcu semne liniştitoare, dar cu toată depărtarea la care se aflau, tânărul văzu că avea o mutră foarte serioasă. Probabil că era încă stăpânit de credinţa ca vânătoarea asta nu va sfârşi cu bine.

Când George se mai întoarse odată, văzu că şi kanu-ul tatălui său era târât spre mal. Asta însemna că şi cu Petre se va întâmpla acelaşi lucru şi puteau nădăjdui ca toţii că vânătoarea se va sfârşi fără primejdii. Odată pe uscat, dihăniile prinse nu le mai puteau face nimic.

George se simţea tot mai liniştit, pe măsură ce se apropia de coastă. În vreme ce vâslaşii căutau să încetinească mersul bărcii, vâslind îndărăt, George încercă să tragă funia. Dar împotriva forţei uriaşe a monstrului, n-ar fi ajutat nici puterile a zece bărbaţi voinici.

Întorcând capul, îl văzu pe Matu făcându-i semne liniştitoare, apoi îi zise:

— Merge bine, punem curând mâna pe el.

La vre-o două sute de metri îndărătul lui, George îl văzu venind pe tatăl său şi, departe de tot, kanu-ul în care se afla Petre, făcea tocmai ocolul care trebuia să-l aducă şi pe el spre insulă.

Lui George începu să-i placă viteza ameţitoare cu care alerga. Nici-

o barcă cu motor n-ar fi putut goni mai repede.

Insula era aproape de tot, doar câteva minute şi monstrul rănit se va afunda în nămol, Băştinaşii începură să vâslească cu băgare de seamă spre ţărm şi când ajunseră, săriră cu toţii pe uscat, apucară funia de căpătâi şi o legară repede de trunchiul puternic al unui copac. Acum aveau în mână monstrul – dacă nu cumva îşi va smulge cangea din trup...

Deocamdată, peştele fierăstrău stătea liniştit şi nu se clinti când băştinaşii începură să tragă de funie. Nici când, la porunca lui Matu smuciră, nu se lasă înduplecat sa iasă la suprafaţa. George stătea cu arma în mână, aşteptând să se ivească dihania îşi pierdu însă răbdarea văzând că nici n-avea de gând să iasă din nămol, în cele din urmă se adresă căpeteniei:

— Cred că e mai bine să ne ducem cu kanu-ul spre el; luăm cu noi numai doi vâslaşi, ceilalţi oameni vor rămâne la funie. Îi voi trimite de sus câteva gloanţe în trup. Poate că izbutesc să-l ucid în felul ăsta.

Matu făcu mai întâi o mutră îngrijorata, apoi dădu din cap şi răspunse cu seriozitate:

— Împuşcă bine, altfel peştele devine furios!

Făcu semn unui vâslaş, apoi urcară cu toţi în kanu. George se aşeză la proră, îndărătul său era căpetenia, apoi celălalt vâslaş. Cu băgare de seamă porniră barca spre locul unde zăcea, pe fundul mării, monstrul negricios

La vre-o zece metri de el se opriră, George se ridică în picioare, ţinti, apoi trase trei gloanţe unul după altul, în apa străvezie.

Efectul împuşcăturilor fu cu totul neaşteptat. Cu o iuţeală uimitoare pentru un uriaş ca acesta, monstru! ţâşni de pe fundul mării, stârnind un adevărat nor de nămol, apoi se ivi la suprafaţă la vreo douăzeci de metri depărtare. Apa clocotea sub loviturile cozii sale enorme şi în clipa următoare se năpusti ca o ghiulea spre kanu.

George slobozi repede încă doua gloanţe drept în capul monstrului, apoi azvârli puşca şi se apucă cu mâna stângă de marginea kanu-ului, ca să nu cadă.

Dar în aceeaşi clipă arma grozavă a dihăniei — ferestrăul cu dinţi ascuţiţi – găuri peretele de lemn al kanu-ului, trecând printr-unsul ca printr-o cutie de chibrituri. [Vezi ilustraţia de pe copertă). O smucitură puternică, apoi apa năvăli în barcă şi o umplu repede.

Câteva clipe George se gândi la rechinii cari mişunau pe aici, dar îşi spuse apoi că trebuiau să dispară cât mai repede din apropierea peştelui-ferestrău, a cărui armă grozavă biciuia marea ca turbare.

Din fericire ţărmul era numai la douăzeci de metri şi împreună cu cei doi băştinaşi înotă cu grabă spre limanul salvator, unde şi ajunseră în curând, nevătămaţi.

Ceilalţi băştinaşi şi începuseră să tragă peştele spre ţărm. Cei trei

înotători dădură şi ei o mână de ajutor. Trebuiau să lucreze repede, pentru a aduce la adăpost prada preţioasă, înainte ca rechinii lacomi să-i sfâşie carnea.

Monstrul se apropia tot mai mult, cangea era înfiptă atât de bine, încât cei ce trăgeau îşi puteau încorda acum toate puterile. În cele din urmă dihanie ajunse în apa scăzută a plajei, unul din băştinaşi alergă spre ea şi-i legă funia de ferestrău. La un strigăt al căpeteniei se iviră din tufişuri alţi băştinaşi, vreo douăzeci la număr.

Acum era uşor să tragă peştele cu totul pe uscat.

George clătină capul uimit, privindu-l mai de aproape. Era lung de cel puţin nouă metri, avea o circumferinţă enormă şi cântărea peste patru mii de kilograme.

ÎI cuprinse un simţimânt de mândrie: el prinsese monstrul acesta cu ajutorul unei simple cange şi gloanţele sale îl doborâseră de istov.

Îi părea rău de pierderea puştii, dar se mângâia cu gândul că mai erau destule pe bordul submarinului. Renunţa cu plăcere la dânsa, în schimbul ferestrăului uriaş, care-i se cuvenea lui, el fiind acela care aruncase cangea.

Acum se apropia şi kanu-ul în care se afla căpitanul. Şi peştele lor se afundă în nămol, iar băştinaşii vâsliră repede la ţărm. Farrow, care observase cu spaimă atacul monstrului asupra kanu-ului lui George, fixă cu atenţiune locul unde zăcea dihania şi începu să tragă de pe ţărm, glonţ după glonţ.

Deodată peştele ţâşni din apă, se năpusti cu ferestrăul la dreapta şi ia stânga, gonind rechinii înspăimântaţi – pe urmă rămase liniştit. Două gloanţe i se înfipseră în cap, omorându-l pe loc. Cu ajutorul băştinaşilor fu tras la ţărm; monstrul acesta, era tot atât de mare ca al lui George.

Peste când minute, aceeaşi soartă o avu şi peştele asupra căruia aruncase cangea Petre.

Cei trei marinari priviră uimiţi monştrii pe cari băştinaşii îi ciopârţeau acum de zor. Ferestraiele uriaşe; şi grele fură desprinse cu băgare de seamă de oamenii lui Matu şi predate tovarăşilor. Erau trofee pe cari şi le câştigaseră cu mari primejdii.

V.
O PEDEAPSA GROZAVA

— **ACUM SĂ NE ÎNAPOIEM LA SUBMARIN,** zise Farrow. N-am venit aici sa prindem peşti-ferestrău, ci pentru a salva pe o tânăra fată de la primejdie. Sunt tare curios să văd dacă John Webster se va arăta. Ce mai spaimă va trage, când Bird îi va povesti că am fost pe aia!

— Mai ales când va afla că cunoaştem povestea cu miriapozii, adăogă George. Poate că la spaima lui va face vre-o prostie care să ne

fie nouă de folos.

Farrow tocmai vroia să se despartă de Matu, când veni în goană un băştinaş şi spuse ceva căpeteniei.

— John Webster s-a înapoiat singur cu barca cu motor, zise Matu căpitanului. Eu o voi răzbuna, însă, pe fată, dacă el a ucis-o cumva.

— Trebuie să ocolim imediat insula, cu submarinul, fu de părere Farrow. Dacă s-a înapoiat singur, mi-e teamă că s-a întâmplat o nenorocire. Mai am nădejdea că a dus-o pe Mady Bird pe vre-o altă insulă, unde se află într-o situaţie atât de grozavă, încât o va sili prin asta să-i trădeze taina tatălui ei. Când va auzi însă acum de la Bird cât de bine suntem noi informaţi, o va ucide, probabil, pentru propria lui siguranţă.

— Mă luaţi şi pe mine? se rugă căpetenia. Poate vă voi fi de folos, căci cunosc bine pădurile acestor insule

Farrow chibzui câteva clipe, apoi zise:

— Bine, Matu, vino cu noi. Va fi nevoie, poate, să-l urmărim pe John Webster prin desişul vre-unei insule. Trebuie să ne grăbim, însă, căci mă tem să nu se întâmple o nenorocire.

La o poruncă a căpeteniei, câte doi băştinaşi luară ferestraiele grele ale monştrilor şi porniră cu ele în goană de-a lungul ţărmului, spre locul unde acostase submarinul. Ceilalţi îi urmară. Matu mai întrebă dacă să puie oamenii să aducă şi căngile cu funiile, dar spre marea lui bucurie Farrow îi răspunse că-i le dăruieşte. Va avea acum posibilitatea să prindă mai lesne peşti-ferestrău, a căror carne părea să servească tribului drept hrană.

Pe bordul „Dox”-ului totul era gata de plecare. Rindow, care privise cu atenţiune prin ochean la lupta ce se desfăşurase pe mare, întrebă dacă barca de aluminiu să rămâie pe punte, pentru a putea fi lăsată imediat pe apă, dar căpitanul puse oamenii s-o demonteze repede şi s-o ducă în magazie. Apoi zise primului ofiţer;

— Băştinaşul care stătuse la pândă ne-a adus vestea că John Webster s-a înapoiat singur cu barca cu motor. Nu ne va folosi la nimic, deci, dacă vom merge pe uscat, căd tot nu va vrea el să ne lămurească unde a lăsat-o pe Mady. De aceea, va trebui să ne lăsăm în apă, când vom ajunge pe coasta de apus. Bănuiesc că ne va duce el-însuşi acolo unde a ascuns-o pe Mady Bird. Sper că. a lăsat-o în viaţă, pentru a-i smulge taina tatălui ei. Acum însă va căuta s-o îndepărteze, ea fiind o martoră primejdioasă, după ce va afla prin Bird că noi ne ocupăm foarte de aproape cu soarta ei.

În vreme ce vorbea, căpitanul conduse vasul prin canalul adânc ai golfului, îndreptându-l spre larg. Apoi luă direcţia spre nord şi ocoli capătul de sud al insulei.

Acum trebuia să fie cu băgare de seamă şi dădu imediat comanda

pentru afundare. Rindow cobora repede scăriţa, Farrow închise capacul turnului şi-l urmă pe primul ofiţer, Matu stătea jos în cabina de comandă şi privea cu uimire la ciudatele aparate, răspândite pretutindeni.

Când ajunseră la vre-o trei sute de metri de casa lui Bird, Farrow dădu ordin de oprire. Zări lămurit cele două bărci cu motor; aşadar John Webster nu-şi luase încă tălpăşiţa.

— Trebuie să rămânem câtva timp la pândă aici – zise el către Rindow - periscopul nu-l vor putea zări ei de la depărtarea asta. Sunt încredinţat că Webster va porni îndată la drum – dacă nu cumva a şi ucis-o pe Mady Bird. Poate să fi făcut asta într-un moment de furie, văzând că ea aruncase peste bord bidonul cu documentele preţioase.

— Presupunând că s-a întâmpini aşa, ce vom face? întrebă Rindow.

— Debarcăm, începem să căutăm comoara, punem crima în socoteala lut Bird şi Webster şi transmitem primului post de poliţie englezesc o radiogramă, în care povestim faptele. Apoi vom găsi un mijloc să predăm autorităţilor hârtiile şi comoara găsită. Bird şi Webster îşi vor primi pedeapsa meritată, căci noi vom depune mărturie sub prestare de jurământ în privinţa miriapozilor găsiţi în bidon. Şi dacă autorităţile nu le vor face nimic celor doi ticăloşi va lua Matu pe seama lui pedeapsa.

— Aşa e – ba eu cred că cei doi criminali vor fi mai mulţumiţi dacă vor fi pedepsiţi conform legii. Ar putea deveni foarte neplăcut pentru ei, dacă Matu se va ocupa de chestie.

— Eu tot ma nădăjduiesc că Webster a ascuns-o undeva pe Mady, poate pe vre-o insulă unde roiesc miriapozii. Prin asta urmăreşte, probabil, s-o înduplece.

— Tată – interveni George în discuţie – individul acesta neomenos e în stare de aşa ceva. Dar tocmai îmi vine în gând că Matu ar putea cunoaşte o asemenea insulă. Putem pleca într-acolo înaintea lui Webster ca s-o eliberăm pe tânăra fată.

— Ai şi tu dreptate – răspunse căpitanul. Ia întreabă pe căpetenie.

George făcu întocmai, dar Matu nu ştia ce vrea să înţeleagă tânărul prin „miriapozi”. Nu cunoştea nici celelalte denumiri ale acestor insecte, cum ar fi „centiped”, etc. George nu ştia cum să-l lămurească mai bine, când de-odată îi veni o idee. Alergă la doctorul Bertram şi-l rugă să-i dea borcanul cu insectele moarte.

Acum Matu pricepu şi deveni foarte iritat, căci aflase în vremea asta de la Farrow, ce bănuia acesta.

— El spuse că o astfel de insuliţă se afla la apus de-a lui. Petecul acela de pământ era foarte temut, căci insectele veninoase roiau pretutindeni pe acolo. Nici-un om n-ar putea sta fără să vie în atingere cu ele.

— Atunci să plecăm repede, hotărî Farrow. Am presimţirea că ticălosul acesta a târât-o acolo pe biata fată.

Dădu imediat ordin să fie puse în funcţiune electromotoarele, apoi se îndepărtă de insulă, luând-o spre apus.

Cercetându-l pe Matu, află că insula cu miriapozii se afla atât de departe, încât un kanu cu şase vâslaşi ar avea nevoie de o zi întreagă spre a face drumul până acolo. Asta însemna vre-o sută de kilometri pe cari, însă, submarinul îi putea străbate în câteva ceasuri. Căci îndată ce nu se mai zări insula pe care locuiau Bird şi Webster, căpitanul ridică vasul la suprafaţă şi punând în funcţiune motoarele Diesel, opri compresoarele şi monstrul de oţel porni ca o săgeată pe întinsul mării.

Matu fu adus în turn ca să le arate drumul. Căpetenia clătină capul cu mirare când observă viteza enormă a „Dox”-ului, dar nu zise nimic. Nu s-ar fi mirat, poate, nici dac-ar fi văzut că submarinul se ridică deodată în văzduh.

Nu se scurseră nici două ceasuri, când el arătă cu mâna în zare, unde se ivise un punctuleţ negru.

— Insula, risc Matu, scurt. Nu trebuie, însă, să păşim pe ea şi mai ales eu, care sunt aproape gol.

— Sunt de părere să ne încălţăm cizme înalte şi să ne punem mantalele impermeabile, apoi ne acoperim fata cu apărătoarele de ţânţari şi tragem mănuşile cele groase pe mâini, zise Farrow. În felul acesta vom putea cerceta în linişte primejdioasa insulă. Daca Mady Bird se află pe ea, atunci Webster trebuie să fii purtat de grijă s-o apere în vre-un fel de insectele acelea grozave.

— Repede, George, îngrijeşte ca totul să fie pregătit, viu şi eu îndată jos. Spune-i şi doctorului şi lui Petre că ne vor însoţi.

Tovarăşii se îmbrăcară cu cea mai mare grabă, având grijă, în acelaşi timp, să nu le rămână descoperită nici-o parte din obraz sau mâini.

Când se iviră din nou în turn, insula era aproape de tot. Până în ultima clipă Farrow lăsă maşinile să funcţioneze cu toată forţa, ca să nu piardă nici-o secundă. Tânăra fată trebuia să-şi fi pierdut minţile de spaimă, dacă se afla intr-adevăr pe insuliţa asta, în mijlocul miriapozilor veninoşi.

Din fericire malurile insulei cădeau drepte în apă, astfel că submarinul se putu apropia. Din primul moment tovarăşii văzură cât de numeroase erau ciudatele insecte, căci multe căzuseră în mare, unde se înecaseră. Dar printre tufişuri roiau pretutindeni, unele din ele având dimensiuni neobişnuite.

— Dragă Rindow, când vom fi coborât pe uscat, te sfătuiesc să dai vasul îndărăt. Nu e exclus ca o grozăvie dintr-astea s-ajungă pe submarin. Ar fi foarte neplăcut.

George se şi afla la proră. O clipă şovăi, văzând insectele roind în tufişul apropiat, apoi, observă o urmă lată, care ducea în desiş. Ramurile erau frânte, frunzele rupte – ca şi cum cineva ar fi cărat o povară prin tufiş.

Un simţimânt de nelinişte puse stăpânire pe el. Peste ce va da oare, dacă se va conduce după urma aceasta? Desigur, peste trupul neînsufleţit al tinerei fete, care-şi va fi dat sufletul în prada unor chinuri grozave.

Gândul acesta îl făcu să sară repede pe uscat. Poate tot nu era încă prea târziu? Poate că nemernicul de Webster făcuse în aşa fel ca fata să nu fie atinsă de insecte, doar numai înspăimântată de prezenţa lor.

Fără să ţie seamă de prevenirile tatălui său, George pătrunse în tufiş. Era apărat împotriva miriapozilor veninoşi, cari acum începură să-i sară pe mâini şi pe braţe, picând din crengile copacilor.

Ajunse intr-o rarişte mică şi se opri îngrozit. În mijlocul ei, prin a cărei iarbă scurtă foiau cu miile insectele negre, se afla o cuşcă mare din pânză de sârmă, în care stătea ghemuită o tânără fată, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Era o cruzime pe care numai un crier bolnav o putuse născoci. Webster trebuie s-o fi vârât în cuşcă pe Mady încă de pe insula lor, pentru a o aşeza apoi în mijlocul insectelor veninoase.

Miriapozii nu-i puteau face nimic, dar se târau pe pânza de sârmă, se aflau mereu în jurul ei, îngrozind-o cu prezenta lor. Era o tortură atât de neomenoasă, încât George avu nevoie de câteva clipe de reculegere, înainte de a se putea gândi la salvarea fetei.

În vremea asta, sosiră şi ceilalţi tovarăşi. Rămaseră şi ei încremeniţi în fata priveliştii înfiorătoare, apoi săriră toţi patru în luminiş. Auzind zgomot, tânăra fată se cutremură, ochii-i se holbară şi strigă cu disperare:

— Spun totul, spun totul, numai nu deschideţi cuşca!

— Asta n-o vom face în nici-un caz – o linişti Căpitanul Farrow. Te vom scoate acum de pe insula asta grozavă, apoi vom purta de grijă ca John Webster şi unchiul d-tale să-şi capete pedeapsa meritată. Am găsit bidonul pe care furtuna l-a aruncat pe insula noastră şi am pornit îndată să punem la cale salvarea d-tale. Fii liniştită, căci nu vei mai vedea mult timp insectele acestea grozave. Pe submarinul nostru, care se află la ţărmul insulei, vei fi în deplină siguranţă. Te vom scoate de aici cu cuşcă cu tot.

Petre nu mai aşteptă ordinul căpitanului, ci ridică repede cuşca pe braţe şi zise:

— Ticălosul acela a prevăzut-o cu mânere, ca s-o poată târî singur. Vai de mămulica lui dacă mi-o cădea în labă!

Încetişor şi cu băgare de seamă duse cuşca printre tufişuri. Tovarăşii de pe submarin scoaseră exclamaţii de spaimă când îl zăriră

cu ciudatul obiect în braţe, căci îşi dădură seamă îndată de planul fioros al lui Webster.

De-abia când submarinul se îndepărtase de insulă, Farrow deschise uşa cuştii şi zise:

— Acum eşti în siguranţă, domnişoară Bird. Vino afară fără teamă, căci te afli între prieteni. Poate că numele meu nu-ţi e străin, eu sunt căpitanul Farrow şi cei doi din jurul meu sunt vitejii mei camarazi.

— Oh! M-aţi salvat de la o moarte înfiorătoare, suspină fata, ieşind din cuşcă, sprijinită de Farrow. Cum să vă mulţumesc? Eram aproape să-mi pierd minţile când m-am văzut în mijlocul acestor insecte veninoase, de cari mi-era groază întotdeauna.

— După cum spuneam, am găsit bidonul d-tale – zise Farrow – şi am început imediat să ne ocupăm de dumneata. Fii mulţumită că am deschis noi tinicheaua, căci am găsit în ea doi miriapozi, pe cari Webster i-o fi pus acolo, pentru ca să te înspăimânte pe d-ta şi să te ucidă în felul acesta. Vroia să afle taina tatălui d-tale.

— Da, atât unchiul cât şi el au stăruit de mine, dar eu n-am spus nimic, căci tata m-a rugat să nu caut taina înainte de a fi împlinit douăzeci şi unu de ani.

— Bine, domnişoară, n-ai decât s-aştepţi până atunci; noi, însă, îţi putem spune locul unde se află taina. Bănuiesc că e vorba de o comoară.

— Da, aşa mi-a spus şi tata, dar trebuie să dispun de dânsa de-abia după ce voi fi devenit majoră. Probabil că nu avea multă încredere în fratele său.

— Avea şi dreptate. Dar ia spune, unde vrei să rămâi până atunci?

— Voi pleca imediat cu barca mea cu motor pe insula Uvea din Noua Caledonie, răspunse Mady, cu hotărâre. Guvernatorul de acolo a fost prieten cu tata şi sunt sigură că mă va primi cu bucurie. Peste o jumătate de an, voi fi majoră.

— Şi noi vom purta de grijă ca atât unchiul d-tale, cât şi John Webster să nu-ţi poată fi primejdioşi, răspunse Farrow. Băieţi, duceţi cuşca sub punte! Iar d-ta, domnişoară Bird, nu trebuie să te arăţi până nu voi fi stat eu de vorbă mai întâi cu cei doi ticăloşi.

Rindow luase conducerea vasului şi-l îndreptă spre insula unde locuiau criminalii. Toţi camarazii aveau chipurile întunecate şi nu se apropiau de loc cu gânduri bune de sălaşul nemernicilor.

În special mutra ce o făcea uneori Matu, te băga în sperieţi. Când o zărise pe Mady Bird, faţa îi străluci de bucurie, apoi, când pricepu cât de grozav s-a purtat Webster cu ea, chipul îi se schimonosi de furie. Toţi simţeau că soarta lui John Webster era pecetluită.

Farrow ordonă lui Petre şi lui Kard să-l ţie sub ochi, ca să nu se dea la vre-o nechibzuinţă, căci vroia să aibă mai întâi o mărturisire a

ticălosului.

Dar când barca se apropia de insulă şi Webster veni la ţărm împreună cu Bird, chipul lui Matu nici nu tresări, dimpotrivă, cobori pe uscat în urma căpitanului, fără să se uite la englez şi se îndreptă spre desiş din care se ivi imediat unul din oamenii săi.

Matu vorbi ceva cu el, apoi se întoarse spre grupul de bărbaţi, cari se apropiaseră de Bird şi Webster.

— Acesta e vestitul căpitan Farrow – spuse Bird, ironic – vrea să afle de la tine ceva cu privire la miriapozi, dragă John.

— Hm, sunt foarte veninoşi şi provoacă dureri mari când îi atingi, zise Webster cu cinism.

Se vedea că cei doi ticăloşi se vorbiseră şi încercau acum s-o facă pe nevinovaţii. Asta se şi dovedi când Webster urmă:

— Ce vor, de fapt, domnii de la noi, James? De ce nu le interzici să calce pe insulă? Păcat că nu se află vre-o instituţiune poliţienească sau vre-un vas de război prin apropiere, căci i-am preda imediat.

— Te înşeli – răspunse Farrow, calm – v-am preda noi pe voi, punându-vă sub acuzaţia de tentativă de omor. Unde se află Mady Bird?

— La guvernatorul din Uvea, dacă vrei să ştii cu orice preţ, răspunse Webster, râzând batjocoritor. Dar cred că nu veţi avea îndrăzneală să vă duceţi acolo.

— Nici nu e nevoie, căci Mady Bird are intenţia să se ducă de abia unde spui, ca să aştepte în linişte trecerea celor şase luni până la majoratul ei. Vroiam, însă, să fac o afacere cu d-ta. Cât plăteşti pentru o cuşcă ca asta?

Farrow şi tovarăşii săi se dădură la o parte şi cei doi criminali zăriră pe puntea submarinului cuşca de sârmă în rare fusese vârâtă fata.

Ca loviţi de trăsnet, englezii făcură ochi mari, dar după câteva clipe Webster îşi învinse turburarea şi rosti cu glas răguşit:

— N-avem nevoie de aşa ceva, n-ai decât să ţii pasări într-unsa, dacă-ţi face plăcere!

— Nici nu mă gândesc să-i dau vre-o întrebuinţare. Am găsit-o pe o insulă din apropiere şi mi-am spus că ar fi a dumneavoastră. De altfel, sunt şi foarte mulţi miriapozi pe acolo.

Bird îşi pipăi buzunarul în care ţinea revolverul. Chipul îi se schimonosise şi cu glas schimbat scrâşni:

— Ce însemnă toată comedia asta, ce vreţi de la noi?

— Vroiam numai să v-aduc la cunoştinţă că Mady Bird va fi condusă de noi pe insula Uvea. Cât pentru voi, cred că va veni în curând o barcă a politiei, ca să vă ia în primire.

— Ce tot îndrugi d-ta? Mady e la guvernator! Răcni Bird, a cărui frunte era îmbrobonată de sudoare.

Farrow făcu un semn lui Rindow, care se afla în turnul submarinului. După câteva clipa Mady Bird se ivi în deschizătură şi privi liniştită la cei doi criminali.

Atunci se produse ceva neaşteptat. Webster se întoarse cu iuţeala fulgerului şi alergă cu paşi mari spre desiş, în care dispăru, urmărit de Matu. Bird, însă, scoase revolverul şi înainte ca cineva să-l poată opri, îşi trase un glonţ în tâmplă.

Se prăbuşi horcăind, apoi se ridică pe jumătate şi murmură:

— Da, am vrut s-o ucidem, ca să punem stăpânire pe comoară. Am bănuit mereu că nu va sfârşi bine chestia asta. Acum mi-am primit pedeapsa, am fost îndemnat de Webster. Mady, iartă-mă!

Se zvârcoli câteva clipe, apoi căzu pe spate.

Tovarăşii rămaseră turburaţi lângă cadavru şi Farrow ordonă să-i se sape o groapă. Apoi făcu semn lui George. Petre şi la patru marinari să se apropie şi le zise:

— Acum trebuie să-l căutăm pe Webster. Mă tem că-şi va primi şi el pedeapsa înainte de a cădea în mâinile autorităţilor.

Tovarăşii se repeziră în desiş. De-odată, răsună departe de ei un ţipăt înfiorător, apoi altele şi iar altele... Marinarii începură s-alerge intr-acolo, bănuind că Matu hotărâse să facă dreptate.

Un ţipăt mai grozav ca celelalte se auzi iar, pe urmă se făcu tăcere. Farrow, urmat de ceilalţi ajunse într-un luminiş, în mijlocul căruia zăcea trupul nemişcat al lui Webster, care avea cămaşa albă sfâşiată în întregime.

Când marinarii se apropiară, se cutremurară de groază. Miriapozi de lungimi neobişnuite roiau pe trupul şi în jurul criminalului. Matu îl făcuse să-şi ispăşească grozav fapta, omorându-l în chipul cum vroia ticălosul să omoare pe Mady.

Folosindu-se de crengi cu frunze tovarăşii.

Îndepărtară insectele, apoi îl duseră înapoi pe Webster şi-l înmormântară şi pe el creştineşte. Mady nu află despre sfârşitul lui grozav, căci Farrow îi spuse că s-a sinucis şi dânsul ca şi celălalt.

După câteva ceasuri tânăra fată plecă spre Uvea, în barca ei cu motor. Farrow o însoţi cu submarinul, până se ivi în zare coasta depărtată a Noi-ei Caledonie.

Acolo îşi luară rămas bun. Mady Bird îl rugă pe căpitan să se întoarcă peste o jumătate de an, ca să-i ajute la căutarea comoarei. Şi Farrow îi făgădui – fireşte dacă vasul său va mai exista până atunci şi el însuşi va mai fi în viaţă.

Aventurile submarinului Dox 030

Hans Warren

I

O ÎNTÂLNIRE PRIMEJDIOASĂ

SUBMARINUL ÎNAINTĂ LINIŞTIT SPRE APUS. Era o minunată dimineaţă tropicală; Farrow, George şi doctorul Bertram se adunaseră de cu vreme în turn, ca să aspire aerul proaspăt şi să admire răsăritul brusc al soarelui.

Se înapoiau din Noua Caledonie şi aşteptaseră la depărtare bunicică până ce Mady Bird tânăra fata salvată de ei de la o moarte grozava – ajunsese la ţărm cu barca ei cu motor. (Vezi broşura Nr. 29).

Între insulele Bellona de Sud şi Bird, se afla un grupuleţ de insule, pe care căpitanul Farrow le observa adesea cu interes, în trecere, dar nu avusese încă prilejul să debarce acolo şi să le cerceteze mai de aproape.

Erau cinci insule şi fiecare avea cam o jumătate kilometru în diametru – punctuleţe împrăştiate în marea de corali, binecuvântată din belşug cu insule, stânci şi bancuri de mărgean.

Dar toate cinci insuliţele aveau câte o plaja largă, albă ca zăpada şi pereţi de verdeaţă cu arbori mărunţi şi – lucru rar, de altfel – fără palmieri sau alţi copaci uriaşi.

Adesea îşi spusese căpitanul că pe insuliţele acestea s-ar putea duce o viaţă minunată, că ele erau un adevărat rai pământesc pentru omul care căuta liniştea, departe de semenii săi.

Acum avea timp să se ocupe şi de ele, de aceea spuse în treacăt doctorului Bertram:

— Ce-ar fi să ne abatem puţin printre insulele acelea? De mult mă băteam cu gândul s-o fac, dar mi-a lipsit timpul. Te pomeneşti ca descoperim acolo o faună nouă, căci insulele nu par să fie atât de vechi – probabil că au luat naştere de pe urma unui puternic cutremur de pământ. Nu s-ar putea oare, ca unele vietăţi, zvârlite cu prilejul acesta, de pe fundul mării, să se fi aclimatizat în cursul vremii, devenind animale de uscat?

— Hm… părerea d-tale nu e de dispreţuit, dragă căpitane – răspunse doctorul. Eu am spus mereu că există încă animale, de care toată ştiinţa omenească habar n-are încă. Şi asta se raportă cu deosebire la vieţuitoarele din adâncul mărilor. Ştii prea bine, căpitane, că nu există om pe care să-l intereseze mai mult chestiile astea şi n-aş mai sfârşi dac-aş deschide vorba. Şi ca să ne întoarcem la propunerea d-tale, îţi spun că mi-ar fi foarte plăcut să cercetez mai de aproape acesta insule.

— Să ne mulţumim deocamdată să trecem cu submarinul printre ele. Asta o fac mai ales, ca să văd cum stăm cu apa pe acolo. S-ar putea întâmpla să fim nevoiţi vreodată, să fugim pe neaşteptate, când ne-om afla prin ţinuturile astea şi nu strică să cunoaştem bine drumul.

— După cât pot eu să-mi dau seama de aici, apa e destul de adâncă în canalurile înguste dintre insule, îşi dădu cu părerea doctorul Bertram. Asta se poate vedea lesne din culoarea ei închisă. Fireşte că în labirintul asta micuţ ne-am putea ascunde lesne de urmăritori. Aşadar, să ne unim interesele: d-ta vei cerceta canalele, iar eu voi încerca să descopăr ceva nou pe tărâmul zoologic. În felul acesta împăcăm şi capra şi varza, vorba ceea.

Căpitanul râse şi fără să mai şovăie o clipa, porni cu vasul în canalul dintre cele doua insule mai apropiate. Doctorul avusese dreptate, culoarea apei dovedea că adâncimea acestui canal era destul de mare.

Cu viteza redusa, „Dox"-ul pătrunse în interior Braţele de apă, care se întindeau printre insule, aveau o lăţime de cel mult doisprezece metri, dar vedea că erau adânci.

— Aici ar fi într-adevăr o ascunzătoare minunată pentru noi – zise căpitanul, doctorului. Dacă va fi să ne urmărească vreodată, prin ţinutul acesta un crucişător englez sau australian, mă furişez printre insulele astea, unde nu se vor putea luă după mine, dată fiind lărgimea vaselor lor.

— Chiar şi pentru submarinul nostru îngust e un mare noroc că printre insule, canalele sunt tăiate drept – zise doctorul – căci avem prea puţin loc unde să ne putem mişca. Numai de nu ne-am pomeni în vreo înfundătură, ca să fim nevoiţi să ne strecurăm înapoi ca racul, ceea ce ar fi foarte neplăcut. Ai dreptate, dacă s-ar întâmpla aşa, ar avea de furcă chiar şi Gerard Plundow al nostru, care e unul din cei mai buni timonieri din câţi există, răspunse căpitanul, râzând. Ştia, insă, că sunt deschise canalele acelea, lucru ce l-am observat pe când treceam o dată cu submarinul de cealaltă parte a insulei. Ei dar ce s-a întâmplat?

Doctorul Bertram, care privise întâmplător îndărăt, apucă brusc braţul lui Farrow şi exclamă:

— Repede, căpitane, sau ne lăsăm afund, sau pornim înainte cu toată viteza. Îndărătul nostru goneşte un bric, urmărit, desigur, de un torpilor englez.

Farrow se-ntoarse cu iuţeala fulgerului şi văzu că bricul, care era urmărit, într-adevăr, de un vas al autorităţilor, se apropiase până la vreo două sute de metri. Cu viteza pe care o desfăşura, însă, era aproape imposibil ca în timp atât de scurt s-ajungă şi „Dox" -ul la aceeaşi iuţeală. O ciocnire era, deci, de neînlăturat, dacă submarinul nu izbutea şi se afunde în timp de câteva minute.

Căpitanul îl împinse imediat pe Bertram spre scăriţa turnului şi zise:

— Coboară repede, doctore, repede. George şi tu repede, repede! Vasul la fund imediat! răcni el apoi în porta-voce.

Fără să mai umple tancurile de balast căpitanul ordonă manevra de afundare. Vasul urma să fie împins cu forţa cu ajutorul electromotoarelor, întrebuinţându-se cârma de adâncire, în vreme ce, fireşte, pompele umpleau tancurile de balast. Manevra aceasta se făcea numai în cazurile de mare primejdie.

În clipa când Farrow strigă comanda în porta voce, vasul se adânci cu prora în apă. De-abia avu vreme să închidă capacul turnului, că acesta fu acoperit îndată de apă.

— Ce… ce-a fost? izbuti de-abia să-ngâne doctorul Bertram, frecându-se la cap din cauza loviturii pe care i-o dăduse George, fără voie, în graba cu care coborâse scăriţa de fier. To… totul a mers atât de repede… eu am văzut numai două vase, nimic mai mult.

— Care, însa, se îndreptau cu toată viteza tocmai spre canalul acesta îngust, răspunse Farrow care privea cu încordare batometrul. Ne-am fi ciocnit fără doar şi poate cu bricul fugar, înainte de a putea atinge aceeaşi viteza cu a lui. Aşadar, nu ne rămânea decât să ne afundăm cât mai repede; nădăjduiesc că ne aflam destul de adânc, ca să scăpam nevătămaţi. Iată-l ca vine!

Zgomotul caracteristic al unei elice de vapor se auzea din ce în ce mai apropiat. Era îndărătul submarinului, prin al cărui înveliş de oţel sunetul pătrundea lămurit.

Farrow răsuflă uşurat – la fel George şi doctorul Bertram, care observase primejdia în ultima clipă. Elicea vasului străin trecuse ca o nălucă doar la câţiva centimetri deasupra periscopului.

Tancurile de balast pompaseră în vremea asta destulă apă şi submarinul putea să se scufunde acum şi mai mult, fără să forţeze cârma de adâncire. Era şi timpul, căci din nou se apropia vâjâitul asurzitor al unei elice puternice: urmăritorul vasului – probabil un crucişător englez.

Era un noroc deosebit că şi elicea aceasta alunecă numai la câţiva centimetri deasupra turnului „Dox”-ului. Căpitanul dădu din cap şi se adresă lui George, Bertram şi Rindow:

— Nu lipsea mult să fim abordaţi de unul din aceste două vase. Din fericire, primejdia a trecut acum; voi privi prin periscop, poate descopăr vreo urmă de-a lor.

Căpitanul înălţă repede periscopul, apoi zise tovarăşilor săi:

— Bricul cel mic pare să fi dispărut; dacă nu mă înşel l-am zărit cotind-o după colţul insulei. A! Şi distrugătorul n-a putut cârmi la vreme ca să se ia după el – acum a pornit mai departe – stopaţi maşinile, trebuie să rămânem aici până când englezul se va fi retras. Văd că elicea a început să se învârtească îndărăt acum, dar e exclus ca să ajungă briciul. Asta i-a luat-o cu mult înainte.

Submarinul îşi încetini viteza, Farrow trase periscopul înăuntru şi tovarăşii auziră zgomotul elicei vasului englez, care se apropia tot mai

mult Dar la vreo cincizeci de metri de „Dox” elicea începu de-odată să vâjâie mai puternic, însă după câteva clipe zgomotul amuţi brusc.

— Aşa, acum a luat-o şi el după colţ – zise Farrow – voi înălţa iar periscopul; nu cred însă să mai zăresc vreunul din cele doua vase.

După ce privi câteva clipe prin minunatul instrument, căpitanul comunică:

— Nu se mai vede nimic, amândouă vase au cotit-o spre răsărit, în canal. Acum sunt curios să ştiu cine a fost omul de pe bric. Faptul că un distrugător a fost trimis pe urmele lui, înseamnă ceva – dar se şi poate ca acest vas al administraţiei engleze să se fi aflat întâmplător prin părţile acestea şi va fi luat la ochi bricul, din cine ştie ce motiv. Dar pe noi puţin ne interesează toată chestia; principalul e să căutăm să plecăm neobservaţi de aici. Fireşte că deocamdată trebuie rămânem sub apă, căci se poate întâmpla ca distrugătorul să se ivească pe undeva, în fiece moment. Ne vom strecura, deci, printre insule spre nord, apoi ne luăm drumul spre apus. La suprafaţa nu vom putea ieşi însă, decât atunci când nu vom mai zări deloc distrugătorul.

— Asta e de la sine înţeles, încuviinţă doctorul Bertram. Ba trebuie să fim chiar foarte prevăzători şi mai bine să aşteptăm câtva timp. N-am chef deloc să cad în mâna englezilor.

— Trebuie să recunoşti, dragă doctore, că până acum n-au izbutit să ne prindă, deşi au luat împotriva noastră cele mai vajnice măsuri şi ne-au întins curse câte pofteşti. Dacă e să ne păzim, apoi s-o facem de teama francezilor, căci dinspre partea asta ne aşteaptă primejdiile cele mal mari. Englezilor şi australienilor le-am făcut până acum servicii ne preţuite şi nici un soldat de-ai lor nu va porni cu inima uşoară împotriva noastră, în cazul de faţă avem de-a face tot cu un englez şi sunt sigur că ne va lăsa în pace, chiar dacă ne va descoperi. Voi purta eu însă de grijă să nu ne descopere. În mod zadarnic nu mă voi vârî în nici o primejdie, dar am presimţirea, totuşi, ca ne vom trezi cu o nouă aventură. Deocamdată, drumul e liber, distrugătorul nu se mai vede; vom încerca, deci, să ajungem pe calea cea mai scurtă, la „Insula odihnei”.

Farrow mai privi câteva clipe cu încordata prin periscop apoi adăugă:

— E ceva ciudat pe aici şi mă simt îndemnat să cercetez niţel cum stau lucrurile. Distrugătorul englez a luat-o acum spre răsărit, printre insule; se pare că n-a dat de bricul pe care-l urmărea şi s-a plictisit de vânătoarea asta. Fireşte c-ar putea fi la mijloc numai o şiretenie de-a comandantului şi aş putea susţine chiar că aşa şi este. Vom rămâne prin apropiere, căci afară de plecarea distrugătorului englez, am mai observat ceva: pe insula cea din urmă a ieşit din desiş un bărbat bărbos care privea după distrugător. Mi se părea că individul acesta râdea batjocoritor dar se poate să mă fi înşelat. N-avem ce pierde dacă

ne-am opri să vedem cum stau lucrurile.

Căpitanul dădu comanda ca electromotoarele să meargă cât mai încet apoi descrise un viraj foarte mare şi să se apropie de insula cea mai de răsărit. În cursul drumului îi lăsă şi pe doctor cu George să privească prin periscop şi fură şi ei de părere că nu văzuseră încă insule atât de interesante. Desişul cu copaci mărunţi care se întindea în mijlocul insulei, avea o formă şi pe alocuri a culoare, care se deosebeau cu desăvârşire de a celorlalte insule pe care le cunoşteau ei.

Doctorul Bertram, în deosebi, deveni foarte interesat, susţinând că pe insulele acestea trebuie să se găsească plante şi animale necunoscute încă.

Stăruia mereu de căpitan să ridice vasul la suprafaţă, ca să poată vedea cel puţin vegetaţia mai de-aproape. Dar Farrow răspunse cu hotărâre că nu va ieşi din apă, decât atunci când va fi lămurit misterioasa dispariţie a bricului urmărit, adăogă în acelaşi timp că nu e exclus ca individul care privise de pe insulă în urma distrugătorului, să fie în legătură cu chestia asta.

— Ar însemna atunci să mai stăm la pândă o bucată de vreme pe aici, îşi dădu cu părerea doctorul Bertram. Dar nădăjduiesc, cel puţin, că odată şi odată, voi ajunge pe insulă. După descrierea d-tale, dragă Farrow, insulele astea trebuie să fie foarte interesante.

— Da şi nici au cred să fi apărut de mult timp, răspunse căpitanul, îngândurat. După felul cum măsurăm timpul în ani şi zile, or fi existând ele de multişor, nu-i vorbă, dar nici un arbore secular nu pare să fie pe dânsele. Nu văd nici un palmier, nici o pasăre şi în primul rând, nu le-am văzut trecute pe nici o hartă modernă.

— Prin locurile acestea autorităţile respective nu-şi prea dau silinţa să întocmească hărţi, zise doctorul – căci topografia se schimbă foarte repede. Nu e lucru rar pe aici ca să se ivească brusc din mare o insulă, iar pe de altă parte să dispară tot atât de brusc o alta. Cu atât mai mult sunt curios, dragă căpitane, să cercetez insulele.

— Acum nu mai observ nimic suspect – zise Farrow în acea clipă. Cred că ne vom putea ridica la suprafaţă, de îndată ce ne vom apropia de insule. Nici distrugătorul englez na ne va putea descoperi atât de lesne, când ne vom afla lângă ţărm. Aşa, suntem pe drumul cel bun, ne îndreptăm spre mlaştina cea mare, vom face, însă, înainte, un viraj scurt, apoi ne strecurăm într-un golf, unde sunt încredinţat ca vom da de lucruri interesante. Peste doua minute vom ieşi la suprafaţă, căci nu se mai zăreşte nimic suspect.

Cele două minute se scurseră şi Farrow dădu comanda de ridicare. Când turnul ieşi din apă, George fu primul care împinse capacul. Dar fu foarte dezamăgit, când se văzu lângă o insulă mică Cu o plajă foarte fină. Mijlocul insuliţei era acoperit de vegetaţie măruntă – lipseau arborii uriaşi, cum se întâlnesc pretutindeni prin pădurile de la

tropice.

Tânărul privi în juru-i, ascultă cu încordare spre desiş, căutând să prindă vreun zgomot oarecare. Totul rămase, însă, liniştit, nimic nu dovedea existenţa vreunor vieţuitoare prin apropiere.

Atât bricul urmărit, cât şi distrugătorul englez nu mai erau de văzut. George se aşeză pe marginea turnului şi zise căpitanului:

— Acum chiar că ne putem odihni în voie, tată. Ce-ar fi să cercetez mai de aproape insula asta, împreună cu doctorul Bertram? Nu e exclus să descoperim unele animale, necunoscute încă.

Căpitanul râse şi răspunse liniştit:

— George, eu cred că nu-ţi vei putea duce gândul la îndeplinire, căci spuneam doar că am văzut pe insula asta ivindu-se din desiş chipul unui european. Nu cred să mă fi înşelat. Vom debarca, deci, împreună şi vom face o mică excursiune pe insulă.

— Minunat! exclamă George. Eu o iau înainte şi voi veniţi după mine. Poate că dau de omul acela ciudat, pe care susţii că l-ai văzut tu.

Fără să mai aştepte răspunsul căpitanului, îşi făcu vânt pe punte, alergă cu repeziciune spre parapet şi în clipa următoare sari pe ţărm. Făcu „bezele!” celor de pe vas, apoi o porni spre desiş, îşi croi drum printre ramuri şi dispăru din ochii camarazilor săi.

Căpitanul, Petre, Rindow, doctorul Bertram şi alţi câţiva tovarăşi se luară îndată după îndrăzneţul tânăr. Peste câteva minute ajunseră şi ei la tufişul des, găsiră urmele lăsate de George când pătrunse înăuntru – cât despre el însuşi… i-al de unde nu-i.

II
O CUNOŞTINŢĂ INTERESANTĂ

PĂTRUNZÂND ÎN DESIŞ, George auzi deodată pârâituri şi foşnete ciudate lângă el. Repede duse mâna la brâu, dar nu măi avu răgazul să scoată revolverul.

Un obiect greu, moale şi întunecat zbură deasupra capului său şi a umerilor, apoi fu înhăţat de două braţe puternice, se simţi ridicat pe sus şi târât repede prin desiş.

Atacul acesta se produse cu atâta repeziciune şi fără zgomot, încât el îşi dădu seama imediat că tovarăşii săi n-ar fi putut să observe nimic, în vreme ce-l ducea, se gândi la omul pe care-l văzuse tatăl său în desiş. Îşi dădea acum seama că părintele său nu se înşelase, dar se întreba cine putea să fie omul acesta misterios, care trăia pe insuliţa asta şi care părea să fie acelaşi pe care-l urmărise distrugătorul englez. Unde să-şi fi ascuns el atât de repede bricul?

Întrebările acestea îl munceau pe George. Simţi că duşmanul său cobora nişte scări cu el. Tânărul numără zece. Apoi fu aşezat pe

picioare, strânsoarea de fier slăbi, dar în acelaşi timp simţi că armele îi sunt scoase de la brâu. Cu mare greu reuşi să arunce de pe el pătura grea de lână care-l înăbuşea; auzi atunci un glas răguşit, spunând:

— Un singur strigăt dacă scoţi, tinere, îţi vâr cuţitul între coaste. Lasă-i pe oamenii tăi să răcnească cât or vrea, aici tot nu te găsesc ei.

Chiar fără ameninţarea aceasta George n-ar fi putut deschide gura în primele clipe, atât fu de uimit la priveliştea ce-i se înfăţişa înaintea ochilor. Se afla într-o peşteră scunda, semiîntunecoasă, a cărei deschizătură – la vreo zece metri în faţa lui – dădea spre mare.

Această deschizătură avea înălţimea de cel mult un metru şi crengile care atârnau deasupra ei, împiedicau să fie descoperită de afară. Era o ascunzătoare minunată şi George văzu într-însa chiar şi un kanu mic, lipit de unul din pereţi.

— După cum văd eşti cam uimit! se auzi din nou glasul străinului. Află acum că bricul meu se găseşte pe aproape, într-o peşteră la fel cu asta, numai ceva mai mărişoara. Englezii pot să mă caute mult şi bine, noi, australienii, suntem mai vicleni ca dânşii. Stai liniştit, ori…

Ameninţarea aceasta o rosti pe un ton, care arata îndeajuns ca nu glumeşte. În acelaşi timp George simţi vârful unui cuţit atingându-i coastele. Tocmai deasupra peşterii răsună glasul lui Petre, care-l striga pe tânăr. De asemeni şi fluierăturile ascuţite ale căpitanului pătrundeau până la el.

George chibzui câteva clipe dacă n-ar fi bine să se ia la luptă cu ciudatul său potrivnic, dar, îşi spuse imediat că n-avea nici o perspectivă de izbândă. Omul acesta era înzestrat cu puteri uimitoare – după cum se încredinţase el mai adineauri. Afară de asta, tânărul era curios să afle ce avea de gând individul cu el.

Ca şi cum străinul i-ar fi ghicit gândurile, spuse acum:

— Nu ţi se va întâmpla nimic rău, tinere, daca vei asculta de mine. Te vei putea reîntoarce chiar la al tăi, după ce mă vei ajuta. Şi nu te voi ţine mult – depinde numai de tine. Aha! Tovarăşii te caută de zor, dar tot degeaba căci eşti bine ascuns aici. Fii liniştit, însa, ar fi păcat de tinereţile tale să-ţi înfig cuţitul în inimă.

— Voi fi liniştit – răspunse George, recăpătându-şi sângele rece. Din cauza propriei mele neprevederi am ajuns în situaţia asta şi trebuie să văd cum voi putea ieşi din ea. Nu voi cere ajutorul camarazilor mei. Numai ca vor fi cam neliniştiţi şi aş vrea să le dau de veste că sunt în siguranţă.

— Hm! Asta s-ar putea, mormăi australianul. Da, tinere, scrie un bileţel tovarăşilor tăi şi voi îngriji eu să le ajungă în mâini.

George scoase carnetul de notiţe şi scrise câteva rânduri tatălui său, vestindu-i că fusese prins de un străin, dar că viaţa nu-i era în primejdie. În vreme ce scria, îl auzi pe australian strigând:

— Kuda!

Din fondul întunecos al peşterii se desprinsă o umbră, apropiindu-se încetişor. George văzu un malaiez vânjos, îmbrăcat doar cu un şort alb în jurul şoldurilor.

— Kuda – zise străinul în limba malaieză – vei face să ajungi biletul acesta în mâinile oamenilor de sus; să nu te laşii prins, însa, căci ştii ce se-ntâmplă atunci.

Malaiezianul se înclină fără să rostească o vorba, lua biletul şi dispăru iarăşi în dosul peşterii.

— Aşa! făcu australianul, râzând. Tovarăşii tai vor rămâne uluiţi, când se vor pomeni deodată cu biletul. Ei, tinere, acu să-mi povesteşti cine eşti şi cum ai venit încoace!

George stătu la gânduri o clipă, dacă să spuie adevărul sau nu. Îşi zise că ar fi mai bine să nu ascundă nimic, căci probabil că străinul îl va lua drept tovarăş de suferinţă, deoarece mai mult ca sigur că ştia şi el că Farrow era urmărit de fostele Puteri aliate.

De aceea răspunse liniştit:

— Poate că nu-ţi este străin numele tatălui meu, căpitanul Farrow. Fără vreun gând anumit, am trecut cu submarinul nostru printre insulele acestea, vroind să ne încredinţam numai, dacă n-ar găsi pe aici vreo ascunzătoare pentru cazul unei urmăriri neprevăzute şi atunci ai apărut d-ta cu bricul, gonit de distrugătorul englez şi cât pe aici ne-am fi ciocnit dacă nu ne-am fi afundat repede în canalul îngust. Fireşte că după ce am constatat că nu se mai zăreşte vasul englez, am vrut să facem cercetări, pentru a ne da seama ce se petrece pe aici şi aşa s-a făcut că ai pus mâna pe mine.

Străinul rămase câtva timp tăcut, apoi scoase un fluierat uşor şi zise încet:

— Aşadar, d-ta eşti fiul căpitanului Farrow – George Farrow, dacă nu mă-nşel. Am auzit multe despre d-ta, tinere prieten, chiar foarte multe. Iartă-mă dacă te-am tutuit mai adineaori şi că m-am purtat cam necuviincios cu d-ta. Nu ştiam, însă, cu cine am onoarea. Dar spune-mi, te rog, e drept ce-am citit – sau auzit – că eşti un scafandru minunat?

— Cam aşa ceva, răspunse George.

Era surprins că ciudatul individ adusese vorba tocmai despre lucrul acesta. Dar fu şi mai mirat, când străinul urmă:

— Foarte bine, domnule Farrow, cât se poate de bine şt mă bucur foarte mult. Hm… în primul rând sunt vesel că şi d-voastră nu vă aveţi bine cu autorităţile, deşi cazul d-voastră e cu totul de altă natură. Pe mine mă caută ca să mă vâre în temniţă pentru cât mai mulţi vreme, pentru că-mi îngădui să mă cam amestec prin treburile lor. Eu personal sunt de părere că foarte bine fac ce fac. În sfârşit, în privinţa asta, vei avea prilejul să-ţi dai singur seama.

Acum, însă, aş vrea să stabilim fără întârziere raporturile dintre noi

doi. Poţi să mă numeşti simplu Jerry, nume sub care sunt cunoscut. Eu te voi numi George dacă nu te superi. Trebuie s-asculţi de mine neapărat altminteri voi fi nevoit să mă folosesc de cuţit, oricât mi-ar părea de rău să procedez în felul acesta fată de fiul căpitanului Farrow. Rolul d-tale va fi să faci pe scafandrul, în interesul meu: în cealaltă ascunzătoare a mea, unde-mi ţin şi bricul, am un costum minunat de scafandru, pe care l-am cumpărat cândva de la chinezi în Amboina. Amănuntele le vei afla mai târziu, deocamdată stărui asupra faptului că trebuie să asculţi de mine. Sper să-ţi pot da drumul peste câteva săptămâni, dar până atunci vei fi sub strictă supraveghere. Orice încercare de fugi va fi pedepsită foarte aspru. Aşadar, suntem înţeleşi?

— N-am încotro – răspunse George – dar ţiu să-ţi spun de pe acum, că mă voi folosi de orice prilej ca să fug.

— Bravo, George! strigă Jerry, cel puţin ai fost sincer şi asta-mi place. Dar tot atât de sincer sunt şi eu, spunându-ţi că voi avea pregătit oricând un glonţ pentru d-ta, în cazul că vei încerca să fugi înainte de vreme. Se poate, însă, să-ţi placă munca la care te voi pune, aşa că nu te vei mai gândi la fugă. Dar acum stai liniştit, căci mi se pare că tovarăşii te caută cu şi mai multa râvna. Ah, Kuda! exclamă el de-odată în limba malaieza – cum a mers treaba?

— Scrisoarea a fost predata, *Tuan* – zise servitorul, liniştit.

— Aha, de aia larma asta, mormăi Jerry. Fireşte ca vor încerca totul ca să te găsească, George. În zadar, însă, căci nimeni nu e în stare să dea de intrarea la peştera mea. Aşadar, dragă George, stai liniştit, altminteri…

Ca să-şi întărească spusele, australianul apăsă ceva mai tărişor vârful cuţitului său în coastele lui George, aşa fel că tânărul de-abia îşi putu stăpâni un ţipăt de durere. Numai pasiunea lui după aventuri îl oprise să nu scoată un răcnet, pentru a atrage atenţia camarazilor săi. Vroia să ştie la ce treabă îl va pune misteriosul acesta de Jerry.

În sinea lui, bănuia că australianul va fi descoperit ceva cu totul deosebit, poate vreun castel străvechi, scufundat cu veacuri în urmă. Asta ar fi pentru el o perspectivă plină de făgăduinţe.

De aceea nici n-ar fi fost nevoie de ameninţarea cu cuţitul pentru a-l hotărî să tacă; o făcea de bună voie, deşi paşii grăbiţi şi strigătele agitate ale camarazilor răsunau acum tocmai deasupra peşterii.

Da, în sinea lui George dorea ca Petre să nu izbutească să găsească intrarea, căci altfel s-ar fi dat loc la o luptă aprigă; apoi el însuşi ar fi fost în mare primejdie, dat fiind că Jerry n-ar fi şovăit o singură clipă să-i vâre cuţitul în piept, pentru ca apoi să se facă nevăzut cu kanu-ul său.

Spre marea lui uşurare – oricât de ciudat ar părea lucrul acesta – zgomotele de afară se pierdură cu-ncetul în depărtare. George râse şi

se adresă australianului:

— Acum nu mai avem de ce ne teme. Sunt însă, foarte curios să ştiu ce anume vrei să faci cu mine. Ai descoperit cumva vreun castel scufundat în mare? Asta ar fi ceva minunat pentru mine.

— Nu, prietene dragă – aşa ceva n-am descoperit, în schimb un lucru cu mult mai preţios. Puţintică răbdare şi vei fi mulţumit. Sunt chiar dispus să te iau tovarăş, căci am mare nevoie de d-ta. Singur nu pot aduce la îndeplinire treaba asta, altminteri as face-o eu însuşi pe scafandrul. Îmi lipseşte un ajutor şi malaiezul meu oricât ar fi el de priceput, nu poate face ceea ce e în stare un scafandru. Aşadar, dragă George, sunt încredinţat că ne vom înţelege de minune. Mă bucur foarte mult că eşti atât de curajos – o calitate preţioasă pentru treaba la care te voi pune, căci există pe aici rechini şi polipi uriaşi. Dar asta nu face decât să sporească farmecul aventurii.

— Aş dori să ştiu numai ce voi avea de făcut, zise George, râzând. Dacă e vorba de ceva primejdios, dar cinstit – cinstit am zis – nu mă dau în lături. Dimpotrivă, sunt cu plăcere dispus s-o fac.

— Cinstit… hm… cinstea e… dar să lăsăm asta, răspunse Jerry. Am găsit în mare ceva care nu aparţine nimănui, căci nimeni nu ştie nimic despre ea. N-am oare dreptul să mi-o însuşesc. Sau poate eşti de alta părere, draga George.

Întrebarea fu pusă pe un ton cam ameninţător; afară de asta, vârful cuţitului îi gâdilă cam neplăcut pielea între coaste lui George; de aceea el se grăbi să răspundă:

— Fireşte că aşa e, Jerry. Când găseşti un bun care n-are stăpân, ai tot dreptul să ţi-l însuşeşti, întocmai ca atunci când descoperi undeva pe uscat o vână de aur. Dar de ce te urmăresc englezii? Sau una cu alta n-are de-a face?

— Hm… te gândeşti poate că am cava pe cuget mai de mult? Nu, drăguţule, totul e în legătură cu descoperirea mea. Eu personal nu ma ştiu vinovat cu nimic. Ducă-se dracului englezii ăia care îşi vâră nasul pretutindeni.

— Aşa. Care va să zică, d-ta personal te simţi nevinovat? întrebă George bănuitor. Atunci se vede treaba ca autorităţile sunt de altă părere. Domnule Jerry, toată chestia asta nu prea mi se pare lucru curat.

Puţin îmi pasa mie de ce ţi se pare, răspunse australianul dârz. Obligaţia d-tale e să faci pe scafandrul şi să aduci la îndeplinire ordinele mele. Ai înţeles? Altminteri o să te căieşti; eu atâta-ţi spun. Sunt un om liniştit şi bun ia inimă, dar pot fi şi altfel daca mă întărâtă cineva – ia bine aminte, dragă George. Kuda ţi-ar putea povesti câte ceva în privinţa asta.

— Bine, domnule Jerry, voi face tot ce-mi vei porunci. Ţin, însă, să-ţi reamintesc ce ţi-am mai spus: îndată ce voi avea prilejul, şterg

putina. Va fi auzit destule despre noi, cred, ca să ştii că ne vom înapoia apoi, ca să te tragem la răspundere pentru tot ce ai făcut.

— Măi să fiii... Ştii că-mi placi, George! exclamă australianul, încântat. Un om ca tine îmi poate fi de mare folos. Îmi închipui că tatăl d-tale e mândru de fiul său. Un altul n-ar îndrăzni să mă mai şi ameninţe în situaţia în care se află; asta o poate face numai un om care nu se teme de nimic. Mă bucur din inimă că te-am prins tocmai pe d-ta, mă bucur şi mai mult că te-am prins tocmai pe dumneata, după cum aveam de gând la început. Căci credeam că e un submarin englez, care ma urmarea, împreună cu distrugătorul.

George se uita cu coada ochiului la noul sau sef. Trăsăturile lui, deşi aspre, colţuroase, exprimau oarecare blândeţe, dar forma bărbiei dovedea o brutalitate, cum nu mai văzuse încă George la altcineva. Şi în clipa asta el îşi dădu seama că tot ce avea mai bun de tăcut era să asculte de acest om.

Va găsi el un prilej de fugă, poale chiar cu ajutorul malaiezului, care avusese de pătimit de pe urma stăpânului său, după cum spusese însuşi Jerry. Şi tânărul mai ştia ca tatăl său se va aţine cu submarinul prin apropierea insulei – se va îndepărta, desigur, deocamdată, pentru a induce în eroare pe paznicul său, apoi va porni cu şi mai mare încordare cercetările, pentru a-şi regăsi feciorul.

Adâncit în gânduri cum era, George nici nu băgase de seamă că Jerry vorbise ceva în şoaptă cu malaiezul. Tresări speriat când ciudatul individ îi se adresă, râzând:

— Kuda îmi spune că a aruncat biletul scris de d-ta dea dreptul la picioarele unui bărbat înalt. Aş fi dat mult să văd mutra ce o făcut-o camaradul d-tale.

— Asta a fost Petre Uriaşul, zise George. Dispariţia mea îi doare pe el mai mult ca pe oricine altul şi se va pune pe lucru cu mai multă râvnă decât ceilalţi să descopere unde sunt – aşa să ştii, domnule Jerry.

— Îmi închipui eu, răspunse australianul, râzând. Dar tot degeaba va fi, lucru de care te vei încredinţa foarte curând şi d-ta. Am socotit bine totul când te-am răpit şi sunt la adăpost de orice. De aceea ma şi vezi liniştit, tot auzindu-te vorbind de fugi. Fii sigur ca nu vei izbuti să-ţi aduci gândul la îndeplinire. În sfârşit, cred c-am flecărit destul. Acum să îmbucăm ceva. Până se va lăsa întunericul trebuie să rămânem în peşteră. Kuda!

La chemarea stăpânului său, malaiezul se apropia în vârful picioarelor şi primi poruncă să îngrijească de mâncare. Spre uimirea lui George individul dispăru din nou în fundul peşterii, de unde se-ntoarse după câteva minute cu nişte carne rece şi un urcior cu vin de palmier.

Fără să se lase rugat, George începu să mănânce cu poftă. Se mira

numai cum izbutise australianul să vâneze şi să fabrice vin de palmier pe insula asta. Cele mai apropiate insule locuite, se aflau la câteva sute de kilometri şi de acolo nu le-ar fi putut aduce, căci carnea s-ar fi stricat din cauza căldurii tropicale Acelaşi lucru s-ar fi întâmplat şi cu vinul de palmier. Alte mijloace trebuia să aibă australianul.

După ce sfârşiră masa, Jerry îi spuse lui George să se culce şi tânărul se-ntinse pe nisipul moale din peşteră unde adormi numaidecât.

Se-ntunecase de-a binelea când se simţi zgâlţâit cu putere.

— A sosit vremea, domnule George; auzi glasul aspru al lui Jerry, strigându-i în ureche. Camarazii d-tale s-au cărat, după cum îmi spune Kuda. Acu vreun ceas au pornit spre apus. Vom pleca şi noi acum, ţin însă să îţi spun înc-o data, George Farrow, că voi fi fără milă dacă vei încerca cumva să atragi atenţia cuiva prin strigate. Sunt sigur că tatăl dumitale se va înapoia şi că a plecat numai de forma ca să mă înşele pe mine. Fereşte-te, deci, să scoţi vreun ţipăt. Aşa. Acum haidem!

George aprinse o lampă de buzunar, a cărat lentilă era astfel construită, ca să lase să treacă printr-însa numai o rază slabă de lumina. Aşa că nu putu vedea mare lucru, când Jerry îl apucă de mânecă şi-l trase spre fundul peşterii. În trecere zări numai trepte săpate în pământ, care duceau sus. Deoarece peştera avea în locul acesta o înălţime destul de mare, bănui imediat că Jerry coborâse cu el scara asta primitiva. O dovadă de forţa uriaşă pe care o avea omul acesta ciudat.

După vreo zece metri de mers în susul acestei scări, se ivi în peretele peşterii un gang strâmt şi scund, în care trebuia să te apleci ca să poţi intra. Jerry îl împinse înăuntru şi zise chicotind:

— E frumos pe insulele astea – nu-i aşa, domnule George? Şi eu am rămas înmărmurit descoperind peşterile şi gangurile astea subterane. Toate acestea trebuie să le fi făcut marea. Fireşte că intrarea de sus am acoperit-o complet şi cred că am izbutit de minune, căci nimeni nu a putut-o descoperi, deşi am primit în câteva rânduri vizita englezilor pe aici. Nici camarazii d-tale n-au văzut nimic şi-mi închipui doar că domnul căpitan Farrow a căutat cum ştie el să caute.

— Cred şi eu, răspunse George, fără să-şi piardă cumpătul. În deosebi Petre Uriaşul are privirea foarte ageră şi sunt încredinţat c-ar fi descoperit intrarea chiar dacă i-ar fi bătut la ochi numai un lucru cât de neînsemnat. Ţin, însă, să-ţi repet un lucru, domnule Jerry. După cum bine ai spus mai adineauri, tatăl meu se va înapoia. Eu nu voi striga şi nu voi căuta prin nimic să mă fac observat – dar se poate, totuşi, întâmpla ca observe ceva şi să puie în funcţiune reflectorul submarinului nostru. Ce vei face atunci?

— Îl voi ameninţa că te străpung cu cuţitul în faţa lui, dacă el sau oamenii săi vor întreprinde ceva împotriva mea – răspunse

australianul, calm. Şi cred că asta va fi de ajuns ca să-l hotărască să-şi stingă reflectorul. Fireşte că-i voi mai spune că nu ţi se va întâmpla nimic d-tale, că vei avea de lucrat câtva timp pentru mine, câştigând, poate, mulţi bani cu asta.

George râse fără să vrea şi zise:

— Sunt cât se poale de curios să aflu la ce treabă ai de gând să mă pui, domnule Jerry. Vreau să sper că vom fi amândoi mulţumiţi la despărţire.

— În ce mă priveşte, voi face totul ca aşa să fie, răspunse australianul şi sunt sigur că vei fi într-adevăr mulţumit dacă-mi vei ajuta sincer. Aşa, acum suntem la a doua ieşire; trebuie să urcăm câtva timp.

III
MUNCA LUI GEORGE

KUDA, CARE MERGEA ÎNAINTE, ridica în sus uşă secretă. O raza luminoasă pătrunse prin deschizătura uşi, prin care nu puteai trece decât pe brânci. George văzu cu mirare ca afla pe marginea unui luminiş mic, scăldat în razele lunii.

Vru să iasă afară, dar Jerry îl apucă de brut şi-i şopti.

— Nu merge aşa, tinere! mai întâi de toate Kuda va trebui să se încredinţeze dacă tovarăşii tai au părăsit într-adevăr cu toţii insula. Nu e exclus ca unul sau mai mulţi să fi rămână pe aici, spunându-şi că vom ieşi din ascunzătoare, pe întuneric. Şi vor supraveghea cu atenţiune mai ales cele câteva rarişti ale desişului. Aşadar va trebui să aşteptăm aici câteva minute. Kuda e meşter mare, un adevărat copoi. Ar fi păcat ca omul asta să se prăpădească. Se pricepe să omoare în aşa fel, încât victima nu scoate nici un scâncet. Odată un chinez l-a atacat cu cuţitul şi Kuda l-a apucat doar de beregată. Ce să-ţi spun, domnule George, l-a „stins” cum ai stinge flacăra unei lumânări între degete.

Pe George îl trăgea inima să strige tare, ca să atragă atenţia vreunui camarad ce s-ar fi ascuns într-adevăr pe aici. Dar Jerry păru să-i fi ghicit gândul, căci adăugă:

— Stai frumuşel locului, drăguţule! N-are nici un rost să strigi după ajutor.

O clipă George se gândi să se ia la luptă pe viaţă şi pe moarte cu australianul, dar îşi aduse aminte cum acesta îl înhăţase, strigându-l ca într-un cleşte. Omul ăsta îl va învinge la repezeală, până a avea el timp să scoată un singur strigăt de ajutor.

Îşi mai zise apoi, că nici unul din camarazi nu va fi rămas pe insulă, spre a nu atrage atenţia ciudatului individ. Dar desigur că submarinul dădea mereu târcoale insulei, căci căpitanul şi-o fi spus că acela care-l

atacase pe George va îi cu ochii-n patru şi va cerceta dacă într-adevăr au părăsit cu toţii insula.

De aceea tânărul rămase complet liniştit, ba râse chiar şi zise:

— Domnule Jerry, d-ta nu-l cunoşti încă pe tata şi pe camarazii mei. Nici unul din ei nu va fi făcut greşeala de a fi rămas pe insulă; îşi vor fi dat ei seama că au de-a face cu un adversar care le poate deveni primejdios. Kuda nu va găsi pe nimeni, ascultă ce-ţi spun eu.

— Hm... în schimb se vor fi aţinând cu submarinul pe sub apă, prin apropiere, răspunse australianul. Tot zadarnic, însă, căci pe mine nu mă prind atât de lesne. Da, ai dreptate, George, Kuda tocmai îmi face semn că totul e în regulă. Acum să pornim repede!

Îl apucă de braţ pe George şi din câteva sărituri străbătură amândoi luminişul. Lumina slabă a lămpii sale de buzunar căzu din nou pe un chepeng, a cărui parte din afară era. Cu măiestrie acoperită cu iarbă în buruieni. Un străin n-ar fi putut-o descoperi niciodată.

Kuda stătea drept ca o stană de piatră în faţa deschizăturii, dar la o poruncă a lui Jerry se strecura dintâi înăuntru şi australianul dădu apoi un ghiont „prietenesc” lui George, care-l făcu pe acesta să se rostogolească pe cele câteva trepte primitive.

Jos era întuneric beznă, dar după câteva clipe luci raza slabă a lămpii lui Jerry. El plimba lumina încolo şi-ncoace şi George văzu că se afla într-un gang îngust şi scund.

Porniră pe gang şi după câteva minute de mers George văzu cu mirare că se afla într-o peşteră largă şi după urmele lămurite se vedea ca în timpul fluxului se umplea pe jumătate. Acum era reflux, totuşi apa ajungea până la mai mult de un sfert şi aici se afla un vas, ceva între bric şi şalupă. Un capriciu al naturii crease acest port, a cărui ieşire era acoperită de crengi aplecate, la fel ca în peştera de pe partea cealaltă a insulei. Misteriosul Jerry se afla aici în deplină siguranţa, căci nimeni nu îl putea bănui.

— E frumos, ce zici? făcu Jerry, râzând. Nimănui nu i-ar da în gând să mă caute unde suntem acum. S-au mirat ei mulţi, nu-i vorbă, unde am dispărut aşa deodată. Aşa. Kuda va înota până la ieşirea din peşteră şi va iscodi poate să zărească periscopul submarinului; nu ar fi plăcut dacă s-ar aţine pe aproape. Daca o fi la câteva sute de metri mai încolo, n-are ce să-mi strice; m-oi pricepe eu să-i joc un renghi domnului căpitan Farrow.

La porunca lui, Kuda sări imediat în apă şi înotă până la ieşirea din peşteră. Ajuns acolo se prinse cu mâinile de crengile ce atârnau în jos şi privi printre ele, spre mare.

Stătu astfel câteva clipe, apoi înotă îndărăt şi zise:

— *Tuan,* nu se vede nimic.

— Bine, făcu Jerry, mulţumit. Probabil că tatăl d-tale stă la pândă pe partea unde ai dispărut d-ta, George. O să aştepte mult şi bine, căci

noi ne îndreptăm direct spre răsărit. Acum fă bunătatea şi intră în barcă! Aşează-te cu burta-n jos, să nu te lovească ramurile de la ieşire.

George sări repede în barcă. Aventura începea, acum va afla, în sfârşit, ce anume vroia Jerry de la el. Poate îi va fi dat să vadă pe fundul mării, taine pe care nici un om nu le-a zărit încă.

George se lungi pe puntea micului vas, dar trebui să mai aştepte până la plecare, căci Jerry şi Kuda aduceau acum câteva lăzi grele de prin fundul peşterii, aşezându-le cu băgare de seamă la pupă.

— Aşa, zise el, după ce transportase ultima ladă – a patra. Asta e costumul d-tale de scafandru, George. Mâine dimineaţă vom începe imediat; de fapt, ajungem în câteva ceasuri, dar mai bine dacă putem privi în apă. Se întâmplă uneori să dea rechini târcoale pe aici, dar cu ma pricep să-i alung cu puşca mea cea grea. Marea e adâncă de vreo doisprezece metri pe acolo, ceea ce cred ca nu e prea mult, nu e aşa?

— Deloc, sunt obişnuit cu adâncimi mai mari, răspunse tânărul. Dar dacă se află pe acolo rechini, va trebui să am un cuţit lung şi ascuţit, căci nu ma pot bizui numai pe puşca d-tale.

— Bine, bine, îl vei avea, zise Jerry, după câteva clipe de chibzuială. Ţi-l voi lega de brâu, după ce te vei fi îmbrăcat cu costumul de scafandru. Din câte am auzit şi citit prin ziare, ştiu că George Farrow poate deveni foarte primejdios şi nu prea am poftă să mă las înjunghiat de el. Acum, însa, să fim liniştiţi, căci nu e exclus să se fi apropiat vreun străin sau ca tatăl d-tale să ocolească insula.

Vasul alunecă încetişor spre ieşirea peşterii. George trebui să admire din nou forţa uriaşa a lui Jerry, care împinse afară barca grea cu ajutorul unui drug de fier, ca şi când ar fi fost o luntrişoară.

Trecu printre crengi, apoi ieşi în lumina lunii. Cercetă cu atenţiune întinsul apei, nădăjduind să zărească periscopul. Dar marea scânteia liniştită şi punctul negru – vârful periscopului nu se zarea nicăieri.

— Spuneam cu că tatăl d-tale stă la pândă în partea cealaltă – zise Jerry. Bine. Acum vom porni repede la drum şi chiar daca se va ivi pe după un colţ, tot va fi prea târziu, de scăpat îi scăpăm noi, n-avea grijă.

Într-o ladă închisă de la pupa vasului era montat un motor, pe care Jerry îl puse în funcţiune. George se cam sperie când elicea începu să biciuiască apa. Era un motor foarte puternic, care făcea ca vasul şi aibă o viteza extraordinară. Cu barca asta a lui, Jerry îşi putea bate joc de urmăritori, luându-se la întrecere cu cel mai bun vas cu motor. Afară de asta putea să cotească la dreapta şi la stânga, în vreme ce un vas mare – oricât de rapid ar fi – pornit în urmărirea lui, ar trebui să facă viraje, care i-ar răpi mult timp.

Zadarnic privi tânărul îndărăt – periscopul submarinului nu vroia să se arate. De abia când insula dispăru în zare, lui George i se păru că descoperise în apropierea de el un punctuleţ întunecat. Probabil că se-

nşelase insă, căci punctuleţul acesta rămase pe loc pe când dac-ar fi fost într-adevăr periscopul „Dox”-ului, s-ar fi apropiat.

Jerry râse când văzu mutra dezamăgită a tânărului.

— Da, da, drăguţule – făcu el, vesel – e întocmai cum mă aşteptasem eu. Cui să-i dea în gând că insula poate fi străbătută pe sub pământ? Tatăl d-tale va aştepta, probabil, unde nu trebuie, câteva zile şi nopţi, se va întâlni acolo, desigur, cu torpiloare englezeşti şi curând de tot va pierde pofta să te mai aştepte. Depinde numai de d-ta, George, cât timp va trebui să rămâi la mine. Dacă vei fi harnic şi îndemânatec, putem termina treaba în vreo trei săptămâni. Aşa. Acum te poţi culca fără grijă, căci drumul durează câteva ceasuri. Mâine dimineaţă va trebui să fii odihnit, pentru a începe munca. Nădăjduiesc că ne vom despărţi prieteni şi te vei întoarce cu bănişori la ai d-tale.

— N-am nevoie de bani – răspunse George, cu demnitate – tatăl meu e atât de bogat, cum nici nu-ţi poţi închipui d-ta. De aceea şi vroiam să-ţi propun să mă aduci îndărăt cât mai repede, asigurându-te că nu ţi se va întâmpla nimic, în schimb vei căpăta o suma de răscumpărare mai mare decât aceea pe care ai putea-o câştiga de pe urma muncii mele.

— Hm… asta ar fi răpire cu şantaj, răspunse australianul. Nu, aşa ceva nu fac eu. Te supun numai la muncă forţată, oferindu-ţi, în schimb, un câştig bun. Rămâi fără teamă la mine câteva săptămâni şi sunt sigur că nu vei regreta.

Înainte, însă, ca George să se culce, după cum îl sfătuise Jerry, mai privi odată îndărăt, spre mare. Dar nu văzu nimic. Sub apă submarinul n-ar fi putut atinge viteza extraordinară pe care o avea vasul uşor al australianului. Pentru scopul acesta electromotoarele nu erau destul de puternice.

Numai la suprafaţa apei şi folosindu-se da compresoare, „Dox”-ul ar fi fost în măsură, cu toată mărimea să – să atingă aceeaşi viteză – dacă nu chiar mai mare – ca vasul lui Jerry. În cazul acesta, însă, George ar fi trebuit să-i vadă neapărat turnul.

Poate, totuşi, ca tatăl său se ţinea în urmă, mulţumindu-se să observe vasul australianului prin ochean. Sau poate că-l urmărea, pândind prilejul pentru eliberarea fiului său şi să lămurească taina ciudatului australian. George zâmbi fără voie, în sinea lui. Probabilitatea aceasta nu era deloc exclusă; poate ca tatăl său se temea ca feciorul să nu-i fie ucis şi aruncat în mare, când răpitorul sau şi-ar fi dat seama ca nu mai există scăpare.

Pesemne că Jerry ghicise gândurile prizonierului său, căci râse scurt şi zise:

— Era cât p-aci şi scap ceva din vedere, tinere. Fireşte că tatăl d-tale va fi având ocheane puternice pe bord şi te pomeneşti ca e în urma mea, fără ca eu să-l pot zări. Aşa că, n-am încotro, trebuie să mă

folosesc de metodele mele ca să fiu în deplină siguranţă. Voi începe imediat, schimbând cursul. Spre ţinta adevărată voi porni de-abia după ce-i voi lăsa pe urmăritori să se descurce cum vor putea într-un labirint de insule şi gherdapuri. Da, da, trebuia să mă gândesc de la-nceput la asta. Cu căpitanul Farrow nu e de glumă – pe ăsta trebuie să-l preţuieşti altfel decât pe vreun comandant oarecare de vapor englez.

George se mâhni în primul moment, vizând că Jerry îi ghicise gândurile şi schimbase imediat cursul vasului. Apoi, însă, râse şi dădu din umeri.

— Nu-mi mai rămâne, deci, decât să mă împac cu soarta – zise el. De voie, de nevoie voi rămâne în slujba d-tale câtva timp. Şi deoarece se cere să fiu odihnit mâine, voia încerca acum să dorm. Poate tot găsesc în curând prilejul să fug…

— Nu te-aş sfătui s-o faci, răspunse Jerry.

George îşi aşternu vreo două pături şi după câteva minute sforăia. Era obişnuit să doarmă fără grijă, în orice situaţie s-ar fi aflat.

— Aşa tinere, acum suntem la fata locului, am stat aici tot restul nopţii, dar n-am putut descoperii submarinul tatălui d-tale, deşi m-am cocoţat pe vârful moviliţii de colo. Haide, să îmbucăm ceva, apoi ne apucăm de treabă.

George se freca la ochi şi casca. Câteva clipe râmase buimac, căutând să-şi reamintească ce se petrecuse cu el.

Se afla într-un golf mic, înconjurat de jur-împrejur de pereţi de stâncă înalţi de cel mult doi metri. Numai într-un singur loc vedea un creştet de vreo cincisprezece metri.

George tocmai căuta să-şi aducă aminte unde mai văzuse el cândva o insulă atât de stâncoasă, când îl auzi pe Jerry spunând:

— Suntem aici la nord de insulele Sandy, George, în golful ascuns al unei insule stâncoase. Întâmplător am descoperit golful acesta, a cărui intrare e foarte greu de găsit şi mai greu încă de străbătut. Nici un alt vas n-ar putea intra aici. Acum vino, Kuda ne-a pregătit ceva de mâncare. Pentru moment trebuie şi ne mulţumim cu conserve, cu peşte şi ceva vânat. Avem, însă, din belşug.

George îl urmă, curios, pe „şeful” său. Plaja pe care fusese tras vasul avea o lărgime de vreo zece metri. Lângă peretele de piatră erau ridicate două corturi şi spre surprinderea lui, George observă şi un izvoraş care izvora din stâncă.

— Frumoasă ascunzătoare, nu-i aşa, George, făcu Jerry, cu mândrie. Aici nu-i da nimănui în gând c-aş putea fi şi totuşi sunt aproape de tot de locul unde-mi agonisesc averea. Trebuie să-mi ajuţi şi d-ta, nu se poate altfel şi-ţi vei avea partea cuvenită. În curând vei vedea despre ce e vorba – urmă el, liniştit. După ce vom îmbuca ceva vom face o probă cu costumul de scafandru. În golful acesta care în

partea cea mai adâncă are cincisprezece metri. În costumul acesta n-ai nevoie de pompa de aer. Din fericire am şi două lăzi cu sticle de oxigen; aşadar avem rezerve destule. Fireşte că eu te voi ţine de funia de semnalizare şi – după curea, spuneam mai adineauri – te voi ocroti de atacurile rechinilor, care mişună pe aici, din nefericire. Ei, eşti gata pentru scufundarea de probă?

George terminase cu mâncatul şi se ridică.

— Da, Jerry, sunt gata – răspunse el – dar ţin să-ţi spun încăodată că nu voi îndeplini nimic ce-ar fi împotriva legii. Prin nici o ameninţare nu mă vei putea sili la asta, mai curând mă las omorât.

— George, îţi spuneam doar că nu e nimic criminal la mijloc, vreau numai să pun în valoare o descoperire pe care natura a pregătit-o pentru mine – o descoperire la fel cu o mină de aur pe care aş fi găsit-o pe undeva, în Alaska. Se poate lesne întâmpla să mă înşel şi să nu scot atâta cât să-mi acopăr cheltuielile. Dar nu e exclus nici să pun mâna pe o avere enormă.

— Dacă e vorba de o comoară naturală, n-am nimic de zis, răspunse George. În cazul acesta, însă, nu pricep de ce te urmăresc autorităţile engleze cu atâta înverşunare. Trebuie să fie un motiv, nu se poate altfel.

— Da, un motiv exista, scrâşnii Jerry cu mânie. Guvernământul englez îşi închipuie ca au pus monopol pe descoperirile făcute de alţii. Eu nu mă împac, însa, cu punctul acesta de vedere; ceea ce am găsit eu, e al meu. Nu prea îmi închipui că natura şi-a pus în gând să-i favorizeze numai pe englezi.

George nu mai pricepea nimic, de aceea dădu din umeri şi răspunse:

— În primul rând trebuie să-mi dau seama despre ce e vorba şi de abia pe urma mă voi hotărî, dacă voi lucra sau nu pentru d-ta. Asta e ultimul meu cuvânt. Poţi să mă omori, îţi spun însă că nu mă vâr în astfel de treburi.

— Prostii! făcu Jerry, pe care tonul hotărât şi energic al tânărului îl cam nelinişti. În definitiv va trebui să-ţi spui că lucrezi silit, chiar dacă te voi pune să faci ceva care nu-ţi convine. Aşa că, va trebui s-a faci, fie numai pentru a-ţi apăra viaţa, din instinct de conservare – cum s-ar spune. Legea iartă de pedeapsă pe omul care ucide pe un altul, când e în legitimă apărare. Dar despre asta vom avea prilejul să vorbim mai pe larg; deocamdată să facem proba cu costumul de scafandru.

Se ridică şi se îndreptă spre vasul său George rămase uimit văzând cu câtă uşurinţa transportă australianul cele patru lăzi grele, din barcă pe uscat. Şi fiecare cântăreau pe puţin cinci zeci de kilograme, după cum observa tânărul, uitându-se mai bine la una dintre ele.

Jerry scoase la iveală unelte cu care deschise la repezeală lăzile.

George privea cu încordare. În două din lăzi el zări un costum de scafandru complet, în celelalte un număr de sticle cu oxigen, care ar fi ajuns pentru câteva săptămâni.

Cu pricepere desăvârşită George scoase bucată cu bucată costumul din lăzi, îmbrăcându-le imediat. Jerry îşi freca, mulţumit mâinile, văzând îndemânarea tânărului. La urmă de tot acesta scoase casca grea şi zise:

— Jerry, acum trebuie să-mi fixezi de spate două sticle, una însemnată cu „a”, alta cu „b”. Aşa, uite aici capetele maţurilor… Nu strânge atât de tare, să nu iasă şuruburile afară. Aşa e bine… Acum fă legătura – da, da, aşa. Pune-mi casca şi înşurubeaz-o bine.

Când totul fu gata, George puse în funcţiune manivela cu ajutorul căreia se producea aerul proaspăt în interiorul costumului. Constată cu mulţumire că echipamentul era cât se poate de bun şi după ce-i făcu semn cu capul lui Jerry, care-l sprijinea de braţ, se îndreptă spre ţărmul golfului.

Când apa îi ajunse la genunchi se simţi mai uşor şi păşi înainte, mai aruncând o privire lui Jerry, care ţinea funia de semnalizare.

Ajunse curând la doisprezece metri adâncime fără să întâmpine cea mai mică greutate. Regulatorul de aer funcţiona de minune, de asemeni şi celelalte mecanisme pentru caz de primejdie.

După ce străbătu golful în întregime – aşadar şi locul cel mai adânc – se înapoie încetişor spre ţărm. Jerry îi deşuruba repede casca şi întrebă:

— A mers bine, draga George? Vei putea să te laşi la fund în largul mării?

— Dacă adâncimea nu va fi mai mare de douăzeci de metri, desigur, răspunse George. Acum, însă, aş vrea să ştiu ce voi avea de căutat colo jos?

— Vei vedea la vreme, răspunse Jerry. Deocamdată te voi duce pe corabie.

Înainte ca George să poată răspunde ceva, australianul îl ridică pe sus, îmbrăcat în costum cum era şi merse cu el spre vas, urcând pe punte cu o uşurinţă uimitoare.

După ce-l lăsă jos, zise:

— Acum te rog să iei loc pe banca de colo. Peste zece minute ajungem la destinaţie.

George îl văzu pe Kuda atârnându-şi de mijloc un coş mare împletit, în care vârâse o piatră grea, legată cu o frânghioară. Malaiezul urma să se afunde şi el – după cum îi şi spusese Jerry, numai că într-un mod cam primitiv.

Şi deodată se făcu lumină în mintea lui George.

— Jerry – strigă el, înmărmurit – ai descoperit scoici care au în ele mărgăritare?

IV
O AVENTURĂ SUB APĂ

JERRY RÂSE ŞI RĂSPUNSE cu seriozitate.

— Da, George, aşa este. Vezi tu, am descoperit o insulă cu totul nouă, nu ştiu cărui stat aparţine, căci e aşezată astfel, încât am putea ridica pretenţii asupra ei atât Australia, cât şi Anglia şi Franţa, care stăpâneşte pe aici Noua Caledonie. Englezii şi-au păstrat monopolul pentru exploatarea scoicilor de perle, de aceea s-au şi pus în urmărirea mea cu tot soiul de vase de război, ca să-mi afle taina; căci ei ştiu că am dat de un banc nou; am fost neprevăzător odată şi mi-a scăpat vorba faţă de cineva.

— Ia spune, George, procedez într-adevăr împotriva legii dacă vreau să stabilesc în chip temeinic valoarea bancului? Mai târziu n-are decât să-l ia în stăpânire vreunul din state, dar eu vreau să trăiesc liniştit de pe urma dobânzii banilor mei. Acum, de vreme ce cunoşti taina mea, nu cred c-ai putea spune că sunt un criminal.

— Nu, Jerry, dacă într-adevăr lucrurile stau astfel – dacă asupra acestei insule n-a ridicat pretenţii nici un stat încă – atunci eşti în drepturile d-tale şi eu te voi ajuta cu dragă inimă să stabileşti valoarea bancului de perle. Într-o privinţă ai dreptate, Jerry: ai descoperit bancul şi guvernul englez vrea, probabil, să puie acum stăpânire pe el, aruncându-ţi doar un oscior de ros, ca să-ţi închidă gura. În locul d-tale nici eu nu m-aş lăsa înşelat în felul acesta. E întocmai cum spui dumneata, insulele Sandy pot aparţine tot atât de bine insulelor Salomon ale englezilor, ca şi Noii Caledonii franceze, sau Australiei. Aşadar, dacă insula d-tale a ieşit la suprafaţă de pe urma vreunei catastrofe naturale şi nici un guvern n-a ridicat încă pretenţii asupra ei, atunci – după părerea mea – ai tot dreptul ai exploatezi bancul pe care l-ai găsit.

— Minunat! exclamă Jerry, văd că nu m-am înşelat în privinţa d-tale. Da, întocmai aşa stau lucrurile. În clipa când englezii vor afla unde se află bancul meu, mă dau pe mine în o parte. Îmi vor da, probabil, o sumă neînsemnată, bancul va fi cercetat şi închis, probabil, pentru ani de zile, deoarece în Ceylon se extrag destule perle pentru nevoile comerţului mondial. Mare prostie am făcut vorbind odată de insula asta, pe când mă aflam pe o insulă engleză, în societatea unor prieteni. Şi aceşti „prieteni” au găsit cu cale să mă trădeze imediat guvernului englez. De atunci autorităţile m-au botezat cu numele de „Jerry, hoţul de mărgăritare” şi mă urmăresc fără încetare. Ai văzut doar şi d-ta. Dar tocmai de aceea voi depune toate sforţările să pun în valoare descoperirea mea şi acum, dragul meu, cred că nu vei mai refuza să primeşti partea ce ţi se cuvine, dacă bancul se va dovedi,

într-adevăr, atât de bogat precum bănuiesc eu că este. Propun să fie a dumitale fiecare a zecea scoică pe care o vei aduce la suprafaţă. Lui Kuda îi voi da fiecare a treizecea scoică – dar fireşte ca el nu va fi în stare să facă ceea ce vei face d-ta, cu costumul pe care-l ai. Totuşi, el îţi va fi de folos, arătându-ţi cum se procedează, când veţi fi colo jos.

George simţi de-odată o mare dorinţă să lucreze împreună cu omul acesta original. Pricepea bine durerea lui Jerry, care se văzuşi înşelat de prieteni falşi şi ameninţat să piardă acum o avere care-i revenea de drept.

Cu interes crescând tânărul observă cum corabia mică se strecura într-o crăpătură îngustă a peretelui de stâncă dinspre apus. Îşi dădu seama imediat că prin trecătoarea asta strâmtă n-ar fi putut trece nici o corabie obişnuită, cu atât mai puţin un vas de război sau submarinul tatălui său.

— Asta e o ascunzătoare cum nici n-ar putea exista alta mai bună – zise el. Nu-i vorbă şi vasul d-tale e pe măsura ei.

— L-am construit anume, după ce am vizitat odată insula şi trecătoarea asta, cu o bărcuţă de salvare – răspunse australianul. Ca să atingi un scop mare, nu trebuie să stai cu mâinile în sân, prietene. Bancul nu putea să-mi scape – cel mult putea fi descoperit de altcineva. Dar mie nu-mi pare cu putinţă lucrul acesta, căci pe aici nu prea circulă vapoare.

Micul vas ieşi din canalul îngust şi intră în marea deschisă. Jerry încetini mersul motorului, apoi, când vârful corăbiei ieşi din deschizătură, îl opri cu totul. Kuda, care stătea la prora, se apleca peste marginea parapetului şi privi cu încordare în toate părţile. Apoi făcu un semn liniştitor şi vasul porni mai departe.

— Prevederea e mama înţelepciunii, zise râzând. Kuda are sarcina să privească mai întâi dacă nu se zăreşte vreun vas străin, ca să mă pot da înapoi la timp. Acum vom merge o bucată scurtă în afara insulei, apoi vom intra iar într-un golf, unde suntem la adăpost dinspre mare şi acolo se află bancul de scoici.

Vasul porni cu viteză de-a lungul insulei stâncoase, ajunse curând la capătul de sud şi coti către coasta de răsărit. După vreo sută de metri de mers, Jerry opri motorul şi îndreptă vasul spre ţărm. Ocoliră o stâncă mai mare şi George văzu acum un golf larg.

Jerry îndreptă corabia în dosul unei altei stânci ce ieşea în afară în partea de apus a insulei. Aici se afla ascunsă cât se poate de bine.

— Aşa! făcu Jerry. Kuda se va lăsa mai afund pentru a-ţi arăta unde se află bancul de scoici. Nu prea e uşor să dai de ele mai ales atunci când s-au închis. Nu le mai poţi deosebi de stânci. Kuda, lasă-te în apă!

Malaiezul puse pe umăr o geantă mare, în care se afla o piatră grea. Paşi apoi spre marginea vasului, pentru a se lăsa în apă. După cum

observă George, piatra era legată cu o frânghioară lungă, care deocamdată era făcută colac.

— Când va sfârşi treaba jos, lasă piatra acolo şi se urcă la suprafaţă cu capătul frânghioarei – zise Jerry, care urmărise privirea lui George. Tragem apoi sus piatra, ca să ne folosim de ea la scufundarea următoare. Ei, Kuda, stai pe gânduri?

Chipul malaiezului se schimbase brusc. Avea o înfăţişare sălbatecă şi brutală; întorcându-se spre stăpânul său, arătă cu mâna spre golf şi spuse doar atât:

— Rechin.

Într-adevăr, la vreo sută de metri de corabie, spinteca apa spatele unui peşte uriaş. Pentru un scafandru, vecinătatea asta nu era deloc plăcută, cu atât mai mult cu cât părea să fie un rechin-tigru, cea mai primejdioasă specie de rechini.

Dar Jerry începu să spumege de furie.

— Dă-ţi drumul în apă! răcni el ca un turbat. Ştii bine că eu stau la pândă şi gonesc rechinii. Haide, repede, repede!

Kuda, însă, tot şovăia, căci monstrul se apropia acum încetişor de corabie. Şi George ar fi stat pe gânduri să se afunde, căci nici gloanţele celei mai puternice carabine n-ar fi fost o apărare sigură împotriva unei astfel de dihănii.

Australianul fu cuprins atunci de un adevărat acces de furie. Răcni odată: „Dă-ţi drumul!", apoi îl înhăţă pe Kuda de gât cu mâna lui de fier şi-l împinse peste bord. (Vezi ilustraţia de pe copertă).

Kuda scoase un ţipăt de spaimă, apoi căzu în apă. În aceeaşi clipă trupul uriaş al monstrului se apropia ca o săgeata bănuind o prada. George văzu cu groaza cum malaiezul se scufunda. Nenorocitul era pierdut, căci rechinul-tigru se va fi apropiat înainta ca el să se fi putut elibera de piatra şi să revie la suprafaţă.

Dar Jerry se ţinu de cuvânt. După ce-şi potoli mânia zvârlindu-l pe Kuda peste bord, se apleca cu iuţeala fulgerului şi lua puşca grea care se afla pe puntea micului vas. În clipa următoare se şi auziră trei detunături, una după alta. Erau într-adevăr împuşcături de maestru, căci nimeriră rechinul care se apropia, tocmai în cap.

Dihania rănită se-ntoarse brusc şi porni ca o săgeată spre largul mării. Jerry lăsă puşca jos, râse şi se adresă lui George:

— Ce zici de asta, prietene? Te-ai speriat rău când ai văzut că-i fac vânt lui Kuda în apă – hai? Dar las-că ştiu eu ce fac. Aşa! Acum, priveşte te rog în apă, acolo se afla bancul.

Prin apa limpede George îl văzu pe malaiez, stând în faţa peretelui stâncos dinspre apus al golfului, smulgând cu iuţeala fulgerului obiecte mici din piatra cenuşie şi azvârlindu-le în coş. Piatra o aruncase pe fund lângă el şi se ţinea de dânsa cu picioarele îndepărtate.

Scafandrii rutinaţi pot rămâne cel mult doua minute sub apă – dar toţi mor de tineri, căci munca aceasta e foarte obositoare. Kuda râmase şi el două minute, apoi îşi desfăcu picioarele din jurul pietrei şi ţâşni în sus ca o săgeată.

Jerry îi luă întâi coşul cu scoici din mână, apoi îl trase pe malaiezul istovit pe corabie şi zise:

— Ai văzut, Kuda, că nu ţi a făcut nimic rechinul? De ce cauţi să mă superi mereu? Ah! În schimb ai adus şi nişte scoici minunate! Ia te uită, George, cum arată; de-abia le poţi deosebi de stâncă. Te obişnuieşti, însă, repede cu ele. Aşa! Acum Kuda trebuie să se odihnească şi în vremea asta vei putea d-ta să-ţi încerci norocul. Aşteaptă, puţin, să legăm o frânghie de coş; îl voi trage sus când va fi plin. Poţi rămâne mai mult timp jos; dacă vei lucra cum trebuie, aducem tot bancul la suprafaţă.

— Voi lua numai scoicile mari, răspunse George. În felul acesta vom putea vizita din nou bancul peste câţiva ani. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Ba da. Însă sper să nu mai avem nevoie, dacă ne merge bine acum. Acum îţi voi pune casca.

Jerry îi înşurubă casca cu multa îndemânare, apoi sprijini pe George, conducându-l spre parapetul vasului. Cu o uşurinţă uimitoare îl ridică apoi peste bord, dându-i drumul în apă.

Se afundă destul de repede; după câteva clipe atinse fundul, se orientă puţin, apoi păşi spre stâncă.

Era într-adevăr greu, să deosebeşti scoicile cu perle, de piatra a cărei culoare era la fel. George văzu imediat câteva scoici, observându-le cum se deschid pentru a respira sau pentru a prinde vietăţile microscopice cu care se hrăneau. Pe acestea le desprinse îndată din piatră şi le aruncă în coş. Apoi începu să pipăie stânca şi încetul cu încetul izbuti să deosebească scoicile de ieşiturile pietrei.

Nu trecu mult şi coşul se umplu cu preţioasele scoici. Smuci de funie, dând semnal lui Jerry să-l tragă sus. În vreme ce aştepta reîntoarcerea coşului, examină mai amănunţit peretele de stâncă şi la câţiva paşi depărtare zări un loc întunecat, care-i făcu impresia unei crăpături înguste, de înălţimea unui om.

Tocmai vroia să se apropie ca s-o cerceteze, când coşul sosi îndărăt şi el începu din nou să-l umple cu preţioasele scoici, din care fiecare însemna o adevărată avere.

Peste puţin coşul era din nou plin. George ţinea în mână o scoică, a cărei formă ciudată îi atrase atenţia şi instinctiv avu presimţirea că-l ameninţă o primejdie. Se-ntoarse repede şi văzu nelămurit un corp negricios repezindu-se spre el prin apă.

Apoi mai văzu lămurit dungi argintii, care se apropiau cu iuţeală spre corpul acesta… Erau, probabil, gloanţe slobozite de Jerry,

împotriva acestui nou rechin.

De data asta, însă, hiena mărilor nu prea părea să se înfricoşeze de gloanţe. Netulburată, cu viteză fantastică, ea se apropia ameninţător.

Din fericire pentru el, George întimpinase atâtea primejdii în viaţa lui, încât să-şi păstreze sângele rece. Avea la brâu cuţitul acela mare, pe care i-l dăduse Jerry, înainte de a-l lăsa peste bord – dar el văzu imediat ca avea de-a face şi acum cu un rechin-tigru, de o mărime neobişnuita. Şi împotriva acestor dihănii sălbatice şi fioroase, nu te poţi apăra cu atâta uşurinţa ca de un alt rechin obişnuit.

„Tigrul de mare” îşi trage numele de la dungile late care îi brăzdează pielea, ci mai ales din cauza sălbăticiei sale şi a curajului cu care se năpusteşte asupra pradei. O întâlnire cu un rechin tigru, în largul marii – chiar şi pentru cel mai experimentat înotător si înarmat cu cel mai tăios cuţit – înseamnă o moarte sigura.

George, însa, nu-şi pierdu cumpătul. Cu mâna stânga trase de la brâu cuţitul lat şi lung, tăia cu iuţeala fulgerului funia prinsa de mijloc şi al cărei capăt îl ţinea sus Jerry dădu drumul coşului şi se lăsa repede la pământ. Greutatea caştii îi dădu posibilitatea să se menţină în situaţia aceasta. Rechinul – tigru nu-l putea înhaţă acum, nu se putea lăsa atât de adânc, ca să înşface trupul care se afundase puţin în nămol. Şi George văzu deodată o adevărată furtună de nămol şi nisip în jurul său, simţi o lovitura puternica, apoi se adânci şi mai mult în pământul moale.

Dar monstrul trecu deasupra lui şi în furia lui probabil ca se izbise de stâncă, deoarece George simţi ca se îndepărtează, stârnind un vârtej de apa cu coada lui enorma.

Câteva clipe tânărul ramase liniştit. Ţinea încă în mâna stânga cuţitul enorm cu tăişul îndreptat în sus şi păru că simţise o smucitura puternica. Probabil ca dihania îşi spintecase trupul de cuţitul lui George.

Tânărul observa acum ca Jerry trăgea în sus coşul pe jumătate umplut cu scoici. Mirat şi cu oarecare amărăciune în suflet el îşi spuse ca omul acesta ţinea mai mult la preţioasele scoici decât la viaţă „tovarăşului” sau mai mult ca sigur că-şi zisese ca George fusese omorât de rechin, căci trebuia să fi observat prin apa limpede ce se petrecuse pe fund, la început. Pe urma, vârtejul de apa si nisip, îl împiedicase să mai vadă ceva şi faptul ca funia fusese tăiata, îi întărise, desigur, bănuiala ca tânărul fusese omorât.

George avu deodată o idee îndrăzneaţa. Ce-ar fi să-l lase pe Jerry să creadă că rechinul îl omorâse într-adevăr? În căzu acesta trebuia, fireşte, să se ascundă acum înainte ca norul de nisip şi nămol să se risipească. Şi pentru acest scop nimic nu era mai potrivit decât crăpătura îngustă pe care o descoperise în peretele de stânca.

Nu şovăi mult şi fără să se ridice de jos, se târî pe pământul moale

îndreptându-se spre stâncă. Ajunse în sfârşit la ea şi tot pipăind piatra, o lua spre dreapta. Găsi într-adevăr crăpătura, care era destul de largă ca să se poată ascunde în ea.

Cât de adânc ducea înăuntru, n-avea de unde să ştie şi nici de cercetat n-avea vreme, căci mai întâi vroia să vadă dacă-i reuşise viclenia. Poate că Jerry va rămâne în golf până seara şi-l va pune pe Kuda să se afunde din nou.

Întorcându-şi privirea şi uitându-se în sus, George îşi dădu seama că se cam pripise cu aducerea la îndeplinire a planului său. Doar nu va putea să-şi petreacă toată ziua în crăpătura asta de stâncă.

Nu-i rămânea altceva de făcut decât s-aştepte limpezirea apei şi să se ridice îndărăt la suprafaţă. Îi va explica apoi australianului că se ascunsese în crăpătură, de teama unui atac al rechinului.

Norul de nisip şi nămol să împrăştia încetul cu încetul şi George scoase cu băgare de seamă capul afară, numai atât cât să poată privi în sus. Recunoscu contururile corăbiei, văzu apoi capetele lui Jerry şi Kuda, care se aplecau peste parapet şi priveau cu încordare în apă.

Tânărul hotărî să rămână liniştit deocamdată, fără să s-arate; ar fi putut explica apoi ca sforţarea enormă pe care o făcuse îl lăsase în nesimţire câtva timp.

Jerry şi malaiezul continuau să privească în adâncime; australianul părea să nu poată pricepe că scafandrul, în care îşi pusese atâta încredere, dispăruse brusc.

George zâmbi în sinea lui. Numai că satisfacţia lui nu va ţine mult, căci tot va trebui să se arate în curând. Afară de asta nu era exclus ca ascunzătoarea lui să adăpostească vreun musafir neplăcut, poate vreun polip uriaş, care va fi bucuros să dea de o pradă atât de lesnicioasă.

La gândul acesta, George se simţi îndemnat să iasă din crăpătura unde se aciuise, dar acum văzu sus o privelişte care-l umplu de spaimă. În acelaşi timp simţi o compătimire adâncă pentru Jerry, a cărui soartă părea să fie pecetluită.

Umbre lungi şi înguste se-ndreptau cu iuţeala fulgerului direct spre vasul australianului, deasupra apei limpezi a golfului. Erau kanu-uri de-ale băştinaşilor, conduse, fiecare, de câte cel puţin şase vâslaşi – după cum recunoscu George din vârtejul produs de lopeţi.

În privinţa aceasta ţinutul era deci foarte primejdios. Canibalismul, care era în floare, cu deosebire pe insulele Salomon, la vânătorii de capete, se-ntindea, desigur, în ascuns, peste tot regatul insular al oceanului Pacific, poate până în Tasmania, pe coasta de sud a Australiei.

De câte ori n-o fi fost atacat şi ucis vreun călător singuratec pe vreo insulă izolată, pe care o credea complet nelocuită! La fel păreau să se petreacă lucrurile şi de data asta. Vreun trib de pe o insulă din apropiere l-o fi observat, probabil, adesea pe Jerry şi acum socotea

momentul potrivit ca să dea atacul. George arunca o privire repede spre corabia australianului. Amândouă capetele dispărură; probabil că îndrăzneţul „hoţ de mărgăritare” se înarma pentru o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Şi George văzu deodată două făpturi negricioase căzând dintr-un kanu şi zbătându-se cu disperare în apa limpede, pentru a se afunda apoi încetişor.

Din ce în ce mai multe făpturi dintr-acestea cădeau din kanu-uri. Nici un glonţ de-al australianului părea să nu dea greş.

Dar acum două, trei kanu-uri ajunseră lângă vasul lui Jerry. Din nou căzură făpturi negricioase în apă, de data asta, însă, la mare depărtare de luntri.

Din faptul acesta George îşi dădu seamă că erau băştinaşi care căzuseră sub mâna de fier a lui Jerry. Cu forţa lui uriaşă omul acesta misterios izbutise să-i azvârle departe, în mare.

Totuşi, sfârşitul acestei lupte înverşunate nu putea fi decât doborârea australianului, care avea împotriva lui prea mulţi duşmani.

Kanu-urile îi împresuraseră acum vasul din toate părţile, băştinaşii nu mal cădeau în mare, mişcările luntrilor devenirii mai liniştite – lupta se sfârşise, deci. Sălbatecii vor începe să jefuiască vasul lui Jerry, vor lua cu ei alimentele, armele, păturile şi ce-or mai găsi pe-acolo, înapoindu-se spre insula lor.

George îşi simţi inima strânsa de durere la gândul că în felul acesta va pierde şi el preţiosul pumnal dăruit de frumoasa fiică a prinţului indian. Căută să se liniştească, însă, spunându-şi că şi-l va recăpăta, poate, mai târziu, cu ajutorul camarazilor săi. Prea departe nu puteau locui sălbatecii, trebuiau numai să ia la rând insulele până vor da de cea căutată.

Trecu mult timp până se produse din nou mişcare în kanu-uri. În cele din urmă se îndepărtară de vasul lui Jerry, pornind spre plaja golfului. George privi uimit după ele, apoi le văzu dispărând în crăpăturile stâncilor. Aşadar, sălbatecii locuiau pe această insulă, fără ca Jerry să fi avut vreo bănuială.

Acum se punea pentru George chestia să scape teafăr din situaţia asta neplăcută. Poate c-ar merge, dacă va izbuti s-ajungă pe vasul lui Jerry, pe care sălbatecii îl lăsaseră în părăsire. Dacă n-ar fi stricat motorul, era salvat.

V
ZEUL SĂLBATICILOR

PLIN DE NĂDEJDE GEORGE privi în sus la vasul care-i va aduce salvarea. Atunci observă iasă ceva care-i produse o dezamăgire adâncă: corabia lui Jerry se scufunda. Sălbatecii o găuriseră după ce jefuiseră totul ce era de jefuit. Prin asta vroiau să înlăture dovezile crimei lor.

Ultima lui nădejde se irosise deci, căci el, de unul singur, n-ar fi putut lipi găurile, scoate apa şi s-aducă iar vasul în stare de plutire. Şi l-ar fi venit foarte greu chiar numai să dezbrace fără ajutorul cuiva, costumul de scafandru.

Cu desăvârşire dezorientat vru să se sprijine cu spatele de peretele de stâncă, spre a chibzui temeinic la ce avea de făcut. Deodată începu să se clatine pe picioare – căci scăpase cu totul din vedere faptul că se afla într-o crăpătură de stâncă, care părea să ducă în adânc.

Şi cu toată situaţia critică în care se afla, curiozitatea se trezi într-unsul, încotro ducea acest tunel îngust?

Regreta din suflet ca nu avea cu el lampa de buzunar, construita cu atâta măiestrie de inginerul Hagen şi care funcţiona şi în apă. Aşa că, nu-i rămânea decât să înainteze pe dibuite. De-abia acum observă el că mai ţinea în mână ultima scoică pe care o desprinsese şi care avea o formă ciudată, Fără vreun gând deosebit, o vârî în chimirul larg al costumului de scafandru. Puse şi cuţitul la loc, apoi începu să pipăie pereţii, înaintând pas cu pas.

Crăpătura era îngustă de tot, în unele locuri era nevoit chiar să se strecoare de-a latul, căci umerii formau o piedică pentru trecere. Şi mai trebuiau să fie cu mare băgare de seamă, ca nu cumva să-şi rupă costumul de cauciuc de vreo ieşitură ascuţită.

Se miră văzând cât de adânc era tunelul şi-i se părea că terenul urca din ce în ce mai mult. Nu cumva crăpătura aceasta ducea prin stâncă undeva în suprafaţa insulei? Sau nimerise în vreun cazan subteran, în care va îi luat în primire fără-ntârziere de tentaculele fioroase ale vreunui polip uriaş?

La gândul acesta rămase câteva clipe în loc, întrebându-se dacă n-ar fi mai bine să se înapoieze. Poate că izbutea să ajungă pe ţărmul golfului şi dezbrăcându-şi costumul greu să se ascundă pe undeva… Dar chiar şi aşa situaţia lui ar fi fost disperată, căci de unde să ia hrană? Şi cât timp ar fi trebuit s-aştepte până să treacă un vapor pe lângă insula asta singuratecă? În vremea asta sălbatecii îl vor fi descoperit şi ucis.

Aşadar, tot mal bine era să meargă înainte, fie ce-o fi. Şi cu gândul la polipul ce-ar putea sta la pândă pe aici, îşi trase cuţitul de la brâu, pentru ca cel puţin să se poată apăra.

Terenul se înălţa tot mai mult şi devenise acum foarte pietros. Aşadar, nămolul şi nisipul de ne fundul mării nu ajunsese încă aici. De-odată se izbi cu putere de zidul tare. Tunelul se sfârşea, deci; asta însemna că tot trebuia să se întoarcă şi să încerce să iasă la suprafaţă prin golf.

Totuşi, pipăind cu braţul drept în jurul său, rămase încremenit în loc, căci zări în faţa să o licărire slabă de lumina, un punctuleţ numai, dar bănui imediat că gangul pe care-l urcase făcea aici un cot brusc, spre a duce mai departe la suprafaţa insulei.

Plin de nădejde George îşi urmă drumul. Poteca îngustă urca tot mai mult şi din ce în ce se lumina înaintea tânărului. Aşadar, îi era dat să iasă din nou la lumina soarelui. Odată sus, va găsi el un mijloc de salvare.

Poate că tatăl său tot izbutise să urmărească vasul lui Jerry – poate că se şi afla prin apropiere, ocolind insula, în căutarea lui.

Din ce în ce mal mult se lumina înaintea lui; în curând ridică încetinel capul din apă, gangul umplut urca acum la suprafaţa mării.

George trebuia să fie cu băgare de scamă. Chibzui o clipă dacă să scoată casca, pentru ca apoi să poată dezbrăca repede celelalte piese ale costumului.

Îşi spuse, însa, că va trebui poate să se afunde din nou repede în mare, dacă-l vor descoperi sălbatecii. Şi cu hotărârea aceasta păşi mereu mai departe, tot urcând, cu trupul în apă.

Din fericire gangul se lărgea din ce în ce şi tavanul se înălţa în acelaşi măsura. În cele din urmă George ajunse într-o peştera mare, la marginea căreia se oprea apa. Pământul peşterii urca şi el, căci până la înălţimea stâncilor mai erau vreo cinci, şase metri.

Fireşte că era din cale afară de obositor să urce stânca dreaptă, cu tălpile grele de plumb în picioare, dar o presimţire nelămurită îl opri pe George să-şi scoată costumul de scafandru.

Se târî astfel cu greu spre gura largă a peşterii şi când ajunse acolo, bucuria îl făcu să fie cam neprevăzător, căci în loc să scoată cu atenţiune capul din peşteră şi să vadă dacă nu cumva se află vreun un sălbatec prin apropiere, el păşi dea dreptul afară, cu gândul să privească în larg, căutând submarinul.

Şi atunci văzu la dreapta şi la stânga câteva făpturi negricioase, făcând gesturi agitate. Duse repede mâna la cuţit, hotărât să se apere, dar priveliştea care-i se înfăţişă era atât de surprinzătoare încât rămase încremenit.

Vreo zece tuciurii stăteau cu burta la pământ şi nici nu cutezau să-l privească, în vreme ce alţii o luară la fugă, făcând gesturi sălbatece. Dacă n-ar fi avut casca pe cap, ar fi auzit, desigur, strigătele de spaimă ele băştinaşilor.

Primul gând al lui George fu să se înapoieze repede în peşteră, dar

atunci, văzu pe o lespede de piatră – la vreo zece metri el, pe platoul stâncos – un idol primitiv lemn, împodobit cu zugrăveli barbare, de culoare albă. În fata acestui idol se aflau armele lui şi ale lui Jerry, apoi cutii de conserve şi felurite alte obiecte.

Aşadar, sălbatecii jertfiseră prada, zeului lor. George îşi puse în gând să-şi ia îndărăt armele şi în primul rând pumnalul dăruit de Sanja. Îşi dădu semn brusc că băştinaşi aceştia primitivi îi luau drept un zeu nou şi poate că peştera din care ieşise el era sfântă pentru dânşii, din vreun motiv oarecare. Apariţia lui neaşteptată trebuie să fi făcut o impresie adâncă asupra sălbatecilor şi acum depindea numai de el să-şi joace rolul măi departe.

Încetişor, agitând braţele în chip solemn, păşi spre lespedea de piatră. Un băştinaş bătrân şi scund, care-şi atârnase în jurul gâtului tot solul de scoici, şopârle uscate şi multe altele, se ridică şi încercă să-l împiedice să se apropie, făcând mişcări de implorare cu braţele.

George îşi dădu seamă îndată că era vraciul tribului, care-şi vedea primejduită puterea şi vroia să salveze vechiul idol al seminţiei sale.

Pe acest om trebuia să-l facă nevătămător cât mai repede. Păşi încet şi se opri în fata lui şi, când vraciul, înmărmurit o clipă, îşi redobândi curajul şi începu să dea iar din mâini. George îl izbi cu putere în bărbie, culcându-l la pământ.. Apoi se îndreptă liniştit spre lespede, ridică idolul şi-l zvârli lângă vraciul leşinat. După aceea prima lui grijă fu să-şi ia îndărăt revolverele şi pumnalul, dădu la o parte celelalte obiecte şi se aşeză, calm, pe piatră.

Trebuia să chibzuiască ce avea de făcut. Probabil că sălbatecii îl recunoscuseră acum ca un zeu nou, văzându-l cum doborâse pe vraci şi zvârlind cât colo idolul lor.

Deocamdată se simţea bine, câteva clipe de odihnă după oboselile îndurate îi pria de minune. Simţea, însă, că nu o va putea duce aşa mereu, căci soarele din ce în ce mai puternic îl făcea să se înăbuşe în costumul de scafandru.

Băştinaşii nu cutezau să se clintească din loc. George întoarse capul şi văzu îndărătul lui alţi vreo cincizeci sălbateci, care se aruncară şi ei la pământ acum, cu braţele ridicate. Aşadar, toţi îl recunoşteau ca un zeu nou… Dar ce atitudine să ia dânsul? Cum să lasă din situaţia asta ciudată şi destul de primejdioasă?

Frământat de gândurile acestea, văzu deodată că bătrânul doborât de el începe să se mişte. Se ridică încet, privi rătăcit câteva clipe în jurul său, apoi, văzând idolul lângă el, la pământ, păru că-şi dă seamă că s-a sfârşit cu puterea lui, dacă nu va întreprinde ceva împotriva monstrului străin care se ivise pe neaşteptate în mijlocul lor. Dintr-o săritură fu lângă George, agitând în mâna dreaptă un cuţit lucitor.

Dar în clipa aceasta de primejdie, tânărul avu o idee năstruşnica, pe care o puse imediat în aplicare. Cu iuţeala fulgerului deschise

ventilul prin care intră aerul în interiorul costumului de scafandru – stofa cauciucată începu să se umfle repede şi vrăjitorul înspăimântat văzu pe zeul cel nou devenind tot mai gras şi mai diform.

(Cu ajutorul acestui dispozitiv scafandrii sunt ridicaţi la suprafaţa apei – de data aceasta el salvă pe George dintr-o situaţie primejdioasa).

Ceilalţi sălbateci se ridicaseră şi ei pe jumătate, când vraciul pornise la atac – dar în clipa noii surprize se aruncară înapoi la pământ. Bătrânul se dădu şi el bătut, aruncă o ultimă privire înspăimântată asupra lui George, apoi se trânti cu burta în jos.

Tânărul dădu din nou drumul aerului afară. Trucul acesta ingenios avusese efectul dorit.

Acum trebuia, însă, să întreprindă ceva, altminteri putea s-aştepte mult şi bine aici.

Gesticulând sălbatec cu braţele se ridică şi ocoli încetişor lespedea de piatră. Toate privirile erau îndreptate asupra lui, cu spaimă. Se opri, se bătu cu palmele în piept; apoi dădu de înţeles sălbatecilor, prin gesturi, să se îndepărteze.

La început ei nu-l pricepură, dar când el începu să tropăie de zor cu tălpile de plumb, tuciuriii săriră în sus speriaţi şi o zbughiră spre desişul insulei.

Respirând uşurat, George se aşeză din nou pe piatră şi chibzui. Era încredinţat că sălbatecii îl spionau din desiş – trebuia, deci, să se poarte în aşa fel, ca el să nu-şi piardă respectul pentru dânsul.

Privi cu atenţiune în jurul său şi văzu că o potecă îngustă şi dreaptă urca pe zidul de stâncă al peşterii din cure ieşise el. De acolo, de sus putea să privească în largul mării, căutând submarinul tatălui său.

Încetişor şi cu paşi rari se îndreptă spre potecă. Din nou îi veni ideea să-şi umple costumul cu aer, ca să-i sperie pe sălbateci, ca nu cumva să se gândească să-l atace.

Cu sforţări uriaşe izbuti să ajungă sus, îşi întoarse privirile şi văzu că sălbatecii ieşiseră sfioşi din desiş şi se luau după el, încetişor. Îşi umflă şi mai mult costumul şi gesticulă sălbatec cu braţele. Efectul fu fulgerător: băştinaşii o rupseră de fugă, pitindu-se în desiş.

Aproape două ceasuri rămase George sus, cercetând mereu marea, fără folos însă. Căldura şi foamea îl îndemnară să coboare din nou. Coborâşul era şi mai greu decât urcuşul, dar spre mulţumirea să tânărul văzu că sălbatecii – care ieşiseră iar din desiş în vremea asta – se făcură nevăzuţi, zărindu-l coborând.

Se apropia liniştit de lespedea de piatră, luă două cutii cu conserve de carne, o sticlă cu apă minerală, apoi porni încetişor spre peşteră.

Ajuns înăuntru căută ungherul cel mai întunecat, deschise unul din gemuleţele coifului şi aspiră cu lăcomie aerul proaspăt din peşterii. Apoi deschise cu cuţitul cutiile de conserve şi îmbucă cu lăcomie

carnea. După ce-şi potoli şi setea, situaţia îi apăru în culori mai trandafirii.

O toropeală bruscă puse stăpânire pe el, se întinse aproape fără voie pe pământul tare şi adormi imediat.

Când se trezi, luă hotărârea să cerceteze din nou marea, poate va descoperi submarinul – înşuruba coiful, îşi umflă costumul şi ieşi din peşteră, păşind agale.

Sălbatecii erau acolo, cu privirea nedezlipită de intrarea peşterii, dar când îl văzură gesticulând din nou sălbatec, o rupseră iar de fugă. Probabil că nu aveau încă destulă încredere în noul lor zeu, tot aşa după cum nici „zeul" nu prea avea încredere într-înşii, desigur.

George urcă iar poteca îngustă care ducea pe marginea peretelui de stâncă. Şi când îşi îndreptă acum privirea spre mare… îi veni să joace de bucurie, căci numai la vreo cincizeci de metri de insula, ieşea din apă periscopul „Dox" -ului.

George începu să gesticuleze cu braţele, arătând mereu în jos, spre golful pe a cărui margine stătea el. În cele din urmă, periscopul se înaltă şi fu tras îndărăt în apă de trei ori la rând, semn că tatăl sau îl văzuse şi-l înţelesese.

Porni repede prin peştera şi ajunse din nou sub apă. Prin cămăruţa de scafandru de la proră, intră în submarin şi zeci de mâini se-ntinseră spre el, ajutându-l să-şi dezbrace costumul greu.

— Slava Domnului că mă văd iar împreună cu voi, tată, rosti dânsul, fericit. Am avut o aventură cum nu m-am aşteptat vreodată. Uite cu ce m-am ales!

Râzând, înmână tatălui său scoica de formă ciudată. Toţi se grăbeau să-i strângă mâna şi George fu nevoit să se ducă în sala echipajului şi să povestească tovarăşilor peripeţiile aventurii sale.

Când aminti de rolul ce-l jucase, ca zeu al sălbatecilor, toţi izbucniră în râs – dar când îşi exprimă bănuiala că Jerry şi Kuda au fost mâncaţi de canibali, căpitanul zise cu seriozitate:

— Nu, dragul meu, când am intrat în golf, am văzut doi rechini-tigri uriaşi care au rupt-o de fugă la ivirea noastră. Apa deasupra corăbiei scufundate era colorată în roşu şi în jurul ei pluteau fâşii de stofă. Aşadar, Jerry şi Kuda s-au scufundat cu vasul lor şi au căzut jertfă rechinilor.

— Australianul acela era într-adevăr un om extraordinar, zise George cu părere de râu în glas. Trebuie să mărturisesc că mi-a plăcut mult, deşi m-a silit să fac fără voie pe scafandrul.

— George, ai adus un lucru foarte frumos din aventura d-tale, interveni doctorul Bertram. Ia te uita!

Îi arătă scoica desfăcuta şi tânărul văzu cu uimire o perla minunată, mare, de culoare roşiatică. Preţuia o mică avere.

Se alesese, deci, de pe urma aventurii sale cu o amintire, cum nici

nu şi-ar fi dorit alta mai frumoasă.

Aventurile submarinului Dox 031

Hans Warren

I.

UN ROBINSON MODERN.

— A FOST O AVENTURĂ PRIMEJDIOASĂ, dar foarte veselă în schimb, aceea prin care ai trecut, dragă George, zise primul ofiţer Rindow tânărului care stătea alături de el în turnul submarinului.

— Aş fi dat mult să te văd cum îţi şedea ca zeu al sălbaticilor!

— Prea plăcut nu mi-a fost în echipamentul de scafandru, sub soarele arzător – răspunse George – dor am râs din inimă când am umflat cu aer costumul, ca să-l sperii pe bătrânul vrăjitor, care avea de gând să mă înhaţe.

— Mare noroc ai avut că tatăl d-tale o izbutit să se ţină după vasul atât de rapid al lui Jerry; uneori se conducea numai după dâra lăsată de el.

Desigur că Jerry nu s-o gândit că va lăsa o urmă atât de bună în mersul sau vertiginos. Altminteri, cine ştie cât timp ar mai fi trebuit să faci pe idolul sălbaticilor.

— Lasă că nu mă prăpădeam eu, răspunse George. Ştiam că tata va cerceta toate insulele, până mă va găsi. Dar ia te uita, domnule Rindow, acolo-n faţa noastră se iveşte o insulă. Dacă nu mă-nşel, se-nalţă şi o trombă de fum dintr-unsa.

Primul ofiţer privi prin ochean, apoi zise:

— Aşa e, pare să fie un foc de lagăr, căci trâmba de fum se-nalţă dreaptă şi subţire, ceea ce înseamnă că nu poate fi vorba de o pădure în flăcări. Hm... nu cumva or fi locuind sălbatici pe acolo? Eu aş zice să-l înştiinţăm pe căpitan, să hotărască el dacă e nevoie să cercetăm lucrurile mai de aproape, sau nici să nu ne abatem pe lângă insulă.

Rindow îi comunică lui Farrow vestea prin porta-voce şi căpitanul veni îndată în turn. Privi cu atenţie prin ochean trâmba subţire de fum, apoi zise:

— E un foc mic de tot, ca pentru o singură persoană. Dac-ar fi sălbatici pe acolo, ar fi aprins un foc mai mare şi ar fi făcut în aşa fel, încât să nu se zărească fumul care să-l dea de gol.

— N-or putea fi, însă, vreun semnal de-al sălbaticilor, pentru cei de pe insula pe lângă care tocmai am trecut? Întrebă George. Cam aşa fac vânătorii de capete pe insulele lor.

— Hm... tot ce se poate, încuviinţă Farrow. Nu strică să fim cu băgare de seamă şi să ne apropiem de insulă pe sub apă. Se poate întâmpla să fie vorba de un naufragiat sau de vreun om certat cu legea. În cazul din urmă, o va lua la fugă în desiş şi vom fi terminat repede treaba cu el. În primul caz, însă, va trebui, fireşte, să-l luăm pe bord şi să-l debarcăm pe cea dintâi insulă unde opresc vapoare.

Fără să stea mult pe gânduri, căpitanul ordonă să se facă manevra

pentru scufundare. Cei trei tovarăşi părăsiră în grabă turnul şi George închise capacul. După câteva minute vasul şi dispăruse în apă, numai o parte a periscopului mai ieşea la suprafaţă.

Farrow privi printr-unsul şi observă cu atenţie insula de care se apropia submarinul, pe urmă zise:

— Lângă focşor stă un bărbat, un european; e slab şi prăpădit la faţă. Deci, sau un naufragiat, sau unul încolţit de autorităţi. Ne vom apropia de tot, vom ieşi repede la suprafaţa şi atunci vom vedea care din presupuneri e întemeiată.

Se scurseră încă cinci minute, apoi Farrow dădu comanda de înălţare. Urcă cel dintâi scăriţa de fier şi deschise capacul. George şi Rindow îl urmară. Submarinul se afla la vreo cincizeci de metri de ţărm, mai mult nu voise să se apropie căpitanul, căci nu cunoştea apele pe aici. Acum, însă, văzu că putea să vină cu vasul chiar până la coastă, căci apa era destul de adâncă.

Cu glas scăzut, el dădu comanda ca electromotoarele să fie puse în funcţiune. Voia să ajungă la ţărm cât mai neobservat, ca să vadă ce mutră va face la ivirea lui bruscă necunoscutul, care stătea cu spatele spre apă şi frigea vreun vânat la foc.

Spre marea lor mirare, cei de pe submarin observată că străinul purta o uniformă dintr-a celea cu care sunt îmbrăcaţi ofiţerii englezi pe vasele de război, în ţinuturile tropicale. Era ponosită râu şi ruptă, ceea ce lăsă să se-nţeleagă că omul se afla de mult în pustietatea aceea.

— Poate că vreun distrugător englez a naufragiat prin apropiere şi ofiţerul de colo s-a salvat pe insula aceasta, îşi dădu cu părerea Farrow. Trebuie să fim cu băgare de seamă, căci nu e exclus să fie şi restul echipajului pe aici; şi-apoi, s-ar putea ca oamenii să fie înarmaţi, lucru ce n-or fi tocmai plăcut pentru noi.

— Eu socot c-ar trebui să fie mulţumiţi dacă le venim În ajutor, zise George. Nu cred să fie atât de nerecunoscători încât să se-ntoarcă împotriva noastră.

— Nu-i cunoşti încă bine pe oameni, zise Farrow, cu amărăciune în glas. Poate că la ei precumpăneşte dorinţa de a dobândi glorie prin prinderea noastră, trecând recunoştinţa pe planul al doilea.

Dădu comanda de oprire a motoarelor, apoi strigă spre insulă:

— El, d-ta de colo, cine eşti? Îţi putem fi de vreun folos?

Necunoscutul, care. Stătea la marginea desişului, cam la vreo douăzeci de metri de ţărm, sări speriat în sus şi privi cu ochii holbaţi la cei trei marinari din turnul submarinului.

În aceeaşi clipă, Farrow avu o impresie neplăcută, dar nu din cauza înfăţişării sălbăticite a străinului, ci a ochilor săi, care aveau o strălucire vicleană într-unşii.

Faţa îi era împrejmuită de o barbă roşcată, un nas ascuţit şi puţin

încovoiat se desprindea din pădurea aceea de păr, ochii şireţi erau înfundaţi sub genele stufoase.

Se apropie încetişor de ţărm şi mişcările sale trădau bănuială. Când fu la numai câţiva paşi de Farrow, saluta milităreşte şi zise cu glas răguşit, ce suna cam neplăcut:

— Cine sunteţi d-voastră? Nu ştiam că mai există un submarin prin locurile astea.

Căpitanul trecu cu vederea lipsa de politeţe a străinului, care nu socotise de cuviinţă să se prezinte mai întâi, aşa cum s-ar fi cuvenit. El salută şi zise:

— Mă numesc Farrow şi submarinul acesta îmi aparţine. Nici eu nu ştiam că afară de „Dox"-ul meu se mai afla un submarin prin apele acestea. Bănuiesc că d-ta eşti naufragiat pe insula asta. Sunt gata să te aduc în siguranţă, ca să poţi ajunge apoi la ai d-tale.

— Ah, d-ta eşti căpitanul Farrow! Făcu străinul, zâmbind ciudat. Ştii că are haz! Vei pricepe mai târziu de ce anume. Eu mă numesc Hary Breacks şi sunt locotenent în marina engleză. Îţi vei da seamă, cred, că din acest punct de vedere îmi e foarte neplăcut să fiu salvat tocmai de d-ta. Sunt nevoit să refuz a păşi pe vasul d-tale, căci eşti încă socotit drept duşman al nostru. Aşa că te rog să mă laşi unde sunt. Nădăjduiesc că va trece odată şi odată un vapor pe aici, deşi sunt cinci săptămâni de când mă aflu pe această insulă. Pe când pescuiam într-o barcă, o furtună grozavă m-a azvârlit încoace.

— S-ar putea întâmpla, totuşi, să mai treacă ani de zile până să-ţi vină cineva în ajutor, zise Farrow, cu seriozitate. Aşa fiind, cred că cel mai nimerit lucru ar fi să treci cu vederea duşmănia ce există între noi. Eu nu te consider ca ofiţer de marină englez, ci ca naufragiat, căruia trebuie să-i vin în ajutor.

Locotenentul Breacks şovăi câteva clipe, apoi răspunse cu tărie:

— Nu, nu pot primi propunerea d-tale. Ar fi împotriva onoarei mele de ofiţer englez, îmi pare rău numai că n-am posibilitatea să te arestez. Aş face-o fără şovăială. Aşadar, te rog să nu-ţi pese de mine, căci odată şi odată tot îmi va veni ajutorul aşteptat. Cinci săptămâni am izbutit să mă hrănesc cu fructe şi vânat şi sper că nici de-acum încolo nu voi muri de foame. Ceea ce ai putea face pentru mine ar fi să transmiţi o radiogramă autorităţilor engleze, vestindu-le că ai dat pe insula aceasta de locotenentul Breacks. Camarazii mei vor porni să mă caute. Dar nici de asta nu e nevoie. Nu, mai bine să n-o faci, chiar acest mic serviciu nu-l pot primi de la d-ta. Ceea ce doresc, căpitane Farrow, e să ne mai întâlnim o dată, în alte împrejurări.

Salută rece, întoarse spatele şi se-ndreptă spre foc.

Fără să vrea, Farrow simţi un fel de respect pentru omul acesta, care prefera să mai rămână cine ştie cât timp în singurătatea asta plină de primejdii, decât să primească un serviciu din partea unui

duşman al ţării sale. Cu vocea înceată, îi spuse lui Rindow:

— Fireşte că vom transmite imediat în lumea largă o radiogramă, arătând exact unde se află insula şi, în scurt timp, Breacks va căpăta ajutor, e un om antipatic, aş pune rămăşag chiar că are un suflet rău, dar mândria lui îmi place totuşi. Oricare altul în situata lui n-ar fi stat o clipă în cumpănă să primească propunerea.

— Aşa e, asta e o însuşire în faţa căruia nu ne putem decât înclina, încuviinţă Rindow. Dar, cu toate astea, am simţământul că refuzul lui n-a fost sincer. Nu se poate să nu presupună că noi tot vom transmite radiograma, în urma căreia el va fi salvat. Voia numai să nu-ţi datoreze recunoştinţă, de aceea a procedat aşa. Şi am surprins la el un zâmbet atât de ciudat – ba aş putea spune chiar primejdios încât nu ştiu ce să cred.

— Şi mie mi-a bătut la ochi asta – interveni George. Mi s-o părut că avusese o intenţie hotărâtă cu vorbele sale şi nu urmarea numai să te determine să transmiţi, totuşi, radiograma.

— De temut, n-avem de ce ne teme de el, zise Farrow, chiar dacă va fi salvat curând şi va da de veste că am fost pe aici. Peste două zile vom fi iar pe insula noastră şi acolo nu dă nimeni de noi.

— Asta aşa e – încuviinţă Rindow – dar eu tot nu pot scăpa de gândul că ne ameninţă o primejdie din cauza omului acesta. Totuşi, radiograma trebuie s-o transmitem, căci nu-i omeneşte să-l lăsăm să se prăpădească pe aici.

— Fireşte c-aşa vom face, de îndată ce vom fi înconjurat insula, vom întinde antena. Radiograma va fi recepţionată atât în Australia cât şi pe insulele franceze Loyalty şi se vor trimite îndată vapoare ca să-l salveze pe naufragiat. Stabileşte, te rog, poziţia exactă a insulei, dragă Rindow.

Primul ofiţer se duse repede în interiorul vasului şi se-ntoarse cu instrumentele trebuincioase. Când longitudinea, latitudinea şi celelalte date fură stabilite, Farrow transmise o radiogramă, vestind că pe insula a cărei poziţie o indica se află naufragiatul englez, locotenentul Breacks. Nu indică, însă, cine transmite radiograma, căci ar fi putut avea neplăceri de pe urma. Acestui lucru. Era încredinţat, însă, că Breacks va fi salvat în urma ei, chiar dacă cel ce-o vor recepţiona se vor mira că nu l-a luat pe bord vasul care l-a găsit.

După ce-şi îndeplini datoria aceasta, căpitanul dădu ordin să fie puse în funcţiune electromotoarele şi minunatul submarin porni cu viteză spre sud-vest, unde se afla „Insula odihnei”.

Ciudatul naufragiat continua să formeze subiectul de discuţie al camarazilor şi Rindow nu-nceta să susţină că se aşteaptă la primejdii de pe urma acestei întâlniri.

Farrow, râse de îngrijorarea primului ofiţer, apoi zise:

— Drept e că nici eu nu ştiu ce să cred de faptul că vorbise de un

alt submarin. Să fi trimis oare marina engleză vreun submarin prin apele acestea, ca să ne caute pe noi? Asta ar fi o primejdie serioasă, căci am putea fi descoperiţi şi torpilaţi fără să bănuim măcar. Pe lângă grija de a scruta zarea pentru a descoperi vase străine, mai trebuie acum să cercetăm şi suprafaţa apei, dacă nu cumva se zăreşte vreun periscop. Aş fi bucuros să mă văd odată pe insula noastră. Te pomeneşti că locotenentul ăla făcea parte chiar din echipajul submarinului...

— Hm... asta or fi foarte neplăcut, zise Rindow. Poate c-am face mai bine să mergem pe sub apă în timpul zilei, sau să ne aciuim pe lângă vreo insulă. Nu trebuie să aşteptăm ca vreo torpila să ne atragă atenţia asupra prezenţei celuilalt submarin.

— Prin asta am pierde prea mult timp – obiectă Farrow iar locotenentul Breacks va începe imediat goana după noi. Ah! Tocmai acum îmi dau eu seama c-am făcut o greşeală şi el mi-a întins o cursă foarte dibace. Aşa se explică zâmbetul acela ciudat pe care l-ai observat la dânsul, dragă Rindow. Spunea doar că presupune că ne îndreptăm spre Australia, deoarece veneam dinspre nord-est. Şi eu am confirmat fără să şovăi... Acum cunoaşte, aşadar, drumul nostru şi sunt sigur că va porni cu toată energia în urmărirea noastră.

— Ce viclenie murdară! Scrâşni Rindow. Dacă ne-ar fi dat asta în gând mai înainte am fi aşteptat cu transmiterea radiogramei, până vom fi ajuns în apropierea „Insulei odihnei”.

— Nici aşa n-am fi făcut bine – răspunse căpitanul – căci s-ar fi putut stabili lesne, prin sondaje, poziţia noastră şi în acelaşi timp şi locul aproximativ unde avem ascunzătoarea. Dacă englezii şi australienii ar fi trimis apoi câteva hidroavioane, ar fi descoperit îndată „Insula odihnei”.

— Aşa la asta nu m-am gândit – încuviinţă Rindow – În sfârşit, acum e prea târziu şi degeaba ne mai răcim gura.

În vreme ce submarinul înainta cu viteza, cei trei tovarăşi cercetau necontenit marea cu ocheanele, căutând să descopere punctuleţul negru, periscopul celuilalt submarin.

De fapt, era îndoielnic dacă comandantul vasului duşman va lansa o torpila, fără avertisment, dar trebuiau să ţină seama de toate posibilităţile.

Până seara, veghează cu toată atenţia, dar nu descoperiră nimic suspect. Când se lăsa întunericul, răsuflară uşuraţi. Primejdia scăzuse mult acum, căci îndepărtaseră simţitor de insula pe care-l găsiseră pe Breacks.

Liniştit, Farrow predă comanda secundului Brun, inginerului Hagen fi şi timonierul Plundow.

Noaptea trecu în linişte, dar căpitanul avu somnul agitat. Încordarea nervoasă în care se afla era lesne de înţeles, căci prezenţa

unul submarin duşman îl aducea în faţa unei primejdii cum nu mai întâmpinase până acum.

Când se iviră zorile, Plundow îl trezi; în acelaşi timp, apărură în turn şi George cu Rindow, căci nu-l mai rabdă locul în cabinele lor.

— Bună dimineaţa, domnule căpitan, salută primul ofiţer – cred că primejdia cea mare a trecut. Ne-am îndepărtat atât de mult de insulă, încât nici cel mai rapid vapor nu ne-ar mai putea ajunge.

— Sper şi eu, dragă Rindow, răspunse Farrow, în vreme ce nu înceta să privească prin ochean. După câte văd eu, nu e nimic suspect prin apropiere şi oricât caut nu pot descoperi nici trâmbele de fum ale vreunul vas, nici catargele sale. Se pare, într-adevăr, că ne aflăm singuri de tot în această parte a Oceanului Pacific. Colo jos se şi ivesc insulele care se află la vreo douăzeci şi patru de ceasuri de ascunzătoare noastră. Aşadar, mâine dimineaţa – dacă nu intervine ceva deosebit – vom fi acasă.

— Să nădăjduim că nu se va întâmpla nimic – zise Rindow – dar trebuie să mărturisesc din nou că locotenentul Breacks ăla nu-mi iese din minte. Zâmbetul lui ascundea ceva. Mai mult decât bănuim noi, poate. A! Acolo-n zare se iveşte parcă un distrugător puternic. Ba nu, un crucişător mic, dacă nu mă înşel. A apărut dindărătul insulelor.

Farrow dădu imediat comanda de scufundare. Descoperise şi el în aceeaşi clipă coloana groasă de fum care se ivise la orizont.

Cei trei tovarăşi coborâră în grabă scăriţa de fier a turnului, George închise capacul şi vasul începu să se afunde cu repeziciune.

Prin periscop, căpitanul privi cu atenţie norul de fum care se apropia. În curând, deosebi lămurit şi scheletul vasului şi le zise lui George şi Rindow, care stăteau lângă el:

— E un crucişător englez, destul de mare. Aha! Se învârteşte încoace şi încolo, ca şi cum ar cerceta marea după un plan bine stabilit. Să fi ştiind oare că suntem pe aici? Nu–mi pot închipui asta.

— Poate că Breacks a şi fost găsit şi a transmis imediat o radiogramă crucişătorului, al cărui loc de ancorare îl ştia unde se află, zise George Asta ar fi singura explicaţie.

— Da, George, poate că ai dreptate – încuviinţă Farrow – deşi nu prea cred că Breacks – care se află de cinci săptămâni pe insulă să fi cunoscut locul unde se găseşte crucişătorul.

— Atunci o fi fost luat pe bordul unul alt vas de război englez, al cărui comandant cunoştea domiciliul actual al crucişătorului, răspunse George. Poate că flota engleză face pe aici manevre navale sau demonstraţii, Aşa că Breacks era sigur că, în urma radiogramei noastre, va fi salvat de un vas de război englez. De aceea a şi râs atât de ciudat, după cum foarte bine observase domnul Rindow. Şi în felul acesta avem şi explicaţia aflării pe aici a unul submarin străin.

— Presupunerile tale sunt cât se poate de întemeiate, dragă

George, răspunse Farrow. Ai dreptate, căci mai văd acum ivindu-se şi alte trâmbe de fum. Dumnezeule! Şase crucişătoare sunt în faţa noastră şi par că ne caută cu îndârjire. Desigur că sunt înarmate cu tot ce le trebuie pentru a se asigura de prinderea noastră. Suntem într-o situaţie foarte primejdioasă. Prima insulă unde ne putem ascunde e prea departe şi până să ajungem la ea ne întâlnim cu duşmanul, asta e sigur. Ah! Sunt distrugătoare, vin din amândouă părţile. Hm... când ne vom apropia de ele, va trebui să ne lăsăm la fund de tot şi să mergem vreun ceas sub apă, fără să putem vedea ceva.

— Asta e foarte primejdios – zise Rindow. Căci sunt pe aici locuri pe care nu le cunoaştem. Fundul mării e în veşnici transformare. E mai mult ca sigur că vasele engleze vor trage după ele aparate de sondat, cu ajutorul cărora vor putea da lesne de noi, dacă vom trece prin linia lor.

— Aşa e – răspunse Farrow, îngândurat dar ce ne facem acum? De trecut, trebuie să trecem pe dedesubtul lor.

— Nu, tată – zise George, cu însufleţire – ne întoarcem din drum şi luăm direcţia spre sud. Asta n-au s-o bănuiască ei, fii pe pace!

II.
ÎN PRIMEJDIE.

— BRAVO! STRIGĂ CĂPITANUL, ai idei minunate, dragă George. N-avem ce pierde dacă vom ajunge ceva mai târziu pe insula noastră, principalul e să scăpăm deocamdată de primejdie. Fireşte, trebuie să ţinem cont de eventualitatea că va veni şi dinspre nord-est o parte a flotei engleze, presupuşii duşmani ai vaselor din faţa noastră. Asta în cazul când e vorba de o manevră navală, după cum cred şi eu acum. Dar, dacă ne îndreptam spre răsărit, avem toate şansele să scăpăm.

Farrow dădu comanda de întoarcere. Era de la sine înţeles că sub apă, „Dox"-ul nu putea înainta cu aceeaşi viteza ca vasele de război engleze, dar acestea pierduseră prea mult timp cu necontenitele manevre şi în curând căpitanul nu le mai putu zări prin periscop.

Acum dădu comanda de ieşire la suprafaţă. De îndată ce motoarele Diesel intrară în funcţiune, viteza submarinului se dubla. Distrugătoarele rapide şi torpiloarele nu l-ar mai fi putut ajunge.

Cei trei tovarăşi stăteau iarăşi în turn şi cercetau marea cu atenţie, silindu-se să descopere, mai ales, periscopul submarinului care lua parte la aceste manevre, după cum spusese locotenentul Breacks.

Ceasurile treceau repede. Submarinul se afla din nou singur pe marea întinsă, dar acum Farrow nu mai avea încredere în nenumăratele insule care se aflau pe acolo. Le ocolea pe cât putea, căci nu era exclus ca îndărătul vreuneia din ele să stea la pândă un distrugător sau chiar submarinul duşman.

Farrow îl însărcină pe Petre să-i ţină locul în turn, la postul de

observaţie, şi se duse în cabină să mănânce; de-abia se aşezase bine, că şi auzi glasul lui Rindow în tubul acustic:

— Domnule căpitan, sunt semne de furtună, după toate probabilităţile se va produce un ciclon grozav, care vine dinspre răsărit. N-ar fi bine sa ne adăpostim îndărătul vreunei insule?

— Vin îndată sus, răspunse Farrow.

Termină în graba masa, apoi urcă în turn. Se sperie când văzu cerul spre răsărit. Acum o jumătate de ceas fusese limpede şi fără un nor, acum, însă, se formase acolo un nor gros şi negru, ale cărui margini aveau o strălucire gălbuie. Şi norul ameninţător creştea cu repeziciune uimitoare, aruncându-şi umbra sinistră asupra mării ce sclipea în bătaia soarelui. Umbra aceasta se apropia cu aceeaşi iuţeală cu care creştea norul.

Farrow aruncă o privire rapidă în juru-i. Cea mai apropiată insulă, spre apus, se vedea doar ca un punct mititel. Trebuia, însă, să încerce să ajungă la ea înainte ca ciclonul să se dezlănţuie.

Căpitanul cunoştea bine ţinutul acesta maritim şi ştia că apa nu-i destul de adâncă spre a se putea aşeza pe fundul ei. Ciclonul înspăimântător va răvăşi marea până la fund şi va aduce submarinul în mare primejdie.

Trebuia să încerce să ajungă la insula sau într-un loc unde apa era mai adâncă. Întoarse imediat vasul, lui direcţia spre insulă şi ordonă să se pună în funcţiune compresoarele. Monstrul cenuşiu de oţel se zgudui din toate încheieturile şi porni ca o săgeată..

Dar, cu toată viteza ameţitoare, erau încă la o jumătate de kilometru de insulă când simţiră prima izbitură a ciclonului. Cei patru tovarăşi din turn – căpitanul, George, Rindow şi Petre – fură daţi peste cap şi când izbutiră să-şi întoarcă privirile văzură o privelişte care-i înspăimânta chiar şi pe ei, marinari neînfricaţi, obişnuiţi cu furtunile din largul oceanului.

În spatele lor venea cu o iuţeală fantastică un val de înălţimea unei case.

Dacă valul se spărgea deasupra lor, îl acoperea ca într-un sac, ba poate, din cauza forţei uriaşe a masei de apă, ar fi sfărâmat învelişul de oţel.

Mai erau trei sute de metri până la insulă. Farrow privi cu îngrijorare îndărăt şi văzu valul uriaş, mânat de ciclon, apropiindu-se cu o viteză ameţitoare.

Totuşi, „Dox”-ul înainta... Dar când mal erau numai o sută de metri până la insulă, valul grozav îi luă în primire. Din fericire, creştetul lui înspumat nu se sparse deasupra submarinului, ci în primul rând fu ridicată în sus pupa în aşa fel încât în prima clipă vasul păru să stea în cap – apoi se înălţă şi prora. Cei patru tovarăşi, care fuseseră aruncaţi unul pesta altul, sa ridicară cu greu şi văzură... că „Dox”-ul călărea pe

valul cel uriaş.

Farrow răcni în porta-voce să se oprească maşinile, căci elicea biciuia apa nebuneşte. Submarinul fu mânat acum în voie, direct spre insula apropiată. De la început, căpitanul luase direcţia spre capătul da sud al insulei, dar ciclonul împinse valul uriaş drept spre mijloc.

Din fericire, insula nu avea o vegetaţie prea bogată. Dac-ar fi fost acolo arborii uriaşi din codrii Asiei, „Dox”-ul s-ar fi zdrobit da ei. Aşa, însă, cei mal înalţi copaci aveau cinci până la şase metri şi nu prezentau nici-o primejdie.

În clipa următoare, valul se sparse de insulă, care avea o lărgime de vreo sută de metri. Era cea mai mică dintre insulele de pe aici. Cel patru tovarăşi se încleştară de marginea turnului. În curând insula fu inundată de valul năprasnic, printre urletele furtunii auziră trosnetele copacilor sub prora lor, apoi se produse o smucitură, care cutremură întreg trupul de oţel... şi submarinul se înţepeni în mijlocul insulei, printre arborii doborâţi la pământ.

Cei patru tovarăşi fură apăsaţi cu atâta putere de peretele din faţă al turnului, încât credeau că li se va zdrobi coşul pieptului.

Acum veni al doilea val, şi mai vijelios decât cel dintâi. Se sparse şi el, în parte, de insulă, şi de ambele părţi ale limbii de pământ munţii de apă goniră mai departe.

Submarinul fu izbit din nou de masa grea de apă. Din fericire, însă. Aceasta nu era atât de înaltă încât să se poată sparge pe punte; înălţă, totuşi, puţin vasul şi-l înţepeni cu vreo cincisprezece metri mal departe, printre copacii doborâţi de furtună, până la cel din urmă.

Izbitura pe care o suferi acum vasul era ceva mai tare, căci lipsea aşternutul elastic al copacilor, care se asemănau cu nişte arcuri.

Farrow şi Rindow se priviră îngrijoraţi.

Nu se puteau înţelege prin grai din cauza vuietului înspăimântător. De-abia îşi puteau trage răsuflarea. Aveau, însă, acelaşi gând, spunându-şi că izbiturile acestea neîncetate ar fi putut distruge carena vasului, oricât de solida era ea. Pe de altă porte, se temeau că valurile gonite de furtuna năprasnică vor deveni din ce în ce mal ameninţătoare şi lesne s-ar fi putut să fie târâţi şi mai departe. Va rezista, oare, învelişul de oţel?

Situaţia în care se aflau era mai primejdioasă decât toate prin câte trecuseră până acum. Monstrul cenuşiu devenise o jucărie a elementelor dezlănţuite.

Al treilea val zvârli submarinul cu vreo zece metri mai departe. Plin de dor privi Farrow spre coasta de apus a insulei, depărtată numai cu vreo patruzeci de metri. Ce bine ar fi dacă vasul ar putea ajungă acolo, unda l-ar afla în elementul lui!

Pe coasta de apus a insulei, dar numai pe o lărgime cât era şi insula, oceanul se arăta mai liniştit. Deşi unui om neobişnuit cu marea

i-ar fi stat inima în loc de spaimă văzând valurile uriaşe pe care le stârnea şi acolo furtuna grozavă.

Dar ele apăreau mici faţă de acelea care îşi dezlănţuiau furia de amândouă părţile insulei. Creşteau numai pe măsură ce înaintau, prinse în vârtejul uraganului.

Dacă submarinul ar fi putut ajunge acolo, Farrow s-ar fi lăsat imediat sub apă. Chiar dacă apa ar fi fost puţin adâncă de cealaltă parte a insulei, aceasta din urmă forma, totuşi, un adăpost şi n-ar fi îngăduit furtunii să răvăşească fundul mării.

Dorinţa căpitanului părea să se îndeplinească, deoarece uraganul sporea tot mai mult, valurile deveniseră mai mari şi fiecare din ele târa submarinul cu câţiva metri spre coasta de apus.

Copacii doborâţi fură măturaţi din cale de apa care înainta cu furie şi valurile din urmă îşi croiau drum cu mai multă uşurinţă.

Farrow se târî cu greutate până la capacul turnului şi cobori în interior. Acum putea, în sfârşit, să răsufle în voie, căci sus furtuna le tăia respiraţia.

George veni după el, apoi Rindow şi la urmă Petre. Prin semne, căpitanul îi dădu de înţeles Uriaşului să închidă capacul. De-abia după ce treaba asta fu făcută, tovarăşii se putură înţelege între ei, căci mugetul uraganului pătrundea acum numai înăbuşit.

Echipajul care nu era de serviciu se adună în cabina de comandă, dedesubtul turnului. Privirile tuturor erau aţintite spre Farrow, căci din repetatele smucituri care cutremuraseră vasul, ştiau că frumosul lor submarin – pe care-l iubeau atât de mult – se afla într-o situaţie primejdioasă.

— Camarazi – începu căpitanul, cu glas potolit – ne aflăm într-un pericol cum n-am mai fost până acum. Un uragan de o forţă neobişnuită ne-a azvârlit pe o insulă, care din fericire e foarte îngustă şi acoperită cu arbori mărunţi şi subţiri. Prin faptul acesta, prima izbitură n-a fost atât de grea. Acum, valurile stârnite de uraganul în creştere ne târăsc mereu spre coasta apuseană. Nădăjduiesc că ele vor face să fim aruncaţi în mare şi acolo vreau să mă las la fund îndată, căci insula constituie o pavăză minunată împotriva valurilor înalte cât casa. Toţi oamenii la posturi, pentru scufundarea imediată!

Marinarii ştiau că se pot încrede în căpitanul lor, oricât ar fi fost de primejdioasă situaţia. Se împrăştiară, deci, în linişte. Cei hotărâţi pentru îndeplinirea manevrei de scufundare se duseră la posturile lor, iar ceilalţi merseră în sala echipajului, ca să discute acolo asupra situaţiei. Un submarin azvârlit pe o insulă era ceva cu totul nou, neobişnuit chiar.

În vremea asta, Farrow înălţase puţin periscopul. Prea mult nu trebuia să-l ridice, căci furia furtunii ar fi putut să îndoaie până şi oţelul acesta atât de tare. Spre marea-i bucurie, văzu că valurile uriaşe

târau într-adevăr vasul tot mai aproape de coasta de vest. Dar o privire îndărăt îl încredinţă că valuri noi veneau tot mai ameninţătoare. Uraganul acesta avea o tărie, cum nu se pomeneşte decât o dată la o sută de ani, poate.

Raza pe care se dezlănţuise furtuna nu se putea stabili, căci norii groşi acoperiseră într-atât cerul, încât era aproape întuneric. Farrow nădăjduia, însă, că cele două flote englezeşti nu scăpaseră nici ele nevătămate, Poate că se împrăştiase, renunţând să mai urmărească „Dox"-ul.

Un alt val îl târî iar peste insula curăţată acum de orice vegetaţie; încă zece metri, cel mult şi submarinul reintra în elementul său. Cu bucurie – oricât ar părea de ciudată afirmaţia asta – căpitanul observă că uraganul devenea tot mai furios, vasul era împins mereu spre apă şi valurile erau acum atât de înalte şi de furioase cum nu mai văzuse Farrow în toată cariera sa. Dacă ele nu s-ar fi spart de insulă, ar fi distrus trupul de oţel al submarinului, năpustindu-se asupra lui. Ca marinar încercat, căpitanul se gândea acum la nenumăratele corăbii şi vapoare care navigau între insulele arhipelagului. Vasele acestea erau cu desăvârşire pierdute în mijlocul unui astfel de uragan, cheresteaua lor de lemn n-ar fi putut tine piept nici-o clipă furiei valurilor năprasnice. Farrow murmură o rugăciune pentru oamenii care îşi găseau acum moartea, în îndeplinirea datoriei lor.

Altfel stăteau, însă, lucrurile cu flota engleză. Trupurile de oţel şi maşinile puternice se vor putea împotrivi, desigur, furiei uraganului şi valurilor. Cel mult distrugătoarele vor avea de luptat din greu şi era nevoie de toată dibăcia şi experienţa marinărească a comandanţilor, pentru a ieşi cu bine din vârtejul elementelor dezlănţuite.

Un nou val, mai mare decât toate celelalte, împinse vasul cu câţiva metri înainte. Şi acum plutea cu prora peste ţărmul de apus. Încă un val şi-l împingea cu totul în elementul său.

Farrow aruncă o privire îndărăt. Un adevărat munte de apă se năpustea ca un monstru apocaliptic. Creştetul său spumos părea s-atingă norii grei care acopereau cerul, se apropia cu atâta repeziciune şi părea atât de ameninţător, încât nu mai putea să existe nici-o scăpare pentru vreun vas pripăşit pe acolo.

Pentru Farrow şi submarinul său, asta era, însă, salvarea. Spumegând, valul cel înalt se rostogoli, spărgându-se cu atâta violenţă, încât insula stâncoasă păru că se cutremură din temelii. Şi această masă de apă fu îndestulătoare să împingă vasul cu totul în mare.

Farrow dădu comenzile trebuincioase, pompele începură îndată să umple cu apa tancurile de balast, electromotoarele intrară în funcţiune, punând în mişcare elicea. Căpitanul trebui să frâneze cu putere, altminteri furtuna ar fi târât vasul în zona primejdioasă,

înainte de a se putea afunda.

Dănţui câteva clipe ca un dop de plută pe talazurile furioase, apoi începu să se lase încetişor în apă şi mişcările sale deveniră tot mai liniştite, pe măsură ce batometrul indica o adâncime mai mare. Când ajunse la zece metri „Dox”-ul se înţepeni pe fundul nisipos.

Dacă insula n-ar fi constituit o pavăză atât de minunată împotriva valurilor, desigur că şi la adâncimea aceasta marea ar fi fost răvăşită; aşa, însă, vasul se clătina uşurel numai, căci. Şi aici se observa o anumită mişcare, din cauza valurilor care se rostogoleau de amândouă părţile insulei.

— Nici nu m-aş fi aşteptat să fiu salvat în chip atât de minunat, zise căpitanul, emoţionat. Dacă primul val nu ne-ar fi zvârlit în desişul de pe ţărmul insulei, ne-am fi prăpădit cu siguranţă în catastrofa asta. Nu ne-om fi putut afunda, ci am fi fost târâţi ca o coajă de nucă de valul uriaş. N-aş fi crezut cu putinţă ca minunatul nostru submarin să fie smuls vreodată din elementul său şi zvârlit pe uscat. Fiecare rău însă are partea lui bună: datorită uraganului, am scăpat de urmăritorii noştri, căci ei trebuie acum să îngrijească de propria lor soarta. Flota engleză din sud-vest a avut, desigur şi ea de suferit de pe urma furtunii; dacă şi cea din nord-vest a suferit ceva, nu putem şti. Cred, însă, că nici submarinul care ia parte la manevre n-a scăpat teafăr.

— Aşa, băieţi, acum ne putem odihni, căci bănuiesc că uraganul îşi va face mendrele multă vreme încă. Şi chiar după ce se va potoli, va fi nevoie să aşteptăm până se va linişti şi marea, ca să ne putem ridica la suprafaţă. Odihna asta silită ne prieşte de minune, căci cine ştie ce aventuri ne mai aşteaptă când vom fi iarăşi sus. De data asta nu ne va fi atât de uşor să ajungem la insula noastră.

— Să nu ne facem inimă rea, domnule căpitan, zise Rindow cu încredere. Până acum am scăpat cu bine din toate şi nădăjduiesc că norocul nu ne va părăsi. Am trecut acum printr-o primejdie din cele mai grozave şi tocmai această primejdie a fost salvarea noastră. Am multă încredere că vom scăpa cu bine.

— Hm... aş vrea să cred şi eu la fel. Dar locotenentul Breacks ăla nu-mi iese din minte, răspunse căpitanul cu seriozitate. Presimt că din cauza lui vom mai întâmpina mari primejdii, numai din cauza lui am ajuns în situaţia asta, căci sunt sigur că el a pus la cale urmărirea noastră de către vasele de război engleze. Va încerca şi de-acum încolo să ne strice socotelile. Pare să fie un om foarte ambiţios, care aşteaptă să fie înaintat în grad, în urma prinderii noastre.

— Eu cred că inferiorii lui ne-or înjura în lege că i l-am redat, zise Rindow, zâmbind. Nu prea pare să fie un superior iubit. Bieţii băieţi au răsuflat şt ei timp de cinci săptămâni şi deodată se văd că se iveşte iarăşi.

— Asta aşa o fi, încuviinţă Farrow, zâmbind şi el, dar cred că e mai

bine cum s-a întâmplat. Căci tot ar fi fost găsit el odată şi odată şi atunci dezamăgirea ar fi fost mai mare. Ah, asta-i minunat – se-ntrerupe el, văzându-l pe Petre venind cu o ceaşcă mare cu cafea – viteazul nostru bucătar nu-şi uită îndatoririle nici în clipele acestea de mare primejdie. Nici nu se putea ceva mai nimerit ca o cafeluţă, acum când nervii îmi sunt atât de încordaţi.

Ceilalţi tovarăşi căpătară şi ei câte o ceaşcă de cafea şi sorbiră cu poftă băutura întăritoare, gândindu-se cu bucurie că se aflau la adăpost pe fundul mării, în vreme ce deasupra lor uraganul şi valurile fioroase se spărgeau cu zgomot de tunet.

— Aşadar, n-avem ceva mai bun de făcut decât să ne odihnim în voie, zise căpitanul. Cred că va trebui să rămânem aici cel puţin douăsprezece ceasuri, înainte de a putea cuteza să ne ridicăm la suprafaţă. Orânduieşte d-ta posturile de veghe, dragă Rindow şi dă-le în grijă oamenilor să mă trezească imediat când batometrul va scădea chiar numai cu o jumătate de metru. Nu trebuie să riscăm să ne afundăm prea adânc în nămol. Înainte de a mă culca, voi mai citi câtva timp, ca să fiu treaz pentru orice eventualitate; primejdia cea mare este acum împotmolirea în nămol, din cauza mişcărilor uşoare ale vasului. Mai târziu, când furtuna se va potoli şi marea va deveni ceva mai liniştită, nu vom mai avea de ce ne teme.

Oamenii de veghe fură trimişi la posturile lor, iar ceilalţi se răspândiri în cabine şi în sala echipajului. Orice răgaz era folosit pentru odihnă, căci cei de pe submarin nu puteau prevedea niciodată dacă, prin forţa întâmplărilor, nu vor li siliţi să renunţe la somn timp îndelungat. Mulţi oameni care duc o viaţă neregulată capătă obişnuinţa de a adormi atunci când vor.

La fel se petreceau lucrurile şi cu George al nostru: de-abia se întinse în hamac, că şi adormi. Acelaşi lucru i se întâmplă şi căpitanului: el era hotărât să mai citească puţin, lucrul nu-i fu cu putinţă, căci ochii i ie închiseră de cum puse capul pe pernă.

În linişte deplină trecură următoarele douăsprezece ceasuri. Când se treziră din somnul binefăcător, mâncară bine, apoi inginerul Hagen cu oamenii săi examinară cu de-amănuntul tot vasul, pentru a vedea dacă zguduiturile repetate la care fusese supus „Dox”-ul nu stricaseră ceva.

Legănările uşoare ale vasului încetaseră cu desăvârşire. La suprafaţa apei, valurile uriaşe se rostogoleau încă, dar furia uraganului slăbise şi munţii de apă nu mai ameninţau submarinul, dac-ar fi ieşit acum la suprafaţă.

În chip de încercare, Farrow înălţă încet de tot vasul. Era ora două dinspre ziuă şi întunericul era un aliat preţios pentru cei de pe „Dox!”. Dac-ar fi pornit cu viteză acum îndărăt spre sud-vest, ar fi izbutit, poate, să străbată, pe întuneric încă, linia vaselor de război engleze,

pe care le-ar fi recunoscut imediat după lămpile de poziţie.

Desigur că din cauza uraganului înspăimântător fuseseră alungaţi şi ei spre apus, astfel că Farrow avea şansa să poată trece, înainte ca duşmanii lui să se înapoieze.

Submarinul se înălţa tot mai sus. Dar numai când ajunse la doi metri de suprafaţă, începu din nou să se clatine uşurel. Aşadar, marea nu era atât de agitată precum se aşteptase Farrow, şi uraganul părea să se fi potolit tot atât de repede precum se stârnise. În cazul acesta, n-ar fi trebuit să rămână atât de mult timp pe fundul mării, căci fiecare minut de întârziere însemna o înrăutăţire a situaţiei sale. La asta, însă, nu s-ar fi putut aştepta, căci prea fusese răvăşita marea de furtuna grozavă.

Din prevedere, el înalta periscopul la suprafaţă. În situaţia în care se afla, trebuia să ţină seamă de toate eventualităţile, să se ferească de cea mai mică greşeală sau nesocotinţă.

III.
UN DUŞMAN ÎNVERSUNAT.

DE ABIA RIDICASE PERISOPUL la suprafaţă şi Farrow strigă cu înfrigurare:

— Repede, la fund..., în imediata apropiere a insulei trebuia să fie un crucişător, care cercetează marea cu două reflectoare. Nu pot şti dacă ne caută pe noi sau niscaiva naufragiaţi.

Cu iuţeala fulgerului, căpitanul trase înăuntru periscopul, căci văzuse ca dâra de lumină a unuia din reflectoare era îndreptată spre insula în faţa căreia tocmai voia să iasă din apă. Nici-o bucăţică a periscopului nu trebuia să fie văzută, căci razele orbitoare s-ar fi reflectat îndată în lentilă şi ar fi trădat prezenta submarinului.

Pompele umplură la repezeală tancurile de balast cu apă şi „Dox”-ul se lăsă din nou pe fundul mării.

— Păcat! Zise Farrow. Acum trebuie să ne ferim să ieşim la suprafaţă, deocamdată. Ba chiar mă tem să scot periscopul afară, atâta vreme cât e întuneric. Cred că cel mal nimerit lucru e să rămânem aici până la ivirea zorilor. Vreo câteva ceasuri adică. Apoi, va trebui să ne ridicăm cu mare băgare de seamă, căci e de presupus că întreaga flotă s-a adunat aici, în căutarea victimelor acestui uragan grozav.

— În cazul acesta, nu vom izbuti nici noi să străbatem pe la sud-vest lanţul de vase, zise Rindow, cu părere de râu. Şi astfel ne-am vedea siliţi să rămânem zile întregi pe aici, până vom găsi, în sfârşit, prilejul să ne strecurăm fără să fim simţiţi.

— Aşa e, n-avem încotro – răspunse Farrow. Din acest punct de vedere, e mai bine s-avem răbdare câteva zile, decât să riscăm să pierdem vasul şi să fim internaţi câtva timp. Şi la urmă, am mai putea

avea norocul să fim puşi sub acuzare, chiar şi în fosta noastră patrie. Nu, mai bine să rămânem aici. Peste patru ceasuri se luminează de ziuă şi atunci vom vedea ce e de făcut.

Toţi marinarii care nu erau de serviciu se retraseră. Cele patru ceasuri de răgaz trebuiau folosite pentru odihnă.

Trecură repede şi acestea. Când Petre îl trezi pe căpitan, fluieratul de alarmă al lui Brun – care avusese ultimul cart – străbătu vasul de la un capăt la altul. Toţi alergară repede la posturile lor, Farrow dădu comenzile trebuincioase, pompele începură să lucreze, golind apa din tancuri şi monstrul de oţel se ridică încetişor din apă.

Când fu la trei metri de suprafaţă, Farrow dădu comanda de oprire. Era primejdios să se înălţa mai sus, căci nu era exclus să fie văzut de vreun crucişător ce da târcoale pe acolo. La o călătorie sub apă la adâncime mai mare, Farrow nu se încumeta în ţinutul acesta, căci ştia că alături de adâncimi mari se ivesc pe acolo bancuri de nisip, care ar fi putut lesne prilejul pierderea vasului.

Din nou înălţă încetişor şi cu băgare de seamă periscopul. Privi repede în toate părţile şi răsuflă uşurat. Marea era încă agitată, dar cât cuprindeai cu ochii nu se zărea nici-un vas sau vreo trâmbă de fum.

Înălţă vasul de tot, urcă cel dintâi scăriţa de fier şi deschise capacul turnului.

Cu nesaţ, respirară cu toţii aerul proaspăt care pătrundea acum în vas. Deşi în interiorul acestuia exista o minunată instalaţie de ventilare – creată de inginerul Hagen – deşi oxigenul consumat era mereu reînnoit din sticlele de rezervă, totuşi aerul proaspăt al dimineţii era ceva de nepreţuit.

Farrow cercetă zarea de jur-împrejur cu ajutorul ocheanului său puternic. Nici de data asta nu zări vreun vapor şi adresându-se lui George şi Rindow, care urcaseră şi ei în turn, le zise:

— Asta e foarte ciudat, zău aşa. Mă aşteptam să văd cel puţin crucişătorul care se afla aici acum patru ceasuri. Poate, însă, că luminase cu reflectoarele insula şi împrejurimile numai cu scopul de a da de niscaiva naufragiaţi. Acum să încercăm dacă n-om izbuti cumva să ajungem la insula noastră.

Dădu comenzile necesare, motoarele Diesel începură să funcţioneze şi vasul porni cu viteză din ce în ce mai mare spre sud est. Exista acum perspectiva să se strecoare neobservaţi, căci era de presupus că flota engleză se îndreptase spre apus, ca să încerce salvarea eventualelor victime ale grozavului uragan.

Această perspectivă – oricât era de slabă – trebuia totuşi folosită. În definitiv, sarcina de a-i salva pe naufragiaţi era mai importantă pentru flota engleză decât să urmeze vânătoarea împotriva submarinului, care făcuse până acum nepreţuite servicii tuturor statelor.

Două ceasuri se scurseră astfel. Cei trei tovarăşi din turn cercetau

necontenit zarea cu ocheanele lor puternice, fără însă o descoperi cel mai neînsemnat indiciu suspect.

Deodată, George, care privise cu atenţie apa în apropierea „Dox”-ului. Strigă speriat:

— Dumnezeule! Acolo pare să fie celălalt submarin!

Farrow şi Rindow îşi îndreptară îndată ocheanele în direcţia arătată de tânăr. Într-adevăr, la vreo trei sute de metri în faţa submarinului, marea era despicată de o masă rotundă, de culoare închisă. Dar căpitanul strigă imediat:

— Nu, nu poate fi un submarin, căci e prea mic pentru asta, cu toată lungimea-i neobişnuită. Ah! Acum ştiu, e un caşalot enorm. Drace! Monstrul are o mărime respectabilă, pe puţin treizeci de metri. Cheamă-l repede pe doctor, George, îl va interesa mult dihania asta.

Farrow ordoni să fie încetinit mersul motoarelor, ca să n-ajungă prea repede în apropierea acestui monstru al mărilor.

Deşi în Oceanul Pacific balenele acestea sunt în număr foarte mare căpitanul vedea pentru prima oară de aproape un astfel de exemplar.

Monstrul înota liniştit spre submarin, care-şi încetinise acum foarte mult viteza. Doctorul Bertram dădu buzna în turn, urmat de George.

— Drace! Exclamă el, entuziasmat, asta e într-adevăr un exemplar cum rar se vede. Păcat că nu avem ce face cu el, altminteri l-aş ruga pe Jean Brike să-l doboare cu o ghiulea.

— Poate că e rost să-l ameţim cu o grenadă cu gaze, propuse Rindow, râzând. După aceea l-ai putea examina în toată liniştea, dragă doctore. Deoarece face parte din clasa mamiferelor şi respiră prin plămâni, cred că gazele şi-ar face efectul.

— Da, e păcat numai că n-avem timp – zise doctorul cu părere de râu – ar fi un câştig mare pentru ştiinţa dac-aş putea face studii amănunţite asupra acestui monstru, luând şi fotografii bune. Ah! A fost prins odată cu cangea! Striga el agitat peste măsură – vedeţi capătul căngii cu bucata de frânghie pe spatele lui! Domnule căpitan, sunt de părere să plecăm cât mai în graba de aici, căci un astfel de caşalot – mai ales când e întărâtat sau rânit poate deveni foarte primejdios. Multe vapoare au fost prăpădite de balene, în special vasele de lemn din veacul al nouăsprezecelea. Unii din monştrii aceştia şi-au dobândit celebritatea, cum ar fi, de pildă, „Tom din Noua Zeelandă”, despre care se spune că are pe cuget un număr nesfârşit de vase şi oameni. Ah! Să pornim repede – ştiam eu ce spun!

De-abia acum, de la o depărtare de o sută de metri, uriaşa balenă părea să fi observat submarinul. În clipa următoare, marea începu să clocotească sub loviturile furioase ale cozii sale enorme şi ca o furtună porni în direcţia „Dox”-ului.

De fapt, Farrow nu credea că dihania ar putea aduce vreo pagubă trupului de oţel al vasului, dar, din spirit de prevedere, luă direcţia

drept asupra monstrului. Dacă acesta nu se va da în lături în ultima clipă, îşi va zdrobi capul de prora ascuţită.

În clipa următoare, submarinul fu zguduit atât de puternic, de parcă s-ar fi izbit de o stâncă. Bătrâna balenă, înfuriată, bănuise un duşman în masa cenuşie din fata sa şi nu mai stătu să se întrebe dacă e oţel sau alt material. Poate că în cursul vânătorii împotriva sa – cu care prilej îi fusese înfipta cangea în trup – distruse sau „muşcase” numai câteva vase. E un adevăr trist încă un caşalot e în stare de asemenea isprăvi. Se ştie, de pildă, că „Tom din Noua Zeelandă” a fărâmat nouă bărci ale vasului „Adonis” şi ale altor câteva vase care porniseră să se războiască cu el – cu care prilej a omorât patru marinari. Poate că şi acesta de acum îşi spunea că va fi în stare să zdrobească duşmanul ce i se ivea în cale.

El însă nu se năpusti de-a dreptul asupra prorei, ci, în ultima clipă, coti la dreapta, şi se izbi de peretele dinspre babord. Farrow nu-şi închipuise că izbitura va fi atât de puternică.

— Drace! Exclamă Rindow, îngrijorat. Te pomeneşti că n-a găurit învelişul exterior al vasului. Asta-i dihanie, nu glumă. Ţi-ai fi închipuit aşa ceva, domnule căpitan?

— Niciodată, răspunse Farrow, clătinând capul.

Apoi ceru prin porta-voce să vină imediat sus inginerul Hagen. Acesta veni, însă, înainte de a primi invitaţia căpitanului, căci izbitura aceea grozavă fusese simţita în tot vasul, după cum era şi de aşteptat.

Farrow arată spre caşalotul care se îndepărta acum încetişor de submarin, ameţit, după cât se părea, din pricina ciocnirii cu oţelul tare.

— Ne-a atacat, dragă Hagen, zise el. Se poate închipui aşa ceva? Mă tem că ne-a găurit învelişul exterior, înspre proră.

Inginerul vroia tocmai să se caţere pe marginea turnului, când doctorul Bertram striga, îngrozit:

— Domnule căpitan, vine înapoi, a vrut să-şi adune forţele. Sunt de părere ca Jean Brike să intervină cu tunul său.

Marea începu din nou să clocotească sub biciuirii furioase ale cozii caşalotului. Farrow îşi dădu imediat seama de pericolul unei izbituri în coasta submarinului şi striga în tubul acustic:

— Toată viteza la maşini!

„Dox”-ul făcu un adevărat salt şi la un metru în spatele lui ţâşni monstrul înfuriat. Se întoarse însă îndată, şi ca o săgeată porni după submarin.

— Compresoarele! Strigă Farrow.

În zgomot asurzitor de motoare, vasul zbură deasupra apei şi acum monstrul nu mai putea lua la întrecere cu ei, cu atât mai mult cu cât era rănit şi slăbit de lovitura pe care o căutase.

Farrow se afla acum într-o grea încercare. Daca s-ar ivi vre-un

crucişător s-au distrugător englez, el n-ar putea să se lase la fund, ci ar trebui să-şi urmeze drumul cu viteza aceea ameţitoare, căci sub apă balena l-ar zdrobi ca sub un ciocan grozav. Nu trebuia nici să facă un viraj, deoarece în felul acesta ar încetini viteza, ceea ce i-ar îngădui monstrului care-l urmărea să mai izbească o dată trupul de oţel. În schimb, chiar în situaţia de acum, când el venea din spate, putea lesne să strice cârma şi atunci vasul ar fi devenit o jucărie a valurilor.

La orice s-ar fi aşteptat căpitanul, numai la o ciocnire cu un caşalot, nu. Era ciudat că tocmai lor la era dat să întâmpine astfel de aventuri. Cu toată dorinţa lui de a cruţa monstrul, îşi dădu seama că n-avea încotro şi trebuia să dea ordin Lui Jean Brike să intervină cu tunul de la proră. Dacă n-o făcea, îşi primejduia mult situaţia.

Chemă repede pe punte pe bătrânul tunar şi-i arată dihania. Amândouă tunurile erau întotdeauna încărcate, Brike la dichisea în fiecare zi şi schimba obuzele, care puteau să se fi alterat din cauza şederii îndelungate În apă.

Fără să aştepte prea multe lămuriri, bătrânul sări repede peste marginea turnului şi alergă spre tunul de Ia proră. Se bucura grozav de câte ori avea prilejul să-şi arate dibăcia.

Deodată, Farrow văzu cu spaimă ivindu-se un vas la orizont. Privind prin ochean, îşi dădu seama că nu era vorba de un vas da război. Era de o lărgime neobişnuită şi Rindow, care-l zărise şi el, spuse:

— Domnule căpitan, e o balenieră, dacă nu mă înşel. S-o fi luat după caşalotul nostru. Acum suntem siguri, cel puţin, că nu se va prăpădi cadavrul lui. Aha! Jean o şi pus totul la punct, sunt curios să văd dacă-l va răpune dintr-odată.

Bătrânul tunar smulse repede acoperitoarea de pânză a tunului, îndreptă gura lui asupra balenei şi când obuzul bubui, monstrul se întoarse repede de-a curmezişul. În clipa următoare s-a produs explozia, dihania uriaşă râmase nemişcată deasupra apei; a murit fără să fi luptat o singură clipă cu moartea.

— Bravo, Brike, a fost o împuşcătură minunată! Exclamă căpitanul. Cei de pe balenieră se vor mira găsind prada cu trupul găurit de schije. De fapt, aş dori să mă apropii de ei şi să le spun că dihania se află aici. Poate că, drept recunoştinţă, ne vor spune şi ei nouă pe unde se aţin englezii. Nouă nu ne pot face nimic, căci sunt în puterea noastră, cu armele pe care la avem.

— Aşa e, domnule căpitan – încuviinţă Rindow – poate căpătăm indicii preţioase, care să ne fie de mare folos. A! Nici nu e englezească baleniera, ci norvegiană, lesne de văzut după pavilion, Aşa că n-avem de ce ne teme.

Inginerul Hagen, care, cu toată viteza vasului, examinase învelişul exterior, se înapoia acum şi raporta:

— Monstrul a turtit una din plăcile de oţel. Când vom fi pe insula noastră, o vom nitui din nou. Din fericiră, nu se vede nici-o spărtură, prin care să poată pătrunde apa între pereţii de oţel. N-aş fi crezut, însă, să existe o vieţuitoare care să dispună de atâta forţă, încât să turtească o placă da oţel.

Aruncă o privire asupra cadavrului şi urmă:

— Da fapt, a fi peste măsură de mare, ceva cum rar se întâlneşte. Dacă ne-ar fi atacat pe la spate, s-ar fi dus dracului elicea şi cârma.

— Atunci s-ar fi încheiat şi cariera noastră, zise Farrow, căci cum am fi putut repara avaria, aici, în largul mării?

— As fi scos-o eu la capăt – răspunse genialul inginer. Numai că n-ar fi trebuii să se ivească englezii în vremea asta.

Dispăru repede sub punte, ca să examineze şi interiorul vasului, înspre proră. Izbitura fusese dată în apropierea ferestrelor care se aflau de ambele părţi şi nu era exclus ca ea să fi făcut să crape geamurile.

Farrow şi tovarăşii săi priveau cu mult interes spre baleniera norvegiană. Era un vas impunător, al cărui trup de oţel avea construcţia asemănătoare cu a unui tanc. Că făcuse o vânătoare bogată, o dovedea mirosul care se apropia odată cu el. Acel miros grozav de untură de peşte, cu care e greu să te obişnuieşti.

Din partea din faţă lipseau câteva bărci, din acelea în care vânătorii de balene urmăresc dihania prinsă cu cangea, pentru a o împunge apoi cu suliţe lungi. Altele erau grav avariate, dovada că vasul se războise cu bătrânul caşalot, care-i distrusese câteva bărci.

Aplecaţi deasupra parapetului, câţiva bărbaţi priveau cu încordare spre submarin. Farrow salută şi ceru, în englezeşte, să vorbească îndată cu căpitanul. Un bărbat uriaş, veritabil tip nordic, cu pâr blond şi ochi albaştri, se apropie de parapet. Măsură cu privirea submarinul, apoi un zâmbet îi flutura pe faţă şi răspunse cu însufleţire:

— Una din dorinţele mele cele mal înflăcărate pare să se realizeze acum. După cum văd, nu e un submarin englez, ci un „Typ" dintr-acela care au fost spaima Puterilor aliate în vremea războiului şi cred că am plăcerea de a avea în faţa mea pe căpitanul Farrow. Numele meu este Wingard.

— Încântat, căpitane, zise Farrow. Ai dreptate, eu sunt Farrow. Mi-am îngăduit să răpun caşalotul, căruia d-voastră i-aţi făcut începutul şi care mi-a atacat submarinul cu adevărata turbare. Îl vedeţi? E colo în urma noastră. Mi-a turtit una din plăcile de oţel ale învelişului exterior.

— Drace! Astfel de dihanie n-am întâlnit în viaţa mea, zise norvegianul. Am luptat până acum de cinci ori cu caşaloţi, dar ăsta a fost unul dintr-aceia cum nu cred că se mai întâlnesc vreodată. Mi-a

distrus două bărci şi pe alte două le-a ros pe jumătate. Oamenii mei au avut noroc, s-au ales numai cu răni mai mult sau mai puţin grave. Vă mulţumesc că l-aţi răpus. Cum facem însă cu partea de câştig ce vi se cuvine? Aş fi de părere să vă plătesc în bani jumătate din valoarea aproximativă.

— Nici să nu te gândeşti, dragă căpitane, răspunse Farrow, râzând. Oricum, trebuia să omor dihania, căci altfel mă alegeam cu elicea şi cârma distruse. Ce-aş fi putut face eu cu cadavrul? Mă bucur că te-am găsit pe d-ta, ca să-l iei în primire. Totuşi, ai fi în măsură să-mi faci, poate, un serviciu. Să-mi dai o informaţie de mare însemnătate pentru mine?

— Ştiu despre ce e vorba, răspunse norvegianul, zâmbind. Vrei să afli cum stau lucrurile cu flota engleză de la sud-vest. A pornit acum spre apus şi acolo se va împrăştia, în căutarea vaselor engleze care au avut de suferit de pe urma uraganului care a trecut şi pe lângă noi. Dar cred că se vor întoarce curând şi ar trebui să te grăbeşti dacă vrei să le scapi. E şi un submarin cu dânşii şi te-aş sfătui să fii cu băgare de seamă. E un vas modern de tot, aproape de două ori mai mare ca al d-tale. Are un echipaj de peste o sută de oameni.

— Îţi mulţumesc din suflet, căpitane, zise Farrow. Probabil că acum veţi jupui caşalotul. Încotro veţi porni apoi, dacă mi-e îngăduit să întreb?

— Mă întorc spre sud-vest, vreau să ocolesc coasta de sud a Australiei. Poate că ne mai întâlnim... Sunt gata să-ţi ajut la nevoie, cât mi-o sta în puteri.

— Primesc cu mulţumire, dar nădăjduiesc să izbutesc să trec pe sub nasul englezilor. Afaceri bune, dragă căpitan.

— Drum bun, căpitane Farrow.

IV.
O LUPTĂ ÎNTRE DOUĂ SUBMARINE.

CU VITEZĂ SPORITĂ, submarinul se îndrepta spre sud-vest. Acum era vorba numai de minute, pentru a trece prin linia vaselor engleze care îi înconjurau.

— Poate că vom avea norocul să izbutim, zise căpitanul plin de speranţa. Fără îndoiala englezii vor cerceta cu amănunţime ca sa dea de eventuale victime ale uraganului. Astfel ca vor presupune în acelaşi timp ca ne-am găsit şi noi sfârşitul cu prilejul acesta. Vor căuta atunci cu deosebita atenţie pe coastele de apus ale gherdapurilor şi insulelor şi în toate adâncimile cunoscute pe unde a trecut uraganul. Da unde să-şi închipuie el că am alunecat de pe insula, ca să zic aşa?

— După câte mi se pare, vom avea noroc, zise Rindow, cu oarecare şovăială, însă. Totuşi, pe mine nu ma părăseşte gândul ca vom intra la

apă, cum se spune, din pricina locotenentului Breacks ăla.

— Din cauza lui, propriu-zis, nu, răspunse Farrow, căci cum ar putea ar veni atât de repede încoace, dinspre nord-est? De fapt, nu ştim care vapoare ale englezilor au fost, poate, în apropierea insulei pe care l-am găsit pe el. În orice caz, vasul care l-a luat pe bord trebuie să fi trecut prin uragan.

— Putea, însă, să fi pornit repede spre sud-vest, când s-a potolit furtuna, în vreme ce noi ne aflam pe fundul apei, aşteptând să se liniştească marea, obiectă Rindow. Breacks a avut deci prilejul să ne-o la înainte.

— Cu pesimismul d-tale i-ai putea molipsi pe toţi oamenii, spuse Farrow. Dacă e aşa cum zici d-ta, atunci e de presupus că şi vasul care l-a luat pe locotenent o fi pornit, alături de celelalte, în căutarea naufragiaţilor. Cred că englezii vor avea mult de lucru, căci uraganul acela grozav o fi izbit de vreo stâncă vreun vapor de-al lor.

— Asta aşa o fi – încuviinţa Rindow – dar un submarin nu poate fi de mare folos la asemenea acţiuni de salvare. Nu e exclus, deci, ca acest submarin să fi rămas în urmă, ca să ne pândească pe noi. Locotenentul Breacks, care pare să aibă o ură fanatică împotriva noastră, va izbuti să-l convingă pe comandant de necesitatea acestei întreprinderi.

— Drace! Ştii că mă pui pe gânduri! Exclamă căpitanul. Mi se pare că ai dreptate, dragă Rindow. Se impune acum să fim cu ochii-n patru asupra celuilalt submarin. Ar fi păcat să ne alegem cu o torpilă în coasta, după ce am scăpat cu bina de uraganul ăla îngrozitor.

Cei patru camarazi din turn – venise şi Petre în vremea asta – cercetară cu toată atenţia prin ocheanele lor puternica marea uşor agitată şi din cauza valurilor mici care brăzdau suprafaţa apel, era greu de descoperit periscopul unul submarin şi Farrow începu să chibzuiască dacă n-ar fi mai bine să-şi continua călătoria sub apă. Prin asta, însă, or pierde atât da mult timp, încât vasele engleza se vor fi întors înainta ca el să poată trece linia primejdioasa.

Nenorocul lui că tocmai acum aveau loc manevra navala engleza în regiunea asta a Oceanului Pacific. Dar şi mai rău era că întâmplarea făcuse să dea pesta naufragiatul locotenent Breacks. Acum englezii ştiau că mult căutatul submarin al căpitanului Farrow se aflase în cazanul enorm, închis din toate părţile de cela două flote de manevră. Prin cazanul acela bântuise uraganul, care putea sa fi distrus „Dox"”-ul, dar căutarea lui va continua cu aceeaşi îndârjiră, după ca vasele se vor fi înapoiat din acţiunea lor de salvare.

La gândurile acestea, Farrow făcu o mutra îngrijorata. Nu s-ar fi sinchisit prea mult, dacă n-ar fi ştiut că se află, într-adevăr, un submarin englez înaintea lui. Şi aceasta constituia o primejdie, de care trebuia să ţină seama.

Doua, trei ceasuri îşi continuară călătoria cu viteză ameţitoare. Acum se apropiaseră de linia primejdioasă şi cei patru tovarăşi, cu ocheanele la ochi, căutau nu numai periscopul submarinului duşman, ci şi zarea, pentru a descoperi trâmbele de fum ale vaselor engleze.

Dacă ar putea să înainteze încă două ceasuri cu viteza aceasta, locul primejdios ar fi trecut. Acum totul era să se poată feri de submarinul vrăjmaş.

Trecu încă o jumătate de ceas, fără să se arate ceva la orizont şi nici temutul periscop nu se ivi în apropierea „Dox"-ului. Cu viteză ameţitoare, el înainta spre sud-est, cu gând să ajungă cât mai repede pe „Insula odihnei".

Deodată, Farrow cârmi brusc spre babord. Se îngălbeni la faţă şi rămase ca o stană de piatră. Rindow luă ocheanul de la ochi şi cu mâna tremurând arătă spre mare, în direcţia prorei submarinului.

Când George şi Petre urmăriră cu privirea punctul indicat de primul ofiţer, păliră şi el, căci, în imediata apropiere a prorei, trecu ca o săgeată o dâră de spumă. Urma unei torpile, care l-ar fi lovit fără doar şi poate dacă Farrow n-ar fi observat în ultima clipă primejdia ameninţătoare.

— Să vină Jean Brike cu un obuz cu gaz! Porunci căpitanul, cu glas răguşit.

Făcu apoi un viraj scurt spre babord şi cel patru bărbaţi observară acum cu încordare marea. Din cauza uşoarelor talazuri care brăzdau apa, era foarte greu să vadă apropierea unei alte torpile, dar primejdia în care plutea submarinul ascuţi privirea camarazilor.

— Uite-o colo, vine! Exclamă Uriaşul, îngrozit.

Căpitanul văzuse aceasta şi în aceeaşi clipă dâra de spumă, care venea glonţ spre submarin.

— Compresoarele! Răcni în porta-voce.

Cu o smucitură, vasul ţâşni înainte. Comandantul submarinului duşman nu putuse prevedea, desigur, această subită sporire de viteză; torpila sa fusese ţintită cât se poate de bine, dar acum „Dox"-ul lui Farrow scăpă din nou, ca prin minune, de catastrofă.

— Sunt, probabil, torpile slab încărcate, dintr-acelea întrebuinţate la manevre, zise căpitanul, dar destul de puternice pentru a ne distruge vasul. Ar fi trebuit să ne predăm şi să pierdem „Dox"-ul. Să sperăm că duşmanul nostru atât de viclean va ieşi curând la suprafaţă. Jean, acum va trebui să-ţi arăţi din nou măiestria. Cred că vasul vrăjmaş, care a lansat două torpile asupra noastră fără să ne prevină – cum se obişnuieşte – va ieşi curând la iveală. Atunci va trebui să trimiţi în aşa fel obuzul, încât gazele să pătrundă în turn şi să ameţească tot echipajul.

— Am înţeles, domnule căpitan, răspunse tunarul, calm.

Sări peste marginea turnului, urmat de Petre, care-l ajută să ducă

obuzul, până ce el va fi dezvelit tunul şi-l va fi pus în ordine.

— Ah! Se ridică la suprafaţă! Exclamă George, în aceeaşi clipă. Probabil că se gândeşte s-o ia în serios, pentru că a văzut că Jean îşi încarcă tunul. Ştie că torpilele sale de exerciţiu nu-s în stare să facă ceea ce ar izbuti să îndeplinească un obuz adevărat.

La vreo două sute de metri de „Dox”, ieşi la suprafaţă trupul uriaş al unui submarin cenuşiu. Era un adevărat crucişător submarin. Câte două tunuri cu tragere rapidă erau montate la pupă şi la proră. Într-o luptă serioasă, vasul Lui Farrow ar fi fost pierdut.

De-abia ieşise la suprafaţa apel şi capacul sări în sus ca împins de un resort, făpturi albe săriră peste marginea turnului şi alergară spre tunuri.

Farrow dădu atunci comanda de oprire a motoarelor, apoi roti vasul în aşa fel încât să vină de-a latul celuilalt. Un bărbat din turnul acestuia – probabil comandantul – ridică braţul în semn de prevenire, dar obuzul Lui Jean şi zburase în aer. El explodă în imediata apropiere a turnului submarinului duşman, împrăştiind un nor subţire de fum. Schijele nu puteau răni pe nimeni, căci pulberea – care servea numai ca să spargă învelişul obuzului – era prea slabă.

În clipa următoare, servanţii celor patru tunuri, care erou ocupaţi să le încarce, se prăbuşiră pe punte. Şi bărbatul din turn dispăru brusc.

Gazele îşi făcuseră, deci, loc în interiorul vasului. Deodată, Farrow zise:

— Trebuie să oprim motoarele submarinului englez. Altminteri va porni fără cârmă şi s-ar putea fărâma de vreo stâncă. Maşiniştii care sunt liberi, să-şi pună măşti împotriva gazelor şi împreună cu inginerul Hagen să urce pe submarinul duşman. De asemeni şi tunurile vor trebui puse în ordine. Rindow, instruieşte-l, te rog, pe oameni! În vremea asta, eu voi întoarce submarinul nostru să vină de-a lungul celuilalt. George, adu şi pentru noi măştile apărătoare, căci nu trebuie să aşteptăm jumătatea de ceas până se vor împrăştia gazele.

Submarinul englez înainta cu viteză redusă. Mergea, Însă, în zigzag, dovadă că lipsea timonierul.

George se apropie repede cu măştile, Hagen se ivi cu oamenii lui mascaţi, apoi veni Rindow cu câţiva marinari, care ţineau în mâini căngi lungi. Submarinul englez trebuia să fie prins cu dibăcie, pentru ca duşmanii deveniţi salvatori să poată ajunge pe puntea lui.

În numai câteva minute, totul fu gata. Cu multă îndemânare, Farrow se apropie de submarinul englez şi când fu la doi metri de el, oamenii lui Rindow îşi înfipseseră căngile în parapetul lui. În acelaşi timp, Farrow potrivi viteza vasului său după aceea a inamicului.

Încetişor, marinarii traseră „Dox”-ul spre celălalt vas. Apoi Hagen cu oamenii săi îşi făcură vânt pe punte şi imediat dispărură în turn. Jean Brike şi ajutorul său săriră şi ei dincolo, ca să pună în ordine

tunurile.

Peste câteva minute motoarele submarinului englez amuţiri şi imediat dădu Farrow comanda de stopare a maşinilor.

Căpitanul îi făcu un semn Lui Rindow să ia în primire comanda, apoi, însoţit de George, se târî şi el pe puntea vasului englez.

Era un submarin modem, de toată frumuseţea şi Farrow chibzui câtva timp dacă n-ar fi bine să transporte echipajul englezesc pe vasul său şi să facă pe numele lui submarinul duşman. Dar îndrăgise prea mult vechiul său „Dox” şi apoi izbutise să dovedească acum că putea tine piept unui uriaş ca acesta.

Cobori în turn ca să cerceteze mai de aproape cabina comandantului. Voia să lase acolo şi o comunicare scrisă, ca să-i lămurească pe englezi cu privire la nevătămătoarele obuze cu gaze pe care le întrebuinţa.

Când ajunse jos, se opri în loc uimit, căci în faţa lui se afla locotenentul Breacks, în uniformi nouă şi cu faţa proaspăt rasă.

Farrow îl ghionti pe George şi arătă cu mâna spre leşinat, apoi cobori în interiorul vasului. În cabina căpitanului stătea întins lângă uşă un comandor mai în vârstă. Probabil că tocmai voia să părăsească încăperea, când gazele pătrunseseră înăuntru.

Farrow şi George îl ridicară, întinzându-l pe pat. Căpitanul se aşeză pe urmă la birou şi aşternu câteva rânduri politicoase, adresate comandantului, cerându-şi scuze şi stăruind asupra faptului că procedase în felul acesta fiind în legitima apărare. Încheie exprimându-şi nădejdea că va sosi în curând ziua când se vor întâlni ca prieteni şi nu ca duşmani.

Farrow părăsi vasul englezesc; văzu că toţi marinarii săi se aflau adunaţi pe puntea „Dox"-ului. Căngile fură desprinse şi submarinul lui Farrow se îndepărtă de celălalt.

Când fură la cincisprezece metri, îşi scoaseră cu toţi măştile.

— Prea bucuros! Nu vor fi englezii de renghiul pe care i l-am jucat, zise Farrow, râzând. Acum, trebuie să transmitem o radiogramă celorlalte vase englezeşti să vină să-şi pună în siguranţă submarinul. În timp de douăzeci şi patru de ceasuri se pot întâmpla multe.

Antena fu întins şi căpitanul încredinţa atmosferei vestea că fusese nevoit, cu mare păr ere de rău, să scoată din luptă, pe timp de douăzeci şi patru de ceasuri, echipajul lui „Z. 215”. Indică locul exact unde se afla submarinul, apoi instalaţia de radio fu demontată şi „Dox”-ul îşi urma drumul, cu viteza sporită.

Deodată, însa, Farrow scoase o înjurătură înăbuşită, La orizont, tocmai în dreptul direcţiei pe care o luate el, se ivi un sir lung de trâmbe de fum. Aşadar, flota de cuirasate, primise imediat radiograma şi venea cu toată viteza să-l salveze pe „Z. 213”, dar desigur şi cu gândul să pună mâna pe submarinul căpitanului Farrow.

Privind situaţia cu sânge rece. Farrow făcu un viraj brusc şi pomi din nou cu iuţeală spre nord-est. Fireşte, ca putea aştepta ca şi cealaltă parte a flotei de manevra să vină acum dintr-acolo, căci trebuia să fi prins şi ei radiograma. În cazul acesta se vor afla din nou între două focuri şi duşmanii întărâtaţi, pe bună dreptate, vor încerca în fel şi chip să-l aibă în puterea lor.

— Proastă afacere! Zise Rindow. Dacă n-ar fi intervenit submarinul, scăpam cu siguranţă. Acum vânătoarea începe din nou. Numai de n-am mai întâlni vreun caşalot, căci de data asta nu cred să scăpăm atât de ieftin ca prima oară. N-ar fi bine, domnule căpitan, să încărcăm amândouă tunurile cu ghiulele cu gaze? În felul acesta, am putea pune cu botul pe labe un distrugător, ba chiar şi un crucişător, dacă s-ar apropia prea mult.

— Ai dreptate, dragă Rindow, încuviinţă căpitanul. Dă, te rog, lui Jean Brike ordinele necesare. De altfel, mi-a venit ceva în gând şi poate că în caz extrem asta va fi salvarea noastră.

— Ce anume, domnule căpitan? Întrebă Rindow.

— Caşalotul, răspunse Farrow, cu seriozitate.

Apoi, văzând nedumerirea primului ofiţer, râse şi urmă:

— Într-adevăr, dragă Rindow, te pomeneşti că onorabilul caşalot devine salvatorul nostru. Deocamdată o numai o idee de-a mea, dar nu o exclud ca trucul să reuşească. Mă tem numai că englezii vor crăpa de necaz. Aşa ceva nu li se va fi întâmplat încă.

— Ştii că m-ai făcut curios! Zise Rindow. Nu pricep deloc ca legătură poate fi între caşalot şi salvarea noastră. În sfârşit, deocamdată mă duc să-i spun lui Jean Brike ce are de făcut.

Bătrânul tunar porni vesel să-şi pregătească tunurile. Asemenea treabă îi mergea la inimă. Şi nimeni nu l-ar fi putut întrece, ştia el prea bine.

Rindow îşi frământa mintea, căutând să-şi lămurească vorbele căpitanului. În ce fel ar putea caşalotul să scoată din încurcătură submarinul? Nu voia să-l mai întrebe pe Farrow, deoarece ghicea că bunul comandant la pregătea o surpriză tovarăşilor.

George, care auzise şi el vorbele tatălui său, nu era nici el mai luminat, deşi avea mintea ageră şi întotdeauna era cel dintâi la dezlegat enigma.

Submarinul gonea neobosit. La orizont se ivi acum un punct negricios, care nu era însă o trâmbă de fum. Farrow observă cu atenţia punctul suspect, cu ocheanul, apoi zâmbi şi, spre marea uimiră a lui Rindow, îndreptă vasul direct într-acolo.

— A! exclamă George în aceeaşi clipă, asta o baleniera căpitanului Wingard. Desigur că jupoaie caşalotul, căci acolo l-a răpus Jean Brike.

— Hm.., acum încep să pricep ce credeai d-ta, domnule căpitan, când spuneai că, la o adică, caşalotul ne-ar putea veni în ajutor, zise

Rindow. Probabil, însă, că te bizui mai mult pe sprijinul căpitanului norvegian!

— Fireşte, va avea fi el un rol în comedioara asta, răspunsa Farrow. Şi cred c-o va face cu plăcere, căci prin răpunerea dihaniei i-am adus în palmă un câştig frumuşel. Să nădăjduim că vom pleca de lângă el înainte ca cealaltă flotă, pe care o bănuiesc la nord-vest, să se apropie.

Uriaşa balenieră se zărea tot mai lămurit. Văzuseră şi ei submarinul, căci un bărbat care stătea la pupă făcea semna cu mâna.

— Asta a căpitanul Wingard, spusa Farrow, privind prin ochean. A! Acum vad că are şi el instalaţie de radio pe bord. O fi prins şi dânsul radiograma mea.

Submarinul ajunse curând foarte aproape de balenieră.

— Aha, căpitan Farrow, ai lucrat de minune! Striga Wingard. Am primit radiograma d-tale. Ca s-or mai fi bucurat englezii? Cred că ştii, însă, ca acum vin dinspre nord-est cealaltă parte a flotei de manevră. Am prins şi radiogramele englezilor. Şi-au pus în gând să te încercuiască cu orice preţ. Nici nu-ţi închipui cât l-a supărat faptul că al scos din lupta cel mai modern dintre submarinele lor. Ha, ha! Ai lucrat de minune! Totuşi, trebuia să fii cu mare băgare de seamă, te urmăresc ca nişte copoi. Drace! Exclamă el, deodată, uite-i că şi vin! Ce-ai de gând să faci acum? Prin radiograme li se dădea ordin să tragă după ei plase şi bombe de apă. Nu poţi răzbate printre ei şi nici marea nu e destul de adâncă aici. De te-aş putea ajuta, dragă Farrow, ştie Dumnezeu c-aş face-o din toată inima.

— Eşti în măsură s-o faci, dragă Wingard, răspunse Farrow, vin chiar anume cu rugămintea asta la d-ta. Trebuie să mă ascunzi, până vor fi trecut englezii. Ba, poate va trebui să mă şi târăşti prin linia d-tale.

— Hm... dacă va fi cu putinţă, o voi face cu dragă inimă – zise norvegianul. Numai că nu ştiu cum să-ncep. Spune d-ta!

— Eşti gata cu jupuitul balenei? Întrebă Farrow.

— Da, tocmai voiam să spintec cadavrul. Am scos de pe el o grămadă de untură şi-ţi sunt foarte recunoscător pentru serviciul pe care mi l-ai adus.

Farrow chibzui o clipă, apoi zise:

— Bine, isprăveşte atunci ce mai ai de făcut, leagă submarinul meu de-a lungul vasului, ca şi cum aş fi o balenă. Mă voi afunda în apă, lăsând la suprafaţă numai o parte a punţii, ca să-i putem înşela. Peste turn şi tunuri vei arunca scările de frânghie, pe care oamenii d-tale vor trebui, fireşte, să urce şi să coboare. Cred că nici unui englez nu-i va da în gând că eu mă aflu alături de d-ta. Dacă, totuşi, voi fi descoperit, voi şti să mă apăr cum trebuie. D-ta vei putea da oricând vina pe mine, spunând că te-am ameninţat cu bombardarea, dacă nu-mi vii în ajutor.

— De minune, dragă Farrow! Strigă norvegianul, cu bucurie. Vină-ncoace, spre babord. Voi pune să te lege – fireşte, tot de forma – în aşa fel ca să poţi şterge putina în orice clipă. Va fi o glumă minunată, zău aşa! De mine nu trebuie să te îngrijeşti, voi şti s-o scot la capăt cu englezii. Apropie-te cât poţi mai mult, scheletul vasului meu e scobit în aşa fel, încât te poţi face nevăzut dedesubtul lui.

— Domnule căpitan, trebuie să-ţi exprim nemărginita mea admiraţie, zise Rindow. E o idee cu adevărat genială. Trebuie să izbutească, dacă nu i-o da în gând vreunul comandant să cerceteze mai de aproape baleniera.

— În cazul acesta, îi vom trimite o grenadă cu gaze şi noi o vom lua la fugă, răspunse Farrow, liniştit. Sunt însă încredinţat că viclenia va reuşi.

— Tot ce se poate – răspunse Rindow, numai că mă tem să nu recunoască turnul nostru.

— Nu, asta nu se va întâmpla, căci voi atârna de dânsul două scări de frânghie. De asemeni şi tunurile vor fi mascate în felul acesta. Şi dacă marinarii de pe balenieră se vor preface că lucrează de zor, nici unui om nu-i va da în gând că în locul unei balene se află un submarin lângă vasul norvegian.

— Numai de nu s-ar apropia prea mult, zise Rindow, cu teamă. Cu ocheanele lor bune, ar putea descoperi şmecheria.

— Ei, ce să-i faci. Ne vom folosi şi noi de grenade cu gaze şi pace. Acum să facem o probă, dacă şiretenia noastră va prinde.

Submarinul – care se afundase puţin – se apropie încetişor de cheresteaua uriaşă a balenierei. Era un mare avantaj că ambele laturi ale trupului de oţel erau scobite în formă de emisferă; construcţia aceasta era necesară pentru a putea tine mai bine trupul balenei prinse.

Căpitanul Wingard obţinuse, probabil, aprobarea oamenilor săi pentru planul îndrăzneţ al lui Farrow, căci imediat ce „Dox”-ul se vârâse în scobitura balenierei, atingând cu turnul scheletul său, începură să se şi lase în jos pe scări de frânghie şi funii.

Wingard ţinu să coboare cel dintâi, ca să-l salute pe Farrow. În vremea asta, oamenii săi legară uşor de parapetul submarinului funiile de care era prinsă, de obicei, balena răpusă. Făcea într-adevăr impresia că atârna un caşalot enorm în coasta balenierei, iar scările de frânghie, pe care coborau acum, grăbiţi, marinarii cu uriaşele lor cuţite, acopereau de minune turnul şi tunurile.

— Dragă Farrow, eşti într-adevăr un om genial, zise ofiţerul norvegian, strângând cu putere mâna căpitanului. De-abia acum pricep cum ai izbutit să scapi din toate primejdiile de care a fost presărată cariera d-tale şi să aduci la îndeplinire fapte atât de vitejeşti. Şi chestia asta de acum, ai aranjat-o cum nici nu se putea mai bine.

Îmi pare rău că trebuie să mă reîntorc acum pe vasul meu, altminteri li s-ar părea curios englezilor văzând că şi căpitanul balenierei ia parte la munca pe care o foc de obicei numai marinarii lui. Păcat, aş fi dorit să stau mai mult de vorbă cu d-ta. Ei, poate că mai avem prilej vreodată. D-ta colinzi doar prin lumea largă şi nu e exclus să rătăceşti cândva prin patria mea. Uite aici adresa, dac-ai vrea să vii odată sa mă vezi...

Farrow luă cartea de vizită şi o puse în buzunar.

— S-a făcut, dragă Wingard, zise el cu căldură. Nădăjduiesc că voi avea prilejul să-ţi fac pe plac. Am de aranjat unele lucruri prin ţara mea şi în drum, nu e exclus să mă abat prin Norvegia. Deocamdată, primeşte călduroasele mele mulţumiri pentru nepreţuitul ajutor ce mi-l dai. Vreau să sper că nu vei avea neplăceri din partea englezilor.

— Să n-oi nici-o grijă, dragă Farrow, răspunse Wingard. Râzând eu pofta. Aranjez eu cu dânşii cum e mai bine. În cel mai rău caz, voi spune că m-ai ameninţat cu scufundarea. Aşadar, îţi doresc noroc, din toată inima.

— Dragă Wingard, acum te rog să întorci vasul şi să porneşti încetişor spre sud-vest. Sau obiceiul să rămâi pe loc când jupoi o balenă?

— Nu, nu ne împiedică nimic să înaintăm cu viteză redusă.

— Atunci e în regulă. Înc-o dată mulţumiri călduroase fi la revedere pe curând.

V.
O SALVARE ÎNDRĂZNEAŢĂ.

CĂPITANUL WINGARD URCĂ PE VASUL SĂU şi dădu comenzile de cuviinţă. Monstrul de oţel se puse în mişcare, făcu un viraj, apoi porni încetişor spre sud-vest. Cu prilejul acesta, Farrow şi tovarăşii săi văzură trâmbele de fum, care se apropiau cu mare viteză dinspre nord-est.

A doua flota a englezilor înainta cu toată repeziciunea spre a participa la căutarea submarinului căpitanului Farrow. Acum totul depindea de noroc.

Marinarii balenierei lucrau într-adevăr pe puntea submarinului cu cuţitele lor enorme, prefăcându-se de minune că taie pielea groasă o unei balena de mărime neobişnuită. Câţiva urcau şi scoborau de zor pe scările de frânghie. Izbutind, astfel, să îndepărteze atenţia vreunul observator de la presupusa balenă.

Se apropia clipa hotărâtoare. Prin apă se şi auzea nelămurit zgomotul motoarelor puternice ale vaselor engleze, care se apropiau cu mare iuţeală.

Curajoşii marinari de pe „Dox” puteau vedea o parte din flota

aceasta care venea spre el. Erau crucişătoare, printre care se aflau şi lansatoare de torpile. Prin linia aceasta largă era aproape o imposibilitate să treacă, ţinând seamă de condiţiile care erau în această parte a Oceanului Pacific, cu atât mai mult cu cât vasele duşmana târau după ele plase şi bombe de apă.

Baleniera norvegiană nu era, desigur, deloc pe placul acestor vânători grăbiţi, căci vor trebui să desfacă lanţul în punctul unde se afla ea. Dar nu-şi puteau descărca necazul asupra norvegianului, căci asta era meseria lui şi avea tot dreptul să vâneze balene în locul acesta.

În imediata apropiere a „Dox"-ului, cel mult la cincizeci de metri, trecu ea o săgeată primul distrugător. De pe puntea lui porni o ploaie de înjurături spre cel de pe balenieră, care nu se lăsară nici el mal prejos, plătind cu aceeaşi monedă camarazilor englezi. Aceştia, însă, nu acordară nici-o atenţie „balenei uriaşe”, pe care o jupuiau marinarii... Porniseră doar la o vânătoare mare, şi n-aveau vreme de pierdut cu fleacuri.

„Măcelarii” se căţărară repede pe scările de frânghie, căci acum aveau de furcă cu valurile uriaşe, stârnite de vasele de război. Şi, în felul acesta, nici unul din ei n-avu de suferit din cauza talazurilor.

Dar valurile aveau şi partea lor bună, căci ascundeau submarinul de privirile englezilor, care se uitau, probabil, înapoi. Curând lanţul vaselor se depărtase mult şi Farrow avea drumul liber.

Căpitanul Wingard opri vasul său şi striga în jos:

— Dragă Farrow. N-ai vrea să încerci acum să ocoleşti, spre răsărit, vasele engleze, ca să-ţi vezi apoi de drum? Sau poate vrei să-ncerc să te scot eu, trecând prin linia lor? N-aş avea nimic împotrivă.

— Nu, nu, ar fi prea primejdios, se împotrivi Farrow, râzând. Mai bine fac un ocol mare şi le ies din cale. Primeşte înc-o dată mulţumirile mele, dragă Wingard şi sper să ne întâlnim în frumoasa d-tale patrie.

Funiile care ţineau submarinul fură dezlegate şi în fluturări de batiste cele două vase se depărtară unul de altul, „Dox"-ul pornind În mare viteză spre răsărit.

La început, Farrow avusese intenţia să se lase târât prin mijlocul flotei engleze, dar se gândi apoi că de-abia după multe ceasuri vor ajunge la linia aceasta. Şi englezii ar fi mirosit ceva aici, văzând că norvegianul târa încă după el aceeaşi balenă, când orice marinar din Pacific ştie că pentru jupuirea unui astfel de monstru nu e nevoie decât de două ceasuri.

Ceea ce-i împiedicase pe englezi să devină bănuitori era numai faptul că ardeau de nerăbdare să pună mâna pe submarin. Altfel, ar fi trebuit să-i surprindă ca baleniera vânase un caşalot şi dăduse drumul cadavrului, iar acum aveau altul în lucru... O astfel de pleaşcă era

foarte rara prin apele acelea.

Farrow împărtăşi părerile lui Rindow şi George – care erau dezamăgiţi de schimbarea programului – şi cei doi camarazi trebuie să-i dea dreptate.

Căpitanul hotărî să înainteze o bucată bună spre răsărit, până în apropierea Noilor Heboide. Apoi avea de gând să meargă spre sud, trecând prin dreptul Insulelor Loyalty şi de acolo spre vest, la „Insula odihnei".

Prin ocolul acesta vor pierde câteva zile, dar tot mai bine să întârzie decât să cadă în mâinile englezilor.

Farrow merse în aşa fel, încât să treacă pe aproape de gherdapurile D'Entrecasteaux. De acolo va putea porni spre sud şi trecând pe lângă insulele Loyalty, să cotească spre apus.

Nu se aştepta aici la nici-un duşman, căci vasele engleze se strânseseră toate laolaltă, presupunând că „Dox"-ul se află în cazanul format de ele. Din nenorocire, căpitanul Wingard nu-i spusese că englezii schimbaseră între ei şi radiograme în cod secret. Dac-ar fi ştiut asta, n-ar fi fost atât de liniştit.

Şi cât pe-aci să i se tragă pierzania de aici.

Gherdapurile D'Entrecasteaux începuseră să se vadă ca nişte dungi negre la orizont, submarinul tocmai trecea la vreo sută de metri în fata unei insule, când răsunară două bubuituri pe deasupra turnului zburară două obuze, trase de un distrugător englez, care stătea acolo la pândă.

Aproape în aceeaşi clipă, Farrow dădu comanda de punere în funcţiune a compresoarelor. Apoi îi făcu un semn lui Jean Brike şi bătrânul tunar n-avu nevoie de multe lămuriri; înainte ca englezul să mai poată trage sau s-o rupă la fugă, tunul de la proră al „Dox"-ului îşi făcuse datoria. Şi când bomba cu gaze explodă pe puntea distrugătorului, marinarii care stătuseră sprijiniţi de parapet, ca să asiste la pieirea „Dox"-ului, dispărură ca prin farmec.

— Bravo, Jean! Strigă Farrow.

Tunarul rânji mulţumit în felul lui, apoi îşi încărcă din nou „păpuşa".

— De data asta nu le mai trimit telegrame englezilor, îi zise Farrow primului ofiţer. Să-şi caute singuri distrugătorul. Să trecem noi numai gherdapurile din fata noastră şi suntem în „siguranţă". Ajungem pe teritoriu francez, unde n-au ce căuta englezii.

— Un distrugător în urma noastră! Strigă George, în aceeaşi clipă.

Un punctuleţ negru se apropia repede, căci submarinul îşi încetinise iarăşi mersul, deoarece Farrow oprise compresoarele. Acum dădu din nou comanda să fie puse în funcţiune şi „Dox"-ul porni iar cu viteză atât de mare, încât curând nu se mai văzu distrugătorul.

— Proastă afacere! Murmură căpitanul. Acum au aflat şi ei că om

izbutit să ne strecurăm şi suntem pe punctul de a intra în apele franceze. Nici acolo nu vom fi primiţi cu braţele deschise, căci englezii nu vor întârzia să le dea de veste aliaţilor lor. Hm... mă tem ca nu va fi atât de uşor să ajungem acasă. Breacks va fi povestit că avem de gând să mergem spre sud-vest şi asta i-o fi hotărât pe englezi să pună vase de pază acolo. Stăm prost de tot...

— Dar bine, tată, de ce n-am pleca mai departe spre răsărit, să facem o vizită insulei Tahiti! Timp avem doar destul. Cine ne sileşte să ne întoarcem acasă? Nu te gândeşti că s-ar putea întâmpla să ne prindă cu prilejul acesta sau să ne descopere ascunzătoarea? Timp avem berechet, să-i lăsăm, să ne caute câteva săptămâni, până se vor plictisi aşteptând şi-şi vor vedea de treabă.

— Ai dreptate, băiete, încuviinţa Farrow. Trebuie, însă, să-l întreb pe Hagen dacă putem porni la drum atât de lung cu „cucuiul" pe care ni l-a făcut caşalotul.

Căpitanul îi chemă pe inginer în turn şi-i spuse cum stau lucrurile. Hagen răspunse că examinase din nou avaria şi constatase că nu prezintă nici-o primejdie.

— În cazul acesta, propunerea ta e primită, George, zise Farrow. Vom înainta departe spre răsărit, până se vor fi liniştit englezii pe aici. Francezii n-au decât să scoată în larg toate vasele de poliţie de pe insulele Loyalty, pe noi nu ne vor vedea la faţă.

Toate ocheanele se îndreptară încă o dată spre apus. Acum, însă, nu se mai vedea nici-un punct suspect, nici-o trâmbă de fum. Al doilea distrugător s-o fi dus pesemne în ajutorul camaradului sau, al cărui echipaj zăcea în nesimţire. Dar înainte ca restul flotei – anunţată prin radiotelegrafie – să vină la faţa locului, submarinul va fi dispărut în labirintul de insule de la răsăritul Noilor Hebride.

Acolo erau insulele Fidji, insulele Samoa, insulele Tonga. Mai spre răsărit insulele Societăţii, apoi marea grupă o insulelor Paumotu.

Un adevărat labirint încâlcit, unde te puteai face nevăzut.

Ceea ce îi şi reuşi lui Farrow. Când se lăsă întunericul, „Dox”-ul se afla în apropierea vârfului sudic al Noilor Hebride.

Îşi urmară drumul toată noaptea şi când se iviră zorile, străbătuseră jumătatea drumului până la insulele Fidji.

O insuliţă pe care o zăriră în bătaia soarelui îl invita să ancoreze acolo. Nu se vedea nici-un vas, nici-un kanu.

„Dox”-ul înaintă încetişor într-un golf, a cărui apă adâncă era limpede cum e cristalul. Tovarăşii săriră pe uscat, unde îi îmbiau fructele coapte şi apa proaspătă de izvor...

Aventurile submarinului Dox 032

Hans Warren

I.
UN PROFESOR CIUDAT.

— CAMARAZI, AM SCĂPAT CU BINE din primejdii grele, cum nici n-am fi putut bănui măcar. Şi acum ne-am câştigat pe deplin dreptul să ne odihnim o zi. Trebuie să cercetăm repede insula, ca să ne încredinţăm dacă e într-adevăr nelocuită. După cum pare. Şi daca va fi aşa, vom putea rămâne aici fără teamă.

Submarinul trecuse prin aventuri atât de ciudate şi primejdioase, cum nu se aşteptase nici-unul din tovarăşi. Toţi duceau dorul după puţină odihnă, căci nici statul îndelungat pe fundul apei nu era o recreaţie ca lumea.

În schimb, pe insuliţa aceasta singuratică se puteau lăsa în voia unei odihne binefăcătoare, adunându-şi puteri pentru lunga călătorie pe care trebuiau s-o facă. Aveau de gând să înapoieze acasă peste câteva săptămâni, după ca se va fi retras flota engleza, care făcea manevre prin apropierea „Insulei odihnei", ascunzătoarea lor.

Când George sări cel dintâi pe uscat – ca de obicei – se opri încremenit, scoţând o exclamaţie de mirare, căci îi căzuse la picioare un obiect care nu putuse fi azvârlit decât din tufişul ce se afla la vreo douăzeci de metri depărtare.

Era o săgeata cioplită foarte grosolan, în jurul căreia, însă, era înfăşurată o bucata de hârtie murdară. Plin de curiozitate, George despături hârtia şi citi următoarele cuvinte, scrise în englezeşte:

„Căraţi-vă imediat de aici, altminteri voi fi nevoit să vă ucid. Eu sunt Stăpânul Insulei şi al tainelor ei".

Biletul misterios n-avea nici-o semnătură. Se vedea că fusese scris în grabă, probabil în momentul când individul zărise submarinul.

Scrierea în sine trăda măna unui om cultivat. Era experimentată şi foarte energică – totuşi se observa o anumită neregularitate a literelor, dovadă că persoana ce scrisese era foarte enervată în momentul când aşternea rândurile pe hârtie.

George se întoarse repede spre submarin, de pe care tocmai se pregăteau să sară pe uscat căpitanul, Rindow şi Petre.

— O veste foarte ciudată! Strigă tânărul. Rămâneţi pe loc, deocamdată, trebuie să discutăm mai întâi ce e de făcut.

Întinse tatălui său bileţelul, care-l citi în grabă, apoi zise:

— Într-adevăr, foarte ciudat. Aş fi luat drept o glumă ameninţarea asta, dacă nu ne-ar fi parvenit în chip atât de misterios, pe această insulă despărţită de restul lumii.

Căpitanul vorbise tare şi râzând şi imediat se auzi răspunsul din desiş:

— Domnilor, ameninţarea asta nu e o glumă – după cum se pare

că presupuneţi – ci cât se poate de serioasă. Dispun de mijloace pentru a vă ucide imediat... Căci d-voastră nu cunoaşteţi tainele acestei insule, pe câtă vreme eu, profesorul Sweeds, sunt singurul care le cunosc... Şi eu ştiu că nici-un om nu le va putea lămuri, de aceea voi împiedica cu orice mijloace ca vreun om să păşească pe Insulă.

Tovarăşii se priviră nedumeriţi câteva clipe, apoi căpitanul strigă:

— Drept să spun, aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat. Domnule profesor Sweeds, nouă puţin ne pasă de tainele acestei insule, noi nu vrem decât să ne odihnim o zi aici. Cred că nu poţi avea nimic împotriva acestui lucru!

— Hm..., să vă odihniţi vreţi? Să fie oare adevărat că n-aveţi nici-o cunoştinţă despre comorile care se ascund aici? Întrebă nevăzutul individ. Îmi vine cam greu să vă dau crezare. E drept, aveţi înfăţişare de oameni de treabă, altminteri fiţi siguri că l-aş fi ucis imediat pe tânărul care e cu d-voastră. M-am înşelat de multe ori cu nişte oameni pe care îi credeam cum nu se poate mai sinceri. Nu ştiu cine sunteţi, d-voastră îmi cunoaşteţi numai numele, pe care vi l-am spus chiar acum, dar trebuie să vă mărturisesc că mai degrabă aveam încredere în câinele meu pe care l-am pierdut acum doi ani – decât în vreun om. Căci animalul acela era credincios şi nu m-ar fi trădat niciodată.

— Domnule profesor – răspunse Farrow, foarte serios – nu eşti d-ta singurul om care ai fost înşelat de o fiinţă pe care o credeai sinceră şi credincioasă. Şi eu am păţit-o la fel şi tocmai într-o vreme când îmi puneam în primejdie viaţa, zi de zi, pentru patria mea. Sufletul meu este sincer, căci suferinţele prin care am trecut m-au purificat. Repet acum întrebarea de mai înainte sa putem rămâne o zi aici pe insulă, ca să ne repauzăm! Simţim nevoie de puţină odihnă, căci de câteva zile suntem mereu hărţuiţi.

Câteva clipe domni tăcere, apoi glasul din desiş se auzi din nou:

— Hm... sunteţi hărţuiţi. Aveţi un submarin, după cum văd. Mai ştiu şi eu câte ceva, deşi trăiesc singuratic aici. Ei, da, pricep eu cum stă chestia. Sunt englez. V-o spun din capul locului – de aceea te şi rog sa nu-mi spui numele d-tale. E mai bine dacă vom avea raporturi neutrale, ca nişte cunoscuţi ocazionali. Consideraţi asta drept invitaţie şi va rog să fiţi musafirii mei.

Farrow sari pe uscat, apoi strigă spre desiş.

— Domnule profesor, respect temeiurile dumitale, ca englez. Dar tot trebuie să mă prezint, politeţea o cere, numele meu e... Granch, Eduard Granch, şi tânărul acesta de lângă mine este fiul meu George.

— Bine, domnule căpitan, să zicem că e aşa. Deci d-ta eşti pentru mine d-l Granch. Am încredere în d-ta, te-am examinat temeinic şi pot spune că atât d-ta, cât şi oamenii care te însoţesc

sunteţi sinceri. Veniţi aici şi n-aveţi să vă temeţi de mine.

George era gata să pufnească de ros. Ce avea de gând cu ei profesorul. Acesta, care se ascundea în tufiş?

Poate că nici n-ar fi fost nevoie de o grenadă cu gaze, pentru a-l face nevătămător. Probabil că ameninţarea cu revolverul ar fi fost de-ajuns.

În vreme ce George se gândea la toate astea, se petrecu ceva uimitor. Ca şi cum profesorul Sweeds i-ar fi ghicit gândurile, strigă deodată:

— Probabil că nu credeţi c-aş fi în stare să vă opresc a păşi pe insulă? Ei bine, vă voi dovedi îndată. Cu acest prilej, îmi voi procura şi hrana de care am nevoie. Vedeţi porumbeii din palmierul acela înalt? Bun!

Exclamaţia aceasta din urmă fu însoţită de o pocnitură slaba, venită din tufişul unde era ascuns profesorul. Apoi se auzi un sunet tot atât de slab din palmier şi de sub cârdul de porumbei care-şi făcuse cuibul acolo se ridică un nor uşor, cenuşiu, care se înălţă cu iuţeala fulgerului. Deodată, vreo duzină de păsări căzură jos, ca lovite de trăsnet.

— Bravo! Strigă Farrow, entuziasmat, pare să fii un mare chimist, domnule profesor. Dacă n-ai nimic împotrivă, bucătarul meu îţi va frige câţiva din porumbeii aceştia.

— Primesc cu dragă inimă, domnule Granch. Voi avea şi eu, în sfârşit, o mâncare mai acătării după atâta vreme de lipsuri. Cu mijloacele mele primitive, n-aş putea prepara ceva ca lumea, cum se obişnuieşte la oamenii civilizaţi. Pune, te rog, să frigă doi porumbei pentru mine, restul vi-i dăruiesc.

— Mulţumesc, domnule profesor. M-aş bucura, însă, foarte mult, dacă aş putea-o vedea în sfârşit la faţă pe gazda mea de pe această insulă.

Frunzişul foşni şi-o făptură mică îşi făcu loc printre crengi.

Era un adevărat profesor, aşa cum îl arată caricaturile din revistele umoristice. Fără să vrea, Farrow căută să descopere umbrela mare, de pânză albă – cum poartă încă şi azi dascălii de modă veche – dar, deoarece n-o descoperi, îşi zise că Sweeds o fi lăsat-o în desiş.

Din faţa profesorului nu se prea vedea mult, căci era acoperită pe jumătate de o barbă încâlcită, aproape căruntă şi ochii îi erau ascunşi sub o pereche de ochelari enormi, coloraţi. Numai fruntea înaltă, inteligentă, ieşea la iveală.

Se apropie de Farrow şi-i întinse mâna.

— Mă bucur din inimă să te cunosc, domnule Granch – zise el. Tocmai îmi veni în gând că n-ar fi râu să te iniţiez puţintel în tainele acestei insule, pari să fii un om bun, sincer, gata să vii în ajutorul aproapelui d-tale. Privindu-te, îmi aduci aminte de acel căpitan

Farrow, care e considerat încă, din păcate, ca duşman al ţării mele. Cu submarinul d-tale ai fi în măsura să mă ajuţi, poate, să lămuresc tainele ce se ascund aici, ba chiar să aduci la suprafaţă de pe fundul mării câteva obiecte de preţ, făcând astfel un mare serviciu ştiinţei.

— Îţi stau cu plăcere la dispoziţie, domnule profesor – răspunse Farrow. Avem tot timpul să discutăm chestiunea în amănunţime. Pe fiul meu ţi l-am recomandat. Acum vine rândul celorlalţi tovarăşi de pe vasul meu.

Îi prezentă pe Rindow, Brun, doctorul Bertram şi inginerul Hagen, dar nu-l uita nici pe Petre, a cărui statură uriaşă atrase atenţia profesorului.

Sweeds îşi frecă mâinile. Ca prin farmec, se schimbase dintr-odată, neîncrederea lui dispăruse cu totul.

— Mm..., cu asemenea oameni cred c-o vom scoate la capăt – zise el. Bine ar fi dacă vreunii din ei s-ar pricepe să facă pe scafandrii.

— Afară de fiul meu, mai avem doi scafandri minunaţi – Petre Uriaşul şi celălalt de colo, Kard, răspunse căpitanul. Ei pot părăsi submarinul chiar şi sub apă.

— O, în cazul acesta vor fi întrecute dorinţele mele, în a căror realizare nici nu îndrăzneam să nădăjduiesc. Domnule căpitan, nici nu-ţi pot spune cat mă bucur şi cât de recunoscător îţi sunt că vrei să mă sprijini în chipul acesta, păcat că n-am destulă putere trupească, spre a mă putea scufunda şi eu în apa. Căci as fi dorit să văd cu ochii mei minunile din adâncul marii.

— Si dorinţa asta ţi-o pot îndeplini, zise Farrow, zâmbind. în cabina de la proră a vasului meu, genialul nostru inginer Hagen a făcut două ferestre care rezistă şi la cea mai mare presiune a apei. De asemeni, submarinul e prevăzut cu reflectoare de o construcţie specială, a căror lumină străbate în apa. Aşadar, totul e astfel făcut ca să te satisfacă pe deplin, domnule profesor.

Sweeds strânse cu căldură mâinile căpitanului şi-l încredinţa din nou că socoate drept un semn al Providenţei venirea submarinului pe Insula sa.

Farrow şi tovarăşii săi deveniseră curioşi să afle ce descoperise profesorul pe insulă. Aluziile sale fuseseră foarte misterioase şi graba de la început, când voise să-l împiedice să păşească pe uscat, dovedea că tainele trebuiau să fie într-adevăr foarte însemnate.

— Ce-ar fi să facem o mică plimbare pe Insulă? Propuse Farrow, nevrând să întrebe de-a dreptul despre ce e vorba. Oamenii mei poftesc ceva fructe proaspete, de care duc dorul pe submarin. De asemeni, am vrea să ne reînnoim provizia de apă de băut.

— Fireşte, fireşte, încuviinţă profesorul. în mijlocul Insulei e un izvor cu apă limpede ca cristalul. Dă ordin să vină oamenii care să ia apa, domnule căpitan. De asemeni şi ceilalţi, care să culeagă fructe. Le

voi arăta eu unde pot găsi banane, portocale şi alte poame minunate. Sunt foarte gustoase şi eu mă hrănesc aproape numai cu ele. Poftiţi, domnilor, vă voi arăta micul meu regat, pe care mi l-am ales singur.

Din spatele desişului pornea o potecă îngustă, bine întreţinută. Se continua vreo cincizeci de metri în desiş, şi din când în când se ivea la dreapta sau la stânga câte o rarişte mică, mărginită cu minunaţi arbori fructiferi. Aici se împrăştiară marinarii, care urmau să strângă în coşurile aduse, poamele gustoase ce atârnau pe crengi.

Cel însărcinaţi cu aducerea apei îşi urmară ofiţerii, pe care profesorul îi conduse într-un luminiş foarte întins. Aici erau stânci înalte de zece metri, din care ţâşnea un izvor limpede, care umezea terenul, făcând să crească iarbă şi buruieni de tot soiul.

Doctorul Bertram privi cu atenţie stâncile acelea, apoi exclamă deodată:

— Domnule profesor, astea parc-ar fi rămăşiţele unor clădiri străvechi. Ai constatat şi d-ta lucrul acesta? Se prea poate să fie vorba de construcţii indiene, dar mai mult îmi vine să cred – oricât ar părea de ciudat asta – că au trăit pe aici, cu sute de ani în urmă, locuitori din America de Sud, care o porniseră spre apus. Aminteşte de cultura Inka sau Maya.

Mărunţelul profesor făcu o săritură, apoi strigă vesel şi uimit în acelaşi timp:

— Aşa e, domnule doctor. La început nici nu-mi venea să cred, când am văzut rămăşiţele unei străvechi epoci de cultură. Le-am studiat, însă, cu toată atenţia, şi de aceea şi trăiesc aici de o jumătate de an, departe de lumea civilizată. E într-adevăr vorba de cultura Maya, după cum bine ai presupus d-ta.

Doctorul Bertram alergă spre ruine şi începu să le examineze cu atenţie. Profesorul veni lângă el şi îi dădu lămuriri. În curând, amândoi se adânciseră atât de mult într-o discuţie ştiinţifică, încât uitaseră cu totul de cei din jurul lor.

Farrow îi privi câtva timp, apoi se adresă către George, Rindow şi Hagen:

— După cum văd, noi suntem de prisos aici pentru câtva timp. Savanţii ăştia doi nu vor sfârşi atât de repede cu discuţiile lor ştiinţifice. Cred că în vremea asta am putea cutreiera în linişte restul insulei.

— Da, tată, strigă George, cu înflăcărare. Insula asta o început să mă intereseze foarte mult. Să fie oare cu putinţă ca în urmă cu sute de ani să fi venit mayaşii până aici – misterioşii locuitori primitivi ai Americii de Sud şi să înalţe construcţii pe insula asta singuratică?

— Da, George, e cu putinţă, popoarele acestea vechi aveau o cultură atât de avansată, încât sunt sigur că nici navigaţia nu le era necunoscută. Dacă doctorul Bertram susţine ceva, să ştii că aşa este.

— Ar fi minunat! Făcu George. Şi ce vom mai găsi chiar în mare, în apropierea insulei! Profesorul asta mărunţel trebuie să fi făcut vreo descoperire, altminteri nu s-ar fi bucurat atât când a auzit că ştim să ne scufundam... Ar fi, într-adevăr, foarte interesant dacă am descoperi pe fundul mării vreun templu sau ceva asemănător. Şi cred că aşa va fi, căci profesorul a afirmat că e vorba chiar de obiecte de preţ, în special pentru ştiinţă. Tată, te pomeneşti că facem unele descoperiri cum n-a mai făcut încă nimeni până la noi.

— Tot ce se poate, băiete, răspunse căpitanul. Sunt şi eu încredinţat că pe fundul mării din jurul acestei insule se vor fi găsind clădiri străvechi. E sigur că în cursul veacurilor s-a scufundat o parte a insulei, ba cred chiar că profesorul a descoperit pe undeva, sub apă, asemenea clădiri scufundate. Vor fi fiind lucruri de preţ pe acolo şi aproape că te pizmuiesc pentru ceea ce vei vedea în curând, dragul meu.

— Tată, ştii doar că am pus mâna pe nişte minunate costume de scafandru pe „Corabie-fantomă” şi mă întreb de ce nu înveţi şi tu meseria de scafandru? Cât de frumos ar fi să întâmpinăm împreună aventurile de pe fundul mării!

— Mm... credeam că sunt prea bătrân pentru asta – răspunse Farrow, zâmbind – dar, ai dreptate, la prima ocazie voi încerca. Ar fi trebuit s-o fac de mult, căci lumea minunată din adâncurile apei m-a interesat întotdeauna. Da, George, o voi face neapărat. Poate că ne întovărăşeşte şi doctorul, căci animalele de pe fundul mării îi vor interesa mai ales pe el.

— O, tată, ar fi minunat! Exclamă George, Dar ce-ar fi să încerci chiar aici? Cred că în câteva ceasuri te vei obişnui cu presiunea apei.

— S-a făcut! Zise Farrow. Voi încerca, de îndată ce ne vom fi întors la submarinul nostru. De fapt, a fost o mare greşeală din partea mea că, în calitate de comandant de submarin, n-am învăţat încă arta scufundării. Dar nu e timpul pierdut.

— A! Făcu George, în aceeaşi clipă. Să mă fi înşelat oare, sau alunecă într-adevăr o umbră, colo după colţul stâncii! Te pomeneşti că trăiesc pe aici băştinaşi, a căror existenţă nici n-o bănuieşte profesorul Sweeds.

— Asta ar fi de necrezut, răspunse Farrow, îngândurat. Noi am văzut însă atâtea până acum, încât mă întreb de ce n-ar fi cu putinţă.

— Aşadar, colo după colţul stâncii, spuneai, George? În cazul acesta trebuie să fim cu mare băgare de seamă, poate descoperim ceva urme de picioare şi stabilim în felul acesta, prezenţa unor băştinaşi pe aceasta insulă. S-ar putea totuşi să fie vorba şi aici de vreun malaiez, care e în serviciul profesorului. Probabil că Sweeds a uitat să ne amintească de el.

— Şi eu cred că aşa trebuie să fie, încuviinţă Rindow. Profesorul ăsta îmi face impresia unul om foarte distrat. Sunt curios să ştiu pe unde or fi obiectele alea preţioase de pe fundul mării. În golful unde e ancorat submarinul nostru n-am observat nimic.

— Presupun că coasta de răsărit a fost şi este încă cea mai ameninţată – zise Farrow. Aşadar, se prea poate ca acolo cea mal mare parte a insulei să se fi scufundat cândva. Prin urmare, cred că, atunci când vă veţi afunda, veţi găsi, probabil, lucruri care zac în apă de sute de ani. Să încercăm dacă putem să ajungem pe coasta aceea. Din fericire, toată insula nu pare să fie prea mare. Într-adevăr, urmă el după o clipă, aruncând o privire spre profesor şi doctorul Bertram – trebuia să pornim singuri în expediţie, căci cel doi savanţi sunt atât de cufundaţi în discuţiile lor arheologice, încât ar fi păcat să-i deranjăm. Aşadar, la drum, băieţi, văd colo parcă o potecă ce duce prin desiş.

II.
PRIMEJDIE PE INSULĂ.

CU BĂGARE DE SEAMĂ, tovarăşii străbătură luminişul cel mare, presărat cu dărâmături de piatră. Vreo catastrofă uriaşă trebuie să fi năruit clădirea pe care un neam străin o ridicase pe insula aceea în urmă cu sute, dacă nu chiar cu mii de ani.

Blocuri uriaşe de piatră cioplită, cu inscripţii şi zugrăveli ciudate, zăceau la vreo cincizeci de metri de mormanul de ruine, care la obârşie trebuia să fi fost un templu uriaş.

În partea de răsărit a luminişului se afla o spărtură îngustă în desiş. Capătul unei poteci care părea să fi fost foarte umblată căci toate piedicile pe care vegetaţia bogată a tropicelor le presară de obicei peste noapte erau îndepărtate cu grijă aici.

— Hm... profesorul singur n-ar fi putut ţine în ordine potecile astea, zise Farrow. Presupun că George nu s-a înşelat când a spus c-ar fi observat o făptură pe după colţul stâncii. Camarazi, mă tem că va trebui să fim cu mare băgare de seamă. Aşadar, pregătiţi-vă revolverele, căci nu e exclus s-avem nevoie în curând de ele. De fapt, mă mir că profesorul a scăpat teafăr până acum. E drept, se poate să fie şi servitori de-ai lui. Dar în cazul acesta ne-ar fi pomenit despre el, sau l-ar fi chemat. Ciudat, zău aşa. Ei, dar asta nu ne poate opri să cercetăm insula cu amănunţime. Numai că va trebui să fim cu ochii-n patru. Înainte, băieţi!

Căpitanul păşi încetişor pe poteca aceea care ducea spre răsărit, George mergea după el, apoi venea credinciosul Petre.

Cuvintele căpitanului treziseră oarecare îngrijorare în sufletele celor care formau micul convoi, adică cei trei amintiţi mai sus şi Rindow, Brun şi Kard. Înaintară vreo douăzeci de metri pe poteca din

desiş, când, deodată, căpitanul se opri. Auzise în desiş un zgomot nelămurit, care-i păruse suspect. La un semn al său, rămaseră şi ceilalţi în loc. Îşi dădură imediat seama că-i ameninţă un pericol, cu atât mai mare cu cât nu ştiau nici de unde vine şi nici ce poate să fie.

Aproape imediat le ajunse la ureche un ciripit ciudat, ca şi cum s-ar fi ascuns prin apropiere un stol de păsărele. Totuşi, sunetele acestea se deosebeau de glasuri de vieţuitoare, erau neregulate, asemănându-se mai curând cu tactul alfabetului Morse.

— Camarazi – şopti căpitanul – trebuie să fie oameni, nu se poate altfel. Pregătiţi-vă revolverele!

— Sălbăticii care trăiesc prin ţinuturile acestea nu pot fi primejdioşi, zise George. N-ar fi mai bine să le dăm de veste prin strigăte şi să căutăm să ne înţelegem cu ei?

— Dragul meu, dacă n-ar plănui el ceva, s-ar fi arătat până acum profesorul Sweeds, în tot timpul de când se află el pe insulă, răspunse Farrow. Cine ştie ce se ascunde pe aici. Te pomeneşti că există comori tăinuite, păzite de familii timp de generaţii întregi. De profesorul ăla mărunţel nu se temeau, dar pe noi vor, probabil, să ne oprească să cercetăm mai de-aproape. Poate că au şi observat că profesorul a ucis animale cu gloanţele lui umplute cu gaze şi se temeau atât de mult de el, încât nici nu cutezau să iasă din ascunzătorile lor.

— În cazul acesta vor putea face cunoştinţă cu grenadele noastre cu gaze, zise George zâmbind. Pentru orice eventualitate eu am luat cu mine două din ele şi după cum văd Petre a făcut la fel. Aşadar, lucrul nu e atât de primejdios după cum crezi tu.

— O fi, nu zic ba. Dar, după câte se pare sunt mulţi sălbatici pe aici, judecând după gălăgia ce-o fac, zise Farrow. Să nădăjduim că poteca asta nu duce într-un loc care-ar fi potrivit pentru o cursă. Dacă însă aşa stau lucrurile, proastă afacere! Să fim, deci, cu ochii în patru! A! Acum au amuţit. E foarte suspect. Ultimele sunete s-au auzit la vreo cincizeci de metri de noi, ceea ce înseamnă că acolo ne pândeşte pericolul. George, n-o mai lua înainte, de data asta e rândul meu – urmă el, văzând că tânărul avea de gând să-şi facă loc în fruntea celorlalţi. Tu vei veni după mine şi atunci vei putea să arunci grenadele chiar şi în faţa mea, dacă va fi nevoie. La drum, camarazi! Dacă am primit să-i fim de ajutor profesorului, trebuie să căutăm a înlătura primejdia pe care el desigur nici n-o bănuieşte. Mergeţi încet şi nu vorbiţi!

Curajoşii tovarăşi înaintară cu băgare de seamă. Întreprinderea era foarte primejdioasă, deoarece nu ştiau cu ce fel de duşmani aveau de-a face. Poate că ei aveau arme împotriva cărora n-ar fi folosit nici grenadele lor cu gaze. Mai ştii?

Farrow era îngrijorat. Începu să chibzuiască dacă n-ar fi mal

nimerit să se întoarcă la profesor şi să-l întrebe dacă nu observase până acum pe insulă prezenţa unor oameni. Dar îşi spuse imediat că Sweeds le-ar fi amintit de data asta, prevenindu-i să se ferească să străbată singuri insula.

Totuşi, ar fi fost ciudat ca el să nu fi aflat încă nimic despre aceşti locuitori ai insulei, care păreau să fie în număr destul da mare. Sau poate că auzise şi el sunetele misterioase, însă crezuse că provin de la animale.

Păţiseră doar şi ei aşa, până când tactul în care se produceau aceste sunete le dăduse de înţeles că e vorba de oameni care comunică între el în felul acesta. Era chiar de presupus că indivizii ascunşi se aflau pe o treaptă de cultură superioară. Dovadă metoda aceea de a se înţelege între ei, care se asemăna mult cu alfabetul Morse. În cazul acesta, însă, erau cu mult mai primejdioşi decât băştinaşii obişnuiţi, având, desigur, mijloace de a-i înlătura pe îndrăzneţii străini din cale.

Când gândurile sale ajunseră la punctul acesta, Farrow se opri în loc. Un glas lăuntric îi spunea c-ar fi mai bine să se înapoieze. Împărtăşi părerea sa tovarăşilor, dar întâmpină împotrivirea lui George:

— Nu, tată, nu trebuie să facem asta. Putem cuprinde cu privirea poteca până departe, apoi, de amândouă părţile, perdeaua de verdeaţă e atât de deasă, încât e exclus să pornească de acolo vreun atac neprevăzut. Pe de altă parte, vom ajunge curând la mare, unde suntem în siguranţă fi vom putea zări, probabil, ceea ce voia să ne arate profesorul.

— Aşa e, dragul meu, să încercăm, încuviinţă căpitanul, nu fără oarecare şovăială. Totuşi, am presimţirea că suntem ameninţaţi de o mare primejdie. George, fii cu băgare de seamă, căci tu prea eşti cutezător uneori. Rămâi în orice caz în urma mea şi nu te lăsa ispitit să întreprinzi ceva de unul singur.

Cu băgare de seamă şi cu auzul încordat, căpitanul păşi înainte. Ajunse la un loc unde poteca se îngustă, îngăduind numai unui singur om să treacă printr-însa. Farrow simţi imediat că bucata aceasta de pământ – lungă de vreo douăzeci de metri – ascundea primejdii. Deşi de amândouă părţile tufişul era atât de des, încât nici-un om nu şi-ar fi putut face loc printr-unsul fără să facă zgomot – căpitanul ascultă, totuşi, de un instinct care-l îndemna să rămână pe loc.

— Mie nu prea mi se pare lucru curat, zise el. În trecătoarea asta putem fi lesne atacaţi. Mă bate gândul să mă înapoiez şi să-l iau pe profesor, ca să străbatem împreună poteca. S-ar putea ca oamenii aceia ascunşi, despre care nu ştim nimic, să se teamă de el. Pe noi, însă, ne vor ataca cu siguranţă, dacă nu vom fi cu băgare de seamă.

— Iată, şopti George, în aceeaşi clipă – printre ramurile tufişului din faţa noastră mi se pare c-am văzut o figură negricioasă, cu ochi

mari, lucitori. Trebuie să cercetăm neapărat. E sigur că alături de poteca asta se află alte poteci ascunse în desişul care pare de nepătruns şi pe acolo se vor fi mişcând băştinaşii aceia misterioşi. Ce-ar fi să pătrundem prin tufişul ăsta de aici?

— Nu e rea ideea – încuviinţă Farrow – cred că lucrurile stau într-adevăr aşa cum bănuieşti tu, altminteri n-ar putea ei să se fi adunat cu toţii aici, venind din toate direcţiile. Judecând după diferitele sunete pe care le-am auzit, trag concluzia că s-au adunat foarte repede. Aşadar, înainte!

George îşi făcu loc cel dintâi prin tufiş şi, după ce înainta vreun metru jumătate, ajunse pe o potecă, cu mult mai largă şi mai bine întreţinută decât aceea pe care o părăsise.

La vreo douăzeci de metri înaintea lui, o făptură negricioasă o zbughi repede pe după un cot al potecii şi George se luă îndată după ea. Nu mai stătu să se gândească la primejdia ce-l ameninţa, totul era pentru el acum să pună mâna pe omul acesta misterios.

Farrow strigă înspăimântat în urma lui, dar George îi făcu semne liniştitoare. În măna dreaptă ţinea pregătită o grenadă cu gaze, iar în cea stângă, revolverul, în care putea avea deplină încredere.

Ajunse repede la cotul potecii, pe după care dispăruse făptura negricioasă. Nu zări, însă, pe nimeni, căci la câţiva metri poteca făcea o nouă cotitură.

Deşi îşi dădea seama de primejdie, George nu stătu mult pe gânduri şi o luă la fugă înainte. Uneori avea senzaţia că din tufişuri se aţinteau asupra lui ochi scânteietori, dar nu ţinu seamă de asta, fiind mânat numai de dorinţa să pună mâna pe fugar.

Trecuse iarăşi de un cot al potecii, care ducea acum spre sud şi se opri brusc din fugă. În faţa lui se făcea un luminiş, unde se zăreau ruine la fel ca acelea din rariştea unde rămăseseră profesorul Sweeds cu doctorul Bertram.

Aici, însă, se vedeau lămurit rămăşiţele unor clădiri uriaşe, care trebuie să fi fost înălţate cu veacuri în urmă de un popor înteligent şi priceput.

Într-o deschizătură îngustă, în formă de uşă, printre coloane înalte de piatră, George zări din nou o făptură negricioasă, care la ivirea lui scoase un ţipăt ascuţit, pentru ca apoi să dispară cu iuţeala fulgerului.

Strigătul acesta îl făcu pe tânăr să-şi dea seama că făptura misterioasa fusese o femeie. Până la ruinele de piatră erau cel mult zece metri şi îndată ce răsunase ţipătul, George şi alergă înainte, cu paşi mari. Avu presimţirea că va folosi mult pentru întreprinderea lui dacă va izbuti să pună mina pe această femeie.

Fără voie îi veni în minte gândul c-ar putea fi vorba de vreo preoteasă sau regină, dintr-acelea care au o mare înrâurire asupra poporului. O astfel de prizonieră ar putea fi în orice caz o ostatecă de

preţ.

În vreme ce fugea, George îşi vâri la loc revolverul şi scoase lampa de buzunar. Bănuia că în interiorul acestor ruine străvechi trebuia să fie foarte întuneric. Şi într-adevăr, gangul în care pătrunse era cufundat în beznă. Aprinse imediat lampa şi tot înaintând fără grijă prin clădirea dărâmată, văzu în treacăt că pereţii gangului erau formaţi din blocuri enorme de piatră cubică, bine legate între ele.

Când îndreptă lumina lămpii de-a lungul gangului, văzu o făptură mlădioasă fugind de zor şi care se întoarse acum, scoţând din nou un ţipăt. Numai câteva clipe zări George chipul tinerei fete, dar fu de-ajuns ca să recunoască faptul că ea era foarte frumoasă şi că în primul rând îl izbiseră ochii ei mari, negri.

Îşi iuţi imediat paşii, fugara fiind numai la zece metri de el. Ţinea necontenit îndreptată asupra ei lumina lămpii sale, bănuind că în clădirea aceea străveche erau coridoare tăinuite şi uşi prin care ea ar fi putut dispărea lesne în ultima clipă.

Acum se lumină în faţa lui, gangul se apropia, probabil, de o boltă, care primea lumină prin acoperişul spart. Acolo, însă, puteau fi şi ciudaţii băştinaşi. Trebuia, deci, să încerce s-o ajungă pe fugară înainte de a intra pe sub boltă.

Neobosit, alerga mereu, dar şi tânăra fată părea să-şi fi iuţit paşii în nădejdea, desigur, de a scăpa de urmăritorul ei.

O ajunse tocmai la intrarea în boltă, îşi vâri repede lampa în buzunar şi o prinse pe fată de braţ.

Fata scoase un ţipăt ascuţit, încercă să se desfacă din strânsoare, dar tânărul o ţinea ca într-un cleşte. Văzu făpturi negricioase dând năvală spre el în sala cea mare şi-şi dădu seama că era pierdut dacă va da drumul prizonierei.

Cu o smucitură, o trase îndărăt în gang şi o lipi de el. Voia tocmai să arunce grenada cu gaze, când văzu că indivizii misterioşi se opriră.

În lumina ca de amurg din sală, îi putu zări lămurit. Erau oameni cu pielea cafenie, de un tip cum nu mai văzuse George prin ţinuturile Oceanului Pacific, unde polinezienii erau, totuşi, în număr mare. I se părea că îşi aminteşte a fi văzut poze de indieni americani, care semănau cu băştinaşii aceştia.

Stăteau nehotărâţi în loc, cu privirile aţintite în gang. îi vedeau, desigur, nelămurit pe George cu prizoniera sa, dar nu cutezau să se apropie, şi George îşi zise cu mulţumire că pusese mâna, într-adevăr, pe o ostateca preţioasă.

Dar cum să se înţeleagă cu ea? S-o ducă afară şi să aştepte până vor veni camarazii? Doctorul, care cunoştea atâtea limbi, o fi cunoscând-o desigur şi pe aceea o acestor indieni şi va servi de tâlmaci. N-o fi ştiind fata englezeşte sau malaieza? George încercă în aceste limbi, dar nu căpătă răspuns. Nemişcată, ea se sprijinea de braţul său şi

numai din când în când un tremur îi scutura tot trupul.

Câteva clipe, George râmase nehotărât. Era în mare încurcătură. În fata sa se aflau vreo douăzeci de făpturi care păstrau o tăcere ameninţătoare, privind cu ochi scânteietori în gangul unde stătea el cu prizoniera.

Avea grenadele de mână la el şi lesne i-ar fi putut face nevătămători pentru douăzeci şi patru de ceasuri pe potrivnicii săi, dar îşi zise că folosindu-se de arma aceasta ar putea strica totul, deschizând ostilităţile.

Hotărî deci să se retragă cu fata afară din ruină. Acolo se putea apăra mai bine decât în gangul acesta.

Paşi încetişor de-a-ndărătelea, dar deodată auzi lângă el un zgomot suspect. Simţi instinctiv că-l ameninţă o primejdie, vru să se întoarcă, dar era prea târziu. Mâini puternice îl înhăţară cu atâta putere, încât nu mai putu arunca grenada cu gaze. Fata îi fu smulsă din mână, apoi se simţi tras în lături, într-o deschizătură mare din zidul gangului.

Fata dispăruse. George auzi zgomotul închiderii uşii secrete, apoi cei ce-l atacaseră – şi pe care nu-i putea vedea din pricina întunericului – îl târâi înainte.

Era un gang lung acela în care se afla. Desigur că va fi dus în pivniţele clădirii vechi, unde, în urmă cu sute de ani, or fi zăcut prizonieri, pentru o fi jertfiţi vreunei zeităţi puternice.

George avu deodată presimţirea că ruina aceasta fusese cândva un templu şi că acum trăiau în ea urmaşii preoţilor de altădată, care continuau vechile rituri. Situaţia lui era foarte critică; cum să-l găsească tovarăşii aici?

III.
UN POPOR CIUDAT.

AERUL ERA DIN CE ÎN CE MAI RĂCOROS în gangul întunecos de-a lungul căruia era târât George. După socoteala lui trebuia să se afle acum foarte adânc sub suprafaţa insulei şi fu cuprins de o spaimă grozavă. Avu deodată presimţirea că va fi dus într-o încăpere subpământeană, care probabil era în legătură cu marea, şi unde urma să fie înecat, ca pedeapsă pentru îndrăzneala ce-o avusese de a se atinge de tânăra fată.

La gândul acesta, încercă să se smulgă din mâinile celor ce-l atacaseră, dar aceştia îl ţineau atât de tare, încât îi era cu neputinţă să facă şi cea mai mică mişcare. Cât priveşte grenada cu gaze, ea îi fusese smulsă din primul moment.

Probabil că oamenii aceştia misterioşi îşi dăduseră seama că el ţinea în mană o armă foarte primejdioasă, pe care trebuiau să i-o ia

înainte de toate. Armele de foc, însă, păreau să nu le fie cunoscute, căci revolverele i le lăsaseră. Şi dacă-i vor da drumul, vor avea ei prilejul să facă cunoştinţă cu ele, se gândi George. Îi luaseră, oare şi a doua grenadă cu gaze pe care o pusese la brâu?

Dacă trecuseră cu vederea lucrul acesta, atunci el era hotărât să se slujească de ea, fără să se gândească la el însuţi. Gazul se va împrăştia de-a lungul gangului îngust, pornind în sus, făcând nevătămători pe toţi acei care se aflau în interiorul ruinei. Camarazii, însă, îl vor găsi, oricât de ascunsă ar fi uşa secretă; probabil că vor izbuti să pună mâna pe vreun prizonier fi să-l ia la rost.

George începu să-şi recapete nădejdea. Va face el ce va face şi-o va scoate la capăt cu băştinaşii aceştia ciudaţi.

Deodată se lumină puţin înaintea lui şi începu să recunoască binişor contururile capătului gangului. Rămase uimit. De unde putea să vină lumină la adâncimea asta? Să fi fost dus pe fundul unei mine, care era liberă în partea de sus şi ducea până la suprafaţa insulei? Altfel nu-şi putea lămuri lucrul, dar apoi văzu că lumina sporea atât de mult şi devenea atât de strălucitoare, încât nu putea fi lumina zilei. De unde aveau băştinaşii aceştia o lumină artificială atât de puternică?

Se părea că va da aici peste o taină nouă şi, cu toată situaţia primejdioasă în care se găsea, în el se trezi curiozitatea.

Într-adevăr, fu uimit peste măsură când cei doi însoţitori uriaşi pe care îi vedea acum mai bine – îl târâră într-o încăpere foarte mare, care părea să fi fost construită în stânca.

Încăperea aceasta era lungă de vreo douăzeci de metri, lată de cincisprezece şi înaltă de cel puţin zece. Pereţii erau netezi, nu aveau nici-o ieşitura şi cel dintâi lucru pe care-l observă George era că, într-adevăr, această încăpere enormă era croită în stâncă. E drept că era vorba de o stâncă de corali, din care sunt alcătuite aproape toate Insulele Oceanului Pacific, dar şi aceasta devenise foarte tare şi compactă, în decursul veacurilor. Lucrarea aceasta trebuie să fi fost îndeplinită de foarte multă vreme, căci stânca avea o strălucire aproape neagră din cauza vechimii.

Încăperea era puternic luminată, dar George nu putu descoperi izvorul ei. Lumina ţâşnea printr-o crăpătură largă a tavanului de piatră. Alături de sala aceasta trebuiau să mai fie şi alte încăperi. Ceea ce însemna că în interiorul insulei exista o clădire subpământeană.

În fundul sălii se afla un obiect înalt, învăluit, care aproape atingea tavanul. George era atât de uimit de ceea ce vedea, încât nici nu observă când cel doi băştinaşi îl lăsaseră liber şi se retrăseseră de lângă el.

Dar când îşi dădu seama de asta, duse repede mâinile la arme. Făcu, însa, constatarea că cei ce-l atacaseră fuseseră mai vicleni decât bănuise el. Cu o îndemânare fără seamăn – căci nu simţise nimic – îi

scoseseră armele de la brâu.

Descoperirea aceasta îl făcu să se înfioare. Se bizuise mult pe faptul că va izbuti să scape de duşmanii săi cu ajutorul grenadelor cu gaze şi acum se vedea complet dezarmat în încăperea aceasta subpământeană, plină de mistere... Se întoarse repede şi văzu că... cel doi paznici al săi se făcuseră nevăzuţi pe nesimţite.

O nelinişte mare puse stăpânire pe el. Se simţea înconjurat de taine şi-şi aminti de cuvintele pe care le schimbaseră între ei profesorul Sweeds şi doctorul Bertram. Vorbiseră de „cultura Maya”, şi legendarii mayaşii existaseră în America de Sud înaintea incaşilor. Oare să fi trăind aici urmaşi ai acestui popor, care să fi fost aruncaţi pe această coastă în urma unui naufragiu, cu prilejul unei călătorii de explorare?

Îşi aduse aminte de tot ce citise cu privire la acest popor ciudat. Nu cumva aveau obiceiul să-i jertfească pe prizonieri vreunei zeităţi de-a lor?

Cu priviri sfioase, cercetă obiectul înalt, acoperit, din fundul sălii mari şi ochii i se holbară de o groază cum nu mai simţise.

Încetişor de tot. Începu să cadă învelitoarea obiectului şi la început ieşi la iveală un cap înfiorător, de aur, de o mărime neobişnuită, învăluit într-un nimb auriu. Apoi apăru trupul acestui idol uriaş, un trup bizar, care te băga în sperieţi.

Numirile feluritelor zeităţi aztece îi veniră în minte lui George... Aici, pe insula aceasta din mijlocul Oceanului Pacific, la mii de kilometri de America de Sud, întâmpină grozăviile legate de aceste numiri.

Un sunet de gong se auzi deodată, lăsând un ecou prelung, aproape dureros pentru auz. Fără cel mai mic zgomot, cu iuţealo fulgerului, de parc-ar fi ieşit din pământ, făpturi îmbrăcate în alb se iviră deodată lângă Idol.

O muzică barbară, ciudată, răsună de undeva. – Tonuri ce păreau scoase de trompete uriaşe. Muzica aceasta avea într-unsa ceva ce-ţi vâra spaima în oase şi trebuie să fi avut o înrâurire covârşitoare asupra oricărui prizonier cari s-ar fi aflat aici.

Făpturile îmbrăcate în alb de lângă statuie se dădură în lături şi George văzu, aşezată într-un scaun de aur..., pe tânăra fată care fusese prizoniera lui câtva timp.

Atunci înţelese el că prin asta se făcuse vinovat de o mare crimă. Desigur că prin atingerea acestei fete el profanase o fecioară, care juca un rol de seamă în cultul ciudat al acestor oameni misterioşi. Şi acum va trebui să plătească cu viaţa păcatul făptuit.

De s-ar putea cel puţin înţelege cu aceşti străini enigmatici! Poate ar fi izbutit să-l încredinţeze că nu avusese gânduri rele.

Un indian bătrân cu părul alb ca neaua şi fata spână, păşi lângă fată. Îl privi pe George cu ochii învăpăiat, apoi – spre nespusa uimire

a tânărului – zise într-o englezească fără cusur:

— Domnule, ai pătruns în vechiul nostru templu şi ai atins pe nepoata mea. Dalajara este cea mai sfântă fiinţă pentru noi, ea fiind recunoscută ca reprezentanta divinităţii noastre. Cine o atinge, trebuie să moară. Dar mai există o posibilitate pentru el să-şi salveze viaţa. Vrei dumneata, domnule, să primeşti această soluţie? Trebuie, insa, să-ţi atrag luarea aminte că sarcina pe care o impunem noi nelegiuitului aproape egală cu moartea. Totuşi, o moarte de bunăvoie, pe câtă vreme, în cazul celălalt, după legile noastre, va trebui să înduri o moarte înceată, chinuitoare. Alege, domnule!

George zâmbi. Era mulţumit că bătrânul acesta vorbea atât de bine englezeşte. Şi dacă exista într-adevăr o posibilitate să scape de moartea pe care i-o pregătea bătrânul, desigur că nu va sta la îndoială o clipă.

Se înclină politicos în fata indianului, care-i răspunse în acelaşi fel, apoi zise:

— Te rog să mă ierţi, domnule, dar să ma crezi că nu ştiam că ating ceva sfânt atunci când am pătruns aici fi am pus mâna pe nepoata d-tale. Am făcut-o numai din motivul foarte simplu de a avea o ostatică, cu care să mă apăr de oamenii aceia misterioşi şi necunoscuţi pe care i-am descoperit în desişul insulei. Vei admite, desigur şi d-ta că ne-au întins o cursă pe cărarea care duce la coasta de răsărit.

— Fireşte, am făcut-o ca să nu puteţi ajunge acolo, răspunse bătrânul, calm. Cu totul altceva e cu omuleţul acela bărbos, care trăieşte pe insula aceasta de câteva luni. E inofensiv şi el singur nu poate ridica tainele care aparţin poporului nostru. Dar ştiu eu de ce sunt în stare europenii, când vin în număr mare. O scot ei la capăt, oricât ar fi de greu. De aceea. Trebuia neapărat să te împiedicam pe d-ta şi însoţitorii d-tale să păşiţi pe coasta de răsărit, şi am izbutit chiar, căci tovarăşii d-tale rătăcesc acum pe sus, în vechiul nostru templu, cercetând de zor. Nu vor găsi niciodată drumul încoace, iar la coasta de vest nu vor ajunge, căci acolo stau la pândă războinicii mei. Hotărăşte-te, deci, dacă vrei să apuci pe calea pe care poate o să-ţi salvezi viaţa. Ţin să-ţi spun dinainte însă că nici-un om n-a izbutit până acum. În cursul ultimilor ani, şase oameni au profanat, într-un fel sau altul, sanctuarul nostru şi au primit de bunăvoie încercarea propusă de mine, deoarece li se oferea, în acelaşi timp, posibilitatea să dobândească mari comori. Nici-unul din ei, însă, nu s-o înapoiat. Hotărăşte-te!

— Nu poate exista alegere, răspunse George, calm. Nu doresc să mă las jertfit aici de dragul vreunei superstiţii. Spune-mi, deci, despre ce e vorba.

— Ţi-am amintit mai adineauri, domnule, că acela care va avea fericirea să izbândească, va dobândi în acelaşi timp comori de mare preţ. Pe coasta de răsărit, unde voiaţi să ajungeţi dv., s-a scufundat vechiul templu al poporului nostru, popor azvârlit prin locurile acestea în vremuri de mult apuse. În ruinele acoperite de apa mării se află o statuie a celui mai mare zeu al nostru, pe care vrem s-o aducem la suprafaţă. E lesne de ajuns la intrarea sălii celei mari, dar oamenii mei nu se pricep să se lase în apă. Lucrul pare să fie cât se poate de simplu, e nevoie doar să fie legată o funie de statuia idolului. Marea e adâncă acolo numai de câţiva metri. Dar toţi cei care au pătruns în templu nu s-au mai înapoiat. O data s-a întâmplat chiar că funia pe care o luase cu el unul din scafandri o fost înhăţată de cineva de jos şi smulsă din mâinile celor zece oameni ai noştri, care o ţineau la suprafaţă.

— Asta înseamnă că templul din apă găzduieşte vreun monstru marin, care îl da gata pe cel care pătrunde înăuntru. Eu, însă, nu mă tem, căci cunosc bine fundul mării.

Bătrânul făcu mişcări agitate cu braţele, apoi strigă plin de uimire.

— Ce tot vorbeşti, domnule? De unde şi până unde ai ajuns la credinţa că noi suntem coborâtori ai acelui popor pe care lumea civilizată îi socoteşte cu totul dispărut, la fel ca şi pe urmaşii noştri, Incaşii?

— Asta se recunoaşte lesne după ruinele ce le aveţi pe aici, precum şi după înfăţişarea oamenilor dv., răspunse George liniştit. Dar, după cum spuneam, ne vom lega faţă de d-ta să nu vorbim nimic despre asta şi, deoarece presupun că ai trăit vreme îndelungată în sinul lumii civilizate, vei şti, desigur, că noi, albii, obişnuim să ne ţinem de cuvânt. Poate că a fost voinţa Destinului ca noi să fi debarcat pe insula asta. Poate că noi vom fi aceia care să aducem la suprafaţă, din fundul mării, idolul poporului vostru, care zace acolo de sute de ani. Avem mijloace pentru asta. Nu ştiu cât timp e de când n-am mai fost în lumeo civilizată, dar dacă nu e mult de atunci, cred că ai avut prilejul să auzi despre căpitanul de submarin Farrow. Eu sunt fiul său, George.

Bătrânul făcu din nou o mişcare de surpriză, rămase câteva clipe ca înmărmurit, apoi zise, vesel:

— Săptămânile trecute am fost de-abia pe Vitu Levu, una din insulele Fidji. Acolo am auzit vorbindu-se mult despre viteazul căpitan Farrow. Despre şi mai viteazul său fiu şi despre curajoşii săi tovarăşi. Aşadar, d-ta eşti George Farrow! Asta e într-adevăr o voinţă a soartei. Eu mă numesc Tehuante, sunt cel mai bătrân preot al poporului nostru. Atât cât a mai rămas din el. De foarte mult timp – după cum am aflat din moşi-strămoşi – o parte a poporului nostru o trebuit să fugă din patrie şi, ajungând pe insula asta şi-a clădit cele două temple.

Apoi s-a scufundat partea de răsărit a insulei, templul acesta de aici a fost şi el dărâmat în parte de o catastrofă naturală Şi de atunci trăiesc numai foarte puţini urmaşi ai vechiului popor în desişul insulei. Nădăjduiesc, însă, că vom deveni iarăşi mari şi puternici, când statuia zeului nostru va sta din nou în sala aceasta.

— Ţi-am spus doar că noi suntem în măsură să aducem Ia suprafaţă statuia de pe fundul mării, zise George, cu încredere. Chiar dacă în templul scufundat ar vieţui vreun monstru marin, care i-a înghiţit pe toţi aceia care au avut curajul să pătrundă acolo, noi îi vom veni de hac. Fii pe pace. Dacă eşti hotărât să primeşti sprijinul camarazilor mei. Vino cu mine sus. Garantez că nimeni nu se va atinge de d-ta, nici de oamenii d-tale.

Bătrânul preot zâmbi. Avea haz ca un prizonier, asupra căruia se şi rostise sentinţa de moarte, să făgăduiască celor ce-l atacaseră că nu li se va face nimic.

— Ştiu să preţuiesc propunerea d-tale, domnule Farrow. Zise el apoi. Am trăit destul în sânul civilizaţiei europene, ca să ştiu că aveţi pe submarinul dv. costume de scafandru şi că sunteţi deci în măsură să aduceţi la suprafaţă comorile templului scufundat şi în primul rând statuia zeului nostru. Mai ştiu că europenii obişnuiesc să se ţină de cuvânt. Eu personal n-am nimic de zis împotriva propunerii d-tale, domnule Farrow, totuşi, deşi în calitatea mea de cel mai bătrân preot am dreptul de a hotărî – trebuie să ajung la o înţelegere cu ceilalţi preoţi. Nădăjduiesc, însă, că voi izbuti să-i conving că vom avea putinţa să reintrăm în stăpânirea vechii noastre statui. Aşteaptă puţin, te rog, sper să aduc repede la bun sfârşit consfătuirea.

Bătrânul Tehuante rosti cu glas sonor câteva nume, se întoarse apoi şi păşi – urmat de cei chemaţi – spre idolul uriaş, de lângă care dispărură preoţii, păstrând o tăcere solemnă. Ultimul din ei însă, un om tânăr încă, înalt şi vânjos, se mai întoarse o dată şi îi aruncă lui George o privire plină de ură.

Tânărul clătină capul cu uimire. Ce-i făcuse el acestui om? Să fie vreun fanatic, care nu putea ierta faptul că George se atinsese de nepoata lui Tehuante?

Consfătuirea preoţilor ţinu cam mult şi părea să fie foarte agitată, căci murmurul înăbuşit de la început creştea mereu, şi acum se auzi un glas energic, cuvintele se desluşeau lămurit, dar George nu pricepea nimic din limba aceasta.

Observă, însă, că Dalajara se sperie grozav, îşi apăsă mâinile pe piept şi îndreptă din nou spre el o privire lungă şi tristă. Şi în aceeaşi clipă el îşi dădu seama că tânărul preot, care se uitase la el cu atâta ură, se împotrivea cu toată energia propunerii lui Tehuante. Probabil că el stăruia să se aplice legea veche, care prevedea o pedeapsa aspra pentru ticălosul care aducea vreo jignire sanctuarul lor.

Şi părea să aibă succes, căci acum se auziră felurite exclamaţii de aprobare. Şi tânăra fata se cutremura din nou, îl privi iarăşi pe George şi în ochii ei minunaţi sclipiră boabe mari de lacrimi.

Tânărul începu să se simtă oarecum îngrijorat. Se părea că duşmanul lui îi câştigase pe ceilalţi de partea sa şi acum urma să fie jertfit pentru insulta adusă zeităţii lor.

George se hotărî să moară, însă luptând. Se va arunca asupra celor doi paznici ai săi şi va încerca să le smulgă de Ia brâu pumnalele ciudate, care se încolăceau în chip de flăcări. Atât de uşor nu-l vor răpune ei!

Încetişor, fără să atragă vreo bănuială, începu să meargă de-a-ndărătelea, pentru a se apropia de cel doi păzitori care se aflau la vreo cinci metri în spatele lui. Dacă bătrânul preot îl va anunţa că trebuie să fie jertfit, se va năpusti imediat asupra paznicilor. În felul acesta, va izbuti, poate, să pună mâna pe o armă, cu care să-şi apere viaţa până în ultima clipă.

Fireşte că nu se întoarse spre ei, ca să nu dea de bănuit că are vreun gând ascuns şi nu-şi dezlipea privirea de la faţă, din a cărei purtare el trase concluzia că tânărul preot izbutise să facă să fie primită o propunere, care va fi spre paguba lui.

În cazul că va ajunge la luptă, George îşi propuse să te arunce în primul rând asupra acestui preot, pentru a-i da pedeapsa cuvenită.

Zâmbi liniştitor spre tânără fată, dar Dalajara clătină din cap şi două lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji. Glasul energic şi răsunător făcuse din nou o propunere, pe care toţi preoţii o întâmpinară cu însufleţire.

George se mai dădu cu un pas îndărăt, apoi începu să privească cu mare interes la pereţii sălii mari, se uită ca din întâmplare îndărătul lui şi observă cu necaz că cei doi paznici se dăduseră şi el înapoi, păstrând mereu distanţa de cinci metri. Numai că acum ţineau mâinile încleştate pe mânerele ciudatelor pumnale, ceea ce dovedea că ghiciseră gândurile prizonierului.

Preoţii, în frunte cu Tehuante, ieşiră din nou la iveală dindărătul statuii uriaşe. Bătrânul avea o mutră întunecată, se vedea bine că el era împotriva propunerii pe care tânărul său coleg izbutise s-o impună celorlalţi, căci chipul aceluia strălucea de triumf şi privirile pe care i le arunca lui George erau cât se poate de batjocoritoare.

4.
O SENTINŢA GROZAVĂ.

— **DOMNULE FARROW** - începu Tehuante cu glasul grav şi trist – am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să fie primită propunerea d-tale de către ceilalţi preoţi, căci prin aducerea la suprafaţă a statuii, d-ta ţi-

ai fi ispăşit crima făptuită fată de legile noastre. S-a întâmplat, însă, că tânărul Manacoa o combătut această propunere, deoarece el se simte personal insultat, căci Dalajara urmează să-i devină soţie.

După legile noastre, trebuie ca mai înainte să-i dai lui satisfacţie, apoi suntem cu toţii înţeleşi să pornim în expediţie pe fundul mării, împreună cu tovarăşii d-tale. A trebuit să ne supunem stăruinţelor lui Manacoa şi să-i facem pe plac. Astfel că urmează să te lupţi cu el.

— Ne vom bate, deci, în duel? Întrebă George, zâmbind ironic. Bine, primesc. Totuşi, cred c-ar fi în interesul d-voastră dacă vom face acest duel după ce vom fi izbutit să aducem la suprafaţa statuia şi comorile, căci nu cred ca tatăl meu şi ceilalţi camarazi să vrea să-ţi dea ajutor dacă voi cădea cumva în luptă.

— Duelul pe care vei avea să-l susţii cu Manacoa nu e uşor, zise bătrânul preot. Ca arme, vor fi folosite pumnalele noastre încovoiate. Am făcut şi eu propunerea ca să aduceţi întâi comorile la suprafaţă, dar Manacoa nu crede că-ţi vei ţine apoi cuvântul şi că te vei lupta cu el.

— În cazul acesta, te rog să-i spui că nu trebuie să-i judece pe ceilalţi oameni după chipul şi asemănarea lui, zise George. Te rog mult să i-o spui, îmi faci un mare serviciu cu asta.

Bătrânul preot se întoarse spre Manacoa şi-i transmise cuvintele lui George. Indianul se schimonosi de furie, făcu o mişcare de parc-ar fi vrut să se năpustească asupra tânărului, dar Tehuante ridică braţul ameninţător şi Manacoa se dădu îndărăt, cu pumnii încleştaţi. Dar în privirea pe care i-o aruncă lui George se putea citi ura de moarte ce i-o purta.

George îşi atinsese însă scopul. Faţă de acest om uriaş, el era în inferioritate. Desigur, dar izbutise să-l înfurie atât de mult, încât duşmanului îi va lipsi sângele rece trebuitor într-o luptă cu pumnalele. În duelurile de soiul acesta nu e nevoie de forţă, cât de îndemânare şi ochi sigur.

— Îţi mulţumesc, domnule, zise George bătrânului preot. Te pot încredinţa că voi fi în măsură să iau parte la scoaterea la suprafaţă a comorilor. Duelul trebuie să tină până va cădea răpus unul din cei doi luptători, sau de-ajuns să fie grav rănit, în aşa fel ca să fie scos din luptă?

— În privinţa asta, n-am hotărât încă nimic, răspunse Tehuante. Îi voi întreba îndată pe Manacoa cum vrea el.

— Atunci, te rog să-i comunici că eu mă mulţumesc să-l scot numai din luptă, zise George.

Bătrânul vorbi câteva clipe cu tânărul său coleg, apoi se-ntoarse spre George şi zise:

— Manacoa se învoieşte. Vrea, însă, să te ucidă în orice caz. Dar va trebui ca amândoi să vă bateţi dezbrăcaţi. Pumnalul îi puteţi tine

cum vreţi, îi puteţi schimba dintr-o mână într-alta. Lupta să înceapă imediat.

Bătrânul preot spuse câteva cuvinte nepoatei sale. Dalajara se ridică îndată de pe scaunul el. Îl privi pe George cu simpatie, apoi părăsi sala.

Manacoa îşi scoase haina lungă, alba, iar George se dezbrăcă şi el repede.

În vreme ce făcea asta, îi observa pe uriaş. Vedea lămurit cum Manacoa era tot mai înfuriat. Şi, deşi muşchii puternici şi trupul vânjos al potrivnicului său îl neliniştea mult, el izbuti, totuşi, să zâmbească nepăsător.

Tehuante se apropie acum de el şi-i întinse un pumnal. Era o armă ciudată, preţioasă, cum nici-un european nu ţinuse în mână până atunci.

— Fie ca acest pumnal să-ţi aducă noroc, zise bătrânul preot, cu seriozitate. Ştiu că, dacă vei învinge, nu-l vei ucide pe Manacoa. Dor slujba de preot tot nu şi-o va mai putea îndeplini, şi va trebui să se apuce din nou de muncă grea. Eu, personal, voi fi foarte mulţumit de lucrul acesta, căci nu prea mă bucură faptul că va deveni soţul nepoatei mele. Şi Dalajara îţi va fi recunoscătoare, dacă o vei scăpa de soarta de a trăi alături de omul acesta. Pumnalul pe care ţi-l înmânez va fi al d-tale, dacă vei învinge, domnule Farrow.

— Mulţumesc, răspunse George, bucuros, nădăjduiesc ca voi fi în măsură să te satisfac atât pe d-ta, cât fi pe nepoata d-tale. Sper, în primul rând, în propriul meu interes şi apoi voi avea astfel putinţa să smulg mării comorile străvechi pe care le ascunde. Am multă încredere că voi câştiga lupta. Te rog, spune-i încă o dată lui Manacoa că-l voi cruţa în orice caz. Să nu se îngrijească de păcătoasă lui viaţă.

Tehuante zâmbi şi tâlmaci uriaşului vorbele lui George. Tânărul preot scoase un urlet de furie şi se năpusti cu pumnalul ridicat asupra potrivnicului său. Câţiva preoţi bătrâni zâmbiră şi ei, în vreme ce Tehuante adresă câteva cuvinte de mustrare lui Manacoa, care, însă, avură darul să-l înfurie şi mai rău.

Bătrânul preot se întoarse din nou spre George:

— Când voi bate din palme, va începe lupta. Mă voi ruga Dumnezeului meu să te ajute să izbândeşti. Dalajara face acelaşi lucru, sunt încredinţat. Gândeşte-te mereu la asta!

George îi mulţumi din cap, apoi îşi aţinti privirea asupra potrivnicului său. Zâmbi din nou, ceea ce-l făcu pe Manacoa să scrâşnească din dinţi.

În clipa aceea, Tehuante bătu din palme şi cu un strigăt sălbatic uriaşul se repezi la George, care părea un copil faţa de el.

După cum observase George dinainte, îşi ţinea pumnalul în aşa fel încât să poată da lovitura de sus. George schimbă cu iuţeala fulgerului

cuţitul în mâna stângă, îndreptă vârful în sus şi se abătu cu el asupra braţului Lui Manacoa.

Dar uriaşul se aşteptase, probabil, la aceasta. Trebuia să fie un luptător iscusit, căci, în ultimă clipă, izbuti să-şi îndepărteze braţul, aşa încât rana pe care o căpătă nu fu gravă, deşi sângele începu să ţâşnească din ea.

George îşi dădu seama de situaţie şi-şi zise că trebuie să se folosească de momentul acesta, când furia îl făcea pe potrivnicul său să-şi piardă cumpătul. Îşi trecu repede pumnalul în mâna dreaptă, apoi dădu o lovitură puternică în umărul stâng al uriaşului. Nu voia să-l ucidă, altminteri l-ar fi lovit în coastă, lucru ce-i era lesne de făcut acum.

Dar Manacoa pricepu ce urmărea George. Se aplecă repede, totuşi nu îndeajuns de repede pentru a scăpa cu totul de lovitura potrivnicului. Şi aşa se făcu că pumnalul nu-l atinse în umăr – după cum avusese de gând George – ci-i pătrunse adânc în obrazul stâng, deasupra maxilarului inferior.

George îşi păstra un sânge rece uimitor. Ştia că viaţa sa atârna numai de îndemânarea cu care lucra şi mai ştia că se află în faţă unul potrivnic care dispunea de forţe mai mari ca ale lui şi care nu-l va cruţa deloc în furia sa.

De aceea, când trase cuţitul din rana duşmanului său, sări repede îndărăt. În clipa următoare, însă, oţelul lucitor al pumnalului celuilalt trecu ca o săgeată prin dreptul pieptului său. Cu toate durerile ce le îndura, uriaşul indian se dădu câţiva paşi îndărăt şi zvârli cuţitul cu o putere sălbatică. Dacă şi-ar fi atins ţinta, George ai fi fost pierdut, căci lovitura aceasta l-ar fi străpuns inima.

Aşa, însă, urmarea fu că Manacoa îşi pierdu echilibrul şi George se folosi de împrejurare ca să-i înfigă cuţitul adânc în muşchiul braţului drept.

Sări apoi din nou îndărăt şi, lucru de necrezut, cu toate că era rănit grav, indianul mai avu puterea să dea o lovitură cu pumnalul. Şi aceasta se produse atât de repede, încât George nu mai avu timpul să se ferească şi se alese cu o tăietură la piept. Din fericire, rana nu era prea adâncă, dar îi provocă dureri mari şi făcu să-i ţâşnească sângele.

Tânărul se clătină pe picioare şi furiosul uriaş se folosi de împrejurarea aceasta ca să se năpustească asupra lui.

Bătrânul Tehuante îngălbeni de spaimă şi-şi duse mâna la inimă. Odată cu moartea lui George se năruia şi visul său de a mai vedea încă o dată statuia zeului căruia i se închinaseră strămoşii săi îndepărtaţi.

George îşi dădu seama repede de primejdie. În clipa când oţelul ucigător era gata să-i pătrundă în trup, el se aruncă la pământ... Totuşi, lovitura potrivnicului fu dată cu atâta furie şi repeziciune, încât tăişul ascuţit îi sfâşie pielea capului.

Sângele începu să-i curgă de pe frunte în ochi, dar el nu se înspăimântă. Ca un şarpe se încolăci în jurul lui Manacoa şi cu sete înfipse pumnalul în umărul drept al acestuia.

Nimerise bine, tăind un mănunchi de nervi, paralizând astfel mâna dreaptă a uriaşului, şi făcând să-i scape pumnalul.

Tehuante scoase un strigăt de triumf şi bătu din palme, căci acum putea nădăjdui din nou că statuia va fi scoasă din apă.

Dar Manacoa nu renunţă la luptă, deşi era rănit grav. Răsucindu-şi trupul, încercă să smulgă cuţitul din mâna Lui George; tânărul erou era însă pregătit. Când uriaşul se aplecă să ridice cu mâna stângă pumnalul căzut la pământ, George îi trase pe al său din muşchii adversarului.

Manacoa se năpusti din nou, ţinând arma tăioasă în mâna stângă, încercând cu disperare să-i dea gata pe tânăr. Cu oricare altul ar fi izbutit lesne, dar George era mlădios şi făcuse multe exerciţii în lupta cu cuţitul.

Se aşteptase la această lovitură vicleană, de aceea când simţi din nou pumnalul în mână se dădu în lături cu iuţeala fulgerului.

În clipa următoare lovi cu toată puterea în umărul stâng al indianului care scăpa din nou cuţitul din mână, îi tăiase nervii principali şi de la braţul acesta şi potrivnicul său nu se mai putea folosi acum de braţele sale.

George l-ar fi putut răpune cu totul, dar nu voia să facă aceasta cu un duşman lipsit de apărare. Se mărgini să ridice arma celui învins şi s-o înmâneze bătrânului preot, ai cărui ochi luceau de bucurie.

Tehuante, însă. Refuză s-o primească.

— Arma aceasta ţi-ai câştigat-o în luptă dreaptă, domnule Farrow, zise el, mişcat. Trebuie să mărturisesc că nu m-am aşteptat la rezultatul acesta al luptei, deşi îl doream din toată inima. Acum sunt de două ori mulţumit – pe de o parte că nepoata mea nu va mai fi nevoită să se căsătorească cu Manacoa. Pe de alta că pot nădăjdui cu toată încrederea că d-ta vei izbuti să aduci la suprafaţă comorile din fundul mării şi statuia nepreţuită a zeului nostru. Îţi mulţumesc din toată inima, domnule Farrow. Uite, duşmanul d-tale e dus de aici... Când i se vor vindeca rănile, va trece din nou în rândurile muncitorilor, de unde s-a înălţat la rangul de preot, datorită însuşirilor sale de om voinic şi curajos.

— Acum, însă, nu va mai fi în stare să-şi redobândească rangul – zise George. Chiar dacă nervii tăiaţi se vor lipi la loc cu timpul, el nu-şi va mai recăpăta puterea dinainte. Aşa. Acum, să nu mai pierdem vremea şi să pornim la treabă. Dar, înainte de orice, trebuie să fiu pansat de doctorul nostru.

— Asta las-o pe seama noastră, vei fi mai mulţumit decât dacă ţi-ar face-o un medic european, răspunse Tehuante. În câteva zile nu

va mai rămâne nici urmă din rănile d-tale.

Un alt preot bătrân se apropie. Ţinea în mână câteva buruieni ciudate, stoarse frunzele groase, lăsând să picure deasupra rănilor lui George un lichid albicios. Arsurile dispărură ca prin farmec şi tânărului i se părea chiar că marginile tăieturilor se lipesc unele de altele. Fu apoi pansat cu pânză albă şi George nu mai simţi nici-un fel da durere. Se îmbracă repede şi zise vesel:

— Putem începe imediat cu scoaterea la suprafaţa a comorilor. Vrei să mergem sus? Tata şi camarazii mei vor fi foarte îngrijoraţi de lipsa mea îndelungată.

— Da, domnule Farrow, putem urca imediat. Cred însa că nepoata mea vrea să-ţi mulţumească. Un moment, te rog!

Modest cum era din fire, lui George îi era neplăcut să primească mulţumiri, dar înainte ca să-l poată opri pe bătrân, acesta şi dispăruse. După câteva clipe, Dalajara se ivi lângă idolul uriaş.

Chipul ei drăgălaş strălucea de fericire şi ochii ei minunaţi îl învăluia pe George într-o privire atât de caldă, încât inima tânărului începu să bată mai repede. Simţi că avea în faţa sa un suflet iubitor, dar lui îi era dragă Sanja, frumoasa fiică a prinţului indian...

De aceea, întâmpină cu un zâmbet prietenos – dar nu prea cald – pe Dalajara, care se apropie de el şi-i întinse mâinile. Le strânse într-ale sale şi-i zise Lui Tehuante:

— Spune-i, te rog, nepoatei dumitale că mulţumirile ei mă jignesc. Trebuia doar să-mi apăr viaţa, şi era de la sine înţeles că voi face totul pentru a învinge.

Îi zâmbi frumoasei fete, care-l privea cu o expresie de negrăita dragoste în ochi, îşi desprinse apoi uşurel mâinile de ale ei şi cu glas liniştit, i se adresă din nou bătrânului preot:

— Ar trebui să ne grăbim, căci vreau să-i liniştesc pe tovarăşii mei şi în primul rând pe tata. Apoi ne vom apuca imediat de lucru şi poate izbutim să isprăvim până-n seară.

Cu chipul întristat, Dalajara se îndepărta; Tehuante râmase şi el câteva clipe posomorât, apoi, însă, clătină din cap şi murmură:

— Are dreptate, e mai bine aşa. Nu vă potriviţi unul cu altul. Da, domnule – urmă apoi cu glas tare – să mergem sus! Camarazii d-tale nu s-au încăierat cu războinicii mei, care stau de pază în ruină, altminteri mi s-ar fi adus la cunoştinţă. Să pornim!

— As vrea, însă, să primesc înapoi chimirul meu, zise George, Trebuie sa am armele mele, în cazul când va fi nevoie să lupt cu vreun monstru pe fundul apei. Îţi dau cuvântul că nu voi întreprinde nimic duşmănos împotriva d-tale sau a oamenilor d-tale.

Tehuante dădu o poruncă şi imediat cei doi indieni cari îl înhăţaseră pe George în gangul de sus, îi aduseră brâul cu armele şi granata cu gaze pe care i-o smulseseră din mână. Porniră apoi la

drum, George mergând în urma lui Tehuante. Îşi aprinsese lampa de buzunar şi constată cu uimire şi gangul pe care-l străbăteau era cioplit în stâncă, ca şi sala mare de jos.

Exprimându-şi mirarea faţă de bătrânul preot, acesta răspunse:

— Când strămoşii mei s-au refugiat aici cu sute de ani în urmă, au început să construiască templul subteran. Din câte ştim noi, a durat aproape un veac până când toate încăperile şi gangurile au fost săpate în stâncă. Domnule Farrow, dacă veţi izbuti să aduceţi Ia suprafaţă comorile din fundul mării – şi în primul rând statuia zeului nostru – îţi voi mărturisi o taină, care va fi, poate, de mare folos pentru d-ta şi tatăl d-tale. Şi atunci vei putea să vezi de ce au fost în stare arhitecţii noştri de pe vremuri.

Cuvintele acestea stârniră curiozitatea lui George. N-avea însă nici-un rost să caute să: afle acum despre ce e vorba, căci tot nu i se va răspunde până nu vor vedea statuia scoasă din apă.

— Am ajuns, zise în clipa aceea Tehuante, oprindu-se în fata zidului gangului. – Aud glasurile tovarăşilor d-tale... ah! Cineva vorbeşte cu oamenii mei în dialectul indian sud-american. Cine poate fi?

— Asta e doctorul Bertram al nostru, el le ştie pe toate, răspunse George. Ar fi bine să merg eu înainte şi să lămuresc situaţia, pentru ca să nu se întâmple vreo boroboaţă.

— Tocmai ce vroiam să propun eu, zise Tehuante. Cred că nu lipseşte mult să se ia la luptă.

George deduse şi el asta din glasul întărâtat al doctorului. Tehuante apăsă pe o manivelă ascunsă şi când se deschise un fel de uşă în zidul gangului, George strigă imediat:

— Staţi, staţi, totul e în bună regulă! Fiţi liniştiţi, camarazi!

V.
O LUPTA TITANICA.

UN „URA" RĂSUNĂTOR cutremură ruinele. Petre şi Kard fuseseră cei dintâi cari dăduseră semnalul uralelor în cinstea reîntoarcerii aceluia pe care îl credeau pierdut.

— Măi băiete, ce Dumnezeu ai făcut iarăşi? Strigă Farrow cu imputare. Mereu ne bagi în sperieţi, zău aşa A! Pe acolo ai dispărut, după cum văd... Ei, în cazul acesta te-am fi putut căuta mult şi bine. Am cercetat toate încăperile aici sus şi de-abia acum am fost întâmpinaţi de băştinaşi, cari i-au explicat doctorului că te afli în viaţă, dar ca prizonier al preoţilor. Nu lipsea mult să ne încăierăm, dacă nu te arătai la vreme. Dar unde ai stat până acum? Ce-ai făcut colo jos?

— Mai nimic. Am avut doar un mic duel cu pumnalul. Uite-l aici răspunse tânărul. Dă-mi acum voie să-ţi prezint pe domnul Tehuante, căpetenia Mayaşilor care locuiesc pe insulă. Când într-adevăr am dat aici de urmaşi ai acestui străvechi popor.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, domnule căpitan, zise bătrânul preot, care intră în gang, cu demnitate. Ar fi mai bine să ieşim în aer liber, acolo vom putea lămuri lucrurile în linişte.

Păşi înainte de-a lungul gangului, urmat de căpitan şi de ceilalţi tovarăşi. Profesorul Sweeds, însă, care era şi el acolo, strigă iritat către Bertram:

— Ce zici d-ta de asta, doctore? În cele câteva săptămâni de când sunt pe insula asta n-am observat nici urmă de oameni. Tânărul domn George al dv., pare să fie într-adevăr născut în zodia norocului.

— Hm... nu prea ştiu dacă se poate numi noroc să fii nevoit să te duelezi cu pumnale dintr-alea, răspunse Bertram, cu ironie. Şi eu mă dau în vânt după descoperiri de tot soiul, dar ca să plătesc pentru ele un preţ atât de mare nu prea aş avea curaj.

— Hm... hm... aşa e! Încuviinţă Sweeds, cu glasul pe jumătate. E drept, nu prea se poate numi noroc aşa ceva. În schimb am avut noi noroc. Că viteazul tânăr a scăpat teafăr. Ia gândeşte-te, doctore, că avem de-a face aici cu urmaşi direcţi ai vechilor mayaşii. Asta e o descoperire a cărei însemnătate nici nu poate fi preţuită. Ai vreun aparat fotografic bun pe bord? Al meu cred că a avut de suferit puţin de pe urma climei umede.

— Fireşte că am şi voi trimite să-l aducă imediat.

Bertram dădu însărcinare unui marinar să-i aducă aparatul, apoi ascultă cu interes cuvintele preotului, care-i explica lui Farrow ce se întâmplase cu George. Când sfârşi, Farrow zise:

— Fiul meu şi-a dat cuvântul şi fireşte că asta ne angajează şi pe noi. Vom scoate, deci, la suprafaţă comorile scufundate şi în primul rând statuia zeului dv. Pe de altă parte te încredinţez că nu vom trăda nimănui că am descoperit insula aceasta pe care trăiesc urmaşi de-ai Mayaşilor.

— Puteţi vesti fără grijă lumii că aţi dat de noi – zise Tehuante, zâmbind – numai vă rog să nu spuneţi unde trăim. Citesc pe chipul domnului profesor, care se află de mult pe insulă, că arde de nerăbdare să împărtăşească lumii descoperirea aceasta.

— Aşa e, aşa e! Strigă Sweeds cu însufleţire. Cred că-ţi dai seama ce vâlvă va stârni comunicarea mea în sânul lumii ştiinţifice. Îţi mulţumesc pentru permisiunea ce-mi dai şi fireşte că voi trece sub tăcere unde se află insula.

— Cred c-ar fi bine să mergem imediat pe coasta de răsărit, ca să ne dăm seama cum stau lucrurile, propuse Farrow. Dacă apă e destul de adâncă, putem merge cu submarinul nostru la fund, altfel va

trebui ca scafandrii să se lase în adânc de la mal.

— Apa din golf e adâncă de 6-7 metri – spuse Tehuante. Nu ştiu dacă e cu putinţă să pătrundeţi cu submarinul în golf, căci intrarea e baricadată de stânci şi e foarte strâmtă.

— Atunci va fi nevoie ca scafandrii să se afunde de pe ţărm, zise Farrow. Voi dispune să se aducă imediat cele trei costume şi funii, cu ajutorul cărora să ridicăm la suprafaţă statuia şi celelalte comori. Tu, ce părere ai, George?

— E neapărată nevoie să luăm cu noi arme bune – răspunse tânărul. În anii din urmă s-au prăpădit acolo şase oameni curajoşi, care au întreprins expediţia fără costume de scafandru. Tehuante e de părere că vreun monstru marin trăieşte în templul scufundat, căci într-un rând a fost trasă în apă şi o frânghie pe care zece bărbaţi n-au fost în stare s-o reţină.

— Pentru că, probabil, nu se aşteptau la asta şi au fost luaţi pe nepregătite, răspunse Farrow. Altfel nu e cu putinţă. Dar, desigur că trebuie să vă luaţi înainte toate măsurile. Cred totuşi, că trei oameni înarmaţi cu cuţite mari, de rechin, îi vor veni de hac dihaniei. Dacă se află vreuna pe acolo.

Profesorul Sweeds se apropie de George şi-i şopti:

— Uite, prietene, ia şi revolverul meu. E prevăzut cu resort, aşa că îi poţi încărca din nou şi trage în apă. Globuşoarele de sticlă vor străbate şi prin apă, iar otrava din ele îşi face efectul îndată ce vine în atingere cu un corp viu. Acum e încărcat; ia şi cutia asta în care sunt încă şase gloanţe. Nădăjduiesc că arma mea îţi va fi de folos, dacă vei fi atacat, într-adevăr, de vreo dihanie.

George îl rugă pe profesor să-i explice modul de funcţionare, apoi zise:

— Îţi mulţumesc, domnule profesor, sunt şi eu de părere că arma aceasta ne va folosi mai bine, sub apă, decât revolverele noastre. Tatăl meu nu prea vrea să recunoască primejdia care ne pândeşte pe fundul mării. Eu am avut de furcă cu monştri marini şi ştiu că există unii pe care n-ar fi în stare să-i ţină nici douăzeci de bărbaţi, oricât de voinici.

George râmase puţin în urmă cu profesorul. Tatăl său, care se adâncise într-o discuţie cu Tehuante, înaintase o bună bucată pe poteca îngustă care ducea la coasta de răsărit.

O luară şi ei mai repede şi ajunseră aproape în acelaşi timp cu ceilalţi la o plasă întinsă.

Farrow îşi dădu seama imediat că „Dox”-ul nu va putea intra în golf, căci spre răsărit era închis de un stăvilar de stânci, în care exista numai o deschizătură îngusta şi întortocheată.

Marea era liniştită, astfel că marinarii putură vedea pe fundul golfului forme negricioase de mărimi felurite, care nu erau altceva

decât rămăşiţele templului mayaş, scufundat cu veacuri în urmă. Tehuante păşi pe ţărmul golfului, îl chemă pe George lângă el şi zise:

— Vezi d-ta, domnule Farrow, deschizătura aceea întunecoasă care se conturează lămurit în blocul acela uriaş? Acolo a fost odinioară poarta principală a vechiului templu. Acum e liberă numai în parte, cel puţin trei sferturi din înălţimea lui s-a prăbuşit. Prin această deschizătură au intrat cei şase prizonieri de care ţi-am vorbit, dar înapoi n-au mai ieşit. Doresc din inimă ca d-ta să fii mai norocos.

— Cred că statuia zeului d-voastră se află înălţată pe un soclu – zise George – căci templul s-a prăbuşit în mare parte, după cum spuneai chiar d-ta. Comorile ascunse acolo le vom putea aduce la suprafaţa numai dacă nu vor fi fost îngropate la mare adâncime în nămol şi nisip.

— Din câte ni s-au transmis nouă din moşi-strămoşi, cazul nu se prezintă astfel, răspunse preotul. În jurul sălii mari, în care ajungi îndată ce intri pe poartă, un trotuar larg, la nici-o jumătate de metru de tavan. Pe acest trotuar se află vasele de metal în care sunt ascunse obiectele da preţ. Vei avea partea dumitale, dacă le vei scoate la suprafaţă, căci fără ajutorul d-tale ar rămâne pierduta pe veci.

— Asta-i altă socoteală, răspunse George, principalul e să le scoatem. Şi dacă într-adevăr vreun monstru şi-o fi ales sălaşul în templu, îi vom da noi gata, n-avea grijă. Am mai avut eu de-a face cu dihănii de astea, şi nu mă tem chiar dacă va fi să dau ochii cu o specie cu totul nouă.

George zâmbi, dar un simţământ neplăcut puse stăpânire pa el, văzând faţa îngrijorată a bătrânului preot. De aceea, întrebă:

— Nu ştii cam ca fel de monstru ar putea vieţui acolo? Sau poate să existe în templu vreo instalaţie mecanică, pusă acolo ca să-l ucidă pe străinul care ar cuteza să intre?

— Nu, domnule Farrow, nu ştiu ce fel de animal ar putea sălăşlui acolo. Dar, în privinţa capcanei, te pot încredinţa că nu se află niciuna, altminteri ar fi trebuit sa ştiu şi eu. Fii liniştit, în această privinţă. Îţi doresc din toată inima să te întorci teafăr la suprafaţă, chiar dacă va trebui să renunţi la statuia pe care năzuiesc de-o viaţă întreagă s-o văd o dată cu ochii mei. Acum mă gândesc numai la siguranţa d-tale personală şi trebuia să-ţi mărturisesc că aş fi dorit mult să devii un membru al tribului nostru – dar d-ta ne-ai dat da înţeles că asta nu se poate.

— Da, aşa e – răspunse George, cam stingherit, sunt legat... şi nu mai pot da înapoi. Mă bucur, însă, ca am putut-o scăpă pe Dalajara de logodnicul ei antipatic şi nădăjduiesc că va fi fericită cu un altul. Ah! Ia te uita. Un biban uriaş a ţâşnit cu iuţeala fulgerului prin deschizătura templului. După agitaţia de care era cuprins, se poate deduce că a dat ochi cu monstrul care şi-a făcut sălaşul acolo. Aşadar,

trebuie să ne aşteptăm la o luptă aprigă.

Bătrânul preot clătină capul îngândurat.

— Dacă n-ar fi legile noastre străvechi, cărora trebuie să le dăm ascultare, te-aş ruga acum să renunţi la expediţia asta primejdioasă. Dar, nu se poate, căci ar fi trebuit să fii jertfit idolului nostru. Şi... poate că moartea în ghearele unui monstru marin e mai plăcută şi mai repede...

— În cazul acesta, aleg lupta pe viaţă şi pe moarte sub apă – zise George cu hotărâre. Cu atât mai mult cu cât cred că voi învinge – Aha! Uite că vin şi camarazii cu costumele de scafandru.

Bătrânul Tehuante privi cu mult interes echipamentul complicat şi-i ceru Lui George diferite lămuriri.

Tânărul îi făcu pe plac, explicându-i ce şi cum şi după ce îşi pusese costumul, preotul îi zise iarăşi:

— Domnule Farrow. În scurtul timp de când te cunosc, mi-ai devenii drag. Tii neapărat să întreprinzi expediţia asta? Ar mai fi o cale ca să scapi de pedeapsa care ţi se cuvine, pentru păcatul făptuit fără voia dumitale. Căsătoreşte-te cu nepoata mea!

George se aşteptase la o asemenea propunere, de aceea răspunse liniştit:

— Nu, asta nu merge. După cum ţi-am mai spus, i-am dat cuvântul meu unei fete şi atât de lesne nu-l pot lua îndărăt. Nepoata d-tale va găsi alt bărbat care se va potrivi chiar mai bine pentru ea. Iar eu, împreună cu tovarăşii mei îmi vor împlini sarcina, aducând la suprafaţă statuia şi comorile ce zac de veacuri în fundul mării.

Tehuante dădu trist din cap. Se aşteptase refuzul acesta din partea Lui George. Dar ţinuse să facă o ultimă încercare, pentru a-l opri pe tânăr de la primejdioasa expediţie.

Când George fu gata echipat, îi salută încă o dată pe cei rămaşi pa uscat şi păşi spre marginea plajei. Acolo îl aşteptau Petre şi Kard, îmbrăcaţi în costumele lor de scafandru.

Deoarece ţărmul cobora înclinat în apă, cei trei tovarăşi îşi legară în jurul trupurilor funiile cu care trebuiau ridicate la suprafaţă comorile găsite în templu.

Cu o privire, George se încredinţă că tovarăşii săi aveau la brâu, alături de cuţitele lungi, revolverele, apoi, oarecum liniştit, cobori încetişor în apa limpede a golfului. În urma lui veneau Petre şi Kard.

Curând ajunseră la fund. Din fericire, nisipul era destul de tare, ca să-şi poată înţepeni în el picioarele. Încet de tot, se apropiară de deschizătura îngustă, întunecoasă, pe care bătrânul preot le-o indicase ca intrarea în templul scufundat.

Petre, care trecuse înaintea celorlalţi, intră şi cel dintâi în deschizătură, trase imediat cuţitul enorm, cu care doborâse până atunci mulţi monştri marini.

În urma lui se strecură George, apoi Kard. Intrară într-o sală mare, asemănătoare cu aceea în care George avusese duelul cu tânărul preot Manacoa. Aici, însă, domnea un semiîntuneric misterios.

Petre se opri în pragul deschizăturii. Trebuia mai întâi să-şi obişnuiască ochii pentru a se putea orienta. în fundul sălii, tavanul părea să fie undeva năruit, căci apa scânteia mai luminos acolo şi se putea deosebi un obiect mare, nemişcat.

Acesta trebuia să fie vechea statuie a zeului, care fusese adusă aici de mayaşi, cu sute de ani în urmă. Petre porni repede într-acolo, atât cât îi îngăduia costumul greu în care era îmbrăcat.

Era cu vreo cinci paşi înaintea lui George; se apropie de obiectul inform şi-şi desfăcu de pe acum funia pe care o legase în jurul şoldurilor, cu gândul s-o petreacă pe după statuie, pentru ca să fie ridicată la suprafaţă.

George privi în semiîntunericul din jurul său. Dacă exista vreo primejdie pe aici, trebuia să se ivească. Dar, în afară de felurite specii de peşti şi de vreun rechin de un metru lungime, nu se arată nimic. Şi aceştia nu puteau constitui o primejdie.

Încetişor, George păşea alături de Kard, îndreptându-se spre fundul sălii, de care Petre se şi apropiase. Deodată, Kard îi ghionti cu putere, îl apuca uşor de braţul stâng şi arată cu mâna cealaltă înaintea sa.

La vreo patru metri de ei se desfăşura o luptă grozavă. Masa uriaşă, nemişcată, pe care Petre o luase drept statuie, se însufleţi brusc. Un braţ lung ţâşni ca o săgeată şi înhăţă ca într-un cleşte trupul Uriaşului. Se iviră apoi alte braţe, lungi de câte opt metri, prevăzute cu „butoni”. în numai câteva clipe, Petre fu strâns ca într-un bandaj de aceste braţe grozave.

Nişte ochi enormi, negri, se fixau asupra lui; de sus, un bot hidos, încovoiat se deschidea şi se închidea mereu, ca şi cum ar adulmeca o pradă gustoasă. Era atât de enorm botul acela, încât l-ar fi putut tăia în două, dintr-odată, pe bietul Petre.

Un alt braţ se azvârli spre trupul Uriaşului, care începu sa se apere cu îndârjire. Braţul acesta îl ameninţa din spate pe credinciosul marinar. Căci el se întorsese pe jumătate şi apucase cu mâna stângă braţul gros care-l învăţase. Îşi smulse cuţitul şi dădu o lovitură puternică în braţul uriaşului polip.

Izbuti să i-l taie, dar în aceeaşi clipă i se încolăci în jurul trupului un al doilea braţ, un al treilea, un al patrulea. Fu ridicat în sus, adus în apropierea botului înfiorător şi nu lipsi mult să fie înghiţit când... Kard se năpusti înainte, repezi cuţitul şi dintr-o singura lovitură reteză braţul care se încolăcise în jurul trupului lui Petre.

Dihania se înfurie, îşi desprinse unul din braţele cu care îi ţinea pe Petre şi-l înhăţă pe uriaşul Kard.

Atunci George trase revolverul de la brâu. Nu cuteza încă să se

folosească de arma profesorului, căci nu putea şti dacă de pe urma otrăvii grozave nu vor avea de suferit şi tovarăşii săi.

Slobozi două gloanţe în capul monstrului, dar, în clipa următoare, fu şi el înhăţat de un alt braţ şi rotit ca o sfârlează. Polipul uriaş era acum în prada unei furii cumplite, trupul său se făcuse roşu ca focul, hăpăia mereu cu botul hidos, apoi îi ridică pe bietul Petre ca pe o minge cu cele două braţe cu care îl înhăţase.

Credinciosul servitor era ameninţat de o mare primejdie. George îşi dădu seama, deşi nici el nu stătea prea bine, atârnând fără apărare de braţul dihaniei.

Din fericire, mâna stângă îi era liberă. Era hotărât să se folosească de ultima rezervă care îi mai rămăsese şi, cu iuţeala fulgerului, smulse de la brâu revolverul pe care i-l dăduse profesorul, ţinti în botul deschis al polipului şi trase. Simţi ceva ricoşând, apoi văzu timp de o zecime de secundă o dungă subţire, strălucitoare, ţâşnind prin apă şi în clipa următoare capul monstrului era învăluit într-un nor de fum. Braţele puternice căzură moi în jos, trupul uriaş se prăbuşi ca un sac, ochii mori, negri erou acoperiţi de un val cenuşiu.

Cei trei tovarăşi se pomeniră iar cu picioarele pe pământ, se priviră unul pe altul şi-şi făcură semne din cap. Apoi începură să scotocească încăperea.

George ar fi vrut să scoată la suprafaţă trupul uriaş al polipului ca să se bucure doctorul, dar când făcu semn tovarăşilor, pentru a le da de înţeles ce avea de gând, masa diformă a monstrului se însufleţi deodată.

Ca o torpilă, polipul ţâşni prin apă, întunecă o clipă intrarea templului – apoi se făcu nevăzut şi îndărătul locului unde zăcuse până atunci, cei trei tovarăşi zăriră statuia înaltă, acoperită de nămol şi alge, a zeului mayaşilor.

George dădu fuga spre intrarea templului, în vreme ce Petre şi Kard legau funiile în jurul statuii celei grele. Dădură pe urmă semnalul pentru ridicarea la suprafaţă.

Bucuria fără margini a bătrânului preot deveni şi mai mare când George, cu ajutorul celor doi uriaşi, aduse la lumină o mulţime de cutii de metal, pe care le găsise în firidele templului.

Marinarii căpătară şi ei daruri preţioase, din vânzarea cărora ar fi putut trăi fără griji până la sfârşitul vieţii lor. Dar ei nici nu se gândeau să le vândă, ci socoteau să le păstreze ca amintire.

Şi bătrânul preot le povesti lui George – după cum îi făgăduise – că spre răsărit de insula aceasta exista o alta, pe care emigraseră de asemeni mayaşi, cu sute de ani în urmă. Se spunea, însă, că urmaşii vechiului popor pieriseră până la unul. Dar construcţiile ridicate de ei rămăseseră în picioare, în toată splendoarea lor.

Tehuante încheie cu următoarele cuvinte:

— Tinere prieten, această insulă ar fi o ascunzătoare minunată pentru tatăl d-tale. Plecaţi într-acolo, alungaţi pe banditţii şi criminalii despre care se spune c-ar fi locuind acolo şi luaţi în stăpânire vechile clădiri ale strămoşilor noştri. M-aş bucura foarte mult dacă veţi izbuti.

Aventurile submarinului Dox 033

Hans Warren

I.
O „MICĂ” AVENTURĂ.

— ĂŞTIA SUNT RECHINI DE NISIP, zise doctorul Bertram, care se afla în turnul submarinului, alături de Farrow şi George. Se aruncă adeseori afară din apă şi se scutură cu putere, aşa cum s-a întâmplat şi de data asta. Specialiştii susţin că în felul acesta vor sa se scape de păduchii de apă, care îi mănâncă şi eu cred că explicaţia e întemeiată. A! Ala avea o greutate de cel puţin trei sute de kilograme! şi acolo şi dincoace... Dumnezeule! O întreagă menajerie! Doctorul nu greşise deloc, căci pretutindeni în jurul submarinului, care aluneca cu viteză redusă prin golful larg al unei insule singuratice, ţâşneau din apă trupurile uriaşe ale rechinilor de nisip. Desigur, un pescuitor de peşti mari, din aceia cari trăiesc de pe urma acestei meserii, i-ar fi numit „mici" pe aceşti monştri, deşi ei ar fi impus respect chiar şi unul navigator bătrân. Nici-un om n-ar fi cutezat să facă o baie în golful acesta.

Mereu ţâşneau din adânc rechinii, numărul lor sporind pe fiecare clipă şi se părea că submarinul nu-şi va mai putea croi drum prin grămada aceea negricioasă.

Deodată se produse o agitaţie sălbatică dedesubtul dihăniilor hidoase. Apa începu să spumege, să clocotească. O luptă crâncenă se produse pe neaşteptate în sânul numeroşilor rechini.

Lighioanele, lungi de trei metri, se războia cu o furie nestăpânită. Curând apa se înroşi de sânge, trupuri acoperite de răni ţâşniră în sus, apoi veniră din depărtare cârduri întregi de astfel de monştri marini. Măcelul înverşunat, apa înroşită de sânge atrăgeau mereu rechinii, care rămâneau la distanţă, dând târcoale în jurul câmpului de luptă.

— Sfinte Dumnezeule, aşa ceva n-am mai pomenit! Exclamă căpitanul. Doctore, ce să fie asta?

— E perioada împerecherii, răspunse atotştiutorul Bertram. Se întâmplă uneori, cu prilejul acesta, că rechinii masculi se războiesc de moarte între ei. Ceilalţi, care dau târcoale, colo, de-o parte, pândesc victimele măcelului, care o vor lua la goană atunci când vor fi grav rănite. Se aruncă apoi asupra lor şi le dau gata. Din cel vreo cincizeci de rechini care se luptă aici lângă noi, probabil că nici-unul nu va scăpă cu viaţă.

— Tată, să înaintăm cu submarinul printre ei, propuse George, cu înflăcărare. Aş vrea să privesc de aproape spectacolul acesta rar. Vii şi d-ta, doctore?

Fără să mai aştepte răspunsul Lui Bertram, tânărul îşi făcu vânt peste marginea turnului şi alergă pe puntea uşor boltită a vasului, spre proră. Căpitanul îi strigă din urmă să fie cu băgare de seamă, căci

parapetul e scund şi ar putea cădea în apă. George îl linişti prin semne, se încleştă de drugii de fier, se aplecă peste ei şi privi cu interes la luptele grozave dintre rechini.

Doctorul Bertram îl ajunse din urmă.

— Sunt numai masculi, constată el după câteva clipe de observaţie atentă. Se măcelăresc fără nici-un folos, ca şi cum ar fi în prada unei beţii care le-a răpit minţile. Căci chiar dacă s-ar alege numai cu răni uşoare din lupta asta, sfârşitul lor e totuşi sigur. Rechinii care pândesc de la distanţă nu vor lăsa să le scape nici-unul din tovarăşii răniţi, ia te uită, George, acolo în faţa noastră înoată unul cât toate zilele, cu trupul acoperit de râni grozave. Nu e însă atât de greu rânit încât să moară din cauza asta. Dar acum se apropie de rechinii care stau la pândă. Poţi vedea şi tu cât de feroce e natura. Aşa e şi la lupi. De îndată ce vreunul din haită – familia lor – e rănit cât de puţin, ceilalţi se aruncă asupra lui şi-l sfâşie cât al clipi din ochi. Ia priveşte! Şase rechini dintr-aceia care stau de o parte se năpustesc asupra tovarăşului lor rânit: nu va trece mult şi va fi rupt în bucăţi. Vei vedea îndată.

Ca nişte torpile, şase dihănii negricioase ţâşniră asupra monstrului rânit care, slăbit cum era, zadarnic ar fi încercat să scape de soarta care îl aştepta.

În clipa următoare fu prins într-o vâltoare clocotindă, o spumă roşie coloră suprafaţa apei şi cei şase rechini se năpustiră cu lăcomie asupra prăzii, începură să smulgă bucăţi dintr-unsa, cu o sălbăticie de nedescris. După câteva minute o grămada informă se lăsă la fund în apă. Tot ce mai râmase din rechinul uriaş, care acum va servi de hrană crabilor şi celorlalţi peşti din adâncurile mării.

— Groaznic! Exclamă George. Cât de fioroasă e Natura!

— Aşa pare să fie la prima vedere, răspunse doctorul Bertram, dar dacă încercăm să pătrundem mai adânc în tainele el, ne dăm seama tot mai mult cât de înţeleaptă şi prevăzătoare e în tot ceea ce face, şi care nouă ni se par inexplicabile.

Un animal slab sau rănit nu poate trăi printre semenii săi, tot aşa ca o plantă firavă. Natura creează viaţă din viaţă, de aceea nu trebuie să cruţe nici distrugerile. La viaţă au dreptul, însă, numai fiinţele puternice. Pentru ceilalţi nu e loc, natura n-are ce face cu ei, aşadar trebuie să plece. Fireşte, în lumea noastră civilizată lucrurile nu se petrec aşa, dar natura adevărată, cruntă şi totuşi înţeleaptă o vedem aici, în faţa noastră.

— Da, domnule doctor, ai dreptate. Cum s-ar explica altminteri pornirea asta subită de a se măcelări intre ei! Desigur că natura le-a insuflat-o. Erau prea mulţi, se vede, aşa că trebuiau să se ucidă unii pe alţii.

— Da, dragă George, astfel porunceşte legea de fier a Naturii. A!

Uite că tatăl tău îţi satisface dorinţa pornind cu submarinul în mijlocul cetei rechinilor războinici, ia te uită, nici nu le pasa măcar, nici nu caută să se ferească de prora ascuţită a vasului. Sunt atât de preocupaţi de ei înşişi, încât nici nu dau atenţie unui obiect străin.

În imediata apropiere a prorei ţâşni în sus un rechin enorm, al cărui trup era acoperit cu răni grozave. Era ultima lui săritură, căci când atinse din nou suprafaţa apei, se afundă încetişor.

În saltul lui mortal trecuse atât de aproape de George încât curajosul tânăr se dădu fără voie cu un pas înapoi. Doctorul izbucni în râs, apoi zise:

— Da, George, aşa ceva ar putea deveni neplăcut. Ia închipuie-ţi ce s-ar fi întâmplat dacă dihania s-ar fi prăbuşit pe punte!

— Hm... bine n-ar fi fost în nici-un caz, răspunse George, silindu-se să râdă. Nici ca hrană nu ne-ar fi putut servi. Păcat că în loc de rechini nu luptă pe aici macrouri de mare... Ăştia n-ar avea decât să vină cu duzinile pe punte, nu m-aş teme deloc.

— Cred şi eu; mai ales că de mult n-am mai mâncat peşte. Atenţie, se mai pregăteşte unul la o săritura!

George şi doctorul încercară să se dea repede îndărăt, dar în aceeaşi clipă zbură din nou în aer un trup lung de trei metri. Rechinul rănit zvârli o dată cu coada nimerindu-l pe doctor, apoi se abătu asupra lui George şi, împreună cu monstrul care pică înapoi în apă. Cei doi tovarăşi, strâns îmbrăţişaţi, căzură peste parapet, în mijlocul rechinilor care se măcelăreau între ei.

Căpitanul Farrow scoase un ţipăt de groază când îi văzu pe cei doi cazând peste parapet. Răcni imediat în porta-voce să se oprească maşinile, dar submarinul avea viteză prea mare şi înainte ca monstrul de oţel să se poată opri, George şi doctorul erau în urma lui, cuprinşi în vâltoarea rechinilor turbaţi.

— Daţi îndărăt, încetişor! Răcni Farrow.

„Dox"-ul îşi făcu drum printre trupurile negricioase, care ţâşneau mereu şi în mijlocul lor se iveau din când în când cei doi tovarăşi, făcând semne disperate, pentru ca apoi să dispari iar.

Bietul căpitan simţea că-şi pierde minţile. Iubitul său fiu, de care era atât de mândru şi camaradul din tinereţe, doctorul Bertram, căzuseră în mijlocul unei cete de rechini, care se luptau pe viaţă şi pe moarte. Chiar dacă fioroasele dihănii nu se gândeau pentru moment la vreo pradă, cât de lesne s-ar fi putut, totuşi, să-i sfâşie pe cei doi sau să-i izbească cu coada scufundându-i în mare!

Uneori, trupurile lor erau ridicate din apă, pluteau câtva timp pe spinările lighioanelor, apoi dispăreau iar în adânc.

Submarinul îşi făcea loc cu greu îndărăt printre rechini, al căror număr creştea neîncetat. Farrow trebuia să ţină seamă ca elicea să nu fie distrusă, din cauza izbiturilor, de trupurile monştrilor.

Petre Uriaşul veni fuga în turn, atras de strigătele îngrozite ale căpitanului. Scoase şi el un ţipăt de spaimă, văzând în ce situaţie înfiorătoare se aflau iubitul său George şi bunul doctor Bertram. Dar apoi dădu buzna înapoi în interiorul vasului, luă două frânghii lungi şi subţiri şi urcă repede sus cu ele.

Uriaşul îşi dăduse seama imediat că George şi doctorul n-ar fi putut ajunge prin propriile lor forte la submarin; erau mereu împinşi înainte de valul rechinilor ce se războiau, cu toate sforţările pe care le făceau ca să scape din situaţia lor grozavă.

Petre le aruncă funiile; Farrow o ţinea pe aceea de care se prinsese doctorul, Iar Uriaşul, pe cea a lui George şi amândoi începură să tragă cu băgare de seamă.

Cel doi primejduiţi trebuiau să fie traşi peste trupurile rechinilor şi erau clipe când căpitanul şi Petre se simţeau străbătuţi de o adevărată groază...

Dar atât George, cât şi doctorul îşi dădură seama de pericol. De aceea îşi ţineau braţele şi picioarele lipite de trup, nu făceau nici-o mişcare de înot, ci se lăsau traşi de cei de pe punte. Şi, în cele din urmă, ajunseră lângă submarin. Erau însă la capătul puterilor, căci primejdia grozavă în care plutiseră tot timpul le încordase nervii.

Petre se aplecă repede peste parapet, îl apucă întâi pe George, apoi pe doctor şi-i trase pe punte, unde căzură istoviţi.

De-abia după câteva minute, cei doi se putură ridica de jos. Şi când tânărul se simţi iarăşi pe picioare, strigă vesel, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic:

— Asta a fost o mica aventură plină de haz. Să încerce şi alţii s-o facă la fel ca noi, dacă le dă mâna!

— Eu nu cred să existe om care să aibă poftă de o „mică" aventură ca asta, zise doctorul, care-şi revenise şi el. Îţi mai arde de glumă, dragă George. Eu ştiu că mi-au ieşit peri albi. Ah! Urmă el, după ce arunca o privire pe mare – dihăniile par să fi terminat cu războirea... Am fost salvaţi tocmai la vreme. Petre, îţi mulţumesc din inimă. Dumnezeule! Ia te uită! strigă el deodată. De aceea au încetat lupta atât de repede lighioanele alea, căutându-şi salvarea în fugă. George, am fi fost pierduţi acum, vine o ceată întreagă de rechini tigri, cei mai sălbatici din neamul rechinilor.

Trupuri mari, subţiri, cu dungi ciudate, negricioase, se iviră deodată pe întinsul apei. Erau lungi de nouă până la zece metri şi se aruncau cu mare furie asupra rechinilor de nisip.

Uriaşii aceştia grozavi trebuie să fi cântărit pe puţin două mii de kilograme unul; cu iuţeala fulgerului, sfârtecară şi înghiţiri vreo duzină de rechini răniţi, care nu mai avuseseră timp să fugă. în câteva clipe, golful era curăţat. Rechinii de nisip dispăruseră, câţiva izbutiseră să scape cu viaţă, dar cei mai mulţi îşi găsiseră mormântul

în stomacurile enorme ale „tigrilor". Aceştia se făcură şi ei nevăzuţi, tot atât de repede precum se iviseră.

Doctorul Bertram era palid la faţă. Ivirea acestor adevăraţi stăpâni ai oceanelor, care, în ce priveşte sălbăticia, şiretenia şi puterea nu sunt întrecuţi, poate, decât de fioroasa orcă, balena-sabie – la numai câteva minute după salvarea lor miraculoasă, datorită lui Petre, îl zguduise mai mult decât aventura prin care tocmai trecuse.

— George – rosti el cu glas slab – doar câteva clipe dacă mai întârziam şi ne-am fi dus pe copcă. Rechinii tigri sunt de o cruzime nemaipomenită, ne-ar fi rupt în două cu o singură muşcătură şi ne-ar fi înghiţit cât ai clipi din ochi. Dumnezeule sfinte, fereşte-mă să mai trec vreodată printr-o astfel de aventură! Ascultă ce-ţi spun eu, dragă George, e o adevărată minune că am scăpat cu viaţă şi încă fără să fim răniţi. Dar ceva tot am învăţat, ia aminte! Niciodată nu mă voi mai sprijini de parapetul vasului când rechinii se războiesc prin apropiere. În sfârşit, ce-a fost a trecut. Acum să ne schimbăm de haine, căci apa înroşită de sânge ne-a colorat şi noua îmbrăcămintea.

Tremurând încă pe picioare, George cobori scările turnului. Dar, după ce se spălă şi-şi schimbă hainele, deveni din nou cel dinainte, adică tânărul curajos şi dornic de aventuri.

Urcă îndărăt în turn, unde-l găsi pe căpitan.

— Tată, zise el, ar fi frumos, ce-i drept, dacă am găsi o a doua ascunzătoare sigură pe aici. Dar am presimţirea că ne aşteaptă o sarcini foarte grea. Bătrânul preot Tehuante ne-a spus doar că pe insula spre care ne-a îndreptat locuiesc alţi oameni, pe care trebuie să-i alungăm mai întâi. Prin asta, o fi crezut că-s niscaiva piraţi sau ceva asemănător, căci dac-ar fi vorba de oameni paşnici n-avem nici-un drept să-i gonim de pe la casele lor.

— Ai dreptate, cam aşa a vorbit preotul – încuviinţă Farrow – vom avea, desigur, de luptat cu mari greutăţi. Dar suntem noi obişnuiţi, slavă Domnului! Sau te gândeşti, poate, la ceva deosebit?

— Nu ştiu ce să zic, dar m-a năpădit deodată simţământul că mica aventură prin care am trecut cu doctorul Bertram ar fi, ca să zic aşa, o prevestire. Prea e ciudat faptul că rechinul rănit ne-a aruncat în apă de pe puntea submarinului. Şi tot atât de ciudat – dacă nu şi mai mult – că am scăpat teferi din situaţia grozavă în care ne găseam.

— Hm... pare-mi-se că ai devenit cam superstiţios, dragă George, răspunse căpitanul. Nu te-ai molipsit cumva de la Jean Brike sau Plundow! Ar fi regretabil, crede-mă. Eşti băiat tânăr şi nu-ţi sade frumos.

— Dar cum de-ţi dă prin gând una ca asta, tată? Spuse George cu însufleţire. Eu însumi petrec de minune pe socoteala lor. Nu, eu nu ştiu ce-i aia superstiţie, totuşi am presimţirea că ne aşteaptă primejdii, pe care nici nu le putem bănui măcar. Sper însă că vom ieşi noi cu

bine şi din aventura asta.

— Drept e, aşa se va întâmpla, zise căpitanul, calm. Pe mine mă interesează mai puţin descoperirea unei ascunzători noi, ci mai mult să-i cercetez mai de aproape pe oamenii care trăiesc pe acolo. Dacă o fi vorba într-adevăr de piraţi, sunt hotărât să mă ocup de ei cum se cuvine, adică să-i pun cu botul pe labe, cum s-ar zice.

— Numai de n-ar trăda ceva în privinţa asta profesorul Sweeds, care va anunţa acum, pe insulele Fidji, senzaţionala descoperire, zise George, Căci, în felul acesta, s-ar putea întâmpla să ne mai întâlnim o dată cu un vas de război englez. Pentru autorităţi or fi mai important faptul că se află pe aici o ascunzătoare de piraţi, decât toate minunile arhitectonice ale mayaşilor laolaltă.

— El ne-a făgăduit, însă, că va păstra tăcerea şi nu mă îndoiesc că-şi va ţine cuvântul, răspunse Farrow. Aşadar, în cel mai rău caz, nu vom avea de-a face decât cu piraţi.

— Numai de n-ar fi ceva mai rău, zise George. Mă simt copleşit de un sentiment ciudat, cum n-am avut încă până acum, înainte de a porni la o aventură. Poate că are o influentă şi primejdia grozavă prin care am trecut mai acum un ceas, împreună cu doctorul.

— Cred şi eu, răspunse Farrow, privindu-şi fiul cu duioşie. Îţi închipui, desigur, dragă George, ce se petrecea în sufletul meu când v-am văzut pe amândoi în mijlocul rechinilor turbaţi. Să mă ferească Dumnezeu să mai am o a doua oară o astfel de privelişte.

— Da, îmi închipui, dragă tată. Răspunse George cu căldură. Dar, te rog să fii încredinţat că nu mă voi mai sprijini niciodată de parapet, când primejdia va fi pe aproape. Aventura aceea mi-a vârât şi mie spaima în oase.

II.
O ÎNTÂLNIRE CIUDATĂ.

PETRE URIAŞUL, care stătea îndărătul lor, arătă deodată cu mâna înainte şi zise:

— Domnule căpitan, acolo se zăreşte un mic vas, probabil un kanu.

Privirea lui ageră descoperise înaintea celorlalţi punctul mititel din zare, ba chiar nu se înşelase în privinţa soiului vasului, căci când Farrow duse ocheanul la ochi, clătină capul şi răspunse:

— Bravo, Petre, e uimitor ce vedere bună ai. Ai observat bine, e într-adevăr un kanu. De fapt, însă, n-are pe nimeni într-unsul şi vântul de răsărit îl alungă spre noi. Probabil c-a fost smuls de pe vreo insulă.

— Orice s-ar zice, e mai bine aşa, decât dacă ar fi vorba de vreun distrugător englez, spuse George, râzând. Poate că acest kanu ne va fi de folos, dacă vom vrea să ne apropiem de insula misterioasă pe care locuiesc, probabil, urmaşii vechilor mayaşi. Căci, dacă ar vedea că

venim cu cogeamite submarin, vor prefera, desigur, s-o şteargă cât mai repede.

— Ideea e cât se poate de bună, răspunse căpitanul. Vom pescui, deci, kanu-ul şi-l vom aduce pe bord. Nu se ştie la ce ne poate folosi.

La o comandă a sa, submarinul îşi spori viteza. Se apropie repede de kanu, care se legăna în voia valurilor. Când putu fi văzut cu ochiul liber, Farrow exclamă cu mirare:

— Construcţia acestui vas mititel se deosebeşte cu totul de tipurile cunoscute în această parte a Oceanului Pacific. Are o croială cu totul ciudată şi după cât se pare, nu este din lemn, ci din piei de animale. Aşa e, urmă el, aruncând o privire prin ochean – e făcut din piei de animale mici. Ciudat! La asta nu m-aş fi aşteptat prin ţinuturile de aici.

— Tată. Poate că e un vas pe care şi l-a construit cu multă greutate un om care voia să părăsească cu orice chip vreo insulă pe care se afla, îşi dădu cu părerea George. Pe toate insulele de aici nu există animale mari, ci numai porci mistreţi, marsupiale şi poate câini.

— Hm... vei fi având dreptate – încuviinţă Farrow, privind cu atenţie prin ochean la kanu-ul care se apropia. Pare sa fie construit din piei de porci mistreţi. Dar treaba asta n-ar fi putut-o face cu atâta îndemânare decât un băştinaş. În orice caz, kanu-ul acesta e o raritate, ceva cu adevărat unic. Bietul constructor o fi rămas plouat când a văzut că opera lui, înfăptuită cu atâta greutate, a căzut pradă unui vânt neprevăzut.

Ciudatul kanu se apropia tot mai mult. În curând se putea observa şi cu ochiul liber cât de dibaci era împreunat din piei tăbăcite de mistreţi mici şi smolit cu răşină de kopra. Constructorul lui trebuia să fi lucrat luni întregi la el şi – după cum spusese căpitanul – trebuia să fi fost o mare pierdere pentru dânsul când vântul i l-a smuls, ducându-l în larg.

După zece minute kanu-ul se afla lângă prora submarinului, care-şi încetinise mult viteza. Petre alergă spre proră, pentru a ridica micul vas pe punte. Dar în clipa când se aplecă peste parapet, strigă uimit:

— Domnule căpitan, în kanu e un om, un băştinaş.

George şi doctorul Bertram îşi făcură imediat vânt pe punte şi alergară spre proră. De-abia aruncase o privire asupra făpturii neînsufleţite şi doctorul strigă:

— Şi ăsta trebuie să fie un urmaş al vechilor mayaşi, are acelaşi tip ca indienii de pe insula din apus, unde am fost de curând. Domnule căpitan, asta e o descoperire de mare însemnătate. Vreau să sper numai că voi izbuti să-l readuc la viaţă.

Petre trase kanu-ul de-a lungul submarinului, şi-l rugă pe George să-l ţină să nu ia apa, apoi se aplecă fi mai mult şi prinse în braţele-i vânjoase trupul ţeapăn, pe care-l aduse pe punte. Îndată cel aşeză jos,

doctorul Bertram începu să se ocupe de el. Uriaşul scoase apoi din buzunarul său fără fund o frânghioară şi legă kanu-ul de unul din drugii de fier ai parapetului.

— Domnule căpitan – zise doctorul Bertram – cred că-l voi putea salva pe tânărul băştinaş. Probabil că a ajuns în halul ăsta numai din cauza lipsei de hrană, în primul rând de băutură. Petre, ajută-mă să-l duc la infirmerie!

Treaba se făcu repede. Şi în vreme ce savantul doctor se ocupa de cel leşinat, Farrow, George şi Petre cercetară misteriosul kanu, pe care băştinaşul şi-l construise probabil singur.

Era într-adevăr întocmit din piei mici de mistreţi, avea o cherestea din crengi tari ca fierţii şi lipit complet cu răşină, ca să nu pătrundă apa în el.

— Băştinaşul acesta trebuie să fi avut temeiuri foarte puternice ca să pornească la drum fără hrană îndestulătoare, zise căpitanul. Bănuiesc că o oarecare legătură între el şi insula misterioasă pe care o căutăm noi. Cred că s-a petrecut acolo ceva, care ne da acum dreptul să intervenim.

— Tată, n-am încotro – zise George, îngrijorat – dar trebuie să-ţi repet că presimt o nenorocire, care ne aşteaptă odată cu vizitarea acestei insule. Mai bine nu-l găseam pe băştinaşul acesta şi ne cruţam astfel de cine ştie ce primejdii.

— Ai devenit ciudat de tot, George, răspunse căpitanul. Tu să vorbeşti aşa, tu care nu te dai în lături de la nici-o aventură, care eşti întotdeauna acela care ne vâră în sperieţi prin îndrăzneala lui? Zău, nu mai pricep nimic!

— Nici eu nu prea pricep, tată, mărturisi tânărul. Poate să mă fi descurajat puţin aventura prin care am trecut împreună cu doctorul. Am numit-o eu „mica", dar asta numai în glumă şi amintirea ei nu vrea să mă părăsească.

— E şi firesc să fie aşa, George – răspunse căpitanul – căci nu cred să mai existe cineva care să fi trecut printr-o astfel de situaţii. Numai când mă gândesc la priveliştea aceea înfiorătoare şi mă trec fiori. Era groaznic, atât pot să spun. Şi nu e de mirare că acum vezi totul în negru.

— Aşa e, tată, încuviinţă George, dar cu toate astea nu izbutesc să scap de presimţirea ciudată care mă stăpâneşte. Am mai trecut eu prin situaţii cu care nu se poate lăuda nici-un om de pe pământ, dar, de îndată ce primejdia trecea, deveneam iarăşi liniştit. Acum, însă, sunt într-o stare de nelinişte atât de cumplită, cum n-am fost niciodată.

Căpitanul Farrow râmase pe gânduri şi zise cu şovăială:

— George, or fi existând presimţiri, dar nu trebuie să te laşi stăpânit de ele.

Tânărul zâmbi cam în silă.

— Fireşte, tată, se poate să ai dreptate. Dar nu pot porunci nervilor să lucreze cum aş vrea eu. Totuşi, nu vreau să ne abatem de la planul nostru, ţin numai să spun că trebuie să fim cu mare băgare de seamă de data asta. Bănuiesc, presimt că vom avea de întâmpinat primejdii foarte mari.

— George, ştii prea bine că întotdeauna am fost prevăzători şi întotdeauna ne-am pregătit pentru primejdii mari. De aceea şi sunt oarecum îngrijorat că stărui atât de mult asupra acestui lucru. Cred că ar fi mai bine să nu ne ocupăm deloc de insula asta misterioasă, pe care ar trăi urmaşi de-ai vechilor mayaşi. După ce doctorul Bertram îl va fi readus la viaţă pe băştinaş, îi vom cere să ne spună unde vrea să fie debarcat, iar după ce-i vom împlini dorinţa, vom lăsa lucrurile în voia soartei.

George tresări. Glasul tatălui său avu a o intonaţie serioasă, ceea ce însemna că era hotărât sa renunţe la intenţia sa. Aşadar, expediţia la care porniseră avea să dea oare greş numai din cauza presimţirii sale, care în definitiv, nici nu era întemeiată? Asta nu trebuia să se întâmple. El ştia foarte bine cât de important ar fi pentru el toţi o a doua ascunzătoare în Oceanul Pacific, alături de „Insula Odihnei”. Şi să se piardă totul numai din pricina lui! Nu, asta nu trebuia să se întâmple!

Se sili să zâmbească, apoi zise:

— Tată, bănuiesc că nu ne-am înţeles bine. N-am spus să renunţăm la întreprinderea noastră, ci doar că de data asta va trebui să fim cu deosebită băgare de seamă. Ai dreptate, aventura cu rechinii m-a iritat mult şi aş avea nevoie de câteva ceasuri de odihnă. După aceea, voi fi iar pregătit pentru noi aventuri. Mă mir numai că doctorul, care a trecut şi el prin aceleaşi peripeţii ca şi mine, îşi păstrează tot sângele rece.

— Ţi s-au zdruncinat puţin nervii, atâta tot, zise Farrow, căutând să-l liniştească. Sunt şi eu de părere că vei vedea lucrurile altfel după ce se va fi scurs câtva timp. N-ar fi poate râu să te interesezi puţin de băştinaşul salvat. Fiind alături de doctorul Bertram, care a trecut prin acelaşi pericol ca şi tine, îţi vei recăpăta, desigur, vechea încredere.

George urmă sfatul tatălui său. Cobori repede scăriţa turnului şi alergă spre infirmerie. Acolo îi găsi pe doctor ocupat de zor. Tocmai îi făcea o injecţie cu cocaină băştinaşului şi când sfârşi se întoarse spre George şi-l întrebă:

— Ei, dragă George, ce te apasă pe inimă? Tot mai eşti tulburat de pe urma „micii” aventuri prin care am trecut împreună! Vezi că totul s-a sfârşit cu bine, ai iar înfăţişarea ta dinainte, de ce dar enervarea asta pe tine?

— Da, domnule doctor, sunt într-adevăr foarte agitat, mărturisi tânărul. Nu mi s-a mai întâmplat mie aşa ceva, deşi am trecut prin

multe. Şi acum presimt ceva rău şi nu pot scăpă de gândurile mele negre. Ai vreun leac pentru asta?

— Dragă George. Culcă-te în hamacul tău şi la praful ăsta de bromură. Fi sigur că-ţi va ajuta.

— Nu, domnule doctor, nu vreau să mă folosesc de mijloace artificiale pentru a-mi redobândi liniştea. Am venit la d-ta numai ca să mă informez despre starea pacientului nostru. Cum se simte?

Doctorul zâmbi mulţumit, apoi răspunse:

— Dacă vrei să aştepţi câteva minute numai, îl vei vedea trezindu-se. Din cauza îndelungatei lipse de hrană, s-a ales cu o slăbire a inimii, dar injecţia mea îi va face bine. A! Uite că vine şi supa pe care i-o voi turna pe gât. Trebuie să-l readuc la viaţă cu încetul, căci de cel puţin cinci-şase zile a fost lipsit de mâncare şi băutură. Un european n-or fi rezistat sub soarele ăsta arzător ar fi murit după două-trei zile.

— Şi e într-adevăr un urmaş al mayaşilor, domnule doctor. Să fie, oare, un locuitor al insulei misterioase despre care ne vorbise Tehuante?

— Sunt încredinţat de asta – răspunse Bertram – astfel de tipuri de băştinaşi nu se află pe aici. Ba chiar pot susţine că oameni dintr-aceştia nu mai trăiesc decât pe aceste insule, pe care au fost azvârliţi strămoşii lor în urmă cu sute de ani. Ne va povesti el totul, după ce se va trezi. Aha! Injecţia pare să-şi fi făcut efectul, a mişcat pleoapele. Da, da, îşi vine în fire, mai repede decât mă aşteptam.

Băştinaşul deschise ochii, privi rătăcit în jurul său, apoi bâlbâi câteva cuvinte într-o limbă pe care George n-o pricepea. Doctorul Bertram puse repede mâna pe ceaşca cu supă pe care o adusese un marinar, ridica puţin capul indianului şi-i turnă în gură lichidul întăritor. Şi în vreme ce făcea asta, zise către George:

— E într-adevăr un urmaş al vechilor mayaşi, vorbeşte graiul pur, primitiv, al dialectelor indiene sud-americane. Din fericire, eu îl înţeleg. Prin cele dintâi cuvinte ce le-a rostit cerea să-i dăm apă, dar în starea în care se afla nu-i pot da. Ah! Îşi revine repede. Trebuie să fie foarte rezistent.

Cu o mişcare vioaie, tânărul indian se ridică. Doctorul Bertram vru să-l sprijine, dar cu un gest mândru băştinaşul refuză. Apoi, spre marea mirare a lui George, zise în cea mai curată engleză:

— Cine sunteţi dv., domnilor? Cum de-am ajuns aici?

Doctorul Bertram rămase câteva clipe uluit, apoi zise:

— Prietene dragă, trebuie să-ţi mărturisesc că sunt foarte surprins auzindu-te vorbind englezeşte. Pricep şi limba d-tale maternă şi chiar o vorbesc puţintel, dar tot mai bine mă descurc cu engleza. Aşadar, ascultă: te-am găsit mai mult mort decât viu într-un kanu pe care presupun că l-ai construit d-ta singur din piei de mistreţi. Şi din

fericire, am izbutit să te readuc la viaţă, iar acum te rog să ne povesteşti dincotro vii. Ai fost cumva pe insula a cărei aşezare ne-a indicat-o, cu aproximaţie, Tehuante!

Tânărul indian, care, de fapt, n-ar fi putut fi în stare să se mişte – după lipsurile pe care le îndurase – făcu încercări să sară jos de pe masa îngustă pe care era întins. Dar doctorul Bertram îl opri şi zise enervat:

— Ce-ţi trece prin gând, omule? Acum trebuie să asculţi de mine, medicul. Cel puţin până mâine trebuie să stai liniştit şi să-ţi obişnuieşti trupul cu încetul cu mâncare şi băutură. Fireşte, ai o constituţie robustă, dar nu trebuie s-o pui la încercări prea grele. Aşadar, culcă-te iar şi vei putea să ne povesteşti cât vei pofti – după aceea te vom întinde în hamac, unde vei rămâne până mâine.

Tânărul tăcu vreo câteva clipe, apoi zise:

— Am fost salvat, deci, de un vapor, altfel nu mi-aţi fi vorbit de hamac. E şi foarte probabil, căci am fugit de pe insulă cu kanu-ul. Spuneţi-mi, însă, domnule, de unde-l cunoaşteţi pe Tehuante?

— Ieri am plecat de pe insula lui, răspunse doctorul Bertram. Noi l-am scos din mare vechea statuie a zeului Maya, împreună cu alte multe comori din templu, apoi am pornit încoace, ca să căutăm o insulă despre care ne-a vorbit el. Tehuante ne spunea că şi pe această insulă ar trăi urmaşi ai vechilor mayaşi şi anume ai unui prinţ care s-a lepădat de preoţi.

Tânărul indian încuviinţă din cap.

— Da, ai dreptate, domnule, această insulă există într-adevăr. Nu ştiu unde ne aflăm în momentul de faţă, căci furtunile m-au zvârlit de colo până colo – se poate, însă, ca insula cu pricina nici să nu fie atât de departe. Noi suntem urmaşii prinţului care s-a despărţit de preoţi, după cum bine spuneai d-ta. Dar asta nu ne-a adus noroc. De multă vreme stăm sub stăpânirea europenilor, pe care am izbutit să-i cunosc bine după ce am studiat în Australia. Sunt oameni răi, care sug sângele conaţionalilor mei şi-i folosesc pentru planurile lor josnice. Ştiu bine, domnule, că noi nu formăm un popor în lumea întreagă. Nimeni nu crede că suntem urmaşii unul stat puternic, care mai fiinţează astăzi numai cu numele, eu mă numesc Tacato şi sunt ultimul prinţ al poporului meu. Am fugit de pe insulă, pentru că n-am putut indura stăpânirea albilor peste poporul meu. Aveam de gând să-l caut pe Tehuante, ca să împăcăm din nou triburile noastre, dar, după cum spuneam, furtunile m-au abătut din drumul drept. Vă mulţumesc, domnilor, că m-aţi salvat. Poate că acum voi fi în măsură să fiu de ajutor poporului meu.

— Fără îndoială, răspunse Bertram şi noi suntem dispuşi cu dragă inimă să te ajutăm. Dacă ai studiat în Australia – probabil în Sidney – şi ţinând seamă de tinereţea d-tale, nu poate fi mult de atunci – vei fi

auzit d-ta despre submarinul căpitanului Farrow. Aha! După tresărirea d-tale văd că aşa este. Aşadar, află că te găseşti acum pe bordul acestui submarin şi noi suntem aceia care am dat de d-ta.

— Minunat! Exclamă tânărul prinţ – asta mi-am dorit-o dintotdeauna. Dar n-am crezut că mi se va împlini vreodată dorinţa. Vă rog, domnilor, chemaţi-l pe căpitan, căci ţin mult să-i vorbesc.

— Uite-l aici pe fiul său, George, răspunse doctorul. Eu sunt Bertram, medicul vasului. Fireşte că-l voi chema şi pe căpitan, dacă te simţi în putere să primeşti vizite.

— Da, mă simt în putere, zise Tacato; iţi mulţumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat, domnule doctor, căci fără d-ta nu m-aş fi trezit în vecii vecilor.

Apoi, întorcându-se spre George:

— Mă bucur din inimă că am avut prilejul să te cunosc, domnule George Farrow. La universitate eram cu toţii admiratorii faptelor d-tale vitejeşti, dar şi mai mult m-aş bucura dacă am rămâne prieteni. Ceea ce doresc din toată inima.

— Nu mai puţin şi eu, răspunse George. Sunt totdeauna gata să pornesc în expediţii primejdioase, numai să fie vorba de dreptate. Nădăjduiesc, prinţe Tacato, că atunci când tatăl meu va fi aici, ne vei povesti lucrurile în amănunţime. Te vom ajuta cu dragă inimă, am însă presimţirea că nu va fi atât de uşor.

— Aşa e – zise Tacato – va fi chiar foarte greu. Europenii care stăpânesc de zeci de ani peste poporul meu sunt oameni care nu ţin seamă de nimic. Cred că vom avea de dus lupte grele ca să-i alungăm, căci conaţionalii mei sunt atât de înfricoşaţi, încât nu-i exclus să ţină mal curând cu cuceritorii, decât cu mine.

— Vom vedea noi, zise George, cu încredere. A, uite că vine tata.

III.
TRAGEDIA UNUI POPOR.

CĂPITANUL FARRW FU ŞI EL FOARTE MIRAT că indianul vorbea atât de bine englezeşte şi că studiase chiar în Sidney. Îl salută călduros, apoi ascultă cu încordare povestirea tânărului prinţ.

— După cum am auzit, îl cunoşti pe bătrânul Tehuante – începu Tacato – şi cred că el îţi va fi povestit că în urmă cu sute de ani o parte a poporului nostru a părăsit America de Sud şi s-a îndreptat spre apus. În drum, însă, s-a despărţit şi această parte în două, strămoşii mei rămânând pe o insulă, care le-a plăcut, iar preoţii, cu statuile vechilor zei, au plecat mai departe. Din câte am aflat de la bătrâni, strămoşul meu a fost fratele prinţului domnitor al mayaşilor din America de Sud.

Acum vreo treizeci de ani, un bric cu oameni albi a acostat la stânca de corali, care aproape închide insula, din toate părţile. Există numai două intrări strâmte şi întortocheate, prin care e greu să pătrunzi. Tatăl meu i-a primit bine pe străini, dar ei i-au răsplătit cu nerecunoştinţă. Cu armele lor moderne, au supus întregul popor al tatălui meu şi pe cei care li s-au împotrivit i-au ucis. Cele două intrări au fost oarecum lărgite şi închise dibaci de stânci de corali încât un om neiniţiat nici n-ar putea bănui că există o trecere pe acolo. Străinii, însă, pornesc în larg cu bricuri repezi, atacă alte vase, ucid şi jefuiesc, apoi se fac nevăzuţi prin intrările tăinuite, când sunt urmăriţi.

Tacato făcu o scurtă pauză, timp în care doctorul Bertram îl mai indemnă să ia câteva înghiţituri de supă.

— Aha! M-am gândit eu la aşa ceva – zise căpitanul – când Tehuante a adus vorba despre oamenii aceia primejdioşi. Avem deci toate motivele să ne ocupăm de ei. Câţi sunt?

— De fapt, e o ruşine pentru poporul meu că se lasă împilat de numai douăzeci de oameni – zise Tacato. Când m-am înapoiat din Sidney, de la studii, am stat de vorbă îndată cu tata şi l-am convins să întreprindă o lovitură împotriva străinilor. Dar am fost trădaţi de Motogo, în care aveam încredere, care însă râvnea la demnitatea tatei. Părintele meu o fost împuşcat, iar eu am izbutit să fug cu kanu-ul, după ce străinii m-au urmărit prin desişul insulei. Acolo am trăit câteva săptămâni, am ucis mistreţi cu ajutorul săgeţilor şi mi-am construit kanu-ul. Aveam de gând să mă duc la Tehuante şi cu sprijinul lui şi al oamenilor săi. Să încerc să-l răzbun pe bietul tata. Şi cu prilejul acesta nu lipsea mult să mă prăpădesc. Dar acum am dat de dv. şi dacă veţi vrea să mă ajutaţi, trag nădejde că ucigaşii îşi vor primi pedeapsa.

— Fireşte că te vom ajuta, răspunse Farrow, răspicat, astfel de oameni trebuie pedepsiţi. Piraţii trebuie executaţi neapărat, ei sunt cei mai primejdioşi criminali din câţi cunosc. Ia spune, prinţe Tacato, cele două intrări sunt destul de largi ca să putem trece cu submarinul nostru?

— Ca să vă pot răspunde, trebuie să urc mai întâi pe punte, ca să-mi dau seama cât e de lung şi de lat vasul dv. Mă tem, însa, că nu va fi cu putinţă, căci bricul cu care bandiţii aceia pornesc la vânătoare este foarte înguste şi scurt.

— Aha! De aceea or fi repurtând şi izbânzi întotdeauna, zise Farrow. Fireşte că nici-un vapor nu bănuieşte că vasul acesta mic are un echipaj atât de puternic şi bine înarmat. Ei. Voi avea eu însă grijă să nu mai continue multă vreme nelegiuirile lor. Dacă te simţi în putere, prinţe, vino pe punte, ca să ne arăţi locul aproximativ al insulei. Ne-am îndepărtat o bucată bună de insula pe care locuieşte Tehuante.

— Cu un kanu, faci trei zile până acolo, răspunse tânărul. Dacă ai plecat spre răsărit de pe insula lui Tehuante, trebuie sa ajungi negreşit pe a noastră. Deocamdată mă simt încă prea slab şi nu voi putea veni pe punte. Cred, însă, că nu sunteţi încă în apropierea insulei.

— Fireşte că nu, răspunse Farrow, după spusele d-tale, cele două insule trebuie să fie la o depărtare de trei sute de kilometri una de alta. Noi am străbătut cel mult o treime din această distantă. Voi potrivi acum în aşa fel viteza submarinului, încât s-ajungem la insulă când se va lăsa întunericul. Atunci vom putea chibzui în toată liniştea cum să le venim de hac mai bine bandiţilor.

— Până pe seară, mă voi fi restabilit pe deplin, zise tânărul mayaş. Poate că sub ocrotirea întunericului, vom putea pătrunde pe insulă prin una din intrări, ca să vedem cum stau lucrurile acolo. Cred că situaţia s-a înrăutăţit, căci Motogo s-a dat cu totul de partea piraţilor albi. Şi apoi, va fi influenţat el pe conaţionalii mei, ca să le ajute străinilor din toate puterile. Vom avea, deci, mult de furcă, mai ales că în kanu-ul meu nu e loc pentru mulţi oameni.

— Avem noi destule bărci pe bord, ca să putem debarca în număr mare – zise Farrow – dar aş vrea să mă feresc de asta. Va trebui mai întâi să cercetez insula, ca să văd cum pot fi atacaţi mai lesne piraţii. Doresc să evit o baie de sânge. În schimb să-i predau autorităţilor celor mai apropiate.

Tacato îl privi cu uimire pe căpitan, apoi zise:

— Drept să vă spun, domnule Farrow, nu-mi închipui cum vreţi să faceţi asta. Aceşti douăzeci de piraţi sunt atât de cutezători, mânuiesc armele cu atâta îndemânare, încât m-aştept la lupte înverşunate.

— De asta să nu-ţi faci griji, prinţe. Din fericire, avem noi mijloace prin care să-i putem face nevătămători, atât pe piraţi cât şi pe conaţionalii d-tale, fără să fie nevoie să schimbăm un singur foc de armă, răspunse Farrow, zâmbind. Şi nu mă voi da în lături să întrebuinţez aceste mijloace, dar mal întâi va trebui să-mi dau seama exact de poziţia insulei. Presupun că mai există şi acolo clădiri vechi?

— Da – răspunse indianul, scrâşnind din dinţi – castelul pe care l-au înălţat strămoşii mei stă încă neatins, dar acum e locuit de piraţi.

— Minunat! Exclamă căpitanul, în cazul acesta cu siguranţă că vom izbândi. Acum te rog să te odihneşti şi fii încredinţat că voi curăţa insula de aceşti indivizi.

Tacato se întinse în culcuşul său şi un zâmbet de fericire se înfiripă pe chipul lui.

— Da, murmură el, te cred. Am auzit multe lucruri bune despre căpitanul Farrow şi oamenii săi. Îţi mulţumesc pentru sprijinul ce mi-l dai.

Ultimele cuvinte le rosti cu glas slab de tot, apoi adormi.

— Vino, George! zise căpitanul, în şoaptă. Le vom spune

camarazilor cum stau lucrurile şi să se hotărască dacă vor să ia parte Io stârpirea piraţilor.

— Sunt sigur că nici unul nu se va da în lături, zise George, cu convingere adâncă. Ba cred că vom fi nevoiţi să tragem la sorţi, ca de obicei, căci trebuie să rămână oameni şi pe submarin.

— Eu nici nu mă gândesc să încerc o debarcare – zise Farrow – vreau numai să observ în fugă aşezarea castelului, apoi vom vedea ce se poate face. Nu vreau să primejduiesc viaţa vitejilor noştri camarazi de dragul acestor piraţi. Aşadar, dacă nu va fi cu putinţă să-i atacăm cu succes, vrei, probabil, să înştiinţezi autorităţile engleze, printr-o radiogramă? Întrebă George.

— Acesta va fi ultimul mijloc la care voi recurge, răspunse căpitanul. Mai întâi, însă, voi încerca în fel şi chip să-l răpun singur pe piraţi. Mi-am şi făurit un plan în privinţa asta.

— Aş fi curios să-l cunosc şi eu, zise George, cu neîncredere. Tacato arată a fi un bărbat curajos şi chibzuit şi desigur că n-ar fi fugit dânsul dacă situaţia n-ar fi fost extrem de primejdioasă pentru el. Piraţii ăştia par să fie oameni cu care nu e de glumit.

— Admit şi eu că nu va fi prea uşor să le venim de hac – încuviinţă Farrow – dar eu tot as vrea să-i prindem, în aşa fel încât să-i putem preda englezilor, fără să se mai poată apăra. Şi mă gândesc să fac asta în portul Suva, din Viti Levu, pe insulele Fidji.

George îl privi uimit pe tatăl său, apoi zise îngândurat:

— Trebuie să ai un plan cu totul deosebit, de vreme ce vorbeşti cu atâta siguranţă. Vrei poate să aştepţi până or porni ei într-o nouă expediţie, cu bricul lor pentru a-i ataca atunci?

— Nu, asta n-ar prezenta destulă siguranţă, căci am putea aştepta săptămâni întregi până să se ivească prilejul.

— Atunci chiar că nu ştiu în ce fel ai de gând să-i ataci.

— O vei afla la timp, dragă George. Nu e bine să fii prea curios. Mai întâi, va trebui să stabilim poziţia exactă a castelului, lucru ce-l vom face la noapte. Până atunci nădăjduiesc că Tacato se va fi înzdrăvenit îndeajuns, ca să ne poată călăuzi.

— Ştiu eu! Făcu George. Era doar atât de slăbit!

— În cazul acesta, vom porni singuri, răspunse căpitanul. Dacă nu se va fi restabilit cu totul, măcar atât cât să ne poată arată unde se află insula, dar mai ales trecătorile acelea tăinuite, prin care vom pătrunde apoi cu bărcile noastre de aluminiu.

— Asta da, răspunse George vesel. Ce frumoase aventuri vom întâmpina!

Farrow încetini mersul vasului, căci voia să ajungă de-abia pe înserat la faţa locului.

Deoarece se aşteptau să aibă mult de lucru la noapte, căpitanul, George şi Petre se retraseră în cabinele lor, ca să se odihnească.

Spre seară se iviră la orizont nişte puncte negre; era un labirint de insule de diferite mărimi, după cum stabiliră Rindow şi Plundow, care priviră cu ocheanele într-acolo. Foarte probabil că printre ele se afla şi insula căutată de ei.

Primul ofiţer îi vesti îndată prin porta-voce pe căpitan, care se afla în cabina sa. După câteva minute, Farrow veni în turn şi examină grupul de insule care se ivea din mare, apoi îi zise lui Rindow:

— Acolo, în fund de tot, insula de la răsărit, pare să fie înconjurat de un atol de recifuri, dacă nu mă înşel. Aşadar, asta ar putea fi insula pe care o căutăm. Fii bun, te rog, dragă Rindow şi întreabă-l pe doctorul Bertram dacă pacientul său poate veni pentru câteva clipe în turn. Petre îl va sprijini, dacă nu se poate ţine singur pe picioare. E nevoie doar să ne confirme dacă avem în faţa noastră insula cu pricina şi să ne descrie, pe cât se poate, una din intrările tăinuite.

— Atâta lucru nu va fi greu să facă, fu de părere primul ofiţer. Ba poate că s-a înzdrăvenit îndeajuns, încât să fie în măsură să meargă cu noi în recunoaştere.

— Mi-ar place mai mult să rămână aici – zise Farrow – căci dacă piraţii ne vor vedea în barcă numai pe noi trei, ne vor lăsa, poate, să ne apropiem, bănuind că suntem niscaiva naufragiaţi. Dacă însă va fi cu noi şi Tacato – pe care îl cunosc destul de bine – lucrul devine primejdios.

— Ai dreptate, domnule căpitan – încuviinţă Rindow. Cred că-l vom putea convinge pe indian că e mai bine să rămână pe submarin.

În vreme ce Rindow se făcu nevăzut sub punte, pentru o vorbi cu doctorul, Farrow încetini şi mai mult viteza vasului. Mai era o jumătate de ceas până să se înnopteze, dar deoarece şi piraţii aveau, desigur, ocheane puternice, nu trebuia să se apropie prea mult. Se mai putea întâmpla ca ei să fie într-o expediţie şi să se întoarcă pe neaşteptate. O astfel de întâlnire întâmplătoare trebuie evitată, cu orice preţ, altminteri tot planul ar cădea în baltă.

După vreo cinci minute, Petre veni în turn cu Tacato, pe care-l sprijinea. Tânărul prinţ făcea tot posibilul să se ţină bine, dar se vedea lesne că trebuia să-şi încordeze toată puterea de voinţă, iar când îl zări pe Farrow, zise cu tristeţe în glas:

— Cred că nu voi putea pleca cu d-voastră spre insulă, domnule căpitan, căci mă simt încă prea slab. Ah! Uite-o că se şi vede – adăugă el, când grupul de insule se ivi la orizont – insula cea mai îndepărtată spre răsărit, aceea e. Când vă veţi apropia mai mult, veţi vedea pe coasta de sud două stânci înalte, colţuroase: reciful de corali se află la vreo cincizeci de metri de ele. Exact în direcţia spre deschizătura îngustă dintre aceste două stânci se află intrarea prin reciful de corali. Un bloc enorm, care se găseşte acolo, poate fi dat înlături foarte lesne,

în partea aceea reciful e lat numai de vreo zece metri, dar drumul trece pe acolo. Apoi va trebui să pătrundeţi în deschizătura dintre cele două stânci înalte, de unde veţi ajunge – după vreo şaizeci de metri – la un lac destul de mare în mijlocul căruia se află o insuliţă stâncoasă. Pe această insuliţă e clădit castelul străbunilor mei. Piraţii ni l-au luat, alungându-ne. Noi am fost nevoiţi să ne căutăm adăpost pe malul drept al acestui lac. Acolo, în peretele înalt al malului, se găsesc multe peşteri, în care ne-am făcut locuinţe.

— Minunat! Exclamă Farrow, în cazul acesta sunt sigur că planul meu va izbuti, oare, nu cumva or fi santinele pe insulă, care ar putea observa un vas care se apropie?

— La asta nu v-aş putea răspunde – zise Tocato – dar cred că piraţii socot că ascunzătoarea lor e prea sigură, pentru a mai lua măsuri de apărare.

— Şi cum stăm cu locuinţele din stâncă ale tovarăşilor d-tale de trib? Întrebă Farrow. Există pe acolo oameni de pază, care ne-or putea trăda?

— De fapt, noi am pus totdeauna santinele, căci ne temeam nu atât de vizitele străinilor, cât de vreo şiretenie de-a piraţilor. Dat fiind însă că acum Motogo e de partea lor, cred că el nu va mai socoti că e nevoie să pună paznici.

— Hm..., să nădăjduim că aşa este – zise căpitanul. Spun asta, pentru că văd că va fi o noapte foarte luminoasă, nu se vede nici-un nor pe cer. Luna va lumina lacul ca ziua. Va trebui, deci, să facem în aşa fel încât să putem pleca cu barca de aluminiu imediat ce se va întuneca. De aceea, ne vom lăsa la fund şi ne vom apropia pe sub apă chiar până la insula. Îndată ce va apune soarele, ne ridicăm repede la suprafaţă şi punem pe barca de aluminiu.

Tacato începu deodată să se clatine, se sili însă, cu toată energia, să se ţină bine, dar doctorul Bertram, care venise şt el în turn, zise:

— Destul, prietene, văd eu că trebuie să mă port mai aspru cu d-ta. Hai repede îndărăt în cabină, n-ai voie să te oboseşti prea mult. Îi făcu în acelaşi timp un semn lui Petre şi Uriaşul îl sprijini pe Tacato, trăgându-l pe scăriţa de fier care ducea în interiorul submarinului. Apoi coborâră şi Farrow, George, Rindow şi Plundow, iar capacul fu închis şi „Dox”-ul se lăsă încetişor în apă.

Kanu-ul lui Tacato era fixat bine pe punte, ca să poată suporta o călătorie sub apă. Pieile de mistreţ din care era construit erau atât de bine argăsite, încât apa de mare nu le putea strica. Kanu-ul acesta era o mică operă de artă şi căpitanul îşi pusese în gând să i-l ceară lui Tocato, după ce-şi va fi dus Ia bun sfârşit însărcinarea.

Submarinul se apropia încetişor de insulă. Farrow privi cu atenţie prin periscop la reciful care se zărea tot mai lămurit, căci trebuia să stabilească dacă se aflau santinele acolo, sau dacă nu se înapoia

cumva bricul, care-i aducea îndărăt pe piraţi din vreo expediţie.

Nu putu să descopere, însă, nici e fiinţă vie nici pe reciful lat de mărgean, care împrejmuia insula şi nici pe malurile înalte ale insulei din spatele lui.

În cele din urmă, zări cele două stânci ascuţite, printre care se putea ajunge înăuntru. Submarinul se afla încă la o sută de metri depărtare de insulă, când căpitanul ordonă să se oprească motoarele. Aici voia să aştepte până se va lăsa întunericul, căci nu cuteza să se apropie mai mult pe sub apă, deoarece se temea sa nu dea de vreo piedică. După un sfert de ceas, lumina zilei dispăru şi căpitanul dădu comanda de ieşire la suprafaţă.

IV.
O RECUNOASTERE PRIMEJDIOASĂ.

MANEVRA SE ÎNDEPLINI CU REPEZICIUNE şi barca de aluminiu fu montată pe punte.

— Ar fi trebuit să-l mai întreb pe Tacato ce fel de lumină au piraţii în castel – zise Farrow; probabil că se folosesc de lămpi cu petrol. Sau or fi având vechii mayaşi vreun sistem misterios de iluminare, după cum ai observat tu, George, în templul lui Tehuante? Ar fi de mare însemnătate pentru noi să ştim asta.

— Ne vom da seama daca ferestrele castelului vor fi luminate – răspunse George. De fapt, voiai să stabileşti numai aşezarea lui exactă, pentru ca să poţi aduce la îndeplinire planul tău misterios. Aşa fiind, n-ar putea avea nimic cu noi, chiar dacă ne-or vedea. Nici nu e nevoie să ne apropiem de castel.

— Aşa e – zise Farrow – trebuie, totuşi, să mă apropii într-atâta, încât să am o cunoaştere cât mai exactă a locului. Dar să lucram repede, luna va răsări îndată şi atunci sarcina noastră va fi îngreunată.

Cei trei tovarăşi urcară în barca uşoară pe care Petre o îndreptă repede spre reciful apropiat. Era întuneric beznă, dar când ajunseră la zece metri, văzură, totuşi, crestele de spumă ale valurilor, care se spărgeau de zăgaz. Nelămurit, recunoscură şi blocul uriaş de stâncă, aflat chiar în faţa strâmtei intrări. Petre se aplecă peste marginea bărcii, apucă bolovanul şi, încordându-şi puterile, îl împinse deoparte. Blocul enorm era foarte poros, şi asta făcea să fie uşor.

Intrarea era atât de strâmtă, încât nici-unul din vasele care navigau prin apele acelea n-ar fi putut trece prin ea. Piraţii trebuiau, deci, să dispună de un vas special construit, foarte îngust şi înzestrat cu motoare puternice, care îi dădeau o viteză mare.

Barca uşoară de aluminiu alunecă repede prin intrarea întortocheată. Prora se izbea mereu de stânca de corali, dar piatra era relativ moale şi nici Petre nu era ne dibaci...

Curând ajunseră în lacul larg de cincizeci de metri şi se îndreptară spre cele două stânci înalte, care păreau nişte ace ascuţite.

Canalul în care intraseră acum era ceva mai larg şi nici nu făcea cotituri, ca cel dintâi. Petre vâslea fără să facă cel mai mic zgomot. Cu toată asigurarea lui Tocato că nu existau santinele, tovarăşii îşi spuneau că e mai bine să fie cu băgare de seamă.

În sfârşit, străbătură cu bine şi canalul cel lung de vreo şaizeci de metri. În vremea asta, cerul se mai luminase şi la vreo 80-100 metri înaintea lor zăriră nelămurit contururile unei clădiri mari, desenându-se pe fondul întunecat al nopţii.

— Ia-o repede într-acolo! îi porunci Farrow Uriaşului, poate că vom ajunge înainte de a se ivi luna. La înapoiere, n-avem de ce ne mai teme, chiar dacă vom fi observaţi. Înainte de a putea întreprinde ei ceva, i-am şi făcut nevătămători.

— Sunt curios să văd cum vei îndeplini treaba asta. zise George. Dar se mai poate ca ei să deschidă focul asupra noastră, când ne vor descoperi la înapoiere. Chiar dacă noi personal vom avea norocul să nu fim nimeriţi, or fi de ajuns ca vreo câteva gloanţe sa găurească barco, pentru a ne împiedica sa ne facem nevăzuţi.

— Nici asta nu e exclus – încuviinţă căpitanul – ţin însă neapărat să văd pe unde se află ferestrele castelului. Pentru planul meu. Asta este de cea mai mare însemnătate. Aşadar, ia-o înainte, Petre, dar cât mai fără zgomot!

Uriaşul se pricepu să vâslească barca repede, fără însă ca loviturile de vâsle să fie auzite.

— Trebuie să stabilim distanţa cât se poate mai precis – şopti Farrow.

— Eu socot că sunt exact nouăzeci de metri, zise George, jumătate din drum l-am făcut până acum.

— Aşa cred şi eu, răspunse Farrow mulţumit şi mă bucur că tu... Ah, asta e neplăcut! Se întrerupse el.

În clipa aceea, luna se ivise pe cer şi-şi trimitea lumina peste marginea unei perdele de nori, care-o acoperise până atunci. Se făcu lumină ca ziua şi cei trei tovarăşi observară cu uimire clădirea uriaşă, albă, de o arhitectură cu totul neobişnuită. Opera aceea de artă fusese creată, probabil, cu sute de ani în urmă de reprezentanţii unui popor străvechi.

— Să vâslesc înainte? Întrebă Petre, care oprise imediat.

— Încă puţin, răspunse căpitanul. Nu se pot recunoaşte destul de lămurit ferestrele.

Uriaşul mai vâsli o bucată de drum şi când ajunseră până la douăzeci de metri, Farrow zise mulţumit:

— Aşa, acum ştiu destul. Vreau să sper că piraţi sunt în clădire, căci ar fi păcat dacă s-ar afla în vreo expediţie de-a lor. Mă mir, însă,

că nici-o încăpere o palatului nu e luminată. Hm... tot va trebui să facem un înconjur al insulei, deoarece doresc să mă încredinţez dacă vasul piraţilor e ancorat pe undeva. Dacă nu va fi aşa, va trebui să aşteptăm afară, cu submarinul sub apă, până se vor înapoia.

— Asta poate deveni foarte primejdios, zise George, care fu cuprins de o nelinişte bruscă. Poate că am izbuti să descoperim ceva mai mult de pe maluri, al căror desiş ne oferă destulă ocrotire.

— Nici aşa nu e rău – încuviinţă Farrow – dar, de vreme ce suntem aici, am putea merge şi cu barca. Petre, vâsleşte până aproape de tot. Trebuie neapărat să stabilim dacă vasul piraţilor se află aici.

Uriaşul vâsli spre insulă, apoi porni de-a lungul ţărmului stâncos, la vreun metru şi jumătate depărtare de el. În partea de nord se afla un mic golf, la capătul căruia înainta un ponton în apă. Aici era, după toate probabilităţile, portul vasului piraţilor, dar vasul însuşi nu se afla acolo.

— Ei, ce spuneam eu! Făcu Farrow, satisfăcut. Tot a fost bine că am procedat în felul acesta. Acum putem aştepta în faţa insulei până vor veni piraţii. Aşadar, repede înapoi. Petre, am avut mare noroc că nu sunt aici şi nu ne-au zărit!

Uriaşul vâsli repede înainte. Venise pe partea de apus, acum o luă pe partea de răsărit. Pe ţărmul de peste drum, stâncile erau foarte înalte, de cel puţin zece metri. Acolo se aflau, aşadar, locuinţele din peşteră ale mayaşilor, care fuseseră alungaţi din vechiul castel.

De-abia trecuse barca de insula aceasta, că deodată ţâşniră cu viteză enormă şi fără cel mai mic zgomot kanu-uri încărcate cu făpturi negricioase, în mâinile cărora scânteiau suliţe şi cuţite.

Petre începu să vâslească nebuneşte, în vreme ce Farrow şi George traseră de la brâu grenadele cu gaze, pentru a le azvârli asupra primului kanu.

În aceeaşi clipă, însă, un adevărat nor de suliţe şuieră prin aer. Ciudat era, însă, că armele acestea periculoase nu erau îndreptate asupra celor trei marinari, ci asupra bărcii. Probabil că mayaşii voiau să-i prindă vii pe îndrăzneţii care le încălcaseră domeniul.

Lăncile ascuţite pătrunseră una după alta prin aluminiul subţire şi apa năvăli imediat în barcă, făcând-o să se încline într-o parte.

Ca să golească apa, nici nu era de gândit; de asemeni, Farrow şi George nu se mai puteau folosi de grenadele cu gaze, căci suliţele continuau să zboare cu nemiluita, găurind tot mai mult barca, până când în cele din urmă, ea se scufundă ca un bolovan.

Când cei trei tovarăşi ieşiră la suprafaţă, fură înhăţaţi din toate părţile. Cât ai clipi, li se luară grenadele de mână, căci băştinaşii bănuiau, desigur, că armele acestea ale îndrăzneţilor străini ar putea deveni foarte primejdioase. Apoi fură scoşi din apă cu iuţeala fulgerului, mâini dibace le smulseră şi armele de la brâu.

Poate, însă, că şi fără arme ar fi încercat ei să se libereze, însufleţiţi de curajul disperării, dacă ar fi fost aduşi toţi pe acelaşi kanu, dar potrivnicii lor păreau să-şi fi spus şi ei asta, căci prizonierii fură împărţiţi pe trei bărci diferite. Fiecare era înconjurat de şase băştinaşi, din care trei vâsleau spre peşterile din stânci, iar ceilalţi trei îi ţineau pe prizonieri sub ameninţarea pumnalelor.

— Să nu ne împotrivim! îi se adresă Farrow tovarăşilor săi. Trebuie să încercăm să scăpăm prin vreo viclenie oarecare.

Vorbise franţuzeşte şi un mayaş uriaş, care stătea în faţa lui, zise într-o englezească stricată:

— Străin stea liniştit, numai Motogo vorbeşte.

Aşadar, trădătorul acesta al propriului său neam pusese la cale prinderea celor trei tovarăşi. Şi procedase cu un rafinament uimitor, ceea ce era o dovadă că trebuia considerat ca un duşman primejdios.

Farrow îl măsură cu privirea. Spre deosebire de trăsăturile aproape delicate ale tovarăşilor săi de trib, chipul său avea o expresie brutală, de buldog, ţi se vedea lesne că obişnuia să-şi impună voinţa prin toate mijloacele.

Ceilalţi, în schimb, păreau doborâţi, trişti chiar, li mustra, desigur, conştiinţa că stăpânul lor de drept fusese alungat şi că în palatul străvechi locuiau acum cuceritori străini, sălbatici.

Farrow se gândi că i-ar putea câştiga de partea lui. Numai de le-ar cunoaşte limba. Nădăjduia, totuşi, că printre ei se va fi aflând unul care-l însoţise pe tânărul prinţ în Australia, însuşindu-şi acolo limba engleză.

Hotărî însă să fie cu multă băgare de seamă în privinţa acestora, ca să nu-l vâre la bănuieli pe uriaşul Motogo. Probabil că umblase şi el prin porturi mari şi pricepea engleza mai bine decât o vorbea.

George se împăcase îndată cu soarta. Şedea liniştit pe scândurile kanu-ului şi se uita la băştinaşi. Erau mai toţi oameni tineri, de statură potrivită, vânjoşi, cu chipuri tăiate dintr-o bucată care trădau pe urmaşii unul popor de cultură străveche.

Tânărul se gândea de zor la un mijloc de scăpare. Pentru asta, trebuia să pună mâna pe unul din kanu-urile mayaşilor. Va porni la locul unde se afla submarinul, îi va aduce pe camarazi cu toate bărcile de aluminiu ce se aflau acolo şi, zvârlind grenade cu gaze asupra duşmanilor, îi vor face nevătămători. Fireşte, prin asta vor cădea în nesimţire pentru 24 de ore şi tatăl său cu Petre, dar mai bine aşa decât să-şi piardă libertatea.

George începu să observe cu atenţie tot ce se petrecea. Când se apropiară de peretele de stâncă al ţărmului răsăritean, Motogo scoase un ţipăt ascuţit şi imediat ţâşniră lumini în peşterile întunecoase. Erau făclii de răşină, care ardeau liniştit şi aproape fără să producă fum.

Şi purtători acestor făclii erau mayaşi mai în vârstă, care nu luaseră

parte la atac.

Chipurile lor erau posomorâte, dar prin asta nu-şi exprimau vreun simţământ neprietenos împotriva prizonierilor şi George îi văzu pe câţiva îndreptând, pe furiş, priviri de ură spre băştinaşul uriaş, care cobora acum, împreună cu tatăl său, din kanu-ul apropiat.

George fu invitat şi el, prin semne, să coboare. Cum simţi pământ sub picioare, păşi spre tatăl său şi se aşeză lângă el, fără să se sinchisească măcar de mayaşi; spre marea lui nedumerire, băştinaşii păreau că nici n-au observat.

Petre făcu la fel, dar imediat cel trei prizonieri fură încercuiţi de câţiva mayaşi, care ţineau pumnalele în mână.

George vru să-i împărtăşească tatălui său planul pe care şi-l făcuse, dar căpitanul făcu un gest cu capul, dându-i de înţeles să tacă. Îşi întrerupse imediat vorba şi privi cu atenţie împrejur.

Se găseau într-o peşteră mare, ai cărei pereţi erau atât de crăpaţi, încât gândul te ducea la vreo puternică erupţie vulcanică, fapt care crease aceste peşteri în interiorul stâncii.

Grota era luminată de vreo zece făclii, purtate de bătrânii mayaşi, George văzu în treacăt că unele crăpături din pereţi erau făcute de mână omenească ţi aveau înfăţişarea unor deschizături de uşi. Asta îl făcu să presupună că mai erau şi alte peşteri, care comunicau cu aceasta de aici.

— Străini rămâne aici până vine domni albi – zise Motogo. Ei hotărăşte ce facem cu voi.

— Mă bucur că vorbeşti atât de bine englezeşte, zise Farrow, calm. N-ai fi bun să ne spui de ce ne-aţi atacat?

Motogo rânji măgulit, apoi răspunse în englezeasca îi grozavă:

— Motogo vorbeşte mult englezeşte. Străini făcut prizonieri, pentru că nu trebuie vadă unde trăim noi. Domni albi spune voi ce întâmplă.

— Asta-i acum, aveţi şi stăpâni albi peste voi? Întrebă Farrow, prefăcându-se mirat. Zău că n-aş fi crezut-o! Atunci se vede că locuiesc în vechiul palat al mayaşilor, care se află pe insulă.

Motogo făcu un pas îndărăt. Părea speriat de faptul că prizonierul cunoştea numele poporului său, de care nimeni nu ştia c-ar mai exista vreo rămăşiţă. De-abia după câteva clipe de reculegere, izbuti să îngâne:

— D-ta cunoşti mayaşi? De unde, cine spus la d-ta?

— Noi ştim totul, răspunse Farrow, cu ton serios. Ne-am dat seama îndată că palatul acesta a fost clădit de vechii şi mândrii mayaşi, care nu s-au supus niciodată unei stăpâniri străine, ci mai curând au preferat să moară.

Ştia Farrow de ce vorbea în felul acesta. El tot spera că unul din tinerii mayaşi înţelegea limba engleză şi astfel va izbuti să provoace o

nemulţumire împotriva lui Motogo, ceea ce, în cele din urmă, îi va folosi lui şi tovarăşilor săi în primul rând.

George, care pricepu imediat gândul tatălui său, îi observă cu luare aminte pe tinerii băştinaşi din jurul lor. Şi atunci văzu că unul din ei, care făcea impresia a fi foarte inteligent, tresări cu putere la cuvintele căpitanului. Îşi fixă bine în minte chipul acestui tânăr, hotărât să-i vorbească la primul prilej. Era încredinţat că dânsul îl însoţise pe prinţul Tocato în Australia.

Se părea însă că lui Motogo nu-i prea erau plăcute vorbele lui Farrow. Făcu o strâmbătură de furie, apoi aruncă o privire nu prea liniştitoare spre tânărul care tresărise şi spuse:

— Mayaşi proşti, albi pricep mai bine stăpânească.

— Aşa! Făcu Farrow, cu o anumită intonaţie. Nu-mi vine să cred totuşi, că albii – din rasa cărora fac şi eu parte, de altfel – ar putea construi palate ca acestea, pe care le-au clădit cu unelte primitive mayaşii fugiţi din America de Sud.

Cuvintele sale erau destinate mai mult pentru vreunul din tinerii care fusese, probabil, împreună cu prinţul Tacato în Australia. Şi ochii căpitanului iscodeau neîncetat în jur şi în cele din urma îl zări şi el pe tânărul mayaş, pe care George îl descoperise înaintea lui. Acesta clătină capul de-abia vizibil, dar Motogo îi aruncă din nou o privire bănuitoare.

— Voi spuneţi asta la stăpâni albi, acum mergem mai departe! Izbucni el, furios.

Dădu o poruncă mayaşilor care îi ameninţau pe prizonieri cu pumnalele lor şi aceştia îi siliră să înainteze spre fundul peşterii, în una din deschizături lărgită de mâna omenească.

Un gang îngust şi întortocheat, ai cărui pereţi erau poroşi şi crăpaţi, ducea vreo opt metri în interiorul stâncii, apoi cei trei prizonieri pătrunseră într-o altă peşteră uriaşă, al cărei capăt nici nu se vedea în lumina celor patru făclii ţinute de paznici.

Mayaşii îi conduseră repede spre peretele lateral, în care se afla o firidă mărişoară. Fură îndemnaţi să intre şi acolo dădură peste un culcuş făcut din ierburi uscate.

Mayaşii se postaseră la intrarea firidei, ţinându-l sub ochi pe prizonieri. Farrow le spuse încetişor tovarăşilor săi:

— Probabil că piraţii ţineau aici captivi, silindu-se să plătească sume de răscumpărare. A, uite-l şi pe tânărul mayaş care părea să fi înţeles vorbele mele. Trebuie să încercăm să intrăm în legătură cu el.

— Da, tată şi eu am observat că a înţeles ce-ai vorbit, zise George. Am avut chiar de gând să caut să stau de vorbă cu el. Pare să nu fie mulţumit cu stăpânirea lui Motogo şi a piraţilor. Totuşi, nu trebuie să trezim bănuiala tovarăşilor săi, căci nu ştim cum se au ei intre ei. Poate că sunt adepţi ai lui Motogo, altminteri nu l-ar fi pus el

de pază aici. Nu cumva o fi vreo şiretenie de-a lui, că l-a postat şi pe tânărul ăsta să ne păzească?

— Tocmai la asta mă gândeam şi eu! zise Farrow. Trebuie să aflăm, însă, dacă nu cumva mai ştie şi altul englezeşte. Să chibzuim lucrurile bine, ca să nu facem vreo greşeală. Dacă se înapoiază piraţii şi ne găsesc aici, soarta noastră e pecetluită.

— Da, trebuie să chibzuim bine ce facem, zise George, îngândurat. Eu, însă, îmi pun mari speranţe în mayaş-ul acesta tânăr. Cu siguranţă că el nu e de partea lui Motogo, ceea ce o dat de înţeles răspunzând prin gesturi vorbelor tale. De aceea e şi suspect ca Motogo l-a ales tocmai pe el pentru paza noastră. Căci a observat şi dânsul gesturile de aprobare ale tânărului. E deci sigur că unul din ceilalţi paznici pricepe şi el englezeşte, fără ca băiatul s-o ştie.

George se ridică brusc de pe culcuşul de paie, pe care se tolăniseră cu toţii şi zise încetişor:

— Tată, lăsa totul în seama mea. Cred că am o idee bună. Nu te împotrivi, te rog, sunt sigur că voi izbuti. Rămâneţi liniştiţi aici, în cazul că voi fi scos afară. Pentru ideea asta, am să-i mulţumesc doctorului Bertram.

V.
GEORGE SALVEZĂ SITUAŢIA.

DAR CE AI DEGÂNDSĂ FACI, GEORGE? Întrebă Farrow, îngrijorat. Ştiu că te pricepi să făureşti planuri ingenioase, dar de cele mal multe ori ele sunt şi foarte primejdioase. Te rog, deci, să ne spui şi nouă.

— Tată, e ceva foarte simplu. Mă prefac grav bolnav – ba nu, o voi face chiar pe nebunul. Doctorul Bertram îmi povestise că toate popoarele primitive sunt stăpânite de superstiţia de a nu-i atinge pe nebuni, deoarece cred că aceştia sunt posedaţi de duhuri rele. În felul acesta, voi putea lămuri întreaga situaţie, căci celălalt paznic, pe care-l bănuim că pricepe şi el englezeşte, va fi silit să se trădeze.

— Dar bine, George. Planul tău e mai mult decât ciudat, zise căpitanul, uimit. Nu prea cred că vei ajunge la vreun rezultat.

— Tată, am presimţirea că în felul acesta vom fi salvaţi. Dă-mi voie să fac ce ştiu eu. Fiţi numai atenţi dacă vreunul din paznici se trădează că pricepe şi el vorbele mele.

— Ştiu eu ce să mai zic?... în tot cazul, sunt foarte curios să văd rezultatul, răspunse Farrow, jumătate convins, jumătate îngrijorat.

Atâta aşteptase George. În clipa următoare, se aruncă la pământ de pe culcuşul de paie înalt de un metru. Începu să se zvârcolească gemând şi, prefăcându-şi glasul, strigă:

— Ah, Tehuante, vii! Ne vei ajuta, îl vel pedepsi pe Motogo, îi

aduci cu tine pe Tacato!

Viclenia lui avu succesul dorit. Farrow şi Petre îşi jucară şi ei rolurile de minune, săriră imediat în sus, se aplecară spre George şi-l ţinură mâinile şi picioarele. Şi căpitanul strigă cu glas iritat:

— Aduceţi repede apă, repede, repede!

Tânărul mayaş sări de la locul lui şi intră în firida din peşteră. Odată cu el, însă, se ridicase şi un alt paznic, cu figura inteligentă, dar în ochii căruia lucea o expresie de viclenie.

— Ce s-a întâmplat cu fiul d-tale? Întrebă tânărul mayaş, într-o englezească fără cusur. Ce tot îndrugă despre Tehuante şi Tacato?

— Are friguri, răspunse Farrow, îngrijorat. Nu se poate aduce puţină apă?

Fără să-i răspundă le întrebare, tânărul se întoarse spre paznicul care se ridicase şi el şi vorbi agitat cu dânsul, repetând numele Tehuante şi Tacato. Celălalt dădu din cop, apoi plecă repede.

În aceeaşi clipă, Farrow i se adresă tânărului mayaş:

— D-ta eşti de partea lui Motogo? Vrei să ne-ajuţi să-l redăm prinţului Tacato rangul ce i se cuvine?

Mayaş-ul îl privi câteva clipe cu ochii holbaţi, apoi, plecându-se deasupra lui George, şopti:

— Fii cu băgare de seamă, nu ştiu dacă vreunul din paznici nu pricepe şi el englezeşte, Motogo ma bănuieşte de multă vreme. Ce are fiul d-tale?

— N-am nimic, şopti George, voiam numai să mă încredinţez dacă d-ta şi încă vreunul pricepeţi englezeşte. Dacă mă ajuţi să fug, îi voi face nevătămători atât pe piraţi, cât şi pe Motogo cu tovarăşii săi. L-ai trimis pe celălalt să-l aducă?

— Da.

— Foarte bine. Tată, îi vei spune că trebuie să fac neapărat o bale în lac, spre a scăpa de accesul care m-a apucat. Voi găsi eu apoi prilejul să fug... Oh! Tehuante, eşti aproape şi cu tine e şi Tocato! Strigă el apoi tare.

Nu-şi dezlipise privirea de la intrarea firidei şi observase la vreme venirea uriaşului Motogo, care păşea în vârful picioarelor.

— Aduceţi apă, ce Dumnezeu! Strigă Farrow, cu o enervare bine jucată. Sau, nu, mai bine dacă va face o baie în lac, accesul va trece.

— Ce are, ce Tehuante, ce Tacato? Strigă Motogo, cu o licărire de furie în privire.

— Nici eu nu ştiu ce are, răspunse căpitanul cu accent îndurerat. Trebuie să facă neapărat o baie, altminteri devine şi mai grav. După aceea îi veţi putea întreba ce este cu aceste nume – eu n-am de unde să ştiu.

Deoarece Farrow, din cauza enervării bine jucate, vorbise foarte repede, Motogo nu-l prea pricepu; se întoarse spre tânărul paznic care-

l adusese şi vorbi câteva clipe cu el, apoi zise:

— Bun, noi ducem el să facă baie în lac, voi rămâne aici.

Asta fu o dezamăgire mare pentru căpitan, dar nu trebuia să se trădeze. Clătină numai din cap şi zise:

— Fiţi, însă, cu băgare de seamă, nu-l lăsaţi din mână, căci se poate îneca. Cufundaţi-l de câteva ori, până-i trec furiile.

Farrow nu ştia în ce fel se gândea George să fugă, dar ştia că se poate încrede în fiul său. Un ajutor avea fi în tânărul mayaş, care apucase acum braţul lui George.

La o poruncă a lui Motogo, mai veniră încă trei mayaşi şi-l scoaseră pe „nebun" afară.

— Noi facem bine, făgădui Motogo, înainte de a-i urma.

— Sunt curios să văd ce va născoci George – zise căpitanul către Petre. Dacă izbuteşti într-adevăr să scape, cred că va fi atât de inteligent şi va aştepta cu atacul general până se vor înapoia piraţii.

— Putem avea deplină încredere în domnul George, răspunse Petre. Eu sunt convins că le va veni de hac şi mayaşilor şi piraţilor.

— Să dea Dumnezeu! Oftă căpitanul.

Ascultară cu încordare. Se scurseră vreo zece minute, apoi se auzi dinspre malul lacului o gălăgie grozavă. Se deosebea lămurit glasul lui Motogo care dădea ordine, răcnind, apoi strigătele altor bărbaţi.

— Aha! Făcu Petre, vesel – a izbutit. Sunt curios să ştiu cum a făcut-o.

Mai trecură vreo cinci minute, după care gălăgia se mai potoli. Se mai auzeau porunci şi chemări, dar mai rar şi nu atât de iritate.

Încordarea lui Farrow şi a lui Petre era la culme, când, în sfârşit, se înapoie Motogo. Râmase în fata firidei, chipul său. Avea o expresie posomorâtă şi cu greu izbuti să îngâne:

— Băiat tânăr s-a dus, mişcat tare cu mâini, cufundat apă. Ce Tehuante, ce Tacato?

— Ce, băiatul meu s-a înecat? Strigă Farrow sărind în sus şi apropiindu-se de Motogo. Cum de s-a întâmplat asta?

Peste umărul uriaşului îl zări pe tânărul mayaş, care-i făcea semne din ochi. Şi atunci ştiu imediat că George se folosise de un vicleşug ca să dispară. Desigur că s-a prefăcut lovit de un nou acces, prilej cu care s-a smuls din mâinile mayaşilor, pentru ca apoi să se facă nevăzut sub apă, ca un bun scafandru ce era. Va găsi el prilejul apoi să ajungă la submarin.

Petre, care şi el era încredinţat că lui George îi reuşise planul, se prefăcu de asemeni cuprins de disperare. Se apropie ameninţător de Motogo, care strigă imediat o poruncă. Tinerii paznici se apropiară cu pumnalele ridicate, gata să intervină pentru a-l apăra pe şeful lor.

— El vinovat – strigă uriaşul – el dispărut sub apă, noi nu putem găsi la el.

— Nu ştie nimeni englezeşte pe aici! strigă căpitanul. Aş vrea să aflu ce s-a întâmplat cu fiul meu!

— Eu bine vorbeşte – zise Motogo – eu spune voi, el scufundat, noi nu putut găsi la el.

Căpitanul tocmai voia să mai întrebe ceva, când răsună un glas puternic:

— Ce s-a întâmplat aici, Motogo? Cine sunt aceşti doi străini?

Motogo se răsuci pe călcâie cu iuţeala fulgerului, se înclină până la pământ, ţinând braţele încrucişate şi bâlbâi:

— Străini venit cu barca, noi prins pe ei. Unul bolnav, noi dus el facă baie în lac, el înecat.

— Ah, dracul pricepe păsăreasca ta! Strigă noul venit.

Era un bărbat zvelt, ale cărui mişcări trădau o mare putere. Se apropie mai mult şi Farrow văzu un chip frumos, inteligent, pe care, însă, toate patimile omeneşti întipăriseră semne adânci.

— Tala – se adresă el mayaş-ului, în care Farrow recunoscu, instinctiv, un spion – ce s-a întâmplat?

Într-o englezească destul de bună, cel întrebat raportă cum îl prinseseră pe străini, accesul de friguri al lui George, baia din lac şi cu prilejul acesta Farrow şi Petre aflară cum izbutise tânărul să dispară. Tala încheie:

— ... l-am cufundat în apă, după cum ne sfătuise străinul de colo. Dar el s-a smucit atunci atât de tare, încât doi dintre noi, printre care şi Sago, au căzut în apă. Am fost nevoiţi să-i dăm drumul, l-am văzut pe străin ducându-se la fund, Sago şi Aya ieşiseră la suprafaţă, noi am mai aşteptat, dar băiatul nu s-a mai arătat. Ne-am lăsat şi noi în apă, am căutat, cu beţe de bambus, dar fără nici-un rezultat. Şi el vorbise despre Tehuante şi Tacato...

— Hm..., interesantă afacere! Mormăi europeanul.

Se apropie de firidă şi-l măsură cu privirea pe căpitan şi pe Petre. Îndărătul lui se iviră alţi europeni, cu înfăţişare sălbatică şi chipuri aspre şi fioroase.

— Ce-aţi căutat voi pe-aici? îi întrebă şeful pe căpitan.

— Domnule, fiul meu sa înecat! Strigă Farrow, cu glas hotărât. Vreau să-ncerc să-l salvez. Lăsaţi-mă să merg la malul lacului. Sălbaticii aceştia nu sunt scafandri, ei nu-l pot salva.

— Ah! S-a înecat el de mult, nu-l mai duce grija! Răspunse străinul, dispreţuitor şi probabil că şi voi veţi împărtăşi soarta lui. Noi n-avem nevoie de spioni pe aici. De unde îl cunoaşteţi pe Tehuante şi Tacato?

— Nu ştiu de unde-i cunoştea fiul meu – răspunse Farrow. Salvaţi-l şi atunci veţi afla!

Şiretenia lui avu rezultatul dorit. Piratul chibzui câtva timp, apoi zise:

— Bine, vino cu noi! Dar să ştii că vei fi împuşcat pe loc la cea mai mică mişcare suspectă. Noi nu ne jucăm! Soarta fiului d-tale îmi este perfect indiferentă, puţin îmi pasă de el, dar vreau să aflu de la dânsul ce ştia despre cei doi mayaşi, ale căror nume le-a pronunţat. Înainte!

Înconjuraţi de şase piraţi, Farrow şi Petre păşiră spre ţărmul locului. Luna se ridicase în vremea asta pe cer, aşa că partea aceasta a lacului era în întuneric. La o poruncă o şefului piraţilor, se aduseră făclii, care luminau însă numai suprafaţa apei, nu şi interiorul ei.

— Degeaba! Făcu piratul, după câteva clipe. Fiul d-tale a luat taina cu sine în mormântu-i umed. Acum, spune cum aţi ajuns aici!

— Bricul nostru se afla lângă una din insulele apusene – răspunsa Farrow, cu glasul slab. Noi am pornit cu o barcă să stabilim aşezarea acestei insule, căci suntem geologi de meserie. Şi aşa s-a făcut că am ajuns pe lacul acesta şi tocmai când priveam palatul de colo, care ne interesa mult, am fost atacaţi de băştinaşi. Fiul meu a fost apucat de un acces de friguri, eu le-am spus oamenilor d-tale să fie cu băgare de seamă, dar sfaturile mele n-au fost luate în seamă, se vede, căci el tot s-o înecat.

— Hm..., aşadar bricul d-voastră se află la apus de aici, zise piratul îngândurat. În cazul acesta, trebuie să ne ocupăm ceva mai de aproape de el. Să cred oare că aparţineţi unei expediţii care are sarcina să cerceteze apele acestea? Câţi oameni mai sunt pe bric?

— Împreună cu echipajul, încă zece capete, răspunse căpitanul.

— Ei, atunci treaba e uşoară, îi voi aduce şi pe dumnealor aici chiar acum, ca să putem hotărî asupra soartei voastre încă din noaptea asta. Acum, fireşte, trebuie să ne înapoiem, n-avem încotro.

Farrow nu ştia ce să facă. Izbutise George să dispară, ajunsese la submarin, sau mai era ascuns pe undeva, prin apropiere?

Dar, înainte de a putea răspunde ceva, fu împins de piraţi înapoi, şi acelaşi lucru îl făcură şi cu Petre. Nici n-ar fi putut să se împotrivească, deoarece ţevile pistoalelor li se înfigeau în coaste.

— Dar cine eşti d-ta, de-ţi îngădui să procedezi în felul acesta cu noi? Strigă Farrow peste umăr. Cine-ţi dă dreptul să ne ţii prizonieri aici?

— Vei afla totul Ia vreme, răspunse piratul, râzând. Află numai că eu am aici toată puterea în mâinile mele. Camarazi, înainte! Pe uriaşul ăla îl vom putea folosi însă pentru scopurile noastre. Nădăjduiesc să-l pot convinge, căci tot mai bine e să fii pirat, decât să mori.

Petre vru să răspundă cum ştia el, dar căpitanul îi opri, dându-i un ghiont în coaste. N-avea nici-un rost să se ia la harţă cu piratul, cel puţin pentru moment.

Chiar dacă George nu izbutise să ajungă la submarin, Rindow era,

desigur, la postul său. El va fi observat întoarcerea piraţilor şi lipsa îndelungată a celor trei tovarăşi îl va fi pus pe gânduri. Şi va şti el cum să procedeze pentru a-i salva.

Căpitanul ţinea, însă, să-şi joace rolul până Ia sfârşit, aşa că strigă peste umăr:

— D-voastră sunteţi vinovaţi de moartea fiului meu! Sălbaticii d-tale l-au lăsat să se înece şi asta nu o voi uita niciodată.

— În cazul acesta, va trebui să te fac eu să uiţi, răspunse piratul. Îi vei urma şi-l vei găsi. Luaţi-o mai repede, camarazi, spre castel: trebuie să ieşim în larg cu tot echipajul, te pomeneşti că facem o pradă bună. Asemenea expediţii au bani mulţi la bord.

— Atunci, Motogo cu oamenii lui poate să-l ducă înapoi pe cei doi prizonieri, îşi dădu cu părerea unul din piraţi. De ce ne-am pierde noi vremea cu ei?

— Ai dreptate – încuviinţă piratul.

— Motogo, du-i pe prizonieri în peşteră!

Farrow şi Petre fură din nou încadraţi de mayaşii cu pumnalele ridicate şi siliţi să ia drumul spre închisoare lor.

În drum, Uriaşul şopti căpitanului:

— Cred că vor avea o surpriză frumoasă domnii piraţi, când vor ieşi în larg. Domnul Rindow va şti el ce are de făcut, dacă n-o fi izbutit între timp domnul George s-ajungă la submarin.

— Aşa sper şi eu – răspunse Farrow. Vom scăpă noi cu bine şi din aventura asta şi-i vom reda sceptrul tânărului prinţ.

Deodată, rămase locului şi apucă braţul Uriaşului.

— Auzi? Exclamă el, agitat. A scăpat. Şi o ghicit planul meu. Acuma suntem salvaţi, piraţii şi mayaşii au fost prinşi în capcană.

Dinspre mare ajunse până la ei o pocnitură slabă. După câteva clipe, se auzi alta. Apoi două detunături deasupra lacului. Farrow şi Petre îşi dădură imediat seama ce însemnau aceste detunături: Jean Brike lansase două grenade cu gaze.

Mayaşii începură să-i indemne de zor pe prizonieri să pornească repede înainte. Dar cei doi şi începuseră să se clatine. Farrow şi Petre îşi ţinură respiraţia imediat, vrând să rămână cu mintea limpede până în ultima clipă. în cele din urmă, însă, nu se mai putură împotrivi şi, odată cu aerul pe care-l traseră în piept, aspirară şi gazul ameţitor, care-i culcă la pământ.

George era hotărât să fugă. Frica de rechini îi făcea să şovăie puţin, dar, în cele din urmă, îşi spuse că n-avea încotro doar ca altfel erau pierduţi.

În vreme ce mayaşii îi duceau spre ţărm, el continua s-o facă din când în când pe nebunul, dar nu prea mult, ca să nu se trădeze. Şi apoi ştia că tânărul mayaş care-l ţinea de braţul stâng era de partea lui.

Două kanu-uri fură trase unul lângă altul, formând un mic canal între ele, în aşa fel încât cei patru băştinaşi – câte doi în fiecare kanu – putură să-i dea drumul lui George în apă. De două ori îl cufundară; George se linişti din ce în ce mai mult, dar a treia oară îşi smuci braţul stâng, îşi răsuci tot trupul, auzi un plescăit, simţi că mayaşii îi dau drumul din strânsoare şi... se scufundă în apă...

Înotă o bucată de vreme, scoase capul afară şi văzu lumina făcliilor, apoi se afundă din nou, la prora unei kanu. Se prinse cu mâinile de lemnul tare şi rămase liniştit.

Auzi gălăgia care se stârnise la suprafaţă, răcnetele lui Motogo, plescăitul scufundătorilor care se lăsară în apă. Dar nimeni nu bănuia că s-ar fi ascuns după kanu, poate numai tânărul mayaş care era de partea lui.

Agitaţia se potoli încetul cu încetul. George scoase capul afară din apă şi văzu lunecând un vas mic şi îngust prin intrarea dintre cele două stânci ascuţite. Fără zgomot, dar cu viteză mare, vasul se îndreptă spre insula cu palatul străvechi, o ocoli şi după câteva minute, veni spre malul răsăritean al lacului o bărcuţă în care se aflau şapte bărbaţi.

George îşi dădu seama că venise momentul să se pună pe lucru. Se desprinse de kanu şi începu să înoate încetişor de-a lungul ţărmului, îşi alese la repezeală unul din kanu-urile înşirate acolo, îl dezlegă şi-l trase cu băgare de seamă după el.

Din fericire, ţărmul răsăritean era învăluit în întuneric, aşa că George nu putea fi observat.

După vreo cincizeci de metri de drum, el îşi făcu vânt în kanu, se aşeză pe burtă şi începu să vâslească.

Izbuti să ajungă afară, în golf, căută submarinul, dar nu-l zări. Probabil că Rindow se lăsase la fund, când văzuse că piraţii sau înapoiat.

George ştia însă unde se afla „Dox”-ul. Vâsli pe după stânci şi peste câteva minute zări turnul negricios al submarinului ivindu-se din apă. Capacul se deschise repede şi Rindow strigă:

— Ce s-a întâmplat, domnule George? Unde-s căpitanul şi Petre?

— Prizonieri amândoi, răspunse tânărul. Repede la suprafaţă, Jean Brike trebuie să intervină!

Vasul începu să se înalţe, bătrânul tunar apăru în turn şi George îl strigă repede:

— Jean. Adu două ghiulele cu gaze, îţi voi indica eu depărtarea exactă.

Bătrânul se făcu nevăzut şi după câteva minute se întoarse în tovărăşia unui marinar, care ducea cele două bombe.

George îşi făcuse vânt peste parapet şi alergă spre tunul de la proră. îi descoperi la repezeală şi, în vreme ce tunarul îşi încărcă „păpuşa”,

tânărul îi dădu explicaţiile cuvenite.

Nici nu isprăvi bine, că se şi auzi o detunătură, apoi o doua.

— Aşa, domnule George, cred că e de-ajuns? Făcu bătrânul zâmbind. Am tras tocmai acolo unde mi-ai zis d-ta. Peste o jumătate de ceas îi vom găsi pe piraţi şi pe sălbatici în stare de nesimţite. Fireşte că şi pe căpitan şi cu Petre, dar nu le strică puţină odihnă.

— Îţi mulţumesc, Jean, meritul cel mal mare de data asta e al tău, zise George, mişcat. Acum trebuie să vorbesc cu domnul Rindow.

Tânărul îi povesti pe scurt primului ofiţer cum stau lucrurile. Rindow chibzui câteva clipe, apoi zise:

— Peste o jumătate de ceas, vom putea porni într-acolo, ca să-l scoatem pe cei doi prizonieri. Poate că doctorul va izbuti să-i trezească înainte de vreme din leşin, cu ajutorul oxigenului. Altminteri, va trebui să pornim mâine dimineaţă încă o dată, luându-l cu noi şi pe Tacato, care-şi va alege oamenii ce-i sunt credincioşi, Pe ceilalţi îi vârâm laolaltă cu banditii în vasul acestora, îi scoatem afară din ascunzătoare, mai spargem o grenadă deasupra lor şi transmitem o radiogramă autorităţilor engleze, care vor avea grijă să trimită vreun vas de-al lor, să-i ia frumuşel în primire.

— Da, aşa m-am gândit şi eu, răspunse George, plin de bucurie. Cred că asta o fost şi planul tatei.

Peste o jumătate de ceas, o barcă de aluminiu porni spre ascunzătoarea piraţilor, îi găsiră pe toţi în nesimţire; Farrow şi Petre fură aduşi repede pe bord, dar doctorul spuse că n-ar fi indicat să-i trezească din leşin pe cale artificială.

Se procedă atunci cum propusese Rindow. A doua zi dimineaţă, Tacato se trezi sănătos şi vesel, dar îi ruga ca nici-un mayaş să nu fie predat englezilor, îşi lua sarcina să-i pedepsească el însuşi pe trădători.

Tovarăşii nu se împotriviră. Îi încărcară pe piraţi pe propriul lor vas şi îşi luară rămas bun de la tânărul prinţ, care-l rugă să revină cât mai curând pe insula lui. Apoi remorcară bricul piraţilor, târându-l în larg.

Rindow transmise o radiogramă, la care primi imediat răspuns şi, după ce mai azvârli câteva grenade pe bric, porni cu submarinul spre răsărit.

Căpitanul Farrow se trezi către seară din leşinul său. Îi laudă pe camarazi pentru felul cum procedaseră, iar Petre striga un „Ura" pentru iubitul său George, care le salvase din nou viaţa.

Aventurile submarinului Dox 034

Hans Warren

I.
URMĂRIŢI DE ENGLEZI.

— CRUCIŞATOR ENGLEZ LA BABORD! Strigă Plundow în portavoce, trezindu-l pe căpitan, care se culcase puţin după masă, când căldura devenise de nesuferit.

Farrow sări repede din hamac, alergă prin coridorul îngust spre cabina de comandă, îl salută pe Rindow, care era acolo de serviciu urcă în grabă scăriţa de fier care ducea în turn.

Duse repede la ochi ocheanul puternic şi urmă direcţia arătată de vrednicul timonier. Într-adevăr, departe de tot la orizont se deosebeau formele unui crucişător englez al flotei Asiei răsăritene. Dar, tot atât de bine cum zărea Farrow şi vasul duşman putea să observe „Dox”-ul. De aceea, strigă imediat în portavoce comanda de scufundare.

Plundow cobori scăriţa cât ai clipi din ochi, căpitanul îl urma tot atât de repede şi submarinul începu să se lase în apă, în vreme ce el era încă ocupat cu închiderea capacului turnului. Când ajunse joi, înalţă periscopul la câţiva centimetri la suprafaţa apei şi privi cu încordare prin el. Câtva timp nu mai putu zări crucişătorul, căci minunatul instrument nu ajungea atât de departe, dar, după vreo zece minute, văzu ivindu-se o trâmbă de fum la orizont. Probabil că vasul de război venea direct spre submarin, de aceea el schimbă cursul, mai spre nord, spre un grup de insuliţe care se aflau la vreo trei kilometri.

Farrow se aşteptase la ivirea unul vas englez. Submarinul însuşi anunţase autorităţile printr-o radiogramă că echipajul său izbutise să-i înhaţe pe piraţii care de multă vreme îşi făceau de cap prin ţinuturile acestea. Bricul mic al bandei rătăcea acum la voia întâmplării pe apă, având la bord pe cel douăzeci de piraţi, care erau ameţiţi pentru timp de douăzeci şi patru de ore de gazele minunate descoperite de prinţul Ghasna.

Acum se punea întrebarea dacă crucişătorul zărise şi el submarinul. Farrow luă direcţia tot mai mult spre nord, ştiind că vasul englez va merge spre apus, căci Rindow arătase în radiogramă locul exact unde se aflǎ bricul piraţilor.

Prin periscop văzu acum ivindu-se trâmbele de fum ale mai multor vase de război. Se părea, deci, că o mare parte a flotei engleze din afla răsăriteană făcea manevre şi în partea aceasta a Pacificului.

Situaţia nu era deloc plăcută. Căpitanul îşi zise că un număr însemnat de vase ale forţelor navale care se apropiau vor porni acum în urmărirea lor. Mai ales că erau şi întărâtaţi de faptul că le mai scăpase o dată.

Şi când crucişătoarele duşmane se apropiară atât de mult, încât le putu recunoaşte contururile, el văzu că într-adevăr câteva din ele se

desprinseră din linie şi porniră direct spre dânsul. Acum ştia că fusese observat de ofiţerii englezi, înzestraţi cu ocheane puternice.

Trebuie să fi bănuit el că apucase spre nord, ca să se refugieze în grupul de insuliţe de acolo, altfel n-ar şi apucat şi dânşii acelaşi drum, cătă vreme nu puteau vedea „Dox” -ul.

Până acum, Farrow mersese cu jumătate din viteză, dar când văzu cum stau lucrurile, hotărî s-ajungă cât mai repede la grupul de insule, înainte ca englezii să se fi apropiat atât de mult, încât să poată zări periscopul.

La comanda sa, viteza vasului spori imediat şi în acelaşi timp, coti mai mult spre nord.

Se părea însă că englezii îi ghiciseră gândul, căci crucişătoarele care se desprinseră din linie porniră cu viteză mare exact spre punctul unde voia să ajungă el.

La suprafaţa apei, s-ar fi putut lua la întrecere cu el în ce priveşte repeziciunea, dar acum nu putea desfăşura decât o viteză mijlocie, din cauza presiunii apei.

Farrow se întoarse spre Rindow, care se afla lângă el şi zise îngrijorat:

— Englezii trebuie să ne fi zărit mai de mult. Patru crucişătoare de ale lor au pornit cu viteză spre grupul de insule unde tocmai aveam eu de gând sa ne refugiem. Desigur că şi-au dat seama imediat că numai acolo e rost de o ascunzătoare pentru noi. Acum nu ştiu ce să mai fac: să rămânem aici sau să ne scufundăm mai mult! Ori să încercăm, totuşi, să ajungem la insule, trecând pe dedesubtul lor. Nu ne trebuie multă vreme până la grupul de insule, dar atunci se iveşte altă greutate pentru noi: nu cunoaştem deloc apele pe aici, însă e de presupus că în jurul grupului de insule sunt multe vârtejuri şi recifuri ascunse.

— Hm... vad acum ca cele patru crucişătoare, sunt pregătite pentru o vânătoare în toată regula. Au întins plase cu torpile şi nişte distrugătoare se apropie cu viteză. Dumnezeule! Sunt opt distrugătoare! Dar nu cred să zărească periscopul nostru, din pricina soarelui care le vine din faţă.

— Ba bine că nu! Fără îndoială că ocheanele lor sunt prevăzute cu lentile de sticlă mată şi asta le îngăduie să poată privi pe apa cea mai strălucitoare, zise Rindow. Poate c-ar fi mai bine să ne lăsăm mai adânc şi să tragem periscopul înăuntru.

— Numai de-am şti cât e de adâncă marea aici! Mă tem, însă, că n-are mai mult de zece metri.

— În cazul acesta, singura noastră salvare e fuga. Eu as propune, totuşi, să tragi periscopul înăuntru, să faci un ocol spre sud şi de-abia după câtva timp să încerci să te foloseşti iar de periscop.

— Ai dreptate, încuviinţă Farrow. Dar aici, în Sud, ne lovim de o piedică mare, după cum am observat înainte. E un banc enorm de iarbă de mare şi alte plante marine. Acolo ne putem împotmoli de-a binelea, dacă ne lăsăm sub apă.

— Dar în bancul acesta vegetal nu ne pot urmări vasele duşmane, răspunse Rindow. Poate că e chiar mai bine aşa. Vreau să zic că mai lesne ne vom putea despotmoli din ierburile acelea, decât să scăpăm de prigonitorii noştri.

— Aşa e, dragă Rindow, încuviinţă căpitanul. Dar nu mă îndeamnă inima să merg spre sud. Sunt aproape convins că marea e foarte puţin adâncă acolo. Spre nord ar fi mai nimerit. Desigur că englezii ştiu asta foarte bine, de aceea au şi trimis într-acolo cele opt distrugătoare şi cele patru crucişătoare. Cealaltă formaţiune, de aceeaşi tărie, vine de-a lungul bancului vegetal de care am pomenit. Hm..., cred că am putea risca să rămânem aici, dar tot mă tem că englezii ne zăresc mereu periscopul. Dacă îl vom trage înăuntru acum, vor şti imediat că avem de gând să ne aşezăm aici pe fund. Şi atunci, la adâncimea mică pe care o presupun aici, ne-ar putea găsi repede cu bombe de apă.

George, care venise şi el în cabina de comandă îl ascultase cu atenţie discuţia, interveni:

— Tată, sunt de părere să tragem înăuntru periscopul, să facem un ocol mare spre sud şi să ne îngropăm în insula plutitoare de plante. Acolo vom şi în deplină siguranţă, căci englezii vor presupune fără îndoială că am luat-o spre nord, unde apa e mai adâncă. în nici-un caz nu le va da în gând că am ales un loc unde apa e puţin adâncă şi mai cu seamă unde sunt plantele alea de care vorbeai.

— Domnul George are perfectă dreptate, zise Rindow. Şi unde mai pui că, ţinând seamă de viteza mare a crucişătoarelor, nici nu ne va fi cu putinţă să răzbatem până spre nord.

— Aşa încuviinţă căpitanul; totuşi, nu mă îndeamnă deloc inima să merg spre sud, deşi sunt şi eu de părere că e singura cale pe care ne putem salvă. Poate că e de vină gândul că acolo, jos vom fi prizonieri în propriul nostru element, că la o eventuală descoperire nu vom mai avea putinţa să fugim. „Dox"-ul va fi ca o păsărică închisă într-o colivie strâmtă. Gândiţi-vă apoi că la aceste manevre la parte, desigur şi un vas purtător de avioane şi aparatele ne-ar descoperi imediat sălaşul.

— Tată, asta s-ar putea întâmpla numai la nord, zise George cu însufleţire. Acolo apa e foarte limpede şi ne-ar putea zări chiar la o adâncime mai mare. Pe câtă vreme în sud. Ne putem ascunde sub plante şi suntem în deplină siguranţă în privinţa aceasta.

— Hm... văd cu că va trebui să-mi însuşesc părerea voastră, zise Farrow. Şovăind. Deşi mie îmi spune inima că vom avea de întâmpinat

greutăţi mari acolo, voi face totuşi cum ziceţi voi. Să sperăm că nu fac o greşeală, dacă lucrez de data aceasta împotriva părerii mele.

— Domnule căpitan, nimeni nu-ţi va putea face vreo imputare, dacă vom fi luaţi prin surprindere. Judecând după cum stau lucrurile, dacă mergem acum mai departe, spre nord, suntem pierduţi. În sud însă, la adăpostul plantelor, avem cel puţin perspectiva să scăpăm. Şi daca vom fi totuşi descoperiţi şi acolo fi vom fi prinşi, înseamnă că aşa a fost să fie şi pace!

— Rindow, am stat atâţia ani cot la cot şi am trecut împreună prin tot soiul de primejdii – zise Farrow, mişcat – te rog, deci, să priveşti şi d-ta prin periscop: dă-ţi seama de situaţie şi spune apoi pentru care soluţie să ne hotărâm.

Primul ofiţer îşi apropie ochiul de minunatul instrument privi cu atenţie printr-unsul. Trecură câteva minute, vreme în care submarinul urma să gonească spre nord. George îi zise în şoaptă părintelui său.

— Tată, vreau să privesc şi eu prin periscop, poate găsesc altă soluţie, chiar dacă ar părea îndrăzneaţă şi cu neputinţă de îndeplinit. Ba pot spune că am şi făurit un plan, dar mai întâi trebuie să văd în ce fel vin englezii spre noi.

— Cunosc eu planurile tale, ele sunt de obicei îndrăzneţe, dar, din fericire, au izbutit mai totdeauna, răspunse căpitanul. Bine, băiete, dă-ţi şi tu seama de situaţie şi spune-ne apoi ce crezi că se poate face, ca să ieşim din încurcătură.

Primul ofiţer îşi luă privirea de la periscop şi făcând o mutră cam descurajată, zise:

— Domnule căpitan, singura cale ce ne mai rămâne e să încercăm să dispărem printre plante. Căci acum s-a ivit o nouă piedică, o primejdia de care nu ştiu cum ne-am putea feri. La orizont a apărut un vas purtător de avioane, de pe care şi-au luat zborul câteva aeroplane. Ele vor fi deasupra noastră înainte de-a putea ajunge noi la desişul ocrotitor.

— Domnul Rindow are dreptate – zise George. În aceeaşi clipă – sunt avioane de bombardament şi de vânătoare, dacă nu mă înşel. Cele din faţa aleargă cu o viteză fantastică şi vor fi deasupra noastră înainte ca noi să fi străbătut jumătatea drumului până în sud. Sunt încredinţat că ne vor descoperi. Tată, o singură salvare mai există şi trebuie să ieşim la suprafaţă şi să pornim făţiş înaintea englezilor. Asta îi va uimi în primul rând pe aviatori atât de mult, încât ne vor lăsa în pace.

— George, planul tău e îndrăzneţ, dar trebuie să mărturisesc că e bun, zise Farrow. Dacă avioanele nu ne vor scăpă din vedere, este mai bine să facem aşa ca să fim luaţi şi noi drept englezi. Rindow, ce părere ai d-ta?

— Eu cred că domnul George al nostru a găsit şi de data asta

soluţia potrivită, răspunse primul ofiţer. N-am putea să ne facem nevăzuţi de aviatori, fie c-o luăm spre nord, fie spre sud. Şi atunci nu ne mai rămâne decât să încercăm să străbatem linia vaselor duşmane, după cum propune George.

— Bine, fie. Hotărî Farrow... Direcţia spre răsărit, ieşim la suprafaţă!

Comenzii sale fură executate cu o repeziciune de necrezut.

— Sunt curios să văd cum se va sfârşi aventura noastră, zise Farrow.

Stătea alături de George şi Rindow, lângă scăriţa de fier care ducea în turn. Când acesta ieşi din apă, George se căţără ca o pisică, în câteva clipe deschise capacul şi sări afară. Căpitanul şi Rindow îl urmară.

Turnul se înalţă tot mai mult din apă, dar şi avioanele engleze zburau cu o viteză fantastică. Puţin încă şi vor şi deasupra submarinului.

Puntea superioară ieşi la suprafaţă, apoi parapetul – şi în aceeaşi clipă trecu ca o săgeată unul din avioanele engleze deasupra submarinului.

George se folosi de prilej făcând „bezele" aviatorului şi arătând cu mâna întinsă spre apus. La fel proceda şi cu celelalte avioane, care trecură unul după altul, cu viteză de cel puţin 250 kilometri pe oră.

De la înălţimea la care se aflau – vreo patru sute de metri – ar şi putut zări de la mare depărtare trupul enorm de oţel al submarinului sub apă. Aşadar, o salvare pe insula plutitoare ar şi fost cu neputinţă.

Farrow se uită uimit după escadrila de avioane, apoi zise:

— După cât se vede, s-au lăsat traşi pe sfoară, căci n-au nici-un gând să se întoarcă, ci înaintează cu aceeaşi viteză spre apus.

— Atunci să ştii că umblă să caute bricul piraţilor, zise George. Probabil că n-au primit însărcinarea să ne urmărească pe noi. Dacă, însă, ne-ar fi zărit sub apă, n-ar fi întârziat să dea de veste crucişătoarelor prin T.F.F.

— Aşa e, încuviinţă Farrow, prima parte a aventurii noastre o trecut deci cu bine. A! Acum vin avioanele de bombardament. Trebuie să facem o mutră nevinovată, ca şi cum am fi de-al lor, căci observatorii din aceste avioane au, desigur, ocheane foarte puternice.

Când avioanele se apropiară. Cei trei tovarăşi începură să facă semne, liniştit, milităreşte, apoi arătară cu toţii spre apus.

Observatorii răspunseră la salut si... păsările enorme îşi văzură de drum.

— N-am putea îndrăzni acum să ne lăsăm din nou la fund? Întrebă Farrow. Dar adăugă imediat: Nu, asta nu putem face în nici-un caz, căci ne-au zărit crucişătoarele şi distrugătoarele. N-avem încotro, trebuie să încercăm să trecem prin linia lor.

— Sa vezi că vom reuşi, zise George, vesel. Vom străbate printre vasele lor ca submarin englez. Vor sări în sus de bucurie, nu alta.

— Cred şi eu! Răspunse Farrow, râzând. Mai ales dacă le-om aduce la cunoştinţa apoi păcăleala printr-o radiogramă. Dar, ne mai rămâne de învins partea cea mai grea: ofiţerii de pe vase nu vor privi atât de fugitiv ca zburătorii din avioanele lor.

— Poate n-ar fi rău ca Jean Brike să încarce amândouă tunurile cu ghiulele cu gaze, propuse George, în felul acesta, cel puţin am putea face nevătămătoare cele două vase printre care vom trece, în cazul când vor observa viclenia noastră şi s-ar gândi să ne facă ceva.

— Atunci ne putem pregăti pentru o urmărire îndrăcită, zise Farrow. A! Se pare că zburătorii au zărit bricul piraţilor. Uite, cele patru crucişătoare şi distrugătoarele care se îndreptau întâi spre nord, au luat-o acum spre apus. Şi cele din faţa noastră văd că au dat presiune. Vom trece prin mijlocul lor. George, adu din cabina mea şapca aceea englezească, pe care a lăsat-o odată locotenentul englez. O voi pune pe cap. Rindow, trebuie să-ţi scoţi chipiul şi tu, George!

Tânărul alergă jos şi se întoarse peste câteva momente cu şapca albă a ofiţerului englez. Farrow şi-o puse imediat pe cap, apoi dădu comanda în sala maşinilor ca să pună în funcţiune compresoarele.

Vasul cenuşiu porni ca o săgeată, îndreptându-se spre vapoarele de război. Inimile vitejilor bărbaţi băteau, totuşi, cu putere, când se apropiară tot mai mult de puternicele crucişătoare. Jean Brike stătea liniştit la tunul său de la proră, iar ajutorul lui se postase la cel de la pupă. Amândouă tunurile erau încărcate cu minunatele bombe cu gaze.

„Dox”-ul era acum numai la o mie de metri de vasele. engleze. Cu viteza enormă desfăşurată de ambele părţi, trebuiau să se întâlnească peste cel mult un minut. Farrow alese un loc gol între un crucişător şi un torpilor.

La catargul crucişătorului se înalţă acum un semnal care-l întreba pe Farrow de numele submarinului său şi scopul călătoriei. Dar căpitanul n-avea nici timp şi mai ales nici poftă să răspundă.

Se mărgini să facă doar câteva mişcări cu braţele, arătă apoi spre răsărit şi în clipa următoare trecu ca fulgerul printre cele două vase. Salută calm spre crucişător, de pe a cărui punte de comandă îi răspunseră câţiva ofiţeri englezi.

Rupsese, deci, lanţul duşman. Cu fiecare clipă, distanţa se mărea şi în aceeaşi măsură, sporea nădejdea sa că va scăpa cu bine. Se întoarse şi văzu că aproape întreg echipajul vaselor engleze se uita uimit după el. Probabil că nu ştiau ce să creadă...

Jean Brike şi elevul său întorseseră ţevile tunurilor. Dacă englezii aveau cumva de gând să deschidă focul, le vor răspunde şi el cum se cuvine. Dar distanţa se făcea din ce în ce mai mare şi căpitanul văzu

deodată că marea luase o culoare întunecată aici. Aceasta era un semn neîndoielnic că apa devenise mai adâncă.

Acum aveau toate şansele să scape cu bine, căci puteau să se lase cât mai la fund, unde nici cel doi aviatori nu-i puteau zări.

Submarinul era prevăzut cu instalaţii de radiotelegrafie, de emisie şi recepţie. Pentru emisie era nevoie să te înalţe catarge şi să se întindă o antenă; recepţia, însă, se făcea cu ajutorul unei antene de cameră, în interiorul vasului.

Portavoce începu să zbârnâie. Telegrafistul anunţa o radiogramă a crucişătorului-amiral „Eagle”, care întreba de numele şi direcţia submarinului. Farrow dădu ordin să se înalte catarturlile şi să se întindă antena de emisie. Când totul fu gata, el telegrafie că vasul său, cu numele „S. 114” e în misiune secretă. Englezii n-aveau decât să gândească ce-or pofti...

Mai târziu vor afla, fireşte, că din nou fuseseră păcăliţi de căpitanul Farrow. Dar atunci va fi prea târziu.

Ca să nu piardă timpul, puse să se demonteze îndată instalaţia de emisie, căci trebuia să fie gata în orice clipă pentru scufundare.

După câtva timp, vasele engleze se vedeau doar ca nişte puncte mici la orizont. Cei trei tovarăşi râseră din toată inima.

II.
O NOUĂ AVENTURĂ.

DUPĂ O JUMATATE DE ORĂ DE MERS, primejdia trecuse cu totul. Farrow ordonă sa se oprească compresoarele, ca sa nu forţeze prea mult motoarele Diesel. Cu viteza redusă, „Dox”-ul îşi urma drumul spre răsărit.

Căpitanul îi dădu comanda lui Plundow, căci se simţea obosit şi voia sa se odihnească puţin. George ramase în turn şi se uita mereu îndărăt, deoarece nu era exclus ca ofiţerul-comandant de pe „Eagle” să fi avut vreo bănuială şi să fi cerut informaţii de la amiralitatea din Singapore. Şi atunci ar şi ieşit la iveala înşelătoria...

Se scurse încă o jumătate de ceas. Căpitanul dormea şi George nu vru să-l trezească atunci când spre nord-est se ivi un grup mic de insule. Dar când văzu departe, în zare, punctuleţe negricioase în aer, îl chema pe primul ofiţer. Rindow veni imediat în turn şi George zise, arătându-i punctele suspecte.

— Cred ca sunt avioanele engleze, domnule Rindow. Crucişătoarele vor fi aflat în vremea asta că ne-am strecurat hoţeşte printre ele şi vor trimite, probabil, pe aviatori în urma noastră, ca să ne bombardeze sau sa ne silească sa ne predam.

Primul ofiţer privi eu atenţie punctele prin ochean, apoi zise:

— Da, par sa fie într-adevăr avioane. Fireşte ca cercetează marea dintre grupurile de insula. Mai poate trece mult timp, deci, până sa se apropie de noi, de aceea ne putem îndrepta fără teama spre grupul de insule din fata noastră. Acolo vom găsi, probabil, un loc pentru a ne putea ascunde mai bine decât aici, unde nu ne rămâne decât sa ne lăsăm în adâncul mării.

— De ăştia trebuie să ne ferim, pe cât se poate, fu de părere George, căci ar trebui sa ne lăsăm la fund de tot şi nu vom putea în nici-un caz sa ne folosim de periscop. Am fi nevoiţi, deci, să rămânem acolo până se va întuneca.

— Şi chiar şi atunci ar fi primejdios să ne ridicăm la suprafaţa – zisa Rindow – căci avioanele lor ar putea lansa rachete prinse de paraşute mici. Pe câtă vreme în grupul de insule ne-am putea ascunde atât de bine la adăpostul arborilor, încât nici n-am avea nevoie să ne lăsăm la fund.

Rindow îndreptă îndată submarinul în direcţia micului grup de insule şi în vreme ce vasul mergea cu viteză sporită, el ţinu mereu sub observaţie punctele de la orizont, apoi zise:

— Da, sunt avioane şi cercetează marea cu metoda. După socotelile mele, însa, nu vor fi aici decât peste un ceas, iar până atunci noi vom fi de mult la insule. Acum nu ne pot vedea în nici-un caz, căci soarele e prea strălucitor şi el trebuie să privească pieziş prin razele tale.

— Ai dreptate! făcu George. Aşadar, ne putem îndrepta fără teama spre insule, mergând la suprafaţă. După cât te poate vedea, ele sunt împădurite şi sunt sigur că vom găsi un loc unde ne putem aciui.

— Chiar daca nu ne vom strecura printre ramurile plecate, vom găsi totuşi un golf în care vom putea intra şi acolo ne vom lipi de mai şi vom acoperi vasul cu crengi, pe care le vom aduce din desiş. Nici-un aviator nu ne va putea recunoaşte sub învelitoarea asta.

— Minunat! Exclama George, plin de bucurie. Aşa ceva îmi face plăcere, zău aşa. Dar va trebui sa le comunicam şi asta englezilor, mai târziu.

— Nu, domnule George – răspunse Rindow zâmbind – astfel de trucuri nu trebuie trădate, căci a doua oara nu mai merge.

— Aşa este, la asta nu m-am gândit. Ce zici, să-l trezim pe tata!

— Nu cred sa fie nevoie, nici el nu ar găsi o soluţie mai buna. Peste un sfert de ceas vom fi ajuns la grupul de insule şi peste un alt sfert de ceas vom fi găsit un loc potrivit unde sa ne putem ascunde. Pe urma, vom mai avea răgaz încă o jumătate de ceas, până sa vina avioanele acolo.

Chiar înainte de timpul prevăzut, submarinul înainta printre cele dintâi două insule. La malurile lor nu era de găsit însă, nici-o ascunzătoare, căci erau înconjurate de o plajă lată de 6-8 metri. De-

abia apoi începea desişul de nepătruns.

„Dox"-ul porni spre celelalte insule, care erau mult mai mari. Rindow arătă spre una de la răsărit şi zise:

— Acolo vom găsi cu siguranţă ceea ce căutăm. Văd de aici mai multe golfuri care se adâncesc în interior.

— Judecând după culoarea apei, marea e şi destul de adânc pentru noi, zise George. A! Acolo e o scobitură adâncă şi desişul se întinde până în apa. Cred ca ne vom putea ascunde de minune.

— Da, e un loc foarte potrivit, încuviinţa Rindow şi putem înainta fără grija, căci apa e destul de adâncă, după cât se pare.

La comanda sa, submarinul îşi încetini tot mai mult viteza, până ce, în cele din urmă, pătrunse încet de tot cam douăzeci de metri înăuntrul golfului.

— Minunat! Aşa ceva am căutat, zise primul ofiţer, vesel. Lângă maluri, apa e adâncă de cel puţin zece metri şi putem, aşadar, să acostăm direct şi să ne acoperim „Dox"-ul cu ramuri. Dar e mai bine sa nu mergem mai departe şi sa rămânem la începutul golfului.

— Domnule Rindow, aici la stânga e un tufiş cu crengi foarte aplecate, acolo ne vom putea dosi mai bine, zise George.

— Da, e o ascunzătoare minunată, încuviinţă primul ofiţer. Poate nici nu va fi nevoie să tăiem ramuri pentru a acoperi vasul. Va fi de ajuns să ne strecurăm tub tufişul acesta.

Cu multă dibăcie, Rindow îndrumă submarinul sub crengi şi într-adevăr, ele se întindeau atât de mult peste oglinda apei, încât acopereau „Dox"-ul în întregime. O ascunzătoare mai bună nici nu şi-ar fi putut dori şi în afară de asta, aveau şi posibilitatea de a cobori pe uscat în orice clipă, pentru a culege fructe şi a aduce apă proaspătă.

Pentru moment însă, nu putea fi vorba de asta, căci nu era exclus ca aviatorii englezi să descopere, întâmplător, submarinul, trebuiau să fie şi gata de fugă în orice clipă.

Jean Brike şi ucenicul său se duseră iarăşi la tunurile lor, căci nu se ştia ce se poate întâmpla.

După o jumătate de oră de linişte, se auzi vâjâitul motoarelor avioanelor. Cu viteză fantastică, escadrila de aeroplane zbură peste grupul de insule, venind dinspre nord.

— Slavă Domnului, a trecut şi asta! zise George. Acum suntem în siguranţă şi putem cobori pe uscat.

— Nu încă, fiindcă vor mai trece de câteva ori pe deasupra acestui grup de insule, ca să vadă dacă nu ne-am ascuns prin vreunul din golfuri. A! Uite-i că vin chiar!

De data asta, vâjâitul motoarelor se auzi mai aproape. La cel mult cincizeci de metri înălţime, avioanele trecură în zbor pe deasupra insulei lor, şi ar fi descoperit cu siguranţă submarinul dacă acesta nu s-ar fi aflat la adăpostul ramurilor încărcate cu frunze.

După alte câteva minute, avioanele se întoarseră iar şi se rotiră deasupra insulelor.

Atât Rindow cât şi George ştiau că observatorii din avioane sunt înarmaţi cu ocheane puternice şi vor cerceta cu amănunţime fiecare punct ce li s-ar şi părut suspect. Se putea întâmpla deci să presupună că submarinul se ascunsese sub crengile acestui tufiş şi atunci aeroplanele – care erau hidroavioane – se vor lăsa pe apă şi vor stărui să cerceteze golful.

George, care-şi dădu seama de primejdia aceasta îi zise lui Rindow:

— Dacă vreun avion va cobori aici, va trebui să-l ameţim pe cel dinlăuntru cu o grenadă cu gaze. Fireşte, în cazul acesta vor cobori şi celelalte aparate, dar noi îi vom scoate pe aviatori din luptă în acelaşi fel.

— Asta ar fi o lovitură de teatru! Zise Rindow râzând. Ne vom putea urma apoi drumul spre răsărit fără nici-o teamă. Nădăjduiesc, însă, că ascunzătoarea noastră nu va trezi bănuială. A! Uite că zbârnâitul motoarelor se pierde spre miazăzi. Am scăpat în sfârşit! Dar tot trebuie să fim cu băgare de seamă; o jumătate de ceas cel puţin n-avem voie să ne mişcăm. Sunt încredinţat că atunci când vor atinge o înălţime mare, unul sau mai multe aparate vor continua să se rotească deasupra noastră. Observatorii vor privi necontenit prin ocheanele lor, ca să vadă dacă nu ne părăsim ascunzătoarea. Probabil că la 3-4000 de metri înălţime şi-au oprit motoarele şi coboară acum în spirală. În felul acesta vor să ne inducă în eroare. Dar să vezi, dragă George, că peste puţin timp vom auzi vâjâitul elicelor şi zbârnâitul motoarelor.

— Hm..., aşa e, încuviinţă tânărul. Şi eu care îmi făceam iluzii că primejdia a trecut cu totul! Atunci să stăm liniştiţi aici, căci n-avem încotro. Păcat că ramurile ne împiedică sa aruncăm o privire în sus! N-ar fi bine să cobor pe uscat, ca sa văd ce se petrece colo în aer?

— Dragă George, în cazul acesta as dori să-l trezesc mai întâi pe tatăl d-tale, răspunse Rindow. Eu nu pot lua asupră-mi răspunderea de a te lăsa să te duci singur în desişul insulei. Ultimele aventuri pe care le-am întâmpinat ne-au dovedit ca oameni misterioşi trăiesc pe insule în aparenţă nelocuite, la fel se poate să fie şi aici. Rămâi liniştit pe loc până ne vom fi încredinţat că nu mai există nici-o primejdie din partea avioanelor.

— Eu cred, însă, ca e şi mai bine pentru noi daca m-aş putea încredinţa chiar de pe acum, stărui George. Dacă nu se află nici-un avion deasupra noastră, vom putea pomi imediat să luăm apă proaspătă şi să căutăm fructe, poate chiar să vânăm şi ceva mistreţi. Apoi ne urmăm drumul spre răsărit.

Înainte ca Rindow sa poată răspunde, se petrecu ceva ciudat. Un fruct mango, în formă de pară, de culoare galbenă, căzu pe punte, tocmai la picioarele lor. Faptul era surprinzător, deoarece deasupra

submarinului nu era nici-o ramură de mango. Şi mai curios era însa ca în carnea fructului era înfipt un bileţel.

Cel doi tovarăşi priviră uimiţi în jurul lor, dar nu-l putură descoperi pe omul care le aruncase fructul. George îl ridică de jos şi scoase biletul din el.

Rămaseră înmărmuriţi amândoi citind conţinutul:

„Domnul Rindow are dreptate, patru avioane engleze coboară în zbor planat. Rămâneţi pentru moment acolo unde sunteţi! Când duşmanii îşi vor lua zborul mai departe, puteţi veni pe uscat Veţi găsi o potecă îngustă, care duce la un izvor cu apă limpede şi la nişte livezi cu fructe. Porci mistreţi găsiţi în număr mare pe partea de sud a insulei”.

Rindow şi George se priviră fără să scoată o vorbă. Nu s-ar şi aşteptat pentru nimic în lume să primească o avertizare în limba franceză, pe insula aceasta singuratică. Şi pe lângă asta, indicaţii precise cum pot ajunge să dea de apă, fructe şi vânat.

— Iţi mulţumesc, domnule, rosti Rindow în cele din urmă. E cât se poate de frumos din partea d-tale că ne ajuţi în felul acesta. Aş fi bucuros să te pot cunoaşte personal.

Zadarnic aşteptară, însă, un răspuns din partea necunoscutului, care-l observase, probabil, din vreo ascunzătoare, chiar din clipa când se pitiseră cu submarinul în golful acela.

Rindow stătu pe gânduri câteva clipe, apoi zise:

— Domnul va fi având motive să nu se arate şi se cuvine să respectăm motivele sale. Trebuia să-i fim recunoscători pentru avertismentul. Său şi recunoştinţa ne-o vom arăta prin aceea că nu vom căuta să-i aflăm taina.

În aceeaşi clipă, un al doilea fruct cu un bileţel înfipt în el căzu în turn. George scoase biletul şi citi:

„Ştiu că am în fata mea submarinul căpitanului Farrow. Aş dori să nu mă arăt căci am motive pentru aceasta. Luaţi de pe insulă tot ce vă trebuie şi apoi plecaţi sănătoşi. Eu vă urez drum bun!”

— Ce spuneam eu? făcu Rindow. Aşadar, vom respecta dorinţa domnului.

— Atunci îţi mulţumesc în numele tatălui meu şi al camarazilor, strigă George spre desiş. Aş fi mulţumit dacă ţi-am putea face fi noi vreun serviciu. Cu toată plăcerea am...

George se întrerupse fără voie, auzind deodată zgomotul caracteristic al unor avioane care coborau în zbor planat. După câteva clipe se auzi şi duduitul motoarelor. Aparatele se rotiră câtva timp deasupra insulei, apoi se îndreptară spre sud.

Dar Rindow îl opri pe George să debarce pe insulă, temându-se încă de vreo surpriză. Însă un nou fruct pică în turn şi misteriosul binevoitor vestea că nu se mai zăreşte nici-un avion englez cât

cuprindeai cu ochiul.

— În cazul acesta, putem merge pe uscat – zise Rindow – dar, înainta de a porni, să-l trezim pe tatăl d-tale. Să hotărască el cât timp să rămânem aici. Şi apoi...

Rindow se întrerupse, când de la vreo zece metri depărtare, în desiş, se auzi un ţipăt înăbuşit. Apoi cuvintele acestea rostite cu greutate:

— Ajutaţi-mă, repede, sunteţi doar...

Strigătele fură curmate brusc, se auzi un horcăit, apoi pârâituri de crengi. După care se făcu tăcere.

— Treziţi-i pe căpitan şi pe Petre Uriaşul! Strigă Rindow în portavoce. Să vină Kard, cu grenade cu gaze!

— Plundow – se întoarse apoi spre timonier – să-i comunici căpitanului cele întâmplate, eu şi George mergem în desiş. Trebuie să-i venim în ajutor necunoscutului care a avut fi el grijă de noi.

George nu-l mai aşteptă pe Rindow, ci, de cum auzi strigătele de ajutor ale misteriosului străin, sări peste parapet şi punând piciorul pe pământ, începu să-şi facă loc printre crengile tufişurilor. Îşi fixase exact direcţia de unde porniseră strigătele şi acum, fără să ţină seama de nimic, fără să se gândească la primejdii, se strecură în fugă printre mărăcinii şi lianele care îi sfâşiau hainele şi-i zdreleau pielea.

Ajunse într-un mic luminiş în iarba căruia desluşi lămurit urmele unei lupte. Întorcându-se, pentru a căpăta o imagine exactă a luptei ce avusese loc acolo – văzu cu mirare – printr-o spărtură a perdelei de verdeaţă – submarinul acostat la ţărm. Îl văzu şi pe Rindow sărind pe uscat, apoi pe tatăl său, pe Petre şi pe Kard ivindu-se pe punte. Auzi comenzi energice şi tocmai când voia să se întoarcă din nou, ca sa vadă unde fusese târât misteriosul prieten, se simţi apucat de gât cu atâta putere, încât umbre întunecate începură să-i joace pe dinaintea ochilor.

Duse mâna la revolver, dar nu mai avu răgazul să se folosească de el, căci îşi pierdu cunoştinţa. După câteva minute, când Rindow, căpitanul, Petre şi Kard se iviră şi ei în luminiş, văzură doar din urmele întipărite în iarbă că şi George al lor fusese înhăţat şi târât în desişul dinspre sud...

III.
TAINELE INSULEI SINGURATICE.

— **CAMARAZI, ACUM E ACUM!** strigă Farrow cu energie. Rindow trebuie să-l eliberăm nu numai pe George al nostru, el şi pe misteriosul străin care ne-a prevenit de primejdie. Poate că există şi pe aici băştinaşi dintr-aceia care nu-s cunoscuţi încă de nimeni.

— Kard, mai adu zece camarazi de pe submarin, înarmaţi cu

pistoale şi grenade cu gaze! În vremea asta, noi vom porni pe urmele lăsate în desiş. Dacă zăriţi ceva suspect, nu pregetaţi să vă folosiţi de arme! Înainte, să ne grăbim. Daţi-i drumul, Rindow şi Petre prin tufişul de colo au pornit-o misterioşii locuitori ai insulei, cu prizonierii lor, după cum dovedesc crengile rupte.

Cu revolverele într-o mână şi grenadele în cealaltă, marinarii păşiră spre tufiş. Acesta era foarte înalt şi des, cu ramuri elastice, drepte ca lumânarea. După unele ramuri frânte, se vedea că pe aici pătrunseseră oameni cu forţa.

Cei trei tovarăşi îşi făcură loc repede prin tufiş, Petre fiind în frunte, căci pe el îi mâna grija pentru iubitul său stăpân.

Urmărirea era foarte lesnicioasă. Urmele erau lămurite şi atacurile asupra celor doi se produseseră de scurtă vreme, încât nu putea trece mult până să pună mâna pe făptuitor.

Deodată, însă, cei trei camarazi ajunseră într-un luminiş din mijlocul insulei, al cărui teren era format din piatră netedă. Trebuia să fi căzut de curând pe aici o ploaie din aceea de la Tropice, căci piatra era ca spălată. Nu se vedea nici-un firicel de praf, nici-o bucăţică de pământ în care să se fi putut întipări un picior omenesc.

Tovarăşii râmaseră locului nedumeriţi. De jur-împrejurul luminişului era numai pădure, cu arbori înalţi. Aceştia crescuseră, însă, mai regulaţi, aşa că nu se vedea nici-o deschizătură în frunziş, care să arate că pe acolo pătrunseseră oameni.

— Stăm prost! făcu Farrow, cu ciudă. Pierdem timp preţios, fără să putem găsi urmele misterioşilor locuitori ai insulei. Dar, n-avem încotro, trebuie să ne despărţim acum şi să pornim de-a lungul marginii luminişului. Vom da noi pe undeva din nou de urmele pierdute. Ceilalţi camarazi vor veni şi el curând, aşa că va merge mai uşor treaba.

Spunând acestea, căpitanul se întoarse imediat spre dreapta şi o luă pe marginea desişului, Rindow porni la stânga, lor Petre de-a curmezişul platoului pietros.

După câtva timp, veniră şi cei zece marinari, sub conducerea lui Kard. Porniră şi el în cercetare, dar fără nici-un folos. Misterioşii răpitori păreau a şi dispărut în văzduh.

Cel paisprezece bărbaţi străbăteau mereu luminişul, cercetând fiecare ramură, fiecare frunză chiar, dar nu dădeau peste nici-o urmă. Deodată, Farrow strigă:

— Veniţi cu toţii încoace, mi-a venit un gând!

După ce tovarăşii făcură cerc în jurul lui, el le zise:

— Pe acest platou stâncos trebuie să existe o intrare tăinuită în interiorul insulei. V-aduceţi aminte, cred, ce i s-a întâmplat lui George, când cu aventura cu „hoţul de mărgăritare". Insulele acestea de aici, ivite de pe urma cutremurelor marine, conţin în interiorul lor peşteri,

din care oameni dibaci şi-au făcut locuinţe. Trebuie, deci, să cercetăm cu amănunţime tot platoul, să ciocănim în piatră pas cu pas şi îndată ce vom simţi că pe undeva sună a gol, să ştiţi că am găsit intrarea tăinuită. Nu poate fi altfel, căci chiar cel mai dibaci om trebuie să fi lăsat urme cât de cât, când a pătruns în desiş, străbătând platoul acesta.

Tovarăşii făcură imediat un lanţ strâns şi merseră unul lângă altul de-a lungul luminişului. Păşeau voiniceşte şi, deodată, cel doi marinari de la capătul aripii drepte rămaseră locului şi ridicară braţele.

Farrow, Rindow şi Petre alergară îndată spre ei. Terenul era brăzdat aici de numeroase crăpături. Uriaşul se lăsa în genunchi şi examină cu băgare de seamă crăpăturile, apoi, fără să spună o vorba, scoase de la brâu cuţitul enorm, îl vâri într-una din crăpături, apasă cu putere si... o lespede de piatră, de vreun metru şi jumătate pătrat, se ridică în sus.

Petre n-o ridică prea mult, căci se temea să nu se trezească cu vreun glonţ pornit dinăuntru. Se uită întrebător la căpitan şi în acelaşi timp, scoase o grenadă cu gaze de la brâu.

Farrow nu stătu mult pe gânduri. Îşi dădu repede seama de primejdia care li ameninţa dacă ridicau piatra cu totul, pentru a pătrunde în tainele insulei. De aceea, zise:

— Da, Petre, aruncă grenada! Nu-i va strica lui George, dacă va dormi şi el douăzeci şi patru de ore.

Uriaşul ridică puţin lespedea, aruncă grenada în deschizătura întunecoasă, apoi lăsă la loc lespedea. Tovarăşii se dădură repede îndărăt, căci gazele răzbăteau şi prin cele mai mici crăpături.

Alergară până la submarin, apoi Rindow zise:

— Domnule, căpitan, într-unul din biletele sale, necunoscutul binevoitor ne vesteşte că vom da aici de o potecă, pe care ajungem la un izvor de apă şi la niște livezi cu fructe. Cred că va trebui să aşteptăm ceva mai mult de o jumătate de ceas, căci în peştera închisă gazul se va menţine vreme mai îndelungată. În timpul acesta, am putea să luăm apă proaspătă, să culegem fructe şi să vânăm ceva mistreţi.

— Ai dreptate, dragă Rindow. Încuviinţă căpitanul. E mai bine să facem aşa, decât să stăm aici cu mâinile în sân. La drum, băieţi!

Marinarii se împrăştiară la repezeală. Două echipe porniră cu găleţi de pânză să ia apă şi să culeagă fructe, a treia echipă, înarmată cu carabine, se duse la vânătoare. Farrow le dădu timp un ceas întreg, după care urmau să se adune cu toţii pe submarin.

Marinarii începură să care apă şi fructe, în vreme ce din sudul insulei se auzeau detunăturile carabinelor. Carne proaspătă şi fructe coapte erau binevenite pentru camarazii care se hrăneau mai mult cu conserve.

Înainte de a fi trecut ceasul, echipele se adunară pe submarin. Tancurile fură umplute cu apă de băut, lăzi întregi cu fructe îţi făceau cu ochiul şi din carnea porcilor vânaţi puteau s-o ducă bine câteva zile.

În vreme ce marinarii tăiau porcii şi-i preparau cum trebuie, Farrow cu tovarăşii săi se duseseră din nou pe platoul stâncos, unde Petre ridică cu mare băgare de teamă lespedea.

Nu se produse, însă, nici-un atac dinăuntru, ceea ce însemna că gazele îşi făcuseră efectul.

Când dădu cu totul lespedea în lături, se ivi în deschizătura mare o scară prost cioplită, care ducea în adânc. Uriaşul scoase lampa de buzunar şi îndreptă lumina în jos. La vreo zece metri adâncime zări deschizătura unui gang mărişor, care ducea spre răsărit. Fără să şovăie, el cobori imediat, ţinând lampa în mâna stângă, iar în dreapta revolverul încărcat.

Gazul se risipise complet. Petre se aşteptase să dea peste vreun leşinat la intrarea gangului, dar nu zări pe nimeni.

— Înainte, înainte! Îi îndemnă căpitanul, din urmă. De ce şovăi? Vei da peste ei mai încolo.

Uriaşul o luă înainte pe gang. Părea să n-aibă sfârşit, în schimb cobora în pantă.

Deodată, Petre se opri, scoţând o exclamaţie de uimire.

Gangul dădea într-o peşteră mare, care era în legătură eu oceanul. Printr-o deschizătură de la capătul de apus al grotei se zărea un golf în formă de fiord.

Dar ceea ce-l lăsă înmărmurit pe Petre era faptul că în fata peşterii se vedeau o grămadă de rechini uriaşi, care înotau de colo până colo. Din când în când, una din dihănii intra chiar în peşteră.

— Ciudat! Făcu şi Farrow, care se apropiase de credinciosul tău tovarăş. Dragă Rindow, aici nu e lucru curat. Cred că e mai bine să ne întoarcem repede.

— Uite, acolo pluteşte un bilet! Strigă Petre în aceeaşi clipă.

Se lăsă în genunchi, întinse braţul cât putu de mult şi izbuti să apuce petecul de hârtie albă.

Farrow i-l luă imediat şi citi:

„Plecaţi repede, mină. Ea ne-a luat prl...”

Scrisul se întrerupea ici. Tovarăşii se priviră câteva clipe în tăcere. Erau galbeni la faţă. Cuvântul „mină” suna foarte neplăcut pentru ei.

— Repede, îndărăt! strigă căpitanul, agitat.

Era, însă, prea târziu.

O detunătură înăbuşită răsună în spatele lor, urmată de un pârâit grozav, apoi se produse un curent de aer fierbinte, care-i făcu să se clatine pe picioare; din gang ţâşni un fum înăbuşitor, amestecat cu sfărâmături de piatră.

Din fericire, norul de fum se risipi repede prin deschizătura peşteri, ca şi aburi care se mai produseră şi fură traşi afară, în aer liber.

Se scurseră câteva minute de groază. Va mai urma, oare, o a doua explozie, care va prăbuşi toată peştera, după cum năruise probabil gangul?

— Se pare că am avut puţintel noroc – zise Farrow. Mina a distrus numai o parte a gangului. Trebuie să încercăm acum să ne croim drum prin locul catastrofei. Petre intră imediat în interiorul gangului din care pătrundeau mereu nori de fum şi sfărâmături de piatră, care scânteiau ciudat în lumina lămpii sale. Tuşind, Uriaşul merse tot înainte şi după vreo zece metri se găsi în faţa unui morman de ruine, format de tavanul gangului prăbuşit îşi dădu seama îndată că pe aici era cu neputinţă să treacă.

Se întoarse, deci şi se lovi de Farrow, care-l urmase de aproape.

— Am văzut şi eu, dragă Petre. Nu putem ieşi de aici, zise căpitanul. Dacă n-ar fi rechinii, am putea ieşi înot din peşteră. Aş vrea să ştiu ce le-a ispitit pe dihăniile alea să se adune aici? Nu cumva acea „ea", de care se pomeneşte în bilet, să-i fi dat pe George al nostru pra...

Nu-şi sfârşi gândul acela grozav, dar Petre începu să tremure şi răspunse cu glas tulburat:

— Nu, domnule căpitan, asta nu se poate şi nu trebuie să se întâmple. Pe bilet scrie doar că sunt prizonieri. Desigur că afară în golf se află un vas mic, ascuns şi el printre ramurile care se pot vedea din peşteră.

— Să nădăjduim! oftă Farrow. Acum se pune întrebarea cum ieşim din această închisoare? Sper că tovarăşii au auzit explozia şi vor pomi să facă cercetări. Cred că ne vor găsi.

— De le-am putea da măcar vreun semn, zise Petre. Sau poate n-ar fi rău să încercăm să alungăm rechinii, cu gloanţe, pentru ca apoi să ieşim repede afară înot?

— Nu, Petre, ar fi prea primejdios, răspunse Farrow. Te-ar putea înhăţa când nici nu le gândeşti. Dar, de tras, putem trage asupra lor, căci prin asta atragem atenţia tovarăşilor noştri. Se vor auzi împuşcăturile şi vor vedea şi rechinii atinşi fugind.

Se întoarseră la camarazii rămaşi în peşteră, cărora Farrow le arătă pe scurt care e situaţia. Apoi porunci să se tragă cu revolverele asupra rechinilor.

Împuşcăturile detunară înăbuşit în grotă, dar afară se produse un plescăit grozav, în apă. Monştrii atinşi o luară la fugă, fiind omorâţi însă de alţii, căci dârele de sânge lăsate în urmă treziseră instinctele de pradă ale dihăniilor.

În curând nu se mai văzu nici-un rechin în faţa ieşirii din peşteră, în schimb în golf era un adevărat prăpăd. Apa înroşită de sânge era

azvârlită la câţiva metri înălţime, fiarele negricioase săreau încolo şi încoace, înnebunite. Era un spectacol măreţ şi înfiorător în acelaşi timp. Înfiorător mai ales pentru Farrow, care nu putea scăpa de gândul că George căzuse pradă, probabil, acestor dihănii.

Camarazii trăgeau necontenit cu revolverele asupra rechinilor înfuriaţi. Goliseră câteva încărcătoare până acum.

Deodată. Petre zise:

— Domnule căpitan, numărul rechinilor s-a micşorat, după cum văd, toţi par să se fi adunat în golf. Cred că nu e nici-o primejdie să ies acum afară. Voi sări imediat pe ţărm.

— A! Petre, l-ai văzut? strigă Farrow.

În aceeaşi clipă, trase cu revolverul şi rechinul uriaş care înota prin faţa intrări peşterii ţâşni spre golf.

Petre mormăi o înjurătură apoi zise:

— Trebuie să fie ceva prin faţa peşterii, care-i momeşte pe rechini. Da văd şi eu că nu e atât de uşor să ies afară Dar ce să facem? Dacă tovarăşii de pe submarin nu ne aud, putem muri aşa de foame.

— Asta o fi şi intenţia femeii aceleia care l-a înhăţat pe George şi pe necunoscutul nostru prieten, zise Farrow. Sunt curios să ştiu ce a îndemnat-o să procedeze în felul acesta Trebuie să aibă o ură înverşunată împotriva oamenilor, în general, căci tocmai pe noi n-are de unde ne cunoaşte.

— Aha, în sfârşit, iată-i pe camarazi!

Glasul îngrijorat al doctorului Bertram se auzea de sus. Strigând în interiorul peşterii:

— Domnule căpitan, sunteţi acolo? Camarazii sunt nevătămaţi?

— Da, dragă doctore, răspunse Farrow. Scoate-ne afară de aici, te rog! Brun să intre cu vasul în golf şi să trimită bărcile de aluminiu să ne ia. Rechinii par să aibă o deosebită predilecţie pentru peştera asta.

— Nici nu-i de mirare – zise doctorul – căci deasupra apei atârnă două hoituri de mistreţi. Alţii par să fi fost aruncaţi în mare, după câte pot vedea.

— Ah! Ăsta e un rafinament plin de cruzime! Exclamă Farrow furios. Gangul dindărătul nostru a fost prăbuşit de o explozie şi singura ieşire e închisă de rechini. Doctore, grăbeşte-te, trebuie să-l eliberăm pe George şi pe străinul acela.

— L-am şi trimis înapoi pe însoţitorii mei, răspunse Bertram şi Brun va veni îndată. Drace! Vine iar o dihanie încoace, e un rechin tigru de o mărime neobişnuită.

— Da îl văd şi eu, zise Farrow. Dar îl vom lăsa în plata Domnului. Când tragi într-un rechin tigru, te poţi aştepta să se repeadă la tine în furia lui.

Monstrul, lung de vreo opt metri, înotă încetişor spre peşteră.

Brusc, trupul dungat ţâşni înainte, ca o săgeată în faţa grotei se auzi un plescăit puternic, apoi doctorul strigă speriat:

— A luat cele două hoituri... Numai de n-ar veni în peşteră blestematul! A! A mirosit ceva daţi-vă înapoi!

Camarazii făcură întocmai, când trupul uriaş al rechinului se strecură în peşteră se dădură îndărăt cât putură mai mult şi erau bucuroşi că se aflau la aproape trei metri de apă. Căci monstrul înotă până la stânci, privi ţintă la marinari cu ochii-i negri, ca şi cum se gândea dacă să facă un salt în aer. Era grozav de văzut şi când se retrase încetişor, scoaseră cu toţii un suspin de uşurare. Se îndreptase spre ieşirea peşteri şi de-abia atunci păru să-şi dea seama că în golf luptau rechini. Căci rechini de nisip nu sfârşiseră încă să-i sfâşie pe fraţi lor răniţi.

Şi după câteva minute, îngroziţi, marinari văzură plutind la suprafaţa apei doar câteva capete şi cozi de-ale rechinilor de nisip. Celălalt însă, „tigrul”, înotă liniştit şi sătul de-a lungii golfului, făcându-se nevăzut.

IV.
O URMĂRIRE CU PERPEŢII.

ACUM M-AŞ PUTEA ÎNCUMETA să înot spre golf, dar nu mai are nici-un rost, zise Petre. Să sperăm că submarinul va veni în curând, ca să putem pomi în căutarea lui George al nostru Departe nu poate să fi ajuns vasul şi domnul Brun l-ar putea zări, când va veni cu „Dox”-ul.

— Aşa nădăjduiesc şi eu – răspunse Farrow – altminteri ar trebui să ne pierdem vremea cercetând toate insulele din apropiere.

Trecură cinci minute, dar „Dox”-ul nu se zărea. În schimb, doctorul Bertram strigă deodată în jos:

— Aviatorii englezi se înapoiază trebuie să mă ascund. Să sperăm că Brun i-a descoperit la vreme şi a căutat un refugiu sigur. Sunt, deci, silit să plec cât mai repede.

— Dumnezeule! exclamă Farrow cu desperare, tocmai acum trebuia să se întâmple asta, în clipa când suntem atât de grăbiţi. Numai de s-ar fi putut ascunde Brun la vreme..., asta mă îngrijorează mai mult ca orice.

— Brun ştie ce are de făcut, zise Rindow – a observat desigur avioanele care se apropie şi o fi luat îndată măsurile cuvenite. Dar aviatori vor descoperi acum, probabil, vasul de pe care a fost răpit George. Numai de nu l-ar opri, împiedicându-ne pe noi să-l eliberăm.

— Eu aş înota acum în golf. ca să-mi dau seama de situaţie, zise Petre. De rechini, nu mai am de ce să-mi fie teamă.

— Nu, Petre. Zise Farrow. Eu sunt încredinţat că pe aici există aşa-zişi „rechini de fund”. Ei se ridica la suprafaţa imediat ce zăresc în

apa ceva ce i se pare vrednic de luat în seamă. De fapt, aceste dihănii sunt cele mai primejdioase, căci observi prezenţa lor atunci când e prea târziu. S-or fi ascuns ele pe fund. Când s-a ivit rechinul tigru. Aşadar, lasă-te de gândul acesta, Petre, mai important e să ne ajuţi mai târziu ca să-l găsim pe George al nostru. Aha! Uite că vine escadrilă de avioane! Acum vom vedea dacă Brun a mai avut vreme să dosească submarinul.

Cu iuţeala fulgerului se apropiau avioanele engleze, care trecură pe deasupra insulei şi se înapoiară după câteva minute.

— Se pare că au descoperit, totuşi, ceva zise Farrow. Altfel nu s-ar fi întors. Poate că au zărit, întâmplător, norii de fum care au ieşit din peşteră după explozie. Să sperăm că se vor lăsa înşelaţi, crezând că a fost o erupţie vulcanică.

Pentru a treia oară vâjâiră avioanele deasupra insulei, apoi, când zgomotul motoarelor amuţi în depărtare, doctorul Bertram strigă în jos:

— Se pare că s-au îndepărtai definitiv: văd prin ochean că zboară spre nord. În sfârşit, acum va veni şi Brun cu submarinul şi vom putea pomi imediat în căutarea lui George.

Se scurseră încă zece minute până ce strigă iarăşi:

— A! Uite că vinei Aşa, acum totul e în regulă.

Submarinul se apropia cu viteză redusă. Din prevedere, însă, Brun nu ieşise cu totul din apă. De-abia când ajunse în mijlocul golfului, vasul se ridică, chepengul sări în sus şi secundul se ivi în turn.

— Ce s-a întâmplat, doctore? Strigă el. Agitat. Unde sunt căpitanul şi ceilalţi camarazi?

— Fi fără grijă! Răspunse Bertram. Pune repede pe apă trei bărci de aluminiu cu câte un om: căpitani şi tovarăşi sunt închişi în peştera de dedesubtul meu.

— Imediat! strigă Brun.

O activitate înfrigurată urmă pe submarin. Cât ai clipi din ochi, fură aduse pe punte bărcile cele uşoare şi montate la repezeală. După câteva minute goneau spre peşteră, unde ajunseră cu bine.

— Asta a fost într-adevăr o aventură cum n-aş mai dori să întâmpin, zise căpitanul, sărind în prima barcă. Zău că n-a fost deloc plăcută vizita rechinului tigru! Acum, însă, camarazi, trebuie să facem ce om face şi să dăm de George al nostru Nu vă vorbesc numai ca tată. ci şi ca tovarăş. George ne-a scăpat adesea din situaţi grele, aşa că acum trebuie să facem şi noi totul pentru el.

Un murmur de nemulţumire se auzi în rândurile marinarilor. Voiau să exprime prin asta ca nici nu era nevoie să se amintească de datoria pe care o aveau. Toţi îl iubeau pe George şi şi-ar fi dat cu dragă inimă viaţa pentru el.

— Vă mulţumesc, camarazi, zise căpitanul, mişcat. E drept, nu

trebuia să vă amintesc, dar ştiţi prea bine că aşa mi-e felul în sfârşit, să pornim!

Vâslură repede spre submarin, după ce aşteptară să coboare şi doctorul Bertram. Farrow îi mulţumi călduros lui Brun, care izbutise să ascundă cu atâta măiestrie vasul de privirile englezilor şi apoi să-l îndrume în golf.

— Domnule căpitan. Între cele două insule apropiate am descoperit un mic vas, care s-a ascuns şi el sub ramurile tufişului, atunci când s-au apropiat avioanele. Sunt de părere că trebuie să ne ocupăm mai de aproape de vasul acesta, căci cred că pe el se află George al nostru.

— Minunat! exclamă Farrow. Atunci, mai mult ca sigur că nu ne poate scăpa. La drum, dragă Brun, arată-ne locul unde ai zărit vasul.

Submarinul pomi cu viteză din golful care era atât de întortocheat, încât nici nu i se putea vedea lungimea dinspre mare. O ascunzătoare minunată, deci, pentru un vas.

— Aici se poate ascunde ani întregi un vas mai mic, zise Farrow. Sunt foarte curios să aflu cine e femeia aceea De ce s-o fi retras ea în singurătate? De ce l-a luat prizonier pe George? Cine a fost prietenul misterios care a plătit şi el cu libertatea sprijinul pe care ni l-a dat nouă? Acestea sunt întrebări...

— Acolo, între cele două insule a dispărut vasul, îl întrerupse Brun. Să sperăm că apa va fi destul de adâncă pentru submarinul nostru.

— Nu prea cred, zise Farrow. Mă tem că nu vom putea pătrunde în el cu „Dox”-ul. Păcat! Acum nu mai ştim dacă vasul se află încă între insulele alea sau dacă a pornit în larg. Hm. Trebuie să ocolim insulele şi să cercetăm, în bărcile de aluminiu, canale şi golfurile.

— De, altceva nu ne rămâne de făcut, zise Rindow.

— Atunci, înainte! Comandă căpitanul. Să ne ţinem cât mai aproape de insule. Fiecare punct suspect trebuie cercetat cu băgare de seamă.

Gerard Plundow o luă pe lângă ţărm – Farrow, Rindow, Brun şi doctorul Bertram priveau cu încordare spre desişul din faţa lor. Căci se putea întâmpla ca între două tufişuri să existe un golf în care să se fi furişat vasul misterios.

Cei care îl înhăţaseră pe George fuseseră doi băştinaşi de staturi uriaşe. În strânsoarea lor de fier el era fără apărare şi când fu adus în peştera aceea întunecoasă, un al treilea polinezian îi dezarmă şi-l legă cu iuţeala fulgerului.

Uriaşii îi ridicară apoi peste bordul micului vas ce se afla acolo. George fu azvârlit lângă un bărbat, legat şi el. Acesta era, probabil, misteriosul prieten care le venise în ajutor.

Tânărul i se adresă în şoaptă dar imediat se aplecă asupra lui unul

din sălbatici, cu cuţitul ridicat. George îşi dădu seama că ameninţarea omului era serioasă şi tăcu.

Vasul alunecă uşurel afară din peşteră şi porni apoi cu viteză printr-un canal întortocheat. După ce ieşi din acesta, merse o bucată drept înainte; deodată motoarele stopară şi vasul intră sub un tunel de verdeaţă. George pricepu motivul acestei manevre, când auzi zbârnâitul unor motoare de avion Aşadar, englezii se înapoi au şi vrăjmaşii săi aveau şi ei temeiuri să nu se lase văzuţi.

Constatarea aceasta îl linişti oarecum pe George. Cu oameni care stăteau în conflict cu legea era mai uşor s-o scoată la capăt. Când fu înhăţat primul lui gând fu acela că vreo expediţie făcuse nişte descoperiri importante pe insulă şi de aceea voia să se debaraseze de străinii nepoftiţi.

Acum, însă, ştia că are de-a face cu oameni care lucrau la înfăptuirea unui plan ilegal. Dar tovarăşii săi aveau toate mijloacele să-i pună cu botul pe labe pe aceşti indivizi. George era încredinţat că tatăl său, Petre şi ceilalţi camarazi vor veni în curând să-l scape. Se aştepta din clipă în clipă să-i vadă ivindu-se.

Zgomotul motoarelor avioanelor engleze amuţi în depărtare. Imediat, micul vas se puse din nou în mişcare şi pomi spre răsărit. În zigzag, aşa că George dobândi convingerea că mergea printr-un canal îngust şi întortocheat, dintre două insule.

După câteva minute, însă, motoarele stopară din nou, micul vas pătrunse iar într-un tunel de verdeaţă şi ancoră la ţărm.

George se ridică pe jumătate. Polinezianul, care nu-l slăbea din ochi, făcu un gest ameninţător cu cuţitul lui lat, dar în clipa când George vru să se întindă din nou, se auzi un glas energic. Sălbaticul îşi trase cuţitul îndărăt, tânărul, însă. se ridică şi mai mult uimit, căci glasul acesta era... al unei femei. Şi ea se apropie încet de el – o femeie înaltă, cu părul negru, cu chipul de o frumuseţe serioasă, aspră.

Se opri în faţa lui George. Îl măsură cu privirea timp de câteva clipe, apoi ochii-i negri scânteiară de furie şi scrâşni:

— Mă bucur cum nici nu-ţi dai seama că am în mâna mea pe fiul aceluia pe care-l urăsc mai mult decât pe oricine. Consider ca un semn al Destinului că vestitul căpitan Farrow a fost nevoit să vină cu submarinul său pe insula mea. Ha-ha-ha! Am pregătit eu totul pentru ca el şi însoţitorii săi să moară de foame sau sfâşiaţi de rechinii lacomi de carne omenească. Dar răzbunarea cea mai cumplită mi-o voi potoli asupra ta, tinere, căci tu ai fost acela care ai contribuit în cea mai mare parte ca soţul meu să cadă în mâna englezilor.

— Iartă-mă, doamnă – răspunse George, calm – nu te cunosc nici pe d-ta, nici pe soţul dumitale. Nici nu ştiu despre cine vorbeşti.

— Vrei să negi că ai fugit din mâinile bărbatului meu de pe insula mayaşilor, că tu şi tovarăşii tăi aţi izbutit să-l predaţi englezilor pe

soţul meu? Am prins toate radiogramele şi am făcut jurământ să mă răzbun pe voi. Nu mă gândeam că mi se va ivi prilejul atât de curând, dar mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.

— Ah! D-ta eşti, aşadar, soţia piratului pe care noi l-am înlăturat din cale! zise George fără să-şi piardă cumpătul. Nici eu nu mă gândeam să ne întâlnim, zău aşa! Care va să zică dumnealui avea pe insula aceasta un fel de sucursală, sub conducerea soţiei sale. Interesant, n-am ce zice!

— Da, foarte interesant! scrâşni femeia. Lasă că vei afla tu pe propria ta piele cât de interesant este. Puţintică răbdare numai şi-o să-ţi treacă pofta să-ţi baţi joc de mine. Mai rămânem puţin timp aici, vreau să văd numai dacă submarinul tatălui tău nu mă caută. După aceea, voi avea eu grijă să-ţi capeţi pedeapsa, fii pe pace!

Oricât era de curajos, George se simţi oarecum nefireşti. Femeia asta părea de o sălbăticie nemaipomenită şi trebuie să-i fi iubit mult pe bărbatul său, deşi era pirat. Poate că se simţea şi ea atrasă de viaţa de aventuri, fără să-şi dea bine seama cât de criminală era meseria de pirat. Dar ura face din femei adevărate fiare şi ele devin mult mai crude decât bărbaţii stăpâniţi de acest sentiment nedemn.

George tăcea. Nu voia să-şi dea pe faţă încrederea ce o avea că în cele din urmă va fi salvat, totuşi, căci în felul acesta şi-ar fi îngreuiat situaţia. De aceea, făcu o mutră înspăimântată şi, prefăcându-se disperat, se întinse înapoi pe spate.

— Aha! Îţi dai singur seama că lucrul devine serios, zise soţia piratului, râzând. Da, tinere, îţi închipui, se vede, că te poţi aştepta la milă din partea mea. Pentru că sunt femeie. Te-nşeli amarnic, căci am atacat până acum multe vapoare pe socoteală proprie şi i-am dai gata pe mulţi bărbaţi, care se apărau vitejeşte. Vei căpăta o pedeapsă care va potoli setea mea de răzbunare. Acum, te rog să stai liniştit, să nu cumva să strigi, altminteri paznicul te va lua imediat în primire. Să nu crezi, însă. Că vei fi ucis repede de el, îţi va tăia numai limba. După cum a şi făcut-o cu omul care zace alături de tine. Acela e un prizonier pe care l-am dat jos de pe un vapor. Urma să rămână la mine ca bucătar, a vrut însă, să facă pe şmecherul şi anul trecut a încercat să prevină un vapor. Acum nu mai poate striga.

George se înfioră. Femeia aceasta era un adevărat diavol – el nu şi-ar fi putui închipui că într-un trup atât de frumos ar putea să zacă atâta cruzime.

— Voi tăcea, îmi dau acum seama că femeile pot fi mai sălbatice decât bărbaţii, zise el încetişor.

— Da, tinere – răspunse pirata – aşa suntem noi şi vei vedea în curând că nu te-ai înşelat.

Râzând batjocoritor, se întoarse spatele şi se depărtă.

George începu să chibzuiască cu înfrigurare. Trebuia să se ajute

singur, căci femeia asta va izbuti fără îndoială să-l schilodească sau să-l ucidă, dacă va vedea că se apropie camarazi lui ca să-l salveze.

Privi pe furiş la tovarăşul său de suferinţă. Nenorocitul se uită după femeie, scrâşnind din dinţi. George era încredinţat că va avea în el un tovarăş preţios, dacă va întreprinde o încercare de fugă. Şi asta trebuia să se întâmple curând, înainte ca pirata să fi aflat unde se află submarinul şi înainte ca să-şi aducă la îndeplinire răzbunarea George făuri un pian foarte îndrăzneţ care avea însă perspectiva de izbândă. Întoarse cu băgare de seamă capul spre paznicul cu mutra fioroasă. Polinezianul privea chiar peste parapetul scund al vasului, spre răsărit, unde poate că zărea submarinul.

Atunci George se aplecă puţin spre nenorocitul său tovarăş şi şopti:

— Ridică-te cât se poate de repede!

Mâinile tânărului erau legale pe piept şi pe faptul acesta îşi sprijinea el planul. Desigur că şi tovarăşul său ştia că-i aşteaptă o moarte grozavă şi că era mai bine să încerce totul pentru a scăpa, chiar dacă şi-ar pierde viaţa cu prilejul acesta.

Nenorocitul dădu uşor din cap, apoi, când George îşi reluă poziţia, scoase un sunet nearticulat şi-şi ridică repede partea superioară a trupului.

Polinezianul se răsuci pe călcâie, apoi se aplecă peste omul cel mut şi-l ameninţă cu cuţitul.

V.
SFÂRŞITUL FEMEII PIRAT.

CU O FORŢĂ NEBĂNUTĂ, George îşi repezi mâinile legate şi nimeri exact în bărbia paznicului, care se prăbuşi pe punte, gemând înăbuşit. Deşi avea o statură de uriaş, lovitura pe care o primi îl ameţi cu desăvârşire. De fapt, peste câteva minute avea să-şi revină, dar în vremea asta George se va fi eliberat.

Fără să piardă o clipă, întinse repede mâna să ia cuţitul polinezianului, dar acesta îl strângea cu atâta putere, încât tânărul nu îl putu smulge.

Atunci îi veni în ajutor mutul. Cu mâinile-i legate, dădu şi el o lovitură puternică în stomacul sălbaticului, încât acesta care tocmai începuse să-şi vină în fire, se prăbuşi din nou.

Acum izbuti George să-i scoată cuţitul din pumnul încleştat. Tăie repede legăturile mutului, care-l eliberă apoi pe el.

— Trebuie să ne facem repede vânt peste bord – îi şopti George. Submarinul tatălui meu va fi pe aici şi ne va lua pe punte.

Dar mutul dădu din cap. Faţa lui se schimonosi de furie, apoi luă o măciucă groasă pe care o găsi la îndemână şi porni spre chepengul pe unde dispăruse pirata. Voia să se răzbuna şi George recunoscu îndată

că ar fi fost cu neputinţă să-l oprească.

În clipa aceea în deschizătură se ivi capul unui sălbatec: mutul sări înainte, ca o panteră şi măciuca izbi cu putere în capul nenorocitului, care se rostogoli pe scări cu un răcnet de moarte.

George îşi dădu seama că trebuia să fugă repede, chiar dacă va fi nevoit să facă zgomot. Mutul stătea ca un zeu al răzbunării. În dreptul deschizăturii, gata să izbească cu sete în cel dintâi care va scoate capul afară.

George sări repede pe uscat, îşi îndesă mâinile de ramurile din tufişul lângă care se afla micul bric, apoi îşi făcu loc, cu băgare de seamă, printre trunchiurile copacilor.

Înainte de a dispărea cu desăvârşire, mai aruncă o privire îndărăt. Nenorocirea mutului îl impresionase mult. Omul acesta vrednic de compătimit, îndurase o soartă grozavă.

George se gândea să-l la cu dânsul şi să-l îndemne să rămână pe submarin, sau să se înapoieze în patria lui. Dar acum era prea târziu, prin acţiunea lui nechibzuită se trădase şi trebuia să ducă până la capăt lupta începută.

Şi iată că se ivi un al doilea sălbatic, care se apăra însă de loviturile mutului cu o scândură lată ce o ţinea deasupra capului. Dar nu-i ajută la nimic, căci nenorocitul schilodit părea să fie înfuriat la culme. Cu măciuca de lemn tare, el izbi pavăza polinezianului. Care se făcu ţăndări şi el însuşi se rostogoli, ca şi tovarăşul său, pe scările ce duceau în interiorul vasului.

George începu să tragă nădejde că albul va izbuti să-i înlăture şi pe ceilalţi care făceau parte din echipajul bricului. Deodată însă, dinăuntrul vasului răsunară împuşcături. Ele erau trase dintr-un pistol cu repetiţie, de calibru mare, după cum îşi dădu seama îndată George, amintindu-şi că pirata avea la brâu o astfel de armă. Dindărătul vreunui adăpost sigur, ea trăgea asupra mutului înfuriat şi gloanţele nu-şi greşiră ţinta. Scoţând un ţipăt ascuţit nenorocitul ridică braţele, se răsuci ca o morişcă de câteva ori, apoi se rostogoli pe scară întocmai ca şi cei doi sălbatici pe care îi doborâse cu măciuca.

Pentru George sosise vremea să dispară cât mai repede. Ştia că pirata – femeia aceasta plină de energie – va pune oamenii săi să-l caute. Şi el habar n-avea cât de mare era insula şi ce ascunzişuri tăinuia.

Ferindu-se să facă zgomot, se furişă printre crengile tufişului. Singura armă ce o avea era cuţitul pe care-l luase de la paznicul ameţit şi cu ajutorul lui fu în măsură să înlăture piedicile din drum. Adică în primul rând mărăcinii care îi tăiau calea la fiece pas.

Nu trecu însă mult şi îndărătul său se produse o larmă infernală Glasuri străine se amestecau într-un vuiet grozav şi deodată răsună lămurit vocea energică a piratei.

Instinctiv, George îşi dădu seama că ea îi aţâţa pe sălbatici să pornească în urmărirea lui. Atunci începu să-şi facă drum cât putu mai repede prin desiş şi în cele din urmă ajunse la coastă. Plaja avea o lărgime de numai un metru, şi când George sări pe ea văzu pupa submarinului, care tocmai dispărea la capătul de nord al insulei.

Câteva clipe se simţi cuprins de disperare. Dacă nu s-ar fi oprit ca să privească la lupta dintre mut şi polinezieni, ar mai fi prins submarinul.

Acum trebuia s-aştepte până ce el va fi înconjurat toată insula. Asta putea să mai dureze mult căci văzuse bine că mergea cu viteză foarte redusă Desigur că tovarăşii cercetau cu de-amănuntul insula ca să dea de bricul pe care nu se putea să nu-l fi observat.

George îşi reveni repede în fire, spunându-şi că nu trebuia să rămână cu mâinile în sân, căci nu va trece mult şi polinezienii îi vor fi găsit urma iar împotriva lor nu s-ar fi putut apăra cu cuţitul.

Nu stătu mult pe gânduri, ci începu să alerge spre sud, făcând paşi cât mai mari. Voia să iasă în întâmpinarea submarinului, care în curând va fi terminat cu cercetarea coastei de nord şi răsărit.

Plaja era lungă de câteva sute de metri, apoi începeau tufişurile, în care s-ar fi putut ascunde. Dacă va avea noroc, polinezienii nu vor fi ieşit din desiş înainte ca el să fi ajuns la aceste tufişuri.

Dar, când nu mai avea decât vreo cincizeci de metri până la ele, auzi îndărătul său ţipete ascuţite. Tot fugind, întoarse capul şi văzu opt sălbatici care alergau ca nişte cerbi după el.

George era cu vreo două sute de metri înaintea lor. Dându-şi seama că e în joc viaţa lui, goni şi mai nebuneşte, şi când ajunse la tufişuri şi întoarse capul, văzu cu bucurie că îi lăsase pe ceilalţi cu mult în urmă.

Din fericire, tufişul în care intră nu era prea des. Avea o lungime cam de patruzeci de metri, apoi venea iar plaja care ducea încă vreo sută de metri până la capătul de sud al insulei. George ajunse acolo înainte ca polinezienii să se ivească din tufişuri.

Acum avu, însă, o mare dezamăgire. Când coti pe după capătul insulei, cu gând să o la de-a lungul coastei de sud, constată cu spaimă că desişul înainta atât de mult spre apă. Încât nu mai rămânea nici-o potecuţă pentru a putea alerga în voie.

Trebuia, deci, să-şi croiască drum printre tufe, care aici erau foarte dese şi împletite cu liane şi mărăcini.

George îşi zise imediat că polinezienii îl vor putea ajunge curând, căci se vor lua după urmele lăsate de el. Afară de asta puteau înainta mai repede decât el, deoarece le făcuse o potecă, pe când dânsul trebuia să-şi croiască drum cu cuţitul.

Atunci făuri un plan îndrăzneţ. Înaintă încă vreo cincizeci de metri în desiş, apoi, ferindu-se să facă cel mai mic zgomot, se strecură printr-un desiş, ale cărui ramuri ajungeau până la apă.

Acolo îşi dădu drumul în undele mării, ţinând cuţitul între dinţi şi tot aţinându-se pe lângă ţărm. Înotă înapoi. Îşi făcuse socoteala că polinezienilor le va trebui câtva timp până s-ajungă la locul unde dispăruse el. Apoi vor începe să caute acolo, căci vor presupune că el se ascunsese în vreun copac sau într-un tufiş. Nu le va trece însă prin gând că el va înota înapoi prin apă.

Era primejdios ceea ce îşi propusese să facă, deoarece „rechinii de fund”, care ţâşnesc brusc în sus, roiau, desigur, în număr mare în faţa insulei. Totuşi îşi luă inima în dinţi şi înotă cu băgare de seamă, cu auzul încordat spre desiş, pentru a prinde vreun zgomot suspect. Dar polinezienii crescuseră în păduri şi se pricepeau să se strecoare pe nesimţite prin desişul cel mai încâlcit.

Când ajunse la capătul de sud, George deveni şi mai atent. Se încleştă de malul râpos şi se târî înainte, până putu să cuprindă cu privirea coasta de apus.

Îi zări pe sălbatici venind. Uriaşii mergeau aplecaţi şi toţi opt erau înarmaţi cu măciuci şi cuţite. Mutrele lor fioroase îi dădeau de înţeles fugarului că e pierdut dacă vor da de el.

Acum ajunseseră în locul pe unde George pătrunsese în desiş. Căpetenia lor cercetă câteva clipe locul, apoi vorbi ceva în şoaptă cu oameni săi, în vreme ce un rânjet sinistru îi schimonosi şi mai mult faţa.

Mica trupă se făcu nevăzută în desiş. George aşteptă câteva minute, căci îşi închipuia că sălbaticii vor ajunge repede la locul unde dispăreau urmele sale. Apoi vor trimite, desigur înapoi un om de pază, de care nu trebuia să se lase surprins.

Cu băgare de seamă el sări pe plajă. Fără să vrea, se întoarse încă o dată şi privi spre mare, în nădejdea că va zări submarinul. În locul acestuia, însă, văzu la picioarele sale un corp negricios, care ţâşni din adâncul apei. Era un rechin enorm, de care scăpase, ca prin urechile acului în ultima clipă.

George răsuflă adânc. Fusese ameninţat, din două părţi în aceiaşi timp, de o moarte grozavă Avusese el noroc orb, căci dacă polinezienii ar fi întârziat numai puţin rechinul l-ar fi înhăţat, târându-l în adânc.

Acum nu mai era timp de pierdut Trebuia să treacă prin locul pe unde pătrunseseră sălbatecii în desiş. Dacă vor fi pus o santinelă acolo, soarta îi era pecetluită.

George avu însă noroc. Se furişă repede şi fără zgomot, apoi stătu liniştit câteva clipe şi asculta, ţinând cuţitul ridicat în mana dreapta.

Totul rămase liniştit. Şi tânărul se-ntoarse şi o luă la fugă de-a lungul plajei, spre nord. După ce făcu vreo sută de metri, se apropie iarăşi de desiş, aşa încât fu acoperit pe jumătate de ramuri. Privi din nou îndărăt, dar nu zări pe nimeni.

Văzu însă altceva, care-l umplu de bucurie. Dinspre capătul de sus,

submarinul venea cu viteză redusă. În turn se aflau căpitani, Rindow, doctorii Bertram şi credinciosul său Petre. Înaintă repede câţiva paşi, agitând braţele, apoi arătă spre desiş, făcând semne de prevenire.

Ştia că tovarăşi l-au priceput şi-l văzu imediat pe Uriaş, pe Kard şi alţi câţiva camarazi sărind din turn pe punte. Submarinul pomi de-a lungul coastei, ier marinari stăteau lângă parapet cu granatele de gaze pregătite.

Înainte ca vasul să fi ajuns în dreptul locului din desiş, pe unde dispăruseră sălbaticii. Polinezienii dădură buzna dintre copaci, dar, din fericire, nu priviră spre sud, ci de-a lungul plajei. Îl văzură pe George şi, scoţând ţipete ascuţite, începură să alerge spre el.

Nu observaseră „Dox”-ul, care se apropia pe nesimţite; Fără a sta mult pe gânduri, marinari zvârliră grenadele cu gaze, care explodară imediat. În clipa următoare, sălbatecii începură să se clatine, căzură la pământ şi rămaseră ameţiţi pentru 24 ore.

George începu să joace de bucurie. Totuşi, în clipa următoare, avu presimţirea unei primejdii apropiate – privi repede spre dreapta pentru ca apoi să sară cu iuţeala fulgerului înapoi în desiş. Îşi sfâşie hainele de mărăcini, în schimb scăpă de glonţul pe care pirata îl trăsese asupra lui. Sălbatica femeie se furişase lângă el, ba poate că se ascunsese chiar alături de dânsul în desiş, căci se afla numai la o depărtare de cincizeci de metri.

Cu coatele, îşi făcu loc tot mai adânc în tufiş, apoi şuieră un al doilea glonte deasupra capului său. Pirata ştia, deci, că ei se strecurase prin punctul acela în tufe.

În clipa următoare, însă. Porniră împuşcături dinspre submarin. Întâi se auzi pistolul greu al lui Petre şi după câteva clipe, detunăturile puternice ale carabinelor.

Vreo cincisprezece împuşcături sfâşiară văzduhul, apoi George auzi duduitul motoarelor, care până atunci funcţionaseră încet de tot. El scoase capul cu băgare de seamă din tufiş şi văzu că femeia pirat dispăruse. Fusese oare nimerită de gloanţele marinarilor şi căzuse pe spate în desiş? Sau găsise aceeaşi scăpare ca şi George şi se afundase repede în adâncul desişului? În cazul acesta, el nu putea cuteza să-şi părăsească ascunzătoarea, căci sălbatica femeie va încerca, desigur, să-l împuşte chiar dacă şi-ar primejdui propria-i viaţă. Ea ştia că prin asta i-ar fi căşunat cea mai mare durere căpitanului Farrow, pe care-l ura atât de mult.

Submarinul se apropie repede şi opri direct în faţa punctului unde se afla George în desiş.

— Ei, George, norocul nu te-a părăsit nici de data asta! strigă căpitanul, jumătate în glumă, jumătate în serios. Acum, hai, vino repede la bord!

— Unde a rămas femeia? întrebă George. Ea ne urăşte, căci

piratul căruia i-am făcut de petrecanie pe insula lui Tacato este soţul ei. Ne-a jurat răzbunare şi-şi va ţine jurământul, dacă va avea putinţa s~o facă.

— După primele împuşcături s-a prăbuşi în desiş, zise Farrow. Vom ţine sub observaţie punctul acesta. Vino repede. Căci alţi duşmani nu cred să se mai afla pe insulă.

George privi, totuşi, spre dreapta. Dar nu descoperi nimic suspect Aşadar, femeia fusese probabil culcată la pământ de gloanţele camarazilor.

Fără sa mai stea pe gânduri, ieşi repede din tufiş, îşi făcu vânt peste parapetul submarinului şi se aruncă în braţele tatălui său, care-l strânse cu dragoste la piept.

Rămaseră câteva clipe strâns îmbrăţişaţi, apoi căpitanul zise:

— Acum trebuie să pornim încetişor mai departe, până vom ajunge la punctul unde a dispărut pirata. În vremea asta, ne vei putea povesti peripeţiile prin care ai trecut.

Tânărul se supuse şi când sfârşi. Farrow zise:

— Avem o duşmană foarte primejdioasă, după cum văd. Femeile care pierde ceea ce au mai scump devin mai răzbunătoare decât fiarele sălbatice. Acum cred şi eu că n-a fost atinsă de gloanţele noastre, a fugit în desiş, pentru ca să pun la cale vreo ticăloşie împotriva noastră.

— De aceea cred c-ar fi mai bine să facem un mic ocol în jurul locului cu pricina, propuse George. De ce să ne expunem degeaba gloanţelor ei? E de ajuns dacă îi vom lua sau distruge bricul, căci atunci va rămâne fără nici-un fel de apărare pe insulă şi englezii – pe care îi vom înştiinţa printr-o radiogramă – vor da de dânsa.

— Ai dreptate, încuviinţă Farrow. Cu ajutorul ocheanelor, putem vedea dacă s-a ascuns în desiş sau dacă a fost nimerită de gloanţele pe care le-am tras asupra ei. Vom face însă cum spui tu, îndepărtându-ne puţin de ţărm. Se poate întâmpla să aibă cu dânsa câţiva sălbatici care să arunce asupra noastră suliţele lor.

Farrow dădu timonierului comanda şi submarinul făcu imediat un ocol mare spre apus. Trecură încetişor prin faţa locului unde stătuse pirata, dar în desiş nu se vedea nici urmă de ea.

— Trebuie să intrăm cu bărcile de aluminiu în golful îngust în care se află bricul piratei, zise George. Dacă zace pe undeva rănită sau moartă, vor da ei, englezii, de dânsa. Eu nu cred, însă, ca femeia asta să fi murit – presimt că ne va supune încă la grele încercări.

— Vom vedea, răspunse Farrow. Pentru mine, principalul e că te văd pe tine teafăr. Înainte deci! Vom opri în faţa golfului şi vom pătrunde într-unsul cu bărcile.

Submarinul pomi încet mai departe, până ajunse la punctul cu pricina, acolo se opri. Şi trei bărci de aluminiu fură montate şi puse pe

apă. În prima, care porni imediat se aflau George şi Petre.

Tânărul ardea de nerăbdare să-i dovedească piratei că nu era de glumit cu el. De aceea, îl îndemnă pe Petre să vâslească de zor şi izbuti s-o ia cu mult înaintea celorlalte două bărci.

Deodată, însă, un sentiment nelămurit de frică puse stăpânire pe el. Căci tocmai când voiau să cotească pe canalul îngust, le ieşi înainte bricul piratei. Părea condus de o mână nevăzută, căci pe punte nu se zărea nimeni.

— Petre, asta e foarte ciudat! zise George. Trebuie să încercăm, însă, să ajungem pe bord, căci nu pot fi pe vas decât pirata şi câţiva polinezieni.

Uriaşul vâsli spre bric, încredinţat că nu avea de ce să se teamă.

Deodată, la prora micului vas se ivi făptura înaltă a femeii. Un tun uşor, mobil, dintr-acelea care se află pe bordul balenierelor, apăru brusc între mâinile ei şi cu un zâmbet sinistru îndreptă ţeava spre cei doi din barca de aluminiu. În mai puţin de o clipă, se putea produce detunătura, care avea să-i sfâşie în bucăţi.

George şi Petre nu-i observaseră, însă, pe tovarăşii de pe submarin. în aceeaşi clipă când pirata se ivi îndărătul micului ei tun, îndreptându-l ameninţător spre cei doi camarazi. Jean Brike aţinti şi el ţeava „păpuşii" sale spre bric.

Cu o clipă mai înainte ca femeia să tragă, ghiuleaua ţâşni ca o săgeată şi se sparse pe puntea vasului duşman, împrăştiind gazele cu care era încărcată. George şi Petre mai văzuseră doar că pirata îşi înălţă trupul, făcu o mişcare încordată cu braţul, pentru ca apoi să se prăbuşească greoi, ca un butuc.

— E în regulă, zise Petre. Acum ne putem înapoia fără teamă la submarin. Tot nu ne putem urca pe bric, deocamdată ci de-abia peste o jumătate de ceas.

Vâsli înapoi spre vasul lor şi acelaşi lucru îl făcură şi celelalte două bărci.

— De fapt, n-are nici-un rost să mai facem o percheziţie pe bric, zise George. Când fură lângă submarin. Dacă vom transmite acum o radiogramă englezilor, nu va trece mult şi vor veni să-i la în primire pe femeie şi pe complicii ei.

— Da, George, chiar aşa am hotărât când Jean a trimis ghiuleaua, zise Farrow. Vom pleca deci imediat de aici. Daţi-i drumul, camarazi, bărcile sub punte. Întindeţi antena apoi la drum!

Comenzile sale fură îndeplinite cu repeziciune şi exactitate.

Submarinul începu să se legene încetişor pe valurile uşoare, în vreme ce telegrafistul transmitea în lumea largă vestea cu pricina.

Se scurseră câteva minute. Submarinul aştepta răspunsul autorităţilor engleze, care nu întârzie mult. Venea din partea guvernului din Singapore şi i se aduceau mulţumiri călduroase

căpitanului Farrow pentru ajutorul preţios ce-l dăduse în lupta împotriva piraţilor din Oceanul Pacific. Cu toate acestea telegrama spunea în încheiere că guvernul englez va depune toate eforturile ca Farrow să fie închis şi submarinul său distrus în scopul acesta fuseseră trimise forţele necesare. Anglia trebuia să încerce prin toate mijloacele să pună mâna pe el.

Căpitanul pricepu aluzia din această telegramă „Prin toate mijloacele”, însemna că şi avioanele care manevrau pe aici erau în căutarea lui. Se impunea, deci, să disparã cât mai repede.

Comenzile sale fură îndeplinite cu iuţeala fulgerului şi fără nici-o scăpare din vedere. În câteva minute, submarinul era gata de scufundare şi când Farrow dădu comanda să fie umplute tancurile de balast se şi auzi în depărtare zbârnâitul unor motoare puternice, care sporea cu o repeziciune uimitoare.

— Aha! Se înapoiază escadrila de avioane, zise Farrow, fără să-şi piardă cumpătul.

Stătea pe ultima treaptă a scăriţei turnului şi tocmai închidea capacul.

— Cred că până să fie ele aici, noi ne vom fi lăsat destul în apă ca să nu mai putem fi văzuţi, adăugă el.

Inginerul Hagen. Care se afla în cabina de comandă aprobă din cap şi zise:

— Eu am cercetat mai înainte apa cu atenţie şi pot spune că ne afundăm acum într-un loc unde englezii nu ne vor putea descoperi niciodată. Aici, jos, trebuie să fie vreun izvor care răvăşeşte nămolul. Fundul e tulbure de tot. Aşa că nici-un aviator nu ne va putea zări.

— Cu atât mai bine, răspunse Farrow, râzând. Vom rămâne liniştiţi până se va lasă întunericul şi ne vom îngădui o odihna binemeritata, după toate prin care am trecut în ultimul timp.

După câteva minute, „Dox”-ul se aflã pe fundul canalului între insule. Mai erau câteva ceasuri până să se însereze şi în vremea asta se puteau odihni.

Când ieşiri din nou la suprafaţă, o linişte mormântala domnea în jur. Englezii vor fi descoperit, deci, bricul, precum şi pe sălbatici ameţiţi de gazul cel minunat. „Dox”-ul porni încet spre răsărit, sub cerul înstelat al nopţii.

— Ei, dragă George – îi zise Farrow fiului său – iar ai avut parte de o aventură frumoasă. Nădăjduiesc, însă, că va fi şi cea din urma.

Aventurile submarinului Dox 035

Hans Warren

I.

UN MONSTRU MARIN.

— DUMNEZEULE SFINTE! Ia te uită, tată, ce de rechini mai aleargă prin faţa noastră! Strigă George înmărmurit Ce să se fi întâmplat oare? Să fi mirosit de departe vreo pradă? Altminteri ce să fie, graba asta pe ei?

— E într-adevăr ciudat, făcu Farrow. Mai degrabă îmi vine să cred că au luat-o la fugă. Poate că presimt vreo catastrofă naturală, care se va produce curând prin apropiere.

— În cazul acesta, cred c-ar fi nimerit să mergem şi noi după ei, propuse George. N-avem nici o ţintă hotărâtă şi în felul acesta scăpăm de catastrofa pe care o bănuieşti.

— Ai dreptate, încuviinţa căpitanul. Plundow, direcţia nord-est!

— Am înţeles! Răspunse timonierul, apoi vasul făcu un viraj şi porni după rechinii care brăzdau apa cu trupurile lor uriaşe.

— Interesant! Murmură Farrow, care observa dihăniile prin ocheanul său. Sunt şi rechini tigri printre ei, după cât pot vedea. Monştrii aceştia, care sunt cei mai sălbatici reprezentanţi ai speciei, n-o iau ei la fugă fără vreun motiv temeinic. Mai curând aş fi crezut că s-au luat după ceilalţi rechini, ca să-i sfâşie, dar văd că se aflã în mijlocul lor, ba chiar gonesc împreună. Ciudat!

Stătu pe gânduri câteva clipe, apoi dădu comanda în portavoce:

— Toată forţa la motoare!

Un val înspumat se ivi la proră şi vasul ţâşni ca o săgeată. Pe rechinii care goneau, Farrow nu i-ar fi putut ajunge nici dacă ar fi pus în funcţiune compresoarele, de aceea se mulţumi să urmeze direcţia în care fugeau ei, căutând să nu-i scape din ochi.

Trebuie să se fi petrecut ceva grozav în natură, căci din nou ţâşni un număr mare de rechini prin faţa submarinului şi tovarăşii din turn văzură lămurit că, alături de rechinii albi şi alţii mai mici, se aflau şi fioroşii „tigri”, care de obicei nu-şi prea cruţă rubedeniile.

Acum însă alergau cu toţii laolaltă, fără gânduri duşmane, preocupaţi numai să-şi salveze viaţa.

Farrow îl chemă pe Bertram în turn.

— Doctore, ce să-i fi îndemnat pe rechinii ăştia s-o ia la goană atât de brusc? Întrebă el. Vine din nou un cârd întreg dinspre sud. Drace! Par să fie înnebunite de groază, dihăniile – aşa ceva n-am mai văzut!

Din fugă, un rechin enorm izbi cu atâta forţă partea dreaptă a submarinului, încât acesta fu zguduit cu putere. Ameţit pe jumătate, monstrul se roti de câteva ori ca o sfârlează, se dezmetici însă şi porni din ce în ce mai repede după tovarăşii săi.

— Foarte ciudat – zise doctorul Bertram – nici eu n-am mai

văzut aşa ceva. Ce să însemne asta? Spaima pare să le fi luat minţile. Eu nu cunosc însă nici un monstru marin care să fie în stare să provoace o astfel de panică. Chiar şi uriaşii „tigrii”, care altminteri le pun pe fugă pe toate celelalte soiuri de rechini, par cuprinşi de o spaimă nemăsurată. Domnule căpitan, singura explicaţie cu putinţă e că se pregăteşte vreo catastrofă groaznică, să zicem o erupţie vulcanică sau un cutremur marin. Animalele presimt astfel de catastrofe cu mult înainte de a se produce.

— La fel mi-am spus şi eu, zise Farrow. De aceea am şi dat ordin să mergem după rechini – păcat numai că nu putem alerga tot atât de repede ca ei. Mă gândesc dacă n-ar fi bine să pun în funcţiune compresoarele, dar aş vrea să cruţ motoarele, atât cât se poate. Te pomeneşti că vom avea nevoie de toată forţa lor ca să putem scăpa de catastrofa ce pare că se apropie.

— Cu toate astea, nu pot observa nici o schimbare atmosferică, nici o culoare deosebită a cerului, cum se întâmplă de obicei când e să se producă vreo catastrofă dintr-acestea, zise doctorul. Marea e şi ea liniştită şi-şi păstrează culoarea normală. Nu ştiu ce să mai cred, zău aşa! Ia te uită, trei, patru, ba şase „tigrii” vin glonţ şi sunt tot unul şi unul. Domnule căpitan, toată ştiinţa mea se sfârşeşte aici; îmi frământ creierii, dar nu-mi pot explica ce le-o fi înnebunit într-atâta pe dihăniile astea. Chestia nu e numai foarte ciudată, ci şi îngrijorătoare. Aş fi dorit să nu fiu pe aici, sau, cel puţin, să putem goni tot atât de repede ca rechinii ăştia înspăimântaţi.

— Ei, dragă doctore, ce ni se poate întâmpla, dacă zici că nu prevezi vreo erupţie vulcanică? Întrebă Farrow. Te pomeneşti c-or fi niscaiva balene uriaşe îndărătul rechinilor, sau nişte polipi din ăla grozavi... Însă faţă de ăştia ne putem apăra cu tunurile. Dar, bine George, ce s-a întâmplat?

Farrow şi doctorul priviseră după „tigrii” care goneau nebuneşte spre nord-est George însă se uitase îndărăt, spre sud şi deodată scoase un strigăt care trăda spaimă şi înmărmurire în acelaşi timp.

— Tată, trebuie să fi visat eu... Aşa ceva e cu neputinţă... nici nu există...

— Dar ce-ai văzut, băiete? Întrebă căpitanul speriat. A fost atât de îngrozitor?

George îşi trecu mâna peste ochi şi spuse cu un glas tulburat.

— Îngrozitor..., bine ai zis, tată. Am văzut un rechin enorm, ţâşnind din adânc cu o săritură la care numai cea mai grozavă spaimă de moarte l-ar fi putut îndemna Apoi, un cap groaznic s-a năpustit după rechinul enorm şi l-a înşfăcat, la fel cum înşfacă o ştiucă un peştişor. Domnule doctor, pot exista în adâncul mării astfel de monştri, care să înhaţe un rechin de şase metri lungime?

— George – răspunse doctorul – ai citit tu însuţi în cartea

căpitanului englez, că el prinsese odată un rechin-ciocan, lung de cinci metri, care avea de ambele părţi ale trupului răni grozave. Căpitanul susţine că acest rechin trebuie să fi fost prins între dinţii unui monstru marin. Nu-ţi aduci aminte că în anul 1921 marea a aruncat la ţărm, în Detware-Bay, un animal pe care nici un zoolog nu-l cunoştea şi care avea o greutate de cinci ori mai mare decât a celui mai greu elefant?

— Atunci să ştii că am văzut capul unui asemenea monstru, zise George înspăimântat Era ceva fioros, dragă doctore.

— Fioros? Deloc. E cât se poate de interesant – răspunse Bertram. Îmi pare foarte rău că n-am zărit şi eu spectacolul. Acum voi fi însă foarte atent şi voi cere să mi se aducă repede aparatul de fotografiat.

În vreme ce doctorul ceru prin portavoce să i se aducă în turn aparatul, căpitanul fi zise fiului său:

— George, eşti sigur că nu te-ai înşelat?

— Da, tată, nu m-am înşelat, răspunse tânărul cu hotărâre. Faptul s-a petrecut la cel mult patru sute de metri îndărătul nostru.

— Întunericul se va lăsa în curând – zise căpitanul. Acolo, în depărtare, văd ivindu-se o insulă la care trebuie să ajungem înainte de a se înnopta. Puneţi în funcţiune compresoarele! Strigă el în portavoce.

Motoarele începură să duduie cu putere, apoi submarinul porni înainte, cu viteză sporită.

— De ce atâta grabă, domnule căpitan? Făcu doctorul cu părere de rău în glas. Ar fi păcat dacă monstrul acela se va ivi iarăşi şi noi vom fi departe de el. Nu voi putea face nici o fotografie.

— N-ar fi prea mare pagubă, răspunse căpitanul, calm, mai rău ar fi dacă monstrul d-tale ne-ar asemui cu vreun peşte enorm, căci în cazul acesta ne-am alege cu stricăciuni însemnate.

— Hm..., la asta nu m-am gândit, încuviinţă doctorul. Ai dreptate. Am văzut nu de mult, când cu balena aia, de ce-s în stare astfel de dihănii. Şi o balenă pere să fie slăbuţă de tot faţă de monstrul al cărui cap l-a văzut George al nostru.

— Eu cred că dihania ar fi în stare să muşte submarinul, zise George. A fost un cap enorm, hidos. Mai sunt de părere că numai pe insulă putem găsi adăpost, căci în apă puţin adâncă monstrul nu se poate aţine.

— Păcat, zău e păcat murmură doctorul, că nu m-am uitat într-acolo. Poate că mi-aş fi dat seama dacă e vreo rămăşiţă din vremurile preistorice.

— Întocmai aşa mi s-a părut şi mie, zise George.

— Dumnezeule! Exclamă doctorul necăjit şi tocmai o astfel de privelişte a trebuit să-mi scape mie! E o adevărată lovitură a soartei pentru mine. Şi când te gândeşti c-aş fi putut recunoaşte imediat dacă

monstrul acesta aparţine unor vremuri apuse...

— Domnule doctor, ar fi cu putinţă asta? Întrebă George. Unde să trăiască asemenea dihănii şi cu ce să se hrănească ele?

— Dar bine, George, a văzut doar tu însuţi că monstrul acesta a înhăţat un rechin mare, răspunse doctorul. Că el porneşte adesea la vânătoare de rechini, o dovedeşte fuga „tigrilor" înnebuniţi. George, marea ascunde încă taine pe care nici un om nu le va putea dezlega vreodată. Ah! De ce n-am putut vedea şi eu spectacolul acela!

Doctorul era nemângâiat, dar căpitanul se îngrijea mai mult de submarinul său.

Ce însemna trupul de oţel al „Dox"-ului, faţă de forţa uriaşă a unor asemenea fălci? Se ştie că rechinii cu greutate de 200-250 de kilograme numai – ceea ce înseamnă mici de tot. Taie dintr-o dată un picior omenesc, de parc-ar fi fost retezat cu un bisturiu ascuţit, de un chirurg îndemânatic. Căci fălcile rechinului exercită în cazul acesta o presiune de vreo mie cinci sute de kilograme.

Şi aceştia sunt rechini mici, după cum spuneam... Cei mari, „tigrii", dispun de o forţă cu mult mai însemnată. Şi dacă ne gândim acum că există un monstru care înhaţă un „tigru" lung de şase metri, e lesne să ne dăm seama că fălcile sale vor fi în stare să strivească învelişul de oţel al submarinului, ca pe o cutie de conserve.

De aceea Farrow privea cu nelinişte spre insula de care „Dox"-ul se apropia mereu. Vasul cei minunat alerga cu o viteză ameţitoare şi nici un alt vas construit de mână omenească nu l-ar fi putut întrece. Dar căpitanul ştia prea bine că un astfel de monstru marin putea să desfăşoare o viteză cu mult mai mare, ceea ce îndreptăţea îngrijorarea lui.

Deoarece în curând avea să se lase întunericul, situaţia devenea şi mai primejdioasă, căci numai pe lumină Jean Brike ar fi fost în măsură să răpună monstrul cu tunul său.

La gândul acesta, Farrow ceru imediat prin portavoce ca bătrânul tunar să vină în turn.

Când Jean sosi după câteva clipe, căpitanul îl lămuri pe scurt de primejdia care ar putea să ameninţe submarinul. Brike nu-şi mai pierdu vremea cu vorbe, ci se căţără pe punte, după ce-i strigă ajutorului său – pe care-i luase cu sine – să aducă sus o ghiulea obişnuită şi una umplută cu gaze.

Farrow se mai linişti acum, căci ştia că iscusitul tunar nu se va speria în faţa unui monstru necunoscut şi va trage asupra lui fără să clipească măcar.

Jean Brike descoperi tunul din învelitoarea de pânză şi după câteva clipe sosi şi tânărul său camarad, ţinând sub fiecare braţ câte o ghiulea Brike o luă întâi pe cea încărcată cu materii explozibile, spunându-şi, pe bună dreptate, că împotriva unui astfel de monstru

necunoscut, era posibil ca gazele să nu aibă efect.

Rămase liniştit lângă tunul încărcat, privind dâra pe care o lăsa vasul în urma sa Era gata să tragă, când se va ivi din apă dihania.

— Cred că în câteva minute ajungem la insulă, îi zise Farrow lui George. A! Văd colo şi un golf adânc şi îngust, în care vom fii în deplină siguranţă.

— De fapt, îmi pare rău – zise George – aş fi vrut să mai văd o dată monstrul. Acum se va întuneca în curând şi nu-l voi mai putea vedea. Ar fi fost minunat dacă am fi putut face nişte fotografii.

— Pentru ştiinţă, asta ar fi fost de cei mai mare interes – încuviinţă Farrow – dar e mai bine aşa! Mă lipsesc de fotografii, în schimb rămân cu vasul nevătămat După descrierea ta, monstrul e mai mare decât submarinul nostru şi în caz că ne-am fi întâlnit cu el, noi am fi fost cei învinşi. Ia te uită, pare că s-au adunat o groază de rechini în golful acesta... E foarte interesant!

Într-adevăr, în golful îngust în care intra acum submarinul se îngrămădeau rechini de diferite mărimi, care căutau să se pună la adăpost de grozavul monstru. Farrow dădu imediat comanda să se încetinească viteza, căci submarinul trebuia să-şi facă loc cu greu printre trupurile dihănii lor.

Acestea păreau stăpânite încă de spaimă, căci tovarăşii din turn observau că „tigrii" uriaşi nici nu se gândeau să-i atace pe rechinii de nisip, asupra cărora s-ar fi năpustit cu lăcomie în alte împrejurări.

— Pare că încă mai simt apropierea monstrului, zise cu bucurie doctorul. Poate că tot izbutesc să mai tac nişte fotografii. Se lăsă repede pe puntea submarinului şi se îndreptă spre pupă. Acolo se opri şi îşi aţinti privirea pe întinsul mării, stând cu aparatul pregătit. Dorea din toată inima să se ivească monstrul, care, oricărui alt om, i-ar fi produs o groază nemărginită. Aproape tot atât de mult dorea şi Jean Brike să dea ochii cu dihania. ca să-şi poată dovedi dibăcia.

Submarinul înaintă în interiorul golfului şi la vreo douăzeci de metri de capătul lui, Farrow ordonă să fie stopat. Rechinii se dăduseră deoparte şi se îngrămădiseră acum îndărătul vasului.

Erau printre ei unii care te vârau în sperieţi – „tigrii" de vreo opt metri lungime, care prin însăşi forma lor arătau că sunt cei mai repezi şi sălbatici dintre toţi rechinii. Înotau aproape de tot de submarin, fără să se sinchisească nici acum de fraţii lor mai mici, care se învârteau prin mijlocul lor.

— Monstrul pare să fie într-adevăr prin apropiere, îi zise căpitanul lui George. Te pomeneşti că doctorul tot are noroc şi va putea să ia vreo fotografie interesantă, deşi întunericul se va lăsa curând.

— Ah, ce frumos ar fi să-l putem vedea mai bine! Zise George. De data asta nu voi mai fi atât de înspăimântat ca prima oară. Dar lasă

c-a fost şi o privelişte fantastică, când căpăţâna aceea de zece ori mai mare ca a unui crocodil s-a ivit din apă. Înhăţând rechinul. Cred că doctorul se va înspăimânta atât de tare dacă se va mai ivi o dată capul acela hidos, încât va uita cu totul de fotografiile lui.

— Eu unul aş dori să fie cât mai departe de noi – zise căpitanul – căci mă tem pentru submarinul nostru. Nici acum nu mă simt prea liniştit, cu rechinii ăştia în apropierea noastră. Aceasta e o dovadă că monstrul nu se află prea departe. Dihăniile se simt aici în siguranţă, pentru că golful nu e destul de adânc pentru grozăvenia aceea. El nu se va apropia prea mult de uscat, căci, faţă de mărimea-i considerabilă, e prea puţină apă acolo.

— Ah, ce păcat! Strigă George în aceeaşi clipă, uite că se întunecă... şi eu care nădăjduiam să mai zăresc o dată monstrul!...

— Ba eu sunt mulţumit că nu ne va putea vedea, ca să ne atace, zise căpitanul. Din acest motiv, mă voi feri chiar să aprind vreun reflector.

— Şi eu tocmai voiam să te rog să faci asta! Spuse George dezamăgit Recunosc însă că ai dreptate, căci nu trebuie să expunem „Dox”-ul vreunei primejdii. A, uite că vine doctorul...

— Domule căpitan – zise Bertram – n-am putea aduce sus un reflector? Poate că văzând lumină, din curiozitate, monstrul va ieşi la suprafaţă.

— Nu. Dragă doctore – răspunse căpitanul râzând – n-am deloc poftă să stârnesc curiozitatea acestui monstru apocaliptic. Aceeaşi rugăminte i-am refuzat-o şi lui George. Dacă namila aceea, cu căpăţâna ca de crocodil, după cum o descrie George, ne înhaţă vasul, suntem cu siguranţă pierduţi. Nu trebuie să nesocotim primejdia asta.

— Ai dreptate – încuviinţă Bertram – totuşi îmi pare rău că nu pot să-l prind în aparat. Păcat, zău aşa! Ei, dar poate că-l zărim mâine, când vom porni mai departe, căci, după cum se pare, are temeiuri să se aţină pe aici.

— Aş vrea să nu-l mai zărim deloc – zise Farrow – căci nu ţin să mă întâlnesc în largul mării cu această rămăşiţă a vremurilor preistorice.

Jean Brike sosi şi el în turn în clipa aceea şi zise:

— Domnule căpitan, rechinii sunt din ce în ce mai neliniştiţi. Te pomeneşti că monstrul tot izbuteşte să pătrundă în golf! N-ar fi bine să ţinem pregătit un reflector, ca să pot ţinti mai bine, dacă va fi nevoie?

Marea spumega şi clocotea în jurul vasului şi rechinii păreau să se îngrămădească cu toţi spre coastă.

— Bine – zise Farrow, după câteva clipe de chibzuire – vom aduce un reflector pe punte, dar îl vom aprinde de-abia când ne vom încredinţa că situaţia poate deveni primejdioasă pentru noi. A! Uite că răsare şi luna. Luna e puţin acoperită de nori, dar e îndestulătoare ca

să putem recunoaşte ceva.

Dădu ordin să fie adus un reflector şi să fie făcută legătura, iar Jean Brike se Înapoie repede la tunul său.

II.
INDIANUL MISTERIOS.

PETRE URIAŞUL ADUSE REFLECTORUL pe punte şi-l aşeză la locul cuvenit. Era îndreptat înspre mare. Peste pupa vasului şi Petre ţinea mâna pe comutator, gata să-l aprindă la comanda căpitanului.

Doctorul Bertram se îndreptase din nou spre pupă. George părăsi şi el turnul, alăturându-se de doctor. Lumina palidă a lunii cădea peste grămada rechinilor agitaţi, care păreau cuprinşi de o panică de nedescris.

Doctorul şi George priveau cu încordare apa mării. Rechinii deveneau mereu mai sălbatici şi mai înfricoşaţi şi deodată se păru că-şi dau seama că golful nu mai prezintă un adăpost sigur pentru ei, căci o zbughiră spre largul mării.

Nu mai era nici o îndoială că monstrul se afla pe aproape şi că în fiecare clipă putea să se ivească din apă capul înfiorător. George şi Bertram se aplecară peste parapet, Jean Brike privea încordat spre apă şi Petre stătea gata să aprindă reflectorul.

Deodată, George scoase un ţipăt uşor şi prinse cu mâna stângă braţul doctorului.

— Uite colo, la vreo sută de metri depărtare! Exclamă el agitai.

— Da, da, văd şi eu – răspunse Bertram – e însă prea întuneric ca să putem recunoaşte ceva lămurit. Ar trebui aprins reflectorul.

Pe mare se desfăşura o tragedie. Vreo zece rechini săriseră în aer, apoi din apă ţâşni o masă uriaşă, care se putea recunoaşte chiar la lumina slabă a lunii. Murmurul şi plescăitul apei fu întrecut de un zgomot înfiorător, scrâşnetul unor fălci grozave, care prinseseră între ele un rechin. Auziră încă de două ori zgomotul acesta, apoi luna ieşi cu totul dintre nori şi un trup uriaş, negricios, care părea aproape cât o insulă, se afundă în apă. Numai valurile mici, care porneau în toate direcţiile, mai arătau locul unde se ivise monstrul, spre a înhăţa trei rechini.

— Ce păcat că nu i-am putut vedea capul, exclamă doctorul Bertram, dezamăgit Ceea ce am văzut noi afundându-se, a fost spatele dihaniei, cel puţin partea lui cea mai înaltă. Păcat că au dispărut toţi rechinii, împrăştiindu-se în toate direcţiile. Acum se va face nevăzut şi monstrul, probabil că aleargă deja pe sub apă în urma unui cârd de rechini. De ce n-a aprins Petre reflectorul, ca să-i putem vedea capul cel puţini.

— Şi să ne aşteptăm la o vizită a monstrului, zise Farrow care se

apropiase şi el în vremea asta. E mai bine că s-a întâmplat aşa dragă doctore, crede ceţi spun eu! Mulţumeşte-te că ai zărit totuşi ceva ce n-a văzut încă nici un om până azi. Aş dori din toată inima ca grozăvenia să se fi luat după rechini... şi să nu-şi închipuie cumva că vasul nostru e vreun peşte gustos!

— Domnule căpitan, eu aş zice să ieşim din golf, poate putem vedea încotro a apucat-o grosul rechinilor, propuse doctorul. Acolo cred că vom vedea şi monstrul.

— Nu, dragă doctore – răspunse Farrow râzând – sub nici un motiv nu mă mişc de aici până nu se luminează de ziuă. Sunt convins că ne aflăm în siguranţă în locul acesta căci apa nu e destul de adâncă pentru monstrul acela misterios. Ne vom apropia de uscat şi voi priponi vasul.

— Şi eu mă voi duce pe marginea insulei şi voi observa marea prin ochean, zise doctorul. Poate că tot am noroc şi mai văd o dată grozăvenia. Ai văzut şi d-ta acum, căpitane, că poveştile cu şerpii de mare, de care râd toţi, au totuşi un sâmbure de adevăr.

— Fireşte, dragă doctore, nici eu nu spun altfel – încuviinţă căpitanul – şi-ţi doresc chiar să mai vezi o dată monstrul, dacă ţii atât de mult. Voi merge şi cu d-ta, după ce vom fi pus submarinul la adăpost.

„Dox”-ul alunecă uşor spre ţărm. Ca în mai toarte insulele de corali ale Oceanului Pacific, Farrow putu şi aici să se apropie atât de mult de mal, încât să poată coborî uşor pe uscat.

Plaja propriu-zisă, a cărei suprafaţă era acoperită cu praf de corali, avea o lăţime de vreun metru şi jumătate, apoi începea desişul, care acoperea insula în întregime.

Submarinul fu priponit de doi palmieri înalţi, după care căpitanul îi zise lui Bertram:

— Acum să pornim, dragă doctore! M-ai făcut şi pe mine foarte curios. Vom merge pe plajă până la capătul acestui golf îngust poate că avem, într-adevăr, noroc şi zărim încă o dată monstrul acesta al adâncurilor. Până acum, i-am văzut numai spatele, care părea cuirasat în orice caz, fiecare solz – ca să-i zic aşa – era la fel de mare cât un crocodil întreg.

— Da – zise Bertram cu însufleţire – asta am observat şi eu. Îmi pare rău numai că nu i-am zărit şi eu capul, cum l-a văzut George al nostru. Atunci aş fi ştiut imediat din ce categorie face parte. Da, să pornim repede, domnule căpitani.

— Rindow, spunele oamenilor să fie pregătiţi în orice clipă pentru a părăsi vasul imediat, i se adresă căpitanul primului ofiţer, care în timpul lipsei lui Farrow lua de obicei comanda vasului. Nu e exclus ca monstrul să intre totuşi în golf şi să atace „Dox”-ul. Jean să ţină încărcate ambele tunuri, ca să-i poală alunga sau răpune, în caz

de nevoie. Eu cred că nici platoşa unui monstru antediluvian nu va putea rezista unei ghiulele de 7,5 centimetri. George, vi şi tu cu noi, de asemenea şi Petre, căci n-avem de unde şti dacă pe insula asta nu se ascund cumva nişte locuitori primejdioşi. În orice caz, vom lua grenade cu gaza.

Cei patru tovarăşi se înarmară repede cu aceste minunate arme, apoi porniră spre apus, de-a lungul plajei golfului şi ajunseră curând la punctul cel mai îndepărtat, de unde puteau cuprinde cu privirea întreaga suprafaţă a mării.

Îşi duseră repede ocheanele la ochi, dar, deşi priveau cu încordare în toate părţile, nu putură descoperi nimic suspect, nici măcar rechinii care cu puţin timp înainte erau în număr atât de mare.

— Am venit prea târziu, zise doctorul întristat. Ar fi trebuit să pornesc îndată din golf cu una din bărcile de aluminiu şi atunci aş mai fi putut zări o dată monstrul apocaliptic. Nici nu-ţi închipui, dragă căpitane, ce am pierdut cu asta, dar nu numai eu personal, ci întreaga ştiinţă. Măcar o fotografie să fi putut lua! George, va trebui să-mi descrii mai târziu, cu toată exactitatea, căpăţâna aceea, ba să-mi faci chiar şi o schiţă.

— Cu dragă inimă, domnule doctor – răspunse tânărul – cu atât mai mult cu cât priveliştea mi s-a întipărit adânc în minte. Păcat că monstrul a şi luat-o la sănătoasa, dar poate tot avem noroc şi dăm de el mâine, când vom porni mai departe la drum.

— Eu n-aş vrea s-avem deloc „norocul” ăsta – zise Farrow – dimpotrivă, aş fi cât se poate de bucuros dacă n-am mai întâlni dihania în drumul nostru. Şi acum, dragii mei, cred că ne putem înapoia, căci n-are nici un rost să ne mai pierdem vremea privind marea. Întreruperea asta a călătoriei noastre a fost foarte interesantă, dar, ca să fiu sincer, trebuie să mărturisesc că n-aş dori să se mai repete a doua oară. Doctore, de când tot colindăm noi mările, nu ne-a dat în gând niciodată că există astfel de monştri, care să ne ameninţe vasul ăsta al nostru de oţel. De acum încolo, chiar când vom pluti pe marea cea mai liniştită, fără nici un duşman pe aproape. Inima îmi va fi tot grea, gândindu-mă la aceea ce am zărit.

— Domnule căpitan, cu norocul ăsta nu ne mai întâlnim – zise Bertram, cu tristeţe. Aşa ceva se iveşte o singură dată în cursul unei vieţi de om... şi eu am pierdut ocazia!

— Tată! Exclamă deodată George, în fundul desişului pare să ardă un foc. Farrow privi în direcţia indicată şi zise:

— Da, George, ai dreptate. Aşadar, a fost întemeiată presupunerea mea că insula asta e locuită. Înainte! Trebuie să cercetăm ce e cu focul acesta. Dar, fiţi cu băgare de seamă, căci până acum am avut multe surprize neplăcute în partea asta a Pacificului.

George îşi şi aprinsese lampa de buzunar, dar ţinea mâna în dreptul

lentilei, lăsând să treacă numai o dâră slabă de lumină printre degete.

— Putem intra pe aici, zise el încetişor, arătând spre o deschizătură îngustă între tufe. Cred chiar că asta e poteca pe care vin locuitorii insulei în golf, probabil pentru a pescui.

Într-adevăr, cei patru tovarăşi dădură de o potecă îngustă de tot, dar care nu era prea bine întreţinută, fiind acoperită de mărăcini şi liane care îngreunau mult mersul.

Petre o luă în fruntea micului convoi şi începu să reteze cu cuţitul său enorm piedicile din cale. Şi îndeplini treaba fără să facă cel mai mic zgomot, astfel că locuitorii insulei, care aprinseseră focul de lagăr, nici n-ar fi putut observa ceva.

Farrow, George şi doctorul îl urmară în linişte şi cu mare băgare de seamă, ţinând în mâna dreaptă revolverul, iar în stânga grenada cu gaze. Cu armele acestea puteau să se apere de un trib întreg de sălbatici, dac-ar fi fost să se încaiere.

Se apropiau tot mai mult de punctul unde George zărise lumina suspectă şi pe măsură ce înaintau deveneau tot mai cu băgare de seamă.

George, care mergea îndărătul lui Petre, stinse lampa de tot, căci lumina ei, aşa slabă cum era putea fi văzută totuşi de vreo santinelă a presupuşilor băştinaşi.

După alte cincisprezece minute de mers. Uriaşul se opri şi ceilalţi îi urmară pilda. Atunci văzură cu toţii un luminiş mare, în mijlocul căruia ardea un foc, nici un om nu se zărea şi focul era atât de mic, încât nu se putea folosi de el decât o singură persoană.

— Nu pare s-avem de-a face aici cu un trib de băştinaşi, îşi dădu cu părerea George. Poate că e vorba de un vânător singuratic sau de un naufragiat, care tocmai a părăsit luminişul.

— Nu-i exclus să fie aşa răspunse căpitanul. Vom aştepta deci până se va ivi din nou omul, ca să vedem ce e cu el.

În aceeaşi clipă, de undeva răsună un glas sonor, care strigă într-o engleză fără cusur:

— Sahibi, părăsiţi mâine insula şi atunci va dispărea şi monstrul marin. Acum nu trebuie să mă vedeţi încă, dar vă spun că ne vom reîntâlni în curând.

Din ce parte venea glasul acesta, nu putură stabili camarazii – individul putea să stea cocoţat într-un copac, dat tot atât de bine putea să se fi ascuns după o tufă.

Misteriosul personaj auzise, probabil, cuvintele lui George şi Farrow, deşi aceştia vorbiseră cât se poate de încet. Era primejdios pentru tovarăşi să mai rămână acolo, căci străinul putea dispune de arme misterioase.

— E un indian – zise căpitanul. De unde ştie el că monstrul se află în apropierea noastră?

— Sahibi, eu văd mai mult ca alţi oameni – se auzi din nou glasul – întoarceţi-vă la vasul vostru şi plecaţi mâine spre răsărit. Acolo ne vom revedea.

— Haideţi – zise Farrow – să-i ascultăm sfatul.

Cufundaţi în gânduri, porniră îndărăt spre vasul lor şi de-abia când se aflară în cabina căpitanului, doctorul zise:

— Domnule căpitan, putem afirma cu drept cuvânt că Indienii dispun de forţe care vor rămâne veşnic o enigmă pentru noi, europenii. Cum de-a fost cu putinţă ca el s-audă vorbele noastre, rostite în şoaptă? De unde ştia că monstrul ne-a urmărit până la insulă?

— Asta ar fi putut observa după rechinii care au dat năvală aici, răspunse Farrow. Poate că a şi văzut cum monstrul a înhăţat mai adineauri trei rechini. O fi stat aproape de tot de noi, în desiş şi ne-a auzit vorbele. El însuşi a vorbit apoi în altă direcţie şi din pricina ecoului am fost induşi în eroare asupra locului unde se afla.

— Asta ar fi una din explicaţii, prea simplă însă, zise doctorul. Eu judec lucrurile altfel şi spun că acest indian a bănuit ce ni s-a întâmplat. Cuvintele noastre le-a auzit pentru că ne cunoştea gândurile. Astfel de lucruri se întâmplă des în India, căpitane.

— Ştiu, încuviinţă Farrow, însă eu rămân totuşi la părerea mea. Dar vom vedea noi dacă l-am întâlni din nou pe indianul acesta misterios, mâine, când vom porni cu viteză spre răsărit. Ar trebui să aibă un vas rapid, dacă se gândeşte să se întâlnească mâine cu noi.

— Poate că pleacă chiar acum cu un kanu, zise George. Astfel ne-o ia înainte peste noapte.

— Ai dreptate – spuse Farrow. în felul acesta, ar putea să ne facă să credem că el cu kanu-ul lui a mers mai repede decât noi cu submarinul. Eu aş propune să facem un ocol în jurul insulei, cu o barcă de aluminiu, poate-l zărim când pleacă.

— Nu prea aş fi de părere să ocolim insula în barca de aluminiu, zise doctorul Bertram. Ar fi un act de curaj care poate avea urmări grave, căci nu e exclus ca monstrul acela grozav să fie pe aproape şi atunci barca noastră ar fi o musculiţă pentru fălcile lui.

— Aşa e – încuviinţă Farrow – dar, pe de altă parte, cred că nu e nici o primejdie dacă ne vom aţine pe lângă ţărm. Până acolo nu va veni dihania apocaliptică.

— Tată, în cazul acesta mă iei şi pe mine! Exclamă George cu însufleţire. Poate că vedem iarăşi monstrul şi asta ar fi foarte interesant.

— Vii şi dumneata, dragă doctore, sau ţi-o teamă cumva? Întrebă Farrow. Trebuie să-ţi mărturisesc că vreau să întreprind ocolul ăsta în jurul insulei mai mult ca să mă încredinţez dacă mai sunt şi alţi locuitori pe aici, care ne-ar putea pregăti vreo surpriză neplăcută. Îi

voi spune lui Rindow, ca, în timpul absenţei noastre, să ţină capacul turnului închis.

— Bine faci, zise Bertram. Fireşte că vin şi eu, domnule căpitan. Crede-mă că interesul meu ştiinţific merge atât de departe, încât nu m-aş teme de un atac al monstrului asupra vasului nostru, numai dacă prin aceasta aş avea prilejul să-l văd de aproape.

— Eu cred chiar că ai consimţi să-ţi dai şi viaţa, pentru a putea vedea o dihanie pe care n-a văzut-o încă nici un om înaintea d-tale, zise Farrow, râzând. Ce să-i faci, aşa sunt adevăraţi oameni de ştiinţă – nici nu se mai gândesc la persoana lor când e vorba să descopere ceva nou. Dar eu, personal, nădăjduiesc că dorinţa d-tale nu se va împlini. Trebuie numai să stabilim dacă pe insula aceasta singuratică trăiesc sălbatici, care ne-ar putea deveni primejdioşi.

— Aşa, acum să nu mai pierdem vremea! A! Foarte bine ai făcut, dragă Rindow. Tocmai voiam să te chem! Se adresă apoi primului ofiţer, care intra în cabină. Am plănuit să fac, împreună cu George, Bertram şi Petre, o explorare în jurul insulei şi te rog să dai dispoziţii să se aducă imediat pe punte o barcă de aluminiu şi să fie montată la repezeală. După ce vom fi plecat, închide capacul turnului, căci mă tem c-ar putea fi pe insulă băştinaşi, de pe urma cărora ai avea de suferit neplăceri.

Farrow îi povesti pe scurt întâlnirea cu indianul misterios, apoi adăugă:

— Cred, fireşte, că indianul a cam exagerat lucrurile. Pe monstru l-o fi văzut el însuşi, când acesta a înhăţat mai înainte trei rechini fugari; acum, bănuiesc că va pleca imediat cu un kanu spre răsărit, pentru ca mâine, când vom porni şi noi la drum, să-l găsim cu mult înaintea noastră şi să ne prindă mirarea că-i întâlnim. Aşa-mi spune mie judecata că se vor întâmpla lucrurile, dar, pe de altă parte, am auzit destule până acum despre minunile Indiei, ca să nu mă surprindă dacă se va întâmpla altfel, adică dacă acest indian misterios ar dispune, într-adevăr, de forţe oculte, care vor rămâne pentru noi veşnic o enigmă. în sfârşit, vom vedea. D-ta fii Insă cu multă băgare de seamă. Închide capacul tumulul şi cercetează insula numai prin periscop, până ne înapoiem noi.

— Da, domnule căpitan, răspunse Rindow, voi fi cu ochii-n patru, pentru ca vasul să nu fie primejduit, dar mi-aş îngădui să te rog, domnule căpitan, să renunţi totuşi la expediţia proiectată. Dacă ne vom retrage acum o bucată de la ţărm, suntem în deplină siguranţă şi nici cel mai puternic trib de sălbatici nu ne-ar putea face nimic De ce. Dar, vrei să întreprinzi această călătorie primejdioasă în jurul insulei? Afară de pericolele ce v-ar aştepta din partea eventualilor băştinaşi, mai există posibilitatea ca grozăvenia aceea să fie prin apropiere şi atunci, cu siguranţă, aţi fi pierduţi. De ce n-am rămâne până în zori

aici, unde suntem la adăpost şi apoi să pornim înainte, la drum?

— Fireşte, dragă Rindow – încuviinţă căpitanul – ai dreptate şi d-ta, dar trebuie să-ţi mărturisesc că ciudatul indian mă interesează foarte mult. Vreau să stabilesc în mod precis dacă posedă într-adevăr forţele acelea misterioase de care a dat dovadă, în aparenţă, sau nu e decât un înşelător dibaci. Şi de asta m-aş putea încredinţa numai dacă-l voi vedea părăsind acum insula cu un kanu. De monstrul acela marin nu mă tem, căci ei nu va veni prea aproape de insulă, unde apa e puţin adâncă. Afară de asta, cred că vom putea descoperi pe undeva un trib de băştinaşi şi atunci vom şti cei puţin cum să ne rânduim treburile.

— Asta e altă socoteală – zise Rindow. Fireşte că acum nu mă mai împotrivesc planului ce l-ai făurit. Cred însă că n-ar fi rău dacă aş scoate vasul puţintei din golf. Vreau să ţin seamă de îngrijorarea d-tale şt să nu rămân priponit de ţărm.

— Bine, dragă Rindow, chiar asta voiam să-ţi spun şi eu să faci. Aşadar, dă-i drumul!

III.
DIN NOU ÎN PRIMEJDIE.

MARINARI ADUSERĂ ÎN GRABĂ pe punte o barcă de aluminiu şi-i dădură drumul pe apă, peste parapet. Farrow, George, Bertram şi Petre luară loc în ea.

Întreprinderea era într-adevăr îndrăzneaţă – şi camarazii rămaşi pe bordul submarinului priveau cu îngrijorare după cei plecaţi.

Când bărcuţa nu se mai zări decât ca un punct mic pe dunga sclipitoare de apă a golfului, Rindow dădu comanda să se dezlege odgoanele cu care era priponit vasul de cei doi palmieri, apoi, cu ajutorul electromotoarelor, înaintă cu vreo cincizeci de metri în golf, capacul turnului fu închis şi primul ofiţer cercetă cu încordare prin periscop malurile apropiate ale golfului.

În vremea asta, Petre Uriaşul vâslea de zor barca, când ajunse cu ea la capătul golfului, căpitanul dădu comanda s-o ia spre capătul de sud, căci golful, care se afla pe coasta de apus, era numai la câteva sute de metri de acest capăt de sud, pe câtă vreme până la coasta de nord erau câţiva kilometri.

Farrow însă voia s-ajungă repede la coasta de răsărit, nădăjduind să dea acolo peste misteriosul indian.

Cu toate că Petre vâslea fără să facă cel mai mic zgomot, viteza cu care înainta barca era foarte mare. Se aţinea pe lângă ţărm, iar căpitanul, doctorul şi George priveau necontenit spre marea care sclipea în lumina lunii – căci se aşteptau să se ivească monstrul apocaliptic.

— Cred că nu mai avem ce ne teme de dihania aceea, zise Farrow, după câtva timp, când ajunseră la capătul de sud al golfului. Nu se mai zăreşte nici un rechin, au fugit cu toţii şi în cazul acesta nici monstrul nu mai are de ce să se aţină pe aici.

— Dar poate că stă la pândă tocmai prin locurile acestea, aşteptând să-i pice victimele. Îşi dădu cu părerea doctorul Bertram. Putem presupune acum că e sătul pentru câtva timp, dar după ce i s-o stârni iar foamea – ceea ce se întâmplă foarte repede la monştrii mărilor – vom fi noi cel dintâi „aperitiv" pe care-l va zări. Aşadar, e mai bine să ne aţinem cât mai aproape de ţărm.

— Ai dreptate, dragă doctore, răspunse Farrow. E, acum, din fericire, am ocolit capătul de sud şi cred că nu mai poate fi atât de primejdios. Opreşte, Petre, parcă miroase a fum, ce ziceţi?

Petre se opri îndată din vâslit şi camarazii începură să adulmece aerul.

Într-adevăr, se simţea miros de fum, însă mirosul caracteristic al unui foc stins.

— Probabil vreun foc de lagăr, lăsat în părăsire, zise doctorul. Cred că putem coborî fără teamă pe uscat şi să cercetăm lucrurile mai de aproape. Vom putea atunci să stabilim cine a fost pe aici şi câţi inşi erau.

— Da. Aşa vom face, zise Farrow. Petre, ia-o spre ţărm!

Uriaşul vâsli repede şi opri în faţa unui tufiş, ale cărui ramuri atârnau deasupra apei.

— Aia e foarte bine – spuse căpitanul – barca nu poate fi zărită dinspre mare şi noi avem putinţa să coborâm neobservaţi pe uscat Petre. Priponeşte bine barca – George, sari tu întâi pe uscat, căci eşti în faţă. Dar te opresc s-o iei înainte. Vei aştepta până vom fi coborât cu toţii.

— Bine, tată, aşa voi face – făgădui tânărul – şi mie mi-a fost neplăcut că v-am pricinuit de atâtea ori necazuri fără să vreau.

— Uite, vezi, asta mă bucură, zise căpitanul mulţumit. Te rog, să-ţi ţii însă făgăduiala Rămâi liniştit locului şi aşteaptă-ne şi pe noi, chiar dacă vei observa ceva important. Admiţând că dai peste un om în primejdie, nu te lăsa îndemnat de sufletul tău bun, ca să făptuieşti vreo nechibzuinţă.

Convorbirea aceasta avusese loc în şoaptă, ca măsură de prevedere.

Sărind pe uscat şi strecurându-se printre crengile tufişului, George se feri să facă cel mai slab zgomot.

După ce străbătu tufişul, mai merse câţiva metri înainte, apoi se opri, căci ajunsese lângă mormanul de cenuşă caldă al unui foc. Locul unde fusese focul era relativ mare, căci, pipăind în jur, nu putu da cu braţul întins de marginea mormanului de cenuşă.

Dar degetele sale dădură de ceva care-l făcu să-şi înăbuşe un strigăt

de spaimă... Era trupul neînsufleţit al unui om, care mai păstra încă puţină căldură dintr-unsul.

Omul era mort, după cum se încredinţă îndată George, căci, când vru să-i cerceteze inima, degetele sale atinseră o rană largă în partea stângă a pieptului, o lovitură de cuţit care trebuia să-i fi străpuns inima.

Auzi lângă el un zgomot uşor şi-şi zise că nu putea fi decât tatăl său, ori unul din tovarăşi. De aceea, întrebă încet de tot.

— Tată, tu eşti?

Răspunsul pe care-l căpătă era neaşteptat şi foarte puţin plăcut, căci în clipa următoare o mână zdravănă îi cuprinse beregata şi o strânse cu atâta putere, încât bietul tânăr nu putu scoate nici un geamăt.

Încercă să-şi scoată revolverul, dar se trezi cu un pumn în tâmplă, care-l făcu să-şi piardă cunoştinţa. Ultimul său gând se duse spre tatăl său, care-l prevenise, dar, de data aceasta nu avea nici o vină, căci nu făptuise vreo nechibzuinţă.

Petre îl urmase îndată pe iubitul său stăpân, după ce legase repede barca de ramurile tufişului. Şi astfel, auzi lovitura dată în tâmpla tânărului şi zgomotul prăbuşirii trupului său.

Scoase repede lampa de buzunar, o aprinse şi începu să alerge prin tufiş, fără să mai ţină seamă de zgomotul ce-l făcea tropăitul picioarelor sale.

Raza orbitoare a lămpii lumină o făptură vânjoasă, negricioasă, care stătea aplecată deasupra trupului nemişcat al lui George. Cu un strigăt sălbatic de furie. Uriaşul îşi smulse pistolul de la brâu, dar înainte de a putea trage, individul negricios se dădu în lături cu o mişcare de şarpe şi deşi Petre îndreptă lumina lămpii sale spre el, era totuşi prea târziu. Misteriosul potrivnic se făcuse nevăzut în tufiş, după cum dovedea mişcarea crengilor.

Îngrijorat, Petre se aplecă peste trupul neînsufleţit al lui George. Răsuflă uşurat, simţind pulsul tânărului şi-şi dădu seama că leşinul de care fusese cuprins iubitul său stăpân nu va ţine mult.

Ridicându-se, aruncă o privire în jurul său şi de-abia acum văzu cadavrul de lângă mormanul de cenuşă.

Mâna stângă a lui George era aşezată încă pe pieptul mortului, lângă rană. Acesta era un polinezian, un individ înalt şi puternic.

Petre îl privi cu uimire câteva clipe, apoi se aplecă din nou spre George şi-i ridică uşurel capul.

În aceeaşi clipă, Farrow şi doctorul Bertram se iviră şi ei. Petre le povesti pe scurt cele întâmplate, doctorul îl luă imediat în seama lui pe George, în vreme ce Uriaşul şi căpitanul – în mâna stângă cu lampa de buzunar, iar în dreapta cu revolverul încărcat – păşiră spre tufişul în care dispăruse misteriosul individ.

— Petre, eu tot cred că pe aici se află un trib sălbatic, îi zise Farrow credinciosului său camarad. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă şi mă gândesc c-ar fi poate mai bine dacă l-am duce pe George în barcă şi să pornim repede înapoi. N-are nici un rost să mai pornim în cercetare acum.

— Da, domnule căpitan, aveţi dreptate. De ce neom pierde vremea pe întuneric în tufişul acesta! Te pomeneşti că suntem atacaţi pe la spate şi culcaţi la pământ, cum i s-a întâmplat şi domnului George al nostru.

— Bine, să ne înapoiem deci, hotărî Farrow. George începu să se mişte, când căpitanul şi Petre se apropiară de doctor. Auzindu-l pe Farrow spunând că vrea să părăsească grabnic insula, el îşi ridică cu greu partea de sus a trupului şi încercă să se scoale. Petre îl sprijini imediat, căpitanul şi doctorul o luară înainte şi desfăcută ramurile tufişului ca să le facă loc, dar, în aceeaşi clipă, căpitanul scoase o exclamaţie de mirare şi mânie, căci barca de aluminiu dispăruse.

— Asta ne mai lipsea! Exclamă Bertram. Domnule căpitan, sa pare că am căzut într-o cursă. Să fi fost oare observaţi când mergeam cu barca de-a lungul ţărmului?

— Tot ce se poate, răspunse Farrow. A! Ia te uită, doctore, colo aleargă barca noastră. Sunt patru indivizi în ea, probabil sălbatici, după cum pot observa.

Barca de aluminiu se afla cam la vreo şaizeci de metri şi alerga spre apus. Farrow trase revolverul de ia brâu, vrând să-i pedepsească pe nemernici, dar, în aceeaşi clipă, luna fu acoperită de un nor şi vâslaşii de pe mare nu mai putură fi zăriţi.

— Drace! Stăm prost de tot! Scrâşni căpitanul, i-aş fi putut sili să se întoarcă, dacă izbuteam să trag asupra lor. Acum trebuie să mergem de-a curmezişul insulei, apoi spre golful unde se află submarinul nostru.

— Şi nu ştim ce primejdii ne aşteaptă în desiş, zise doctorul. Te pomeneşti că stau ascunşi mulţi băştinaşi printre tufe.

— N-avem încotro, trebuie să ne înapoiem – răspunse căpitanul. Fiecare clipă pierdută ne poate deveni fatală.

În vremea asta, George îşi revenise puţin şi izbuti să îngâne:

— Dacă nu m-aş fi ocupat de mortul acela, poate că tot aş fi simţit apropierea sălbaticului. Crezi cumva, tată, că individul care m-a doborât pe mine se află şi el printre cei din barcă? Atât de repede nici nu putea să ajungă acolo. Mai mult ca sigur că acum, când ne vom întoarce la golful în care se află „Dox”-ul, vom da de el.

— Vom da poate şi de alţi băştinaşi, zise Farrow cu ciudă. Trebuie să fim deci cu mare băgare de seamă, căci putem vedea, după omul înjunghiat, că indivizii aceştia nu cruţă şi...

Îşi întrerupse vorba şi-şi încordă auzul spre mare: la fel făcură şi

ceilalţi.

Din direcţia în care dispăruse barca cu cei patru fugari răsunară ţipete grozave, cum le scot numai oamenii care se află în primejdie de moarte. Dar tot atât de repede strigătele lor amuţiră – o pârâitură puternică umplu văzduhul, se repetă de câteva ori, apoi se auzi un plescăit răsunător – şi liniştea se întinse iar deasupra mării.

— Domnule căpitan, cu siguranţă că a fost monstrul, zise doctorul în şoaptă. Cei patru polinezieni care ne-au furat barca au plătit cu viaţa lor. Sunt încredinţat că am scăpat ca prin minune de o soartă grozavă, căci dihania ne-ar fi atacat fără doar şi poate, chiar dacă am fi mers aproape de tot de-a lungul ţărmului.

— Aşa e – încuviinţă căpitanul. Mai că îmi vine să cred că misteriosul indian a jucat şi el un rol în afacerea asta. Oricât aş judeca de rece, lucrul îmi pare ciudat totuşi.

— E aproape sigur că dispune într-adevăr de forţe misterioase – zise doctorul cu seriozitate. în cazul acesta, putem nădăjdui că vom pleca teferi de pe insulă şi vom întâlni în drumul nostru, după cum a făgăduit. Să pornim deci fără teamă spre golf.

— Cu toate astea, trebuie să fim cu cea mai mare băgare de seamă, zise căpitanul. Eu voi merge în frunte şi George va veni după mine; apoi vii d-ta, dragă doctore şi în coadă Petre. Aprindeţi lămpile de buzunar, ţineţi pregătite grenadele de mână şi revolverele. Aşa, acum putem pomi. Vom pătrunde prin tufişul de colo, pe unde a dispărut sălbaticul care l-a atacat pe George.

Camarazii se apropiară cu băgare de seamă de tufiş, căpitanul dădu în lături ramurile şi descoperi cu mirare o potecă îngustă, care părea să fie foarte umblată, căci era liberă de orice piedici.

— La asta nu m-aş fi aşteptat, zise Farrow încet. Te pomeneşti că pe poteca asta ajungem la colibe, ceea ce ar putea deveni foarte neplăcut pentru noi. În sfârşit, n-avem încotro!

Ferindu-se să facă zgomot, cei patru tovarăşi porniră pe poteca aceea îngustă. Aceasta ducea spre apus, pe urmă făcea un cot ascuţit şi se îndrepta spre nord. Într-acolo voiau s-o ia camarazii, căci dădea tocmai în golful în care se afla submarinul.

Farrow şi Bertram luminau cu lămpile lor partea stângă a potecii, iar George şi Petre, partea dreaptă.

Se aşteptau, desigur, să dea în vreun luminiş, unde se aflau colibele băştinaşilor şi nici gândul că acolo ar putea să ajungă la o încăierare cu aceştia nu-i speria, urmându-şi drumul liniştit şi cu băgare de seamă.

Farrow ajunse într-un loc de unde pornea o altă cărare care ducea în desiş. El se opri şi ie zise în şoaptă tovarăşilor:

— Aha, poteca asta pare să ducă la satul sălbaticilor. E lesne de văzut că terenul e bătătorit, pe câtă vreme aceasta de aici, care duce

spre nord, e acoperită cu iarbă destul de înaltă. S-o luăm pe aici şi sunt sigur că numai aşa înlăturăm o mare primejdie..

Presupunerea căpitanului se dovedi îndreptăţită, căci ajunseră nevătămaţi în golful unde se afla „Dox”-ul. Farrow ştia că Rindow privea prin periscop, observând cu atenţie ţărmul, de aceea dădu semnalul convenit cu lampa lui de buzunar.

După câteva minute, trupul întunecat al submarinului alunecă spre ţărm, unde apa era destul de adâncă, aşa că cei patru tovarăşi se putură căţăra lesne pe punte.

Dragă Rindow, ni s-a prăpădit iarăşi una din bărcile de aluminiu, îi zise Farrow primului ofiţer. Monstrul a înhăţat-o, împreună cu patru sălbatici care ne-au şterpelit-o. Vom rămâne liniştiţi aici, în golf, până se vor ivi zorile. Acum îmi vine şi mie să cred în prezicerea indianului, cum că mâine dimineaţă dihania nu va mai fi aici şi vom putea pleca nestingheriţi. De asemeni, mai cred că vom da de el la răsărit, după cum spuneam.

IV.
O ENIGMĂ.

— **CIUDAT DE TOT!** Făcu Rindow dus pe gânduri. Dar stai, că şi eu am observat ceva foarte misterios. Am văzut ivindu-se pe ţărm o făptură negricioasă, un trup înalt, tuciuriu, care purta un şorţuleţ.

Alb în jurul şoldurilor şi un fel de basma, tot albă, pe cap. Individul acesta – care şi eu cred acum c-a fost indianul – făcea nişte mişcări poruncitoare cu braţele spre mare. Domnule căpitan, nu crezi c-ar fi cu putinţă să fi poruncit monstrului să atace barca cu cei patru sălbatici?

Camarazii se priviră câteva clipe cu ochii holbaţi, apoi Farrow clătină cu hotărâre capul şi zise:

— Nu, asta e cu neputinţă, nici să nu ne gândim la asemenea fantasmagorii. Fireşte că, atunci când e vorba de indieni, multe sunt cu putinţă, lucruri pe care nici nu le putem concepe cu mintea noastră încă nu de-ajuns de dezvoltată, dar ceea ce spui d-ta e prea de tot. Indianul o fi rostit vreo rugăciune şi atâta tot. Acum cred însă că nu poate părăsi insula cu kanu-ul său înaintea noastră, că atunci ar fi lesne să fie şi el înhăţat de monstru, care probabil dă târcoale pe aici, unde a adulmecat o pradă bogată. Dacă vom pleca aşadar mâine, în zorii zilei, nu cred să-l găsim acolo unde ne-a dat întâlnire.

— Ar fi păcat, zise doctorul, căci aş fi vrut să fac cunoştinţă cu el. N-am putea oare să mergem încet cu submarinul, domnule căpitan?

— O, da, sprijini George cererea doctorului, poate că vom afla unele taine despre care nici nu visăm.

— Asta nu se poate, răspunse Farrow cu hotărâre, voi merge cu

cea mai mare viteză, ca să mă îndepărtez cât mai curând de insula asta misterioasă. Să nădăjduim că se va retrage şi monstrul, până acum nu ştiu, zău, dacă vom scăpa teferi. Nu ne rămâne decât să aşteptăm şi fireşte că un camarad va sta mereu la periscop, ca să observe dacă nu se zăreşte ceva suspect în mare sau pe mal.

— Plundow are întâiul cart, zise Rindow. Am şi dat dispoziţii ca oamenii din echipaj să se schimbe la fiecare jumătate de ceas.

— Foarte bine, dragă Rindow – zise căpitanul – atunci ne putem duce şi noi la culcare liniştiţi.

Fiecare se retrase în cabina lui, dar de data asta nu izbutiră să adoarmă atât de curând. Nu numai apropierea monstrului misterios îi neliniştea, ci şi taina ce-l înconjura pe indian. Sălbaticii care trăiau, poate, pe insulă le pricinuiau mai putină îngrijorare, căci ei nu erau în stare să pătrundă în vasul închis.

Când fură treziţi din somn, săriră imediat din hamacuri şi se îmbrăcară la repezeală Farrow privi prin periscop şi cercetă cu atenţie împrejurimile, care făceau o impresie minunată în razele vesele ale soarelui de dimineaţă.

Căpitanul cercetă mai întâi malurile golfului, dar nu putu descoperi nimic suspect Apoi îşi îndreptă atenţia spre mare, din care nu putea zări decât o parte. În faţa golfului, nu văzu iarăşi nimic din ce ar fi putut da de bănuit prezenţa dihaniei.

În cele din urmă, dădu comanda de pornire. Vasul se afla la suprafaţă, dar lăsară capacul turnului tot închis. Cu cât submarinul se apropia mai mult de ieşirea golfului, cu atât Farrow putea cuprinde cu privirea o suprafaţă mai întinsă a mării.

Deodată, scoase o exclamaţie de mirare şi le zise tovarăşilor care stăteau în jurul său:

— Indianul a avut dreptate, monstrul nu se mai află pe aici. Văd câţiva rechini înotând în larg, ceea ce n-ar face dacă dihania ar fi prin apropiere. Cred deci că putem porni la drum fără teamă.

— Hm..., asta e prima ciudăţenie în legătură cu indianul acela, zise doctorul încetişor. A spus el dinainte că nu vom mai găsi dimineaţa monstrul. Cred, domnule căpitan, că şi celelalte profeţi ale lui se vor împlini şi că ne vom întâlni cu el la răsărit.

— Ei, da, atunci trebuie să fi pornit la drum în timpul nopţii, răspunse Farrow. Şi în cazul acesta, e de la sine înţeles că-l vom ajunge în cursul zilei. Marea e liniştită, nu e nici un semn de furtună, aşa că putem porni fără grijă ia drum.

— D-ta cauţi şi găseşti o explicaţie foarte simplă, zise doctorul. Eu însă nu pot fi de aceeaşi părere. Presimt o surpriză nouă din partea acestui indian, o surpriză care ne va da o mică idee de puterile misterioase ale acestor oameni.

— Dragă doctore, mă tem că te-ai molipsit puţintei de

misticismul Indiei, zise Farrow râzând. În interesul d-tale, aş dori să se ivească într-adevăr ceva care să-ţi dea dreptate. Numai să n-aducă vreo pagubă vasului nostru. Aşa, acum am ieşit bine din golf şi ne-am îndepărtat în acelaşi timp destul de plaja insulei, pentru ca polinezienii şi armele lor primitive să nu ne poată deveni primejdioşi. Haidem în turn şi să punem în funcţiune motoarele Diesel.

Petre deschise capacul turnului: Farrow, George, Bertram şi Rindow ieşiră afară. Uriaşul sărise pe punte şi privea în mare, peste parapetul scund.

Motoarele Diesel începură să huruie şi vasul se avântă pe mare, luând direcţia spre răsărit.

Când ajunseră la vreo mie de metri depărtare de insulă, George se mai întoarse o dată. Privirea lui ageră zări o făptură negricioasă pe plaja coastei de apus, duse repede ocheanul la ochi şi în aceeaşi clipă scoase o exclamaţie de mirare:

— Tată, indianul e acolo! Strigă el. Face nişte gesturi ciudate înspre mare.

Toţi îşi duseră ocheanele la ochi. Şi, într-adevăr, văzură un indian slăbuţ, de vârstă nehotărâtă, care avea pe dânsul doar un şorţuleţ alb şi un turban pe cap. Tocmai se înclina de trei ori spre mare, ridicând braţele în chip de implorare, dispărând apoi în desiş.

— Ei, dragă doctore, acum sunt sigur că nu ne vom mai întâlni cu el, căci n-a plecat în timpul nopţii, zise Farrow. De fapt, acum am putea-o lua spre apus, către „Insula odihnei”. Presupun că s-au sfârşit manevrele flotei engleze, care ne-au silit să ne refugiem încoace.

— Domnule căpitan – interveni Rindow – englezii ştiu doar că am pornit spre răsărit. Tocmai flotila aceea, prin rândurile căreia ne-am făcut drum cu atâta îndrăzneală, va depune toate sforţările să ne înhaţe când ne vom înapoia. Aş cuteza să propun să mai mergem câteva zile prin partea de răsărit.

— Numai de ne-ar ajunge combustibilul, răspunse Farrow.

— În cazul acesta, aş zice să ne îndreptăm spre Samoa, unde vom găsi combustibil berechet.

— Hm..., nu e rea propunerea, încuviinţă Farrow. Atunci, nici nu e nevoie să ne grăbim prea mult, căci nu trebuie s-ajungem pe insulă înainte de a se înnopta. Socot că suntem la vreo şapte sute de kilometri depărtare, dar, deoarece nu vrem s-ajungem chiar după ce se înserează, ci de-abia în toiul nopţii, am putea reduce viteza la cincizeci de kilometri la oră. De fapt, nici cu această viteză redusă nu ne va ajunge indianul.

— Nu se ştie, zise doctorul, eu sunt încredinţat că o va face totuşi. Poate că vom avea pe negândite o pană, care ne va opri în loc până ne va ajunge el, sau vreun bric rapid va trece întâmplător pe la insulă şi-l va lua la bord.

— Să n-ai nici o grijă, dragă doctore – răspunse Farrow – cred că nu vom avea nici o pană, iar cât despre vreun bric care să-i ia la bord, nici asta nu mi se pare cu putinţă.

— Ciudat este totuşi că te-au cuprins deodată astfel de presimţiri... Asta s-ar explica însă prin faptul că aveai totdeauna o anumită slăbiciune pentru tainele Indiei şi în felul acesta devii lesne influenţabil. Aşa, acum insula a dispărut din raza privirilor noastre şi cred că va dispărea şi înrâurirea ce ar putea-o avea asupra d-tale misteriosul Indian.

Cu glas încet, dar hotărât, doctorul Bertram răspunse:

— Poţi să râzi de mine, domnule căpitan, dar eu sunt încredinţat că-l vom revedea, unde sigur, nu pot spune, dar presimt că aşa va fi.

— Ciudat de tot, zise Farrow. În sfârşit, vom vedea dacă presimţirile d-tale sunt întemeiate.

— Am observat bine prin ochean trăsăturile indianului – zise doctorul – şi am văzut că are sub ochiul stâng două cicatrice largi şi adânci, ca şi cum s-ar fi luptat cu un tigru care i-a sfâşiat obrazul.

— Exact, am văzut şi eu, zise George, cicatricele erau crestate pe margini, ceea ce înseamnă că nu provin de la nişte tăieturi. Altminteri, am putea presupune că Indianul aparţine vreunei secte ai cărei adepţi au toţi cicatrici la fel.

— Bravo, tinere, ai observat foarte bine, zise Farrow. În cazul acesta, vom şti precis dacă-l avem în faţă pe individul nostru, când într-adevăr vom întâlni un Indian în largul mării. Pentru moment, nu văd nimic însă. Cred totuşi că putem reduce viteza la patruzeci de kilometri pe oră, iar mai spre seară o vom putea spori din nou. Nu vreau deloc s-ajung prea devreme pe insulele Samoa. Vom merge la Upoli, poate dau acolo de vreun fost camarad.

Ceasurile treceau unul după altul fără să se întâmple ceva deosebit; dar, după masă, când Farrow, George şi Petre se aflau în turn, doctorul veni la ei foarte iritat:

— Dragă căpitane – strigă el – m-a năpădit brusc presimţirea că vine cu siguranţă. O fi sau nu superstiţie, eu sunt încredinţat că se află pe aproape.

— Dar bine, doctore – întrebă Farrow râzând – cum poate fi în stare să facă asta? Cu bietul lui kanu, nu poate desfăşura o viteză de peste cincizeci de kilometri. în definitiv, s-ar putea să fie vreun prinţ indian bogat, care posedă pe insulă o barcă de curse foarte rapidă – Totuşi, nu pot descoperi nimic – adăugă el, cercetând zarea dinspre apus cu ocheanul lui puternic. Ba, ia staţi..., zăresc un nor foarte ciudat, de o formă cum n-am mai văzut până acum.

— Şi norul acesta pare să se apropie cu o iuţeală vertiginoasă de noi, zise şi Rindow. E ciudat! Aproape c-aş putea zice că e o mică

volbură, care vine spre noi cu o viteză fantastică.

— Tot ce se poate, încuviinţă Farrow. Nu pare însă atât de grozavă şi poate nu e decât un vârtej provocat de un ciclon. N-are ce să-i strice submarinului nostru.

— Sper şi eu că aşa va fi, zise Rindow. De altfel, pare să se abată din curs, căci merge mai spre nord, ceea ce înseamnă că va trece pe lângă noi. E totuşi foarte puternică, după cum văd, căci apa pe care o stârneşte e destul de înaltă şi agitată.

— E un fenomen natural foarte interesant, zise căpitanul. Ei, dar ce-o mai fi şi asta? Parcă văd un kanu plutind în mijlocul acestui vârtej, deasupra apei biciuite... Nu cumva...

Privi cu mai multă încordare prin ochean spre volbura care alerga cu o viteză ameţitoare spre nord-est.

— Într-adevăr – zise el apoi, cu glas tulburat – deasupra valurilor zăresc un punct întunecat, care seamănă mult cu un kanu. Rindow, crezi cu putinţă aşa ceva? Kanu-ul acesta ar avea, aşadar, o viteză cu mult mai mare decât submarinul nostru... Oare..:

Nu-şi sfârşi vorba, dar atât primul ofiţer, cât şi George şi doctorul, ÎI pricepură.

— Dragă căpitane, zise Bertram, nu mai e nici o îndoială, el e. Ne-a dat o întâlnire aici la răsărit şi să vezi că va veni.

— Ia mai taci şi d-ta, doctore! Făcu Farrow necăjit. Te pomeneşti că vrei să susţii că Indianul are puterea să poruncească vântului! Cu alte cuvinte, că a provocat o volbură pe care călătoreşte cu scopul să ne ajungă pe noi.

— Nu, domnule căpitan, nu vreau deloc să susţin lucrul acesta, dar presupun că indianul a prevăzut de aseară volbura asta – după vreun semn anumit de pe cer, pe care noi nu-l cunoaştem. Şi atunci a fost lesne pentru el să bănuiască îndată că ne va întâlni aici. Nu-i vorbă, volbura îl cam abate din drumul nostru, dar va putea să cotească la vreme şi să vâslească spre noi. Explicaţia asta va trebui s-o admiţi şi d-ta.

— Hm..., privită în felul acesta, treaba apare oarecum posibilă – zise Farrow cu şovăială – totuşi e cam îndrăzneaţă propunerea. Fireşte, se putea să fi văzut sau bănuit că pe undeva, în depărtare, s-a produs un ciclon şi că dintr-unsul se va desprinde un vârtej, dar chiar atât de exact nu se poate să fi prevăzut lucrurile, orice ai zice. În sfârşit, dac-o fi într-adevăr el, nădăjduiesc că ne va da o explicaţie care să ne dumirească.

— E absolut sigur, stărui doctorul. Presimţirea nu mă înşelă. Poţi râde de mine, domnule căpitan, dar aşa e. Bagă de seamă ce-ţi spun: vom avea unele surprize pe care nici nu le-am visat.

— De, ştiu şi eu ce să mai zic! Făcu Farrow. la te uită, volbura aia chiar că aleargă mai repede decât submarinul nostru. Drace!

Punctuleţul acela negru se apropie cu o viteză de vreo şaizeci de kilometri pe oră. N-aş fi crezut cu putinţă aşa ceva, dacă n-aş vedea cu ochii mei.

— E într-adevăr un kanu! Strigă în aceeaşi clipă George. Într-unsul se află un bărbat, cu un turban alb în jurul capului şi trupul îi este negru, după câte se poate vedea Tată, eu cred că e tot indianul. Vei vedea că volbura îl va târî cu mult înaintea noastră, apoi ne va veni în faţă. E foarte interesant, zău aşa. Sper că va veni pe bordul nostru şi-şi va urma drumul împreună cu noi.

— Ba eu cred că se simte mai bine aşa cum călătoreşte acum, zise Farrow. Părerea mea e că nu poate aduce decât nenorocire sau ne va vârî în cine ştie ce bucluc, dacă va păşi pe vasul nostru.

— Tocmai asta ar fi faimos! Răspunse George râzând. De când cu chestia aceea cu femeia pirat, n-am mai avut o aventură ca lumea.

— Foarte mulţumesc! Nu vei fi vrând să zici că a fost o plăcere mare chestia cu monstrul misterios şi cu sălbaticul de pe insulă? Îmi vine să cred că nu te simţi deloc bine când nu eşti în primejdie de moarte.

— Aproape că aşa e, zise George. Aventurile au devenit pentru mine o trebuinţă, de care cu greu m-aş putea lipsi. Viaţa liniştită nu mă ispiteşte deloc. Grozav trebuie să mai fie să duci un trai în care zilele seamănă una cu alta şi fără nici o perspectivă de a intra în vreo situaţie primejdioasă, care să ceară să-ţi pui la contribuţie toată energia din tine pentru a scăpa dintr-însa. Îi compătimesc din suflet pe bieţii oameni care trăiesc zi de zi în acelaşi fel, până la sfârşitul vieţii lor.

— Rău faci că-i compătimeşti, zise Farrow. E sunt mulţumiţi şi aşa, îşi au micile lor plăceri, nu-şi fac supărări pe degeaba şi la sfârşitul zilelor lor adorm în pace.

— Hm..., decât aşa o viaţă, eu aş prefera să fiu înhăţat de un monstru ca ăla, răspunse George. Trebuie să fie groaznic să îmbătrâneşti şi să nu fad altceva decât s-aştepţi moartea. Nu, mai bine să fiu smuls în floarea vârstei, pe cât se poate cu prilejui aducerii la îndeplinire a unei fapte bune.

— Dragul meu băiat, tu ai moştenit instinctele strămoşilor tăi, zise căpitanul cu mândrie. Nici unul din ei n-a murit în patul său şi cred că şi eu voi avea parte de aceeaşi soartă. Drace! Schimbă el vorba deodată, e cu putinţă asta? Rindow, doctore, volbura îşi schimbă direcţia, acum vine spre noi dinspre babord.

Într-adevăr, ciudatul fenomen natural se abătuse puţin spre nord şi o luase înaintea submarinului. Acum urma să se întâlnească cu el, dacă Farrow păstra aceeaşi viteză. În primul moment, căpitanul vru să dea comanda de stopare, dar se sperie singur când, în loc de aceasta, se trezi strigând:

— Toată forţa la motoare!

Vasul se smuci şi porni înainte, păstrând mereu direcţia spre vest, în vreme ce volbura se apropia cu viteză şi în curând urma să se producă întâlnirea. Acum tovarăşii văzură cu ochiul liber că pe valurile înalte din mijlocul volburii plutea un kanu. Văzură lămurit şi făptura unu Indian în kanu, care stătea nemişcat, cu braţele încrucişate.

George îşi duse ocheanul la ochi. Privi câteva clipe prin el, apoi strigă cu uimire, aproape speriat:

— Tată, el e. Îi zăresc lămurit cele două cicatrici de pe obrazul stâng. Doctore, asta e într-adevăr o minune!

— Aşa e, o minune, cum numai India o poate produce, răspunse Bertram. Oamenii simpli, cu mintea mărginită, ar putea crede că acest indian e în stare să poruncească chiar şi vântului, în realitate însă el n-a făcut decât să prevadă direcţia pe care o va lua volbura ce trebuia să se producă şi s-a folosit de ea pentru scopurile sale.

Căpitanul tot mai avea dorinţa să dea porunca de stopare, dar buzele sale nu izbutiră să rostească această poruncă şi astfel submarinul înainta spre volbura care-i venea în faţă. Tovarăşii din turn păliră şi se încleştară fără voie de marginea acestuia.

Căci se părea că micul vas al Indianului va fi zvârlit asupra turnului „Dox”-ului, pe când misteriosul călător continua să stea liniştit, cu braţele încrucişate şi privea ţintă la cei de pe submarin.

Ciocnirea trebuia să se producă în curând..., dar, deodată, kanu-ul alunecă pe coasta valului, trecând ca un fulger prin faţa „Dox”-ului şi camarazii văzură ochii mari, învăpăiaţi, ai indianului, care scoase cu iuţeală un inel din deget şi i-l zvârli lui George, care-l prinse în mod mecanic.

— Dă-i-l lui Dşangi! Strigă glasul sonor al indianului şi în clipa următoare volbura dispăru cu kanu cu tot.

Vârtejul luă iarăşi direcţia spre apus, până nu se mai văzu deloc.

— Doamne sfinte, la aşa ceva nu m-aş fi aşteptat! Izbuti să îngăime doctorul, după primele clipe de uluială. Ce zici d-ta de asta, domnule căpitan?

— Sunt şi eu înmărmurit, răspunse căpitanul. Aproape că-mi vine şi mie să cred că indianul acesta a îndrumat volbura după voinţa lui... Dar. Nu, ar fi prea de tot. Aşadar, rămâne cum spuneai d-ta, că a prevăzut ivirea furtunii şi direcţia ce o va lua, apoi s-a folosit de asta pentru scopurile sale. Ciudat a fost însă că n-am fost în stare să dau comanda de stopare a maşinilor, după cum voiam să fac. Numai din cauza asta a putut indianul să treacă atât de aproape, încât să-i arunce lui George inelul. Cât voi trăi n-am să pot pricepe ciudăţenia asta.

— Şi totuşi, e cât se poate de simplu, răspunse doctorul Bertram. Indianul a socotit exact viteza submarinului nostru şi a kanu-

ul ui său, de aceea te-a împiedicat pe d-ta prin voinţa lui, să dai vreo comandă de pe urma căreia s-ar fi schimbat viteza.

— Ştiu eu ce să mai zic! Făcu Farrow complet năucit. S-a întâmplat o minune, îmi dau bine seama. E, dar ia să vedem inelul, George! E vechi de când lumea şi foarte preţios. Care va să zică trebuie să i-l dăm unui indian cu numele Dşangi! Lasă că-i găsim la Upoli şi vom lua la rost. Păzeşte bine inelul, George, căci cu siguranţă că e legată o taină mare de el. Poate că dăm peste ceva nou, după ce-l vom fi găsit pe Dşangi ăla. Mă aştept la toate acum şi nu mă voi mira de nimic.

V.
INELUL PRINTULUI GHASNA.

ADEVĂRAT, ÎNCUVINŢĂ DOCTRUL, degeaba nu şi-o fi dat osteneala indianul să ne predea inelul pe o cale atât de ciudată. Nu l-ar fi putut înmâna încă de aseară, în luminiş, când ne-a spus că ne vom întâlni? Chestia e foarte ciuda şi singura încheiere ce-o putem trage, e că vom întâmpina lucruri interesante cu Dşangi ăla, pe insula Upoli. Am trecut noi prin multe până acum, dar prin ciudăţenii dintr-astea încă nu. Sunt cât se poate de curios şi mă bucur cum nici nu-ţi poţi închipui.

— Foarte mulţumesc! mormăi Farrow. Eu unul nu mă bucur deloc. Mă voi bucura după ce voi fi izbutit că capăt combustibil pentru motoare, cu ajutorul vechiului meu camarad de arme, Strettow, pe care nădăjduiesc să-l întâlnim. Şi cu adevărat bucuros voi fi când vom ajunge pe insula noastră şi ne vom revedea camarazii rămaşi acasă.

— Asta e de la sine înţeles, zise doctorul, eu mă voi bucura totuşi foarte mult dacă vom putea obţine prin Dşangi o lămurire, cel puţin în parte, a enigmei. Fireşte, dragă căpitane, pe d-ta te interesează în primul rând combustibilul, dar chestia asta o vei putea aranja cu fostul d-tale camarad Strettow. În vremea aceasta, eu şi cu George vom porni să-l căutăm pe indianul Dşangi. Aş vrea să fiu de faţă când va lua în primire inelul.

— Parcă eu nu! zise Farrow râzând. Cum îţi închipui că-l voi lăsa singur pe George când e vorba de o astfel de aventură? Fireşte însă că vom porni în căutarea lui Dşangi, de-abia după ce voi fi pus la punct submarinul.

Volbura dispăruse demult înspre apus. Doctorul Bertram privi gânditor într-acolo şi zise:

— Nu m-aş mira deloc dacă volbura îl va fi readus pe indian pe insula lui.

— Ce să zic, nici mie nu mi s-ar părea de necrezut, spuse

Farrow. În ultimele douăzeci şi patru de ceasuri, am întâmpinat lucruri atât de ciudate, cum nici n-aş fi visat cândva. Acum însă sunt de părere să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, până vom fi ajuns la Upoli, acolo vom găsi lămurirea definitivă.

Doctorul Bertram se retrase în interiorul vasului, ca să-şi mai vadă de ale lui, Rindow se despărţi şi el de camarazi, ducându-se să se odihnească puţin, căci era de serviciu peste noapte.

Farrow, George şi Petre rămaseră în turn. Nu mai vorbiră însă de ciudatele întâmplări prin care trecuseră în ultimele ceasuri, ci priveau, duşi pe gânduri, spre răsărit, în vreme ce submarinul alerga lin spre ţintă.

De-abia după ce luară masa împreună cu Bertram, Brun şi Hagen, George spuse:

— Tocmai îmi veni din nou în gând sălbaticul acela mort, de pe insulă, pe care eram ocupat să-l examinez, când am fost atacat De ce a fost ucis, oare? Să fie moartea lui în legătură cu inelul acesta?

Spunând acestea, George privi inelul străvechi, cu cizelări minunate pe el, pe care îl aruncase indianul din kanu.

— Ia mai încetează, te rog! Făcu Farrow râzând. Acum te-ai apucat să pui totul în legătură cu chestia asta misterioasă. Polinezianul o fi fost înjunghiat, cu prilejul vreunei certe, de către tovarăşii săi de trib şi atâta tot.

— Nu prea cred să fi fost aşa! Răspunse George cu încăpăţânare.

— În sfârşit, fie aşa cum zici tu, băiete! A fost şi asta opera Indianului, acum nu mă mai mir de nimic. Dar nu-mi pot da seama ce legături putea să fi avut indianul cu sălbaticii, sau ce putea să aibă el împotriva lor. Nădăjduiesc şi eu, împreună cu doctorul, că vom căpăta lămuriri de la Dşangi, când vom fi la Upoli.

— Da, domnule căpitan, sunt pe deplin încredinţat că aşa va fi, zise Bertram. Când George îi va preda inelul, Dşangi ne va da lămuriri în privinţa misteriosului indian, cel puţin în anumite privinţe.

— Eu unul aş fi foarte mulţumit – zise Farrow, iarăşi – dacă chestia asta va lua odată sfârşit şi ne-om vedea cu bine pe „Insula odihnei”. Submarinul nostru are şi el nevoie de o examinare mai amănunţită, căci mă tem c-a avut de suferit de pe urma balenei. Şi ultimele două ciocniri cu rechinii, vor fi lăsat şi ele oarecare urme. Să nădăjduim că treaba cu Dşangi se va regla repede. Dacă nu vom da însă de el în noaptea asta, să ştii că nu rămân pe uscat îmi iau tălpăşiţa şi-l voi ruga pe fostul meu camarad Strettow să-i predea inelul.

Căpitanul rămase la hotărârea asta, cu toate stăruinţele lui George de a face tot posibilul pentru a da de urma lui Dşangi. Şi deoarece se aşteptau să aibă cu toţii de lucru la noapte, le ceru tuturor celor care n-aveau treabă să se ducă la culcare.

Fură treziţi de-abia cu puţin înainte de a se întuneca, adică în vremea cinei. Farrow se hotărâse să nu intre în Upoli noaptea târziu, ci la un ceas când viaţa oraşului era încă în toi. Căci altminteri i-ar fi venit greu, poate, vrednicului său prieten să-i procure cantitatea trebuincioasă de combustibil.

Submarinul înaintase cu mare viteză şi, când se lăsă întunericul, se afla la vreo treizeci de kilometri numai de ţinta. Distanţa aceasta o străbătură în trei sferturi de ceas, apoi se apropiară încetişor de portul din Apia.

Căpitanul cunoştea bine ţinutul şi ştia că la răsărit de port se afla un golf unde nu obişnuiau să vină peşti de mare. Apa acestui golf era foarte adâncă, aşa că putea să se apropie cu „Dox"-ul până la ţărm şi să coboare pe uscat, fără să se folosească de barcă. În apropierea golfului îşi avea proprietatea şi fostul lui camarad, după cât ştia el.

Farrow îşi îmbrăcă obişnuitul costum tropical, tot aşa făcură şi George, doctorul şi Petre, care urmau să-l însoţească. În felul acesta, nu aveau să atragă atenţia nimănui pe stradă.

După ce vasul fu priponit la ţărm, cei patru tovarăşi debarcară, silindu-se să facă cât mai puţin zgomot. Deodată însă tresăriră cu toţii speriaţi, când în imediata lor apropiere se ivi ca din pământ o făptură înaltă, albă şi cu un glas sonor rosti:

— Sahibi, prietenul meu mi-a adus la cunoştinţă că mi-aduceţi inelul pe care l-am căutat multă vreme.

— D-ta eşti Dşangi? Întrebă Farrow uimit.

— Da, Sahibi, eu sunt Dşangi. Prietenul şi elevul meu a găsit inelul care a fost furat demult din sanctuarul nostru. L-am urmărit pe făptuitori prin toată lumea şi acum prietenul şi elevul meu aleargă să ducă vestea în patria noastră. Sahibi, urmaţi-mă!

— O clipă, zise Farrow. În primul rând, trebuie să facem o vizită unui cunoscut, ca să căpătăm combustibil pentru vasul nostru, apoi te vom urma. Dar cred că nici nu e nevoie – George, dă-i inelul şi cu asta ne-am îndeplinit sarcina.

— Sahibi, duşmanii mei sunt pe aproape – zise Indianul – şi de aceea trebuie să-mi predaţi inelul de-abia când voi fi în casa mea.

— Tată, du-te tu la prietenul tău, iar eu cu Petre îl voi însoţi pe Dşangi. E departe?

— Zece minute de drum, Sahibi.

— Ei, nu e cine ştie ce, sunt iar îndărăt până vei fi aranjat tu cu domnul Strettow.

— Prea plăcut nu mi-e că vrei să mergi, ia-l cel puţin pe doctor cu tine şi fii cu băgare de seamă! Zise Farrow.

Dşangi îi conduse pe cei trei camarazi printr-o grădină mare şi întunecoasă, în care plutea mireasma îmbătătoare a miilor de flori. El mergea atât de încet şi cu băgare de seamă, încât şi prietenii noştri

făcură la fel.

In cele din urmă, în faţa lor se ivi o casă de lemn cu arhitectură indiană. Dşangi deveni acum şi mai prevăzător, îşi încordă auzul câtva timp, apoi le făcu însoţitorilor săi un semn să-l urmeze.

Tufe înalte se înghesuiau până în imediata apropiere a scării care ducea sus la pridvorul casei. George privi tufele cu bănuială, căci îndărătul lor s-ar îi putut lesne ascunde duşmanii lui Dşangi. Şi, într-adevăr, după ce Indianul urcase primele trepte, din tufe săriră ca nişte pisici câteva făpturi mlădioase, care se năpustiră asupra lui Dşangi şi a însoţitorilor săi.

Atacul se produsese atât de brusc, încât curajoşii camarazi se văzură în imposibilitatea de a se apăra. Cu putere şi îndemânare, agresorii le răsuciră braţele la spate, legându-le cu frânghioare trainice.

Nici Petre nu fu în stare să se folosească de forţa lui de uriaş şi fu legat şi el fedeleş. Indivizii îi târâră apoi repede în casă, care părea cu desăvârşire pustie.

Când fu dată însă în lături o perdea groasă şi grea. Camarazii văzură cu uimire că fuseră duşi într-o încăpere mare, luminată. Era mobilată cu un lux orbitor, în stil oriental. Pe un fotoliu în formă de tron şedea un indian bătrân, cu o îmbrăcăminte pompoasă, ai cărui ochi luciră când îi văzu pe prizonieri.

Se ridică şi se apropie de Dşangi, pe care camarazii îl văzură de-abia acum la lumină. Dşangi atinsese şi el o vârstă respectabilă, chipul său era frumos, avea trăsăturile unei rase nobile, care a rezistat de-a lungul veacurilor.

Bătrânul schimbă cu el câteva cuvinte într-o limbă necunoscută lui George, apoi se apropie de acesta şi zise politicos, într-o engleză fără cusur:

— Sahibi, dă-mi inelul pe care erai însărcinat să-l predai lui Dşangi.

— Asta n-o voi face! Răspunse George cu hotărâre. Mi s-a spus să-l dau lui Dşangi şi de bună voie i-l voi da numai lui.

— Ei, lasă, făcu bătrânul indian râzând, îţi va veni greu să scoţi inelul cu mâinile legate. Aşa că voi fi nevoit, cu părere de rău, să te percheziţionez, ca să-l găsesc. Vreau să ştii dinainte că nu ţi se va întâmpla nimic, oamenii mei te vor duce îndărăt la plajă şi acolo vei fi lăsat liber. Tainele care există între mine şi Dşangi, privitoare la acest inel, n-au ce să te intereseze pe d-ta.

Întinse mâinile spre brâul lui George, dar, în aceeaşi clipă, chipul său căpătă o înfăţişare de uimire adâncă, clătină capul nedumerit, se dădu un pas înapoi şi după câteva momente de tăcere zise cu glas schimbat:

— Sahibi, de unde ai pumnalul pe care-l văd la brâul d-tale?

— Mi-a fost dăruit de Sanja, fiica prinţului Ghasna, răspunse George calm.

Bătrânul Dşangi tresări şi el, scoţând o exclamaţie de uimire, zări pumnalul, al cărui mâner preţios scânteia orbitor şi se înclină adânc, atât cât îi îngăduiau mâinile legate la spate.

— E o minune – zise el încetişor – că tocmai d-ta îmi aduci inelul, căci el este destinat chiar pentru prinţul Ghasna.

Se părea acum că celălalt indian nu mai ştia ce să facă. Se găsea în mare încurcătură, după cât se vedea, o forţă misterioasă părea să izvorască din acest pumnal, oprindu-l să se atingă de George. În cele din urmă, se întoarse iarăşi spre Dşangi şi-i vorbi agitat. Dar bătrânul dădea mereu din cap şi răspundea pe un ton foarte energic.

George privea cu interes la cei doi indieni. Faptul că inelul era destinat pentru prinţul Ghasna, îl umplea de bucurie. Desigur că el prezenta mare însemnătate şi Ghasna se va bucura mult că George i-l adusese, dar şi mai mult se va bucura, fără îndoială, Sanja lui.

Tânărul simţi deodată o atingere uşoară la brâul său. Petre se apropiase de el pe nesimţite, căci văzuse că indienii care rămăseseră pe pragul încăperii urmăreau cu mare interes discuţia dintre cei doi bătrâni. În clipele acestea, ei nu-i dădeau nici o atenţie şi imediat Uriaşul îşi făurise un plan al lui.

Se întoarse în aşa fel încât să stea spate în spate cu George, se prefăcu că priveşte nepăsător prin cameră – dar, pe furiş, scosese pumnalul Sanjei şi, în clipa următoare, îi tăiase cu el legăturile lui George.

Acesta luă îndată pumnalul şi tăie la rândul său legăturile lui Petre, apoi, cu mâna stângă, trase revolverul de la brâu, în vreme ce cu dreapta tăia frânghia cu care era legat doctorul.

Într-o clipă, şase pistoale erau îndreptate asupra indienilor şi George strigă cu glas tunător:

— Sus mâinile!

Porunca fu îndeplinită cu repeziciune. Indienii rămaseră încremeniţi de spaimă.

George le porunci apoi paznicilor de la uşă să treacă în partea dreaptă a încăperii şi bătrânul indian, care era conducătorii lor, trebui să se aşeze lângă ei. Acum Petre şi doctorul puteau să-i ţină sub ochi.

George liberă repede mâinile lui Dşangi, care se înclină încă o dată adânc în faţa tânărului şi zise cu supunere:

— Sahibi, Sanja ţi-a dăruit pumnalul ei, ceea ce înseamnă că ai devenit de rangul ei şi al prinţului. Sahibi, eu am fost însărcinat să caut inelul dispărut de zeci de ani, elevul meu l-a găsit şi acum trebuie să-l duc îndărăt. El înseamnă fericirea prinţului Ghasna şi a neamului său.

George scoase inelul cel minunat dintr-un buzunăraş ascuns al

hainei sale. Când îl zăriră, atât Dşangi cât şi indienii care stăteau la perete întinseră braţele şi se înclinară cât putură mai mult.

— Sahibi, indienii aceştia voiau inelul pentru vărul prinţului, spuse Dşangi.

— Vărul prinţului a fugit şi Ghasna a reintrat în posesia ţării sale – zise George liniştit. Noi înşine l-am adus, pe el şi pe Sanja, acasă.

— Sahibi, aceasta e cea mai frumoasă clipă a vieţii mele: îţi mulţumesc pentru vestea ce mi-o aduci.

— M-am bucurat şi eu că am putut contribui la asta, zise George. Şi acum, poftim inelul! Dşangi, salută-i pe prinţ din partea noastră şi în primul rând pe Sanja. Nu e nevoie să-mi spun numele, ea ştie cui i-a dăruit pumnalul.

— Sahibi, ştiu că transmiţând salutările d-tale, le voi face o mare bucurie prinţului şi fiicei sale.

— Dşangi, spune-mi acum, te rog, cine este elevul d-tale? Dispune el de forţe miraculoase, cum nu mai au alţi oameni?

Bătrânul făcu o mutră cam încurcată, apoi zise cu şovăială:

— Sahibi. Niciodată nu va izbuti un european să înţeleagă forţele care dormitează în natură. Elevul meu s-a priceput să le trezească, cum nimeni altul n-ar fi putut s-o facă. El s-a legat de mare şi locuitorii săi şi cei mai mulţi din poporul nostru ÎI numesc chiar „Zeul mării”. Sahibi, n-am voie însă să vorbesc despre asta.

— Pricep – zise George – şi îţi pot spune că am văzut şi noi în ce fel se manifestă forţele sale. Aş fi dorit să-i vorbesc, căci omul acesta mă interesează mult. Aşadar, el e în măsură să înrâurească şi asupra vieţuitoarelor mării? Poate că şi asupra unor monştri pe care nu i-a zărit nici un ochi omenesc?

Aproape speriat, Dşangi îşi înălţă capul, apoi zise încetişor.

— Sahibi, acum ştiu că d-ta ai văzut un astfel de monstru. Te implor însă nici să nu te mai gândeşti la el, alungă-i din mintea d-tale! Nu e bine când un profan aruncă o privire în taina cea mare. Mai mult nu pot să spun.

— Păcat! Făcu George. Nădăjduiesc însă că prinţul Ghasna îmi va povesti mai mult despre asta, când ne vom întâlni cu toţii în ţara lui. Şi acum trebuie să plec, căci tata ar deveni neliniştit.

Dşangi bătu de patru ori din palme. După câteva clipe, veniră nişte indieni, care păreau cam adormiţi. La un semn al bătrânului, ei îi legară pe ceilalţi indieni şi-i duseră afară.

George nici nu stătu să întrebe ce avea de gând să facă cu ei, căci asta nu-i privea şi n-avea nici un rost să se amestece.

Îşi luă rămas bun de la bătrân, care ţinu cu tot dinadinsul să-i petreacă până la submarin. Îl găsiră pe Farrow foarte neliniştit, pregătindu-se tocmai să plece cu câţiva camarazi în căutarea lui

George.

Rămase şi el uimit când află că inelul era destinat prinţului Ghasna Mai vorbi câtva timp cu bătrânul indian şi rugă să transmită salutări prinţului şi fiicei sale.

Apoi sosiră marinarii cu butoaiele de combustibil, pe care le căpătaseră cu ajutorul camaradului de arme al căpitanului.

Strettow îl salută călduros pe George şi pe ceilalţi din echipajul submarinului şi, după ce tancurile fură umplute cu ţiţeiul adus, totul fu gata de plecare.

Când George dădu să urce pe punte, se ivi deodată o făptură albă lângă el.

Speriat, duse mâna la revolver, dar îl recunoscu pe bătrânul Dşangi, care se mai întoarse o dată. Indianul îi puse în mână un obiect mic şi şopti:

— Sahibi. Să porţi inelul acesta, căci îţi poate fi de mare folos. Sanja poartă şi ea unul la fel. Îţi va aduce noroc şi te va scăpa de unele primejdii.

Înainte ca George să-i poată mulţumi, bătrânul şi dispăruse în întuneric. George îşi puse inelul în deget, apoi îşi făcu vânt pe puntea submarinului. El rămăsese cel din urmă pe uscat.

Electromotoarele puseră elicea în funcţiune şi minunatul vas se îndepărta încetişor de ţărm. Ajunseră curând în larg, făcură un mic viraj, apoi Farrow porni spre apus, spre îndepărtata „Insula a odihnei”.

Aventurile submarinului Dox 036

Hans Warren

I.
UN MUSAFIR CIUDAT.

— SLAVA DOMNULUI, EXCLAMĂ CAPITANUL FARROW, la răsuflând uşurat. Bine că am scăpat teferi din aventura aceea atât de ciudată, cum n-am mai întâmpinat în viaţa mea. George, acum ai prilejul să-ţi dai seama şi de ce taine mai există în lumea asta. Nădăjduiesc s-ajungem cu bine pe „Insula Odihnei", căci sunt îngrijorat de soarta camarazilor rămaşi acolo. Manevrele flotei engleze în apropierea ascunzătorii noastre şi în primul rând vasul purtător de avioane, cu escadrila de aeroplane, nu-mi plac deloc. Mă tem că cei câţiva camarazi ai noştri, rămaşi de pază acasă, se vor fi aflând într-o situaţie foarte neplăcută şi de aceea vreau s-ajung cât mai repede acolo.

— Da, aşa e, încuviinţă George. La avioane nici nu m-am gândit. E mai mult ca sigur că ele vor descoperi insula din mijlocul brâului de corali. Asta ar fi o adevărată nenorocire, căci se vor fi aflând printre ele hidroavioane, care vor putea debarca pe insulă, ca s-o cerceteze mai de aproape. Ce-i de făcut?

— Nimic altceva decât să ne grăbim s-ajungem cât mai repede, răspunse căpitanul. Din păcate, nu m-am gândit la asta cât ne aflam încolţiţi între cele două aripi ale flotei engleze. De-abia acum mi-am adus aminte şi mă tem că e prea târziu...

— Nu spune asta, tată, zise George întristat. Aşa ceva nu trebuie să se întâmple.

— George şi eu nădăjduiesc din toată inima că totul o mers bine, răspunse căpitanul – dar teama a pus stăpânire pe mine şi nu pot scăpa de ea. Peste vreo patru zile vom şti dacă temerile mele au fost întemeiate sau nu, căci cam atâta vreme va dura până să străbatem cele trei mii cinci iute de kilometri care ne despart de „Insula Odihnei". Să sperăm că nu vom mai întâmpina nici o aventură în drumul nostru, care să ne întârzie şi mal mult – dar sunt, de altfel, hotărât să nu mă las târât într-o nouă aventură, oricât de ciudaţi sau interesantă ar fi. Aşadar, ia aminte, dragă George, să nu-mi atragi atenţia asupra nici unui lucru care ţi se va părea deosebit, căci de data asta nu mă voi lăsa înduplecat.

— Se poate totuşi întâmpla să fim nevoiţi să salvăm niscaiva naufragiaţi, zise George.

— Asta-i altă socoteală, răspunse Farrow. Imediat, într-un asemenea caz, fireşte că va trebui să facem tot posibilul să le dăm ajutorul nostru. Sper, însă, că nu va fi nevoie de aşa ceva.

Şi acum, să mergem să ne odihnim. Vremea e bună şi vase englezeşti nu ne vor supăra pe aici, aşa că vom avea linişte până

mâine dimineaţa. Brun va lua comanda, Plundow, Kard şi Lom vor face cu schimbul la cârmă. Haide, George, să mergem la culcare, căci nu putem şti ce ne va aduce ziua de mâine.

Farrow şi George intrară în cabinele lor şi peste puţin dormeau buştean. Submarinul înainta cu viteză spre apus, unde se afla Insula lor minunată.

Noaptea trecu în linişte. Când se lumină de ziuă, Insulele Samoa nu se mai zăreau şi cu asta se încheia aventura ciudata cu „Zeul mării".

Dimineaţa, Farrow şi George se aflau, întâmplător, singuri în turn. Marea era liniştită, nici un val nu încreţea suprafaţa ei şi priveliştea era atât de paşnică, încât Farrow nu se putu opri să-i spună fiului său:

— Aş dori ca tot drumul să ţină aşa, ca să putem ajunge cu bine acasă, fără să mai fim tulburaţi de o aventură nouă. Să nădăjduim că izbutim...

Căpitanul îşi rupse vorba, căci în faţa lui se ivi deodată o făptură, care până atunci se ţinuse ascunsă lângă peretele de otel al turnului. Era un bărbat subţirel, un tip caracteristic de englez. În mâna dreaptă ţinea un revolver, pe care-l îndrepta asupra celor doi din turn.

— Iertaţi-mă dacă vă deranjez – zise el zâmbind – v-aş ruga, însă, stăruitor să nu faceţi nici o mişcare suspectă, căci altminteri m-aş vedea nevoit, cu toată părerea mea de rău, să trag. Fără să mă laud. Trebuie să vă atrag atenţia că sunt un ţintaş minunat. Îmi daţi voie să mă prezint: Lord Clive.

— Încântat de cunoştinţă, deşi faptul se întâmplă în împrejurări nu tocmai obişnuite, zise Farrow, înclinându-se şi el politicos, după cum făcuse şi englezul. Te-aş ruga însă să-mi răspunzi la o întrebare: ce te-a făcut s-alegi felul acesta ciudat de a ne face cunoştinţă?

— Cu bucurie constat că eşti într-adevăr omul drept care mi-ai fost descris, domnule căpitan, zise lordul, zâmbind mulţumit. Rog să-mi iertaţi necuviinţa de a fi pătruns, într-ascuns pe vasul dv. – ştiu că prin asta am încălcat legea ospitalităţii – dar vă rog să mă credeţi că nu mi-a rămas altă cale. Dac-aş fi căutat să vă vorbesc la Apia sunt sigur că nu mi-aţi fi dat ascultare.

— Tot ce se poate, răspunse Farrow, căruia începuse să-i placă omul acesta ciudat. Totuşi, de vreme ce eşti acum stăpân al vasului, ca să zic aşa, fiindcă pentru moment ne ai în puterea d-tale, ţi-aş fi foarte îndatorat dacă ne-ai spune ce doreşti de la noi.

— Repet rugămintea să-mi iertaţi felul prea puţin civilizat cum am pătruns pe vasul dv. – zise lordul – dar, după cum vă spuneam, n-aveam altă cale. Vă rog să mă credeţi că n-am venit cu gânduri rele – e vorba doar de o mică aventură, pentru care am nevoie de concursul dv. Apoi, mai e la mijloc şi un rămăşag – dar asta joacă un rol secundar. Principalul e să mă ajutaţi la lămurirea unei chestiuni cu totul ciudate.

— Şi dacă refuz? Întreba Farrow zâmbind. Chipul englezului se înăspri, o energie nemăsurata sclipi în ochii-i cenuşii şi cu un glas răsunător zise:

— În cazul acesta, mi–ar părea foarte rău, domnule căpitan, căci aş fi nevoit să te rog să îndrepţi vasul spre cel mai apropiat port englezesc, unde te voi preda autorităţilor. Te rog să crezi că nu glumesc şi te voi sili s-o faci.

— Prea iei d-ta uşor lucrurile, răspunse Farrow tot zâmbind. Ca să-ţi poţi aduce la îndeplinire ameninţarea ar trebui mai întâi să mă ucizi pe mine şi pe fiul meu, dar nici atunci nu cred să reuşeşti, căci tovarăşii mei tot nu vor asculta de d-ta, ci toţi, până la unul, se vor apăra cu îndârjire, răzbunând moartea noastră. Cu toate astea, trebuie să-ţi mărturisesc pe faţă că felul d-tale de a fi îmi place, căci este neobişnuit şi deoarece noi suntem mari amatori de lucruri neobişnuite, îţi vom sta în ajutor cu dragă inimă. Dar vreau să ştii că nu ameninţările d-tale ma hotărâse la asta.

— Ştiu, domnule căpitan, zise lordul. Ca să fiu sincer, trebuie să-ţi mărturisesc că am nădăjduit că dorul dv. de aventură îmi va fi un aliat mai preţios decât revolverul acesta pe care-l am în mână. Mă bucur că-mi iertaţi necuviinţa şi sper că vom deveni buni prieteni. Planul meu, pentru înfăptuirea căruia vă cer concursul, vă va fi, desigur, pe plac, în special fiului d-tale, despre care se ştie că porneşte cu voie bună în cele mai primejdioase aventuri.

Lordul îşi vâri revolverul în buzunar, apoi îi întinse căpitanului şi lui George mâna, pe care aceştia o strânseră cu căldură. Apoi tânărul întrebă cuprins de curiozitate:

— Domnule Clive, cred că acum am putea afla care e planul d-tale. Eu nădăjduiesc că va fi ceva foarte interesant.

— Fără îndoială, răspunse lordul. Interesant, dar şi foarte primejdios în acelaşi timp. Asta în orice caz. Ca să fiu scurt, vă voi spune că e vorba de regăsirea şi salvarea unei fetiţe care a fost răpită acum trei ani de lângă tatăl ei. E Maud Graves, fiica prietenului meu. Lord Graves, guvernatorul insulelor Samoa.

— Atunci nu mai încape îndoială că suntem de partea d-tale, zise Farrow, cu grabă. Ai vreo idee unde se află copilul?

— Da, aşa cred cel puţin. Prietenul meu avea o guvernantă cu numele de Matu, o băştinaşă de pe insula Savii, dar acolo n-am putut da de ea. Matu era logodită cu un băştinaş, anume Temato, care îndeplinea slujba de intendent în casa prietenului meu. Ce se-ntâmplă însă? Prietenul meu e un om foarte nervos de felul lui şi aşa s-o făcut că într-o zi l-a luat la bătaie pe Temato, din cauza unei stricăciuni pe care o făcuse. A doua zi cei doi logodnici au dispărut şi odată cu ei micuţa Maud, unica fiică a prietenului meu.

Asta s-a întâmplat acum trei ani. Fetiţa trebuie să fie astăzi în

vârstă de 7 ani. Vă puteţi lesne închipui că am depus toate eforturile ca să regăsim copilul şi prietenul meu, datorită slujbei sale înalte, având la-ndemână toate mijloacele, n-a cruţat nimic – dar în zadar.

— Şi acum crezi că ai găsit o urmă sigură? Întrebă Farrow mirat. Cum e cu putinţă asta?

— E într-adevăr o întâmplare excepţională, nici eu nu ştiu dacă bănuiala mea se va dovedi întemeiată, sau dacă nu cumva m-am înşelat. Prietenului meu nu i-am spus nimic cu privire la observaţia mea, ca să nu trezesc într-unsul o nădejde care mal târziu nu se va împlini. Acum câteva zile am surprins o convorbire între doi băştinaşi, căci cunosc bine limba lor. Unul din băştinaşi venea tocmai de pe o insulă, care s-ar afla la sud-vest de Upoli. Şi spunea prietenului său că acolo în inima desişului ar trăi un trib care are o mică regină albă. Tribul acesta cică ar fi foarte sălbatic şi crud şi e temut de toţi. Spre norocul meu, celălalt băştinaş deveni foarte curios şi ceru să-i descrie cât mai exact locul unde se află insula. Şi astfel pot susţine că ea se găseşte în apropierea insulelor Nina.

— Aha, atunci trebuie să luăm imediat direcţia spre sud, zise Farrow şi făcu semn lui George, care se afla la cârmă. În aceeaşi clipa aproape, vasul făcu un viraj brusc.

— Îţi mulţumesc, domnule căpitan, adăugă lordul, bucuros. Din schimbarea direcţiei pe care ai ordonat-o, văd că te încrezi în povestirea mea şi că eşti dispus să iei parte cu toată energia la salvarea micuţei Maud Graves. Îţi mulţumesc din inimă. Din păcate, n-am putut auzi mai mult din discuţia celor doi băştinaşi, căci s-au îndepărtat şi n-am putut să-i urmăresc fără să le atrag atenţia. Crezi că vom găsi insula cu pricina?

Întrebarea lordului trăda îngrijorarea. Farrow se simţea atras către acest om, care, pentru a-şi ajuta prietenul, nu se dăduse în lături de la o faptă cutezătoare, care ar şi putut avea urmări rele pentru el: pătrunderea pe furiş pe submarin, cu scopul de a-şi asigura concursul marinarilor. De aceea răspunse cu multă bunăvoinţă:

— Domnule Clive, vom găsi insula aceea chiar de va şi nevoie să cutreierăm tot Pacificul. Te admir sincer şi domnul Graves poate fi mândru că te are ca prieten. Unde te-ai ascuns în timpul nopţii?

Lordul zâmbi, ceea ce dădu chipului său o înfăţişare foarte simpatică.

— M-am furişat pe submarin pe când se cărau pe bord butoaiele cu combustibil. Trebuie să mărturisesc că n-a fost tocmai uşor să găsesc o ascunzătoare bună. Mi-am luat inima în dinţi, însă şi m-am aşezat sub unul din motoarele Diesel. Azi dimineaţă, când s-a făcut schimbul, am ieşit afară, cu băgare de seamă. în spatele omului de la cârmă mi-am dat drumul pe punte, unde m-am aciuat. Trebuie să spun că timonierul nu mă putea observa, căci în primul rând mă pricep să

mă mişc fără să fac cel mai mic zgomot – ca unul ce am colindat tot pământul ca vânător pasionat – şi în al doilea rând vasul tocmai avea de trecut printr-un labirint întreg de stânci marine, care cerea întreaga atenţie a timonierului. În felul acesta, sarcina mea nu era prea grea.

— Domnule Clive, îmi placi din ce în ce mai mult, zise Farrow, căci te-ai dovedit un om superior. Mă bucur din inimă că mi-a fost dat să cunosc o persoană care, de fapt, trebuie să-mi fie duşmană, dar care s-a arătat a fi un camarad fără cusur.

Îşi strânseră încă o dată mâna, apoi lordul răspunse:

— Căpitane, regret într-adevăr cât se poate de mult că, din cauza legilor ţărilor noastre, trebuie să ne considerăm duşmani. Te rog. însă ca pentru timpul cât vom fi împreună să nu ţii seamă de lucrul acesta, căci acum suntem camarazi, care avem unul şi acelaşi scop. Nu-mi pot închipui ceva mai frumos decât să izbândim în întreprinderea noastră, readucând părinţilor îndureraţi copilul pierdut. Un lucru pot să-ţi făgăduiesc de pe acum: din fericire, sunt om cu mare trecere în ţara mea şi voi depune toate sforţările ca Anglia să încheie pace cu d-ta. Sună cam caraghios, e drept, dar d-ta eşti într-adevăr o putere, ca să zic aşa, un stat independent. Ca o preţuire a numeroaselor servicii pe care ni le-ai făcut, lucrul nu va fi prea greu, chiar dacă foştii noştri aliaţi se vor împotrivi. Asta ar fi într-adevăr frumos – zise Farrow – am scăpa odată să tot fim urmăriţi ca un vânat, ca nişte fiare sălbatice, deci, la drept vorbind, nu merităm soarta aceasta.

— Cu greu va izbuti un altul să joace o festă fa fel eu aceea pe care al jucat-o d-ta de curând, când al trecut prin linia flotei noastre de manevră – zise lordul, zâmbind. A fost ceva minunat, zău aşa! Trebuie s-o mărturisesc, deşi sunt şi eu englez. Prin asta ţi-ai câştigat şi mal mult simpatiile noastre – numai comandantul vasului „Eagle" nu cred să te aibă la inimă.

Farrow râse din toată inima şi răspunse:

— De fapt, îmi pare râu de comandant. Afară de necaz, mai trebuie să îndure şi batjocura.

— Nu, domnule căpitan – răspunse lordul – noi suntem oameni drepţi şi nu-i putem face imputări, căci ştim prea bine că pentru căpitanul Farrow nu există nimic imposibil şi oricare din noi ar fi căzut în cursă. Şi acum, dacă n-ai nimic împotrivă, te-aş ruga să mă prezinţi camarazilor d-tale, căci va trebui să rămânem câtva timp împreună: vom trece, desigur, prin aventuri primejdioase. – Aşa că s-ar cuveni să fim buni camarazi de la început.

— Fireşte, se grăbi să răspundă Farrow. Vino te rog jos, George, ţi-l voi trimite pe Plundow sus şi fii atent dacă se zăreşte cumva vreun vas englez. Căci trebuie să fim cu băgare de seamă, domnule Clive, chiar dacă te afli şi d-ta pe bord.

— Ştiu, răspunse lordul, în vreme ce-şi făcu vânt peste marginea turnului. Acum sunt doar camaradul dv., nu mai sunt englez şi voi fi alături de dv. când va fi nevoie să scăpaţi de urmărirea unul vas de-al nostru.

— Minunat! Exclamă Farrow, zâmbind. Asta e o situaţie cu drept cuvânt originală, şi atât de amuzantă că mă bucur din inimă. Nădăjduiesc că vom izbuti s-o salvăm pe biata fetiţă, căci cred că ne putem bizui pe povestirea băştinaşilor.

— Aşa sper şi eu – zise lordul – deşi nu prea ştiu în ce fel vom proceda. Va trebui doar să cercetăm fiecare insulă în parte din grupul Nina. Nu pierdem prea mult timp din cauza aceasta?

— Cred că problema nu va fi atât de grea precum ne-o închipuim – răspunse Farrow. Ne vom informa pe una din insule asupra tribului care are o regină albă şi vom afla cu siguranţă.

— Ai dreptate, încuviinţă englezul. La asta nici nu m-am gândit. Numai de nu s-ar întâmpla să dăm din primul moment de insula pe care o căutăm, căci în felul acesta sar putea s-avem neplăceri când om porni să luăm informaţii. Mă tem că tribul va deveni foarte primejdios, dându-şi seama că vrem să-i răpim regina.

— Fireşte că trebuie să ne aşteptăm la lupte grele, zise Farrow, dar avem arme cu care ne putem apăra chiar împotriva celui mai sălbatic trib. Îţi voi da şi d-tale câteva din grenadele noastre de mână, care sunt umplute cu un gaz care îi lasă în nesimţire pe duşmani, pentru timp de douăzeci şi patru de ceasuri, fără ca să le dăuneze sănătăţii.

— Ah! Probabil că acesta e gazul cu care i-aţi ameţit pe marinarii de pe submarinul nostru? Întrebă Clive. Şi aia a fost o lovitură măiastră din partea dv.! De altfel, locotenentul Breacks a fost pus în retragere, căci, după părerea tuturor englezilor, nu s-a purtat cum trebuie faţă de d-ta.

— Îmi pare râu de lucrul acesta, zise Farrow. El n-a lucrat decât în interesul patriei sale.

— Ba nu, s-a arătat foarte nerecunoscător, răspunse lordul cu tărie. D-ta l-ai salvat dintr-o situaţie primejdioasă, cu riscul d-tale propriu, ceea ce ar fi trebuit să-l indemne la recunoştinţă. N-a făcut-o, însă. Şi-a meritat, deci, soarta. Dar, să lăsăm asta şi acum te rog să mă prezinţi camarazilor d-tale.

Lordul ţinu să cunoască pe fiecare marinar în parte, pentru fiecare avu cuvinte călduroasa şi plin de entuziasm, ceea ce-i atrasa repede prietenia întregului echipaj.

Îşi câştigase şi încrederea lui Farrow în măsură atât de mare, încât căpitanul îi arată toate instalaţiile „Dox"-ului, datorata genialului inginer Hagen. Şi ceea că-l umplu îndeosebi de uimiră pe lord fură ferestrele de la proră şi cămăruţele prin care scafandrii puteau părăsi

submarinul sub apă. Şi când văzu grenadele cu gaze, îi zise lui Farrow:

— Acum îmi dau şi eu seama de ca nu sa poată pune mâna pa d-ta, domnule căpitan. Fireşte că voi păstra tăcerea asupra celor ce am văzut, dar după ca vom fi scăpat cu bine din aventura la care pornim, voi depune toată influenţa mea ca să hotărăsc guvernul englez să retrag ordinul de arestare lansat împotriva d-tale.

— Ţi-aş fi cât se poate de recunoscător dacă vei izbuti, lord Clive, zise căpitanul. Când ne vom putea mişca liberi prin apele acestea, vom fi în măsură să înfăptuim şi mai multe fapte bune. Nu-i deloc plăcut, crede-mă, să fii nevoit s-o iei repede la fugă sau să te afunzi în apă în clipa când se iveşte un vas străin.

— Sunt aproape sigur că voi izbuti, răspunse englezul, calm. Şi, fireşte că voi încerca s-o fac chiar dacă nu vom izbândi în ceea ce întreprindem acum. În primul rând, din convingere, şi în al doilea, pentru bunăvoinţa cu care ai primit să iei parte la salvarea micuţei Maud Graves.

— În cazul acesta, mă voi bucura cu atât mai mult dacă încercarea d-tale va avea succes, domnule Clive, zise Farrow. Te rog să fii încredinţat că voi face totul spre a sprijini planul d-tale, fără să mă gândesc la vreun contra-exemplu. Aşadar, ne-am înţeles.

Acum să schiţăm un plan de război, căci la insulele Nina vom ajungă cam înspre seară. Vom putea afla dacă sunt locuite, căci va trebui să vedem focuri. Fireşte că tribul pe care-l căutăm locuieşte în interiorul unei Insule, în desişul de nepătruns. Dar pentru noi principalul e să avem informaţii cât mai precise despre el, ceea ce putem obţine de la vreun trib care locuieşte pe coasta vreuneia din aceste insule.

— Minunat, dragă căpitane! Exclamă lordul. Al luat-o de la început cum trebuie. Cred că vom ajunge negreşit la ţintă, sunt chiar perfect încredinţat. Dar, pe de altă parte, mai cred că nu e lipsit de primejdie dacă vom căuta să ne informăm, căci sălbaticii de pe aceste insule sunt foarte bănuitori faţă de străini.

— Asta o ştiu şi eu, căci am făcut multe experienţe proaste în această privinţă, zise Farrow. Dar am devenit în schimb foarte prevăzători şi ştim cum trebuie procedat cu aceşti indivizi. Doctorul Bertram al nostru vorbeşte aproape toate dialectele de pe aici, ceea ce ne uşurează simţitor sarcina.

— Da, asta e foarte important, zise lordul. Acum sunt într-adevăr foarte curios ce ne va aduce seara.

În timpul călătoriei spre sud, lordul îl distră pe căpitan, George şi ofiţeri cu povestirile sale asupra vânătorilor la care luase parte în toate regiunile globului pământesc. Şi astfel vremea trecu atât de repede, încât toţi rămaseră uimiţi când observară că întunericul se va lăsa în curând.

Departe în zare se iviră puncte întunecate care nu erau decât insulele din grupul Nina.

II.
CĂPETENIA SAVA.

FARROW DĂDU ORDIN IMEDIAT să se micşoreze viteza motoarelor. Sălbaticii care locuiau pe aceste insule au ochi foarte ageri şi nu trebuia ca ei să observe submarinul înainte de vreme şi să se ascundă în desiş, lăsând satele goale în urma lor.

Vor aştepta în larg până se va lăsa întunericul şi de abia pe urmă se vor apropia de insule. Mai era o jumătate de ceas până atunci şi în cele din urmă căpitanul opri motoarele cu totul.

Farrow, George şi Rindow examinară prin ocheanele lor puternice insulele îndepărtate, dar nu putură descoperi nici un semn de viaţă.

— Ciudat! Zise căpitanul. Mă aşteptasem să vedem fum de focuri. Dar se poate ca băştinaşii să întrebuinţeze lemne uscate de tot, care nu fac fum aproape deloc. Trebuie, deci, să aşteptam întunericul, când vom vedea, poate, lumina locurilor.

— Şi cred că cele mal multe sate se vor şi aflând pe partea de sud o acestor insule, răspunse lordul. Coastele de nord sunt prea expuse furtunilor puternice.

— Aşa e, la asta nu m-am prea gândit, încuviinţă Farrow. Dar înainte de a se lăsa întunericul nu ne putem apropia. Încă un sfert de ceas şi putem porni înainte.

Aceste cincisprezece minute trecură anevoie, căci toţi erau stăpâniţi de nerăbdare. În cele din urmă, perdeaua nopţii se lăsă peste fire şi imediat Farrow dădu comanda să se pornească motoarele încetişor.

Fără nici un zgomot, submarinul se apropia de prima insulă care zăcea cufundată în linişte şi întuneric. După ce vasul trecu de coasta de apus, căpitanul dădu brusc comanda de oprire o motoarelor, căci, după cum se aşteptase, pe coasta de sud a insulei luceau câteva focuri de lagăr. Acolo era, aşadar, un sat şi principalul lucru era acum să se pună în legătură cu sălbaticii – bănuitori de felul lor.

— Vom porni cu bărcile de aluminiu, îi zise căpitanul lordului. Nu vreau să mă apropii cu submarinul prea mult de insule, căci bănuiesc că sunt stânci pe aici. Aş vrea să-i spionez puţin pe sălbatici, înainte de a mă arăta în faţa lor. Te pomeneşti că e chior tribul pe care-l căutăm, căci uneori întâmplarea face adevărate minuni.

— Şi ce-ai de gând să faci dacă va fi aşa? Întrebă lordul curios. Vom ataca imediat tribul?

— Dacă mă voi fi încredinţat că fata răpită se află acolo, voi încerca mai întâi s-o răpesc prin viclenie; dacă însă nu voi izbuti în felul acesta, atunci va trebui să ne folosim de grenadele cu gaze. De

aceea nu vreau să debarc în locul unde se află satul, ci ceva mai la o parte, apoi ne vom strecura prin desiş.

— Minunat, aşa aventură îmi place! Exclamă Clive cu însufleţire. Asta mă interesează mai mult decât o vânătoare de fiare sălbatice. O să te rog să mă iei şi pe mine cu d-ta, domnule căpitan.

— Fireşte, dragă domnule Clive. Răspunse Farrow cu grabă. D-ta eşti doar persoana de căpetenie în cazul de faţă. Aşa, acum vom aduce trei bărci pe punte şi le vom monta, ca să putem lua destul camarazi cu noi şi să ţinem piept unui eventual atac al sălbaticilor.

Farrow dădu comenzile trebuincioase: imediat fură aduse pe punte piesele a trei bărci şi montate la repezeală.

— Desigur că şi acestea sunt inventate de faimosul dv. inginer Hagen! Zise lordul.

— Da, răspunse Farrow, încetişor. Hagen a construit bărcile, dar în curând va trebui să facem altele, căci ni s-au prăpădit câteva până acum. De îndată ce vom fi ajuns în ascunzătoarea noastră, vom începe cu fabricaţia.

— Hm... toţi bănuiesc că aveţi pe undeva aici o ascunzătoare sigură, zise lordul. Desigur că nu-mi vei spune unde se află, deşi eu nu voi vorbi niciodată despre ea. Îmi închipui, însă că e foarte interesantă.

— Aşa şi e, zise Farrow. Şi nădăjduiesc că nimeni nu va putea ajunge acolo. Poate rămânem mai mult timp împreună şi atunci te voi lua cu plăcere să ţi-o arăt.

— Ah! Asta ar fi minunat! exclamă englezul, vesel. Dragă căpitane, te rog chiar din suflet să mă iei. Timp va fi, căci dacă o vom elibera pe fetiţa, mă vei putea duce cu dânsa la Apia, unde vom aştepta o zi şi în vremea asta eu voi face toate demersurile trebuincioase pe lângă guvernul meu ca să fie retras ordinul de urmărire împotriva d-tale. Aş vrea să fac cu d-ta câteva călătorii, apoi mă vei debarca în vreun port oarecare.

— De ce nu? Cu dragă inimă, încuviinţă Farrow. Dar înainte de toate trebuie s-o regăsim pe fetiţa şi s-o salvăm. Acum vom trage la sorţi zece marinari, care vor merge cu noi în două bărci. În prima barcă vom merge noi doi, George, doctorul Bertram şi Petre Uriaşul. < Voi dispune să ţi se dea două grenade cu gaze, poate s-avem nevoie de ele.

Tragerea la sorţi se îndeplini repede. Cele trei bărci fură puse pe apă şi marinarii se urcară în ele fără să facă cel mal uşor zgomot.

Petre vâsli cel dintâi cu putere spre insulă şi urmând ordinul căpitanului, se-ndrepte spre un loc care se afla la vreo şaizeci de metri de unul din focurile de lagăr.

Camarazii priviră cu încordare spre ţărmul care se apropia tot mai mult. Văzură acum făpturi care stăteau pe lângă focuri sau se mişcau

printre ele. Erau sălbatici pe jumătate goi, în general indivizi înalţi şi voinici. Căpitanul zise încetişor doctorului Bertram:

— După cât pot vedea eu, sunt polinezieni. Cred că d-ta te vei putea înţelege cu ei. Nu?

— Fireşte, vorbesc şi pricep doar cele mai multe dialecte, răspunse Bertram. Să-i strig de aici, sau mai bine să ne furişăm până la ei?

— Trebuie să stabilim mai întâi dacă nu sunt cumva din tribul care a răpit-o pe micuţa Graves, zise Farrow. Asta ar fi un mare noroc, într-adevăr.

— Hm... ar fi atât de mare norocul acesta încât nici nu îndrăznesc să cred în el, şopti lordul Clive. Au trecut trei ani de când a fost răpită şi acum s-o găsim din primul moment? Prea ar fi de tot să se întâmple aşa. Şi apoi, trebuie să mărturisesc sincer că nici n-aş vrea să meargă atât de repede lucrurile, căci aş dori să întâmpin aventuri în toată regula alături de dv. – cu toate că ar fi în interesul bietei fetiţe s-o regăsim şi s-o eliberăm cât mai curând.

— Vom face noi şi treaba asta, zise Farrow plin de nădejde. Vom cerceta toate insulele de pe aici, până când vom da de tribul cu micuţa regina alba. Aşa, Petre, priponeşte bine barca de un trunchi – şopti el Uriaşului, care-şi mânase barca lângă un tufiş, ale cărui ramuri atârnau deasupra apei. Ah! Asta-i minunat, aici pare să fie o potecă, pe care sper să putem înainta fără să facem zgomot.

Într-adevăr, lângă tufiş se zărea nelămurit o deschizătură întunecata în desiş. George sări cel dintâi pe uscat, căci era nerăbdător să înceapă aventura.

— George, să n-o iei iar razna! Îl preveni Farrow. Vei aştepta până vom fi cu toţii pe uscat.

Neavând încotro, tânărul trebui să-i dea ascultare, căci ştia că tatăl său nu glumea când îi nesocotea poruncile.

Era într-adevăr o potecă îngustă, care ducea în desiş şi George îşi dădu seama imediat pentru ce fusese făcut drumeagul acesta. Spre stânga se întindea o plajă îngustă, albă, pe care el zări un număr mare de broaşte ţestoase. Sălbaticii îşi luau de aici animalele cu carnea gustoasa sau ouăle lor.

Pe cât era de plăcută descoperirea acestei poteci – prin faptul că-i scutea pe tovarăşii de muncă de a-şi croi un drum – pe atât era de primejdioasă împrejurarea, căci se puteau aştepta să dea tocmai acum peste niscaiva sălbatici. Veniţi să prindă broaşte ţestoase.

George împărtăşi în şoaptă tatălui său bănuiala lui.

— Ai dreptate – încuviinţă căpitanul – trebuie să ne grăbim, pentru a evita o întâlnire nedorită, care ne-ar putea strica toate socotelile. Înainta, tovarăşi, revolverele pregătite şi feriţi-vă să faceţi zgomot!

George apucase să intre pe potecă. În felul acesta, el se pusese în fruntea convoiului şi căpitanul nu mai zise nimic ci-l urmă atât de aproape, încât îl avea mereu sub ochi.

În cea mal mare linişte, mica trupă străbătu poteca întunecoasă. Aici în desiş domnea o beznă de nepătruns şi trebuiau să pipăie cu mâna stângă tufele din stânga şi dreapta lor, în vreme ce în dreapta ţineau revolverul pregătit.

Deodată George râmase locului, căci în mod instinctiv simţi că se apropie de el un om. De fapt, nu auzi nici un zgomot suspect, dar o bănuială pusese brusc stăpânire pe el şi-l sili să se oprească.

Cel din urmă se opriră şi ei, fără voie, căci era de-ajuns ca unul să stea în loc, pentru ca să le închidă drumul. Nimeni nu întrebă ce s-a întâmplat, căci îţi dădeau seamă că se petrecuse ceva deosebit, ceea ce impunea în primul rând să rămână liniştiţi.

Farrow, care venea imediat după George, se aplecă puţin peste umărul acestuia şi-şi încordă auzul.

Şi tatăl şi fiul auziră acum un zgomot, care n-ar şi atras atenţia unul necunoscător al desişurilor sălbatice – era un plescăit uşor, care le dădu îndată de înţeles că un om desculţ călcase într-o băltoacă de pe potecă.

Pământul acesteia era foarte umed, probabil că de curând căzuse o ploaie tropicală, care străbătuse până şi prin frunzişul des al copacilor înalţi.

George apucă revolverul de ţeavă. Nu trebuia să tragă, căci în felul acesta ar şi alarmat întreg satul sălbaticilor. Dacă băştinaşul acela – care se ducea probabil la plajă să caute broaşte ţestoase – îi va ieşi în faţă, îl va culca la pământ cu o lovitură în cap.

Trecu un minut într-o încordare neînchipuită – toţi ştiau că îi ameninţă o primejdie, dar nu-şi dădeau seama ce poate să fie.

George simţi deodată un trup omenesc izbindu-se de mâna-i stângă, pe care o ţinea întinsă. Se năpusti imediat înainte pentru a-l înhăţa pe potrivnicul necunoscut, acesta însă părea să fie mai dibaci decât crezuse tânărul, căci se dădu îndărăt cu iuţeala fulgerului.

Dar nici George nu se dădu bătut. El ştia că plutea acum într-o primejdie mare. Că duşmanul va porni la atac. De aceea se aruncă imediat îndărăt, se izbi cu putere de tatăl său, dar simţi trecându-l pe lângă obraz o lovitură violentă, care nimeri cu zgomot în pământ.

Atunci sări iar înainte, căci bănui că potrivnicul său fusese azvârlit peste cap de lovitura care dăduse greş, ceea ce însemna că acum era cel mai nimerit prilej să-l înhaţe. Şi, într-adevăr, îl apucă de părul lui lung, ridică repede revolverul să lovească, dar în clipa aceea necunoscutul strigă într-o englezească stricată:

— Sahib. Sava bun, nu vreo face rău la voi.

— Stai! Strigă şi lordul Clive, speriat şi uimit în acelaşi timp.

Acesta e căpetenia Sava. Îl cunosc foarte bine, domnule căpitan şi sunt încredinţat că ne va veni în ajutor.

III.
TRIBUL MALLI.

— OH! SAHIB LORD CLIVE! Exclamă căpetenia, vesel. Eu foarte mulţumit.

— Înainte! Zise englezul. Să mergem în sat. Asta e într-adevăr o întâmplare minunată, dragă căpitane; pe Sava l-am cunoscut în Australia în urmă cu ani de zile. Mi-a fost un tovarăş credincios şi viteaz într-o expediţie foarte grea pe care am întreprins-o în interiorul ţării. Vom avea un sprijin preţios într-unsul.

— Foarte bine! Zise căpitanul. Dar e într-adevăr atât de viteaz? De ce a ţipat atunci ca o muiere când George l-a înhăţat?

— Hm... asta m-a surprins şi pe mine, răspunse lordul. M-aş şi aşteptat mai curând să-l dea gata repede pe George al d-tale. Dar las că ne va lămuri el de ce a făcut-o. Atât vă pot spune că înainte vreme a fost cu adevărat un om viteaz şi neînfricoşat.

Nu trecu mult şi tovarăşii ajunseră în sat. Sava îi strigă pe supuşii săi care veniră imediat şi-i înconjurară pe marinari, salutându-i cu plecăciuni. Toţi erau înalţi şi voinici, dar făceau impresia de oameni speriaţi.

Lordul Clive se apropie de căpetenie şi după ce-l măsură câteva clipe din cap până-n picioare, zise:

— Sava, pe vremuri erai doar un om viteaz şi fără frică, nu ţi-a fost teamă de negri australieni şi nici foamea şi setea nu te înspăimântau. Ce s-a întâmplat cu tine?

Căpetenia, care făcea o impresie bună, de om inteligent, privi temător în jurul său, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu-l audă cineva, apoi zise încetişor:

— Sahib, lord Clive, oameni din trib Malli vin adesea pe insulă, războinici grozavi, omoară pe toţi.

— Malli? Întrebă doctorul Bertram cu mirare. De ăştia n-am auzit până acum. Cum arată la faţă? Unde locuiesc?

Sava se codi câtva timp cu răspunsul, apoi clătină deodată cu energie copul şi zise:

— Sava nu trebuie vorbeşte, altfel omoară pe el.

— Ei, ia stai niţel, frăţiore, că suntem şi noi pe aici! Zise lordul. Tu ştii doar că atâta vreme cât te afli cu mine eşti în deplină siguranţă. Să poftească indivizii ăia Malli, ne descotorosim noi de ei repede! Aşadar, spune unde locuiesc, Sava?

Căpetenia făcu un gest disperat, apoi răspunse:

— Sahib, lord Clive, Sava nu ştie. Vin şi pleacă pe neaşteptate

noaptea, nu ştiu de unde şi încotro.

— Ei bine. Să vină sănătoşi. Cât om fi şi noi pe aici. Spuse lordul. Le venim de hac, n-avea grijă. Totuşi, Sava, tu eşti om umblat şi cred că mi-ai putea fi de folos. Caut un trib care se zice că locuieşte pe una din insulele astea. Tribul acesta are o regină mică, albă. Îi cu...

Lordul Clive îşi rupse vorba, căci Sava se clătină pe spate, chipul se schimonosi de spaimă şi începu să bâlbâie:

— Sa... hib, lord Clive... plecaţi repede, primejdie ma. „mare"... oamenii Malli au regină albă.

— Asta-i minunat! Exclamă englezul vesel. Şi spuneai că ăştia vin câteodată pe aici? Cu atât mai bine. Vom avea poate prilejul să dăm ochi cu ei. Sava. Rămânem deocamdată aici. Ştii că nu trebuie să-ţi fie teamă atâta vreme cât suntem şi noi cu tine. N-aş şi crezut să te fi schimbat atât de mult. Tu, care înainte vreme erai atât de viteaz. De ce sunt atât de fioroşi ăia pe care îl numeşti „Malli"?

— Ei pot omori, fără ca noi să-i vedem, răspunse băştinaşul. Ei pot fi aici, iar noi nu ştim de asta.

Şi spunând acestea, îndreptă o privire speriată spre tufişuri, care înconjurau de jur-împrejur luminişul întins. De fapt, era lesne pentru un duşman să se strecoare până în sat, căci avea pretutindeni acoperire.

— Sava, tu te pricepi doar şi la luptă, ai dovedit-o pe vremuri în Australia, zise lordul cu imputare. De ce n-ai încercat să-l ucideţi pe Malli aceia, când v-au atacat?

— El omorât mulţi – răspunse căpetenia – şi pe frate al meu. Noi nu-i putem vedea, ei ne omoară.

— Ei, da. Voi n-aveţi arme, spuse lordul. Cu noi, lucrurile stau altfel şi le va merge râu de tot dacă ne vor ataca. Acum linişteşte-te. Sava, trebuie să ne vi în aju...

Lordul îşi curma vocea în timpul discuţiei dintre englez şi băştinaş. George îşi aruncase privirile în juru-i uitându-se cu interes la colibele sălbaticilor, apoi la desişul îndepărtat, până la care de abia dacă pătrundea lumina focului de lagăr.

Tocmai când se gândea cât de lesne s-ar fi putut ascunde acolo un duşman, i se păru că observă o mişcare uşoară într-o tufă şi închise imediat ochii pe jumătate, pentru ca un eventual duşman să nu poată observa strălucirea lor.

Într-adevăr, nu se înşelase, tufa se muşcă – e drept, cu multă băgare de seamă, dar George văzu totuşi că un trup omenesc se strecura binişor prin frunziş. Dacă era unul din tribul Malli, de care se temea atât de mult Sava?

George trase piedica revolverului. De data asta, nu mai încăpea cruţare, deoarece Sava spusese doar că sălbaticii Malli ucid fără să se lase văzuţi.

Şi aşa se părea că vreo să facă şi omul de acolo, căci George nu-l văzu făptura. Iar mişcarea din tufiş încetă iar, imediat ochii tânărului se obişnuiseră treptat cu întunericul şi acum văzu o pereche de ochi care străluceau ciudat. Apoi izbuti să deosebească şi capul duşmanului; îl văzu ridicând braţul la gură, zări un obiect lung şi subţire. În clipa următoare îndreptă revolverul şi trase.

Un ţipăt răsunător dovedi că nimerise bine, deşi fusese nevoit să tragă la repezeală.

Fireşte că în tufişuri mai puteau fi ascunşi şi alţi duşmani. Tovarăşii tânărului îşi dădură imediat seamă de asta, căci îşi scoseseră revolverele încă înainte ca să fi răsunat ţipătul de moarte. La o comandă a căpitanului, ar fi slobozit imediat o salvă înspre tufişuri şi prin asta ar fi alungat, desigur, pe ceilalţi duşmani.

Dar Farrow se feri să dea această comandă şi ascultă cu încordare spre desişul din faţă, apoi zise încetişor:

— Nu cred să mai fie pe acolo alţi Malli. Căci ar fi strigat sau s-ar şi mişcat, după ce glonţul a nimerit pe tovarăşul lor. Ne putem duce, deci, fără teamă într-acolo ca să vedem ce e cu individul împuşcat. Nădăjduiesc că e numai rănit şi astfel vom putea afla ceva de la el.

George o luă imediat înainte, dar nimic nu se clinti şi nici individul împuşcat – asupra căruia cădea lumina lămpii de buzunar – nu se mişca. Ceea ce dovedea că glonţul nimerise în plin.

George văzu acum în mina dreaptă a mortului o ţeavă subţire, strălucitoare – şi în aceeaşi clipă simţi o bucurie nespusă că nimerise atât de bine, căci cu această ţeavă de suflat, pe care sălbaticul tocmai voise s-o ducă la buze, ar fi ucis fără îndoială pe unul din tovarăşi.

Acum pricepu George teama lui Sava. Primejdioşii Malli azvârleau în chip nevăzut şi fără zgomot săgeţile otrăvite, apoi dispăreau fără urmă în desişul pe unde veniseră.

— Aha! Ţevi de suflat cu săgeţi otrăvite, zise lordul Clive. Malli ăştia par să fie într-adevăr foarte primejdioşi. Acum îl pricep pe Sava, căci împotriva acestei arme nevăzute nu ajută nici cea mai mare vitejie. Cred, însă că dacă-l vom explica cum stau lucrurile, îşi va recăpăta curajul de altădată. Ah, uite-l că vine! Priveşte aici, Sava, cu asta vă trimit Malli moartea pe care n-o vedeţi venind şi nici n-o bănuiţi.

Li arătă ţeava, prin al cărei capăt de jos trase afară o săgeată mică, al cărei vârf avea o lucire gălbuie în lumina lămpilor de buzunar.

— Vezi tu – urmă lordul – aceşti Malli sunt laşi, el nu cutează să pornească la luptă dreaptă, ci ucid pe furiş. Dar de unde ştiţi că ucigaşii aceştia se numesc „Malli”?

— Sahib, lord Clive – răspunse căpetenia, răsuflând uşurat – ei omoară mulţi, noi nu-l vedem, apoi strigă: „Noi suntem Malli" Noi nu-i

vedem. Odată el strigat: „Noi avem regină albă, noi învingem întotdeauna!”. Sahib, noi nu ştim niciodată când vine moartea.

— Hm, asta e foarte interesant, zise lordul. Aş dori să ştiu numai de ce vin indivizii ăştia pe această insulă şi-i ucid pe supuşii lui Sava? Urmăresc oare să răspândească spaima, pentru ca nimeni să nu cuteze să-i caute?

— Alt motiv nici nu văd, zise Farrow. Altminteri n-ar avea de ce să ucidă pe nişte locuitori care nici nu bănuiesc existenta lor. Părerea mea e că ei se află pe aproape şi caută să înspăimânte tribul lui Sava, numai ca să împiedice să fie descoperiţi. Individul acesta, care avusese de gând să-l omoare pe unul de-ai noştri, trebuie să fi venit cu un kanu şi bine ar fi să-l găsim şi să-l ascundem ca să-i lăsăm pe ceilalţi în credinţa că tovarăşul lor de trib o căzut victima vreunui accident pe mare.

Sava devenise brusc alt om. Acum ştia că Malli nu erau înzestraţi cu puteri supranaturale, ci că ucideau pe furiş, în chip laş. De aceea se grăbi să zică:

— Eu pun oameni caute kanu-ul, trage pe uscat, ascunde bine.

— Tată. Atunci trebuie să punem şi noi sentinele de jur-împrejurul insulei, îşi dădu cu părerea George. Vrem să ştim doar de unde vin ăia din tribul Malli. Altminteri cum am putea da de satul lor? A! Mi-a venit o idee foarte bună. Da, trebuie să fac neapărat asta!

— Stai, băiete, las-o mai domol! Zise Farrow râzând Ce trăsnaie ţi-a dat iar prin cap? Desigur, vreun lucru care te va aduce în mare primejdie. Te cunosc eu destul de bine, George.

— Tată, de data asta ideea mea e într-adevăr foarte bună şi ne poate şi de cel mai mare ajutor, zise George cu însufleţire. Dacă găsim kanu-ul celui ucis, mă voi folosi eu de el dacă tovarăşii săi de trib vor veni să-l caute. Mă voi dezbrăca la piele şi înnegrindu-mă trupul cu pământul umed, nu voi atrage atenţia nimănui. Dacă vor veni kanu-uri cu alţi Malli sarcina voastră va fi să-i alungaţi cu gloanţe, iar eu mă voi lua după ei şi voi afla astfel încotro se-ndreaptă.

— Hm... nu e rea ideea – murmură Farrow îngândurat – dar primejdioasă tot e. Am putea să urmărim cu submarinul kanu-urile sălbaticilor, ba cred chiar că asta ar fi mai sigur pentru noi.

— Nu. Tată, răspunse George, ar fi, dimpotrivă, foarte nesigur. N-am putea merge decât sub apă şi nu te-aş sfătui deloc s-o faci prin părţile astea necunoscute. Întreprinderea noastră va da greu cu desăvârşire, dacă se va întâmpla să ne împotmolim pe undeva.

— Ai şi tu dreptate – încuviinţă Farrow – dar trebuie să mărturisesc că nu mă lasă inima să-ţi îngădui să porneşti singur după aceşti sălbatici primejdioşi şi vicleni. Trebuie să găsim altă cale.

— Voi merge eu – se oferi imediat lordul Clive – şi de fapt eu am şi dreptul, căci numai în urma stăruinţelor mele aţi pornit la

această întreprindere. Afară de asta, e vorba să salvăm doar pe fiica prietenului meu.

— N-are a face, se grăbi să spună George. Ideea a fost a mea şi vreau s-o duc la îndeplinire. în primul rând, însă, trebuie să dăm de kanu-ul sălbaticului.

Cu lămpile aprinse, camarazii pătrunseră în tufişul des. George, care trecu peste trupul celui ucis, găsi o potecă foarte îngustă, tăiată de curând prin desiş. Dădu de veste camarazilor săi despre descoperirea făcută, apoi porni repede în lungul cărării, ferindu-se, însă să facă cel mai mic zgomot, pentru a nu atrage atenţia cuiva.

Poteca ducea de-o curmezişul desişului spre nord-est, cotea apoi puţin şi mergea do acolo drept spre răsărit.

Tânărul ajunse curând pe ţărmul răsăritean şi aici găsi, ascuns, sub o tufă, kanu-ul cu care venise sălbaticul ucis.

Camarazii veniră şi ei în rând, iar George le zise:

— Tată, am presimţirea că vor veni peste puţin timp şi ceilalţi Malli, ca să-l caute pe tovarăşul lor dispărut. Aşadar, îmi voi înnegri puţin trupul, cu ajutorul pământului umed şi lipicios care se află pe aici. Voi va trebui să vă împărţiţi la dreapta şi la stânga acestui golfuleţ şi să trageţi imediat ce îi veţi vedea venind cu kanu-urile. Când o vor lua la goană, mă iau repede după ei şi cred că voi da imediat peste satul în care se află prizonieră biata fetiţă.

— George, să stabileşti numai unde se află insula – zise căpitanul – căci ar fi prea primejdios dacă vei pătrunde după sălbatici în vreun desiş. Asta o vom face pe urmă împreună. Recunosc că planul tău este bun, dar trebuie să-ţi mărturisesc că as vrea mal bine să fiu eu în locul tău.

— Nu, nu, se împotrivi George, asta nu se poate. Ideea e a mea şi eu trebuie s-o aduc la îndeplinire, după cum am mai spus.

Şi fără să mai stea pe gânduri, începu imediat să se dezbrace. Petre îi ajută să-ţi frece trupul cu pământul negru şi umed ţi pielea sa căpătă, într-adevăr, o culoare oacheşă, încât cu greu ar fi putut şi deosebit de un băştinaş, pe întuneric.

Camarazii ascultară cu încordare, ca să surprindă apropierea kanu-urile cu ceilalţi sălbatici, Farrow mai dădu în şoapta comanda să nu tragă decât în aer, ca să-i sperie, căci nu voia să-i ucidă prin surprindere, ci să-i silească să fugă, pentru ca George să se poată lua după el.

Trecu o jumătate de ceas. George începu să îşi piardă răbdarea. în vremea asta, luna se ridicase pe cer şi ajunsese după o perdea mai subţire de nori. Datorită acestui fapt se făcu oarecare lumină, dar nu atâta cât să poată deveni primejdioasă tânărului erou. Pantalonii negri de marinar nu şi-i scosese şi-şi păstrase şi brâul în care îşi avea armele. Numai partea superioară a trupului şi faţa şi le mânjise cu pământul

cleios.

Când nerăbdarea sa atinse culmea, pe mare se iviră puncte întunecate, care se apropiau cu repeziciune. George intră imediat în kanu, dar râmase deocamdată sub crengile unei tufe.

Într-adevăr, punctele care se apropiau cu repeziciune erou kanu-uri. Sălbaticii Malli credeau, desigur, că îi înfricoşaseră atât de mult pe cel din tribul Lui Sava, încât nu aveau să se teamă de vreo surpriză pe coasta de răsărit.

— George. Eu pornesc acum ceva mai spre stânga – şopti căpitanul – căci nu trebuie să tragem din spatele tău. Fii cu cea mai mare băgare de seamă, băiete, nu cobori pe uscat, dacă nu vei fi silit la asta de vreo împrejurare cu totul deosebită.

— Voi fi cu ochii în patru, făgădui tânărul.

Apoi îl auzi pe camarazi îndepărtându-se şi începu să observe cu atenţie apropierea kanu-urilor.

Erau şase, fiecare având câte doi sălbatici. Când se aflau Ia vreo cincizeci de metri, răsunară împuşcături.

Aproape în aceeaşi clipă, sălbaticii întoarseră kanu-urile cu grabă, iar George începu să vâslească imediat. Se pricepea şi el să mânuiască lopeţile cu îndemânare şi fără să producă zgomot, dar îţi dădu seama imediat că trebuia să-şi încordeze toate puterile. Depărtarea dintre el spori chiar, aşa că fu nevoit să facă sforţări şi mai mari, ca să nu-i piardă din ochi.

Deodată, însă tresari speriat, căci din nou detunară împuşcăturile în spatele său, care încetaseră treptat, când sălbaticii îşi întorseseră kanu-urile, luând-o la fugă. Asta însemna că se întâmplase ceva care nu era în program.

Îşi întoarse repede privirea şi spaima lui deveni acum şi mai mare, căci la vreo douăzeci de metri îndărătul lui văzu alte cinci kanu-uri, iar în fiecare din ele se afla câte un om care vâslea din răsputeri. Asta însemna că pe ţărmul răsăritean al insulei stătuseră ascunşi alţi sălbatici, care, speriaţi acum de împuşcături, o luaseră şi ei la goană.

George se afla la mare ananghie, deoarece nu trebuia să rămână în urmă, ca să nu atragă atenţia sălbaticilor ce veneau după el. Se cerea, deci, să vâslească mai departe, fără să scape din ochi nici kanu-urile din faţa lui.

O clipă se gândi sa se prefacă atins de un glonţ, pentru ca să-şi motiveze prin asta faptul că-şi încetinise vâslitul, dar apoi îşi zise imediat că cei din urma îl vor recunoaşte când se vor apropia de el, în dorinţa de a-i veni în ajutor.

Nădăjduia acum că tovarăşii săi vor nimeri kanu-urile şi atunci sălbaticii vor fi nevoiţi să se înapoieze la insula pe care o părăsiseră, căci nu era de gândit să pornească înot pe marea aceasta, deoarece pretutindeni mişunau rechini.

Aruncând din nou o privire îndărăt, văzu cu bucurie că două kanu-uri nu mal vâsleau. Cei dinăuntru se chirciseră, încercând, probabil, să astupe găurile făcute de gloanţe, pentru o împiedica scufundarea lutrelor.

În clipa aceea, luna fu acoperită din nou de un nor des şi se făcu întuneric beznă. Acum camarazii nu mai puteau trage asupra celorlalte trei kanu-uri. Pe de altă parte, George nu mai vedea kanu-urile dinaintea sa şi trebuia, deci, s-aştepte, până când cele trei dindărătul lui se vor fi apropiat. Ba trebuia, poate, chiar să le lase s-o ia înainte, pentru ca apoi să le urmeze, orientându-se după loviturile de vâslă.

Îşi încetini puţin viteza, silindu-se să vâslească fără zgomot.

Dar spre marea lui spaimă băgă de seamă că nu mai auzea nici loviturile de vâslă ale celor care veneau în urmă. Poate că cele trei kanu-uri se opriseră, pentru a veni în ajutorul celor doi tovarăşi ale căror bărci fuseseră găurite de gloanţe.

George hotărî să meargă liniştit înainte. Cinci minute se scurseră în felul acesta. În cele din urmă, luna apăru iarăşi dintre nori şi tânărul văzu cu mult înaintea lui punctele întunecate ale kanu-urilor.

Întorcând privirea, se înspăimântă, căci în imediata lui apropiere, la distanţe mici, veneau trei kanu-uri. În două din ele se aflau câte doi sălbatici, ceea ce însemna că tovarăşii lor de trib îi scoseseră din bărcile avariate.

Insula era prea departe pentru ca marinarii să mai poată trage bine şi apoi se putea întâmpla să-l nimerească şi pe George. Acum era redus la propriile sale puteri şi trebuia să încerce să scape din situaţia asta primejdioasă.

În primul rând, se cerea să se ferească neapărat ca oamenii din kanu-uri să vorbească cu el, căci nu le ştia limba. Începu să vâslească cu disperare, căutând să se îndepărteze cât mai mult.

IV.
REGINA ALBĂ.

SE ÎNTOARCEA DIN CÂND ÎN CÂND cu iuţeala fulgerului şi vedea cu bucurie că cele trei kanu-uri rămâneau simţitor în urmă. Aşadar, tot avea perspectiva să înainteze destul, încât atunci când va fi descoperit pe care insulă locuieşte tribul Malli, să se poată feri de ei la înapoiere.

Tot vâslind cu putere, zări în cele din urmă ivindu-se la orizont conturul întunecat al unei insule. Kanu-urile din faţă se îndreptau într-acolo, dar George mai trebuia să-i urmărească, până ce se va fi încredinţat că sălbaticii debarcau într-adevăr pe acel petec de pământ. Pe urmă va trebui să găsească un prilej nimerit ca s-o şteargă înapoi,

pe furiş.

George era mulţumit cu sine însuşi şi începu imediat să-şi făurească planuri noi. Principalul scop al expediţiei lor era doar s-o salveze pe micuţa fată. Aşadar, dacă tot va fi pe insulă şi va izbuti să rămână neobservat, de ce n-ar încerca s-o răpească. Prin asta i-ar cruţa pe tovarăşii săi de o muncă al cărei rezultat nu se putea întrevedea. Pe de altă parte, asta va fi chiar greu pentru tovarăşii săi, iar fetiţa ar şi primejduită, căci Matu şi Temato, care au răpit-o, o vor ucide repede, pentru a nu fi descoperiţi.

Va debarca, fireşte, numai dacă va putea face asta în deplină siguranţă şi ştiind sigur că va izbândi în întreprinderea sa. I se putea oferi poate vreun prilej s-o aducă în siguranţă pe mica Maud, fără să se expună la primejdii prea mari.

Cât de surprinşi vor rămâne camarazii când îl vor vedea întorcându-se cu sărmana copilă. Trei ani fusese dispărută şi el o va scoate din captivitatea grozavă, de la prima încercare de a o salva.

Gândul acesta îl înveseli atât de mult pe George, încât începu să vâslească şi mai repede. Se apropiase acum până la vreo optzeci de metri de kanu-uri. Cele dindărătul lui erou la vreo cincizeci de metri numai, iar până la insulă mai era cel puţin jumătate de kilometru.

Aceasta era întinsă şi George era bucuros că se apropiase atât de mult de kanu-urile din faţă, căci nu zări nici o lumină de foc pe ţărmul insulei, care să trădeze existenţa unui sat.

Dacă însă kanu-urile dinaintea lui vor dispărea în umbra ţărmului, va fi foarte greu pentru el să găsească locul de debarcare. George îşi zise că trebuia să fie acolo vreo potecă îngustă şi întortocheată care să ducă de la ţărm la un luminiş, unde se aflau, desigur, colibele Malli-lor şi punctul acesta trebuia să-l găsească neapărat.

Insula era acoperită de o vegetaţie bogată şi umbra pădurii dese se întinde şi peste apa mării.

George ar fi dorit să se apropie şi mal mult de kanu-urile dinaintea sa, dar se temea că sălbaticii li vor pune întrebări la care ar fi trebuit să răspunsuri. Ei credeau, desigur, că dânsul e tovarăşul lor, pe care-l trimiseseră să stea la pândă în satul lui Sava. Şi fără îndoială că vor căuta să capete de la el lămuriri asupra celor întâmplate: în primul rând de unde luaseră aşa deodată arme oamenii lui Sava.

Dar se putea şi ca cei cinci sălbatici care se aflau în urma lui să-i şi văzut pe europeni.

La gândul acesta, George fu cuprins de un simţământ de îngrijorare, căci atunci Temato va bănui imediat că albii veniseră încoace numai cu scopul de o găsi pe fetiţa răpită. Şi nu va fi prea târziu atunci când s-ar hotărî să se înapoieze pentru a-i lua pe tovarăşi.

Tatăl său va trebui să-i dea dreptate dacă, ţinând seama de aceste

împrejurări, el va debarca pe insulă, pentru a încerca s-o salveze pe fetiţă. Ba îi va face chiar imputări, dacă nu va fi tăcut astfel. Situaţia se schimbase complet prin aflarea pe insulă a câtorva Malli, care vâsleau acum îndărătul lui.

Stăpânit de gândurile acestea, George mai străbătu o bună distanţă de drum. Insula nu mai era acum decât Ia vreo două sute de metri, iar de sălbaticii din faţă se afla la numai şaptezeci de metri.

Tânărul hotărî să te apropie şi mai mult de el şi începu să vâslească şi mai tare. Astfel izbuti să ajungă Ia numai cincizeci de metri de el. Când kanu-urile lor se făcură nevăzute în umbra ţărmului insulei.

George mai vâsli câtva timp cu putere, dând kanu-ului direcţia mai spre nord. Nu trebuia să se lovească de bărcile dinaintea lui, ci să se ţină deoparte.

În cele din urmă, ajunse în umbra ţărmului. Vâsli încă o bucată spre nord, apoi se întoarse şi opri aproape de tot de ţărm sub ocrotirea ramurilor unui tufiş mare. Din locul acesta putea foarte bine vedea cum cele trei kanu-uri, care veniseră în urma lui, dispăruseră în umbra ţărmului Ia vreo treizeci de metri de el. Nu le pierdu din ochi şi băgă de seamă că ţineau drumul drept înainte, de-a lungul malului.

Acum auzi dintr-acolo zgomote uşoare plescăit de lopeţi, ciocniri de kanu-uri, ceea ce însemna că acolo era debarcaderul.

Trebuia să mai aştepte câtva timp. Apoi va încercă să ajungă neobservat în locul acela. Mai mult ca sigur că sălbaticii puseseră vreo sentinelă acolo, pe acesta va izbuti el însă s-o scoată repede din luptă.

George auzi deodată un strigăt slab. Dar pătrunzător, un nume repetat de câteva ori:

— Tukato... Tukato!

Aşa se numea, deci, Molli-ul pe care-l împuşcase pe insulă. Fireşte că sălbaticii presupuneau ca el fusese primul care fugise de pe insulă, când se porniseră împuşcăturile.

George se feri să răspundă, după cum era şi logic. Îşi împinse kanu-ul şi mai adânc în tufiş şi privi înaintea lui printre frunze.

Spre uimirea sa, numele nu mai fu strigat – se mai auziră câteva chemări răstite, apoi se făcu tăcere.

Tânărul aşteptă liniştit vreun sfert de ceas, căci tăcerea asta bruscă îi opărea suspectă. Nu-şi putea închipui ca sălbaticii să treacă cu vederea dispariţia subită a tovarăşului lor.

Dar când tăcerea se prelungi, el îşi spuse că Malli se vor fi dus în sat, lăsând, însă, o sentinelă la debarcader.

Încetişor şi cu băgare de seamă şi împinse kanu-ul afară din ascunzătoare, fără să se folosească de vâsle, ci numai ţinându-se de ramuri. Fireşte. Că-i trebui mult timp ca să străbată cei treizeci de metri până Ia debarcader, căci trebuia să se ferească să facă zgomot.

Din fericire, ochii săi se obişnuiseră cu întunericul care domnea

aici, în umbra copacilor. Acum zări în fata lui pete negricioase deasupra apei: erau kanu-urile, înşiruite unul lângă altul. Cu îndemnare George îndreptă barca lui în aşa fel încât să se aşeze de-o latul lângă primul kanu.

Se aplecă apoi imediat, căci în ultima clipă observase că desişul era tăiat aici, pe o lăţime destul de însemnată. În aşa fel încât să lase un gol care îngăduia sălbaticilor să se îmbarce şi să debarce cu uşurinţă.

Aici trebuia să se afle sentinela, dacă băştinaşii puseseră vreuna. De lucrul acesta trebuia să te încredinţeze.

Câteva minute rămase nemişcat. Vicleşugul lui părea să fi reuşit, căci dacă omul de strajă ar fi auzit sau văzut apropierea kanu-ului, ar fi căutat să cerceteze imediat ce rost avea acolo.

Curajosul tânăr ridică cu băgare de seamă capul şi după ce se obişnui din nou cu întunericul înconjurător, descoperi un loc întunecat în tufişuri. Acolo era, aşadar, poteca ce ducea în interiorul insulei, spre satul primejdioşilor Malli în care era ţinută captivă micuţa Maud.

George începu să chibzuiască iarăşi. N-ai fi fost mal bine să se înapoieze ţi să-i aducă pe camarazi? Şi împreună cu ei să dea năvală asupra satului, să-i ameţească pe locuitori cu ajutorul grenadelor cu gaze, pentru ca apoi s-o salveze pe micuţă şi s-o ducă în siguranţă...

Sau să încerce mai curând singur, bazându-se pe mâzgăleala ce şi-o făcuse? Va izbuti oare s-o răpească pe Maud din mijlocul acestor băştinaşi sălbatici.

Da, aşa trebuia să facă. Se târî cu băgare de seamă până la prora kanu-ului, cercetă încă o dată cu privirea desişul apropiat. Apoi, fără să se ridice, se lăsă încetişor pe uscat.

Când simţi nisipul sub el, nu se ridica încă, ci se târî binişor mai departe, spre desiş. Când îi dădu deodată în gând că, în felul acesta, ar putea juca rolul unul om grav rănit. Dacă acum va şi descoperit de o sentinelă, aceasta va presupune că Tukato fusese rânit de gloanţe şi ajunsese cu întârziere la debarcader.

Şi într-adevăr, când fu la vreo zece metri de desiş, o făptură înaltă şi negricioasă se ivi brusc din frunziş şi strigă:

— Tukato!

George gemu slab, ca şi cum nu mai putea vorbi, dar sentinela păru să priceapă cum stau lucrurile, căci se apropie repede şi se aplecă peste tânăr, copleşindu-l cu întrebări, pe care eroul nostru fireşte că nu le înţelese.

Sălbaticul, însă amuţi... căci George se răsuci pe spate, apoi ridică mâna stângă şi strânse ca într-un cleşte beregata duşmanului său, pe când cu dreapta îl pocni de două ori în tâmplă cu patul revolverului său.

Trupul vânjos al Malli-ului se prăbuşi deasupra lui, se zvârcoli câteva clipe încă, apoi rămase nemişcat. George îl azvârli de pe el,

apoi se ridică respirând uşurat. Prima şi, desigur, cea mai însemnata piedică fusese înlăturată.

După obiceiul marinăresc, avea şi el în buzunarul pantalonului un ghem cu sfoară subţire, dar trainică. Cu aceasta, îl legă pe leşinat, îl smulse apoi şorţul din jurul şoldurilor şi făcându-l căluş i-l vâri în gură.

Ţări pe urmă trupul voinic până la marginea desişului şi-l ascunse acolo sub ramurile aplecate ale unor copaci.

Acum începu să păşească de-a lungul potecii înguste, ţinând în mâna stângă lampa de buzunar, iar în dreapta revolverul.

După cum bănuise de la început, poteca şerpuia făcând coturi prin desiş. Focurile de lagăr ale satului nu puteau şi zărite, deci, dinspre mare şi asta dovedea cot de primejdioşi sunt indivizii din tribul Malli.

Timp de vreo cinci minute. George înainta mereu şi ochii săi se obişnuiseră într-atât cu întunericul care domnea sub copacii deşi, încât putea deosebi obiecte care se aflau la câţiva paşi de el.

Deodată rămase locului. Nu putea vedea încă nimic, dar simţise miros de fum. Se afla. Desigur, aproape de tot de sat şi faptul acesta trebuia să-l îndemne să fie cu băgare de seamă, căci nu era exclus ca vicleanul Temato să şi pus şi pe aici vreo strajă.

Cu auzul încordat la culme. George înaintă pas cu pas. Ştia că atât el cât şi micuţa Maud vor fi pierduţi cu desăvârşire dacă va fi descoperit de sălbatici.

Ajunse acum la un tufiş foarte mare şi des care părea să închidă poteca dar George văzu că ea făcea un cot spre dreapta.

Glasuri omeneşti îi izbiră auzul. O voce adâncă, sonoră, se auzi tânărul nu putu însă pricepe cuvintele. Probabil că ţinea vreo cuvântare căpetenia. Poate că le cerea supuşilor săi să atace insula pe care se afla satul lui Sava şi să-l ucidă pe străinii aflaţi acolo.

Căci, atunci când sălbaticul tăcu, se auziră strigăte de aprobare, în privinţa cărora nu se putea înşela nici chiar un om care nu cunoaşte limba.

Căpetenia luă din nou cuvântul şi de data aceasta George îşi încleştă degetele pe mânerul revolverului său, căci o voce agitată de copil rosti în limbo engleză:

— Matu, du-mă acasă! Vreau să merg la mămica şi la tăticul.

Mica Maud Graves nu-şi uitase, deci, casa părintească, deşi trăise trei ani încheiaţi printre sălbatici. Nici limba nu şi-o uitase – poate că necredincioasa dădacă se căise de fapta ei şi îi vorbea tot în limba maternă, căci acum se auzi un alt glas femeiesc, zicând cu blândeţe într-o englezească aproape fără cusur:

— Maud, de ce nu-ţi place aici? Îţi este doar îngăduit să faci tot ce pofteşti. Nu eşti tu oare regina acestor bărbaţi voinici şi viteji?

— Vreau să mă duc acasă! Stărui micuţa, cu încăpăţânare.

Lui George i se luă o piatra de pe inimă. El se temuse că fetiţa ar fi refuzat, poate, să-l urmeze, că uitase de viaţa dinainte şi îşi însuşise cu totul moravurile sălbaticilor.

Şi acum auzea, spre marea lui uşurare, că micuţa n-avea dorinţă mai fierbinte decât să se înapoieze la casa părintească. Mai rămânea numai să găsească un moment prielnic ca s-o poată scoate din sat, pe nesimţite.

Căpetenia vorbi din nou, se auziră exclamaţii de împotrivire, dar deodată răsună iarăşi glasul femeii, pe care George o bănuia că e Matu, dădaca:

— Maud, pe insula lui Sava sunt oameni albi, bărbaţi din rasa ta. Temato crede că ei vor să te elibereze şi acum a propus tribului ca să fii luată de aici. Vor să te ducă la răutăciosul vrăjitor Kolavi... Oh! El te va ucide, te urăşte pentru că eşti regina tribului...

V.
O SALVARE ÎNDRĂZNEAŢĂ.

GEORGE TRESĂRI MULŢUMIT. Făcuse bine, deci, lăsându-se îndemnat de bănuiala ce o avea, debarcând pe insulă. Dacă s-ar fi înapoiat ca să-l aducă pe tovarăşii, ar fi ajuns prea târziu. Micuţa ar şi fost înlăturată în vremea asta şi nimeni n-ar fi putut dovedi crima Malli-lor.

— Matu, spune-i tu lui Temato că vreau să mă duc acasă, zise iar Maud cu hotărâre. Nu-l iubesc pe bătrânul vrăjitor. Să domnească el dacă vrea!

— Oh! Maud, totul e degeaba, oamenii vor aşa, zise Matu aproape plângând, ei se simt ameninţaţi de albii de pe insula lui Sava. Te învinovăţesc pe tine de faptul că s-au ivit ei acolo. Sărmană Maud, de ce te-am adus aici!

Căpetenia vorbi din nou şi de data asta vorbele sale fură întâmpinate cu exclamaţii de bucurie. Matu strigă iritată câteva cuvinte, dar fu întreruptă imediat de căpetenie.

— Maud, du-te în coliba ta! Zise acum Matu, plângând cu hohote. Îl cheamă pe Kolavi din desiş. Sărăcuţa de tine... vrăjitorul o să vină îndată şi atunci soarta ta va fi pecetluită.

Acum era momentul să intervină George. Cu multă băgare de seamă se târî pe potecă, apoi putu să cuprindă cu privirea luminişul, întins, unde se aflau colibele Malli-lor.

Câteva focuri de lagăr aruncau o lumină îndestulătoare ca să poată recunoaşte totul. Văzu că sălbaticii erau mai toţi oameni înalţi, voinici, întrecuţi însă de unul care stătea cu spatele la George. Acesta trebuia să fie căpetenia Temato, căci în clipa aceea arăta cu braţul

întins spre o colibă mare, care se afla în mijlocul luminişului.

George mai văzu că o tânără sălbatică ducea de mână o fetiţă spre colibă. Fetiţa era îmbrăcată şi ea ca şi ceilalţi, braţele şi picioarele ei goale erau pârlite de soare, dar George recunoscu imediat că era o europeană. Mica Maud Graves, care trăia de trei ani în mijlocul acestor sălbatici.

Căpetenia Temato strigă iar câteva cuvinte, iar drept urmare, cei mai mulţi băştinaşi se întoarseră, străbătură în goană luminişul şi se făcură nevăzuţi printre copaci. Se duceau, desigur, să-l aducă pe bătrânul vrăjitor căruia îi va fi predată nenorocita copilă.

George începu să chibzuiască ce avea de făcut. Trebuia să încerce neapărat s-o salveze pe fată, înainte ca vrăjitorul să sosească. Dar îşi dădu seama imediat că asta ar fi cu neputinţă, căci sălbaticii se aşezaseră acum în jurul colibei celei mari, în care intrase Matu cu Maud.

Aşa că nu putea să intre neobservat. Pentru a o elibera. Trebuia să se folosească de vreo şiretenie ca i-o scoată din mâinile acestor oameni fioroşi.

Din nefericire, n-avea la el decât două grenade cu gaze, care nu erau de-ajuns pentru a împrăştia gazul asupra întregului luminiş. Trebuia, deci, să le păstreze pentru cazul extrem.

Atunci îi veni o idee bună. Temato voia să atace insula lui Sava după cum aflase. Acolo va fi primit cum se cuvine de camarazi, chiar dacă George nu-i va înştiinţa dinainte. Ba, poate chiar că submarinul se şi afla pe drum, căci tovarăşii stabiliseră doar direcţia în care dispăruseră kanu-urile.

Bătrânul vrăjitor, pe de altă parte, va lua cu siguranţă pe fetiţă cu el în desiş, pentru a o ucide acolo, în coliba lui, ca apoi s-o dosească. Aici era singura posibilitate pentru George de a încerca cu succes eliberarea ei.

În acest scop, însă, trebuia să străbată neapărat luminişul. Bătrânul Kolavi era adus dinspre răsărit, aşa dar avea să dispară tot într-acolo cu mica Maud. Trebuia să existe o potecuţă care ducea la coliba lui din mijlocul desişului.

Tânărul examină cu băgare de seamă luminişul şi recunoscu îndată, cu bucurie, că nu era lucru greu să meargă pe marginea lui fără să fie văzut. Lumina locurilor nu ajungea atât de departe ca să se poată recunoaşte tufişurile. Apoi atenţia Malli-lor era îndreptată asupra colibei celei mari, în care se afla „Regina albă”.

George ieşi repede de pe potecă şi ţinu aproape de tufele care mărgineau luminişul şi furişă repede de-a lungul lor. Fireşte că în tot timpul acesta nu-l slăbi din ochi pe sălbatici, dar văzu cu mulţumire că nici unul din ei nu-şi întorcea privirea, aţintită asupra colibei.

Numai prima parte a drumului său era într-adevăr primejdioasă,

dar pe urmă era apărat de celelalte colibe, care se aflau toate în mijlocul luminişului. Acum putea să meargă chiar mai repede, fără să facă zgomot însă.

Trecură rece minute până să fi înconjurat luminişul, apoi se vâri repede într-un tufiş des, căci la cel mult zece paşi de el se iviră brusc sălbaticii care porniseră la drum în urma poruncii Lui Temato.

Alergau grăbiţi, fără să se uite la dreapta sau la stânga şi George nu putu să descopere printre ei nici o făptură suspectă, de aceea aşteptă liniştit în ascunzătoarea sa. Deodată, însă. Tresări speriat, deşi se aşteptase la ceva asemănător.

Din desiş venea încetişor un individ cu o înfăţişare grozavă, un sălbatic cu păr alb, mic de statură şi încovoiat. Făcea impresia unei maimuţe, cu braţele-i nemăsurat de lungi şi eu mişcările ciudate pe care le făcea mergând.

Era împodobit cu tot soiul de obiecte, ca mai toţi vrăjitorii triburilor sălbatice: piei de şopârle, broaşte uscate, păianjeni enormi, oase şi alte lucruri dintr-acestea.

George pricepu de ce sălbaticii care se duseseră să-l cheme o luaseră atât de mult înaintea lui: desigur că nu cutezaseră să se apropie de colibă şi-l strigaseră de la distantă.

Tânărul îşi dădu seama că acum avea cel mal bun prilej să facă pregătirile pentru eliberarea sărmanei Maud. Trebuia să intre pe poteca pe care venise vrăjitorul, apoi trebuia să-l facă nevătămător chiar în drum. Sau să-l aştepte în colibă.

Se strecură repede mai departe, până dădu de deschizătura îngustă din care ieşise bătrânul. Merse o bucată scurtă de potecă, dar îşi dădu seama că drumeagul acesta era prea strâmt şi neprielnic pentru o luptă.

Aşadar, nu-i rămânea decât să meargă la colibă: înainte însă de a face asta, voia să se încredinţeze dacă Kolavi aducea într-adevăr cu el fetiţa. Poate că voia s-o sugrume chiar în fata colibei şi atunci tânărul trebuia să împiedice crima prin câteva gloanţe bine ţintite, sau cu ajutorul grenadelor cu gaze.

Merse repede înainte până putu cuprinde cu privirea luminişul şi atunci văzu că Matu tocmai scotea afară din colibă pe micuţa Maud. Fiorosul vrăjitor întinse braţele lui lungi de maimuţă spre biata făptură, care se dădu îndărăt scoţând un ţipăt.

Matu o strânse pe fetiţă la piept şi se întoarse înfuriată spre căpetenie... Probabil că voia s-o apere pe Maud cu propria ei viaţă. Ceea ce se şi întâmplă – înainte chiar ca George să-şi dea măcar seama de ceea ce te petrece, sau să poată împiedica faptul.

Temato stătea foarte liniştit şi ascultă câtva timp ce-i spunea Matu. Apoi ridică deodată braţul şi făcu o mişcare ciudată cu mâna. Fireşte că George nu pricepea însemnătatea acestui gest. Dar auzi că Matu

scoase un ţipăt ascuţit şi-şi puse mâinile în jurul gâtului, de parcă ar şi vrut să împiedice să fie gâtuit.

În clipa următoare, însă, se şi clătină pe picioare, apoi se prăbuşi la pământ ca izbită de o lovitură năprasnică. Şi acum George văzu că un Malli, care stătea în spatele căpeteniei, îşi lua de la gură ţeava de suflat.

Nefericita Matu plătise scump fapta ei de acum trei ani. Mica Maud râmase câteva clipe ca încremenită, apoi scoase un ţipăt de spaimă şi se aruncă asupra făpturii neînsufleţite, dându-şi seama, probabil, că singurul suflet care-i mai dorea binele dispăruse.

Vrăjitorul se apropie repede, îşi întinse braţele lui lungi şi o înhăţă pe copilă. Cu putere de uriaş, ridică trupul gingaş, îşi apăsă mâna stângă pe gura micuţei, care ţipa mereu, apoi se-ndrepte spre poteca la începutul căreia se afle George.

Tânărul se întoarse imediat şi începu să alerge de-a lungul potecii. Acum ştia că Kolavi o va ucide pe Maud de-abia când va fi cu ea în colibă. Trebuia, deci, i-o ia înaintea vrăjitorului, spre a cerceta coliba, căci nu era exclus ca dânsul să şi aşezat acolo vreo capcană, care i-ar fi putut deveni fatală.

Pe dibuite, George înaintă timp de vreo cinci minute, apoi ajunse într-un mic luminiş, unde ardea un foc slab. La lumina acestuia, văzu o colibă mărişoară care, la fel ca stăpânul ei, era împodobită cu cele mai ciudate obiecte.

Privi câteva clipe în jurul său, apoi hotărî că e mai bina să nu intre în colibă, ci sa se posteze la capătul potecii; căci acolo îl putea dobori pe vrăjitor cu o lovitură puternică.

Se lipi de un trunchi de copac, ţinând în mâna dreaptă revolverul, iar în stânga pumnalul dăruit de Sanja.

În curând îl auzi venind pe bătrânul vrăjitor, care scotea strigăte ciudate de triumf, căci, după trei ani de zile, sosise în sfârşit ziua răzbunării.

George simţi o furie grozavă punând stăpânire pe el. Ce ar fi indurat nefericita copilă, dacă n-ar fi fost el aici s-o salveze!

Kolavi se apropia tot mai mult. George se aplecă gata să se repeadă. Voia să-l lase pe vrăjitor s-o ia înainte cu câţiva paşi, apoi să sară asupra lui şi să-l izbească în tâmplă cu patul revolverului, înainte ca el să se poată întoarce.

De la capătul potecii răsună acum râsul triumfător al bătrânului. George se vâri ceva mai adânc în tufiş, se aplecă şi mai mult, încordându-şi toţi muşchii.

Făptura lui Kolavi ieşi acum de pe potecă. Micuţa Maud se zbătea mereu cu îndârjire, dar era neputincioasa în braţele ca de maimuţă ale sălbaticului.

Sosise clipa hotărâtoare. George se repezi, dar se încurcă în nişte

mărăcini, căzu, se ridică repede. Aceste câteva clipe fură însă îndeajuns pentru bătrân ca să se întoarcă cu iuţeala fulgerului.

Când tânărul se năpusti acum înainte, mai văzu tocmai la vreme braţul grozav al lui Kolavi repezindu-se cu putere. Ar fi fost pierdut dacă lovitura l-ar fi nimerit, aşa, însă, izbuti chiar în ultima clipă să sară Ia o parte.

Din cauza loviturii care dăduse greş, Kolavi se clătină şi prilejul acesta fu folosit de George. Cu o mişcare fulgerătoare, îl pocni în tâmplă pe vrăjitor cu patul revolverului.

Oricare altul s-or fi prăbuşit la pământ în urma acestei lovituri, dar sălbaticul acesta bătrân părea să aibă şapte vieţi într-unsul. Se clatină câteva clipe, dar imediat îşi recăpătă echilibrul şi sări în lături cu o sprinteneală pe care n-ai fi crezut-o cu putinţă la el.

George nu mai avu vreme să dea a doua lovitură, căci braţul lung se repezi iar spre dânsul.

Ca prin urechile acului, tânărul scăpă şi de data asta, mulţumită faptului că se antrenase la box, dar pumnul de fier al vrăjitorului tot îl atinse destul de tare în şoldul stâng.

În clipa aceea, George îşi dădu seama că nu-l va putea dobori pe potrivnicul acesta atât de uşor precum îşi închipuise. De revolver nu voia să se folosească, pentru a nu face zgomot, căci asta i-ar li putut fi fatal când se va înapoia cu fetiţa prin sat, spre a ajunge la coasta de apus, unde sa aflau kanu-urile. Îl rămânea numai pumnalul dăruit de Sanja.

Cu iuţeala fulgerului îl repezi în umărul vrăjitorului, al cărui braţ stâng căzu îndată în jos. Prin asta, micuţa Maud scăpă din mâna lui şi se dădu câţiva paşi de o parte.

— Rămâi aici, Maud! Strigă George în englezeşte. Te voi duce la tatăl tău.

Apoi trebui să se ferească din nou de o lovitură, pe care o dăduse Kolavi cu pumnul drept. George lovi şi el cu patul revolverului, nimerind de data asta la rădăcina nasului bătrânului vrăjitor.

Kolavi scoase un răcnet de durere: orbit de mânie, se năpusti înainte şi vru să-l înhaţe pe potrivnicul său.

George ştia, însă că acum trebuia să se hotărască soarta lui. Poate că mica Maud nici nu-l pricepuse, poate că voia să fugo în desiş, pentru a se salva de noul sălbatic, aşa cum îl lua. Desigur, pe George.

Apoi se mai temea ca vrăjitorul să nu alarmeze tribul printr-un strigăt puternic. Şi asta îl indemna sa pună capăt luptei cu orice preţ. Cu lovituri de revolver nu-l putea răpune pe bătrân, de asta îşi dăduse seama.

Se aplecă până la pământ, se repezi apoi înainte şi în vreme ce Kolavi căuta să se ferească de o nouă lovitură, pe care o aştepta, George îi înfipse pumnalul între coaste.

Scoase repede arma minunată şi se dădu în lături, gata să repete lovitura, dacă ar fi fost nevoie.

Recunoscu însă imediat că nimerise foarte bine. Kolavi stătea nemişcat, cu braţele ridicate încă pe jumătate, ca pentru apărare. Apoi scoase un horcăit, trupul începu să i se clatine şi deodată se prăbuşi la pământ, rămânând nemişcat.

George se întoarse îndată spre fetiţă

— Eu sunt european – îi zise, cu glas prietenos – m-am vopsit numai cu negru, ca să te pot elibera pe tine. Vino, micuţă Maud Graves, trebuie să fugim de pe insula asta. Sunt singur aici, tovarăşii mei se află cu vasul lor pe altă insula. Va trebui să trecem prin sat. Dar războinicii au pornit-o înainte.

— Oh, îţi mulţumesc – zise micuţa, cu bucurie – acum mă vei duce la mămica şi tăticul – nu-i aşa? Haide, nu e nevoie să trecem prin sat. Bătrânul Kolavi are aici în apropiere kanu-ul său. L-ai ucis? Întrebă ea cu o curiozitate de copil.

— Da, n-a mers altfel, răspunse George, scurt. Acum, haide, căci n-avem timp de pierdut! Arată-mi repede unde se află kanu-ul!

Maud îl conduse de-a curmezişul luminişului, făcând însă un ocol mare în jurul colibei şi şoptind cu teamă:

— Kolavi a pus capcane pe aici şi mulţi sălbatici care au vrut să pătrundă în colibă şi-au pierdut viaţa.

George se simţi fericit că instinctul îl păzise să se apropie de colibă. Cine ştie în ce chip groaznic ar fi pierit!

Maud îi arătă o deschizătură îngustă în desiş şi George îndreptă imediat înăuntrul ei lumina lămpii sale de buzunar. Era o potecuţă care ducea spre răsărit.

Cu micuţa după el. Tânărul porni repede înainte. După vreo cinci minute numai, dădu de un golf mic, unde găsi repede un kanu ascuns printre ramurile încâlcite ale unui tufiş.

Erau şi două lopeţi într-unsul şi George văzu cu bucurie că micuţa, dar voinica Maud luă o vâslă şi începu să lovească apa cu putere.

— Trebuie să facem un ocol mare, zise el după ce ajunseră în largul marii. Sălbaticii vor să-i atace pe tovarăşii mei, dar vor vedea el pe dracul! Vor fi întâmpinaţi cu gloanţe şi din cauza asta trebuie să ne ferim să nu cădem sub focurile lor. Drumul poate sa fie lung, Maud, dar el duce spre libertate şi la scumpii tăi părinţi.

— Oh. Unchiule, îţi sunt foarte recunoscătoare, zise copila cu căldură Cât se vor bucura sărmanii mei părinţi, când mă vor revedea! Mai târziu va trebui să-mi istoriseşti de ce ai venit şi cum ai izbutit să mă găseşti printre sălbaticii ăştia.

George o luă spre miaza zi şi când insula pe care o părăsiseră nu se mai vedea decât ca un punct neînsemnat, lua din nou drumul spre apus.

Timp de vreo jumătate de ceas merseră în direcţia aceea, apoi George auzi din nord-vest împuşcături.

— Acum îşi primesc pedeapsa Temato şi oamenii săi – zise el – vom putea merge în curând într-acolo, căci Malli vor fi nimiciţi. Deocamdată trebuie să mai facem o bucată bună spre apus, ca să nu ne întâlnim cu sălbaticii fugari.

Împuşcăturile deveniră tot mai numeroase, apoi se făcu deodată tăcere. George ştia acum că sălbaticii fuseseră respinşi, că-şi căutaseră salvarea prin fuga.

Schimbă imediat direcţia kanu-ului şi o luă din nou spre nord. Trebuia s-ajungă la satul lui Sava, unde se vor fi adunat în vremea asta şi camarazii care, desigur, că vor porni imediat cu submarinul în căutarea lui, crezându-l prizonier sau poate chiar mort.

Tânărul vâsli din toate puterile, căci voia să-i împiedice pe ai săi să pornească cu submarinul. Într-adevăr, când zări focurile din sat, îi văzu în acelaşi timp şi pe tovarăşi, care păreau să-şi ia rămas bun de la căpetenia Sava.

Strigătul de triumf al lui George îi făcu pe toţi să-şi întoarcă privirile spre ţărm şi urale nesfârşite izbucniră din piepturile camarazilor. Entuziasmul atinse culmea când debarcă, ţinând-o de mână pe fetiţa pe care o salvase din mâinile fiorosului vrăjitor al tribului de sălbatici.

— Am adus-o pe mica Maud Graves! zise el simplu.

Fu nevoit să istorisească amănunţit cum decursese aventura şi când sfârşi, lordul Clive îi zise lui Farrow:

— Dragă căpitane, te invidiez. Aş dori din toată inima să am şi eu un fiu ca George al d-tale.

— Ai dreptate, dragă lordule, răspunse Farrow. Şi eu sunt mândru de băiatul acesta, care făgăduieşte mult. Şi îţi doresc chiar să ai parte de un astfel de fiu, spre mulţumirea d-tale şi spre binele omenirii.

După câteva minute, submarinul părăsi insula, îndreptându-se spre Apia, pentru a o duce pe Maud Graves la părinţii el.

Aventurile submarinului Dox 037

Hans Warren

I.
DISPARIŢIA DOCTORULUI BERTRAM.

SUNT FOARTE CURIOS SĂ VĂD dacă ostenelile mele vor avea succes, zise lordul Clive către Farrow. Cred însă că acum, după ce ai salvat-o pe fiica prietenului meu, guvernul nu va mai sta pe gânduri. A fost, într-adevăr. O faptă extraordinară ceea ce a făcut George al d-tale.

— Bine ar fi dacă ne-am putea arăta fără frică în toate porturile engleze, zise Farrow, dar în cazul că nu va fi cu putinţă, nu face nimic. La drept vorbind, făceam mare haz ori de câte ori izbuteam să scăpăm din cursele ce ni se întindeau.

— Aşa e, aţi făcut-o cum nici nu se putea mai bine – răspunse lordul râzând – dar, fireşte că din cauza aceasta, comandanţii vaselor respective nu te prea au la inimă. A! Uite, colo se iveşte o insulă, n-ar fi bine să ne adăpostim pe ea în timpul ceasurilor de arşiţă ale zilei?

— Aş vrea în orice caz să iau apă proaspătă, zise Farrow, căci, din păcate, n-am avut timp pentru asta la Apia. Apoi au început să ne lipsească şi fructele, mai ales portocalele şi lămâile, cu ajutorul cărora ne ferim de scorbut.

— Insula pare să fie foarte împădurită, făcu lordul Clive, care privea cu încordare prin ocheanul său. Veţi găsi acolo tot ce vă trebuie. Îţi mulţumesc încă o dată, dragă căpitane, că m-ai luat în călătoria asta, rămâne însă aşa cum ne-am înţeles: mă vei debarca pe vreo insulă mai mare, de îndată ce nu vei mai avea ce face cu mine pe bord.

— Să sperăm că asta nu se va întâmpla atât de curând – zise Farrow zâmbind. Ne propusesem doar să mai trecem împreună prin câteva aventuri. Oho! Se întrerupse el surprins – ce s-a întâmplat acolo?

La vreo treizeci de metri de submarin, se ivise pentru câteva clipe o masă enormă, de culoare albicioasă Acum, obiectul misterios, lung cam de zece metri, ţâşni ca o torpilă sub suprafaţa apei.

— Asta e o sepie uriaşă, de culoare albă, zise doctorul Bertram, care tocmai intra în turn împreună cu George. Trebuie s-o fi luat la goană de teama vreunui duşman grozav. A! Uite colo şi o balenă, cel mai primejdios vrăjmaş al acestor caracatiţe, poate chiar singurul duşman al lor. Drace! Uriaşul polip e pierdut.

Cu o iuţeală pe care nimeni n-ar fi bănuit-o la balena cea lungă de treizeci de metri, ea gonea în urma polipului. Acesta se afla la vreo cincizeci de metri când monstrul îl ajunse, se repezi cu botul său de formă ciudată, trecu pe deasupra sepiei, valuri de sânge ţâşniră în înălţime şi apa începu să clocotească pe locul luptei.

Polipul era complet neputincios faţă de acest duşman uriaş, zvârcolelile lui ţinură doar câteva minute, apoi se scufundă în adânc.

Balena se mai frământă câteva clipe la suprafaţa mării, se afundă vertical, coada-i lată de vreo cinci metri bătu apa cu putere şi în clipa următoare dispăru şi trupul ei enorm.

— Asta a fost o privelişte cum rar se întâlneşte, zise doctorul agitat Cred că nimeni na văzut încă până azi ceva asemănător. Aceste caracatiţe uriaşe trăiesc la adâncimi mari în apă, ceea ce înseamnă că balena trebuie s-o fi urmărit cu îndârjire, ca s-o fi hotărât să-şi caute salvarea la suprafaţă.

— A fost interesant, într-adevăr! Zise lordul cu însufleţire. Vreau să consider asta ca un semn bun că vom mai întâmpina multe lucruri ciudate.

— De asta poţi fi sigur, răspunse Farrow râzând, căci, de când George al meu e cu noi, nu ne putem plânge de plictiseală. Prin atâtea aventuri n-am trecut nici în cursul războiului. Sunt sigur deci că vei fi mulţumit, dragă domnule Clive.

În vremea asta, se apropiau tot mai mult de insulă. Tovarăşii din turn priviră cu încordare prin ocheanele lor puternice spre plaja de cel mult doi metri. În spatele căreia începea desişul de nepătruns.

În primii rând, ei observau cu atenţie marginea desişului, căci trebuiau să se aştepte oricând să dea de băştinaşi primejdioşi pe o insulă singuratică. Dar nu văzură nici o mişcare a ramurilor şi nici vreun trup negricios ivindu-se din frunziş.

— Pare să fie, într-adevăr, nelocuită – zise Farrow. Putem debarca deci în toată liniştea, ca să luăm apă şi să culegem fructe. Poate că se află şi porci mistreţi pe insulă sau găsim niscaiva broaşte ţestoase, ca să ne îmbogăţim masa.

— Par să existe pe acolo păsări asemănătoare găinilor – zise doctorul – şi astea nu-s de dispreţuit. Cred că vom putea rămâne liniştiţi câteva ceasuri şi cu prilejul acesta nădăjduiesc să pot cerceta mai de aproape lumea insectelor de pe insulă.

— Fireşte, ăsta e lucrul principal pentru d-ta – zise Farrow râzând – şi vei putea să-i faci în voie, dacă nu te supără căldura tropicală. În ce mă priveşte, eu voi prefera să mă odihnesc în vreun loc umbrit.

— Pasiunea mea pentru ştiinţă nu ţine seama de piedici, răspunse doctorul. De altfel – adăugă el – cred că se găsesc şi animale mai mari pe insulă... Tocmai am observat o mişcare prin tufişuri. Mai mult ca sigur c-au fost mistreţi.

— Hm..., mişcările le-ai văzut adânc între ramuri? Întrebă imediat căpitanul.

— Fireşte, altminteri n-aş fi stat în cumpănă să trag îndată într-un băştinaş, răspunse doctorul. Trebuie să fi fost vreo sălbăticiune şi

în afară de mistreţi, nu cred să existe alte animale mari pe insula asta.

— Numai oameni, completă căpitanul. Încetiniţi motoarele! Ordonă el apoi în portavoce şi adăugă. În vreme ce privea mereu prin ochean spre desişul insulei: Domnule Clive, cred că ocheanul d-tale e mai bun. Te rog, examinează cu atenţie marginea desişului! Eu am bănuiala că tot se află oameni pe insulă, căci, după cât pot vedea de aici, are o înfăţişare prea frumoasă, ca să nu fie locuită.

Trecură încă zece minute, timp în care submarinul se apropiase până la vreo două sute de metri de insulă când lordul zise deodată:

— Dragă căpitane, cu toată bunăvoinţa mea, nu pot descoperi nimic. N-am observat o cât de mică mişcare în tufişuri, iar pe de altă parte papagalii se zbenguie în deplină linişte în frunzişurile palmierilor, ceea ce n-ar face dacă s-ar afla oameni prin apropiere.

— De fapt, nici eu nu pot descoperi ceva suspect – încuviinţă Farrow – dar, cu toate astea, nu izbutesc să scap de presimţirea că suntem ameninţaţi de băştinaşi pe această insulă. Prin urmare, să fim cu băgare de seamă, cu armele pregătite şi gata în orice clipă să ne apărăm.

— Asta-i acum! Dar ce-ai păţit, dragă căpitane? Întrebă doctorul mirat. Tocmai d-ta, care eşti de obicei neînfricat? Sau ai observat, într-adevăr, ceva suspect?

— Nu, doctore, n-am observat nimic, dar spuneam că sunt stăpânit de un simţământ ciudat, cum nu mi a-a mai întâmplat niciodată, răspunse căpitanul. Dac-ar fi să ascult de vocea inimii, nici nu m-aş apropia de insulă. Împotriva unor astfel de presimţiri trebuie să lupţi, însă din toate puterile, altminteri n-ai mai putea întreprinde nimic deosebit, niciodată. Aşadar, să intrăm liniştiţi în golful care se află chiar în faţa noastră, căci pare să fie foarte potrivit pentru o debarcare.

— Ah, mi se pare că văd acolo şi un copăcel cu totul străin, zise doctorul Bertram. Poate că se aţin în el insecte necunoscute. Nu e exclus să descopăr chiar un soi de păsări cu totul aparte, căci arborele acela pare să poarte pe dânsul boabe foarte ciudate. Asta ar însemna un mare succes pentru mine şi o astfel de pasăre ar căpăta în zoologie numele de „bertrami”.

Farrow zâmbi şi răspunse:

— Ţi-o doresc din toată Inima, doctore. Dar, în primul rând, ne-aş dori să nu dăm de băştinaşi pe insulă. Asta ne-ar putea aduce neplăceri. Stopaţi motoarele! Dădu apoi comanda în portavoce.

Submarinul alunecă încetişor în golf. Ca în mai toate insulele Pacificului, malurile coborau şi aici drepte, aşa că Farrow putu merge cu „Dox”-ul aproape de tot de ţărm.

Petre Uriaşul sări cel dintâi de pe puntea vasului pe uscat şi legă funiile de la proră şi pupă de trunchiurile palmierilor cei mai

apropiaţi.

După el cobori George. E se îndreptă imediat spre un tufiş înalt şi des, căci, ţinând seamă de direcţia spre care privise Bertram prin ochean, văzuse că doctorul observase mişcările de care vorbise tocmai în tufişul acesta.

Se aplecă şi ridică ramurile mai de jos, dar nu putu să descopere nimic suspect, nici măcar vreo urmă care să dovedească prezenţa porcilor mistreţi, deşi pământul era moale şi umed.

— Domnule doctor – zise el, când Bertram se mai apropiase – în tufişul acesta ai observat mişcările?

— Da. Dragă George. N-ai găsit nici o urmă de animal?

— Nu şi tocmai asta e partea interesantă – răspunse tânărul. Pământul moale de dedesubtul tufişului e neted de tot, de parc-ar fi fost măturat de curând.

— Îmi daţi voie, interveni lordul Clive. Vă spuneam doar că eu am vânat în toate ţările Pământului şi fireşte, cu prilejul acesta am învăţat să citesc şi urmele lăsate pe teren. Aş dori să cercetez şi eu puţin locul, căci e ciudat ca să nu se găsească nici o urmă, pe câtă vreme domnul doctor susţine cu tărie că a observat mişcare în tufiş.

Lordul se lăsă în genunchi, răsfiră ramurile şi cercetă pământul. George se aplecă peste umărul său şi întrebă cu interes:

— Vezi ceva deosebit, domnule Clive? Eu unul n-am fost în stare să descopăr nimic.

— Te cred, dragă domnule George, zise lordul Clive serios. N-ai putut descoperi nimic, deoarece nu cunoşti încă toate vicleşugurile de care se folosesc popoarele sălbatice. Sub tufişul acesta au stat doi oameni, dar au şters apoi urmele. Ceea ce spuneai d-ta adineauri, că terenul pare măturat, e cât se poate de drept, căci el a fost într-adevăr netezit cu o ramură înfrunzită. Cel mai nimerit lucru ar fi să ne înapoiem acum pe submarin şi să trimitem o trupă de câţiva inşi, spre a cerceta cu amănunţime insula. Din fericire, dv. aveţi o armă minunată, grenadele acelea cu gaze, cu ajutorul cărora doi-trei oameni pot da gata un trib întreg. Să ne retragem deci pe submarin şi să ţinem acolo o consfătuire.

— La ce bun? Făcu George mirat. Vezi doar că am cu mine două grenade dintr-acestea, de asemenea şi Petre, precum şi Kard, care e îndărătul nostru şi doctorul Bertram... Ei, dar unde a rămas doctorul Bertram? Se întrerupse el surprins. A fost doar lângă noi şi trebuie să fi auzit că insula nu prezintă nici o primejdie...

— Domnul doctor a dispărut în tufişul acela mare de colo, tocmai când domnul Clive a început să cerceteze terenul, răspunse Petre cu îngrijorare. Să mă iau după el?

— Nu, în nici un cazi strigă lordul cu energie. Aceste locuri nu sunt tocmai sigure şi doctorul s-a expus unei mari primejdii, de asta

sunt încredinţat Dar nu trebuie să-l urmăm orbeşte.

— Am presimţit eu că vom întâmpina ceva pe aici, interveni căpitanul, care se apropiase şi el de ei. Cel puţin de data asta n-a mai fost George, care a deprins năravul să se arunce orbeşte în primejdie. Dar lordul Clive are dreptate, să ne înapoiem deocamdată pe submarin, ca să ţinem o consfătuire. Desigur, în vremea asta doctorul se va fi îndepărtat atât de mult, încât nu-l mai putem striga înapoi. Şi nici să ne luăm după el n-are rost, căci ar însemna să ne vârâm şi noi în primejdie fără nici un folos. Aşadar, repede îndărăt pe submarin.

Faţă de ordinul căpitanului nu exista împotrivire şi toţi se înapoiară în grabă pe vas.

Cel din urmă se căţără în turn lordul. Învăţase de la ceilalţi cum se închide capacul cel greu, dar când puse mâna pe el, ca să-l dea peste cap, scoase un ţipăt de durere, căci o piatră rotundă, în greutate de vreun kilogram, ÎI lovise la încheietura mâinii.

— Căpitane, au şi început să ne atace! Strigă el, dar, cu toată durerea, nu dădu drumul capacului, ci izbuti să-l tragă în jos.

În clipa următoare, o adevărată ploaie de bolovani se abătu pe puntea submarinului.

Lordul Clive înjură în lege, căci el fusese singurul nimerit de grindina aceea de pietre, dar se dovedi un adevărat camarad, căci, deşi rănit în mai multe locuri, nu se lăsă până nu închise capacul turnului.

— Aşa, căpitane, zise ei, după ce strânse şuruburile, acum poţi lua iar comanda, iar eu mă voi duce la infirmerie, în lipsa doctorului, sper că va izbuti să mă panseze George.

Fireşte că tânărul se arătă imediat dispus să-l panseze, deşi ar fi stat mai curând la periscop, ca să observe insula. Soarta doctorului îl mişcase foarte mult. Poate că învăţatul medic căzuse deja victimă setei sale de ştiinţă, fiind ucis de băştinaşii acei sălbatici.

În vreme ce îi pansa cu îndemânare pe lord, el chibzuia cum i-ar fi putut veni mai bine în ajutor doctorului.

Deodată îi veni o idee. În grabă, lipi un plasture pe ultima, rană de la fruntea englezului, apoi se repezi în cabina de comandă.

— Tată – strigă el agitat – să plecăm înapoi o bucată de drum cu submarinul, apoi Jean Brike să trimită câteva bombe cu gaze pe insulă. Cred că în felul acesta vor fi făcuţi nevătămători toţi sălbaticii şi la urmă îl vom elibera pe doctorul nostru.

— La asta m-am gândit şi eu, răspunse Farrow, dar totuşi a prea primejdios, căci doctorul ar putea să fie şi el atins de sfărâmăturile bombei. Nu, George, nu e bine aşa. Voi ieşi acum cu vasul din golf şi vom debarca într-un alt punct ai insulei. Sunt sigur că va trebui să susţinem o luptă corp la corp în desiş şi cu prilejul acesta ne vom putea folosi de grenadele cu gaze.

— Minunat, vom avea o aventură frumoasă! Strigă lordul Clive, care se apropiase de ei. Sunt nerăbdător să mă răzbun pe sălbaticii ăia pentru bombardamentul cu pietre de mai înainte. Nădăjduiesc că nu i s-a întâmplat nimic rău doctorului, altminteri voi nimici pur şi simplu toată şleahta.

— Aşa e, îi vom învăţa noi minte pe sălbaticii aceia zise Farrow scrâşnind din dinţi, dar, în afară de asta, trebuie să mărturisesc că sunt foarte îngrijorat de soarta lui Bertram. Atacul asupra noastră a fost atât de surprinzător şi atât de bine plănuit, încât sunt încredinţat că sunt conduşi de cineva care se pricepe în de-alde astea Ei nu s-au dat de gol când am debarcat pe insulă, voiau să ne ia prin surprindere, după ce vom fi pătruns în desiş. De-abia când au văzut că ne-am retras, au început să ne bombardeze cu pietre.

— A! exclamă lordul, mi-am adus aminte de ceva. La început eram atât de surprins, încât credeam că e o nălucire. Sau crezi cu putinţă, domnule căpitan, ca sălbaticii aceştia să vorbească franţuzeşte?

— Ce, franţuzeşte? Strigă Farrow încremenit Asta ar fi cât se poate de ciudat Totuşi, nu este cu neputinţă ca unii din sălbatici să fi fost zvârliţi cândva în Noua Caledonie, deoarece insulele astea sunt în stăpânirea francezilor.

— Mai c-aş putea susţine acum că acela care dădea ordinele era un european, zise Clive îngândurat Sunt aproape sigur că am auzit cuvintele „attenţion” şi „en avant”. Dar cum să ne explicăm asta?

— Aş fi ceva mai liniştit în privinţa soartei doctorului nostru, dac-aş şti că sălbaticii aceştia sunt conduşi de un european, zise căpitanul. Dar nu-mi pot închipui cum să fi ajuns dânsul aici. Cel mult, se poate să fi venit de pe insulele Loyalty ale francezilor şi s-a stabilit în pustietatea asta, căci există unii oameni care vor să fie stăpâni cu orice preţ, fie şi numai peste un trib de sălbatici.

Căpitanul dăduse deja comanda să se pornească elicea îndărăt. Prin asta, submarinul alunecă afară din golf şi pomi cu viteză de-a lungul coastei de sud a insulei.

Farrow privea cu încordare prin periscop spre marginea desişului apropiat şi zise:

— Se silesc să ţină pasul cu noi, dar lasă că le stric eu socotelile. Toată forţa la maşini! Comandă el apoi.

Submarinul se afla la suprafaţă, astfel că putură fi folosite puternicele motoare Diesel, care-i dădeau vasului o viteză mult mai mare. Farrow zâmbi, văzând mişcările înfrigurate din desiş, căci probabil că acela ce-i conducea pe sălbatici, le dăduse poruncă să nu scape din ochi submarinul.

Din cauza vitezei cu care alerga acum „Dox”-ul, băştinaşii, care mai aveau de luptat şi cu plantele care le tăiau calea, nu putură ţine pasul

cu minunatul vas şi rămaseră în urmă.

II.
O ÎNTRPRINDERE ÎNDRĂZNEAŢĂ.

FARROW SE ÎNDREPTĂ MULT DE INSULA a cărei coastă de sud avea o lungime de vreo cinci kilometri. De-abia când vasul n-ar mal fi putut fi zărit de pe insulă decât ca un punctuleţ, dădu comanda de scufundare. Presupunea că sălbaticii nu auziseră încă despre un submarin şi vor crede în lucruri supranaturale când îl vor vedea ivindu-se din apă, neîndrăznind deci să se atingă de doctor. Totuşi, dacă într-adevăr conducătorul lor era un francez, exista primejdia să-i lămurească cum stau lucrurile.

Farrow mai merse pe sub apă câţiva metri spre apus, înainte de a lua direcţia spre nord. Intenţiona să facă un ocol mare, mergând spre coasta de nord a insulei şi acolo să încerce din nou debarcarea.

Prin periscop, insula se zărea ca un punct mic, aşa că era exclus ca oamenii de pe ea să vadă periscopul, în afară de cazul în care francezul avea un ochean bun. Dar, chiar şi atunci, ar fi fost îndoielnică descoperirea lui, căci, în primul rând, depărtarea era foarte mare şi-apoi oceanul era agitat, ceea ce împiedica vederea.

Farrow dădu comanda primului ofiţer Rindow, apoi se duse cu George şi lordul Clive în cabina sa pentru a stabili în amănunţime planul eliberării doctorului.

— George – începu căpitanul – mă adresez în primul rând ţie, cerându-ţi să fii cu mare băgare de seamă când vom păşi iarăşi pe insulă. Să nu procedezi cu nechibzuinţă, orice s-ar întâmpla, căci în loc să-i ajuţi doctorului ai putea să dai şi tu de bucluc. Oricum, va fi greu să ne apropiem pe nesimţite de sălbatici, dacă sunt într-adevăr conduşi de un european, căci individul acesta va presupune, cu siguranţă, că nu-i vom lăsa pe tovarăşul nostru la ananghie, ci că vom debarca pe insulă prin alt loc. Aşadar, e neîndoielnic că va trimite oameni de strajă pe coasta de nord şi pe aceştia trebuie să-i facem nevătămători în primul rând.

— N-ar fi mai bine să aşteptăm până se va înnopta? Propuse lordul Clive. E drept că mai sunt cinci ceasuri până atunci, dar, pe de altă parte şi debarcarea noastră va prezenta mai multă siguranţă.

— Fireşte că ar fi preferabil să debarcăm pe întuneric, dar întârzierea ne-ar putea fi spre pagubă, căci, în vremea asta, sălbaticii l-ar putea ucide pe doctor, dacă nu cumva au şi făcut-o. De aceea, trebuie să încercăm să-l eliberăm cât mai repede.

— Vezi că noi vom ajunge pe coasta de nord înaintea sentinelelor pe care le va trimite, poate, conducătorul sălbaticilor, zise George, căci acestea vor trebui să-şi croiască mai întâi drum prin

desiş, pe câtă vreme noi putem fi acolo în câteva minute.

— Hm..., poate că ai dreptate, încuviinţă căpitanul. Acum rămâne să hotărâm cine va face parte din trupa de debarcare. Cred că, în afară de noi, vor fi de ajuns încă zece oameni, printre care, fireşte, trebuie să fie Petre şi Kard. Dacă fiecare va lua câte patru grenade cu gaze, va fi de ajuns pentru toţi locuitorii de pe insulă.

— Nu ar fi mai bine să luăm şi măştile apărătoare, ca să nu fim nevoiţi să aşteptăm până se vor fi împrăştiat gazele? Propuse George.

— La asta m-am gândit şi eu, răspunse Farrow. Voi pune să se tragă la sorţi cei opt marinari care, împreună cu Petre şi Kard, vor trebui să ne însoţească, în vremea asta. Tu, George, poţi căuta pentru domnul Clive o mască potrivită.

— Văd că sunteţi prevăzuţi cu de toate pe bord, zise Clive, cu admiraţie, când George îl duse în magazia submarinului. Acum pricep şi eu cum aţi fost în stare că ieşiţi cu bine din cele mai mari primejdii şi sunt încredinţat că veţi scăpa şi pe viitor din toate aventurile pe care le veţi mai întâmpina.

— Ei, ce ştii d-ta, domnule Clive! Uneori mă aflam în situaţii când n-aş fi dat două parale pe pielea mea – zise George râzând. Am avut însă noroc. Dar, când suntem în măsură să facem toate pregătirile, ca acum, de pildă, putem socoti că întreprinderea nu va fi primejdioasă. Aşa, domnule Clive, această mască îţi vine ca turnată. Mânuirea grenadelor o cunoşti acum, aşa că dansul poate începe.

Când se înapoiară în turn, tocmai se terminase cu tragerea la sorţi a marinarilor, în aceeaşi clipă, Rindow, care privea prin periscop, zise:

— Văd în faţa noastră un golf mic, pare să fie un loc bun pentru acostare. Plaja e largă de cel mult doi metri, desişul pare să fie de nepătruns. Cred că va fi tare greu să vă croiţi un drum, domnule căpitan.

— Nu face nimic, răspunse Farrow, tot e mai bine aşa, decât ca sălbaticii să fi putut ajunge lesne la ţărmul acesta. Poate că avem noroc şi debarcăm fără să fim simţiţi.

Marinarii care ieşiseră la sorţi se înapoiau chiar atunci de la magazie, de unde îşi luaseră măştile împotriva gazelor, aşa că mica trupă era gata de drum.

Submarinul înaintă încetişor în golf. Farrow stătea la periscop şi îndreptă spre un punct, unde desişul părea să fie şi mai încâlcit. Când vasul se lipi de ţărm, el ordonă:

— Puneţi măştile!

Comanda fu imediat executată. Petre urcă cel dintâi scăriţa de fier şi deschise capacul turnului, tocmai în clipa când vasul de-abia ieşise la suprafaţă.

Privi şi ascultă cu multă luare aminte spre desiş, dar, deoarece nu se arăta nimic suspect, îşi făcu vânt pe punte.

Ceilalţi îl urmară repede, George se gândi o clipă că trupa era formată din 13 oameni, numărul dracului, dar apoi râse, căci până acum izbutise să se ţină tare în ce priveşte superstiţiile, deşi Gerard Plundow, timonierul şi Jean Brike, tunarul, căutaseră să-l facă să creadă în ele.

Cel dintâi sări pe uscat Farrow, urmat de George, apoi veniră ceilalţi camarazi, care îşi scoaseră imediat cuţitele lor lungi şi ascuţite, pentru a-şi croi drum prin desiş. Căpitanul merse mai întâi o bucată de-a lungul ţărmului, cercetând cu atenţie tufişurile, pentru a găsi un loc pe unde-ar fi putut pătrunde mal lesne.

Cu mulţumire, cu prilejul acesta, constată că tufişurile erau atât de dese şi încâlcite, încât ar fi fost aproape cu neputinţă o apropiere a sălbaticilor. Dacă într-adevăr presupusul european ar fi trimis spioni spre coasta de nord, desigur că atunci erau încă ocupaţi să-şi croiască drum prin desiş.

Căpitanul rămase oarecum mirat de faptul că aici, pe coasta de nord, lipseau palmierii, şi desişul era format numai din copăcei de înălţimea omului. Pe de altă parte, părea să nu fi plouat de mult, căci frunzele atârnau veştede, ba unii arbori erau cu desăvârşire uscaţi.

Faptul acesta prezenta însă avantajul că îndrăzneţii camarazi ar fi putut auzi cu atât mai uşor apropierea sălbaticilor prin frunzişul uscat.

În cele din urmă, căpitanul găsi un loc, pe unde i se părea mai uşor de pătruns. Tufele erau aici mai verzi, probabil că se afla prin apropiere vreun izvor.

Cu băgare de seamă, Farrow îşi făcu loc în desiş printre două tufe mari. Şi aşteptările sale fură întrecute, căci se găsi în curând într-o trecătoare îngustă, care înainta prin mijlocul mărăcinişului uscat.

Camarazii aproape că nici n-avură nevoie de cuţite, căci dădură pretutindeni de locuri pe unde se puteau strecura cu uşurinţă înaintară astfel vreo sută cincizeci de metri, când căpitanul se opri brusc.

Nu că ar fi auzit vreun zgomot suspect sau ar fi văzut ceva deosebit, dar aerul îi apăru deodată ciudat de nestrăveziu.

După ce privi câteva clipe în jurul său, îşi scoase repede masca de pe faţă şi trase aer în piept, apoi se întoarse cu iuţeala fulgerului şi camarazii observară că figura sa exprima o spaimă nespusă. În clipa următoare, el făcu o mişcare cu mâna, ordonând, astfel, retragerea imediată.

George şi lordul Clive îşi scoaseră şi ei măştile şi îşi dădură seama îndată din ce cauză ordonase căpitanul retragerea aceea grabnică: un miros înţepător de fum îi înecă aproape. Cu groază, văzură imediat nişte flăcări uriaşe ieşind din tufişuri, la o depărtare de cel mult patruzeci de metri de ei.

Marea de flăcări se întindea în fata lor cu o repeziciune uimitoare, alimentată de vreascurile uscate şi curajoşii marinari trebuiau să-şi

salveze viaţa.

Îşi puseră repede din nou măştile apărătoare; Petre începu să alerge înainte, cu sărituri mari, tăind drum prin tufiş camarazilor care îl urmau.

Căpitanul încheia mica trupă şi privea din când în când îndărătul lui, constatând cu spaimă că prăpădul focului se apropia mereu.

Vor izbuti oare să ajungă înapoi pe plajă, unde se afla submarinul?

Când, după o nouă examinare a situaţiei din urma lui, îşi întoarsa privirea iarăşi spre cei din fată, rămase câteva clipe împietrit locului, căci înainte, pe stânga fâşiei de verdeaţă, izbucniră de asemenea flăcări. De-abia acum îşi dădu seama că fuseseră încolţiţi din toate părţile şi că aveau să piară cu toţii în mijlocul flăcărilor.

Sălbaticii îi lăsaseră pe marinari să pătrundă cât mai adânc în desiş, pentru ca apoi să-i nimicească prin foc. Şi ar fi izbutit, fără doar şi poate, dacă tovarăşii n-ar fi avut măştile pe fată, căci fumul înecăcios i-ar fi ameţit în cursul fugii.

Aerul era fierbinte, dar locul cel mai primejdios se afla încă înaintea curajoşilor camarazi: la vreo treizeci de metri în fata lor, viclenii sălbatici dăduseră foc tufişurilor uscate de cele două părţi ale cărării, şi de acolo se apropiau limbile uriaşe de flăcări, făcându-le cu neputinţă trecerea.

Farrow îşi dădu seama de primejdia grozavă în care se aflau şi nu vedea de unde le-ar putea veni salvarea. Petre însă părea să fi dobândit puteri supraomeneşti, căci, cu iuţeala fulgerului, găsea mereu acele locuri prin tufişuri, pe unde se putea pătrunde fără prea multă greutate; şi acolo unde pătrundea o dată trupul său de uriaş, se căsca imediat o spărtură largă, prin care se puteau strecura apoi camarazii săi.

Şi numai mulţumite lui, mica trupă ajunse la locul primejdios înainte ca cele două coloane de foc să se fi împreunat – flăcările aflându-se la numai câţiva metri depărtare unele de altele, când Uriaşul ajunse acolo.

Cu o sforţare supraomenească, Petre îşi croi drum pentr-o tufă mare, care-şi păstrase încă podoaba, deoarece frunzele ei erau groase şi putură rezista mai mult timp căldurii decât celelalte. Petre ştia că orice clipă era preţioasă, de aceea sări în mijlocul acelei tufe, lovi cu disperare cu cuţitul în jur, călcă totul în picioare şi croi astfel o mică potecă printre mărăcini.

Tovarăşii îl urmară cu iuţeala fulgerului; era şi timpul, căci, când Farrow trecu ultimul prin tufiş, pielea de pe mâini începuse să i se chircească deja de dogoarea focului.

Primejdia cea mare fusese înlăturată pentru moment, acum camarazii mai aveau doar vreo cincizeci de metri până la golful în care se afla submarinul. Cu sărituri mari, urmară drumul pe care-l tăia

Petre printre tufe, iscodind totuşi cu atenţie de amândouă părţile, căci s-ar fi putut ca sălbaticii să se fi adunat la capătul cărăruii, pentru a se năpusti de acolo asupra lor.

Dar, deoarece prin asta s-ar fi expus ei înşişi primejdiei de a fi încercuiţi de flăcări, nu se zări nici un duşman şi tovarăşii ajunseră nevătămaţi la plajă.

Rindow le făcea semne agitate din turnul submarinului. Credinciosul camarad fusese îngrijorat de soarta tovarăşilor săi când văzuse ridicându-se coloanele de flăcări din tufişurile uscate ale insulei. Mult timp nici n-ar fi putut rămâne în golf, căci văpaia se apropia tot mai repede de coasta de nord.

Pe punte, marinarii stăteau înşiraţi cu carabinele în mână, căci Rindow luase măsura aceasta imediat ce văzuse înălţându-se în depărtare primele trâmbe subţirele de fum şi trăsese de aici concluzia că sălbaticii se vor folosi poate de prilej pentru a-i ataca pe camarazi, când se vor retrage din faţa focului.

Desigur, tocmai aceste măsuri de pază împiedicaseră catastrofa, căci, chiar când camarazii săriseră repede pe puntea submarinului, o ploaie de pietre se abătuse asupra lor. Bolovanii netezi, în greutate de câte un kilogram unul, păreau să fie armele principale ale băştinaşilor şi încă nişte arme primejdioase, după cum dovediră strigătele de durere ale câtorva din cei care fuseseră nimeriţi.

Camarazii săriră în turn, câte doi-trei deodată, căzând aproape unul peste altul jos. Petre, deşi ajunsese cel dintâi la submarin, aşteptase până ce toţi coborâseră scăriţa de fier. De-abia acum începu şi el să coboare treptele, cu toate că fusese atins destul de grav de pietrele sălbaticilor, trase liniştit capacul şi-i înşurubă cu grijă. Când fu jos în cabina de comandă, zise:

— Domnule George, d-ta l-ai mai înlocuit o dată pe domnul doctor, ia vezi, poate eşti în stare să mă doftoriceşti şi pe mine. Cred că m-am ales cu multe zgârieturi.

— Da, dragă Petre. Cam aşa e, zise George îngrijorat şi examină cucuiele şi zgârieturile de pe capul credinciosului său tovarăş. Vino repede în cabina doctorului, te voi pansa cât voi putea mai bine.

În vreme ce tânărul îi lega Uriaşului rănile. Rindow scotea submarinul afară din golf. Aproape jumătate din coasta de apus era acum în flăcări, căci văpaia aceea groază cuprinsese şi desişul verde.

— Asta e o viclenie care nu cred să fi fost inventată de sălbaticii aceştia primitivi, zise Farrow când George se înapoie împreună cu Uriaşul în cabina de comandă. Cineva ne-a spionat, aşadar, cu atenţie şi a luat măsuri de apărare împotriva încercării noastre de a debarca Acum nu mai ştiu cum vom mai putea întreprinde o nouă încercare de a coborî pe uscat, căci se pare că a pus străji pe toate coastele insulei.

— În cazul acesta, nu ne rămâne decât să aşteptăm până se va

înnopta zise lordul Clive. Altminteri, nu văd cum vom ajunge pe insulă, fără a ne expune unor primejdii şi mai mari. Sau poate ai vreun alt plan, domnule căpitan?

— Nu, răspunse Farrow, habar n-am ce-am putea face. Cum era să bănuiesc că aici, pe coasta de nord, se vor fi adunat atâţia sălbatici?

George chibzuise mult timp şi acum spuse deodată:

— Tată, am găsit. N-avem nevoie să aşteptăm până se va înnopta. Tu ştii că eu ţin la doctorul nostru tot atât cât ţine el la mine. Şi deoarece sunt încredinţat că şi dânsul şi-ar fi primejduit viaţa pentru mine, mi-o pun şi eu la bătaie pe-a mea, de dragul lui. Suntem acum destul de departe de coasta de sud a insulei şi nu putem fi văzuţi nici cu ajutorul celui mai puternic ochean. Propun deci să înconjurăm insula, îndreptându-ne spre coasta de sud, dar să ne ţinem la depărtare atât de mare. Încât presupusul european să nu ne poală zări. Apoi, voi părăsi submarinul pe sub apă, în costumul meu de scafandru şi voi vizita insula. Sunt încredinţat că în felul acesta voi izbuti să mă apropii cu totul neobservat şi voi putea să văd ce s-a întâmplat cu doctorul nostru. Te rog, tată, nu încerca să mă abaţi de la planul meu!

— Hm..., e îndrăzneţ de tot acest plan, n-am ce zice – răspunse Farrow, după câteva clipe de gândire – dar trebuie să mărturisesc că nu e rău. Regret că n-am făurit eu acest plan, ca să-l pot însărcina pe Petre cu înfăptuirea lui, aşa însă va trebui să las pe seama ta întreprinderea asta îndrăzneaţă, căci am convenit noi odată că acela care a avut o idee bună, s-o şi ducă la îndeplinire. Totuşi, îi poţi lua cu tine pe Petre Uriaşul şi pe Kard.

— Tată, voi face asta cu dragă inimă – zise George –

mă tem numai că atunci vom bate la ochi. Trei oameni care ies din mare vor fi imediat observaţi. Poate c-ar fi posibil să facem în aşa fel încât să merg eu întâi, iar după zece minute să urmeze Petre. Şi după alte zece minute Kard. Fireşte, dacă voi observa ceva suspect, voi aştepta pe uscat până va veni Petre.

— Dacă-mi făgăduieşti asta, voi fi mai liniştit, răspunse căpitanul. Mă tem însă că nu-l vei putea aştepta pe Petre, dacă vor interveni unele fapte care să te silească să acţionezi imediat. Totuşi, nu găsesc nici o altă soluţie, cu ajutorul căreia să putem afla ce s-a întâmplat cu doctorul nostru, aşa că rămâne cum ai hotărât tu.

III.
ÎN GHEARELE SĂLBATCILOR.

DUPĂ CUM PROPUSE GEORGE, submarinul înconjură insula, făcând un ocol foarte mare. Nici cu cel mai puternic ochean n-ar fi putut fi zărit periscopul „Dox”-ului.

Când vasul se află iarăşi în faţa coastei de sud, Farrow trase

periscopul cu totul înăuntru, înălţându-l doar din când în când, ca să se încredinţeze că vasul stătea încă în aceeaşi direcţie faţă de golful unde acostase întâi.

Pe bună dreptate socotiseră căpitanul şi tovarăşii lui că presupusului european care-i conducea pe sălbatici nici nu-i va da în gând că ei se vor ivi din nou tocmai în golful acesta, astfel că-şi pusese oamenii de strajă în alte locuri, unde submarinul ar fi putut de asemenea acosta foarte bine.

La vreo sută de metri în faţa insulei, căpitanul înălţă pentru ultima oară periscopul şi-l lăsă şi pe George să privească prin el, pentru ca să-şi aleagă locul unde urma să iasă la suprafaţă.

Tânărul găsi repede punctul acesta. Era un tufiş foarte des, care înainta aproape până în apă. Indică repede direcţia exactă, apoi trase din nou periscopul înăuntru.

Căpitanul alesese şi el locul acesta, înaintea lui George, de aceea comandă oprirea, după câteva minute şi de-abia începu elicea să se învârtească înapoi, că prora se şi izbi uşurel de ţărmul golfului, care cobora drept în apă.

Fără să mai înalţe periscopul, Farrow ordonă să fie umplute tancurile de balast, submarinul se afundă până la opt metri, apoi rămase înţepenit în nisipul de pe fundul golfului.

George. Petre şi Kard îşi puseseră în vremea asta costumele de scafandru şi de-abia atinsese submarinul fundul, că ei se şi îndreptară spre cămăruţa de scafandru, din dreapta, pe care inginerul Hagen o construise în tancurile de balast.

Pentru lordul Clive, asta era ceva cu totul nou. Privi cu uimire cum cei trei scafandri intrară în cămăruţă, auzi cum pompele puternice pompau apă înăuntru şi află de la căpitan că scafandrii vor părăsi acum vasul.

Împreună cu Farrow, merse în cabina de la proră, obloanele de oţel din faţa ferestrelor fură date în lături, şi englezul îi văzu pe cei trei tovarăşi alunecând prin faţa ochilor săi.

Apa era limpede şi străvezie până la fund, dar căpitanul îi zise îngrijorat însoţitorului său:

— Vreau să sper că oamenii de pază, pe care probabil că i-a pus misteriosul nostru duşman, n-au observat că suntem aici. Ei pot privi până în fundul golfului, aşa că i-ar putea zări pe scafandrii noştri. E regretabil că nu mă pot înălţa cu vasul la suprafaţă..

— Îmi dai voie, dragă căpitane – zise lordul – de vreme ce tot presupui că ai putea fi observat de vreun om pus de pază, atunci n-are ce să strice dacă vei înălţa periscopul. În locul d-tale, eu aş face asta fără nici o teamă.

— Ai dreptate, domnule Clive – încuviinţă Farrow după câteva clipe de chibzuială – asta o pot face şi probabil că în felii acesta

îndepărtez atenţia sălbaticilor de la camarazii noştri, care se apropie acum de insulă pe sub apă.

Căpitanii înălţă repede periscopul, privi mult timp printr-însul, apoi fi zise lordului:

— E într-adevăr ciudat, nu pot descoperi nimic suspect, oare conducătorul acestor sălbatici să nu fi pus deloc oameni de strajă în golful acesta? Sau poate e numai o şiretenie de-a lui, ca să ne inducă în eroare? Te rog, dragă Clive, priveşte şi d-ta puţin prin periscop, poate îţi atrage ceva atenţia!

Timp de câteva minute, lordul privi spre ţărmul apropiat, apoi zise, înălţând din umeri:

— Trebuie să admit şi eu că nu se zăreşte nimic suspect, dragă căpitane. Am văzut numai că George a şi început să se caţere pe peretele drept al ţărmului, la uită-te şi d-ta, te rog!

Farrow îşi apropie ochiul de periscop şi privi cu încordare cum fiul său se urca pe peretele de mărgean. Atâta vreme cât se afla sub apă, lucrul era oarecum lesne, deoarece era aproape împins la suprafaţă, dar greul începea după ce ieşea din apă.

Şi asta se întâmpla acum. Casca lui George se ivi scânteietoare din mare, în vreme ce Petre şi Kard, după înţelegerea avută, aşteptau liniştiţi, jos. Urmând să urce şi ei, la interval de zece minute unui după altul.

George se înălţă cu băgare de seamă; în curând, ieşise cu jumătatea trupului din apă, se întoarse brusc şi se aşeză pe marginea ţărmului. Îşi descălţă la repezeală armele grele, care l-ar fi împiedicat la mersul pe uscat.

Casca şi-o păstră, lăsând-o închisă, căci ea îi oferea o pavăză împotriva eventualelor bombardamente cu pietre din partea sălbaticilor, deşi se aştepta ca aceştia să fie atât de înspăimântaţi de ivirea lui, încât nici să nu se gândească la vreun atac.

În afară de cuţitul cel mare, de rechini, care face parte din echipamentul oricărui scafandru, George mai avea la brâu un revolver şi două grenade cu gaze. Armele erau astfel lucrate, încât scurta şedere în apă nu le putea dăuna.

Acum George îşi făcu loc cu băgare de seamă printre tufe şi văzu cu mulţumire că acestea nu erau desfrunzite. Aici sălbaticii n-ar fi putut proceda cu aceeaşi viclenie ca pe ţărmul de apus.

Chibzui apoi cum să se apropie mai bine de sălbatici, pentru a nu-i înspăimânta prea mult, căci altminteri ar fi existat primejdia să-l târască pe doctor în adâncul desişului.

Dacă George ar fi ştiut cât de cât unde era ţinut Bertram, eliberarea acestuia n-ar fi fost prea grea, dar, aşa cum stăteau lucrurile, trebuia de-abia să cerceteze desişul.

Tot gândind astfel, George deschise puţin ferestruica de la cască,

economisind în felul acesta oxigen, pe de o parte, iar, pe de altă parte, putând auzi apropierea sălbaticilor.

Cu băgare de seamă, îşi făcu loc mai departe în desiş, dar nimic nu trăda prezenta duşmanilor probabil că ivirea lui nu fusese observată, deoarece sălbaticii şi conducătorul lor nici nu bănuia că scăpaseră de moartea pe care le-o pregătiseră prin incendierea desişului.

Deodată, George rămase în loc, părându-i-se că aude un zgomot uşor, un foşnet în tufiş care i se păru foarte suspect. Într-adevăr, zgomotul se apropia mereu, probabil că un sălbatic se furişa spre ţărm, pentru a sta de strajă acolo.

George închise la loc clapa căştii, apoi luă în mână revolverul, vrând să încerce să-l ameţească pe sălbatic cu o lovitură puternică în tâmplă.

Se afundă în tufişul în faţa căruia se afla şi rămase în aşteptare. În costumul cel greu de scafandru, George nu prea avea mişcările libere, dar se bizuia pe faptul că sălbaticul va rămâne surprins când va vedea ivindu-se deodată, „monstrul” acela în faţa lui.

Zâmbetul care i se ivi pe buze la gândul acesta îi pieri imediat, când văzu apărând brusc în faţa lui doi băştinaşi cu staturi uriaşe. La asta, George nu se aşteptase, şi privi pe potrivnicii săi cu aceeaşi uimire cu care aceştia se uitau la el. Cu iuţeala fulgerului, se gândi dacă să jertfească o grenadă cu gaze sau mai curând să încerce să-i ameţească cu patul revolverului său.

În spaima lor, sălbaticii făceau o impresie atât de caraghioasă, încât George nu-şi putu opri un zâmbet; când ridică însă revolverul să lovească, cei doi se aruncară cu burta la pământ, în faţa lui. Asta era o situaţie cu totul nouă, neprevăzută. Ce era de făcut?

Pe de o parte, simţea o împotrivire lăuntrică să-i ameţească pe sălbaticii fără apărare prin lovituri cu patul revolverului, pe de altă parte însă nu trebuia să-l lase să rămână liberi.

Ca să-i lege, era cu neputinţă, căci pentru asta ar fi trebuit să-şi desfacă în parte costumul de scafandru, pentru a scoate din buzunare sforile groase pe care le avea întotdeauna la el. Şi dacă sălbaticii îl considerau acum drept o fiinţă supranaturală, poate că atunci când l-ar vedea dezbrăcându-se, ar recunoaşte îndată că au în faţa lor un om ca toţi oamenii şi n-ar sta o clipă la îndoială să se apere.

In orice caz Insă, trebuia să-i facă nevătămători pe aceşti doi indivizi, ca să nu se înapoieze în sat şi să-i alarmeze pe ceilalţi. Europeanul care era cu ei ar fi recunoscut îndată că are de-a face cu un scafandru şi atunci totul ar fi pierdut.

Tot frământându-se cu gândul ce era de făcut, George avu deodată o idee, pe care şi-o puse în aplicare: scoase nişte sunete nearticulate, care lăsară un ecou înăbuşit în interiorul căştii. Atunci, cei doi

băştinaşi se ridicară pe jumătate şi-l priviră cu ochii holbaţi. George începu să facă gesturi cu braţele, arătând spre ţărmul de unde venise şi sălbaticii se ridicară şovăind şi păşiră încetişor înaintea lui, în direcţia arătată.

George zâmbi, închipuindu-şi cum se vor înspăimânta din nou, când vor da cu ochii de Petre. Dar şi credinciosul său Uriaş va fi în aceeaşi încurcătură în care fusese şi el, George.

Răsuflă însă uşurat, când sălbaticii se făcură nevăzuţi printre copaci, după ce mai aruncară spre el câteva priviri înspăimântate.

Încetişor, păşi mai departe şi el. Deschise din nou puţin clapa căştii şi asculta cu încordare dacă nu cumva se mai apropia vreun sălbatic.

Din adâncul desişului pătrundea acum un zgomot ciudat, un fel de sunete ca de trompetă înăbuşite şi George se gândi o clipă la negrii africani, care comunică în felul acesta între ei de la mari depărtări, după cum citise în multe descrieri de călătorie.

Îşi dădu insă repede seama că pe această insulă a Pacificului nu putea fi vorba de aşa ceva. În schimb, se simţi cuprins de spaimă, gândindu-se că, după obiceiul de aici, aceste sunete de trompetă ar putea însemna că în satul sălbaticilor se fac pregătiri pentru un ospăţ, la care sărmanul doctor Bertram avea să joace, probabil, rolul de jertfă.

La gândul acesta. George îşi iuţi fără voie paşii. Cu cât se apropia mai mult de sunetele acelea înăbuşite, cu atât se auzeau mai desluşit şi mai sălbatice. Din ce în ce mai repede şi fără să mai ţină seama de zgomotul ce-l făcea, îşi croi drum printre tufe şi se trezi deodată faţă în faţă cu un sălbatic care-l privi îngrozit în prima clipă, apoi scoase un ţipăt ascuţit şi, întorcându-se, porni într-o goană nebună. Din cauza costumului său greu, George nu putu ţine pasul cu el; începu totuşi s-alerge cât putu de repede, căci bănuia că doctorul se află în mare primejdie.

Deodată, sunetele de trompetă amuţiră şi, în liniştea care se făcu, se auziră strigăte de spaimă. Desigur că sălbaticul ajunsese la locul unde erau adunaţi ceilalţi şi-i vestise pe tovarăşi că se apropia un monstru ciudat

George auzi acum şi un glas limpede, poruncitor, rostind o înjurătură franţuzească, apoi dând probabil nişte porunci, într-o limbă pe care tânărul n-o pricepu. Acesta era, aşadar, misteriosul conducător el sălbaticilor.

Cu sforţări disperate. George îşi făcu loc printre ultimele tufe şi se văzu deodată pe un drum îngust, care ducea spre un luminiş.

De-abia aruncase o privire într-acolo, că şi ridică mâna cu revolverul. Un glonte porni şi cuţitul pe care un sălbatic îl îndreptase tocmai atunci spre doctorul Bertram zbură ca un arc din mâna lui.

Bietul doctor era legat de un palmier, care crescuse singuratic în

mijlocul luminişului. George nu văzu nici o colibă; aşadar locul acesta era destinat numai pentru ospăţuri.

Când răsună împuşcătura, sălbaticii se dădură înapoi până la marginea luminişului, iar când văzură ivindu-se făptura aceea ciudată, se făcură nevăzuţi în tufiş cu iuţeala fulgerului.

Un singur om rămăsese locului – un individ înalt, în care George recunoscu îndată un european, în mâna-i ridicată lucea de asemenea un revolver, dar George era nu numai mai repede de mână, ci şi un ţintaş mai bun decât străinul acesta.

Înainte ca el să-şi poată pune la punct arma glonţul lui George îi şi azvârli pistolul din mână.. Cu o înjurătură, bărbosul îşi scutură braţul, apoi, din câteva sărituri, se făcu şi el nevăzut în desiş.

Acum devenise primejdioasă şi situaţia tânărului, căci, dintr-o ascunzătoare sigură, nu numai că sălbaticii l-ar fi putut bombarda cu pietre, dar conducătorul lor european l-ar fi putut culca la pământ cu altă armă.

Trebuia totuşi să-şi ia inima în dinţi şi să păşească în luminiş, ca să taie legăturile doctorului, care-l privea zâmbind. George ar fi dorit să-i aştepte pe Petre şi Kard şi-i părea rău că se înţelesese cu ei să-l urmeze la intervale atât de lungi, căci acum s-ar fi prins bine dacă ar fi fost şi ei acolo, ca să-l sprijine.

Era însă prea târziu pentru asta de aceea se îndreptă cu revolverul ridicat spre palmierul de care era legat doctorul. Ajunse nevătămat şi tăie la repezeală funiile.

— Îţi mulţumesc, George, zise Bertram cu glasul slab. Nu mai credeam în salvare, căci francezul mi-a spus că v-ar fi nimicit pe toţi printr-un foc grozav, pe care i-a pus pe ţărmul de nord al insulei.

— Mult nu lipsea să ne pârjolim, e adevărat, răspunse George, dar acum hai să mergem, doctore, căci nu suntem încă în siguranţă. Nu prea am încredere în liniştea care domneşte acolo, în tufiş şi mă tem că francezul va izbuti să-i încredinţeze repede pe sălbatici că nu-s decât un om ca toţi oamenii.

— Aşa e, încuviinţă Bertram. Să mergem.

— Din nefericire, costumul de scafandru mă împiedică la mers, zise George, dar ia-o d-ta înainte, doctore şi te voi urma şi eu cât voi putea de repede.

Bertram îşi dădu seama că tânărul avea dreptate, totuşi nu alergă atât de repede după cum lesne ar fi putut-o face, căci nu voia să-l lase prea mult în urmă pe salvatorul său.

După ce făcea câţiva paşi, privea îndărăt, George făcea la fel şi observa cu atenţie tufişul în care pieriseră sălbatici şi francezul.

Răsuflă uşurat când ajunse la locul pe unde pătrunsese în luminiş, căci acum primejdia cea mare părea înlăturată, pentru că sălbaticii, înspăimântaţi probabil de apariţia lui, nu îndrăzniseră să-l urmeze

prin luminiş.

Doctorul dispărea acum mai des din faţa privirilor lui George, de câte ori poteca pe care mergea făcea un cot, ceea ce-i făcea pe tânăr să se teamă că cei doi sălbatici, cu care dăduse ochii mai înainte, s-ar putea întoarce şi l-ar putea ucide pe Bertram, văzându-l singur.

De aceea, se din răsputeri să rămână cât mai aproape de el. Se mai simţea îngrijorat de soarta lui Petre şi a lui Kard, a căror înfăţişare nu-i va mai speria acum atât de mult pe cei doi sălbatici ca prima oară, când îl zăriră pe el.

Pe de altă parte, nu era exclus ca Petre să fi încercat să-i culce la pământ şi să se fi luat la luptă cu cei doi potrivnici uriaşi. În cazul acesta, lesne s-ar fi putut întâmpla să fie doborât, căci, cu toată forţa lui, ar fi fost împiedicat să le ţină piept din pricina costumului greu de scafandru.

Cei doi fugari se apropiau tot mai mult de mare şi George începu să spere că totul se va sfârşi cu bine; doctorul dispăru acum printre cele din urmă tufe, care dădeau de-a dreptul spre mare şi la ivirea lui, submarinul va ieşi îndată la suprafaţă şi-i va lua pe bord.

Surprinzător era totuşi faptul că Petre nu le ieşise înainte şi George se simţi din nou cuprins de îngrijorare că i s-ar fi putut întâmpla ceva Uriaşului.

Tânărul se afla în faţa tufelor care îl despărţeau de mare şi tocmai voia să dea în lături ramurile pentru a trece printre ele, când îşi simţi braţele apucate de nişte pumni zdraveni. Prin smucitura cu care fu tras înapoi, căzu şi clapa deschisă a căştii de scafandru, astfel încât nu mai fu în stare nici să-l strige pe doctor, ca să-i vină în ajutor.

Fu târât cu violenţă înapoi pe poteca pe care venise şi când întoarse puţin capul într-o parte, recunoscu în cei doi sălbatici pe aceia care se înspăimântaseră atât când se ivise mai adineauri în faţa lor.

IV.
UN DUEL CUM NU S-A MAI VĂZUT.

GEORGE ÎNCERCĂ SĂ SE ÎMPOTRIVEASCĂ cu toată puterea, dar în zadar. Cei doi sălbateci îl înhăţară atât de bine, încât nu avea nici o putinţa de apărare.

Era acum încredinţat că uriaşii îl atacaseră de asemenea şi pe Petre, în vreme ce Kard se afla încă pe fundul golfului, aşteptând să treacă cele zece minute, după care urma să iasă la suprafaţă.

Gândindu-se mereu la situaţia sa, George sa trezi în acelaşi loc unde îl eliberase pe doctor cu puţin înainte. Sălbaticii scoaseră imediat ţipete ascuţite şi după câteva clipe se şi iviră tovarăşii lor de trib.

De-abia acum cei doi uriaşi îi dădură drumul, dar, înainte ca

George să poată duce mâna la arme, fu înhăţat de pumni zdraveni, picioarele îi fură ridicate şi fu dus repede de-a curmezişul luminişului.

Intrară cu el în tufişurile în care se făcuseră nevăzuţi sălbaticii atunci când se ivise dânsul în faţa lor. Aici se făcea o potecă îngustă şi întortocheată, pe care o urmară în grabă.

Tot mai adânc pătrundeau în desiş, ceea ce-l îngrijora mult pe George, căci se gândea că tovarăşii nu vor putea da de el, spre a-l elibera, deoarece sălbaticii erau în măsură să împiedice orice înaintare pe poteca aceea îngustă.

Îşi dăduseră seama, desigur, că sub costumul udat nu se afla decât tot un om şi acum nu se mai temeau de el.

Un nou luminiş se ivi înaintea lor, pe care se afla colibele, în faţa cărora se putea observa o mare agitaţie. George zări şi femei, care se făcură nevăzute imediat când dădură cu ochii de el.

Fu aşezat în picioare, apoi se auzi un glas rostind într-o engleză fără cusur, dar care avea un accent străin:

— Care va să zică tot am pus mâna pe d-ta tinere. E drept, am avut cam mult de furcă. Acum va trebui să iei locul tovarăşului d-tale, pe care l-ai eliberat, îmi pare rău, dar n-am încotro. Mai află că a fost prins şi un alt tovarăş de-al d-tale, ceea ce înseamnă că reprezentaţia va fi cu mult mai interesantă.

Din cauza acoperitoarei pe care o avea pe cap. George auzise nelămurit cuvintele acestea, apoi pricepu o comandă într-o limbă străină, după care costumul de scafandru îi fu scos de pe trup.

Francezul îi stătea acum în faţă. Era un bărbat cam de vreo patruzeci de ani; brazdele adânci săpate pe chipul său dovedeau că trecuse prin încercări grele în viaţa lui. Fără să vrea George simţi un soi de compătimire pentru omul acela, care devenise căpetenia unui trib sălbatic de pe o insulă singuratică. Şi fără să stea mult pe gânduri zise:

— Credeam că te vei bucura având prilejui să mai vezi oameni albi. Habar n-am ce ţi-am făcut noi, după cum nici d-ta nu ştii. Desigur. N-ar fi mai inteligent din partea d-tale să ne laşi să ne vedem de drum, ba poate să vil şi d-ta cu noi? Pe submarinul nostru e loc de ajuns şi te vom duce până la cel mai apropiat port, unde vei putea debarca.

— Nu, tinere, asta e exclus, răspunse francezul, Raoul Couchet a rupt definitiv cu restul lumii. Vezi că ţi-am spus numele meu, deoarece sunt sigur că nu vei putea să-l trădezi altora, îmi pare cât se poate de rău, d-ta eşti un tânăr viteaz, dar te rog să mă crezi că nu-ţi mai pot schimba soarta. Am devenit căpetenia acestor sălbatici, legându-mă să îndeplinesc anumite obligaţiuni, printre care este şi aceea ca fiecare străin care va păşi pe insulă să fie ucis. Vezi dar că nu-ţi pot da drumul fără să-mi primejduiesc propria mea viaţă.

— Poţi veni însă şi d-ta, stărui George, de ce ţii neapărat să trăieşti în mijlocul acestor sălbatici?

— Tinere, asta e o chestie pe care nu vei putea s-o pricepi – răspunse francezul cu seriozitate. Căci eşti prea tânăr încă, spre a putea înţelege că o femeie e în stare să distrugă cu totul viaţa unui bărbat şi odată ce am devenit căpetenia acestui trib de sălbatici, sunt silit să-mi îndeplinesc îndatoririle. Repet că-mi pare într-adevăr rău, dar, pentru propria mea siguranţă, trebuie să te jertfesc atât pe d-ta, cât şi pe tovarăşul d-tale, pe care cei doi oameni ai mei au reuşit să-l prindă de asemenea, după ce, cu mare greutate, i-am încredinţat pe supuşii mei că voi amândoi sunteţi oameni ca toţi oamenii şi nu fiinţe supranaturale. Pe de altă parte, primeşte felicitările mele pentru modul desăvârşit cum tragi cu revolverul. De ani de zile n-am mai avut prilejui să descarc o armă, de aceea ţi-a venit şi d-tale uşor să-l eliberezi pe doctor. Aha! Uite că tocmai îl aduc pe tovarăşul d-tale. Sunt curios să văd ce vor hotărî vrăjitorul tribului. Că veţi muri amândoi e lucru sigur, numai că nu ştiu încă în ce fel veţi fi omorâţi. Ei, dar ce lucru deosebit vezi acolo?

George nu se mai uita la mutrele sălbaticilor, ci privea îngrijorat spre Petre, care fu zvârlit la pământ lângă el şi dezbrăcat de costumul de scafandru. Francezul dădu din cap mulţumit şi zise:

— Oamenii mei au priceput repede cum trebuie făcută treaba, deşi eu nu le-am dat decât indicaţii sumare cum se desfac capacele şi şuruburile. Aşa... Drace! Asta n-aş fi..., se întrerupse el speriat, căci Petre, care stătuse până atunci nemişcat, după ce fusese dezbrăcat de costum, sări îndată în sus, fi înhăţă de ceafă cu câte o mână pe amândoi băştinaşii şi le ciocni capetele unul de altul.

Dar sălbaticii, care ştiau acum că n-aveau de-a face cu fiinţe supranaturale, îşi recăpătaseră curajul şi în clipa următoare, cinci sau şase se năpustiră asupra lui Petre.

EI fu aproape acoperit de trupurile negricioase şi deşi azvârli pe câţiva în lături, în cele din urmă. Uriaşul tot fu învins.

— Asta vă va costa scump, zise francezul, cred că vrăjitorii vor înăspri pedeapsa... Dar, cum spuneam, eu nu pot face nimic. Ei, dar de ce mă privesc vrăjitorii atât de ciudat, ce dracu au? Nu-i vorbă, caută ei de mult să scape de mine, nu le vine defel la socoteală că m-am făcut stăpân aici. Până acum le era frică de mine, căci atunci când am debarcat pe insulă. În urmă cu câţiva ani, am fost nevoit să mă folosesc de revolver. Aha! Se pare că într-adevăr au pus ceva la cale împotriva mea – adăugă el îngrijorat – probabil că mi-a scăzut prestigiul prin faptul că d-ta ai izbutit să-mi azvârli revolverul din mână. la să vedem!

Câţiva sălbatici mai în vârstă, împodobiţi cu tot soiul de fleacuri, se apropiară şi francezul le strigă ceva cu glas poruncitor, într-o limbă pe

care George n-o pricepea. Ei însă nu răspunseră nimic, până ajunseră în faţa lui. Cel mai în vârstă îşi înălţă atunci trupul şi strigă câteva cuvinte.

Imediat, toţi războinicii tribului făcură cerc în jurul francezului şi a celor doi prizonieri. Raoul Couchet păli şi şopti lui George:

— Tinere, lucrul devine primejdios. Se vede că ticăloşii au de gând să facă şi cu mine ceva şi au pus la cale vreo năzdrăvănie de-a lor.

Bătrânul vrăjitor îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi începu să vorbească foarte agitat arătând mereu spre francez, care devenea tot mai neliniştit. În vreme ce ascultătorii nu mai conteneau cu exclamaţiile de aprobare.

Când vrăjitorul rosti ultimele cuvinte, după o scurtă pauză de efect, sălbaticii izbucniră în strigăte de triumf, ca nişte copiii. Couchet se întoarse însă furios spre George:

— Prin ivirea d-tale pe insulă, mi-ai făcut buclucul! Ştii ce-au pus la cale vrăjitorii ăştia bătrâni? Cică să ne duelăm şi nu numai noi doi, ci şi învingătorul cu tovarăşul dumitale. Cu alte cuvinte, dacă mă vei ucide, va trebui să lupţi, pe viaţă şi pe moarte, cu prietenul d-tale. Învingătorul definitiv va deveni apoi căpetenia tribului sau, dacă nu vrea, va putea părăsi insula liber şi ne supărat de nimeni. Ei, cum îţi place idioţenia asta?

George rămase complet năucit o clipă, apoi zâmbi, căci era ceva cu totul imposibil ca el să lupte cu Petre pe viaţă şi pe moarte. De aceea, i se adresă francezului:

— Te rog, lămureşte-i pe oamenii aceştia că nici nu mă gândesc la asta Ca să lupt cu d-ta n-am nici o poftă, iar cât priveşte cu tovarăşul meu nici nu poate fi vorba.

Couchet tălmăci vrăjitorilor răspunsul tânărului, dar când francezul sfârşi ce avea de zis, căpetenia vrăjitorilor repetă calm şi cu hotărâre vorbele sale şi adăugă ceva ce-l făcu pe Couchet să pălească. Cu glasul schimbat, acesta i se adresă lui George:

— Tinere, dacă refuzăm să facem ce ni se porunceşte, atunci sălbaticii ne vor ucide într-un chip cu totul grozav şi-ţi pot spune de pe acum că va fi ceva înfiorător. Nu vreau să mă expun acestei primejdii, aşa că prefer să trag asupra d-tale. Dacă nu vrei să te aperi, te priveşte!

Petre se amestecă şi el în vorbă:

— Domnule George, aş putea duce eu lupta cu francezul şi atunci nu mai trebuie să-ţi faci nici o grijă. Cu d-ta, m-oi împăca eu mai târziu, am un plan cât se poate de bun.

— Vrăjitorii au hotărât să lupt eu întâi cu tânărul George – zise Couchet – n-avem încotro, trebuie să ne supunem.

— Nu-i aşa că sălbaticii nu pricep limba noastră? Întrebă Petre.

— Da, răspunse francezul.

— Bun; atunci ascultaţi amândoi cum vom face: după cum spuneai chiar d-ta, nu prea eşti bun ţintaş, domnule Couchet, deci va trebui să cazi. Asta înseamnă că domnul George doar te va atinge cu glonţul şi poţi avea deplină încredere că cel mult îţi va zgâria pielea la tâmplă. D-ta însă va trebui să cazi îndată la pământ şi să te prefaci mort. Pe urmă, când ne vom duela noi amândoi, domnule George, să faci la fel şi cu mine. Vei deveni atunci căpetenia sălbaticilor şi vei putea să le porunceşti să ducă trupurile noastre la mare; apoi îi trimiţi pe ei îndărăt şi noi vom părăsi repede insula. Cred că mai bine de aşa nici nu se poate. Altminteri, va trebui să ne folosim de grenadele cu gaze.

— Planul e foarte bun – încuviinţă Couchet – şi cred că-l vom aduce la îndeplinire. Ce părere ai d-ta tinere? După cum am observat, eşti un ţintaş admirabil şi sper că lucrurile se vor sfârşi cu bine.

— Mă gândesc că atunci când ne vom recăpăta revolverele – răspunse George. Îi vom putea ţine la respect pe sălbatici cu ele şi nu va mai fi nevoie să aducem la îndeplinire comedia asta.

— Oh, sălbaticii sunt destul de vicleni ca să nu lase lucrurile să ajungă acolo, răspunse francezul. Sunt printre ei câţiva arcaşi minunaţi, care ne vor găuri imediat trupurile cu săgeţile lor, dacă vom face o singură mişcare suspectă. Pe de altă parte, nici nu ştiu unde stau ascunşi, aşa că nu ne putem apăra împotriva lor. Nu, tinere, cu forţa nu se poate face nimic aici, va trebui să încercăm cu viclenia propusă de tovarăşul d-tale. Vrăjitorii au devenit nerăbdători, trebuie deci să începem.

Couchet le zise ceva sălbaticilor, după aceea se aplecă peste George şi-i desfăcu legăturile. Băştinaşii se dădură puţin în lături, iar unii dintre ei dispărură în tufişuri.

— Aceştia sunt arcaşii – şopti Couchet – vezi de fă treaba bine, tinere. Eu mă voi aşeza la marginea de nord a luminişului, vom fi, aşadar, la o depărtare de douăzeci de metri unul de altul şi voi putea să cad în tufiş, unde mă voi preface mort. După cum am convenit, eu nu te voi nimeri pe d-ta.

George privi repede în juru-i. Îşi redobândise libertatea de mişcare şi era în stăpânirea armelor sale, pe care le purtase în chimir, pe sub costumul de scafandru. Dar vor fi de ajuns cele două grenade cu gaze împotriva mulţimii sălbaticilor? Era îndoielnic. Pe de altă parte, după cum amintise Couchet, trebuiau să se teamă de arcaşi, căci înainte ca gazele să-şi facă efectul, ar fi putut porni din tufiş câteva săgeţi.

Couchet ajunsese la locul său.

— Să ţinteşti bine, tinere! Zise el, apoi ridică încetişor revolverul.

Un fior îl străbătu pe George: se va ţine oare francezul de cuvânt,

trăgând alături? Avea doar perspectiva să rămână căpetenie a tribului, dacă-i va ucide pe cei doi străini...

George nu mai avu răgazul să-şi sfârşească gândul, căci, în clipa aceea, revolverul francezului scăpără. Tânărul auzi glontele şuierând la câţiva metri de capul său şi înfigându-se în trunchiul unui palmier din spatele lui. Couchet se ţinuse de cuvânt şi George trebuia să facă la fel.

Era totuşi o sarcină primejdioasă aceea pe care şi-o luase asupră-şi. Potrivnicul său nu trebuia decât să facă o cât de mică mişcare cu capul, pentru ca glonţul să-i ucidă, în loc să-i zgârie numai pielea.

Ridică încetişor arma.

— Nu mişca deloc capul! Mai strigă el în ultima clipă, apoi ţinti şi trase.

Pe obrazul stâng ai lui Couchet începu imediat să se prelingă sângele, el.

Scoase un strigăt răguşit, ridică braţele, se roti o dată încetişor, apoi căzu pe spate, în tufiş.

Sălbaticii scoaseră exclamaţii de triumf. Probabil că nu prea erau bucuroşi de stăpânirea francezului şi acum erau mulţumiţi că scăpaseră de el.

Alergară cu toţii spre tufiş şi ridicară trupul „neînsufleţit”. Couchet făcea într-adevăr impresia unui mort şi câteva clipe George se temu că nimerise prea bine, din nebăgare de seamă, dar se încredinţă repede că francezul era un actor minunat.

Sălbaticii îl aşezară lângă Petre, apoi tăiară funiile cu care era legat Uriaşul şi prin gesturi, îi arătară locul unde stătuse francezul înainte.

Petre străbătu luminişul şi se aşeză acolo unde trebuia, George fi strigă şi lui:

— Petre, vezi să nu mişti deloc capul! Trage tu întâi! Poţi să-mi găureşti mâneca surtucului, ca să pară mai „veritabil”.

— Da, domnule George, aşa voi face, răspunse Uriaşul, calm, căci şi el era un ţintaş minunat şi-şi putea îngădui gluma aceasta.

Ochi cu iuţeala fulgerului, apoi glonţul porni. George simţi o scuturătură uşoară la mână, privi la braţul stâng şi văzu că glonţul îi făcuse o ruptură în stofă, lângă umăr.

Sălbaticii scoaseră murmure de admiraţie. Pentru ei părea să fie o minune că există oameni care pot nimeri atât de bine de la o depărtare aşa de mare.

Priviră apoi cu interes spre George, care ridică încetişor arma. Petre se uită ţintă la el şi ţinu capul foarte liniştit.

De data asta, George simţi cum i se strânge inima, căci trebuia să tragă de formă asupra credinciosului său Petre şi oricâtă măiestrie ar întrebuinţa, se putea totuşi să-l atingă mortal.

N-avea însă încotro, căci altminteri ar fi însemnat să aibă parte cu

toţii de o moarte grozavă, sub mâna sălbaticilor fioroşi. George strânse din dinţi, ridică braţul, trase aer în piept, luă la ochi tâmpla Uriaşului, apoi se auzi o detunătură şi sângele şiroi îndată pe obrajii lui Petre.

Acesta îşi juca şi el rolul aproape prea bine, căci George se înspăimântă când îl văzu clătinându-se pe picioare, ridicând apoi braţele în aer şi scoţând un horcăit, după care se prăbuşi ca mort de trăsnet.

Sălbaticii izbucniră din nou în strigăte de bucurie. Cele două dueluri fură pe placul lor şi le potoliseră setea de sânge.

Îl înconjurară pe George şi vorbiră cu însufleţire, dar, din păcate, tânărul nu înţelegea ce voiau de la dânsul.

V.
ÎN MARE ÎNCURCĂTURĂ.

DE-ABIA ACUM ÎŞI DĂDU SEAMA GEORGE că se afla într-o situaţie foarte grea, căci cum era să se înţeleagă cu sălbaticii, cum să le spună să ducă la mare cele două trupuri ale împuşcaţilor?

Se îndreptă încet spre grupul mai mic al vrăjitorilor şi încercă să se înţeleagă cu ei pe franţuzeşte, dar, spre părerea sa de rău, nu izbuti să se facă priceput în schimb, cel mai bătrân dintre vrăjitori îl copleşi cu un potop de vorbe, din care George nu înţelese nimic...

Trebuia neapărat să-i ducă în siguranţă pe Petre şi pe francez. Tot chibzuind cum să facă treaba asta, întoarse spatele vrăjitorilor şi atunci observă cum doi sălbatici tocmai ridicau pe braţe „cadavrul” Uriaşului şi străbăteau cu el luminişul.

Acesta era prilejul cel mai nimerit ca să-şi ducă la îndeplinire planul, de aceea arătă spre tufiş şi le strigă cu glas poruncitor sălbaticilor în limba franceză, să ducă trupul în desiş. Chiar dacă nu pricepură cuvintele, îşi dăduseră totuşi seama ce voia. Se uitară însă întrebători la vrăjitori, dar George repetă cu tărie porunca, însoţind-o de gesturi ameninţătoare.

Tot atât de ameninţător îi privi şi pe vrăjitori şi în cele din urmă cel mai bătrân din ei încuviinţă, dând din cap.

Imediat, sălbaticii îl duseră pe Uriaş în desiş. George îi urmă şi când ajunseră într-un mic luminiş, la vreo treizeci de metri de sat, el le dădu de înţeles să-l aşeze pe Petre la marginea unui tufiş des.

Apoi le făcu semn sălbaticilor să-l urmeze, se înapoie în grabă spre luminişul satului şi ceru cu energie ca şi „cadavrul” lui Couchet să fie dus în acelaşi loc unde se afla Petre.

De-abia când se îndeplini şi asta şi se înapoie în sat împreună cu cei doi sălbatici, curajosul tânăr răsuflă uşurat. Hopul cel greu fusese trecut. La caz de nevoie, Petre şi Couchet se puteau strecura în grabă până la mare, ca să le dea de veste camarazilor despre cele întâmplate,

în vreme ce el însuşi, George, trebuia să chibzuiască în ce fel să scape cu bine, căci atât de trandafirie nu era nici situaţia lui.

Când apăru acum în luminiş, vrăjitorii păşiră spre el, se înclinară până la pământ ceea ce întării recunoaşterea lui drept căpetenie a tribului.

Fu condus apoi cu multă pompă la coliba sa, care se deosebea de celelalte prin mărimea ei. Chiar şi aranjamentul interior arăta că locuise acolo o căpetenie, căci francezul se pricepuse să-şi aranjeze o locuinţă confortabilă în mijlocul sălbaticilor.

Sa aflau acolo o masă, scaune încăpătoare şi un pat moale, de asemenea un cufăr din tablă de zinc, într-un ungher al încăperii. George intrase singur în colibă, se aşezase pe un scaun şi începuse să chibzuiască ce e de făcut.

Cât despre o fugă imediată nici nu era de gândit cel mult în timpul nopţii ar fi putut face asta.

Dac-ar fi putut să se pună în legătură cu Petre, situaţia ar fi fost cu totul alta credinciosul tovarăş l-ar fi adus pe tatăl său şi câţiva camarazi, care, cu grenadele lor cu gaze, i-ar fi ameţit lesne pe toţi locuitorii satului. Fireşte că nici el n-ar fi scăpat de soarta aceasta dar ce însemnătate avea un leşin de douăzeci şi patru de ore, de vreme ce şi-ar fi redobândit apoi libertatea!

Întunericul se va lăsa de-abia peste două ceasuri. Să rămână oare până atunci în colibă? Îndatoririle de căpetenie a tribului nu şi le putea îndeplini încă, deoarece nu înţelegea limba sălbaticilor. Prin deschizătura uşii, putea cuprinde cu privirea o mare parte a luminişului şi-i văzu pe băştinaşii adunaţi în grupuri privind plini de curiozitate spre coliba lui.

Aşadar, nici în timpul nopţii n-ar fi fost prea uşor să fugă, căci nu era exclus ca şi atunci sălbaticii să stea acolo, îmboldiţi de curiozitate.

Afară de asta probabil că vor aprinde şi un foc de lagăr, a cărui lumină va face cu neputinţă ca el să fugă fără să fie observat.

Tot frământându-şi mintea George îşi zise că singura soluţie era să-şi creeze o a doua ieşire, de cealaltă parte a colibei. Se ridică încetişor şi se prefăcu că merge cu nepăsare prin interiorul locuinţei sale, de fapt însă cercetă pereţii cu atenţie. Din păcate, pereţii erau foarte trainici, din ramuri împletite şi era greu să facă o spărtură cu ajutorul cuţitului.

Încercă totuşi, atunci când găsi un loc de unde nu putea fi zărit de afară. Făcu o gaură cu vârful cuţitului şi privi prin ea, dar văzu cu spaimă că era cu neputinţă să lărgească gaura în timpul zilei, deoarece şi de partea aceea a colibei se aflau războinici, printre care şi femei şi copii şi tocmai curiozitatea acestora ar fi constituit cel mai mare pericol.

Se aşeză din nou pe scaun şi se gând dacă n-ar fi mai nimerit să

părăsească satul pur şi simplu. Couchet spunea doar că învingătorului îi este îngăduit să părăsească insula oricând. Sau te pomeneşti că prin faptul că intrase în coliba căpeteniei însemna că primise demnitatea care i se încredinţa şi trebuia să rămână aici de acum încolo?

Tresări speriat de gândurile sale, când o făptură negricioasă se furişă în colibă. Era o femeie tânără, care puse pe masă două oale de pământ, împodobite cu ornamente primitive. Nu rosti nici o vorbă, nici măcar nu-l privi pe George şi dispăru tot atât de repede şi fără zgomot precum venise.

Văzând oalele. George simţi o foame grozavă. Într-una din ele găsi apă proaspătă, în cealaltă carne friptă de porc mistreţ. Îşi cam spuse el că primind să mănânce din ceea ce i se adusese, se îndatora şi mai mult faţă de trib, dar foamea îi era mai mare decât scrupulele acestea aşa că începu să înfulece cu lăcomie.

Imediat se auziră de afară strigăte vesele, când sălbaticii văzură că George mânca, ceea ce confirma temerile acestuia, că prin acceptarea mâncării se îndatorase definitiv faţă de băştinaşi să le devină căpetenie.

Deodată, strigătele de bucurie fixă întrerupte de altele. Întărâtate, şi George văzu cu spaimă ivindu-se în luminiş cei doi sălbatici care duseseră „cadavrele” lui Petre şi Couchet în rariştea dinspre mare.

Vorbeau agitai, arătând spre desiş, dând de înţeles, probabil, că se duseseră să-i vadă pe cei doi morţi, dar nu mai dăduseră de ei. Treaba putea să devină neplăcută pentru George, dacă sălbaticii îşi vor da seama că fuseseră traşi pe sfoară.

Tânărul îi văzu adunându-se în grabă şi pe cei doi paznici vorbind mereu agitat. în vreme ce bătrânul vrăjitor nu contenea să dea din cap cu mirare. Apoi porni de-a lungiri potecii prin tufiş, urmat de ceilalţi vrăjitori.

Neplăcut era faptul că sălbaticii care rămăseseră aici se strângeau tot mai mulţi în juni colibei lui George. În acelaşi timp, băgă de seamă că toţi păreau înspăimântaţi. Desigur că erau încredinţaţi că dispariţia presupuşilor morţi se datora unor forţe supranaturale.

După puţin timp, vrăjitorii se înapoiară şi mai întărâtaţi de cum plecaseră şi se îndreptară de-a dreptul spre coliba lui George, ceea ce-l făcu pe tânăr să-şi pregătească cele două grenade cu gaze.

Vrăjitorul cel bătrân rămase în uşă şi începu să vorbească cu însufleţire. Fireşte că George nu pricepea nimic, dar, fără să se ridice de la locul său, înălţă doar din umeri, la care bătrânul îi dădu de înţeles, prin semne, să-l urmeze.

George pricepu îndată că trebuia să-l însoţească la luminişul cu pricina, pentru a se încredinţa el însuşi de dispariţia celor doi „morţi”.

Se ridică de pe scaun cu multă demnitate şi ieşi din colibă.

Ţinuta lui mândră păru să-i intimideze pe sălbatici, căci se dădură

cu respect în lături.

Când ajunseră în luminiş, George se uită fără să se tulbure în jurul său, apoi îndreptă o privire întrebătoare asupra bătrânului vrăjitor.

Acesta arătă cu mâna spre tufişul lângă care zăcuseră presupuşii morţi, iar drept răspuns George îşi luă o mutră nevinovată şi arătă spre cer...

Uimiţi peste măsură, vrăjitorii priviră mai întâi la el, apoi se uitară unul la altul; erau ei mai vicleni decât tovarăşii lor de trib, nu-i vorbă şi desigur că nu credeau nici ei în fleacurile astea, dar întâmplarea li se părea şi lor cam ciudată.

Nu văzuseră cu ochii lor cum cei doi potrivnici se prăbuşiseră nemişcaţi? Şi cum să se fi evaporat în aer trupurile lor?

George rămăsese singur în luminiş cu cel şase vrăjitori bătrâni, căci ceilalţi sălbatici preferaseră să se retragă, pe nesimţite, din pricina spaimei ce pusese stăpânire pe ei. Tânărul îşi dădu seama că acum era momentul potrivit să şteargă putina, cu atât mai mult cu cât era încredinţat că Petre se afla prin apropiere.

Cu un gest de stăpânitor, le dădu de înţeles vrăjitorilor înmărmuriţi să rămână acolo unde se aflau, iar el păşi cu demnitate spre cealaltă margine a luminişului, unde observase – după ramurile rupte de curând – locul pe unde pătrunseseră în tufiş Petre şi francezul.

Când fu la vreo douăzeci de metri de vrăjitori, smulse cu iuţeala fulgerului o grenadă cu gaze de la brâu şi o aruncă asupra celor din faţa sa. Bătrânii dădură să fugă, dar nu ajunseră prea departe, căci gazele îşi şi făcuseră efectul, culcându-l la pământ.

George se strecură repede prin spărtura pe care o făcuse Uriaşul, şi nu-i fu lesne să recunoască urmele lăsate de credinciosul său tovarăş. Ele duceau spre coasta de sud, ceea ce era o dovadă că Petre va veni cu ajutoare. Tânărul îşi aduse aminte deodată de costumele de scafandru. Cu nici un chip nu trebuiau să rămână în sat; era deci nevoie să se dea un atac cu grenade cu gaze, pentru a şi le lua îndărăt.

Deoarece peste vreun ceas se va lăsa întunericul, nu va fi prea greu să pătrundă pe nesimţite în sat cu atât mai mult cu cât sălbaticii se vor ascunde prin colibe, înspăimântaţi, pe de o parte, de misterioasa dispariţie a celor doi morţi, iar, pe de arta, de leşinul inexplicabil al vrăjitorilor.

Ba chiar era de presupus că se vor aprinde focuri mari în sat, ca pavăză împotriva duhurilor rele şi în jurul acestor focuri se vor strânge toţi locuitorii. În felul acesta, efectul minunatelor grenade va fi şi mai puternic.

George gonea de zor spre coasta de sud, pe cărarea pe care o făcuse Petre cu puţin timp înainte.

Deodată, auzi un zgomot uşor înaintea sa. Tocmai îşi făcuse loc printre două tufe mari şi acum se dădu repede în lături, apucă de

ţeavă unul din revolvere cu mâna dreaptă, ţinându-l pe celălalt în mâna stângă, fiind gata să tragă.

Zgomotul se apropia tot mai mult şi se auzea ca şi cum un om îşi târî cu greu picioarele.

Ramurile de lângă George se mişcară, un cap negricios se ivi printre frunze..., un ţipăt răguşit răsună şi o pereche de ochi îngroziţi se holbară la el. În clipa următoare, George izbi cu patul revolverului în tâmpla sălbaticului.

Aplecându-se asupra trupului neînsufleţit, văzu cu mirare că individul mai fusese lovit de curând, căci avea un cucui cât toate zilele la tâmpla stângă. Fără îndoială că era opera pumnului lui Petre, de aceea păruse atât de înspăimântat sălbaticul, căci, după credinţa lui, fusese atacat de un mort.

Fără să se mai ocupe de victima sa, George porni mai departe pe urmele Uriaşului; de-abia făcu însă douăzeci de metri, că auzi alte zgomote. De data asta, păreau că se apropie mai mulţi oameni.

Tânărul se ascunse sub o tufă mare, îşi pregăti grenada şi ţinu revolverul gata să tragă.

Dar când ramurile din apropierea lui se mişcară, George lăsă arma jos, răsuflând uşurat, căci printre frunze se ivi chipul credinciosului său Petre, ai cărui ochi luceau de bucurie.

— Halal să-ţi fie. Domnule George! Dar cum ai izbutit să fugi? Domnul Couchet spunea că vrăjitorii nu te vor lăsa să pleci din moment ce ai păşit în colibă sau ai primit să mănânci din bucatele lor.

Înainte ca tânărul să poată răspunde, printre ramuri îşi făcură loc tatăl său, doctorul şi alţi camarazi, care îl înconjurară voioşi. Era şi Couchet printre ei şi acesta zise mişcat:

— Domnule Farrow, m-am înţeles pe deplin cu tatăl d-tale. Mă va debarca în vreun port, de unde apoi voi ajunge lesne pe Uvea insula pe care am trăit până am venit aici. Acum ne putem înapoia la submarin, lăsându-i pe sălbatici în plata Domnului.

— Stai că nu merge aşa, răspunse George. Trebuie să ne luăm îndărăt costumele de scafandru şi apoi în coliba d-tale se află un cufăr la care cred că n-ai renunţa de bunăvoie.

— Aşa e – zise francezul – se află în el hârtiile mele şi alte documente importante. Dar cum vrei să facem? Nu cred că sălbaticii ne vor da lucrurile, cu atât mai mult cu cât se vor împotrivi fără doar şi poate vrăjitorii.

— Pe ăştia i-am „aranjat" eu cum trebuie cu ajutorul grenadelor cu gaze – răspunse George – iar cu ceilalţi vom proceda la fel; pe urmă ne va fi uşor să ne luăm lucrurile.

Povesti pe scurt cum îi ameţise pe vrăjitori şi cum ştersese apoi putina.

— Minunat! Exclamă căpitanul. Înainte, spre sat, băieţi!

— Cred că sunt şi prea năuciţi ca să le mai dea în gând să pună oameni de strajă, zise George. Prilejul e deci cât se poate de bun ca să scăpăm de ei. Să ne grăbim însă, ca să ajungem acolo înainte de a aprinde focurile, altminteri s-ar putea întâmpla ca vreunul din ei să cadă în flăcări când va fi ameţit de gaze, iar noi nu i-am putea veni în ajutor, trebuind să aşteptăm o jumătate de ceas până se vor fi împrăştiat gazele.

— Ai dreptate, trebuie să ţinem seama de asta, răspunse căpitanul cu seriozitate. La drum, deci!

Afară de căpitan, de Petre şi de francez, mai veniseră zece marinari, împreună cu George, erau cu totul cincisprezece oameni, care porniseră acum prin desiş. George se aşezase în fruntea micului convoi, şi-i conducea pe camarazi înapoi, pe drumul pe care venise.

Când ajunseră lângă sălbaticul care zăcea încă în nesimţire. Petre Uriaşul izbucni în râs şi zise:

— Ce spaimă a mai tras ăsta când a dat cu ochii de noi! Dar înainte ca să poată scoate un singur ţipăt, l-am şi culcat eu la pământ.

— Tot mai bine e să-i legăm, fu de părere căpitanul. Nu e exclus să ne devină primejdios, în vreme ce vom aştepta să se scurgă jumătatea de ceas, până se vor fi împrăştiat gazele.

Petre îl legă aşa cum ştia el, apoi porni mai departe.

Curajoşii marinari străbătură fără teamă luminişul unde zăceau vrăjitorii leşinaţi, căci gazele se împrăştiaseră în vremea asta. George văzu cu bucurie că numărul leşinaţilor sporise cu patru. Probabil că vreo câţiva sălbatici mai curioşi se apropiaseră atât de mult de vrăjitori, încât avuseseră şi ei de suferit efectul gazului.

Şi acum venea partea cea mai grea a întreprinderii.. Satul se afla la o depărtare de numai treizeci de metri şi lesne s-ar fi putut întâmpla ca un sălbatic să iasă în întâmpinarea marinarilor, pe potecă. Dacă se vor descotorosi de el cu ajutorul unei grenada cu gaze, atunci ar fi împiedicaţi ei înşişi să înainteze, timp de o jumătate de ceas.

Ca să preîntâmpine primejdia aceasta, George o rupse la fugă înainte, după ce luă şi cele două grenade ale lui Couchet, care nu ştia încă în ce fel să se slujească de ele.

Când ajunse la tufişurile îndărătul cărora se afla luminişul satului se opri, căci auzise o amestecătură de glasuri. Privi cu atenţie printre crengi şi-i zări cu mulţumire pe locuitori, formând un cerc în jurul unui sălbatic, care vorbea cu voce tare şi cu însufleţire.

Femeile şi copiii se înghesuiau şi ei, căci se iviseră evenimente care fi interesau pe toţi. Prilejul era atât de bun pentru camarazi, încât George îşi frecă mâinile de mulţumire.

Farrow ordonă în şoaptă să se împrăştie toţi îndărătul tufişurilor de jur-împrejurul luminişului şi, la comanda sa, să se repeadă imediat înainte, aruncând câte două grenade în mijlocul sălbaticilor, apoi să se

retragă cu iuţeala fulgerului, spre a nu fi expuşi şi ei efectului gazelor.

În câteva clipe, fiecare se afla la postul său. Sălbatici tresăriră înspăimântaţi, când răsună brusc comanda lui Farrow:

— Atenţiune! Gata! Daţi-mi drumul!

Crengile trosniră, din toate părţile săriră afară în luminiş făpturi, obiecte lucitoare zburară prin aer şi explodară cu detunături uşoare la picioarele sălbaticilor.

Efectul se produse imediat Marinarii se retraseră repede în desiş şi aşteptară acolo jumătate de ceas, până să se împrăştie gazele.

Când păşiră din nou în luminiş, nu dădură decât peste cei leşinaţi. Cele două costume de scafandru fură găsite neatinse şi în vreme ce coti marinari se duseră să ia cufărul francezului, ceilalţi fi aşezaseră pe leşinaţi cu faţa în sus, ca să nu se înăbuşe.

În timpul acesta se făcuse noapte, dar cum toţi aveau lanterne oarbe, nu le veni deloc greu să se înapoieze.

Când ajunseră la sălbaticul pe care-l doborâse George, îl găsiseră revenit în simţiri; Petre se aplecă deasupra lui şi-l dezlegă.

Cu iuţeala fulgerului, acesta se făcu nevăzut în desiş, după ce Couchet îi zise câteva vorbe în limba lui.

Peste o jumătate de ceas, se îmbarcară cu toţii pe submarin. Lordul Clive, care avea dureri mari de cap de pe urma loviturilor de pietre ale sălbaticilor, nu luase parte la expediţie şi regreta din suflet aceasta. Îşi exprimă însă nădejdea că va avea prilejul în curând să trăiască o aventură interesantă, alături de vitejii camarazi de pe „Dox”.

Aventurile submarinului Dox 038

Hans Warren

I.
OMUL GORILĂ.

SUBMARINUL ÎNĂINTA LINIŞTIT pe întinsul nesfârşit al apei. Tovarăşii care nu erau de serviciu se odihneau în cabinele lor, întărindu-şi trupul pentru noile aventuri care îl aşteptau. Numai George, neastâmpărat ca întotdeauna, se „plictisea” din cauza monotoniei şi era nerăbdător să mai dea ochii cu primejdia, să lupte cu animalele preistorice, sau să se avânte în desişurile nepătrunse ale Tropicelor, unde mişunau sălbaticii fioroşi.

Ce era să facă acum? Cum să-şi omoare vremea cu folos? De citit se plictisise şi somnul nu se prindea de pleoapele lui. Atunci îl dădu ceva în gând. De mult i rugase pe doctorul Bertram să-i povestească ceva din aventurile lui din tinereţe, când cutreiera cu bunul său prieten Marian prin ţinuturile îndepărtate ale Globului. Doctorul îl făgăduise şi George socoti acum momentul prielnic. De aceea, se duse în cabina lui Bertram şi izbuti repede să-l înduplece să-i povestească: şi acesta începu fără multă introducere:

«Marian puse uşor mâna pe braţul meu, eu trasării şi privii aproape speriat, căci sunetul care se auzise în clipa aceea îndărătul nostru în pădurea seculară te înfiora. Nu auzisem încă niciodată ceva asemănător, deşi colindasem de-ajuns prin lume cu prietenul meu.

— Mariane, ce-a fost asta? Îl întrebai eu în şoaptă. Nu cunosc nici o fiară are să răcnească atât de grozav.

— Dac-am fi în Africa, răspunse el, tot atât de încet ca şi mine, aş zice că a fost o gorilă. De două ori am auzit în Congo-ul belgian răcnetul acestei maimuţe uriaşe. Dar aici, în Sumatra cele mai mari maimuţe sunt urangutani, care insă nu sunt în stare să scoată un astfel de răcnet. Nici eu nu ştiu ce să fi fost.

— Nici un elefant înfuriat nu cred că era, zisei eu, căci sunetul ca de trompetă al unui pachiderm e lesne de recunoscut Răcnetul acesta avea ceva care nu e nici omenesc, nici de animat.

— Da, Robert – răspunse Marian. Bine zis: nici omenesc, nici de animal. Păcat că nu putem merge într-acolo, căci ne-ar scăpa pantera neagră, care trebuie să se ivească în curând. Apoi nu va trece mult şi se va lăsa întunericul, înainte ca noi să putem pătrunde atât de adânc în pădure – şi răcnetul s-a auzit de la cel puţin cinci sute de metri depărtare.

— Numai de nu s–ar fi speriat şi pantera neagră de răcnetul acesta înfiorător, zisei eu necăjit Asta ar însemna să ne expunem şi mâine înţepăturilor de ţânţari.

— Hm... cu ţânţarii ne-am cam obişnuit noi în cursul anilor, răspunse Marian râzând. Sau te pomeneşti c-ai uitat ce-am păţit la

lacul Tanganika!

La amintirea aceasta mă trecură fiorii. Tâlhari de codru africani ne dezbrăcaseră la piele şi după ce ne legaseră fedeleş ne lăsaseră în păpuriş, pradă ţânţarilor setoşi de sânge. Când credinciosul nostru servitor negru Kimbo – care a fost răpus mai târziu de o săgeată otrăvită a unui boşiman – a dat în sfârşit de noi, nu mai aveam înfăţişare omenească.

Îmi veni să râd, privindu-l acum pe Marian cu coada ochiului.

Chipul său prelung, îndrăzneţ, părea atunci un măr copt, gata să-i plesnească coaja; ochii căprui – care pot privi ameţitor, dar şi blând – aproape nu se mai vedeau şi buzele lui subţiri de obicei, ar fi putut stârni pizma lui Kimbo care se arăta mândru de buzele-i groase ca nişte cârnaţi.

Marian păru să-mi fi ghicit gândurile, căci zâmbi şi zise:

— Dragul meu, nici tu nu prea arătai mai frumos atunci, crede-mă. Sst... tăcere, vine o fiară!

Marian era din toate punctele de vedere un om atât de desăvârşit încât îl admiram în sinea mea ba chiar îl pizmuiam uneori pentru însuşirile safe. Şi acum. Auzul lui fin prinsese pârâitul uşor al unei crengi, ceea ce mie îmi scăpase cu desăvârşiră După câteva minute de aşteptare încordată, cu puştile pregătite, un tapir mare păşi în rariştea pe care o puteam cuprinde cu privirea printre cărnurile tufişului de bambuşi îndărătul căruia ne adăposteam.

Ni se tăie aproape respiraţia căci ştiam că tapirul este prada preferată a panterei negre. Dacă mult aşteptata sălbăticiune se afla prin apropiere, ne puteam aştepta în fiecare clipă la un atac din partea ei asupra „saladang”– ului, cum numesc malaiezienii tapirul.

Fiara lungă de vreo doi metri, străbătu luminişul, liniştită şi cu băgare de seamă, Ţinea capul în pământ, lua de ici o poamă căzută, ciugulea de colo o frunzuliţa şi se purta în aşa fel, de parcă nu s-ar fi temut de nici un fel de primejdie. Dar botul ce adulmeca în toate părţile şi urechile pe care şi le mişca mereu erau o dovadă că atenţia nu-i slăbea o clipă.

Îi cunoşteam năravul: la cel mai mic semn de primejdie, o zbughea cu iuţeala fulgerului în cei mai apropiat tufiş, cu capul aplecat în pământ.

Marian îmi atinse din nou uşurel braţul cu mâna, apoi arătă cu capul spre un tamarin uriaş din faţa noastră, de cealaltă parte a luminişului. Îmi îndreptai privirea într-acolo şi văzui atunci pe una din ramurile de jos o uriaşă panteră de Sunda. Era o „Matjang tutul itum”. Cum numesc malaiezienii, „jucăria neagră”. Aproape că uitai pentru ce ne aflam aici, adică împuşcarea acestui animal de pradă.

Cu interesul naturalistului, priveam trupul puternic, negricios, care se întindea şi se strângea pentru ca în cele din urmă să sară asupra

victimei, care nu bănuia nimic. Urechile cu marginea neagră ca tăciunele se lipiră de căpăţâna mare şi ochii cu lumina verzui-gabenă erau pe jumătate închişi. Privirea fioroasă se aţintise asupra tapirului, care se apropia mereu şi în curând va fi ajuns lângă duşmanul său de moarte.

Ridicai încetişor puşca; mi-era milă de bietul tapir. Cu atât mai mult cu cât ştiam că specia asta va pieri cu timpul din pricina prigoanei oamenilor şi a fiarelor.

Mă oprii brusc însă. Căci, deşi mă ferisem să fac cel mai mic zgomot, pantera părea să fi văzut sau auzit ceva cu o smucitură, îşi roti capul puternic şi ochii fioroşi luciră direct spre noi.

Norocul nostru era că purtam costume de vânătoare din stofă kaki, culoare care se asemăna mult cu aceea a trunchiului arborelui înalt lângă care stăteam. După câteva clipe, care ni se părură o veşnicie, fiara îşi întoarse din nou capul spre tapir, care ajunsese acum sub craca pe care stătea ea la pândă.

Ridicai atunci arma ca să împiedic săritura fiarei, care trebuia să urmeze din clipă în clipă, dar Marian îmi apăsă braţul în jos, apoi arătă spre partea stângă, unde se afla un tufiş mare, din care ieşise tapirul. Văzui atunci că frunzele se mişcau uşor ca şi cum şi-ar fi făcut loc un trup mare prin ele. În primul moment, mi se duse gândul la soaţa panterei negre, care ţinea probabil să împartă ospăţul cu tovarăşul ei. Dar îmi spusei imediat că o panteră n-ar fi putut face o mişcare atât de lămurită atunci când se strecoară printr-un tufiş. Dimpotrivă, ar fi aşteptat liniştită până ar fi auzit strigătul de izbândă al tovarăşului ei pornit la vânătoare. Trebuia deci să fie o fiară mult mai mare aceea care se apropia acum de luminiş.

Gândurile îmi fură întrerupte de ţipătul pufăitor al panterei negre, care socotise momentul prielnic venit şi se năpustise asupra victimei. Ca o săgeată neagră, trupu-i mlădios zbură din copac şi căzu tocmai în spatele bietului tapir.

„Saladang”-ul scoase un strigăt ascuţit şi încercă să se refugieze în desiş, cu duşmanul cel grozav în spinare, pentru ca să scape acolo de el, ceea ce-i reuşeşte uneori, după cum dovedesc rănile care se constată adesea pe trupurile tapirilor vânaţi.

Dar uriaşa panteră îşi înfipsese cu iuţeala fulgerului colţii în ceafa tapirului şi în acelaşi timp sfâşie cu ghearele vena jugulară a victimei sale. Aceasta se clătină câteva clipe, apoi se prăbuşi la pământ, în imediata apropiere a tufişului în care voia să se salveze.

Pufăind şi mârâind, puternicul „Matjang-rutul” – adică „tigrul pătat” – stătea lângă prada sa. Roti coada în cerc, apoi întoarse capul în toate părţile, ca şi cum s-ar fi temut să nu vină vreun duşman, care să-l împiedice să se ospăteze în tihnă din carnea aceea proaspătă.

Era o privelişte care mă făcu să uit că avusesem de gând să trag cu

arma. În mine se trezi naturalistul şi eram curios să văd ce va face acum pantera cu victima sa. Cum o va ciopârţi – dacă va veni şi soaţa sa să ia parte la ospăţ – astea erau chestiuni care pentru moment mă interesau mai mult decât vânătoarea.

Şi Marian privea cu încordare la pantera uriaşă – după cum constatai, uitându-mă pe furiş la el – dar deodată îşi răsuci capul şi îşi aţinti privirea spre tufişul de ferigi, al cărui frunziş se mişcase atât de misterios cu puţin timp înainte.

Mă uitai şi eu repede într-acolo şi de-abia îmi putui stăpâni o exclamaţie de uimire, căci printre frunzele de la margine ieşise la iveală un cap, ai cărui ochi se holbau la pantera cea neagră. Şi ce cap, Doamne Dumnezeule!

La început mă gândii c-ar fi vorba de o gorilă uriaşă, dar cum să ajungă una din acele maimuţe-om din îndepărtata ei patrie de pe ţărmurile Congo-ului până aici, în pădurile seculare ale Sumatrei? Şi cu atât mai puţin putea să fie un „Majas” – cum este numit urangutanul în Sumatra şi Borneo – căci tocmai capul acestei maimuţe seamănă, dar numai în tinereţe, cu acela al omului.

Dar căpăţâna aceea grozavă, cu ochii plini de văpaie, care nu încetau să rămână aţintiţi asupra panterei, avea trăsături omeneşti. Se întoarse şi privi câteva clipe spre noi, scrâşni din dinţi, apoi privi iarăşi la panteră, care începuse să sfârtece prada.

Marian îşi apropie gura de urechea mea şi-mi şopti:

— Robert, orice-ai zice, dar ăsta tot om e.

Privirăm amândoi spre tufişul de ferigi din faţa noastră. Fiinţa misterioasă se strecurase pe nesimţite dintre tufe, cu mişcări ca de şarpe.

Da, era un om, dar părea pe jumătate animal, îmi făcea impresia unui amestec de maimuţă mare şi de negru. Singura-i îmbrăcăminte era un şorţ malaiez, cafeniu vărgat cu galben, pe care-l purta în jurul mijlocului. Pieptul enorm era foarte păros, iar spatele şi braţele-i puternice aveau culoarea tuciurie a negrilor din Africa Centrală. Presupunerea asta îmi întărea şi arma sa pe care o ridică acum cu braţul drept, o suliţă enormă, cu vârful lat şi greu, de fier. Mai avea atârnat de sfoara cu care era legat şorţul un „klevang” lat – o sabie malaieză – şi un „kris” – un pumnal malaiez.

Ne ţinurăm răsuflarea, căci bănuiam că fiinţa asta misterioasă voia să atace pantera neagră. Şi cu toate că înfruntasem noi în repetate rânduri cei mai puternici elefanţi şi alte fiare grozave, am stat mult pe gânduri înainte de a ataca o panteră neagră numai cu suliţa şi sabia.

Pantera era atât de ocupată cu victima sa încât nu observă primejdia care o ameninţa din spate. Şi uriaşul negru se apropie de ea cu încă vreo doi paşi, ridică mai sus braţul puternic cu suliţa grea şi scoase deodată strigătul acela sălbatic, înfloritor, pe care-l auzisem

odată, din depărtare şi nu ştiusem ce înseamnă.

„Matjang tutul itum”, pantera neagră se întoarse cu iuţeala fulgerului la auzul acestui strigăt înfiorător, dar în aceeaşi clipă suliţa grea a uriaşului spintecă aerul ca o flacără orbitoare. Fiara neagră fu nimerită în omoplat şi lovitura fusese dată cu atâta putere, încât vârful lat de fier pătrunse cu totul în trupul ridicat ai panterei, care fu zvârlită apoi deoparte, ca un ghemotoc de cârpe.

Răcnetul de moarte al animalului rănit se amestecă cu un nou ţipăt înfiorător al negrului, care agita acum klewang-ul în pumnul ridicat.

Deşi avea împlântată în trup suliţa aceea grea fiara încercă să se năpustească asupra duşmanului său, pentru a-l sfâşia, dar o lovitură puternică, dată cu sabia culcă la pământ pentru totdeauna trupul greu al panterei.

Ridicasem puşca şi nu pierdui o clipă din ochi fiinţa misterioasă, care doborâse atât de repede şi cu atâta sigur artă primejdioasa panteră şi eram hotărât să trag imediat dacă uriaşul ar fi făcut o singură mişcare suspectă spre noi.

Dar „supraomul” – cum altfel l-aş fi putut numi? – Nici nu ne băgă în seamă, vâri klewang-ul la loc în teaca de lemn de o formă ciudată, smulse cu putere suliţa din trupul panterei şi-şi legă repede arma la şold, cu o sfoară pe care o scoase din buzunarul şorţului.

Apoi – aproape că nu-mi venea să-mi cred ochilor – înşfăcă tapirul şi cu o uşurinţă uimitoare, îşi zvârli pe umeri hoitul, care cântărea pe puţin două sute de kilograme. Ce forţă uriaşă trebuia să aibă omul acesta misterios! Şi din nou eram gata să cred că totuşi nu era om, ci probabil vreo maimuţă uriaşă, necunoscută, mai puternică decât gorila atunci îmi pusei însă întrebarea de unde putea să aibă arme omeneşti?

Uriaşul se întoarse spre noi, ne privi cu o expresie de furie în ochi şi dispăru cu povara lui grea în păduricea deasă ce mărginea luminişul.

Mai rămăseserăm câteva clipe cu privirea aţintită spre pata din tufişul de bambuşi pe unde dispăruse fantoma aceea apoi întoarserăm încetişor capetele unul spre altul, privindu-ne aiuriţi şi pufnirăm amândoi în râs de mutra pe care o făceam.

— Ei, dragă Robert – zise Marian în cele din urmă. Clătinând capul – la asta nu mă aşteptam, drept să-ţi spun. La un moment dat îmi venea să cred că e vorba de una din acele maimuţe-om de care ne istorisesc legendele.

— Da. Mariane, dacă n-ar fi fost statura aceea cu proporţii de uriaş şi armele omeneşti, l-aş fi luat şi eu drept o maimuţă. Privirea cu care s-a uitat ia noi înainte de a se face nevăzut a fost cu adevărat înfiorătoare... Şi apoi, dinţi aceia puternici, nasul lat, ochii mici, plini de furie sub genele stufoase şi fruntea îngustă... Chipul acela era mai

curând al unei gorile înfuriate.

— Ai dreptate – încuviinţă prietenul meu – am fost odată atacat în Congo-ul belgian de o gorilă şi trebuie să admit că figura negrului de adineauri avea o asemănare uimitoare cu aceea a „diavolului pădurilor” de atunci. Dar cum putea el să vină încoace tocmai din Africa?

— Culoarea pielii şi suliţa ce-o avea – zisei eu – mă fac să bănuiesc că această făptură neobişnuită a văzut lumina zilei în Africa Centrală.

— Da – murmură Marian dus pe gânduri. Zău că nu mă aşteptam să dau de o astfel de fiinţă în pădurile seculare de aici.

— Mariane, te mai gândeşti la lordul Abedinego? Întrebai eu agitat, apucându-l de braţ.

— Da, Robert, mă gândesc la istorisirea şi rugămintea lordului şi mă întreb dacă nu cumva presupusa maimuţă-om, care a răpit-o pe fiica guvernatorului, nu este aceeaşi fiinţă misterioasă pe care am văzut-o aici. Haide – schimbă el deodată vorba – în curând se va înnopta şi mai avem drum lung de făcut. Afară de asta, vom avea de lucru cel puţin o jumătate de ceas ca să jupuim pielea panterei. Chiar dacă n-am răpus-o noi, vreau totuşi s-o păstrez ca amintire.

Tăcuţi, ne apucarăm de lucru şi exact într-o jumătate de ceas eram gata. Marian făcu pielea vălătuc şi-o zvârli în spinare, apoi se furişă printre tufele care înconjurau luminişul şi găsi repede poteca de elefanţi, pe care ne fusese cu putinţă să pătrundem repede în inima pădurii seculare.

Păşeam cufundaţi în gânduri şi nu ne sinchiseam de nimic din ce se petrecea în jurul nostru, când, deodată, nu prea departe de noi, răsună mârâitul teribil de furios ai unui tigru. Probabil că „regele junglei” scăpase din labă vreun mundjack – cerbul insulelor Sunde. În alte împrejurări am fi încercat, desigur, să răpunem fiara, dar acum ne pierise orice poftă de vânătoare, din cauza apariţiei fiorosului negru.

Marian mormăi ca pentru sine:

— Pare să fie foarte furios „boierul” ăsta!. Apoi ne văzurăm de drum.

În pădurile seculare însă, trebuie să ţii ochii şi urechile deschise şi să fii gata să tragi în orice clipă, mai ales noaptea. Gândul la negrul cei misterios era aproape să ne coste viaţa, dacă Marian – cu prezenţa-i de spirit proverbială – n-ar fi găsit o ieşire salvatoare în ultimul moment.

Tocmai intram de pe potecă într-o rarişte mică, scăldată în lumina puternică a luni. Şi tăcuserăm de-abia de metri, când într-un tufiş din faţa noastră se ivi pe nesimţite un trup enorm.

Ne-am oprit imediat în loc şi trebuie să mărturisesc că m-au trecut fiorii. Neaşteptata arătare ne zărise şi ea şi se oprise la cel mult patru

metri de noi. Era un tigru uriaş. Şi noi care ne atârnasem puştile pe umăr, în loc să le ţinem pregătite în mână, cum făceam de obicei.

Desigur că era acelaşi tigru căruia îl scăpase prada cu câteva minute înainte, căci scoase un răcnet de furie şi rânji fioros, arătându-şi colţii puternici şi albi.

Dusei repede mâna la puşcă, dar în aceeaşi clipă mârâitul fiarei deveni mai ameninţător, aşa că luai hotărârea să rămân nemişcat, ceea ce făcu şi Marian. Ştiam că mulţi oameni au izbutit să-şi salveze viaţa din ghearele unui tigru atunci când rămâneau locului nemişcaţi.

Dac-am fi făcut cel mai mic gest nechibzuit, fiara s-ar fi năpustit cu furie asupra noastră, sfâşiindu-ne; aşa însă rămase şi ea în încurcătură. Erau clipe grozave şi cu tot aerul rece al nopţii, simţeam sudoarea curgându-mi şiroaie pe frunte.

În cele din urmă, tigrul întoarse capul într-o parte; nădăjduiam că va dispărea în tufişul de unde venise, când... prin acelaşi loc se strecură afară un al doilea trup: tigroaica. Era aproape tot atât de mare ca şi el. Rămase şi ea locului când ne zări, dar părea să fie mai bătăioasă decât el, poate era şi mai flămândă, căci în vreme ce-şi arăta colţii ascuţiţi, rânjind fioros, se pregăti să se năpustească asupra noastră.

Se afla ceva mai departe decât tigrul şi poate că ne-ar fi fost cu putinţă s-o răpunem cu un glonţ bine ţintit, dar tigrul părea să bănuiască faptul că soaţa lui avea de gând să ne atace, căci se pregăti şi el de săritură.

Mă credeam pierdut, împreună cu tovarăşul meu şi ca întotdeauna în asemenea împrejurări, mi se perindară pe dinaintea ochilor minţii imaginile din cursul vieţii. Totuşi, dusei instinctiv mâna la armă, pentru a mai face o ultimă şi deznădăjduită încercare de salvare. Dar rămăsei ca hipnotizat, privind la ochii cu luciri verzui ai tigrului şi din care nu se vedeau decât două linii orizontale. În clipa următoare trebuia să urmeze săritura...

Atunci Marian începu să râdă, rădea într-adevăr şi eu crezui o clipă că spaima îl luase minţile.

Nu era însă aşa: Marian găsise soluţia – singura care exista... Cu o mişcare rapidă din umeri, zvârli la picioarele tigrului blana panterei negre.

— Stai liniştit! Îmi şopti el în acelaşi timp. Animalul holbă ochii şi-şi destinse trupul. Nu mai aveam să ne temem la o săritură din partea lui şi tigroaica i se alătură şi ea, mirosind blana aceea neagră.

Deodată – era cât pe ce să scot un strigăt de bucurie – văzui cum perechea de animale sălbatice se dădu înapoi, pas cu pas, cu ochii aţintiţi asupra blănii, apoi, când fură aproape de tot de tufiş, se întoarseră ca la o comandă şi se făcură imediat nevăzuţi printre crengi.

— Aveam de gând, de fapt, să-i mai reţin câteva momente, ca să putem trage asupra lor, dar păreau să fi bănuit că şi blănurile lor ar fi putut avea aceeaşi soartă ca aceea a vărului lor negru. E însă mai bine aşa cum s-a întâmplat. Haide, Robert, putem merge liniştiţi mai departe. Să ţinem totuşi puştile în mână.

Ridică blana panterei şi străbătu liniştit luminişul. L-am urmat cu un simţământ de adâncă recunoştinţă, admirând în aceiaşi timp calmul şi sângele rece cu care pătrunsese în tufiş, prin acelaşi loc pe unde dispăruseră tigrii.

După vreun ceas, lăsaserăm în urma noastră pădurea şi ajunseserăm la şesul mlăştinos al fluviului Atjeh. Mai merserăm o jumătate de ceas printre lanurile de orez şi în cele din urmă ajunserăm la domiciliul nostru vremelnic, micul sat Selimeum, la poalele vulcanului Sejawa.

II.
NEGRUL CEL MISTERIOS.

OLANDEZUL DIERSCH ŢINEA UN HOTEL destul de mărişor, căci satul Selimeum constituie punctul de plecare al celor mai multe expediţii vânătoreşti, care se duc să vâneze elefanţi, destul de numeroşi în pădurile seculare din jurul vulcanului Sejawa. Construcţia din lemn, formată dintr-un singur cat, stătea cocoţată pe nişte stâlpi scunzi şi se întindea până departe cu dependinţele ei.

Când păşirăm pe terasa mare a hotelului, veni şi de data asta lângă noi şi ne salută cu bucurie.

— Ah, domnilor, aţi pus în sfârşit mâna pe ea! Zise el atingând cu mâna blana panterei, pe care Marian o purta încă pe umeri. Bine că a dat Dumnezeu! Vreţi poate să argăsiţi pielea aici? V-aş putea recomanda un chinez foarte priceput în de-alde astea.

— Mulţumesc, dragă Diersch, răspunse Marian după câteva clipe de gândire. Voi tăbăci eu singur pielea. Vrei să te uiţi mai bine la ea?

O întinse repede pe jos şi-i arătă ruptura largă pe care o făcuse suliţa uriaşului negru.

Olandezul se aplecă şi privi cu atenţie. Băgarăm de seamă că simpaticul grăsan începu deodată să tremure, se îngălbeni la faţă, ne privi speriat, cu coada ochiului, înfăşură pielea repede, o luă pe braţ şi intră cu ea în casă.

— Haideţi, vă rog, domnilor, zise el cu glasul schimbat. Vom discuta în odaia dv. despre vânătoarea asta fericită...

Miraţi peste măsură, îl urmarăm în camera ce o locuiam împreună şi uimirea noastră crescu şi mai mult când Diersch. Zvârlind pielea într-un ungher, se-ndreptă repede spre fereastră şi după ce privi afară,

o închise. Părea că se teme de vreun spion.

Olandezul se aşeză într-un fotoliu de trestie, care gemu sub greutatea trupului său, ne privi cu frică şi şopti:

— L-aţi văzut, domnilor?

— Da, răspunsa Marian liniştit, ba an şi fost de faţă când a ucis pantera.

— Da, da. Am ştiut eu îndată când am văzut ruptura din blană. Pe doi din cei mai buni câini ai mei i-a ucis cu suliţa sa, de aceea şi cunosc ruptura asta largă. Vă rog din suflet, domnilor, nu vorbiţi nimic despre asta, altminteri toţi pasagerii vor părăsi hotelul, aflând că prin apropiere dă târcoale individul acela misterios. Dv. v-am spus-o, deoarece colonelul Greve v-a descris ca pe nişte oameni viteji şi curajoşi şi în cele opt zile de când sunteţi la mine, voiam mereu s-aduc vorba despre negru, dar mă temeam că mă veţi lua în râs.

— De nu l-aş fi văzut cu ochii mei, fără îndoială c-aş fi crezut cel puţin că exagerezi, dacă mi l-ai fi descris aşa cum este în realitate, răspunse Marian. Istoriseşte-ne, te rog. Când s-a ivit aici şi tot ce-a făcut.

— Asta s-a întâmplat exact acum două săptămâni. Era foarte târziu şi pasageri se culcaseră, slavă Domnului! Stăteam singur pe terasă şi întocmeam lista alimentelor pe care trebuia să le cumpere a doua zi din Kota-Radja servitorul meu Baik. Nu dădusem încă drumul câinilor şi numai astfel i-a fost cu putinţă uriaşului să se ivească deodată pe scara terasei.

Diersch făcu o pauză şi închise ochii. Probabil că vedea aievea scena de atunci, căci se scutură cu putere. Apoi urmă:

— Aşa, domnilor, dv. l-aţi văzut şi vă puteţi închipui cam ce-am simţit eu când monstrul acesta s-a ivit brusc în raza lămpii mele de masă. Deşi sunt gras şi domol din fire, nu-mi lipseşte totuşi curajul, dar în clipa aceea am îngheţat îmi spuneam că e însuşi dracu, care se ivise din pădurea seculară, unde se ascund atâtea taine şi n-am găsit altceva mai bun de făcut decât să înalţ o rugăciune fierbinte către Cer. Pe urmă privirile mele alunecară de la chipul fioros de maimuţă al acestei fantome negre spre pieptul lat şi păros şi descoperii paloşul şi pumnalul, care-l atârnau de sfoara cu care era legat sorţul. Mi-am spus atunci că e un om şi dusei mâna dreaptă la buzunarul în care aveam revolverul.

Da vizitatorul meu părea să-mi fi ghicit gândul, căci scoase un mârâit şi când privii din nou în sus la el, îl văzui ridicând braţul enorm, care ţinea lama lungă şi lată a unei arme cum încă nu văzusem în viaţa mea.

— Era o suliţă de Massai, interveni Marian, văzând că olandezi tăcuse din nou. Dus pe gânduri. Cu acest soi de suliţe negrii cutează să atace chiar şi leii.

— Cred – încuviinţă Diersch – căci am văzut în ce fel s-a folosit uriaşul de arma aceasta. Lucrul s-a întâmplat însă mai târziu, căci a mai venit de trei ori. În seara când l-am văzut pentru întâia oară am fost cel puţin atât de prevăzător, încât am pus înapoi mâna pe masă, când am văzut mişcarea ameninţătoare a braţului său. El scoase din nou un grohăit, de data asta de mulţumire. Şi observai că ochii lui alunecau cercetător asupra terasei, ca şi când ar fi vrut să şi-o întipărească în minte sau ar fi căutat pe cineva. Apoi făcu un gest ameninţător cu o armă lată împotriva mea, eu închisei ochii fără voie, căci socoteam că mi-a bătut ceasul din urmă, dar, cum nu se-ntâmplă nimic, îl deschisei din nou şi văzui că ciudatul vizitator dispăruse, ca şi cum l-ar fi înghiţit pământul.

În cele din urmă îmi venii în fire, mă sculai şi mă târâi până la uşa casei, pe care o încuiasem dinainte, ca să nu fiu tulburat în coridor. Închisesem câinele meu cel mare, un dulău care se poartă cât se poate de frumos cu muşterii, dar e grozav faţă de hoţi şi animalele de pradă. Pinh – ăsta e numele lui – deşi afară, începu imediat să adulmece pe scară, părul i se zbârli şi părea că vrea să se dea înapoi înspăimântat Când îl strigai însă şi-i porunci să caute urma, se repezi jos în gradină şi după câteva clipe începu să latre lângă tufişul de mangrove care desparte proprietatea mea de răul Atjeh. Negrul cel uriaş trebuie să fi sărit deci în apă, peste tufişul cel înalt şi cred c-a procedat astfel cu gândul de a face cu neputinţă o urmărire cu ajutorul câinilor. Ce părere ai d-ta, domnule Marian?

— Sunt încredinţat că aşa şi este, răspunse tovarăşul meu. L-am observat cu atenţie pe negrul aceia când a ucis pantera neagră şi deşi are un chip de maimuţă. Îl socot foarte conştient şi prevăzător, după cum se cere în ţinuturile astea sălbatice, pline de primejdii la tot pasul. Sunt încredinţat că şi-a ales într-adins drumul acela, spre a scăpa de urmărirea d-tale.

— Asta mă bucură. Într-adevăr, zise Diersch. Şi cum spuneam, în seara aceea, de acum două săptămâni, mi-am chemat câinele repede înapoi, l-am lăsat peste noapte în coridorul casei, a cărui uşă am încuiat-o cu grijă, iar a doua zi am adus încă doi câini de pază din garnizoana colonelului. Nu erau atât de vrednici şi răi ca Pinh al meu, dar i-am obişnuit să umble noaptea prin grădină şi mă credeam sigur acum faţă de vizitele „monstrului". Dar în a treia seară după prima întâlnire cu dânsul, când mă apropiai de fereastră ca să trag perdelele, îl văzui pe cei doi câini noi stând ghemuiţi unii lângă altul pe prundişul din faţa ferestrei. Luna scălda în lumină grădina şi astfel putui observa că părul li se zburlise, tremurau din tot trupul şi prezentau toate semnele unei spaime grozave.

Gândul mi se duse imediat la negrul cel misterios şi rămăsei ca împietrit lângă fereastră, în aşteptarea evenimentelor. Ca să nu mai

lungesc vorba, îţi pot spune că cei doi dulăi n-au mai trăit mult. Lată cum s-a întâmplat în grădina mea se afla un grup de cinci pandangi – arborii şurub, cum mai sunt numiţi – printre ale căror rădăcini aeriene am zărit deodată o mişcare. Privii repede din nou spre câini şi observai că voiau s-o ia la fugă. Era însă prea târziu.

Îndreptându-mi pentru a doua oară privirea spre copaci, mă simţii străbătut de o spaimă grozavă, căci în faţa lor se ivise misteriosul negru, ţinând braţul ridicat Câinii începură să urle înfiorător şi Pinh le răspunse din coridor cu un scheunat prelung. Apoi braţul uriaşului se repezi, arma lui străbătu aerul ca un fulger şi găuri trupurile celor doi câini, lipindu-i unul de altul. Bietele animale mai avură puterea să scoată un urlet groaznic, apoi rămaseră ţepene. După cum văzui a doua zi. Trupurile lor erau aproape spintecate. Ei, da, tăişul suliţei, pe care o poartă cu el uriaşul, este lat de vreo douăzeci de centimetri, precum am putut observa după alte trei zile. Dar atunci nu l-am mai avut sub nas, cum s-ar zice.

Diersch făcu iarăşi o pauză de efect şi începu să-şi frece, gânditor, organul amintit. Fără voie, ne podidi râsul, căci ne puteam închipui simţămintele grăsunului în clipele acelea. El ridică ochii spre noi, ne privi o clipă şi clătină capul visător.

— Da. Da, râdeţi dv., zise el apoi. Probabil că sunteţi obişnuiţi cu astfel de lucruri, pe câtă vreme eu am lăsat de mult în urmă anii când nici nu mă sinchiseam de primejdie şi de moarte. Cu toate astea, aş sta şi astăzi fără frică în faţa aceluia care m-ar provoca Şi se pare că afurisitul ăsta de negru vrea să mă trezească din tihna vieţii de acum.

Cei doi câini fuseseră ucişi, deci, într-o singură clipă. Pinh ai meu răspunse cu un lătrat prelung la urletul de moarte al semenilor săi, apoi se linişti şi începu să zgârie încetişor la uşa odăiţei mele. Eu însă rămăsei încremenit locului, cu ochii holbaţi la monstrul care se târa acum ca un şarpe spre leşurile celor doi câini ucişi de el şi smulse cu brutalitate suliţa din trupurile lor. Mi se păru că privea în sus, spre mine şi când făcu o mişcare cu arma lui grozavă, mă retrăsei repede în fundul camerei şi-i deschisei lui Pinh uşa. Luai apoi pistolul de pe măsuţa de noapte şi mă înapoiai cu băgare de seamă la fereastră. Eram hotărât să-l împuşc cu orice preţ pe misteriosul meu vizitator.

Dar în grădină nu se mai afla acum nimeni. Cel puţin în partea aceea pe care o puteam cuprinde cu privirea Numai trupurile câinilor zăceau pe prundişul luminat de lună. Dac-aş fi fost singur în hotel, probabil că i-aş fi trezit pe servitori şi împreună cu Pinh aş fi început să cercetez grădina; trebuia să ţin însă seama de interesele afacerii. Dacă pasagerii ar fi aflat ceva despre negrul cel uriaş, nu-mi rămânea decât să închid hotelul.

Rămăsei toată noaptea la fereastră, cu privirea mereu aţintită la cei doi câini morţi. În zadar am aşteptat reîntoarcerea uriaşului. Pinh

stătea lângă mine şi schelălăia din când în când de parc-ar fi ştiut ce se petrecuse afară.

Şi aşa am stat până s-a făcut ziuă; ieşii încetişor din casă, cu băgare de seamă, ţinând arma în mână. Deodată, Pinh prinse o urmă şi-ncepu s-alerge spre tufişul de mangrove. Aşadar, vizitatorul de peste noapte dispăruse iarăşi în apă.

La repezeală, îngropai cei doi câini. Şi atunci am văzut pe trupurile lor aceiaşi soi de răni pe care le-am observat mai înainte pe blana panterei. Când mi-am sfârşit treaba şi m-am înapoiat în casă, am dat în coridor peste un chinez mărunţel şi urât ca focul, care-mi făcu o plecăciune foarte respectuoasă, dar în acelaşi timp îmi rânji cu atâta viclenie, încât presupusei imediat că observase ce făcusem în grădină.

— Stai niţel! îl întrerupse Marian. Avea chinezul dinţi de aur pe rândul de sus?

— Da, da. Asta mi-a bătut la ochi imediat, răspunse hotelierul surprins. De unde ştii, îl cunoşti pe galbenul ăia?

— Da, îl cunosc chiar foaie bine. Şi înainte de a povesti d-ta cum a fost a treia aventură cu negrul cei uriaş, trebuie să-ţi spun eu pentru care motiv anume am venit aici, în Sumatra. Împreună cu prietenul meu. E în legătură cu chinezul acesta şi te-aş ruga ca în cursul povestirii mele să-ţi aduci aminte ce a făcut el aici, cum s-a purtat, dacă a primit vizite, pe scurt: fiecare mişcare, fiecare cuvânt al acestui Fu Dan este de mare însemnătate pentru mine.

— Aşa e. Fu Dan i-l cheamă! Zise olandezul.

— Şi-acum ascultă! începu Marian. Sunt trei săptămâni de când am sosit la Singapore, venind din Bankok. Aveam o recomandaţie bună către cel mai distins club englez şi acolo am avut prilejul să-l cunosc pe lordul Abedinego, care în urmă cu două luni fusese trimis ca guvernator la Singapore. Şti cum zice poporul: „mătura nouă mătură bine"; aşa şi cu domnul guvernator al nostru; la început s-a pus serios pe lucru şi se zorea de zor să descopere uneltirile criminale ale chinezilor care, cu toată dominaţia englezilor, sunt adevăraţi stăpâni ai vieţi şi comerţului de pe peninsulă. Lordul avu noroc, căci fu în stare să descopere două mari cluburi secrete şi prin asta dobândi încrederea desăvârşită a guvernului său, dar, în acelaşi timp, îşi atrase şi ura înverşunată a chinezilor şi ce înseamnă această ură ştii şi d-ta, desigur. Un singur chinez făcea excepţie; acesta era Fu Dan. În taină, el îl servea guvernatorului toate informaţiile trebuincioase acţiuni sale de ordine; îşi trăda, aşadar, compatrioţii, însă, lucru ciudat, nu voia să primească plată pentru serviciile acestea Şi lordul era gata să-i acorde toată încrederea când îşi dădu deodată şi chinezul acesta arama pe faţă.

Acum vreo patru săptămâni, Fu Dan se anunţă la lord, intră în cabinet, îmbrăcat în frac şi vestă albă. Şi – spre marea mirare a

guvernatorului – îl ceru mâna Elenei, singura fiică a lordului. Fireşte că lordul îl luă în râs. Atunci chinezul se înclină foarte politicos şi părăsi cabinetul, cu zâmbetul acela misterios al asiaticilor.

Întâmplarea aceasta îl fu foarte neplăcută lordului, căci cu toată situaţia lui înaltă şi puterea de care dispunea, el se temea totuşi de răzbunarea vicleanului Fu Dan. Acesta însă păru că nici nu se sinchiseşte de refuzul cu care fusese întâmpinată cererea sa, căci apăru chiar a doua seară din nou la lord – fireşte, în taină şi pe întuneric. După ce îl chemase la telefon înainte, sub numele de împrumut pe care şi-l luase şi-şi anunţase vizita. Aducea noi şi importante informaţii privitoare la conspiraţia pe care susţinea c-ar fi descoperit-o. Lordul era adâncit în discuţiile cu galbenul, când deodată răsună un ţipăt ascuţit în grădină.

Englezul şi vizitatorul său se repeziră la fereastră şi la lumina lunii, văzură o făptură înaltă, negricioasă, care purta pe braţe o fată îmbrăcată în alb şi gonea cu ea spre umbra copacilor apropiaţi. Fata era Ellen Abedinego.

Guvernatorul puse în mişcare degrabă toată poliţia oraşului. Imediat se organizară razii, poliţia portului cercetă fiecare vapor, opri toate şampanurile, ceainăriile chinezilor fură cercetate, dar Ellen Abedinego nu putu fi găsită.

Chinezul Fu Dan susţinea cu hotărâre că răpitorii fetei fusese o maimuţă uriaşă.

La vreo patru zile după această răpire misterioasă, am sosit împreună cu tatăl meu la Singapore. În aceeaşi seară, ne aflam pe terasa clubului, care dădea spre mare şi lordul îl rugă pe preşedinte să ne prezinte celorlalţi. După cum ţinu să precizeze imediat, el auzise multe lucruri bune despre noi şi deoarece toate sforţările poliţiei şi-ale detectivilor rămăseseră fără rezultat, singura lui speranţă era că noi vom izbuti să aflăm ceva cu privire la fiica sa. Şi ne rugă cu atâta căldură, încât fi făgăduirăm imediat sprijinul nostru.

Acum ne aflăm aici; aşteptăm cu nerăbdare Să ne istoriseşti cea de-a treia aventură cu uriaşul negru, dar mai mult încă tot ce ştii despre chinezul Fu Dan.

Diersch ne privi uimii. Apoi dădu din cap şi zise:

— Nu prea simt eu nătâng din fire, dar de unde şi cum aţi scos dv., la Singapore, că negrul cel uriaş şi chinezul se află aia, tocmai în ţara fluviului Atjeh, asta, zău. Nu mai pricep. Nu m-ai putea lămuri, domnule Marian?

— O, n-a fost cine ştie ce lucru greu – râse tovarăşul meu – dar mai întâi vreau s-aud urmarea povestirii d-tale.

— Bine, fie! Cum vă spuneam, mă trezii în faţa acestui chinez mărunţel şi în primul moment eram gata să mă răstesc la el – credeam că mă văzuse îngropând câinii – dar galbenul mi-o luă înainte şi mă

întrebă, al naibii de politicos, dacă n-ar putea avea o cameră bună în hotelul meu.

În aceeaşi zi. Câţiva domni care încheiaseră vânătoarea în pădurile din jurul vulcanului Sejawa mă înştiinţară că se înapoiază la Kota-Radja, aşa că-i oferii chinezului o odaie alături de domnitorul meu. Uitai apoi cu totul de el. Căci pasagerii hotelului îmi dădeau mult de lucru şi uitai şi de cufărul nou-nouţ, foarte elegant, pe care chinezul îl adusese cu ei, împreună cu un sac vechi, dintr-aceia în care îşi ţin marinarii hainele. De-abia în cursul după-amiezii, mă dusei la dânsul, cu registrul de călători sub braţ. ca să-l înscriu.

Spusese că se numeşte Fu Dan şi e în drum spre interiorul ţării. Voia să meargă la colonia nou instalată la gura fluviului Atjeh, ca să-l caute pe tatăl său. N-aveam de ce să nu-l cred, căci mulţi chinezi se află cu treburi pe acolo. îl întrebai ce e cu elegantul cufăr de piele şi el îmi răspunse că era reprezentantul unei mari întreprinderi comerciale chinezeşti din Singapore şi ducea cu el mostre de haine şi lenjerie femeiască. Îmi arătă şi adeverinţa oficiului vamal din Olehleh, care confirma spusele sale.

Îmi părea oarecum hazliu faptul că voia să vândă rufărie şi rochi frumoaselor oacheşe din ţara asta. Dar, în cele din urmă, îmi spusei că lucrul acesta nu mă privea.

În aceeaşi noapte, diavolul negru veni pentru a treia oară. Fui trezit din somn de nişte zbierăte de spaimă ce veneau din odaia chinezului. Apoi auzii o căzătură şi nişte lovituri. Sării jos din pat, pusei mâna pe revolver şi pe lampa de buzunar şi dădui buzna pe coridor. Pinh stătea în faţa uşi odăii învecinate şi eu tocmai întinsei mâna ca s-o deschid, când ea fu smucită cu violenţă dinăuntru. Zării un obiect lucitor zburând prin aer, credinciosul meu câine se prăbuşi la pământ schelălăind şi în clipa următoare văzui în faţa mea fierul lat al căror efect ucigător avusesem prilejul să-l cunosc în noaptea trecută, când cu uciderea celor doi dulăi. Arma blestemată porni brusc ca o săgeată în jos şi revolverul meu – de care uitasem cu totul în primele clipe de spaimă – îmi zbură din mână. Fără voie, mă dădui câţiva paşi îndărăt: atunci alunecă negrul din odaie, făcu un gest ameninţător cu suliţa către mine, dar din câteva sărituri fu la uşă şi pierii în noapte. Şi cam ce-ţi închipui că ducea în mâna pe care o avea liberă? Cufărul elegant al chinezului în care se afla lenjerie de damă...

— Foarte bine! Exclamă Marian vesel. Minunat, dragă Diersch! Vestea asta mă bucură cât nici nu-ţi dai seama.

— Te bucură? Făcu olandezul uimit. Pe chinez, cel puţin, nu l-a bucurat deloc furtul cufărului. L-am găsit leşinat în patul său, vânăt la faţă, aproape înăbuşit de strânsoarea negrului.

A doua zi se înapoie la Kota-Radja. Spunea că se duce să-şi ia alte mostre. Apoi aţi venit dv. şi eu aproape îl uitasem pe negru, deoarece

nu se mai arătase, până când am văzut blana aia de panteră... Aşa domnule Marian, acum e rândul d-tale să povesteşti cum ai ajuns aici, pe urmele chinezului.

III.
ÎN CĂUTAREA URIAŞULUI NEGRU.

MARIAN TĂCEA ÎNSĂ. Stătea cu ochii închişi, ca adormit, pe un scaun şi părea că nici nu auzise vorbele olandezului. Dar eu ştiam că, dimpotrivă, în clipele acestea se gândea cu încordare la cele auzite şi-i făcui semn hotelierului să nu-l tulbure.

Fără să vreau, privirea mi se-ndreptă spre fereastră şi în clipa aceea holbai ochii de spaimă, căci prin geamul întunecat rânjea chipul grozav de maimuţă al negrului uriaş. Când întâlni privirea mea, acesta scrâşni din dinţi, îmi făcu un semn cu capul, ca şi cum ar fi vrut să-mi spună că recunoştea o cunoştinţă veche.

Chipul lui, cu dinţii aceia sclipitori, era înfiorător şi în lumina lămpii care răzbea afară prin geamuri, avea un efect fantomatic. Totuşi, privii ţintă în ochii făpturii misterioase şi uitai imediat groaza pe care ţi-o insufla mutra lui, căci ochii aceştia cafenii priveau atât de blând şi înţelegător pe sub genele stufoase, ca şi aceia ai unui animai credincios.

Eram peste măsură de uimit de acest contrast şi-i atrăsei atenţia olandezului, care urmă acum direcţia privirii mele.

— A! iar a venit diavolul negru! murmură el.

Se părea că fantoma aceasta nu-l mai înspăimânta.

Marian se trezi şi el din toropeală, înălţă capul şi privi lung la chipul dindărătul geamului. Apoi îl zâmbi prietenos negrului şi făcu o mişcare cu mâna, dându-i de înţeles să vină înăuntru.

— Lasă-l să stea afară! strigă Diersch, speriat.

Dar negrul clătină din cap, deveni deodată serios şi părea că ascultă cu încordare în grădină. Ochii săi luciră ameninţător şi sprâncenele-i stufoase se încruntară. Părea să fi simţit vreun duşman pe aproape. În clipa următoare, ne zâmbi prietenos şi se făcu nevăzut.

— Ptiu, drace! Mormăi Diersch şi strigă imediat: „Intră!”, căci auzise o bătaie uşoară în uşă.

Baik, inteligentul său servitor, se ivi în prag.

— Tuan, pasager nou – zise el – chinez la care furat cufăr.

— Ce? Fu Dan?

Diersch era uluit, iar eu de-abia îmi putui stăpâni o exclamaţie de uimire. Numai Marian rămase liniştit, pe când ochii săi trădau încordarea de care era stăpânit.

— Da, chinez! Răspunse malaiezul la întrebarea stăpânului său.

Când Diersch ne privi acum întrebător, Marian făcu un semn cu

capul spre coridor, apoi arătă spre mine şi spre el şi îşi duse degetul la buze. Voia să ne dea de înţeles prin asta ca olandezul să nu pomenească nimic de prezenţa noastră. Ca şi când atât n-ar fi fost de ajuns, suflă în lampa de pe masă şi o stinse.

Diersch mormăi ceva, dar se linişti repede şi pipăind pereţii, se-ndreptă spre uşă. Baik o deschise şi-l văzurăm în coridorul luminat pe Fu Dan, pe care-l cunoşteam din Singapore. Păru mirat că vede odaia în întuneric, se înclină însă imediat politicos când olandezul păşi în cercul de lumină al lămpii din coridor.

— Bună seara, zise el în cea mai curată engleză. Aş mai putea găsi o cameră în hotelul dv.?

— Bună seara, răspunse Diersch şi împinse uşa în urma sa. Doreşti o cameră? Fireşte, o poţi avea. la spune, ai adus alte mostre?

— Nu, firma nu vrea să mai dea. Zice să te fac pe d-ta răspunzător pentru furt, domnule Diersch.

— Asta-i acum! mormăi Diersch. Zău că nu m-aş fi gândit la aşa ceva. În cazul acesta, trebuie s-aduc chestia la cunoştinţa autorităţilor. Aşa că, domnule Fu Dan, va fi nevoie să-ţi întrerupi puţintel călătoria, ca să serveşti ca martor când îmi voi formula pretenţiile la societatea de asigurare.

— O, nu, domnule Diersch, eu n-am nici o pretenţie. Asta a fost numai părerea firmei mele din Singapore. Nu, nu, n-am timp să aştept aici, prin urmare nu ridic nici o pretenţie de despăgubiri pentru cufărul furat. Poate la înapoiere să dispun de mai mult timp şi atunci va încerca să-l descopăr chiar eu pe hoţ.

Olandezul izbucni în râs:

— Ehei, domnule Fu Dan, pe ăsta nu cred să-l mai găseşti. Gândeşte-te doar că a trecut o săptămână de atunci.

— O, domnule Diersch, poate că hoţul se mai aţine prin apropierea casei dv., răspunse chinezul cu glas dulceag. Şi eu sunt sigur că-l voi găsi. Trebuie să-i plătesc doar pentru încercarea de a mă gâtui. Nu-ţi fie teamă, eu dispun de mijloace cu ajutorul cărora îl voi găsi fără doar şi poate. Şi acum te-aş ruga să-mi dai o cameră. Aş fi foarte mulţumit s-o capăt pe aceeaşi în care am locuit acum zece zile.

Îl auzirăm pe hotelier mormăind ceva neînţeles, apoi paşii săi se pierdură pe coridor. Marian aprinse iarăşi lampa, se ridică repede şi trase perdelele de la fereastră.

— Aşa! Făcu el apoi, frecându-şi mâinile şi părând foarte mulţumit. Chestia devine interesantă.

— Cred şi eu, răspunsei râzând. Ce-o mai fi punând iar la cale Fu Dan ăsta pe aici? Se pare că tu ai avut dreptate când ai bănuit că el ar fi adevăratul răpitor al fetei guvernatorului, deşi s-a îngrijit cu multă dibăcie de alibiul său – după cum s-ar exprima un poliţist.

— Fireşte că el e răpitorul, numai că ne lipseşte deocamdată

dovada. Dar pare să fi făcut o mare greşeală, onorabilul Fu Dan; s-a cam înşelat în privinţa uneltei sale.

— Vrei să zici negrul? Ascultă ce-ţi spun eu, Mariane, noi vom deveni cu timpul nişte detectivi de mâna întâi. Ceea ce întreaga poliţie din Singapore n-a izbutit să facă, ne-a reuşit nouă. Noi cel puţin l-am văzut, l-am văzut până acum de două ori pe răpitorul tinerel fete.

— Eu sper să şi vorbesc cu el. Şi sunt sigur că-l vom revedea dacă rămânem în apropierea chinezului. După părerea mea, Fu Dan are tot interesul să-l aibă din nou în puterea sa pe uriaş şi dacă nu-l vom găsi noi singuri, ne va călăuzi el la dânsul. Aha! mi se pare că olandezul se înapoiază.

Olandezul intră în odaie.

— Dragă Diersch, i se adresă Marian, cred că Pinh al d-tale îl poartă o ură grozavă negrului, în urma lovituri pe care i-a dat-o acesta acum zece zile. N-ai putea să mi-l împrumuţi pentru o noapte şi pentru toată ziua de mâine? Vreau să încerc cu ajutorul lui să dau de sălaşul negrului.

— Cum vreţi să rămâneţi pe afară în timpul nopţii? Nu vă gândiţi că misteriosul individ se aţine prin apropiere?

— De aceea şi vreau să rămânem pe afară, răspunse Marian liniştit. Aş dori să stau de vorbă cu el.

— Ciudate dorinţi ai, zău aşa! Te rog să mă crezi că nu mi-ar fi deloc plăcut să vă găsesc cu trupurile spintecate, mâine dimineaţă, în grădina mea.

— În primul rând, asta ar strica reputaţia hotelului d-tale, zise Marian, râzând. Dar poţi fi liniştit, dragă Diersch, negrul nu ne va face nimic.

— El, dacă eşti atât de sigur, nu mai am ce să spun. Fireşte, domnilor, vă pun cu plăcere la dispoziţie câinele. Am însă o rugăminte, domnule Marian: trebuie să-mi povesteşti cum ai dat de urma chinezului.

— A fost cât se poate de simplu. Spre deosebire de poliţia din Singapore, care-l considera nevinovat pe Fu Dan, eu am văzut într-unsul pe făptuitorul principal, adică acela care lucra în umbră. Alibiul său a fost atât de iscusit, încât eu am căpătat îndată o bănuială. Afară de asta, eu îl cunosc prea bine pe asiatici, ca sa nu ştiu cum se răzbună ei. Guvernatorul i-a râs în nas când Fu Dan i-a cerut fata în căsătorie şi-o astfel de insultă n-o poate uita un chinez. Aşa că l-am luat la ochi pe chinez, adică m-am împrietenit cu un tânăr malaiez, pe care l-am găsit în port şi l-am pus pe urma individului meu. Şi într-o zi, micul meu detectiv mi-a adus vestea că Fu Dan s-a îmbarcat pe un vapor care pleca spre Telok Semawee, marele port militar de pe coasta de răsărit.

A doua zi am plecat şi noi: în tabăra legiunii străine olandezo-

indiene am aflat că nici un chinez n-a debarcat în Semawee şi atunci am pornit înainte spre Olehleh. Acolo ne-a fost lesne să dăm de urma chinezului, care ducea aici.

Am ajuns prea târziu însă, dar acum norocul ne-a venit în ajutor, căci Fu Dan s-a înapoiat la d-ta.

— Mă mir numai că aţi lăsat să treacă opt zile fără să întrebaţi de el, zise hotelierul. V-aş fi dat doar imediat informaţiile cerute.

— Eu obişnuiesc să-i observ întâi pe oameni, înainte de a le acorda încredere, răspunse Marian. Afară de asta, mă interesa, în primul rând, vânătoarea panterei negre şi apoi ceva parcă îmi spunea să rămân aici. După cum vezi, presimţirea mea nu m-a înşelat. Aşa, acum să ieşim în grădină!

În timpul celor opt zile de când ne aflam acolo, ne împrietenisem cu dulăul olandezului şi când acesta îl porunci acum să ne considere ca stăpâni, el se lipi de noi, dând din coadă. Diersch ne dădu drumul pe uşă, după ce ne mai copleşi cu sfaturi. La sfârşit, zise:

— Uşa casei o voi încuia însă; când vă înapoiaţi, vă rog să bateţi la fereastra dormitorului meu.

Cheia se răsuci cu zgomot în broască, iar noi rimaserăm singuri pe terasă şi ne îndreptarăm privirile spre grădina scăldată în lumina lunii.

— Tu ştii cât îmi plac mie nopţile tropicale, dragă George, urmă doctorul Bertram. Am petrecut multe nopţi din acestea în aer liber, împreună cu prietenul Marian şi toate mi-au lăsat o impresie neştearsă. De data asta, însă, noaptea îmi părea misterioasă. Pretutindeni vedeam umbra uriaşului cu cap de maimuţă... Eram prost dispus şi nervos, când Marian mă ciupi de braţ. Şi păşi încetişor pe scara care ducea în grădină.

ÎI urmai cu băgare de seamă şi-mi regăsii liniştea zărind câinele, căci paznicul acesta credincios nu va lăsa pe nimeni să se apropie neobservat. Marian porni pe marginea potecii de prundiş până la poarta grădinii, coti apoi la stânga, ţinându-se mereu în umbra tufişurilor. Mă luai după el şi în curând ajunserăm în faţa ferestrei camerei de culcare a olandezului. Ştiam că Fu Dan obţinuse camera de alături.

Fereastra era întunecată, dar mi se păru că figura palidă a chinezului privea ţintă în grădină. îl atrăsei atenţia lui Marian şi după ce privi şi el câteva clipe, cu încordare, zise în şoaptă:

— Ai dreptate, Robert, galbenul se uită afară. Şi dacă nu mă înşel, ţine un revolver în mână. Vezi sclipirea aceea albăstruie?

Da, Marian avea privirea mai ageră, căci uitându-mă şi eu cu încordare, văzui acelaşi lucru.

Atunci, câinele de lângă noi scoase un mârâit ameninţător şi-n acelaşi timp se lipi de mine, ca şi cum ar fi simţit o primejdie apropiată. Instinctiv, scosei revolverul din buzunar, căci în spatele

nostru se auzi şoptind un glas gutural, adânc, într-un jargon englezesc care te băga în sperieţi:

— Massers, pleacă de aici! Nu merge bine la voi. Chinez o să fi supărat.

— Aşteaptă niţel, răspunse Marian. Avem gânduri bune cu tine.

— Mai târziu, massers, nu pot acum. Dar dv. pleacă de aici!

Convorbirea noastră fu întreruptă din cauza câinelui care o luă la fugă cât îl ţineau picioarele. Fireşte că prin asta se stârni zgomot în tufiş şi în clipa următoare porniră câteva împuşcături din odaia chinezului. Gloanţele şuierară pe deasupra capetelor noastre.

— Pleacă, pleacă, massers! Se auzi glasul dindărătul nostru.

Asta am fi făcut-o oricum: ne-am lungit imediat la pământ şi ne-am târât în lături cât se putea mai repede. Câinele, însă, o zbughise prin iarbă, spre casă. Atunci se deschise o fereastră şi auzirăm glasul lui Diersch:

— Ce s-a întâmplat? Vă opresc să trageţi cu revolverul în casa unde locuiesc oameni de treabă.

— Diersch, vecinul d-tale a tras, răspunse Marian. Linişteşte-l pe dânsul! Nu ne poţi opri să facem o plimbare pe o noapte atât de frumoasă...

După câteva clipe se aprinse lumina în camera lui Fu Dan şi noi îl văzurăm pe hotelier stând în faţa chinezului acela mărunţel şi gesticulând enervat.

— Eşti încă aici? Strigă cu glas înăbuşit Marian spre tufiş.

Dar nimeni nu răspunse.

— Păcat! Făcu tovarăşul meu, blestematul ăla de chinez l-a alungat. Haide, acum e cel mai nimerit prilej să ne întoarcem în casă. Ne vom căţăra pe zid şi vom intra pe fereastră în odaia chinezului.

De-abia puseserăm piciorul în cameră, că uşa de alături fu izbită cu furie şi Diersch se ivi în prag. Marian fi făcu repede un semn şi duse degetul la buze. Olandezul dădu din cap, aruncă o privire plină de mânie spre odaia alăturată şi arătă cu mâna la frunte. Apoi o luă înaintea noastră şi păşi în odaia ce ne era destinată, care se afla cam peste drum de-a lui.

— Asupra dv. a tras blestematul? Întrebă el încetişor.

— Da, probabil că ne-a luat drept duşmanul lui, negrul acela uriaş, dar acesta se află pitit în tufiş şi ne-a prevenit chiar.

— Ce! Aţi vorbit cu individul ăla misterios? Strigă olandezul înmărmurit.

— Da, te rog, însă, nu ţipa atât de tare! Zise Marian. Ne spunea că nu ne-am ales un loc bun pentru pândă şi imediat după aceea au răsunat detunăturile.

— Hm..., asta e... şi ce-a făcut Pinh al meu?

— A rupt-o la fugă, răspunsei eu râzând. Probabil că acum stă în

fața ușii.

— E cu putință așa ceva? Atunci javra nu e bună de nimic.

— Ba e un animai cum nici nu se află altul – răspunse Marian – dar se vede că negrul și-o fi frecat pielea cu vreo buruiană rău mirositoare, care pune pe goană orice câine.

— Ptiu, drace! Mormăi hotelierul. Mai bine ar fi să-l dau imediat afară pe galbenul ăla. Știți ce spunea? Cică a tras fiindcă credea că vine iar hoțul să-l prade.

— Ba eu sunt sigur că ne-a recunoscut, sau ne-a bănuit numai, zise Marian. Trebuie să fim cu băgare se seamă de acum încolo. Mă bate gândul să părăsesc casa și să mă culc în pădure.

— Ca să te îmbolnăvești de friguri de baltă, mormăi Diersch. Crezi serios că stârpitura aia de chinez ți-ar putea face ceva sub acoperișul casei mele?

— N-ar fi de crezut, e drept, dar eu îl cunosc prea bine pe galbenii ăștia. Rămânem însă aici și vom fi cu ochii în patru, iar mâine dimineață mergem în pădure, căci trebuie să stau de vorbă cu negrul.

— Cum vreți, bodogăni Diersch. Acum mă duc să-i dau drumul înăuntru câinelui și apoi mă culc. Noapte bună, domnilor!

— Noapte bună și somn ușor, dragă Diersch

IV.
ÎN PĂDURILE SECULARE ALE SEJAWEI.

PRIVII RÂZÂND DUPĂ OLANDEZ, văzându-l ieșind furios din odaie, dar devenii serios când Marian zise încetișor.

— Ar fi mai bine să dormim cu schimbul, Robert, căci n-am deloc încredere în chinezul ăsta.

— Aș vrea să știu de ce ne-am amestecat în afacerea asta, în loc să ne vedem de vânătoarea noastră, să filmăm animalele în singurătatea lor, lucruri de pe urma cărora am fi avut mai multă plăcere decât vârându-ne nasul într-o chestie care nu ne poate aduce drept câștig decât un glonte în coapsă sau un cuțit în inimă, zisei eu necăjit.

— Da, da, cunosc cântecul! râse Marian. Meseria de detectiv nu e de tine. Și totuși, te înflăcărezi când ne pică din când în când câte un „caz". De fapt, am pornit la vânătoarea asta pentru că mi-era milă de tânăra fată. L-ai văzut fotografia pe masa de scris a guvernatorului? La închipuiește-ți-o acum în mâinile acestui chinezi.

— L-aș rupe în bucăți pe ticălos! scrâșnii eu.

— Ei, vezi? râse Marian. Așadar, să facem tot ce ne-o sta în putință ca s-o readucem tatălui ei! Și-apoi, mă interesează foarte mult negrul acela uriaș.

— Așa e, eu cred că e un om foarte bun, deși a răpit-o pe fată.

— Să sperăm că-l vom întâlni în curând. Acum culcă-te şi caută să dormi, căci vom avea nevoie de forţe pentru ziua de mâine. Peste două ceasuri te voi trezi.

Sării în sus speriat simţind o mână atingându-mi braţul.

— Atenţie! Îmi şopti Marian în ureche. Auzi o fereastră deschizându-se undeva în casă?

Îmi încordai auzul şi desluşii într-adevăr cum se deschidea o fereastră, lovindu-se încetişor de perete.

— E de partea cealaltă – şopti Marian iar – şi bănuiesc că Fu Dan vrea să părăsească odaia pe fereastră, deoarece câinele care se află pe coridor nu-i va lăsa să treacă aşa, cu una, cu două.

— Atunci se vede că vrea să ne facă o vizită, zisei eu, după câteva clipe de gândire. Probabil că tot ne-a recunoscut, deşi atunci când ne-am întâlnit cu el la lordul Abedinego, acesta ne-a recomandat drept nişte călători în trecere prin Singapore.

— Da, aşa este şi din treaba asta poţi deduce că are ceva pe cuget. Nu degeaba a tras asupra noastră; desigur că ne-a observat şi ne-a recunoscut. Că şi-a greşit ţinta, e altă socoteală.

În vremea asta, m-am ridicat din aşternut şi împreună cu Marian am păşit spre fereastră.

— Hai să-i uşurăm sarcina şi să deschidem fereastra, şopti prietenul meu. Sunt curios să văd ce are de gând să facă.

Marian deschise fereastra cu atâta băgare de seamă, încât nimeni n-ar fi putut auzi. Scoaserăm capetele afară, dar cum partea aceasta a casei se afla în umbră, nu puturăm descoperi nimic. Nu ne rămânea decât să ne bizuim pe auz şi trebuia să fim cu toate simţurile încordate, căci Fu Dan se va folosi, desigur, de papuci chinezeşti, cu tălpile de pâslă.

Minutele se scurgeau unul după altul. În fiecare clipă ne puteam aştepta la un atac pe furiş din partea chinezului.

— Ştii ce? Eu cred că e mai bine să ieşim afară, şopti Marian. Dacă ne cade în labă acolo, va fi cu mult mai neplăcut pentru el.

Şi fără să mai aştepte răspunsul meu, sări ca o pisică pe fereastră. Nu-mi rămânea decât să-l urmez şi trebuie să mărturisesc că, odată ajuns afară, mă simţii mai curajos.

— Tu furişează-te până în colţul drept al casei, şopti Marian. Atunci îl vom vedea în orice caz, chiar dac-ar fi să vină din faţă.

Îi urmai sfatul şi mă lipii de colţul din dreapta al casei, pe brâul îngust de iarbă care înconjura clădirea.

În curând avea să se dovedească din plin cât era de bună tactica lui Marian. Fu Dan alese drumul cel mai lung, dar şi cel mai sigur în acelaşi timp şi veni din faţă, ieşind din tufiş. L-am descoperit imediat şi-am strâns revolverul în mână, căci se apropia clipa hotărâtoare.

Dar se întâmplă cu totul altfel de cum mă aşteptasem eu. Fu Dan se

ridicase pe jumătate şi îşi îndreptase privirea în sus, spre ferestrele noastre, când se ivi deodată în spatele lui o făptură uriaşă. Auzii o lovitură înăbuşită, un geamăt adânc, apoi uriaşul dispăru iarăşi şi stârpitura de chinez rămase nemişcată în iarbă.

După câteva clipe, eu şi Marian eram lângă el. Tovarăşul meu se aplecă asupra lui şi-l examină în grabă.

— Trăieşte încă, şopti apoi mirat. Deşi a căpătat o lovitură zdravănă în cap. Ciudat e faptul că negrul l-a cruţat, eu mă aşteptam să-l dea gata dintr-o dată. Pune mâna, Robert, să-l ducem îndărăt în odaia sa şi să-l aşezăm în pat. Când se va trezi după câteva ceasuri din leşin, va rămâne foarte mirat şi sper că va fi atât de slăbit de pe urma acestei lovituri, încât nu va putea să ne spioneze când vom pomi după negru.

Ridicarăm trupul slăbuţ şi-l purtarăm în jurul casei. Marian îşi făcu vânt pe fereastra odăii deschise a lui Fu Dan şi eu i-l dădui în primire pe leşinat. După câteva minute, Marian sări din nou afară, închise încetişor fereastra şi luându-mă de braţ, ne îndreptarăm spre geamul odăii noastre. Ne făcurăm vânt înăuntru şi ne culcarăm liniştiţi.

Când soarele aurea grădina cu razele sale, noi eram gata cu dejunul. Îmi încărcai în spate rucsacul cu provizii, aruncai puşca pe umăr şi-l urmai pe Marian, care ieşise deja pe coridor, ca să-i atârne câinelui zgarda.

Când eram pe punctul să părăsim casa, olandezul tocmai ieşea din odaia chinezului şi ne zise încetişor.

— Ce spuneţi de asta, domnilor? Şopti el. Fu Dan zace fără cunoştinţă în patul său. Are un cucui cât toate zilele la cap, pricinuit, se vede, de o lovitură. L-am auzit gemând şi atunci am intrat în odaia lui. Ce să fac acum?

— Spune-i servitorului d-tale să-i pună comprese reci – îl sfătui Marian – şi când îşi va reveni în simţiri, îţi va istorisi el ce s-a întâmplat. Probabil că s-a lovit cu capul de vreun dulap.

— Atunci cred că dulapul s-a făcut ţăndări, zise olandezul, bănuitor, altminteri n-ar fi putut căpăta un cucui atât de grozav. Eu cred, domnilor, că ştiţi mai multe despre chestia asta decât vreţi să povestiţi.

— Ascultă ce-ţi spun eu, dragă Diersch, Fu Dan îţi va istorisi desigur că s-a lovit cu capul de ceva. Acum, te rog să ne ierţi, căci avem un drum lung înaintea noastră. La revedere, prietene!

Olandezul ne mai strigă câteva cuvinte pe care, însă, nu le înţeleserăm, căci eram grăbiţi să ne îndepărtăm de casă. Se putea lesne întâmpla ca Fu Dan să nu fie leşinat, ci să se prefacă numai. Nu ştiu dacă asta l-a făcut pe Marian s-o ia repede la picior, dar gândul acesta îmi veni atât de brusc, încât mă oprii la poarta grădinii şi-mi întorsei capul. Mi se păru atunci că zăresc o făptură la fereastra

chinezului, care făcea gesturi ciudate cu braţele. Dar în clipa când vrui să-i atrag atenţia lui Marian asupra acestui lucru, făptura dispăru brusc.

— Haide odată, ce Dumnezeu ai rămas locului! Strigă Marian din stradă.

Ieşii repede din grădină, iuţii paşii până ajunsei lângă el şi-i comunicai ce observasem.

— Drace! Făcu el îngândurat, asta mă face să bănuiesc c-ar fi transmis semnale vreunui tovarăş de-al său. Dragă Robert, acum trebuie să fim cu ochii în patru, căci nu-i exclus să fim urmăriţi. Sper să putem observa în pădure dacă presupunerea mea e întemeiată şi în consecinţă, să scăpăm de urmăritori.

— Mariane, crezi într-adevăr că vei putea îndrepta câinele pe urmele negrului? Spuneai doar tu însuti că uriaşul s-a frecat pe trup cu vreo buruiană, al cărei miros alungă câinii.

— Da, dragă Robert, asta a făcut-o cu prilejul vizitei din grădina hotelului. Nu cred însă să fi procedat ia fel cu prilejul vânării tapirului. Şi acolo vreau să-i dau drumul câinelui. Afară de asta, sunt sigur c-a lăsat urme lămurite în tufişuri, cu prilejul transportării fiarei ucise de ei.

Tot vorbind, ajunserăm la brâul de păduri ale vulcanului Sejawa. Peste un ceas vom fi în luminişul unde l-am zărit pe uriaş pentru prima oară şi atunci Pinh îşi va face datoria.

Pe poteca elefanţilor păşirăm în umbra pădurii seculare. Marian o luase ceva mai înainte şi dispăruse pe după o cotitură a drumului. După câteva clipe, când ajunsei şi eu la cotitură, rămăsei înmărmurit, căci bunul meu tovarăş parcă intrase în pământ. Ce să se fi întâmplat? Trăsei repede revolverul şi privii cu atenţie în tufişurile de ambele părţi ale potecii.

Deodată, auzii deasupra mea un hohot de râs şi un glas care spunea:

— Robert, vino şi tu sus! Voiam numai să-ncerc dacă pot fi descoperit uşor. După cum constat, nu e cazul, aşa că locui acesta e foarte bun. Grăbeşte-te însă, căci poate că urmăritorul nostru – dacă e vreunul – s-a luat după noi.

Privii în sus şi-l zării pe Marian pe creanga de jos a unui tamarin uriaş, îmi zâmbi vesel şi şopti:

— Aruncă-mi sus rucsacul. Repede, e uşor de urcat.

În vremea asta. Marian mai urcase câteva crengi şi când ajunsei la el, îl zării călare pe o creangă în frunziş. Mă aşezai lângă dânsul şi putui cuprinde cu privirea poteca, în vreme ce noi nu puteam fi zăriţi de jos, chiar dacă cel ce se uita ar fi bănuit că suntem acolo.

Atunci îmi adusei aminte de câine.

— Mariane, unde l-ai lăsat pe Pinh? Întrebai în şoaptă.

— L-am legat în tufişul dindărătul nostru şi i-am poruncit să stea cuminte. Animalul acesta e foarte bine dresat şi nu se va mişca de la locul său, orice s-ar întâmpla.

— Acum sunt într-adevăr curios dacă ne va urmări vreun complice al chinezului. Ce vom face în cazul acesta?

— Nu ştiu nici eu, deocamdată. Oricum, îl vom urmări şi vom vedea ce are de gând. A! Îl vezi? Drace! E un băiat malaiez. E foarte viclean domnul Fu Dan! Tânărul acesta nu poate atrage atenţia nimănui, ia să vedem ce are de gând să facă.

Un băiat scund şi îndesat, numai cu nişte pantaloni scurţi şi o tichie, dar înarmat cu un enorm pumnal malaiez, pe care-l purta la brâu, păşea de-a lungul potecii, ciulind urechile şi privind cu încordare în toate părţile. Când ajunse dedesubtul nostru, se opri şi cercetă terenul cu atenţie. Să fi descoperit oare urmele invizibile ale paşilor noştri?

Deşi asta era de necrezut, totuşi aşa părea să fie, căci malaiezul îşi îndreptă deodată ochii spre tufişul prin care pătrunsesem noi, apoi îşi plimbă privirea-i ageră pe trunchiul tamarinului.

Atunci Marian întinse revolverul printre frunzele care ne acopereau şi zise calm în limba malaieză:

— Rămâi pe loc, tinere, altminteri te ucid! Şi întorcându-se spre mine, adăugă: Robert, tu cobori imediat şi-l ţii pe băiat până voi veni şi eu. Nu trebuie să ne scape cu nici un preţ. Dacă încearcă să fugă, îl opresc cu un glonţ.

Coborâi repede de-a lungul trunchiului, îmi făcui loc prin tufiş şi-l înhăţai pe băiat. El încercă să ducă mâna la pumnal, dar îl întorsei braţele spre spate şi le ţinui ca într-un cleşte.

După câteva clipe, ajunse şi Marian jos şi smulse pumnalul de la brâul băiatului. De-abia acum îl dădui drumul, în schimb Marian îl prinse de braţ.

— De ce ne urmăreşti? Începu interogatoriul.

Malaiezul încercă să facă o mutră nevinovată şi răspunse:

— Tuan, am plecat în pădure să caut fructe... În timp ce vorbea, ochii săi priviră cu teamă la făptura înaltă a tovarăşului meu şi când întâlniră chipul sever şi privirea pătrunzătoare ale acestuia, îşi lăsă capul în jos.

— Cum te numeşti? Continuă să-l întrebe Marian.

— Tomo, Tuan.

— Bine, Tomo, acum vreau să-ţi spun ceva: dacă nu mărturiseşti imediat adevărul, te vom spânzura de copacul ăsta frumos. Un avertisment pentru toţi cei care vor să mai mintă.

Marian vorbise atât de serios, încât băiatul începu să tremure.

— Tuan, nu am voie să spun nimic, căci atunci ar însemna să mor de o moarte mai grozavă decât aceea cu care mă ameninţi tu.

— Aşa îmi place, Tomo, ai vorbit cinstit şi pentru asta îţi dăruiesc viaţa. Îţi cer însă să te întorci şi să-i spui stăpânului tău despre întâlnirea noastră. Spune-i de asemenea că mi-am luat toate măsurile de apărare. Pleacă! O dată ţi-am dăruit viaţa, dar dacă te-ntâlnesc a doua oară în calea mea, te ucid fără milă. Hai, şterge-o!

Băiatul îndreptă o privire speriată asupra prietenului meu, făcu apoi o plecăciune adâncă şi dispăru pe potecă.

— Crezi într-adevăr că va renunţa să ne urmărească? Întrebai eu.

— Nădăjduiesc, căci altminteri ar trebui să iau măsuri mai aspre. Acum să ne grăbim. Am pierdut mult timp din pricina băiatului care, de altfel, mi-a plăcut foarte mult.

Marian îşi făcu loc în tufiş şi luă câinele care stătuse liniştit, apoi pornirăm aproape în goană pe potecă, până ajunserăm la luminişul unde se desfăşurase sângeroasa dramă din seara trecută.

Pinh mirosi locul pe unde uriaşul dispăruse în tufiş şi prinzând o urmă, porni pe ea, mârâind încetişor.

— Vezi, tot eu am dreptate! Zise Marian, apoi o luarăm la goană prin inima codrului.

V.
O CATASTROFĂ.

BINE FĂCUSE TOVARĂŞUL MEU că luase cu el cuţitul de tăiat mărăcini. Căci deşi uriaşul croise un drum cu trupul său, acesta era din nou acoperit de liane şi alte plante, pe care Marian trebuia să le reteze iar.

Drumul nostru nu mai urca acum, ci mergea pe şes, părând să înconjoare craterul vulcanului, pe direcţia nordică.

— Robert – zise tovarăşul meu, oprindu-se să taie nişte liane groase – mi se pare că ajungem cu încetul pe coasta de răsărit.

— Da – încuviinţai eu – pe undeva prin apropiere trebuie să fie portul militar Segli.

— Nu – răspunse el – Segli se află cu mult mai la răsărit. Trebuie să înconjurăm tot craterul vulcanului ca să ajungem la şes. Păcat că n-am luat cu noi o călăuză.

— Ei – căutai să-l mângâi eu – în definitiv, de data asta, n-aveam de gând să cunoaştem ţara, ci să-l găsim pe uriaşul negru şi ne e totuna în ce loc vom ieşi.

— Ai dreptate – râse Marian – aşadar, să mergem mai departe pe urmele misteriosului individ. De altfel, trebuie să mărturisesc că mie, personal, nu-mi mai apare atât de misterios.

— Nici mie, încuviinţai eu. Aseară ne-ar fi putut ucide lesne şi în loc de asta ne-a prevenit. M-aş bucura mult să putem face

cunoştinţă cu el.

Marian vru să răspundă, dar se întrerupse brusc şi rămase pe loc. Ieşirăm într-un luminiş mic şi în faţa noastră zăcea cadavrul tapirului. De fapt, erau numai rămăşiţele lui, căci animalele de pradă şi insectele avuseseră grijă să-i mănânce carnea. Cu toate astea se putea recunoaşte lămurit că părţile cele mai bune fuseseră tăiate dinainte.

— Ce părere ai tu de necunoscutul nostru prieten? întrebă Marian râzând.

— Una din două: sau e un bun cunoscător de mâncăruri, sau are în grija lui pe cineva, căruia îl aduce tot ce e mai ales.

— Bravo! Exclamă tovarăşul meu, la fel m-am gândit şi eu. Şi ştii tu cine e acel „cineva” căruia îl poartă el de grijă?

— Nu e greu de ghicit. O fi Ellen Abedinego.

— Da, dânsa e. Şi acum ştiu şi de ce negrul îl urăşte pe chinez. Desigur că el a fost îndemnat de Fu Dan s-o răpească pe fată, dar a fost mişcat, probabil, de frumuseţea ei şi acum vrea s-o ocrotească. Un lucru nu pricep însă: de ce n-a adus-o îndărăt lordului, ci o ascunde aici, în pădure?

— Îţi închipui tu că englezul va crede un singur cuvânt al negrului, când îl va readuce fiica? Nu, va pune îndată să-l aresteze, pentru ca apoi să fie condamnat cu asprime. Şi oare fata n-ar fi apoi mereu în primejdie din partea chinezului răzbunător, care va găsi o altă unealtă ca s-o răpească?

— Dragă Robert – zise Marian râzând – văd că devii un bun detectiv, presupunerile tale sunt cât se poare de drepte. Nu pricep însă de ce negrul nu l-a ucis pe chinez: l-a avut doar în mână de două ori şi puţin de-ar fi strâns mai tare, l-ar fi dat gata pe onorabilul Fu Dan. Marian rămase câteva clipe pe gânduri, apoi urmă: Altfel, părerea ta e întemeiată. Să nădăjduim că negrul ne va lămuri de ce a procedat în felul acesta.

Încă un sfert de ceas mai merserăm printre tufişuri, apoi ajunserăm pe o pe care Marian o cunoştea de pe hartă.

În curând va trebui să trecem o apă îngustă – zise el – şi după ce vom mai străbate câţiva kilometri, vom da de şes. De fapt, nu prea ştiu însă unde putea să fi rămas prietenul nostru negru.

Dar Pinh, minunatul dulău, ne târa neobosit mai departe. Asta însemna că ne aflăm pe drumul cel bun. În curând ajunserăm şi la pârâu, pe care îl trecurăm păşind pe o bârnă lungă, ca nişte adevăraţi echilibrişti.

Când ajunserăm pe ţărmul celălalt, Pinh deveni neliniştit. Adulmeca încoace şi încolo, alerga îndărăt, pornea iar înainte şi deodată se lungi pe labe, schelălăind încetişor.

Pierduse urma, bietul de el.

— Aha! făcu Marian, negrul a mers o bucată de loc prin apă. Să

pornim de-a lungul ţărmului şi-i vom regăsi noi urma.

— Dar se poate s-o fi luat şi în direcţia opusă! îmi dădui eu cu părerea.

— Nu, căci ar fi ajuns la şes şi acolo n-are unde s-o ascundă pe Ellen Abedinego.

— Hm..., poate că ai dreptate. Să mergem, deci, în susul apei.

Timp de vreo jumătate de ceas ne croirăm drum printre crengile aplecate ale mangrovelor, apoi Marian se opri şi arătă spre o spărtură îngustă din tufiş.

— Cred că pe aici a pătruns, zise el.

Pinh pomi înainte, mirosi pământul de jur-împrejur şi mârâind vesel îl trase pe tovarăşul meu în spărtură.

— Vezi! Exclamă el triumfător, tot în sus a luat-o, după cum spu...

Nu-şi sfârşi vorba, căci auzii un foşnet în tufiş, o izbitură, un lătrat înăbuşit al câinelui..., apoi se făcu tăcere.

Fără să stau pe gânduri, pătrunsei în spărtură. Atunci auzii de undeva glasul ce suna ciudat de înăbuşit al lui Marian:

— Fiţi cu băgare de seamă, Robert, prietenul nostru negru a aşezat aici o capcană. Întinde-te la pământ şi târăşte-te înainte cu atenţie.

Acum observai şi eu că îngusta potecă dinaintea mea era presărată cu frunze veştede şi la vreo doi metri depărtare se afla o gaură mare, în acest covor artificial de frunziş. Mă culcai la pământ cât eram de lung, târându-mă cu băgare de seamă şi pipăind fiecare palmă de pământ. Astfel ajunsei la gaură şi putui privi în jos.

Îl văzui pe Marian stând foarte comod pe fundul unei gropi de vreo patru metri adâncime: ţinea câinele în braţe şi-mi făcea „bezele” în sus.

— Nu eşti şi tu de părere, dragă Robert, că ne aflăm acum în apropierea ascunzătorii negrului? Mă-ntrebă el. Altminteri nu şi-ar fi dat osteneala să pună capcana asta. Sunt fericit că n-a împodobit-o cu ţăruşe ascuţite – cum se face de obicei – căci atunci m-ar fi ciuruit. Ia trage-l, te rog, pe câine mai întâi, pe urmă îmi vei arunca puşca ta.

N-a fost deloc uşoară munca, dar după câteva minute cei doi erau lângă mine.

— Groapa o potrivim la loc – zise tovarăşul meu – ca să-şi facă datoria, dacă onorabilul Fu Dan sau una din uneltele sale va avea de gând să ne urmărească.

Partea primejdioasă a potecii avea o lungime de vreo doi metri. O străbăturăm ţinându-ne pe lângă tufişuri, acoperirăm la loc deschizătura şi-l urmarăm pe câine, care alerga acum vesel înainte.

Tufişurile dispărură brusc pe dreapta, în locul lor se ivi o stâncă pleşuvă, iar după vreo sută de metri ne aflarăm în faţa unei

deschizături înguste în stâncă. Pinh vru să intre înăuntru, dar Marian fi opri.

— Aha! făcu el, aici e ascunzătoarea. Îţi aminteşti că domnul comandant van Greve vorbea de o crăpătură adâncă în piatră pe partea de apus, în apropierea staţiunii militare Loknja? Cică ar fi având o lungime de kilometri în inima muntelui. Te pomeneşti că şi aici e o astfel de minune naturală, numai că ar putea deveni primejdios pentru noi să pătrundem înăuntru, deoarece nu ştim ce surprize ne-a pregătit negrul. Sst! Ce să fi fost asta?

Un bubuit îndepărtat cutremură văzduhul; în acelaşi timp se cutremură uşor şi pământul sub picioarele noastre.

— O furtună? întrebai eu şovăind.

— Exclus. S-a prăbuşit vreo stâncă. Dacă vom avea noroc, atunci negrul şi protejata lui vor fi alungaţi afară din ascunzătoare, datorită acestei împrejurări. Să aşteptăm aici.

— Nu, Mariane – mă împotrivii eu – căci nu ştim dacă s-a întors. Şi poate că tata se află într-o situaţie care nu-l îngăduie să iasă singură afară. Trebuie neapărat să pătrundem în peştera din stâncă.

Spunând aceasta, zvârlii sacul din spinare şi dădui să intru în deschizătură. Dar Marian mă împinse în lături, îşi scoase lampa de buzunar şi revolverul şi se strecură în crăpătura îngustă a stâncii. Îl urmai cam supărat, căci aş fi vrut să vin eu cel dintâi în ajutorul Ellenei Abedinego. Dar priveliştea care mi se înfăţişă în lumina lanternei lui Marian mă făcu să amuţesc şi-mi tăie avântul într-o clipă.

Ne aflam într-o încăpere înaltă, boltită, ai cărei pereţi calcaroşi, crăpaţi, găuriţi, erau acoperiţi cu sculpturi primitive în piatră. Liliecii îşi luară zborul şi începură să roiască în jurul capetelor noastre, blocuri uriaşe de stâncă ne închideau adesea drumul şi pe alocuri, observai lămurit rămăşiţe de focuri străvechi, care proveneau, desigur, din vremuri demult apuse. În mine se trezi cercetătorul şi uitând pentru ce venisem acolo, mă aplecai să ridic un ciob pe care-l descoperii în trecere, când răsună din nou bubuitura aceea îndepărtată şi pământul păru că se cutremură iarăşi sub picioarele noastre:

Marian se opri şi se întoarse spre mine. Lampa fi lumină figura din plin şi atunci observai o expresie încordată în trăsăturile sale, cum nu văzusem la el decât atunci când se afla în primejdie de moarte.

Ridică încetişor braţul cu revolverul şi zise răspicat:

— Robert, dacă mergem înainte se poate întâmpla să nu mai ieşim de aici, căci – dacă nu mă-nşel – cutremurul acesta de acum a fost o nouă prăvălire a unui munte în interiorul vulcanului. Urmările ţi le poţi închipui singur. Crăpătura aceasta poate să fie în legătură cu craterul, aşa că un al treilea cutremur ne poate acoperi, sau, în cazul cel mai rău, adică dacă s-ar produce o erupţie a acestui vulcan vechi, nu e exclus să ne trezim în lava fierbinte, care, fireşte, va umple în

primul rând crăpătura asta. Cred că cel mai nimerit lucru e să ne-ntoarcem; negrul o fi observat şi el primejdia şi o fi dus-o într-un loc sigur pe Ellen.

— Mariane – îl răspunsei eu – mai curând cred că biata fată se află singură şi în neputinţa de a se salva. Nu ne rămâne deci altceva decât să pornim înainte. Dacă eşti de altă părere, vei merge singur.

— Ei şi tu acum! Zâmbi bunul meu tovarăş. Fireşte că sunt gata să mă jertfesc, când e vorba de salvat o viaţă de om – o ştii prea bine. Numai că tocmai în cazul acesta trebuie să fim cu mare băgare de seamă, căci va fi primejdios, atât pentru noi, cât şi pentru fată, dacă se află aici, ceea ce nu e încă sigur... Dar – schimbă deodată el vorba – ia te uită aici, vezi urma asta? E a unui picior desculţ, de uriaş şi care nu poate fi decât a misteriosului nostru prieten. Înainte, Robert, înainte! O luă repede la picior şi eu îl urmai de aproape. Peştera cea uriaşă era pe sfârşite şi o crăpătură îngustă în stânca de calcar ne arăta drumul înainte. Marian şovăi o clipă, apoi însă pătrunse cu hotărâre înăuntru.

Priveliştea se schimbase acum. Pereţii stâncoşi închideau gangul scurt şi foarte îngust şi capetele ne erau ameninţate de vârfurile ascuţite ale stalactitelor ce atârnau de sus.

Mă înfiorai, întrebându-mă dacă e cu putinţă ca negrul să fi adus o fată frumoasă şi fragedă în peştera aceasta grozavă.

Tocmai voiam să-i spun lui Marian că nu avea nici un rost să mergem mai departe, când prietenul meu se poticni de unul din numeroasele blocuri de stâncă din cale şi scăpă lampa care se sparse de perete.

— S-a dus pe apa sâmbetei! Exclamă Marian râzând cu ciudă. Mi-am scrântit piciorul şi de lampă nu mă mai pot folosi. Ah! M-am înţepenit aici printre sfărâmăturile astea de piatră... ia aprinde odată lampa aia a ta, omule! Sfărâmăturile astea te taie ca un cuţit.

— Îmi pare rău, Marian, dar lampa e în sacul pe care l-am lăsat afară, răspunsei eu cu amărăciune.

— În cazul acesta, stăm cum nu se poate mai bine! Mormăi tovarăşul meu. Ia să căutăm să ieşim de-aici pe dibuite, căci fără lumină nu facem nici o treabă. Aşa! A dat Dumnezeu de m-am ridicat pe picioare. Acum să-ncerc să ajung lângă tine. A! Uite că te-am găsit! Înainte!

Pipăind pereţii, păşeam printr-un întuneric de iad şi după ce am ieşit din gangul acela îngust, am trecut ca vai de lume prin peştera cea mare, presărată cu bolovani la tot pasul.

De bine, de rău înaintam însă şi strigai plin de curaj la Marian, care mă ţinea de brâu, păşind în urma mea:

— Să ştii c-o s-o scoatem la capăt, băiete!

Atunci se auzi o nouă bubuitură în munte, de data asta şi mai puternică şi mai prelungă. Pământul se cutremură atât de tare, încât

ne pierdurăm echilibrul.

— Un cutremur, Mariane! Strigai îngrozit. Gangul se va prăbuşi. Biata Ellen Abedinego!

Dar un cutremur de pământ n-ar fi fost atât de rău. Avurăm deodată impresia că ne aflăm în iad. Aerul fu umplut de-un abur usturător şi înecăcios de pucioasă, fără să putem zări ieşirea salvatoare.

Aburul ucigător ne umplu plămânii, o tuse chinuitoare ne sfârşi puterile, lacrimile ne dădură în ochi, gândurile ni se încâlciră...

Începui să mă clatin, mă poticnii, căzui greoi la pământ şi simţii o izbitură.

— Robert..., mai auzii eu, apoi îmi pierdui cunoştinţa.

Totuşi, îmi mai dădui seama că o talpă grea mă lovi în piept, auzii un strigăt înăbuşit, paşi grăbiţi şi aproape de tot, gemete de durere. Visai apoi că o mână aspră mă apucă de braţ, târându-mă peste dărâmăturile ascuţite. Snopi de scântei îmi orbeau ochii, mă simţeam zburând şi coborând într-un adânc moale... apoi nimic.

Când mi-am revenit, aproape nu-mi venea să cred că deasupra mea zâmbea cerul luminos. Şi când ridicai capul, mă văzui în mijlocul unui tufiş de bambuşi, iar lângă mine se afla Marian, care tocmai deschisese şi el ochii, privindu-mă lung.

În aceeaşi clipă, ne ridicarăm. În faţa noastră, la numai câţiva metri, se înălţa spre cer peretele stâncos al vulcanului Sejawa. O crăpătură se căsca în peretele prin care pătrunsesem noi şi dintr-însa răbufneau nori groşi de aburi gălbui, care se ridicau încetişor, învăluind creştetul muntelui în ceaţă.

Aşadar, n-a fost un vis, ne-am aflat chiar în interiorul muntelui, unde am fost surprinşi de erupţie şi salvaţi în chip misterios.

— Robert – zise Marian cu glasul slab – negrul cel uriaş e salvatorul nostru. Numai el era în stare să ne scape de la o moarte sigură».

....

— Şi acum, dragă George, îşi încheie doctorul Bertram povestirea, urmarea aventurii noastre ţi-o voi povesti cu alt prilej. Pentru azi e de ajuns!

Aventurile submarinului Dox 039

Hans Warren

I.
O CRIMĂ ÎN LARGUL MĂRII.

— DRAGĂ CAPITANE, vezi punctul acela întunecat spre nord-vest? întrebă lordul Clive. Se zăreşte cam nelămurit pentru că soarele care se înalţă pe cer face să sclipească apa. Farrow privi cu încordare prin ocheanul său puternic, dar trecu cam mult timp până să descopere punctuleţul asupra căruia îi atrăsese atenţia lordul, pe urmă îi zise:

— Dragul meu Clive, noi avem de gând să ne îndreptăm doar spre apus, ce ne pasă de ceea ce vedem venind de la răsărit? Poate să fie un kanu al vreunui băştinaş, care se duce la vreo insulă vecină. Voi da acum comanda de plecare.

Peste noapte, submarinul stătuse în golful liniştit al unei insule singuratice. Luaseră apă şi fructe proaspete, iar acum urmau să-şi continue călătoria spre apus, către „Insula Odihnei”.

Şi iată că lordul Clive, care ţinea atât de mult să ia parte la o aventură „adevărată” în tovărăşia echipajului „Dox”-ului, descoperise punctul acesta la răsărit.

Era posibil să nu fie decât un băştinaş de ispravă, care se ducea cu treburi la o insulă învecinată, dar lordul ardea de dorinţa de a i se „întâmpla” ceva şi asta îl făcu să bănuiască şi aici vreo taină misterioasă, căreia voia să-i dea de rost. De aceea şi zise:

— Dragă căpitane, n-are nici o importanţă dacă vom pleca cu zece minute mai târziu, în vremea asta însă, punctul acela se va apropia atât de mult, încât îl vom putea deosebi lămurit. Te rog să mai aşteptăm niţeluş.

— Fie, îţi voi face plăcerea, răspunse Farrow zâmbind. Dar nu prea cred că vei descoperi cine ştie ce mare lucru. Cei mult ni se poate întâmpla să fim descoperiţi de vreun băştinaş, care va anunţa imediat autorităţile cele mai apropiate de prezenţa noastră. Şi asta ne-ar vârî într-o „mică” aventură, ca să mă folosesc de expresia lui George.

— Dragă căpitane, eu cred că intervenţia mea pe lângă guvernul englez va avea cu siguranţă succes, zise lordul. Nu e exclus să primeşti foarte curând o radiogramă în sensul acesta.

Făcu o pauză, în timpul căreia privi din nou cu atenţie prin ochean spre punctul îndepărtat, apoi adăugă:

— Hm..., pare să fie un kanu gol, mânat încoace de vânt. Nu văd nici un vâslaş într-unsul. Dar se poate, de asemenea, ca omul din barcă să fie culcat, după ce a călătorit o noapte întreagă.

— Un kanu gol, zici? Asta ar fi cam ciudat! făcu Farrow. Atunci trebuie să se afle de multă vreme pe apă, căci cea mai apropiată insulă spre răsărit se află la vreo sută de kilometri. Pe de altă parte, în regiunea asta e o mare circulaţie de kanu-uri şi nu pricep cum n-a fost

încă descoperită barca asta goală. Chestia a început să mă intereseze şi voi porni spre kanu-ul acesta.

— Minunat, minunat! Strigă cu însufleţire lordul. La ultima aventură pe insulă, cu francezul acela, din nenorocire, n-am putut lua parte, căci pietrele aruncate de sălbatici m-au scos din luptă.

— Eu te-aş sfătui să nu doreşti prea mult să mai întâmpinăm vreo nouă aventura, zise Farrow. Am avut destule în vremea din urmă. Oamenii mei au nevoie de o odihnă mai lungă, după atâtea prin câte au trecut.

— Dar George al d-tale îmi povestea că marinarii de pe submarin încep să se plictisească după două, trei zile de odihnă – răspunse lordul râzând.

— Aşa e, dar eu, personal, aş dori să ajungem cât mai curând la ascunzătoarea noastră. Pe lângă toate celelalte, am şi răspunderea pentru camarazii care au rămas acolo de pază. Cu siguranţă că sunt îngrijoraţi de soarta noastră, ceea ce e explicabil: dacă ni se întâmplă ceva, dacă am fi scufundaţi, ei ar fi condamnaţi să-şi petreacă toată viaţa acolo, deoarece numai întâmplător ar putea fi descoperiţi de vreun avion în trecere pe deasupra insulei.

— N-au staţie de radiotelegrafie?

— Ba da, însă eu sunt încredinţat că vor aştepta ani de-a rândul, nădăjduind în reîntoarcerea noastră. Îţi închipui ce viaţă ar fi asta pentru ei! Pe de o parte, ar şti că e de ajuns să transmită o radiogramă ca să se întoarcă în sânul civilizaţiei, iar, pe de altă parte, vor nădăjdui mereu în înapoierea camarazilor. Vezi, dragul meu lord, de aceea nu prea îmi place să rămân mult timp departe de ei. Să sperăm însă că acum vom da numai de un kanu gol, apoi pornim cu toată viteza spre apus.

Farrow dădu comanda de plecare. Submarinul merse câţiva metri îndărăt, făcu un viraj, apoi, la o nouă comandă, elicea se-nvârti iarăşi înainte şi minunatul vas porni cu viteză spre nord-est, îndreptându-se către kanu-ul ce părea părăsit.

Lordul Clive privea mereu prin ochean spre punctul ce se apropia necontenit şi deodată strigă agitat:

— Dragă căpitane, ia priveşte şi d-ta zugrăveala aia ciudată, într-o culoare ţipătoare, de la prora kanu-ului. Arată aproape la fel ca un ochi de balaur de la joncile chinezeşti. Ciudat de tot!

Farrow privi şi el prin ochean la misterioasa zugrăveală, pe care n-o mai întâlnise prin ţinuturile astea, cu deosebire la kanu-uri de-ale băştinaşilor.

— Da, da, e cât se poate de ciudat! Făcu el dus pe gânduri. Ce-o fi însemnând asta? Eu cunosc numai zugrăvelile în alb şi negru, cu care obişnuiesc să-şi împodobească kanu-urile lor băştinaşii îndepărtatelor insule Solomon, dar o zugrăveală ca asta n-am văzut

încă. Şi cred că aici găsim şi explicaţia că acest kanu gol a putut străbate atâta drum fără să fie oprit. Băştinaşii sunt foarte superstiţioşi de felul lor şi probabil că semnele alea i-or fi speriat.

— Aha, aşa trebuie să fie! Probabil că vreun individ viclean şi-a mâzgălit kanu-ul cu zugrăvelile acelea, ca să-l facă tabu, adică de neatins. De altfel, e un kanu frumuşel şi trainic. O astfel de construcţie n-am întâlnit încă în partea asta a Pacificului şi eu am umblat pe aici, slavă Domnului!

— Nici eu n-am văzut încă ceva asemănător, zise căpitanul surprins. Nu-i lucru tocmai curat la mijloc. Poate că dorul d-tale după vreo aventură frumoasă se va îndeplini curând, dragul meu lord.

— Atunci să ştii că sunt un om cu noroc, răspunse englezul vesel, în orice caz, vom intra în stăpânirea unui kanu foarte interesant, pe care nu ne va împiedica nimeni să-l luăm.

— Da, e destul de mic, zise Farrow, ca să-l putem aduce pe punte. Ciudat e şi faptul că un om se foloseşte de o barcă atât de şubredă, mai ales prin ţinutul acesta, unde furtunile se stârnesc pe neaşteptate. Ar fi foarte interesant să dezlegăm enigma acestui kanu.

— În sfârşit, bine că te văd şi pe d-ta prinzând gust, zise lordul Clive vesel. Acum sunt sigur că dorinţa mea se va împlini. Ne înapoiem spre răsărit, până dăm de insula de pe care poate să fi fost împins kanu-ul.

— Hm..., a adevărat că am prins puţin gust – răspunse căpitanul – dar prea mult nu mă trage inima, căci asta înseamnă iarăşi o pierdere de cel puţin două zile. Şi tovarăşii de acasă vor deveni nerăbdători...

— Nu face nimic, ei sunt obişnuiţi cu aşteptarea. Dar nu crezi oare că sunt informaţi prin radiograme de aventurile d-tale şi ştiu exact unde te afli?

— Uite, vezi, la asta nu m-am gândit, răspunse Farrow. Desigur că prind şi ei transmisiunile marilor gazete şi ale vaselor de război.

— Atunci au prins şi radiograma mea adresată guvernului englez şi ştiu că te afli acum pe lângă Samoa.

— Te pricepi d-ta să-mi întărâţi curiozitatea, zise Farrow râzând. Acum mă interesează într-adevăr sa cunosc poporul care construieşte kanu-uri atât de ciudate. Oho! exclamă el mirat, privind din nou prin ocheanul său cel puternic – pare-se că se află un om în kanu. Vezi o mână mică, atârnând peste marginea bărcii?

— Da, încuviinţă Clive. Aşa este, dragă căpitane, vezi că tot am făcut eu bine să te îndemn încoace? Prin asta, vom salva probabil o viaţă omenească. Dar bănuiesc că insula de unde a venit omul acesta se află foarte departe, spre răsărit. Desigur că a adormit din cauza oboselii sau a foamei, după ce va fi vâslit poate zile întregi. Ai fi dispus să mergi cu submarinul atât de departe?

— Nu ştiu încă nici eu ce să zic, răspunse Farrow. În primul rând însă, îl vom descoase pe individ. Sunt încredinţat că doctorul Bertram cunoaşte limba lui.

Submarinul se apropie încetişor de kanu. Petre urcă îndată pe punte, înarmat cu o cange lungă, ca să tragă barca spre ei. George veni şi el sus, curios să dea de rostul acestei taine.

Căpitanul cârmi cu mare îndemânare submarinul spre kanu, Uriaşul se folosi şi el cu dibăcie de cange şi după câteva minute ciudatul kanu se afla lângă „Dox".

De-abia se aplecă însă George peste parapetul vasului, că se şi dădu îndărăt scoţând o uşoară exclamaţie. Apoi se apropie de turn şi strigă:

— Tată, în kanu e o tânără fata!

Farrow, lordul Clive şi doctorul Bertram – care fusese înştiinţat în vremea asta – săriră imediat pe punte şi alergară spre parapet. Petre se şi aplecase şi ridică trupul tinerei băştinaşe, care părea să fie un copil încă. O aşeză cu băgare de seama pe punte şi doctorul se apleca imediat peste ea.

Era o fată frumoasă, subţirică, cu pielea de un cafeniu deschis, mult mai deschisă decât o au băştinaşii de prin ţinuturile Pacificului. Trăsăturile chipului ei se deosebeau şi ele de ale polinezienilor.

Era acoperită numai cu un şorţ împletit din fire de iarbă şi nu avea nici un fel de podoabă, după cum poartă de obicei tinerele fete de prin partea locului. Părea cufundată într-un leşin adânc şi după ce o examină câtva timp, doctorul Bertram zise:

— E foarte ciudat... Tânăra fată trebuie să fie în nesimţire de cel puţin douăzeci şi patru de ore: a fost, aşadar, aşezată în kanu în starea asta, apoi lăsată în voia valurilor. Petre, adu-o în cabina mea, voi încerca s-o readuc la viaţă. Veniţi şi dv., domnilor, cred c-o voi putea trezi curând, cu ajutorul câtorva injecţii.

Uriaşul coborî scăriţa turnului, cu tânăra fată în braţe şi o duse în cabina-infirmerie. O aşeză pe măsuţa îngustă, doctorul căută printre sticluţele sale şi zise:

— Petre, acum trebuie să te îngrijeşti de o ceaşcă cu supă întăritoare. Biata fată va fi flămândă ca un lup. Aşa, ia să vedem ce-i cu ea!

Umplu o seringă mică şi-i făcu o injecţie în braţul stâng, apoi privi cu încordare la faţa ei şi dădu din cap:

— Mi-am închipuit eu – zise el satisfăcut – mititica a fost ameţită cu sucul unui anumit fruct sălbatic. Dacă mai rămânea în starea asta douăzeci şi patru de ore, ar fi murit. Acum însă peste puţin timp se va trezi. E o otravă asemănătoare cu aceea de care se folosesc indienii din America de Sud pentru săgeţile lor – paralizează nervii motrici. Sunt convins că fata aude şi simte totul, dar nu se poate mişca deloc. E o moarte grozavă.

— Cine să fi făptuit crima asta? întrebă lordul Clive îndârjit. Fata e atât de frumoasă, cum rar se întâlneşte printre băştinaşe.

— Pare să fie o corcitură – zise doctorul – are pielea foarte deschisă, iar chipul ei are trăsături caucaziene.

— Ah, deschide ochii! exclamă George, care privise cu interes la fată. Are ochii albaştri.

— Aha! Acum pricep eu de ce tovarăşii ei de trib n-au vrut să aibă nimic de-a face cu dânsa – zise lordul. Le-o fi părut suspectă biata fată.

Sprijinită de Bertram, fata se ridică pe jumătate şi privi rătăcită în jur. În aceeaşi clipă intră Petre cu supa şi doctorul duse ceaşca la buzele fetei. Ea bău până la fund lichidul întăritor, privind cu recunoştinţă la binefăcătorul ei. Apoi, spre uimirea celor de faţă, zise într-o engleză fără cusur:

— Vă mulţumesc, domnilor, m-aţi salvat de la o moarte grozavă. Am priceput tot ce aţi vorbit, e tocmai aşa cum aţi spus: sucul boabelor de luga omoară încet, dar sigur. Oh! Ce se va întâmpla acum? La tribul meu nu mă pot înapoia, căci m-ar ucide îndată. Loada – „Alba", cum e numită – mă urăşte.

— Ce-ai spus? O albă trăieşte în mijlocul tribului d-tale şi are o putere atât de mare? întrebă Farrow înmărmurit. Cum se poate asta?

— Loada are pielea mai deschisă decât a mea, tatăl nostru a fost un mare bărbat alb, după cum ni s-a spus. El a murit pe insulă, mormântul său este însă locuit de duhuri rele. Mama noastră ne-a învăţat limba străină, ea a fost singura fiică a căpeteniei şi după moartea tatălui ei, a condus tribul mai departe. Când a murit ea, tribul a vrut să mă facă pe mine căpetenie, pentru că ochii mei sunt altfel decât ai celorlalţi tovarăşi de trib. Loada are ochi negri, deşi pielea ei e mai albă decât a mea. Ea m-a dus ia mormântul tatălui meu şi a spus poporului că aş fi adus acolo duhurile rele. Bătrânii au hotărât moartea mea, iar Loada, sora mea, mi-a dat sucul otrăvitor.

Fata tăcu şi lăsă capul în jos. Marinarii observară că plângea încetişor.

— Cum te cheamă? întrebă căpitanul.

Ea îşi şterse ochii cu palma, suspină şi răspunse cu glas slab:

— Mă numesc Matra.

Câteva clipe domni tăcerea, apoi lordul întrebă:

— Ce facem acum? Mergem la insula aceea şi o tragem la răspundere pe Loada? Dacă poporul a vrut-o pe Matra ca stăpână, aşa trebuie să se şi întâmple.

— Mă vor ucide, repetă fata, căci în jurul meu plutesc duhurile rele. După cum le-a spus Loada.

— De asta să nu-ţi fie teamă! zise lordul. Doctorul nostru se pricepe să îndepărteze duhurile. Ba el le va preface chiar din rele în

bune. Loada îşi va primi însă pedeapsa, fii pe pace! Ce părere aveţi dv., domnilor?

— Eu sunt pentru, răspunse George imediat. Matra trebuie să-şi ia locul pe care i-l oferă tribul. O vom scoate noi la capăt cu Loada aceea.

— Sunt şi eu de părerea voastră – zise Farrow – dar totul atârnă de Matra. Trebuie să ne conformăm dorinţelor ei.

— Eu... nu ştiu ce să zic! răspunse fata şovăind. Aveţi de gând s-o pedepsiţi cu asprime pe Loada?

— Chestia asta o vom lăsa în seama bătrânilor tribului sau a d-tale, zise Farrow. Nu trebuie să uiţi cum s-a purtat ea faţă de d-ta. Nu e neapărată nevoie să-i plăteşti la fel cum ţi-a făcut ea, cred că e de ajuns daca va fi izgonită de pe insulă.

— Da, răspunse Matra, voi încerca să-i conving pe bătrânii tribului să facă aşa. Nu vreau să fie omorâtă, deşi ea nu s-a dat în lături să scape de mine. E sora mea...

— Bine. Plecăm spre insulă şi vom orândui lucrurile cum se cuvine, hotărî căpitanul. Pe mine mă interesează. În primul rând, să aflu ce taine sunt legate de mormântul tatălui d-tale. Te pomeneşti că descoperim lucruri interesante.

— Sora mea ştie mai mult în privinţa asta, ea a stat la căpătâiul mamei până în ultimele clipe şi a aflat taina. Dar ea a lăsat numai să se înţeleagă că acolo ar exista mari taine şi în acelaşi timp a vorbit de duhurile rele.

— Atunci când ai fost la mormânt, n-ai observat nimic suspect? întrebă Farrow.

— Nu. Tata e îngropat într-o peşteră, închisă cu un bloc mare de stâncă. în mijlocul insulei, în desiş, se află un morman de stânci dărâmate. Locul acela era ocolit de toţi, întotdeauna. Se spune că numai tata mergea adesea acolo.

— Aha! Aşadar el a descoperit taina şi a încredinţat-o mamei d-tale, îşi dădu cu părerea Farrow. Dar sora d-tale voia s-o păstreze numai pentru ea şi de aceea a căutat să te înlăture din cale. Te pomeneşti că de aici ţi se trage norocul.

— M-am simţit foarte fericită pe insulă printre semenii mei, zise Matra cu tristeţe. Eram logodită cu un tânăr războinic, Tolo. Nici nu doream altă viaţă. Dar sora mea nu se simţea ca făcând parte din poporul nostru şi susţinea mereu că ea este o albă.

— Şi totuşi ţinea să devină căpetenie, zise Farrow. E ceva nelămurit în chestia asta. Cui îi aparţine insula, de fapt?

— Aparţine mamei mele, iar după moartea ei a devenit proprietatea mea şi a Loadei.

— Nici un guvern străin nu s-a interesat de insulă?

— Tata vorbea uneori despre Noua Zeelandă.

— Aha! Acum pricep cum stau lucrurile, zise căpitanul. Deocamdată, vezi de te însănătoşeşte, Matra, cu ajutorul doctorului nostru, iar în vremea asta eu mă voi îndrepta cu submarinul înainte spre răsărit.

— O zi şi o noapte am plutit pe valuri – murmură Matra. Nimeni n-a cutezat să se apropie de kanu-ul meu, căci avea zugrăvit pe el ochiul duhului rău.

— Asta e foarte interesant! făcu Bertram. Probabil că şi pe alte insule e răspândit obiceiul de a scăpa în felul acesta de tovarăşii de trib neplăcuţi?

— Tribul nostru e mare şi vin băştinaşi şi de pe alte insule să ne aducă tribut, răspunse Matra cu mândrie. Ei ştiu asta şi se feresc de orice kanu pe prora căruia e zugrăvit ochiul duhului rău.

— Foarte interesant! exclamă doctorul. Vrei să-mi dăruieşti mie kanu-ul cu care ai venit? Eu sunt colecţionar de astfel de obiecte.

— De vreme ce l-ai găsit, îţi aparţine, răspunse Matra simplu.

II.
PE INSULA BALONDOŞILOR.

DOCTORUL BERTRAM ÎI MAI DĂDU O CEAŞCĂ cu supă întăritoare şi-i ceru fetei să se culce în hamacul din cabină, după care bărbaţii părăsiră încăperea şi Matra căzu într-un somn adânc.

Petre şi Kara tocmai erau ocupaţi să aducă pe punte kanu-ul. După dorinţa doctorului, luntrea fu transportată în magazia cu torpile, unde nu încurca locul, căci aceste explozibile erau foarte rar folosite.

Când doctorul urcă iar pe punte, îi găsi discutând pe Farrow, George şi Clive.

— Dragă Bertram, e interesantă de tot băştinaşa asta – zise căpitanul. Păcat de ea însă. E foarte inteligentă, totuşi preferă să trăiască printre sălbatici, decât în sânul civilizaţiei. Cu sora ei, lucrurile stau dimpotrivă.

— Eu cred că Matra are dreptate, răspunse doctorul. Printre albi nu s-ar bucura de prea mult respect. A fi o corcitură e tot ce poate fi mai rău pentru o biată fiinţă ca ea. Se spune îndeobşte că numai însuşirile rele ale celor doi părinţi se transmit acestui soi de urmaşi. Aşa pare să fie cu Loada, pe când Matra pare să facă excepţie. Trebuie s-o ajutăm neapărat, ca să-şi recapete stăpânirea şi pe Tolo al ei. Cel mai bun lucru cred c-ar fi s-o luăm pe Loada cu noi şi s-o lăsăm pe vreo insulă, unde va găsi civilizaţia după care jinduieşte. Asta ar fi cea mai potrivită pedeapsă pentru ea, căci îşi va da seama ce a pierdut, atunci când albii o vor privi cu dispreţul ce-l au pentru corcituri. Ce părere ai d-ta, dragă căpitane?

— Da, ideea nu e rea, încuviinţă Farrow. Cred că şi Matra se va

învoi, iar Loada ne va fi recunoscătoare când îi vom propune s-o ducem printre oameni civilizaţi.

— Doctore, am uitat ceva, interveni lordul. Nici n-am întrebat-o cum se numeşte tribul căruia îi aparţin aceste surori ciudate.

— Ai dreptate. Cred însă că Matra se va trezi după câteva ceasuri. Ai făcut socoteala, dragă căpitane, cam când vom ajunge pe insulă?

— Cred că în cursul zilei, răspunse Farrow.

— Aha! Uite că se şi ivesc la orizont nişte insule – zise Bertram – poate că printre ele se află şi aceea căutată de noi.

Un şir de puncte se vedea în zare. Când submarinul se apropie, se dovedi că ele erau un brâu de insule mici, nu prea bogate în vegetaţie.

— Nu par să fie astea, spuse Farrow. După cât mi se pare, nici nu-s locuite. Avem însă timp; ne putem apropia să le privim mai de aproape.

— Da, da, căpitane! Exclamă lordul cu însufleţire. Poate că descoperim ceva interesant pe-acolo. Aş avea impresia că sunt un elev de şcoală, care-şi foloseşte vacanţa de vară pornind în călătorii de descoperiri.

— Bine ai spus! făcu Farrow. Şi eu sunt la fel, orice lucru nou mă interesează. Cred însă că aici nu vom face nici o descoperire.

— Nu se ştie – răspunse Clive – în ce mă priveşte, aş vrea să debarc pe una din insule.

— Plăcerea asta ţi-o pot satisface, zise Farrow. Ne vom apropia de cea mai mare dintre ele.

Cu cât submarinul înainta, cu atât se vedea mai lămurit că insulele sunt nelocuite. Nu era nici un pom fructifer, nici un palmier, ci numai arbori mărunţi.

— Mai crezi şi acum că e ceva de descoperit aici? îl întrebă căpitanul pe lord. Părerea mea e că nu vei da nici măcar peste vreo speţă nouă de gândaci sau fluturi.

— Asta nici nu m-ar interesa, răspunse englezul. Eu caut doar aventuri în toată regula.

— Bine, hai să-ţi fac plăcerea, zise căpitanul. Văd colo în faţa noastră un golf adânc, ale cărui maluri par să coboare de-a dreptul în apă. Mă pot apropia de ţărm, iar d-ta vei avea putinţa să sari de pe puntea vasului pe plaja îngustă.

Farrow cârmi spre golful pe care-l zărise. Lordul Clive îşi luă repede din cabina sa o puşcă „Mauser”, în sinea lui fiind aproape convins că va da în desiş peste vreun tigru, pe care intenţiona să-l vâneze.

— Tată, îmi dai voie şi mie să merg pe uscat? se rugă George. Vreau să văd dacă nu găsesc vreo insectă interesantă pentru colecţia doctorului. Nu par să fie primejdioase locurile pe aici şi apoi îmi iau revolverele şi pumnalul cu mine.

— Hai, du-te, încuviinţă căpitanul. Poate că găsiţi, într-adevăr, ceva interesant pe insulă.

Cârmind cu dibăcie, Farrow lipi vasul de ţărmul stâncii de corali, din care era formată insula.

Lordul Clive sări cel dintâi pe ţărm. Fără să se sinchisească de George, el se îndreptă spre o spărtură largă în desiş.

Tânărul însă se opri în faţa tufişurilor. Ţinea mult să prindă vreun gândac necunoscut de ei, pentru doctorul Bertram, pe care-l îndrăgise şi mai mult de când îi făgăduise să-i povestească mereu din aventurile sale din tinereţe. George avea întotdeauna la el o sticluţă cu alcool, pentru scopul de mai sus.

Căută cu băgare de seamă prin tufiş, fără să dea de vreo gânganie. Păşi încetişor spre tufişul învecinat şi găsi un gândăcel colorat, pe care-l vâri imediat în sticlă.

Tot căutând alţii la fel, i să păru că zăreşte unul sub crengi, se aplecă să-l ridice, dar se opri încremenit.

Printre ramurile de jos ale tufişului des ieşea la iveală o mână cafenie, cu degetele încovoiate... Mâna aceasta părea să fie a unui om leşinat, sau a unui mort şi George îşi dădu seama de asta la prima vedere. Aşadar, insula era locuită şi era chiar foarte primejdioasă, judecând după ceea ce vedea. George vârî repede sticluţa în buzunar şi apucă încetişor mâna misterioasă. Era ţeapănă, deci omul era mort şi încă de câteva ceasuri.

Tânărul se ridică repede, căci voia să-l prevină pe lord, care pornise în desiş. Se putea întâmpla să cadă în mâinile vreunui trib sălbatic, care-l va ucide imediat.

Alergă spre spărtura prin care dispăruse Clive, făcu semne îndărăt spre submarin, apoi o luă înainte. Atunci auzi un ţipăt scurt şi întrerupt, un ţipăt de groază.

Fără să stea mult pe gânduri, o porni în goană pe poteca îngustă, presărată cu pietre. Ţipătul se auzise la o depărtare de vreo cincizeci de metri şi George străbătu distanţa aceasta în câteva clipe.

Apoi rămase încremenit locului, căci i se înfăţişă o privelişte grozavă. în faţa lui se ivise o potecă îngustă, care ducea printre nişte stânci de înălţimea unui om. Lordul stătea ţeapăn şi nemişcat de partea dreaptă a acestui defileu, cu spatele lipit de stâncă.

Înaintea lui se legăna însă un şarpe uriaş, de culoare verzuie, care-şi ridicase partea superioară a trupului până la nivelul feţei lui. Fără să vrea, George se gândi la grozava „naja bungarus”, cobra Indiei, cel mai mare dintre toţi şerpii veninoşi.

Lordul găsise aşadar ceva nou, interesant – un soi necunoscut al acestor şerpi primejdioşi. Însă felul cum făcuse această descoperire, desigur că nu era prea plăcut pentru el.

Veninoasa târâtoare aproape se lipise de faţa lui, iar muşcătura ei

ar fi însemnat o moarte sigură. Nici intervenţia doctorului n-ar fi fost de vreun folos, căci o muşcătură în obraz aduce sfârşitul, dat fiind că aici nu se poate întrerupe circulaţia sângelui.

În graba lui, George înaintase atât de mult, încât el însuşi era acum în cea mai mare primejdie. Dacă şarpele şi-ar fi întors capul, i-ar fi înfipt colţii în carne înainte ca el să fi putut să se apere, fugind sau trăgând arma de la brâu.

Trebui să facă o sforţare ca să se dezmeticească din încremenirea care-l cuprinsese. Şi în vremea asta. Lordul îi arunca priviri rugătoare, să-i vină în ajutor; căci bietul englez nu trebuia să mişte nici măcar un deget, deoarece reptila înfuriată s-ar fi năpustit atunci asupra lui şi i-ar fi înfipt colţii veninoşi în obraz.

George chibzui cu iuţeala fulgerului. Trebuia să-şi smulgă revolverul de la brâu şi în aceeaşi clipă să şi tragă. Nu-i era îngăduit să piardă vremea pentru a ţinti, iar glonţul trebuia să nimerească dintr-odată capul şarpelui şi să-l zdrobească imediat.

Aşa şi făcu. Împuşcătura nimeri şarpele în ceafă, îl zvârli cât colo şi în vreme ce Clive sări şi el în lături, reptila groasă cât braţul se zvârcoli în spasmele morţii pe pământul stâncos.

— Dragă domnule George, mi-ai salvat viaţa – zise lordul cu căldură. Asta n-o voi uita niciodată. Ştiu că eşti prea modest ca să primeşti mulţumiri, dar voi găsi eu un mijloc să mă plătesc. Până atunci, dă-mi voie să-ţi strâng mâna.

— Dar bine, domnule Clive – răspunse George stingherit – n-am făcut decât ceea ce trebuia să fac. Şi dumneata în locul meu ai fi procedat la fel. Acum să părăsim mai bine insula, care pare să fie foarte primejdioasă. Cred că şi mortul pe care l-am găsit pe plajă, printre tufe, a căzut şi el victima unui şarpe dintr-aceştia.

— Aş vrea să iau reptila ucisă cu mine, zise lordul. Poate că-i facem cu asta o bucurie doctorului.

George, care ţinea încă în mână revolverul cu care omorâse şarpele, îi dădu deodată brânci lordului şi nu lipsi mult ca bietul englez să nu cadă grămadă. în clipa următoare, se auzi iarăşi o detunătură, glonţul zbură atât de repede, aproape pe deasupra capului lordului, încât acesta se cutremură, apoi văzu alunecându-i pe dinaintea ochilor o frânghie colorată, care căzu la pământ, unde începu să se zvârcolească în ţărână.

Clive sări din nou în lături, galben la faţă ca un mort. Era un al doilea exemplar al aceluiaşi soi de reptilă.

— A ieşit din crăpătura aceea din stâncă – zise George calm. L-am văzut întâmplător, tocmai când voiam să vâr revolverul la loc. De aceea ţi-am dat brânci; până s-apuc eu să strig, ar fi fost prea târziu. Înainte de a fi putut sări în lături, şarpele te-ar fi înhăţat. Acum îi putem duce doctorului două exemplare, adică o pereche.

— Dragă George – zise lordul mişcat – mi-ai salvat viaţa pentru a doua oară. Îţi dau cuvântul meu de lord că nu voi uita asta niciodată. Dar hai să plecăm, căci nu prea suntem în siguranţă aici. Cine ştie câţi şerpi or mai fi stând ascunşii Să mergem!

George legă repede şerpii ucişi cu câte o sfoară groasă, apoi, împreună cu Clive, târî după ei reptilele. După câteva minute de mers. Ajunseră pe plajă. Acolo dădură de căpitan, de doctorul Bertram, Petre şi alţi camarazi adunaţi în jurul cadavrului băştinaşului, pe care-l scoseseră din tufiş. Ei nu auziseră cele două împuşcături trase de George, căci stâncile şi desişul înăbuşiseră ecoul lor.

— Părerea mea e că numai un şarpe enorm l-a ucis pe omul acesta – îl auzi George pe doctor spunând. S-a mai putut ascunde în tufiş, apoi l-a ajuns moartea.

— Nu cumva vei fi vrând să susţii că există pe aici şerpi atât de mari, încât să poată muşca pe un om în ceafă? Întrebă căpitanul, la priveşte numai cât de îndepărtaţi trebuie să fi stat unul de altul presupuşii colţi veninoşi. Dar dacă o fi într-adevăr cum zici d-ta, atunci trebuie să luăm repede urma lui George şi a lordului, căci ar însemna că sunt în mare primejdie. Repede la...

— Nu mai e nevoie – zise George în aceeaşi clipă. Reptilele au şi fost răpuse. Dar lordul era cât pe-aci să le cadă victimă.

Doctorul se repezi imediat la cele două târâtoare şi le examină cu băgare de seamă, pe urmă zise:

— Pare să fie vorba într-adevăr de o varietate a lui „naja bungarus”. E o descoperire de cea mai mare însemnătate pentru ştiinţă. Dragă căpitane, trebuie să stabilim poziţia exactă a insulei, căci aş vrea să comunic prin radio societăţilor zoologice din Australia locul unde au fost găsite reptilele. Sunt încredinţat că se va trimite o expediţie ştiinţifică, pentru a se căuta aici şerpi.

— Îţi voi îndeplini dorinţa, doctore, răspunse Farrow. Cred însă că ăştia doi n-au fost singurele exemplare existente în insulă. Căci dac-ar fi aşa, te-ai cam face de râs, dragul meu.

— Ba deloc, deoarece lordul Clive poate confirma că n-a lipsit mult să fie muşcat de aceste reptile uriaşe. Afară de asta, fireşte că le voi fotografia.

— Pentru mine e mai interesant să aflu cum a ajuns băştinaşul acesta pe insulă, zise Farrow. Să-l fotografiem şi pe el, apoi să-l îngropăm cum se cuvine.

Propunerea căpitanului fu repede dusă la îndeplinire, apoi se întoarseră cu toţii pe submarin. Bertram îl rugă pe lord să-i istorisească cum se petrecuseră lucrurile şi englezul răspunse:

— Am intrat pe poteca stâncoasă fără să mă sinchisesc de nimic. Deodată, am văzut la stânga mea un ghemotoc multicolor care zăcea la pământ. L-am atins cu ţeava puştii... şi în clipa următoare, m-am şi

lipit de peretele de stâncă, îngrozit, căci trupul enorm al reptilei ţâşnise în sus, spre mine. Restul l-a făcut domnul George al d-voastră... Vă rog să mă credeţi că au fost clipe foarte neplăcute, dar cel puţin pot spune că mi-am văzut împlinită dorinţa de a trece printr-o aventură mai ca lumea... N-aş vrea s-o trăiesc însă pentru a doua oară. Mi s-a oprit inima în loc de groază, vă spun drept, ceea ce nu mi s-a întâmplat nici când m-am trezit odată, în junglă, faţă-n faţă cu un tigru întărâtat.

— Ei, vezi, mă bucur că ţi-ai scos pârleala de rândul trecut, când n-ai avut norocul să iei parte la aventura cu francezul Couchet, zise Farrow zâmbind. Şi-apoi, ai descoperit şerpi pe care ştiinţa nu i-a cunoscut până acum, după cum susţine savantul nostru doctor. Te pomeneşti că vor căpăta numele „naja bungarus clivius".

— Ce să zic! Bucuria acestei descoperiri – aşa cum am trăit-o eu – aş fi lăsat-o pe seama doctorului, răspunse lordul râzând. Dar mai interesant decât asta este, domnule căpitan, descoperirea mortului. N-ar fi bine să facem un ocol în jurul insulei, ca să ne încredinţăm dacă nu şi-a pierdut pe undeva kanu-ul cu care a venit încoace?

— La asta m-am gândit şi eu, zise Farrow, dar nu prea cred c-o să avem succes. Mortul îşi va fi tras barca în tufiş, ascunzând-o pe undeva, atunci când a păşit pe insulă. În tufişuri, n-aş vrea să m-apuc să caut însă, căci e foarte probabil să dăm peste alţi şerpi acolo, ceea ce ar fi primejdios.

— Ai dreptate, încuviinţă lordul. Nu merită kanu-ul sacrificiul unuia dintre vitejii d-tale marinari. La urma urmei, nici n-avem de ce ne bate capul: omul a păşit pe insulă fără să bănuiască ceva şi moartea i s-a tras din pricina muşcăturii unuia din şerpii veninoşi. Voi face un raport în privinţa asta, pe care d-ta îl vei semna. Împreună cu fotografiile, voi trimite raportul guvernatorului respectiv şi cu asta chestia e încheiată pentru noi.

Submarinul părăsi golful şi ţinându-se pe lângă ţărm, înconjură insula. Dar, deşi priveau cu atenţie prin ocheane, nu izbutiră să descopere nici un kanu şi nici vreo urmă în desiş nu putură găsi, unde mortul să-şi fi vârât kanu-ul. Rămaseră deci la presupunerea – exprimată şi de căpitan – că băştinaşul fusese adus de alţii pe insulă şi lăsat acolo într-adins.

— Atunci s-ar putea crede că e la mijloc tot un soi de pedeapsă, îşi dădu cu părerea lordul. Sau găseşti d-ta o altă explicaţie a faptului, domnule căpitan?

— Nu, dragul meu lord. O voi întreba şi pe mica Matra când se va trezi. Sunt încredinţat că va recunoaşte în mort pe unul din tovarăşii ei de trib.

— Ai dreptate! exclamă lordul. Insula trebuie să fie aproape. Cu alte cuvinte, simpatica Loada dispune şi de alte mijloace de

condamnare la moarte. Să sperăm că vom face cunoştinţă cu ea curând.

Submarinul porni încetişor mai departe, spre răsărit. După vreun ceas, George se duse la infirmerie ca să se intereseze de starea Matrei. De cum trecu pragul, doctorul îi zise:

— Adu-i încoace pe căpitan şi pe lord, dragă George. Fata se va trezi curând.

Tânărul alergă înapoi în turn şi împreună cu tatăl său şi cu Clive se duseră în cabina-infirmerie, unde ajunseră tocmai când doctorul îi dădea fetei, care se trezise, o ceaşcă cu supă întăritoare. Trebuia s-o obişnuiască cu-ncetul să mănânce, după un post atât de îndelungat.

Totul în ea trăda însă pe copilul crescut în sânul naturii. O fată civilizată de vârsta ei – să fi avut cel mult şaptesprezece ani – ar fi murit, desigur, numai din cauza spaimei, sau, în orice caz, ar fi zăcut multă vreme de pe urmă grozavelor suferinţe sufleteşti prin care trecuse. Dar Matra se arata atât de vioaie şi plină de sănătate, de parcă nimic nu i s-ar fi întâmplat.

— Pot să mă ridic? întrebă ea tocmai atunci pe doctor. Mă simt strâmtorată aici, am nevoie de aer proaspăt Cred că mă aflu pe un vapor.

— Da, Matra, dar nu e un vapor ca toate vapoarele. Nu trebuie să-ţi fie teamă. Vasul nostru poate merge şi pe sub apă, răspunse doctorul.

— Va să zică e un submarin, zise fata, spre surprinderea tuturor. Îmi pare bine să cunosc şi eu un astfel de vas; tatăl nostru ne-a vorbit mult despre submarine, deşi eram nişte copile. Aş vrea să ies pe punte... sau călătorim pe sub apă, acum?

— Nu, suntem la suprafaţă – răspunse căpitanul. Dacă te simţi în puteri, atunci urmează-ne, te rog!

Tânăra sări din hamac, sprintenă ca o căprioară. Nici ea, nici bărbaţii din jurul ei nu se simţeau stingheriţi că era îmbrăcată numai cu un şorţuleţ care-i acoperea mijlocul, căci acesta era portul obişnuit pe aceste insule paradisiace.

Când intrară în turn, Matra privi uimită în juru-i. Deşi nu se vedea nicăieri vreo insulă, sau alt semn, ea zise deodată arătând cu mâna spre sud-est:

— Acolo se află insula noastră. Cu un Kanu, aş ajunge în patru ceasuri.

Farrow se gândi câteva clipe, apoi răspunse:

— Aşadar, încă douăzeci de kilometri. Pe ăştia îi fac într-un sfert de ceas, dacă voi da toată viteza la motoare. Peste vreo trei ceasuri se va întuneca şi sunt de părere să debarcăm cât mai repede pe insulă, pentru ca să aranjăm totul înainte de a se lăsa noaptea.

— Matra – o întrebă doctorul – cum se numeşte tribul d-tale?

— Ei îşi zic Balondo.

— Hm, n-am auzit de neamul ăsta, răspunse Bertram. Se pare că facem descoperiri interesante prin ţinuturile astea. Gândacul pe care ml l-ai adus d-ta George, aparţine şi el unei specii necunoscute. Aşadar, gândaci noi, şerpi noi şi oameni noi... Mai mult nici n-ai putea cere.

Farrow dădu comanda de sporire a vitezei motoarelor şi după un sfert de ceas se ivi insula cu pricina. Cei din turn observară imediat câţiva oameni agitaţi, stând pe ţărm şi privind cu încordare la monstrul de oţel care se apropia.

Când căpitanul intră încetişor într-un golf mare, pe malurile căruia se adunaseră băştinaşii, el auzi strigăte asurzitoare. Numele „Matra” revenea neîncetat pe buzele lor şi deodată în mâinile războinicilor luciră suliţe grele şi arcuri primejdioase.

III.
DOCTORUL BERTRAM VRĂJITOR.

FARROW COMANDA IMEDIAT să se oprească motoarele, apoi i se adresă Matrei, care privea cu ochii scânteietori spre ţărm:

— Ce se petrece acolo, Matra? Vor să te oprească să debarci?

— Da, domnule căpitan, se tem de duhurile rele care mai plutesc în jurul meu şi care m-au ajutat să mă înapoiez. Ba ei consideră şi vasul d-voastră ca o vrăjitorie, iar pe cei de pe el drept duhuri rele.

— Asta-i bună! făcu Farrow, pe jumătate înveselit. Rolul de vrăjitor nu l-am jucat încă, deşi am trecut prin atâtea altele în cariera mea aventuroasă. Dragă doctore, d-ta eşti atoateştiutor, nu cumva pricepi limba balondoşilor?

— Cum să nu! E un dialect al unui grai polinezian, după cum aud, dar le voi da şi o reprezentaţie vrăjitorească, în faţa căreia vrăjitorul tribului va rămâne năuc, bătrânul acela care face gesturi atât de ciudate, colo, la stânga.

Doctorul vorbise franţuzeşte, căci nu voia să clatine prea mult credinţa Matrei, care, deşi se trăgea dintr-un european, rămăsese totuşi băştinaşă. Credea, desigur, în vrăjitorul tribului şi poate că în adâncul sufletului credea şi ea ca e stăpânită de duhuri, ca urmare a vizitei ce o făcuse la mormântul tatălui ei.

Bertram se apropie de parapetul vasului şi strigă câteva cuvinte. Băştinaşii amuţiră ca prin farmec, iar bătrânul vrăjitor păşi şovăind spre ţărm...

Doctorul fi vorbi cu glas hotărât, bătrânul răspunse însă codindu-se şi începu să facă iarăşi mişcări ciudate cu braţele.

Atunci doctorul şopti la urechea lui George:

— Adu repede câteva rachete, focuri bengale şi tot felul de artificii ce mai sunt în magazie. Vreau să dau o mică reprezentaţie.

Tânărul alergă în magazie şi aduse cele cerute. În timpul absenţei sale, doctorul îi vorbi din nou vrăjitorului, apoi – spre uimirea lui Farrow şi a celorlalţi tovarăşi – începu să facă nişte gesturi ciudate cu braţele, rostind cuvinte neînţelese, întorcând capul în toate direcţiile, făcând-o pe vrăjitorul adevărat.

Căpitanul şi Clive se siliră să nu pufnească în râs, dar Matra îl privea pe doctor cu ochii holbaţi şi cu spaima întipărită pe faţă. Când George aduse artificiile, fără să înceteze să facă gesturi sălbatice, Bertram îi strigă:

— Fixează-le de parapet, dragă George. Focurile bengale aşează-le cât mai la margine, ca să le pot împinge în apă imediat.

Tânărul fixa cu dibăcie de parapet rachetele şi sorii artificiali, mai puse câteva pocnitori deasupra şi le legă între ele cu sfoară inflamabilă.

După ce-i făcu un semn lui George să se înapoieze în turn, doctorul strigă cu o intonaţie solemnă câteva cuvinte către băştinaşi, apoi păşi spre locul unde se afla capătul sforii inflamabile şi o aprinse.

Spectacolul care urmă era măreţ: soarele începu să se învârtească vâjâind şi împroşcând jerbe de scântei aurii, rachetele se aprinseră în văzduh, pocnitorile bubuiră şi focurile bengale ţâşniră ca săgeţile prin apa golfului.

Când „parada” se sfârşi, băştinaşii zăceau întinşi la pământ. Doctorul Bertram le strigă câteva vorbe de triumf, apoi i se adresă lui Farrow:

— Dragă căpitane, înainte de a începe reprezentaţia, le-am spus că voi distruge duhurile rele care mai plutesc în jurul Matrei. Acum au văzut minunea cu ochii lor. Apropie-te fără grijă cu submarinul de ţărm. Nu cred să mai fie vreo primejdie.

— N-ar fi bine s-o întrebi mai întâi pe Matra în privinţa asta? Propuse căpitanul. Ceea ce mă miră e că n-am descoperit-o pe sora ei. Ar fi trebuit să ne sară în ochi prin culoarea albă a pielii.

Doctorul vorbi cu fata, care se uita cu teamă la el. Dar toţi observară cu uimire că ea avea acum o atitudine mult mai liniştită şi mai liberă. Asta însemna că în sinea ei credea în duhurile rele de care fusese însoţită şi că doctorul izbutise să le îndepărteze prin foc şi pocnitori.

Fireşte că Farrow şi Bertram vorbiseră în altă limbă – esperanto, pe care o cunoşteau destul de bine – pentru ca să nu fie înţeleşi de fată. Acum doctorul i se adresă ei în limba engleză:

— Matra, n-am zărit-o pe sora d-tale, Loada. Unde poate fi? N-ar fi bine să-i întrebi pe oamenii d-tale, sau poate vrei să coborâm întâi pe uscat şi să te impunem ca stăpână a tribului? Poate e chiar mai

bine ca Loada să nu fie de faţă.

— Acum nu mă mai tem de ea, răspunse Matra cu ochii scânteietori. D-ta eşti un om puternic, domnule doctor, n-aş fi crezut niciodată că un alb dispune de astfel de forţe. Putem debarca fără grijă.

Cu toată asigurarea ei, Farrow dădu cu şovăială comenzile necesare. El avea o presimţire că toată aventura asta nu va trece atât de simplu, cum se părea acum. Lipsa Loadei îl cam punea pe gânduri.

Când „Dox"-ul se lipi de ţărm şi Matra sări sprintenă pe uscat, băştinaşii, care se ridicaseră în vremea asta de la pământ şi păreau mai liniştiţi, se lăsară în genunchi în faţa ei.

Matra îl chemă pe unul din războinici – un bărbat tânăr, frumos şi bine legat – şi zise către Farrow:

— Acesta e Tolo, omul cu care mă voi căsători.

— Ai făcut o alegere bună, Matra, răspunse căpitanul prietenos. Acum te rog să-l întrebi ce-i cu sora d-tale. Ea e singura care ne mai poate deveni primejdioasă.

Cu o mişcare mândră, fata se întoarse spre tovarăşii ei de trib şi vorbi mai mult timp cu ei. Când sfârşi, se auzi un murmur de aprobare şi Matra îi spuse lui Farrow.

— Loada lipseşte de pe insulă. Ca să pedepsească pe un unchi de-al nostru – care-mi ţinuse mie partea – l-a dus pe o insulă misterioasă, ca să-l lase acolo în părăsire, apoi avea de gând să mai viziteze o insulă învecinată. Acolo vin adesea negustori albi şi sora mea se duce din când în când să-i vadă.

— Ce, Loada l-a dus pe un unchi al vostru pe o insulă? Întrebă căpitanul pălind. De ce se numeşte „misterioasă" insula aceasta?

— Acolo trăiesc diavoli, care ucid pe oricine se apropie, răspunse fata cu glas tremurător.

— A! Atunci bănuiala mea a fost îndreptăţită, zise Farrow. Aşadar, o nouă ticăloşie a Loadei. Matra, l-ai recunoaşte pe unchiul d-tale?

Spunând asta, scoase din buzunar fotografia mortului, pe care o făcuse lordul Clive pe insulă.

Probabil că Matra nu văzuse încă o fotografie în viaţa ei. Zărind acum imaginea, ea scoase un ţipăt uşor, se dădu înapoi speriată, pe urmă o aruncă repede jos şi-l privi pe Farrow cu o admiraţie sfioasă.

— E unchiul meu – spuse încetişor – e mort, a căzut jertfă diavolilor. Dar cum vine sufletul lui pe hârtia asta?

Doctorul interveni:

— Sufletul lui e fericit, este la duhurile cele bune. Dar trupul lui mort l-am întipărit pe această hârtie, ca o mărturie împotriva Loadei, care este vinovată de moartea lui.

Limbajul acesta era mai limpede pentru Matra. Ea clătină din cap şi

răspunse:

— Mă bucur de soarta unchiului meu. Nu e însă nevoie de mărturie împotriva surorii mele, căci se hotărâse dinainte ca unchiul meu să fie dus pe insulă şi lăsat singur acolo.

— Alte ţări, alte moravuri! Mormăi doctorul către căpitan, în esperanto. Eşti de părere să rămânem aici până se va înapoia Loada?

— Fireşte – răspunse Farrow – am făcut treaba doar pe jumătate. Trebuie s-o luăm pe Matra cu noi, altfel viaţa ei e în primejdie aici: sau s-o aşeze şi ea, la rândul ei, pe soră-sa într-un kanu dintr-acelea cu ochiul duhului rău zugrăvit la proră.

— Drace! Ai început să vorbeşti ca un om care a trăit ani îndelungaţi printre aceşti sălbatici. Dar ai dreptate, trebuie să facem treaba pe de-a-ntregul, adică să aşteptăm înapoierea Loadei. Să sperăm că nu va întârzia prea mult altminteri ar trebui să ne pierdem câteva zile pe aici.

— În cazul acesta vom avea prilejul să vedem ce-i cu taina mormântului, zise căpitanul. Chestia mă interesează foarte mult.

— Aşa e, era cât pe-aci să uit, spuse doctorul. S-o întrebăm pe Matra dacă ne îngăduie. Ea trebuie să hotărască, deoarece ea e stăpâna insulei.

— Dar unde o fi? întrebă Farrow mirat. A pierit, aşa, dintr-odată... Doctore, mă tem că nu prea suntem în siguranţă aici.

In aceeaşi clipă veni şi Tolo, logodnicul tinerei fete, care se înclină în faţa doctorului şi-i spuse câteva cuvinte.

— Suntem invitaţi s-o vizităm pe Matra în coliba ei de stăpână a tribului, tălmăci Bertram. Să mergem.

Porniră printre colibe şi ajunseră curând într-un mic luminiş. Aici se afla un bungalow, nu prea mare, pe care şi-l construise, probabil, tatăl celor două surori. Matra ieşi pe terasă, în întâmpinarea oaspeţilor căpitanul, George, doctorul, Clive şi Petre.

Cu un zâmbet fermecător, ea le zise:

— Domnilor, mă bucur să vă pot saluta în casa mea. (Deveni apoi serioasă şi urmă): Printre lucrurile surorii mele am găsit unele însemnări pe care nu le prea pricep. Tata s-a silit să mă-nveţe să citesc şi să scriu, dar n-am prins prea mult îmi dau seama, însă, că e vorba de taina mormântului său. Vreţi să mă ajutaţi să lămuresc lucrurile?

— Fireşte! Se grăbi să răspundă Farrow. Am venit doar anume cu scopul acesta Şi te vom ajuta şi mai depărta când se va înapoia Loada.

— Atunci, vă rog să poftiţi înăuntru.

Încăperea în care intrară era mobilată în stil european, dar nu prea elegant Matra îi duse apoi într-o cameră alăturată, unde se afla chiar şi o masă de scris.

Matra arăta spre biroul ale cănii sertare erau trase.

— Vă rog, domnilor – zise ea – nu pot desluşi atât de repede ce scrie în ele, dar hârtiile care sunt acum pe masă le-am găsit în sertarul din mijloc, erau puse deasupra într-un plic galben.

— Aha asta e chiar interesant! Zise Farrow, luând în mână plicul. Scrie chiar pe el: „taina mormântului meu". Vom da repede de rostul lucrurilor.

Luă loc la birou, iar doctorul, George şi lordul se aplecară curioşi peste umărul său. Matra stătea cu mâinile sprijinite de masă şi privea cu încordare la căpitan.

Numai Petre, pe care lucrurile acestea nu-i prea interesau, chibzuia ceva mai practic. Ei îşi spunea că se aflau aici printre nişte băştinaşi care avuseseră la început o atitudine ameninţătoare, până când doctorul izbutise să-i liniştească cu „vrăjitoriile" lui.

Uriaşul nu prea avea însă încredere în liniştea asta. El era întotdeauna cu ochii-n patru, mai cu seamă atunci când se afla cu el iubitul său George.

Nesinchisindu-se de hârtiile care treziseră interesul celorlalţi camarazi, el îşi îndreptă atenţia spre fereastra deschisă, care se afla în stânga biroului.

Era într-adevăr o fereastră, cu geamuri, care-ţi făcea o impresie caraghioasă aici, printre băştinaşi. Cine ştie de la ce depărtare adusese tatăl Matrei sticla pentru geamul acesta!

Petre privi peste locul liber din faţa bungalow-ului. Până la desişul îndărătul căruia se aflau colibele băştinaşilor erau vreo douăzeci de metri. Tufişurile erau foarte dese şi Petre se gândea cât de lesne s-ar fi putut furişa pe acolo un duşman, pentru a-l ucide pe vreunul din cei din casă cu o săgeată sau un glonţ.

Câteva clipe, atenţia fi fu atrasă de vorbele lui Farrow:

— Ah! Asta e foarte ciudat şi dă la iveală cât se poate de bine caracterul acestui bărbat, care şi-a încheiat viaţa aici, în singurătate. Numele lui nu-l găsesc nicăieri, dar poate vom afla din celelalte hârtii câte ceva despre personalitatea sa. Lată ce scrie aici:

„Femeia pe care am iubit-o mai mult decât orice pe lume m-a înşelat amarnic. De aceea m-am retras printre oamenii aceştia primitivi, ca să-mi sfârşesc zilele aici. După câţiva ani, am luat-o de soţie pe frumoasa Maru, fata căpeteniei. Ea mi-a dăruit două fiice, pe Loada şi pe Matra. Le-am învăţat englezeşte, dar n-am făcut nimic pentru a trezi în ele dorinţa de a trăi în ţări civilizate. De aceea nici nu le-am vorbit ceva despre comoara uriaşă pe care am găsit-o pe insulă, în locul pe care l-am ales pentru mormântul meu. L-am poruncit chiar şi vrăjitorului să rostească un blestem asupra acestui mormânt; socoteam că astfel le voi ocroti, caci cu această comoară ar putea juca un rol foarte mare în lumea albilor. Dar ştiu că ar deveni nenorocite, totuşi, căci oamenii civilizaţi le-ar privi mereu ca pe nişte corcituri.

Le-am şi spus asta şi Matra a fost destul de inteligentă ca să recunoască. Ea vrea să se mărite cu tânărul Tolo şi alegerea ei e cât se poate de bună. Împreună cu dânsul ea va conduce cu pricepere tribul acesta. Loada însă mă îngrijorează. Ea duce dorul albilor, rasa tatălui ei. Dacă i-aş trăda în întregime taina mea dânsa ar scoate la iveală comoara şi şi-ar lua drumul spre lumea civilizată. De aceea am luat măsuri şi un profan care nu cunoaşte semnele ar pieri odată cu comoara.

Ţin ca Matra să devină stăpână a tribului, deşi e mai tânără ca cealaltă. Ştiu că Loada va părăsi într-o zi insula, pentru a-şi lega viaţa ei de aceea a vreunul aventurier alb. Să dea Domnul să nu sufere vreo dezamăgire!

Las aici câte o scrisoare pentru Loada şi Matra, în care le spun fiecăreia din ele vorbele ce li se potrivesc!"

Farrow puse hârtia pe masă şi zise:

— Fireşte că Loada va fi deschis şi scrisoarea adresată d-tale, Matra şi cred că această scrisoare cuprinde date mai amănunţite asupra comorii ascunse lângă mormânt. Mă tem mult că Loada s-a dus să-şi aducă ajutoare de pe insula învecinată, ca să ridice comoara. Poate că trebuie să ne pregătim pentru o luptă înver...

Farrow îşi întrerupse vorba căci în spatele său şuieră o împuşcătură din pistolul greu al lui Petre, glonţul trecu prin fereastră, apoi se auzi un ţipăt ascuţit şi un zgomot în tufişurile din faţa bungalow-ului.

În clipa următoare, cei din casă dădură buzna afară, ba George sări chiar pe fereastră şi apoi îşi făcu vânt peste balustrada terasei.

Petre însă i-o luase înainte şi cu sărituri de adevărat uriaş străbătu luminişul, ajungând repede la tufişuri, în care pătrunse fără să stea mult pe gânduri.

— Petre, ce s-a întâmplat? întrebă George, care se afla în spatele lui. Asupra cui ai tras?

— Am văzut o mişcare, răspunse Uriaşul, apoi s-a ivit un arc cu săgeată printre crengi... A! uite, aici... e sânge. L-am nimerit în braţ pe ucigaş, cred. Păcat că a scăpat... Dar lasă că punem noi mâna pe el!

Petre ieşi din tufiş ţinând în mână arcul cu săgeata şi alergă spre spărtura din desiş, care ducea spre sat. Aici se-ntâlni cu ceilalţi tovarăşi şi după câteva clipe sosi şi Matra.

Văzând săgeata în mâna Uriaşului, ea se cutremură şi zise înspăimântată:

— Fiţi cu băgare de seamă, e otrăvită! Nu-i atingeţi vârful!

— Se întrebuinţează săgeţi dintr-astea pe insulă? întrebă Farrow, mergând alături de ea spre sat.

— Numai Kao se pricepe să fabrice otrava care ucide repede. Cu ajutorul ei, dânsul răpune mistreţii care trăiesc în desişul insulei. Nici un altul nu are săgeţi dintr-astea. Kao e omul de încredere al Loadei.

De ce a rămas el aici n-aş putea spune.

— Lasă că ne-o va spune chiar el, căci îl vom găsi repede, răspunse Farrow, îndârjit. Cred că Petre l-a rănit grav, altfel nu se explică ţipătul pe care l-a scos.

Ajunseră în sat, unde le ieşi înainte vrăjitorul, urmat de alţi bătrâni şi vorbiră Matrei foarte agitaţi, care le răspunse repede, arătându-le săgeata otrăvită. Începu o discuţie înflăcărată, care-l făcu pe Farrow să-şi piardă răbdarea. El era grăbit să-l prindă pe individul misterios, care se pregătise să trimită o săgeată otrăvită din umbra tufişului. Probabil că pe Matra voia s-o ucidă, fiindcă ea stătuse tocmai în faţa ferestrei.

În cele din urmă, fata se-ntoarse spre marinari şi zise:

— Kao a fugit A pornit în goană prin sat cu braţul plin de sânge, a chemat şase tineri care sunt de partea lui şi a Loadei, a luat kanu-ul cel mai uşor şi a plecat grabnic de-a lungul coastei, spre sud. Acolo sunt multe ascunzători, în care se poate ascunde uşor când se va vedea urmărit.

— Atunci nu ne rămâne decât s-aşteptăm până se înapoiază – zise Farrow, calm. Cred că va veni împreună cu Loada. Poate că a plecat chiar la ea, pentru a o vesti că adevărata stăpână s-a întors şi o vom avea aici în cel mai scurt timp.

— Şi atunci se va da, fireşte, o luptă, zise Matra.

Rostise liniştită aceste cuvinte, dar în ochii ei sclipea o hotărâre dârză.

— Acum ştiu bine – urmă ea – că tata dorise să iau în stăpânire tribul: n-a spus-o numai, dar a şi scris-o. Nu mă mai dau bătută cu una, cu două. Să mergem, însă, domnilor, ca să cercetăm şi celelalte hârtii. Poate că găsim scrisoarea pe care a lăsat-o tata pentru mine.

— Petre, George, ar fi bine să fiţi cu mai multă băgare de seamă, zise căpitanul. Nu e exclus ca vicleanul acela de Kao să se fi prefăcut numai că fuge, pentru ca să se întoarcă prin desiş şi să repete încercarea.

— La asta m-am gândit şi eu, tată, răspunse George. E mai bine să stau de pază şi-mi vei povesti tu mai târziu ce cuprinde scrisoarea, dacă o veţi găsi. Haide, Petre, să ne căutăm locuri bune pentru pândă. Unde e coliba lui Kao? I se adresă el Matrei.

— În desiş, răspunse fata. Şi-a construit-o departe de sat şi rar se duce undeva la el, căci toţi se tem de săgeţile sale otrăvite. În spatele bungalow-ului meu, pe dreapta se face o potecuţă, care duce drept la coliba lui.

Fără să mai stea pe gânduri, tânărul îl trase pe Uriaş după el şi străbătând luminişul, dădură curând de poteca de care le vorbise Matra. Porniră de-a lungul ei, cercetând cu băgare de seamă în toate părţile. Deşi trecuseră numai câteva minute de la fuga sălbaticului, se

putea ca el să fie totuşi în drum spre coliba lui, ca să ia alte săgeţi otrăvite.

Dar când cei doi marinari ajunseră pe locul unde se afla coliba – destul de mărişoară – o găsiră pustie. Interiorul era orânduit întocmai ca o casă de vrăjitor. Tot soiul de obiecte misterioase atârnau pretutindeni, pe pereţi şi de tavan. George cercetă cu amănunţime coliba. în vreme ce Petre stătea de pază la uşă. Tânărul presupunea că sălbaticul acesta, Kao, era mai viclean decât ceilalţi locuitori ai satului, altfel n-ar fi fost singurul care să-nveţe fabricarea otrăvii. De aceea, bănui că vulpoiul acesta îşi făcuse o ieşire tăinuita, prin care putea să iasă şi să intre în colibă, fără să fie văzut.

George privi patul primitiv, acoperit cu piei de mistreţ. Aici era singurel loc de unde ar fi putut porni un tunel.

Tânărul se apropie cu băgare de seamă de pat, ţinând revolverul în mâna dreaptă. Tocmai întindea mâna stângă să dea la o parte pieile, când...

Un chip sălbatic se ivi pe acolo şi un braţ lung, înarmat cu un cuţit lucitor, se repezi spre dânsul. George se dădu îndărăt, căci se temea că şi cuţitul acesta putea fi otrăvit – apoi din revolverul său porni un glonte şi când Petre se întoarse, speriat, un ţipăt de moarte răsună în colibă.

— Vezi, Petre, că bănuiala mea a fost îndreptăţită, zise George calm, arătând spre mort Am fi fost pierduţi amândoi dacă ne-am fi pus la pândă la intrarea colibei. Ne-ar fi găurit pe la spate, cu săgeţile sale otrăvite. A! ia te uită, am bănuit eu şi asta, când am văzut cuţitul.. E otrăvit.

Vârful cuţitului avea aceiaşi înveliş ca şi săgeţile. O singură zgârietură dac-ar fi căpătat, George şi-ar fi putut lua rămas bun de la viaţă.

Un zgomot uşor se auzi în faţa colibei. Petre şt tânărul se întoarseră cu iuţeala fulgerului şi văzură trei tineri băştinaşi, care fuseseră desigur împreună cu Kao în desiş. Chipurile lor erau înspăimântate, dar întrucât nu făcură nici o mişcare suspectă spre cuţitele lungi pe care le purtau la brâu, cei doi marinari ieşiră încetişor din colibă şi se apropiară de dânşii.

Când fură afară, mai văzură încă trei băştinaşi, care şi ei aveau mutre speriate.

George îşi dădu seama că nu s-ar putea înţelege cu ei, de aceea le făcu un gest destul de lămurit cu revolverul şi cu braţul stâng arătă poruncitor înspre poteca ce ducea la bungalow-ul Matrei. Tinerii stăteau în cumpănă, se uitau unul la altul, aşa că George trase un glonţ care se înfipse în pământ lângă picioarele unuia din ei.

Individul sări în sus scoţând un ţipăt sălbatic, apoi porni în goană spre potecă, urmat de tovarăşii săi. George şi Petre îşi iuţiră şi ei paşii

ca să-i poată ajunge în luminiş. Împuşcăturile sale fuseseră auzite, căci tovarăşii şi Matra ieşiseră din bungalow.

— Ăştia sunt cei şase vâslaşi ai lui Kao, zise George. Pe Kao l-am împuşcat, căci mă ameninţa cu un cuţit otrăvit.

Matra strigă o poruncă şi cei şase tineri rămaseră în faţa ei, cu capetele plecate. Dânsa le vorbi cu asprime câteva minute, arătă apoi cu mâna spre sat şi ca nişte câini bătuţi, băştinaşii porniră din loc.

— Drace! Făcu doctorul Bertram râzând. Stăpâna asta nouă îşi cunoaşte meseria căci un plutonier–major nu şi–ar fi putut pune la respect oamenii cu mai multă autoritate.

— Trebuie s-o iau de la început în felul ăsta răspunse Matra. Cred că aceşti şase oameni ne vor fi credincioşi de acum încolo. Desigur că se aşteptaseră la o pedeapsă mai aspră. Mă bucur însă mult de moartea lui Kao. Prezenţa lui ar fi însemnat o veşnică primejdie pentru mine.

— Dar cum de s-a furişat atât de nesimţit încât să te poată ameninţa cu cuţitul său? Îl întrebă căpitanul pe George.

Tânărul povesti cum s-au petrecut faptele, apoi Farrow întrebă iarăşi:

— Şi e mort într-adevăr?

— Am văzut gloanţele pătrunzându-i la rădăcina nasului.

— Să mergem mai bine să-l vedem şi noi, fu de părere căpitanul. Când e vorba de un astfel de potrivnic, trebuie să te încredinţezi mai întâi dacă e mort.

Dar Kao era mort de-a binelea căci glonţul tânărului îi sfărâmase ţeasta. Matra, care venise cu ei, spuse:

— Să rămână în gangul acesta coliba va fi incendiată şi în curând nu va mai rămâne nici urmă din Kao.

Mai rămânea acum să susţină o luptă dârză – lupta cu Loada care era o fiinţă primejdioasă, după cum spusese însuşi tatăl ei. Lordul şi Farrow nu găsiseră scrisoarea către Matra, deşi scotociseră tot biroul. Tânăra fată se întristase foarte mult din cauza aceasta dar după câteva clipe de gândire, zise cu hotărâre:

— Loada va trebui să-mi înapoieze scrisoarea!

Şi ochii ei scânteiară ciudat, lăsând să se prevadă că tratativele cu sora ei nu vor decurge în linişte deplină.

— Acum trebuie să ne făurim un plan, zise Farrow. Nu ştiu când se va înapoia Loada de aceea vom pune oameni de strajă în toate locurile de debarcare, care vor avea sarcina să ne anunţe imediat sosirea ei. De asemenea trebuie să stabilim care sunt oamenii pe care i-a luat cu ea şi dacă nu cumva după sosirea noastră a plecat pe ascuns vreunul ca s-o vestească.

— Voi face îndată ce spuneţi, zise Matra. Vreţi să veniţi cu mine, domnitor?

— Fireşte, răspunse căpitanul.

Lordul Clive se oferi şi el s-o urmeze pe tânăra băştinaşă, dar George îl trase pe Uriaş de mânecă şi-l ţinu în loc.

— Petre, şopti el, noi rămânem aici. Eu sunt încredinţat că Loada se află pe aproape; va încerca poate să intre în bungalow pe vreun drum ascuns, ca s-o ucidă pe sora ei.

— Da, domnule George, ai dreptate, ca întotdeauna de altfel, răspunse Uriaşul. Crezi d-ta că ea se va folosi de această potecă, ce duce încoace de la coliba lui Kao?

— Poate că ea îi cunoaşte tainele, de vreme ce el i-a fost om de încredere, răspunse George. De aceea trebuie să ţinem sub supraveghere poteca asta. Dar nici pe celelalte să nu le trecem cu vederea.

— Intrăm în casă, ori rămânem afară? întrebă Petre.

Fără să-şi dea seama, vorbiseră englezeşte, căci se întreţinuseră tot timpul cu Matra în această limbă. Întoarseră capetele speriaţi auzind o voce batjocoritoare de fată:

— Intraţi fără grijă în casă, domnilor, acolo vom putea sta de vorbă în voie. Prietenii mei sunt curioşi să afle câţi piraţi au însoţit-o pe sora mea pe insulă. Va trebui să ne spuneţi asta. Sus mâinile!

Petre şi George îşi dădură seama de situaţie şi se supuseră. în faţa lor se afla o fată cu pielea aproape albă. Semăna mult cu Matra numai ochii ei erau negri. Alături de ea stăteau şase europeni, care ar fi meritat numele de „piraţi". Alţi „prieteni" nici n-ar fi găsit această „sălbatică albă", care s-o ajute să scoată comoara din mormântul tatălui ei.

Indivizii ţineau în mână revolverele îndreptate spre George şi Petre. Şi înfăţişarea lor brutală trăda că n-ar fi stat o clipă pe gânduri să tragă dacă cei doi ar fi încercat să se împotrivească oricât de puţin.

— Loada nu sta atât de mult de vorbă cu ticăloşii ăştia – zise cel mai tânăr, dar în acelaşi timp şi cel mai voinic şi care părea să fie conducătorul cetei. Să-i descoasem repede, apoi vom lua aurul şi vom şterge putina.

— Înainte de a pleca trebuie s-o ucid pe Matra! scrâşni Loada. Nu vreau ca ea să rămână stăpână aici.

— N-ai decât s-o faci după aceea, mormăi uriaşul. Pentru noi e mai important aurul. Să vezi tu apoi ce viaţă am duce Haide, intraţi repede înăuntru! Se răsti el la George şi Petre.

Ţinea pistolul atât de ameninţător, încât George şi Petre intrară repede în bungalow. în camera de lucru fură dezarmaţi şi legaţi apoi cu atâta dibăcie, cum numai oameni pricepuţi în meserie ar fi putut-o face.

Armele luate de la ei fură puse pe masă, apoi „şeful" se adresă lui George:

— Aşa, tinere, tu eşti aproape copil încă şi vei vorbi mai lesne. Căci, ia aminte: dacă vei refuza să vorbeşti, te-om pârjoli niţel.

La vorbele acestea scoase o brichetă din buzunar şi o aprinse. George se cutremură. Îşi dădu seama imediat că ticălosul acesta nu se va da în lături să-şi pună în aplicare ameninţarea. Îşi păstră însă liniştea şi răspunse:

— De ce aş refuza să vorbesc? Întreabă ce vrei să ştii, căci n-am poftă să cunosc pe pielea mea instrumentul d-tale de tortură.

— Dacă-ţi baţi joc de mine, îţi va merge rău, tinere! Mormăi banditul. Şi dacă vei îndruga minciuni, flacăra îşi va face datoria. Pe mulţi i-am făcut să vorbească cu ajutorul ei!

— Voi spune adevărul. N-am vrut să-mi bat joc de d-ta, căci în situaţia în care mă aflu nici n-ar fi avut rost.

— Ei, da, aşa e, zise banditul. Apoi adăugă: dar ia spune, câţi camarazi ai pe aici?

— Vreo cincizeci, răspunse George calm.

Bandiţii tresăriră şi se uitară speriaţi unul la altul. Când „şeful” zări însă zâmbetul de pe chipul lui George, se apropie de el şi scrâşni furios:

— Tinere, te-am prevenit o dată şi acum o fac pentru ultima oară. Cincizeci de camarazi, spuneai? Dar ce, aţi venit cu o corabie? Pe asta ar fi trebuit s-o văd şi eu. Acum te rog să spui adevărul, căci de nu...

Nu-şi sfârşi fraza, îşi aprinse din nou bricheta şi o apropie de faţa lui George. Dar tânărul îşi dăduse acum seama că bandiţii aceştia erau oameni laşi, de aceea suflă în flacăra brichetei, apoi, văzând cum chipul uriaşului se făcu roşu de mânie, zise repede:

— Am spus adevărul, sunt cincizeci de camarazi. N-ai auzit nimic despre tatăl meu, nimic despre submarinul căpitanului Farrow?

Bandiţii scoaseră exclamaţii de mirare şi de spaimă:

— Au pe ei chiar şi uniforma de marinari de submarin...

— Jonny, sunt de părere să ne luăm tălpăşiţa...

„Şeful” îl măsură pe George din cap până în picioare, apoi zise:

— Hm..., de căpitanul Farrow am auzit eu multe. Aşa mai merge, Loada. Un altul nici n-ar fi putut găsi soră-ta ca să-l aducă aici. Îmi pare rău, tinere, c-am fost silit să te leg, acum va trebui să-ţi pun şi căluş. La fel şi camaradului tău. Vrem să terminăm repede afacerea noastră pe insulă.

Doi bandiţi scoaseră batistele din buzunarele lui George şi Petre şi răsuciră căluşuri din ele.

— Deschideţi gura! porunci Jonny.

Orice împotrivire ar fi fost de. Prisos, aşa că cei doi prizonieri se supuseră.

— Aşa! Făcu Jonny mulţumit, în vreme ce lega cu o sfoară pe

după cap căluşul lui George. Acum să ne grăbim cât se poate. Să nu vă fie teamă, camarazii vor da curând de voi. Rămâneţi cu bine!

George îl privi cu atâta seriozitate, încât uriaşul coborî privirea câteva clipe. Loada zise şi ea:

— Jonny, nu trebuie să uiţi că vreau să mă răzbun şi pe sora mea.

— Ce-ar fi să amânăm chestia asta? făcu banditul. Dacă ne pomenim aici cu căpitanul Farrow şi oamenii săi, e rău de noi. Tu nu-l cunoşti încă pe omul acesta, care a izbutit să facă lucruri de necrezut. Vino repede, arată-ne mormântul tatălui tău ca să luăm aurul de acolo.

— M-ai făgăduit însă să mă ajuţi, repetă Loada. Trebuie să mă răzbun pe Matra. De ce nu-ţi ţii făgăduiala, Jonny? Vei căpăta doar mulţi bani pentru asta. Tatăl meu scrie că sunt milioane acolo.

Ochii bandiţilor luciră de lăcomie. Jonny o prinse însă pe Loada de braţ şi o trase spre uşă.

— Da, da! Răcni ei, ţi-am făgăduit şi-mi voi ţine făgăduiala. Vino repede însă, înainte ca să-şi vâre codiţa căpitanul Farrow. Să punem mâna pe milioane! Băieţi, milioane sunt acolo, milioane!

O târî pe Loada pe terasă şi de acolo în luminiş. Dar atât fata cât şi ceilalţi nu observară că ea scăpă din buzunarul rochiei ei europeneşti o foaie de hârtie, pe care vântul o duse până lângă birou.

De abia se făcură nevăzuţi, că George începu să-şi mişte picioarele înspre Petre. Uriaşul făcu la fel şi în curând stăteau spate în spate şi încercară să-şi desfacă legăturile.

Dar bandiţii erau mai meşteri, căci oricât se căzniră bieţi prizonieri, nu izbutiră să se dezlege.

IV.
PEDEAPSA.

PRIVIREA LUI GEORGE se îndreptă spre birou, unde se afla pumnalul. Imediat începu să facă mişcări spre a ajunge acolo şi Petre făcu acelaşi lucru, căci ar fi fost greu pentru unul singur să-şi taie legăturile cu ajutorul unui cuţit.

Uriaşul ajunse cel dintâi, puse mâna pe pumnal, se-ntoarse apoi şi îndreptă tăişul spre iubitul său stăpân.

George se-ntoarse cu spatele şi aduse mâinile legate în dreptul cuţitului. Procedă cu multă băgare se seamă, căci cea mai mică neatenţie i-ar fi putut fi fatală, deoarece arma dăruită de Sanja era foarte ascuţită. Trecuseră de-abia cinci minute de când bandiţii părăsiseră casa şi cei doi tovarăşi erau iarăşi liberi.

Prima lor grijă fu să-şi ia îndărăt armele. Apoi George ridică de jos foaia de hârtie pe care o scăpase Loada Văzu imediat că era o

scrisoare şi de cum citi textul, îi zise Uriaşului:

— Haide, Petre, trebuie să mergem repede în sat. Asta e scrisoarea adresată Matrei, pe care am căutat-o zadarnic în birou. Bandiţi nu vor termina atât de repede cu ridicarea milioanelor, căci ei nici nu-şi dau seama că un singur milion în aur cântăreşte câteva sute de kilograme. Avem vreme destulă ca să aducem întăriri din sat.

— Păcat că n-am luat cu mine câteva grenade cu gaze, zise Petre. Îi dădeam gata la iuţeală pe piraţi.

— Uiţi însă c-ar fi trebuit mai întâi să le cauţi urmele, pe câtă vreme Matra ne va călăuzi lesne la mormântul tatălui ei. Vino repede!

Căpitanul, lordul şi doctorul rămaseră înmărmuriţi când George le istorisi aventura prin care trecuseră. Matra scoase o exclamaţie de bucurie şi privi cu recunoştinţă la tânărul care-i înmână scrisoarea. Scoase repede hârtia din plic şi începu să citească, dar imediat dădu cu tristeţe din cap, îi înmână lui Farrow scrisoarea şi zise:

— Tata a scris repede şi nelămurit şi eu nu pot desluşi totul. Citeşte d-ta te rog!

— Cu plăcere, Matra. Zise căpitanul şi începu:

„Dragă Matra!

Ştiu că nu ţii la aur, chiar dacă vei afla că sunt milioane în aur curat, acolo unde vreau să fiu îngropat Dacă vrei să vezi aceste comori, treci prin mormântul meu: lespedea de piatră care închide peştera, pe care am destinat-o să-mi fie lăcaş de veci, se poate da lesne la o parte.

Un gang îngust duce de acolo în adâncul pământului. La începutul acestui gang, imediat la dreapta se află o lumânare pe care va trebui s-o aprinzi, altfel nu vei găsi drumul îndărăt. Sunt prea multe ganguri lăturalnice în care m-am rătăcit adesea. M-aş fi prăpădit în măruntaiele pământului dacă în cele din urmă n-aş fi zărit raza de lumină.

Aminteşte-ţi acum de vremurile frumoase când ne jucam. De-a schimbatul... Aprinde lumânarea din stânga în gang. Dacă nu vei vrea să mai vezi nimic din aurul acesta.

Cu multă dragoste,

Al tău tată”

— Ah! Acum Loada ştie ce are de făcut zise Matra, cu tristeţe. Cu ajutorul celor şase oameni voinici, va scoate aurul din peşteră. Ce e de făcut, domnule căpitan? Să-i lăsăm aurul? Eu nu ţin la el. Să plece liniştită în lume cu tovarăşii ei, poate că-şi găseşte norocul pe undeva.

— Dar nu te gândeşti, Matra că ea vrea să te ucidă? zise căpitanul. Cu aur sau fără aur, voia să se răzbune pe dumneata deşi nu i-ai făcut nimic.

— Acum nu-mi mai poate face nimic rău, căci stau sub ocrotirea d-tale, domnule căpitan, răspunse fata. Eu nu vreau să mă răzbun, căci

o consider orbită de patimă. Să plece cu aurul, nu vreau s-o împiedic. Dar, domnule căpitan, poate vrei să iei d-ta bogăţiile de acolo? Sau cel puţin o parte din ele. Sunt sigură că d-ta te vei pricepe să ie dai o întrebuinţară mai bună, spre folosul oamenilor săraci.

— De unde ţi-a venit gândul acesta? întrebă căpitanul mirat.

— De la tatăl meu. Înainte de a muri, el spunea mereu să iertăm oamenilor faptele lor rele şi să ne silim să facem binele.

— Hm... într-o anumită privinţă avea dreptate tatăl d-tale – încuviinţă căpitanul. Dar numai într-o anumită privinţă. Totuşi trebuie să-ţi refuz oferta d-tale binevoitoare, căci şi eu sunt foarte bogat: Pe fundul mării, unde se află regatul meu, dau uneori peste comori pe care nici în vis nu ţi le-ai putea închipui. Aşadar, să stăm aici de pază, ca cei şase însoţitori ai surorii d-tale să nu poată pune la cale ceva rău. Ca să nu te expunem însă pe dumneata vreunui glonţ rătăcit, te-aş ruga să intri în submarin. E mai bine, crede-mă.

— Sunt de aceeaşi părere, răspunse Matra. Cu atât mai mult cu cât nici nu vreau să mai dau ochi cu sora mea. Să plece cu aurul unde o vrea. Şi eu îi doresc tot binele.

Fără voie, Farrow îşi aruncase încă o dată privirea pe scrisoare şi întrebă surprins:

— De ce a subliniat tatăl d-tale cuvintele „de-a schimbatul”? La, spune, Matra, ce fel de joc era acela?

— Era un joc născocit de mine, răspunse fata râzând. Spuneam totul pe dos. Când ziceam mare, înţelegeam mic şi aşa mai departe.

Farrow tresări şi întrebă repede:

— Cunoştea şi sora d-tale jocul acesta?

— Nu, domnule căpitan, răspunse Matra. A fost o taină nevinovată între tata şi mine.

— Aşa! Rosti căpitanul cu gravitate. Atunci nu mai e nevoie să ne ocupăm de sora d-tale, căci ea a şi aprins acum lumânarea cea falsă. Fraza de la sfârşitul scrisorii mă lămureşte pe deplin: „Aprinde lumânarea din stânga, în gang, dacă nu vei vrea să mai vezi nimic din aurul acesta”. Ea a aprins lumânarea falsă, crezând că-i va aduce salvarea. Probabil că stă în legătură cu o mină, care va produce prăbuşirea tuturor gangurilor şi peşterilor de acolo. Loada şi cei şase însoţitori ai ei sunt pierduţi.

Matra îi privi câteva clipe cu ochii holbaţi, apoi strigă cuprinsă de groază:

— Da, da, aşa trebuie să fie. De aceea a subliniat tata cuvintele „de-a schimbatul”. Să mergem repede într-acolo, domnule căpitan, poate îi putem chema îndărăt.

Şi o luă la fugă, spre luminişul unde se afla bungalow-ul, străbătu repede locul, apoi pătrunse într-o potecă îngustă şi întortocheată. Camarazii se luară după ea, strigându-i mereu să se oprească, dar

tânăra nu auzea nimic şi alerga ca o căprioară.

Farrow, care se afla primul în urma ei, chibzuia cu înfrigurare cum s-o oprească de la nesocotinţa pe care o făcea îi trecu chiar prin gând s-o împuşte în picior, ca s-o împiedice să meargă mai departe.

Dar atunci îşi zise că poate să fie cu putinţă într-adevăr salvarea Loadei. Nu era exclus ca fitilul să se fi alterat din cauza umezelii, sau acelaşi lucru putea să se fi întâmplat şi cu materia explozibilă pe care ciudatul singuratic o fi îngropat-o adânc în peşteră.

Farrow nu mai ştia nici ei ce să facă. Alerga însă mereu după Matra şi dacă ar fi ajuns-o ar fi ţinut-o în loc.

— George, rămâi în urmă! Strigă el peste umăr, dar tânărul nici nu se gândea să-l asculte.

De vreme ce tatăl său alerga spre primejdie, cum ar fi putut dânsul să-l lase singur? Alerga mereu înainte, iar doctorul, lordul Clive veneau după el. Ştiau cu toţii ce primejdie îi ameninţa. Explozia putea fi atât de puternică, încât sfărâmăturile de stâncă să-i ucidă pe toţi sau să-i rupă în bucăţi din cauza presiunii aerului.

Totuşi, nici unul nu şovăi o clipă. Erau camarazi şi ca atare, nu trebuiau să dezerteze atunci când ceilalţi se aflau în primejdie.

Pe de altă parte trebuiau s-o urmeze pe Matra, căci dacă Loada cu tovarăşii ei s-ar afla încă, întâmplător, în faţa mormântului, atunci viaţa tinerei domniţe era în primejdie.

Aşadar, de dragul fetei trebuiau să meargă înainte, chiar dacă ar fi fost să-şi găsească ei înşişi moartea cu prilejul acesta.

„Nici un lucru să nu fie făcut pe jumătate” era deviza lui Farrow şi a oamenilor săi. Şi atâta vreme cât Matra era încă ameninţată de un pericol cât de mic, sarcina lor era numai pe jumătate îndeplinită.

Într-un rând, tânăra fată se poticni şi Farrow se bucură că o va putea ajunge din fugă, dar ea se ridică repede şi începu să alerge mai departe. Zadarnic îi striga dânsul că salvarea surorii ei nu mai e cu putinţă, Matra ţinea să meargă până la capăt.

Poteca se lărgi deodată şi un luminiş foarte mare se ivi aproape în mijlocul insulei. Mai încolo începea iar desişul, care se-ntindea până la mare.

În centrul acestui luminiş – cam la vreo sută de metri de marginea desişului – zăceau îngrămădite blocuri uriaşe de piatră. Aici era, aşadar, mormântul aceluia care se retrăsese în singurătate, din cauza dezamăgirilor pricinuite de o femeie...

Terenul începu să fie presărat cu pietre de diferite mărimi. Matra nu mai putea alerga atât de repede acum, căci lesne s-ar fi putut poticni, rupându-şi piciorul sau izbindu-se la cap.

Dar şi camarazii fură nevoiţi să-şi încetinească fuga şi zadarnic încercă Farrow să vină mai aproape de Matra. Merseră vreo douăzeci de metri, când simţiră deodată că pământul se cutremură uşor sub

picioarele lor.

Se opriră imediat, ceea ce făcu şi Matra, care îşi dăduse seama, probabil, în ultima clipă, că venise prea târziu. În faţa privirilor îngrozite ale celor de faţă, care rămăseseră înlemniţi în loc, blocurile uriaşe de stâncă din mijlocul luminişului mare începură să salte deodată.

Săreau în sus, se dădeau peste cap, apoi din mijlocul lor ţâşni o coloană uriaşă de flăcări. După câteva clipe, marinarii şi Matra zăceau întinşi la pământ, doborâţi de curentul de aer cald care-i învăluia din toate părţile.

Pa urmă se produse explozia, o explozie grozavă, care ameninţa să le spargă timpanele. Mai auziră slab de tot bubuiturile provocate de stâncile care cădeau sfărâmate la pământ, după ce fuseseră zvârlite în sus de explozie.

Totul dură numai câteva minute, apoi se făcu linişte. De-abia acum se putură ridica de la pământ şi asta cu mare greutate, căci în cădere îşi cam zdrobiseră trupurile.

Priveliştea din faţa lor nu se schimbase mult blocurile de stânci zăceau ca şi mai înainte date peste grămadă şi nimeni n-ar fi zis că şi-au schimbat locul.

— Să mergem, Matra. fi zise Farrow cu blândeţe tinerei fete, care privea cu ochii holbaţi la mormanul de stânci. Sora d-tale odihneşte acum alături de tatăl ei.

— Îţi mulţumesc pentru vorba asta. Răspunse fata. Da. Să mergem, acum am de îndeplinit multe sarcini.

Submarinul plecă de abia peste două zile, căci marinarii fură nevoiţi să primească invitaţia Matrei de a rămâne pe insulă câtva timp. Şi cu prilejul acesta, ei îşi dădură seama cu ce energie şi înţelepciune îşi îndeplinea tânăra fată misiunea ei.

— Am făcut într-adevăr o faptă bună când am luat-o la bord pe tânăra băştinaşă, zise lordul Clive către Farrow, când submarinul se îndepărtase de insulă.

— Şi d-ta ţi-ai trăit aventura după care jinduiai, răspunse căpitanul zâmbind binevoitor.

Aventurile submarinului Dox 040

Hans Warren

I.
O TRAGEDIE ÎNFIORĂTOARE.

— ŞI ACUM TE ROG SĂ-MI MAI POVESTEŞTI ceva din aventurile d-tale din tinereţe, zise George, vesel, dând buzna în cabina doctorului.

Savantul medic se întrerupse din lucrul său – cerceta tocmai gândacii ciudaţi pe cari îi adusese tânărul – şi uitându-se eu drag la fiul iubitului său prieten din tinereţe, Farrow, zise:

— Bine, George, să-ţi fac plăcerea. Poate că istorisirile mele îţi vor fi de folos în viaţă, căci tot eşti tu pornit pe aventuri, cum am fost şi eu în tinereţe şi aşa rămas până în ziua de astăzi. Povestea de rândul trecut nu s-a sfârşit încă şi în clipele de răgaz pe cari le avem acum voi căuta să-ţi mai istorisesc un episod.

Şi Bertram începu:

«Vulcanul Sejawa e înalt da o mie şapte sute de metrii la capătul de nord-est al Sumatrei. Ne aflam cam la jumătatea înălţimii, sale, într-un tufiş de bambuşi şi ne zgâiam încă la crăpătura îngustă din stâncă, din care răbufneau aburii deşi de pucioasă. În acelaşi timp ne gândeam cine ne-ar fi putut smulge din ghearele unei morţi atât de grozave. Nimeni altul nu putea să fi fost decât negrul acela uriaş. Ne găsise probabil în măruntaiele vulcanului, căci câinele Pinh se luase pe urnele sale. Şi după cum bănuise Marian, tânăra fată răpită se afla la dânsul.

Pinh! Acum îmi amintii iarăşi de câinele nostru. Îl legasem îndărătul tufişului – înainte ca noi să fi pătruns în stâncă – şi luasem alături de el taşca în care ne ţineam merindele. Mă ridicai cu greutate de jos, ameţit încă, cu gând să-l caut. Dar şi Marian avu acelaşi gând ca şi mine, căci se ridică vi el, spunând:

— Ia să vedem ce face Pinh. Sper că n-a încercat să-l culce la pământ pe uriaş, când acesta ne-a aşezat aici. Negrul i-ar fi putut zdrobi căpăţâna cu un singur pumn.

Intrarăm repede în tufiş şi-l găsirăm acolo pe inteligentul animat stând lângă taşca mea şi începu şi dea voios din coadă când ne zări.

— Minunat! făcu Marian, vesel. Acum putem porni mai departe pe urma Negrului.

Propunerea aceasta nu prea îmi era pe plac, de aceea şi zisei;

— Mariane, crezi că are vreun rost să-l urmărim pe individul acela misterios? Sunt şi eu încredinţat că Ellen Abednego se află la el, dar ştii şi tu că şi-a schimbat acum purtarea şi că o ocroteşte pe tânăra fată. El a fost acela care ne-a prevenit când chinezul se pregătea să tragă asupra noastră. E lucru sigur, deci, că o va aduce înapoi acasă pe fiica guvernatorului şi poate că ştie el pentru ce n-a făcut-o până acum. Deocamdată, noi trebuie să ne gândim în ce fel să facem rost de

ceva parale, ca sa avem cu ce colinda prin lume. Ştii că grădina zoologică din Londra tine să aibă un rinocer de Sumatra. N-ar fi mai bine să ne ocupăm de prinderea acestui animal? Sunt încredinţat că tocmai aici, în pădurile de nepătruns ale vulcanului Sejawa, vom putea prinde un asemenea exemplar. Dacă-l vom putea duce apoi în Edi, desigur că agentul ne va plăti un acont destul de frumuşel.

— Eşti un om prozaic, zău aşa! răspunse Marian, râzând. Lăcomia de bani te face să uiţi cu totul că o fată albă se află în mâinile acestui negru misterios. Crezi tu că situaţia ei e atât de trandafirie, deşi uriaşul are, poate, gânduri bune cu ea?

Fapt e că dânsul a răpit-o din porunca chinezului şi chiar dacă în urmă el şi-a schimbat purtarea – după cât se pare – nu poate fi, totuşi, deloc plăcut pentru această fiică de lord, crescută în lux şi bogăţie, să trăiască în pădure, alături de o făptură mai apropiată de animal decât de om. Trebuie, deci s-o eliberăm neapărat şi poate că izbutim să-l atragem pe Negru de partea noastră, ceea ce va avea de urmare că vom fi în măsură să prindem toate animalele cari ne interesează.

— Un lucru nu pricep, stărui eu; de ca monstrul acesta negru o târăşte pe fată aici în pădure în loc s-o ducă înapoi tatălui ei la Singapore. Trebui să aibă motive puternice pentru asta.

— Da, Robert, motive o fi având el, desigur. Şi eu sunt convins că e îngrijorat de siguranţa fetei, oricât de ciudat ar părea lucrul acesta. Şi-o fi spunând că Ellen poate fi ameninţată de o nouă răpire, dacă el ar duce-o îndărăt acasă.

— Dar asta se poate întâmpla numai din partea lui Fu Dan şi nu pricep atunci de ce l-a lăsat în viaţă, deşi îl avea în mână de două ori până acum.

— O fi ştiind însă – ori poate bănuieşte numai – că chinezul are complici, cari vor îndeplini totuşi răpirea, chiar dacă dânsul va fi mort.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci putem renunţa cu inima uşoară la urmărirea negrului şi să ne ocupăm de prinderea rinocerului

— Ba de loc. Mai bine să încercăm să stăm de vorbă ca uriaşul. Îţi repet că dacă vom izbuti să-l atragem de partea noastră vom obţine succese vânătoreşti pe cari acum nici nu le visăm.

— În sfârşit – râsei eu – cu asta m-ai câştigat Acum sunt şi eu de părere că trebui să dăm de urma negrului. Departe nu poate să fi ajuns căci, după ceasul meu, am zăcut aici numai zece minute. Haide, să-l punem pe Pinh pe urmele lui.

Îmi aruncai taşca în spinare, dezlegai câinele şi mă pregăteam să pornesc îndărăt pe poteca din faţa crăpăturii din stânca vulcanului, cârd Marian mă apucă de braţ şi-mi şopti:

— Stai ! Dacă nu mă înşel, vin oameni pe potecă. Să ne ascundem repede în tufiş şi cât mai adânc, căci trebuie să fie pe aproape.

Auzeam şi eu acum rostogolindu-se pietricele pe potecă. Imediat ne strecurarăm cu mare băgare de seamă în tufişul de bambuşi. Îmi scosei din nou geanta din spinare, o aşezai jos, şi-i poruncii lui Pinh – care se furişase ca un şarpe după noi – să stea de pază lângă proviziile noastre şi să nu scoată nici un mârâit. Apoi mă târâi mai departe şi mă aşezai lângă Marian care-şi alesese un loc de unde putea cuprinde cu privirea toată poteca, prin nişte deschizături în tufiş.

Se scurseră câteva minute, apoi auzirăm paşi uşori şi deodată se iviră nişte indivizi cari mergeau în pas de marş unul după altul.

Cel din frunte era micul Malaiez Tomo, pe care pusesem odată mâna în pădure şi-l trimisesem înapoi, ameninţându-l. Privirea lui rătăcea neliniştită în juru-i – se temea, probabil, ca ne vom pune ameninţarea în practică, dacă-l vom prinde din nou. Era mânat din urmă de un chinez, care-l îndemna cu pumnalul şi acest chinez era... Fu Dan. Aşadar, se însănătoşise repede, de pe urma loviturii de pumn dată de negru,

În spatele lui mergeau alţi doi chinezi cu mutre respingătoare. Indivizii păreau atât de fioroşi, încât pentru nimic în lume n-aş fi cutezat să mă arăt neînarmat în fata lor.

Şi dânşii îşi roteau ochii în toate părţile; fără voie mă lăsai la pământ când începură să privească tufişul în care ne ascunserăm noi. Dar mica trupă trecu înainte, iar noi râmaserăm nemişcaţi încă cinci minute, căci putea întâmpla ca unul din ei să se înapoieze Ne-am întors să-mi iau sacul cu merinde, iar Marian îl trase afară pe câinele nostru credincios.

— Acum să ne luăm după ei, dragă Robert, spuse prietenul meu. Sunt curios să văd ce va face negrul cu chinezii – dar s-ar întâlni. N-aş vrea de loc să fiu în pielea lor.

— Haide, putem merge fără să ne grăbim prea mult, să ţinem însă armele pregătite, căci probabil că se vor întoarce curând, în pas alergător – cel puţin atâţia câţi vor mai rămâne Aha! se pare că Pinh a regăsit urma uriaşului.

Dulăul ţinea nasul în pământ şi gonea din toate puterile, astfel ca furăm nevoiţi săi mergem şi noi mai repede decât hotărâserăm.

Drumul ducea pe după un colţ ieşit în afară al muntelui, care nu ne inspira prea multă încredere când ne apropiarăm. Cât de lesne se putea ca îndărătul lui să se ascundă un chinez care să ne înfigă la repezeală pumnalul în piept, până a nu apuca noi să ne apărăm. Marian îşi încetini mersul şi strânse, cu putere cureaua căţelului.

Dar nici Pinh nu prea vroia să cotească pe după colţul acesta, ci ne trăgea, spre un tufiş de banani, care îşi înfipseseră rădăcinile într-o crăpătură din stânca de la dreapta drumului. Îndărătul tufişului creşteau bambuşi şi ferigi ca o limbă verde, până la cel puţin o sută de metri în susul vârfului, de obicei pleşuv, al vulcanului.

— Eu zic să ne luăm mai bine după câine! hotărî Marian. Probabil că Negrul a intrat în crângul ăsta de aici. Chinezii vor fi pornit pe poteca pe care de sigur că nu-l vor găsi.

Pinh porni înainte, când ne apropiarăm de banani.

— Trebui să fim cu băgare de seamă şi aici – şopti Marian , căci probabil că Negrul a pus capcane pentru a împiedeca să fie urmărit. Adu-ţi aminte de groapa din care a trebuit să mă scoţi împreună cu câinele.

De aceea, e nevoie să cercetăm fiecare centimetru de pământ şi afară de asta să nu trecem cu vederea ramurile şi copacii, căci sălbatecii se folosesc adesea de curse pe cari nici nu le bănuim, noi, europenii. Mă gândesc la ramurile cu spini otrăviţi cari îţi sar în faţă pe neaşteptate, sau la copacii cari se prăvălesc peste tine după ce ai trecut prin fata lor şi mai sunt apoi laţuri, din curpeni tari... Aşa dar, ochii în patru, băiete !

O clipă stătui să chibzuiesc care drum ar fi cel mai potrivit, căci la altfel de surprize nu mă aşteptasem. Dar prietenul meu şi pătrunsese câţiva păşi în tufişul des. astfel ca, de voie de nevoie, trebuii să-l urmez

După ce străbăturăm tufişul cu banani dădurăm de o potecă îngusta care părea croită de curând. Ea urca vreo douăzeci de metri pe munte, făcea apoi un cot şi mergea paralel cu poteca stâncoasă de jos, spre ieşitura muntelui. Eram mereu ocrotiţi de tufişuri sau blocuri de stânci cari nu lăsau sa fim văzuţi de jos.

După ce trecurăm de coltul cu pricină, ni se înfăţişa o privelişte minunată. La vreo douăzeci de metri dedesubtul nostru lucea apa albastră – verzuie a unui lac de crater aproape rotund şi care avea un diametru de vreo mie de metri. Vedeam lămurit cum malurile porneau în jos în formă de pâlnie, până când ochiul se oprea la adâncul negru şi misterios.

Poteca de jos trebuia să meargă direct de-a lungul lacului. Se vede că am tăiat o bucală bună din drum mergând pe poteca de sus. sau poate că Fu Dan şi însoţitorii săi merseseră foarte încet şi cu băgare de seamă – fapt e că auzirăm deodată un strigăt, aproape sub picioarele noastre.

Imediat ne lăsarăm la pământ şi ne târârăm pe marginea stâncii. De-a dreptul sub noi se întindea poteca pe care înaintaseră Chinezii şi care ocolea marginea lacului vulcanic. Acum puturăm vedea că lacul era bogat în peşti, căci lângă malurile sale înalte apa mişuna de peşti ciudaţi. Cum ajunseseră ei până la înălţimea de o mie de metri?

Deodată răsună iarăşi un glas omenesc şi când privirăm spre stânga, văzurăm pe chinezi şi pe micul malaiez, cari tocmai veneau de după cotitura stâncilor. Merseseră aşadar foarte încet, lucru explicabil prin teama ce o aveau de monstrul negru.

Acum mergeau în frunte cei doi chinezi cu mutrele fioroase. Micul Tomo se ţinea în coadă, dar într-un loc mai larg al potecii trecu înaintea lui Fu Dan şi se aşeză în spatele celorlalţi doi chinezi. Îi era, pesemne, frică.

Acelaşi lucru părea să se întâmple şi cu Fu Dan, căci se răsti la dânsul să se întoarcă la locul lui, ceea ce Tomo refuză cu încăpăţânare şi atunci se întâmplă ceva care-i făcu pe cei doi să uite de cearta lor, iar pe noi ne umplu de groază.

Chinezii cari mergeau înainte păşiră tocmai pe o lespede de piatră lunguiaţă, îndreptată puţin spre lac şi care-mi atrăsese mai dinainte atenţia prin culoarea ei verzuie, neobişnuită. Deodată cel din frunte alunecă, scoase un ţipăt şi se prăbuşi în lacul craterului.

Pe tovarăşul său îi pufni fără să vrea râsul, dar deodată scoase şi el un ţipăt şi alunecă de asemeni în apă. Pe lespedea de piatră zărirăm acum locurile pe cari alunecaseră picioarele indivizilor. Dungi lungi şi lucitoare, lăsau să se înţeleagă că piatra fusese acoperită cu muşchii alunecos că săpunul.

Cei doi chinezi începură să se zbată în apă cu disperare, în vreme ce Fu Dan se aplecase şi striga agitat la ei, unul din chinezi se prinse cu o mână de malul stâncos şi întinse braţul liber tovarăşului său, care se părea că nu prea e bun înotător.

Atunci Tomo, care sa aplecase şi el ca să privească în jos, scoase un ţipăt de groază, rosti un cuvânt neînţeles pentru noi şi sări ca mânat de diavol peste lespedea de piatra

Fu Dan privi încremenit după el, văzându-l cum gonea nebuneşte pe poteca care ocolea ţărmul. Dar deodată atenţia lui – ca şi a noastră – se îndreptă din nou spre cei doi chinezi.

Dacă, cu puţin timp înainte, eram pornit împotriva lor şi le doream, în sinea mea, toate relele de pe pământ, acum îmi părea rău, căci Destinul părea să-mi îi ghicit gândurile şi vroia să plătească celor doi ticăloşi cu vârf şi îndesat pentru toate crimele ce le făptuiseră în viaţă.

Din crăpăturile şi găurile peretelui malului ţâşniră deodată sub apă sumedenie de şerpi. Nu erau mai mari, de o jumătate de metru; văzui însă desenul ciudat de culoare roşu-negru şi-mi dădui seamă imediat că e vorba de o specie a grozavelor năpârci de apă, cari sunt cât se poate de veninoase.

Ca nişte fiare întărâtate reptilele se năpustiră asupra Chinezilor, muşcară cu lăcomie din carnea picioarelor şi braţelor descoperite, ţâşniră apoi la suprafaţa apei ca să-şi înfigă colţii în obrajii nenorociţilor.

Spaima, groaza sau poate efectul fulgerător al veninului, îi paralizară pe cei doi galbeni – doar câteva ţipete înfiorătoare ieşiră din gâtlejurile lor, apoi mâna aceluia care se încleştase de ţărm se desprinse şi omul se prăbuşi încetişor în adâncul lacului, târând pe

tovarăşul său după el.

Graţioasele năpârci veninoase – căci forma trupului lor era minunată – înotară cu eleganţă spre ascunzătorile lor şi la câteva minute după această tragedie înfiorătoare suprafaţa lacului era iarăşi liniştită ca mai înainte, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

II.
O URMĂRIRE CU PERIPEŢII.

AM ÎNTORS CAPUL CU GROAZĂ. Desigur că eram palid la faţă, căci şi Marian, care avea nervi mai tari ca ai mei, îşi trecu mâna peste frunte şi mormăi ceva neînţeles. Apoi m-a înghiontit cu cotul şi a arătat cu mâna dreaptă spre lacul vulcanic. Poteca îngustă, care mergea chiar alături de apă, putea fi cuprinsă în întregime cu privirea, deşi făcea multe cotituri.

Micul malaiez gonea ca un nebun pe potecă, mânat de groaza priveliştii pe care o avusese înainte. L-am văzut cum se apropia de un loc al potecii care avea tot o culoare verzuie... Îl urmărea oare aceeaşi soartă ca pe cei doi chinezi?

Eram gata să strig ca să-l previn, când micul Tomo scoase deodată un ţipăt ascuţit din stâncă ieşi la iveală un braţ negru, enorm. Pumnul, pe care-l recunoscui imediat, ţinea încleştat braţul copilului şi în clipa următoare acesta fu tras înăuntrul stâncii. Înmărmurit, priveam la locul pe care stătuse malaiezul cu puţin timp înainte.

Marian izbucni brusc în râs:

— Foarte bine! mormăi el. Negrul n-a vrut să-l lase să moară. Cred că pe Fu Dan nu l-ar fi împiedicat – sau poate că da, căci, dacă nu mă înşel, pe chinez îi va cruţa până îi va cunoaşte pe toţi complicii săi la această afacere. După aceea, însă, nu mai garantez pentru viaţa lui. De fapt, îl admir pe chinezul ăsta că are curajul să-l urmărească pe uriaş. Fireşte că vrea să i-o smulgă pe Ellen Abednego, dar nu prea cred să izbutească.

— Drace! am exclamat eu, unde va fi stat oare ascuns negrul?

— Ei, dragă Robert, vulcanul ăsta bătrân pare să aibă tainele sale, cărora nu le putem da de rost chiar atât de repede. E foarte probabil că în cursul urmăririi noastre, cu ajutorul lui Pinh, vom da într-o nouă peşteră a vulcanului, care are o ieşire pe poteca asta ce o vezi şerpuind în jurul lacului. De acolo l-a tras negrul pe malaiez înăuntrul muntelui. Aha! Fu Dan se întoarce din drum, a luat-o chiar la picior – probabil că nu se mai simte în siguranţă aici. Păcat, aş fi dorit să ştiu încotro merge. Ce-ar fi să ne despărţim, Robert? Eu îl urmăresc pe negru, tu pe chinez.

— Nu, Mariane – am răspuns eu cu hotărâre – nu te las să-l urmăreşti singur pe individul acesta misterios, căci s-ar putea să te

aştept cine ştie cât până să te înapoiezi dacă te vei mai înapoia... Pe chinez îl vom găsi oricând, ba dacă-l urmărim pe negru, vom da cu siguranţă şi de Fu Dan.

— Ai şi tu dreptate, Robert, misteriosul uriaş va rămâne mereu pe urmele galbenului. Înainte, deci! Ia te uită, Fu Dan a dispărut şi el... Desigur că se va întoarce la Selimeum.

Pinh o luă iarăşi la drum, dar după vreo cincizeci de metri se opri, adulmecă în toate părţile, apoi începu să mârâie, privindu-ne necăjit Asta însemna că-i pierduse urma.

Marian stătu să chibzuiască puţin, apoi arătă spre nişte tufe care crescuseră în stâncă, lângă potecă.

— la te uită, asta e un soi de hreniţă. Negrul s-a frecat pe trup cu asta, după cum poţi recunoaşte lesne din ramurile rupte de aici. Acum Pinh nu ne mai poate fi de folos, cel puţin pentru un timp. De-abia când se va fi împrăştiat mirosul plantelor de pe trupul negrului, câinele va putea relua urma. Ia să mergem noi acum înainte pe potecă şi să fim cu luare aminte, poate descoperim undeva o crăpătură, pe unde ar fi putut dispărea

Ne continuarăm drumul, cercetând cu băgare de seamă stânca din dreapta noastră. Dar ea n-avea nici o crăpătură, nici o gaură, până sus la conul fumegând. De asemenea, nu mai erau nici tufişuri îndărătul cărora să se fi putut ascunde uriaşul.

Şi cu toate acestea, nu avusese alt drum decât acela pe care înaintam noi acum. Marian luă în consideraţie orice posibilitate, căutând să vadă pe unde s-ar fi putut abate din drum, dar ne trezirăm deodată dincolo de punctal unde micul malaiez fusese tras în interiorul stânci.

Marian se opri.

— Trebuie să fi trecut cu vederea punctul unde negrul s-a abătut din drum, zise el. Poate că n-am cercetat cu destulă băgare de seamă tufele de hreniţă, cu ale cărei frunze s-a frecat el. Mai mult ca sigur că în spatele ramurilor se afla o crăpătură, care duce prin stâncă la gangul subteran.

— N-ar fi mai bine să coborâm spre lac şi să facem cercetări în locul unde uriaşul l-a înhăţat pe Tomo? Acolo nu sunt tufe şi cu siguranţă că vom găsi intrarea.

— Ai dreptate, aşa vom face, încuviinţă Marian.

Trebuia să mergem îndărăt vreo cincizeci de metri şi în cele din urmă ajunserăm deasupra locului unde dispăruse Tomo. Coborând cu băgare de seamă din stâncă în stâncă. Marian puse piciorul pe poteca îngustă care mergea de-a lungul malului lacului. Eu îi urmai încetişor, căci sacul cel greu din spinare mă trăgea în jos. Trebuia să mă ţin lipit de peretele stâncos şi să mă încleştez cu toată puterea de el, ca să nu mă prăbuşesc în lacul care mişuna de şerpi. Din pricina asta, nu

puteam vedea ce se petrece sub mine, auzii numai o exclamaţie a lui Marian şi când ajunsei pe poteca îngustă, atât dânsul cât şi câinele dispăruseră.

Câteva clipe am rămas împietrit de groază, căci primul meu gând fu că bunul meu prieten se prăbuşise şi avusese aceeaşi soartă grozavă ca şi cei doi chinezi.

Mi-am dat însă imediat seama că temerea aceasta era neîntemeiată, căci prea durase puţin coborâşul meu, pentru ca o astfel de nenorocire să fi trecut neobservată. Sângele începuse din nou să-mi alerge în vine, căci mi se lămuri deodată că Marian găsise gangul secret din munte. Totuşi, exclamaţia pe care o auzisem mă nelinişti iarăşi. Ceva trebuia să i se fi întâmplat, căci altminteri n-ar fi scos strigătul acela, ci m-ar fi aşteptat.

În imediata mea apropiere luci locul verzui al potecii, care însemna moartea pentru cel care ar fi păşit orbeşte pe acolo. Mă dădui îndărăt vreo câţiva paşi şi atunci mă simţii năpădit de un curent de aer rece, care venea dinspre stâncă. Acolo se găsea o crăpătură îngustă, în care intrai imediat, fără şovăială.

Dar, în clipa următoare, am scos şi eu o exclamaţie de spaimă, căci pământul îmi fugi deodată de sub picioare şi începui să mă rostogolesc cu o iuţeală ameţitoare pe povârniş,înăuntrul muntelui.

Doar câteva clipe dură alunecarea mea până jos, dar în aceste clipe, toată viaţa mi se perindă ca un film pe dinaintea ochilor. Căci eram aproape încredinţat că această scurtă călătorie avea să mă ducă în cuibul năpârcilor veninoase, care se vor năpusti asupra mea, sfâşiindu-mă în bucăţi.

De abia m-am oprit din acea rostogolire ameţitoare, că şi am scos lampa de buzunar şi aprinzând-o, am început să cercetez în jurul meu.

— E, ai venit şi tu? auzii atunci glasul lui Marian, care râdea. Mi-am închipuit eu că vei intra şi tu prin crăpătura din stâncă. Păcat că lampa mea a rămas în gangul de unde ne-a salvat de la moarte negrul, altminteri aş fi pornit imediat să fac o mică cercetare prin închisoarea noastră.

— Închisoare? De unde şi până unde? exclamai eu surprins.

— Hm..., am zis şi eu aşa şi se prea poate să am dreptate, după cum tot aşa de bine poate fi intrarea spre galeria pe care o căutăm.

Îmi luă lampa din mână şi îndreptă lumina spre înainte. Şi atunci am văzut că ne aflăm într-un gang, care luase naştere prin cine ştie ce catastrofe naturale. Pereţii zgrunţuroşi erau acoperiţi cu cristale de pucioasă şi alte minereuri, iar din tavan atârnau în jos stalagmite de forme ciudate.

Am pornit încet pe gangul care părea să ducă tot mai adânc în munte şi atunci am observat că făceam un ocol mare.

— Slavă Domnului că ne abatem din drumul lacului! zise

Marian. Nu e deloc plăcut să ai ca vecini reptilele alea veninoase. Să vezi că vom ieşi departe de Sejawa, cam pe la izvorul fluviului Atjeh.

— Atunci vom ajunge prin apropierea coloniei noi, unde se zice că s-ar afla mulţi chinezi, îmi dădui eu cu părerea. Dar, Mariane, tare aş vrea să mă mai întorc o dată la lac. Trebuie să încercăm neapărat să prindem câţiva şerpi dintr-aceştia. Cred că e un soi necunoscut încă.

— Asta fără doar şi poate şi nici eu n-am nimic împotrivă să prindem câţiva. Mă mir numai că n-au fost descoperiţi până acum.

— Desigur că nu s-a găsit încă nici o călăuză băştinaşă care să fi adus la lac pe vreun cercetător. Căci e neîndoios că oamenii de pe aici îi cunosc pe aceşti fioroşi locuitori ai apelor.

— Ai dreptate, Robert Eu cred că băştinaşilor le e frică să se apropie de lacul acesta misterios. În sfârşit... Mai întâi să ducem la bun sfârşit însărcinarea pe care ne-am luat-o şi apoi ne vom ocupa şi de prinderea şerpilor şi rinocerilor.

— Aşa e, trebuie să avem şi un rinocer, pe cât posibil unul tânăr, ca să-l ţinem câteva luni pe coastă, să mai crească puţin.

— Da, da, râse Marian, aşa vom face. Dar, deocamdată, ne aflăm în interiorul vulcanului Sejawa şi cred c-ar fi mai bine să nu flecărim atât, n-avem de unde şti cine se ascunde pe aproape.

Fără să mai rostim o vorbă, o pornirăm la drum. Câinelui nostru se vede că-i priise rostogolirea, căci mergea plin de vioiciune înaintea noastră, ba chiar începu să tragă de zgardă. Probabil că nu mai simţea mirosul acelei plante cu care-şi frecase trupul uriaşul.

Pinh trăgea din ce în ce mai tare, ceea ce însemna că negrul nu putea fi prea departe înaintea noastră. Desigur că fusese împiedicat ia drum din cauza Ellenei Abednego şi acum şi de cea a băiatului malaiez.

Dar Marian trăgea şi el de zgarda câinelui. Nu voia să se apropie prea mult de misteriosul individ, în bezna aceea a muntelui şi adesea rămânea locului, ascultând cu încordare, căci dacă negrul ar li bănuit în noi nişte duşmani, numai bine nu ne-ar fi fost.

Zgomote ciudate răsunau de pretutindeni: de ici picura apă, dând impresia unui suspin omenesc – de colo cădea o pietricică şi zgomotul aducea cu un pas târşit Bătrânul vulcan părea să adăpostească nişte taine misterioase şi ameninţătoare.

Ne târâm mereu înainte. Lumina lămpii noastre juca fantastic pe pereţii scorojiţi. Aveam impresia că gangul în care ne aflam se lărgea tot mai mult Şi aşa şi era, căci deodată am intrat într-o peşteră uriaşă, în formă de boltă, de a cărei mărime nici nu ne puteam da seama la lumina lămpii. Şi din această peşteră porneau ganguri în toate direcţiile. Pe care din ele trebuia să-l alegem?

— Mariane, treaba devine şi mai grea acum! am mormăit eu, necăjit. Sau poate ştii tu pe care gang trebuie să apucăm?

— Eu cred că Pinh ne va călăuzi, răspunse el, calm. Drace! negrul ăsta e viclean nevoie mare. Ia te uită, şi-a adus câteva rămurele de hreniţă şi aici şi-a şters iar urma.

Zicând acestea. Marian arătă câteva crenguţe cu frunze frecate, care zăceau pe jos. În aceeaşi clipă, câinele începu să se rotească neliniştit încoace şi încolo. Mârâi apoi încetişor, dându-ne de înţeles că pierduse urma.

Am stat locului nedumeriţi, apoi am început să cercetăm pe rând crăpăturile din pereţi peşteri, de unde porneau ganguri spre interiorul vulcanului.

După o vreme de chibzuială. Marian se duse la cea mai apropiată crăpătură şi zise:

— Cred că trebuie să urmăm gangul ăsta, care îmi face impresia că merge până la mijlocul muntelui. Da, da, Robert se pare că am dreptate, căci şi gangul ăsta coboară la fel ca şi cel pe care l-am străbătut; aşadar, mai mult ca sigur că vom ieşi afară, la poalele Sejawei. Altminteri, dacă nu găsim nici o ieşire, va trebui să ne întoarcem şi să încercăm să ajungem iar la lac.

— Asta ne-ar mai lipsi, să urcăm îndărăt toboganul! râsei eu. Ehei, prea uşor nu va merge, ştiu eu. Ia să ne încercăm mai întâi norocul cu gangul de aici!

După ce am intrat prin deschizătura cea îngustă, Pinh a pornit-o iarăşi înainte cu toată repeziciunea.

— Minunat! făcu Marian. Se pare că a regăsit urma negrului; e drept se poate să fie şi o urmă veche. Probabil că uriaşul se foloseşte mereu de gangul acesta ca să ajungă afară. Cu atât mai bine, te pomeneşti că s-o fi aflând încă pe aici, înăuntru.

— Hm..., prea plăcut nu e să-l ştim pe urmele noastre – mormăii eu – căci cine ştie dacă mai continuă să aibă despre noi o părere bună, de vreme ce vede că-l urmărim cu atâta înverşunare. Ţie ţi-e totuna, căci mergi înainte, astfel că eu sunt acela care m-aş putea trezi cu o lovitură în cap din partea individului...

Marian râse:

— Ei, Robert, prea ai început să vezi lucrurile în negru, cu negrul tău. Eu sunt încredinţat că el nutreşte tot gânduri bune faţă de noi, ca şi faţă de tânăra fiică a guvernatorului. Dar asta nu ne împiedică să mergem ceva mai repejor, ca să ieşim cât mai curând din primejdie.

Îşi iuţi paşii, iar eu am făcut la fel.

Aproape un ceas, am mers liniştiţi unul lângă altul, când deodată Marian stinse lanterna şi-mi şopti:

— Am găsit gangul cel bun. Se zăreşte lumina zilei în faţa noastră.

Aşa era. Privind cu atenţie, zării şi eu raza slabă, albăstruie, care ne

arăta că acolo era capătul gangului misterios. Ciudat era însă că Marian îşi încetini paşii, ba chiar părea să şovăie să se apropie de ieşirea pe care o dorisem atâta.

— Ce s-a întâmplat, Mariane? întrebai eu încet. Nu-ţi vine să ieşi din peştera asta blestemată?

— Cum de nu! mormăi el – numai că mă gândesc că Fu Dan o fi ocolit muntele şi se poate ivi aici în fiece clipă. De aceea, ar fi mai bine să nu ne avântăm afară aşa, deodată, ci să ne încredinţăm mai întâi dacă nu ne vede nimeni.

— Hm..., ca să fie precum zici, Fu Dan ar fi trebuit să alerge cu treizeci de kilometri pe oră, râsei eu. Căci în jurul muntelui drumul e de două ori mai lung decât cel pe care l-am făcut noi în interiorul vulcanului.

— Nu cred. Robert, căci drumul nostru făcea un ocol destul de mare în jurul conului vulcanului, care e încă în activitate, după cum am observat. Şi afară, Fu Dan putea să alerge mai repede decât noi. Mai bine îi aştept aici, dacă nu cumva o şi fi trecut.

— Bine, să fim deci cu băgare de seamă când vom ieşi. Cred că Pinh ne va da de veste dacă va zări ceva suspect

Marian nu răspunse, ci se târî spre ieşire, trăgând câinele după el. Rămase deodată locului, iar când m-am apropiat de el am văzut că ne aflăm în faţa unei crăpături înguste, care ducea afară sub cerul liber.

O tufă deasă ocrotea locul de privirile trecătorilor, dar în acelaşi timp ne împiedică şi pe noi să putem cuprinde cu privirea cărarea care trebuia să treacă pe acolo. Şi asta ne-ar fi prins poate bine, căci auzeam lămurit că se apropia cineva: pietrele se rostogoleau, crengile trosneau.

— Asta trebuie să fie Fu Dan, şopti Marian. E atât de agitat din pricina morţii înfiorătoare a complicilor săi, încât merge orbeşte. Haide, să pătrundem cu atenţie în tufiş, căci e foarte probabil că el nici nu va băga de seamă, dacă vom face cumva zgomot.

Ne făcurăm loc încetişor printre crengile mirositoare, până puturăm cuprinde cu privirea o parte a drumului. Paşii se apropiau şi în cele din urmă se ivi într-adevăr Fu Dan. Alerga grăbit, clătinându-se pe picioare, ca un om beat.

Chipul lui palid era îmbrobonat de sudoare şi ochii ieşiţi din orbite, rătăcind neliniştiţi încoace şi încolo, arătau lămurit spaima grozavă care-l cuprinsese văzând sfârşitul înfiorător al celor doi compatrioţi ai săi.

Gâfâind, trecu pe dinaintea ascunzătorii noastre, fără să dea nici cea mai mică atenţie tufişului. Alergă înainte, mânat de priveliştea grozavă pe care o avusese.

Marian îmi dădu un ghiont şi amândoi ieşirăm repede pe potecă. Fu Dan se afla la vreo cincizeci de metri înaintea noastră.

— Vino aici, pe partea astălaltă – îmi şopti Marian; dacă va întoarce capul, ne vom putea ascunde printre tufele de pe marginea potecii. Să lăsăm însă o distanţă mai mare între el şi noi, căci de scăpat nu ne poate scăpa în nici un caz.

Timp de vreo jumătate de ceas îl urmărirăm pe chinez, apoi poteca stâncoasă se îndepărta de vulcan, ducând în pădurea seculară care acoperea povârnişurile Sejawei. Trebuia să micşorăm distanţa care ne despărţea da Fu Dan, căci acum exista primejdia ca el să apuce pe vreo potecă lăturalnică.

Dar chinezul părea că nici nu se gândea la asta. Alerga mereu înainte; probabil că acum nu-l mâna numai groaza, ci şi teama de a nu li surprins de întunericul nopţii, care se apropia. Căci, odată cu înserarea ieşeau după pradă din bârlogurile lor tigrii şi panterele negre.

Înainte de a ieşi insă din pădure, ne fu dat să mai facem cunoştinţă cu grozăviile ei. Galbenul tocmai dispăruse din nou pe după o cotitură şi noi ne grăbeam să-l ajungem, când îi auzirăm scoţând un strigăt de spaimă. Apoi urmă un sunet care ne făcu să ne cutremurăm şi să punem mâna pe arme: ţipătul înfiorător, de atac, al unui elefant înfuriat

— Repede într-acolo! şopti Marian şi cu sărituri mari se îndreptă spre cotitură. Fu Dan trebuie să rămână în viaţă.

Am alergat după el şi am ajuns în acelaşi timp la cotitură. Şi atunci am văzut la cei mult douăzeci de metri de noi un elefant uriaş, care stătea lângă trunchiul unui tamarin şi cu trompa ridicată încerca să-l înhaţe pe chinez.

Cu o forţă şi îndemânare pe care numai curajul disperării ţi le poate da, Fu Dan se căţărase pe ramurile de jos ale uriaşului copac: acum se afla în siguranţă, dar tremura atât de tare, încât mă temeam să nu se prăvălească şi se uita ca împietrit în jos, la pachidermul furios. Groaza lui fără margini ne prindea bine însă, căci nici nu se gândea să-şi arunce ochii în altă parte. Dacă ne-ar fi observat succesul întreprinderii noastre ar fi fost îndoielnic.

Ajutor nu puteam şi nici nu era nevoie să-i dăm, căci elefantul va renunţa desigur la luptă, dându-şi seama de zădărnicia sforţărilor sale. Asta putea să ţină însă cam mult şi noaptea se apropia. Fu Dan nu va mai părăsi refugiul său, iar noi va trebui să rămânem lângă el, ca să-l putem descoperi planurile tăinuite.

Elefantul îşi coborî trompa şi se schimbă de pe un picior pe altul. Se părea că stă să chibzuiască dacă să mai rămână sau să plece.

Deodată ridică iar trompa cu atâta repeziciune, încât Fu Dan scoase un ţipăt şi-şi strânse picioarele, deşi nu era nevoie. Dar prin această mişcare repezită şi nechibzuită aproape că-şi pierdu echilibrul şi trebui să se prindă cu disperare ca să nu cadă. Cu toată seriozitatea

situaţiei, zâmbii fără voie, atât de caraghios mi se părea omuleţul care se ghemuise pe creangă, în cele din urmă păru să-şi dea şi el seama că duşmanul nu se va îndepărta, văzându-i la o atât de mică înălţime deasupra lui. Se ridică cu greutate şi se căţără pe creanga de mai sus.

Elefantul scoase răgete furioase, ca de trompetă, ceea ce-l îndemnă pe Fu Dan să se caţere şi mai sus, până când dispăru în cele din urmă în frunzişul des.

— Minunat! făcui eu către Marian. Acum să vezi că elefantul îşi va vedea de drum.

— Da, dar şi noi..., mormăi Marian şi se întoarse.

De-abia atunci mi-am dat seama că eram cu totul descoperiţi faţă de uriaşul elefant Am făcut şi eu repede stânga-mprejur, ca să ies din raza primejdioasă, când răsună iarăşi mugetul de furie al pachidermului, iar când îmi aruncai privirea îndărăt, îl văzui năpustindu-se pe urma noastră ca o vijelie.

Am alergat din toate puterile, urmat de Marian, pe după cotitura potecii. Căutam repede un copac potrivit, dar de-abia la vreo douăzeci de metri mai încolo am văzut un ramasal, ale cărui ramuri începeau chiar de la pământ

N-aş putea spune cum am ajuns în copac, dar când am auzit sub mine răcnetul furios al elefantului dezamăgit am observat că mă aflam în siguranţă şi aproape de mine l-am auzit şi pe Marian, care se instalase pe altă creangă.

— Nu mi-aş fi închipuit că te pricepi atât de bine la căţărat

— Nevoia te-nvaţă multe, i-am răspuns eu. Priveam la duşmanul nostru care se holba la noi înfuriat Cu părere de rău, am fost nevoiţi să renunţăm a-l răpune, căci în nici un caz nu trebuia să ne trădăm faţă de Fu Dan. Iar după câteva minute, Marian zise:

— Păcat are nişte colţi atât de minunaţi! Hai să ne ascundem în frunziş, altminteri nu mai scăpăm de dumnealui.

Peste câteva clipe privirea pahidermului nu ne mai putea descoperi. Şi după alte câteva momente, îl auzirăm galopând înapoi pe potecă şi mugind sub copacul în care se ascunsese Fu Dan. După puţin timp se ivi din nou sub arborele nostru şi o vreme îşi făcu de joacă în felul acesta, colindând de la unul la altul. În cele din urmă, însă, mugi pentru ultima oară şi se făcu nevăzut pe direcţia pe unde venisem noi.

Fireşte că am lăsat să se scurgă un timp până ce ne-am dat jos, apoi ne-am târât pe după cotitură şi l-am căutat cu privirea pe Fu Dan. Tocmai cobora şi el anevoie din copac şi când ajunse pe pământ începu să alerge nebuneşte de-a lungul potecii. Se temea, desigur, că furiosul pachiderm ar putea să se întoarcă şi nu oricând se găsea un copac pe aproape, în care să te poţi salva.

Din aceleaşi motive, iuţirăm şi noi paşii şi la fiecare cotitură a potecii întortocheate îl zăream pe Fu Dan înaintea noastră, în cele din

urmă, pădurea începu să se rărească; în acelaşi timp, un murmur uşor ne atinse auzi şi Marian şopti:

— Aha, ne apropiem de fluviul Atjeh.

Deodată poteca începu să coboare, încât îţi venea să râzi, văzând cu câtă grabă gonea la vale chinezul. Aveam şi noi mult de furcă pentru a nu veni în nas.

Poteca făcea o cotitură pronunţată, apoi văzurăm înaintea noastră o aşezare de case, pe un câmp întins. Prin mijlocul şirurilor de case curgea spumegând fluviul Atjeh.

— Aha! făcu Marian, asta e colonia cea nouă, în care cică ar locui mai mult chinezi. Diersch ne spunea doar că Fu Dan îi povestise că are de gând să vină încoace. Şi acum şi eu cred că galbenul îşi are aia tovarăşii şi complicii săi. Fireşte că vom merge şi noi acolo, dar trebuie să fim cu băgare de seamă, căci deşi hotelul îl ţine un olandez, tot chinezii stăpânesc în taină locul

Am ajuns în colonie tocmai când întunericul se lăsă brusc. Marian se informă de un han, iar când am sosit la faţa locului, am fost întâmpinaţi de hotelier – un individ înalt şi lat în spate, care la început ne privi cam bănuitor. Când l-am spus însă că am stat câteva zile la colegul său Diersch, a devenit mai prietenos, ni s-a prezentat drept Master Meerkerk şi ne-a dat o cameră ale cărei ferestre clădeau spre fluviul Atjeh.

III.
FU DAN TRECE LA OFENSIVĂ.

DUPĂ OBICEIUL OLANDEZ, masa de seară se ia după ora 9. Până atunci ne-am petrecut vremea pe întuneric, în odaia noastră, căci ne puteam aştepta cu siguranţă la vreo provocare din partea chinezului, care fără îndoială că aflase de sosirea noastră.

Când clopotul ne chemă în marea sală de mese, l-am lăsat pe Pinh în odaie, cerându-i să fie cât mai cu băgare se seamă. La cină eram numai noi doi şi gazda. La o întrebare a lui Marian, el ne spuse:

— Reprezentanţii guvernului, care locuiesc aici în mod stabil, sunt plecaţi în interiorul ţării. De aceea, suntem singuri astăzi. Îmi îngăduiţi să vă întreb ce planuri aveţi şi încotro aveţi de gând să vă îndreptaţi?

— Vrem să prindem un pui de rinocer, răspunse Marian. Deoarece am auzit că pădurile din jurul Sejawei sunt bogate în animale sălbatice, ne-am hotărât să venim încoace.

— Şi aţi nimerit-o, răspunse olandezul, cu însufleţire. Veţi găsi destul vânat în codrii noştri. Pe undeva prin apropiere se află şi tabăra de vară a unui trib Atjeh. în drumul dumneavoastră veţi întâlni cu siguranţă vreun reprezentant al acestei seminţii. Dacă plătiţi bine şi

mai ales, dacă vă pricepeţi să vorbiţi cum trebuie, veţi avea un sprijin cât se poate de bun din partea acestor oameni.

— Minunat! exclamă Marian, cu vădită bucurie. Dacă aşa stau lucrurile, atunci vom pomi la drum mâine dimineaţă. Dar, ia spune-mi, te rog, domnule Meerkerk, din ce motiv anume s-a ridicat aici această colonie?

— Cică ar exista pe aici zăcăminte de cărbuni, răspunse olandezul. De aceea chiar toată colonia e formată aproape numai din chinezi, care vor să facă săpături. Sunt, însă, indivizi cam deocheaţi şi în câteva rânduri am recomandat reprezentanţilor guvernului olandez să trimită încoace o mică trupă din legiunea lor străină. De stricat, n-are ce strica – în nici un caz.

— Şi până acum nu s-a făcut nimic, nu e aşa? râse Marian. Guvernele sunt cam toate la fel: astupă fântânile de-abia după ce s-au înecat în ele câţiva bieţi copii.

— Ai dreptate, din nenorocire, oftă hangiul. Domnii aceia pur şi simplu m-au luat în râs, ori de câte ori le-am împărtăşit îngrijorările mele. Şi eu locuiesc de ani îndelungaţi aici în Sumatra şi ştiu cum stau lucrurile. Dar fireşte că domnii funcţionari, care vin spilcuiţi din patrie, ştiu întotdeauna mai bine ce şi cum... în sfârşit... Mă bucur, însă, domnilor, că veţi rămâne peste noapte în casa mea, căci nu păreţi a fi dintr-aceia care s-o luaţi la fugă de o mână de chinezi, dacă va fi într-adevăr ca galbenii să întreprindă ceva.

— Aşa cred şi eu, răspunse Marian, calm. Şi nu e deloc exclus, după părerea mea, să se întâmple ceva la noapte, ia spune, domnule Meerkerk, de unde vin kulii aceia chinezi şi cine e conducătorul lor?

— Au venit cu toţii din Singapore. Contractul de muncă cu guvernul olandez a fost încheiat de un anume Fu Dan, care de altfel trebuie să vină şi ei aici mâine-poimâine.

Marian întrebă agitat

— Domnule Meerkerk, câţi chinezi sunt în tabără?

— Păi..., să tot fie ca la vreo sută cincizeci, răspunse mirat flegmaticul olandez.

— O sută cincizeci? în cazul ăsta nu ne putem împotrivi lor, aici, în casă! zise prietenul meu tot mai agitat: Haide, Robert sacul în spinare şi Pinh de lanţ! Domnule Meerkerk, te sfătuiesc stăruitor să vii cu noi în pădure, căci Fu Dan aceia a sosit cu câteva minute înaintea noastră în colonie şi are toate motivele să ne omoare, pentru că stăm în calea planurilor sale. Fireşte că nu se va purta cu mănuşi nici cu d-ta. Sunt încredinţat că Fu Dan se străduieşte acum să-i întărâte pe kuli împotriva noastră. Haide să .....

— Atâta mai auzii, căci o şi zbughii pe uşă ca să intru în odaia noastră. Ştiam bine că Marian avea de obicei dreptate şi de aceea nu-mi pierdeam niciodată vremea cu întrebări de prisos.

Ajuns în odaie, îmi aruncai repede sacul în spinare, îmi îndesai chimirul în care se aflau cuţitul şi revolverul, luai lucrurile lui Marian şi-i trăsei pe dulău după mine afară.

—... să te bizui pe asta, auzii glasul prietenului meu, când reintrai în sala de mese. Într-adevăr, domnule Meerkerk, situaţia noastră e extrem de serioasă. A! auzi?

Prin fereastra deschisă pătrundea un amestec nelămurit de glasuri. Din murmurul acesta se ridicau din când în când strigăte de îndemn, dar zgomotul nelămurit, ameninţător, se apropia mereu.

— Auzi, domnule Meerkerk, vin kulii, zise Marian. Haide, omule, nu mai sta pe gânduri

Olandezul părea să fi devenit dintr-odată un alt om. Cu o vioiciune tinerească, sări în picioare, alergă în casă şi se înapoie, înainte ca Marian să-şi fi legat brâul cu armele.

Coborî la repezeală cele câteva trepte care duceau în grădina întunecoasă şi în clipa următoare şi dispăruse printre tufe. Ne strigă încetişor, ca să ne arate direcţia, dar nu ştiu dacă l-am fi ajuns dacă Pinh nu i-ar fi luat îndată urma, călăuzindu-ne printre copaci. Astfel am ajuns curând lângă el şi în spatele grădinii am apucat-o împreună pe o potecă îngustă ce ducea în pădure.

— Acum urcă întocmai ca un perete, a şoptit olandezul: e un fel de trecătoare, în care ne putem apăra de minune, dacă ticăloşii vor cuteza într-adevăr să ne urmărească.

Am cotit spre dreapta în trecătoare, care, însă, din nenorocire era destul de largă, după cum am putut observa în întuneric. Dacă s-ar fi luat după noi kulii, am fi putut tăbărî asupra a cel puţin cinci din ei.

Dar drumul ducea în sus, drept ca un perete şi deodată ne-am aflat pe un mic platou stâncos care avea numai această intrare, căci de jur-împrejur era înconjurat de o pădure de nepătruns. Spre colonie exista o spărtură printre copaci şi am zărit acum o rază de foc, care se făcea din ce în ce mai mare.

— Aha! Ticăloşii au pus foc casei mele! a scrâşnit Meerkerk. Slavă Domnului că mi-am transportat alaltăieri banii la Selimeum. Să vedeţi însă că vor incendia şi casa casierului. Probabil că se aşteaptă să găsească acolo o sumă mare, cred însă că nu vor da peste nimic, deoarece casierul primeşte banii pentru lefuri de obicei vineri, adică abia poimâine.

— Pentru noi nu prea e bine asta, zise Marian, căci furia îi va face pe kuli să nu ne cruţe. A! ai dreptate, domnule Meerkerk, uite colo şi o a doua casă în flăcări.

— Da, da, e a casierului, încuviinţă olandezul; să ştii că-i vom avea în curând aici.

— Dar cum ar putea să ne găsească? întrebai eu: doar sunt mai multe drumuri care duc afară din colonie. De pildă, am fi putut să

luăm drumul pe apă, pe fluviul Atjeh.

— La drept vorbind, ai dreptate, domnule Bertram – mormăi olandezul – dar eu am făcut o mare greşeală. Căci kulii ştiu bine că merg de obicei pe acest platou. Ba chiar i-am spus o dată lui Fu Dan că mă voi apăra aici, sus, dacă se va întâmpla ca oamenii lui să se revolte cândva. Trebuia s-o luăm în josul fluviului, cu barca mea. Am fi ajuns astfel în câteva ceasuri la Selimeum şi am fi adus de acolo forţe militare.

— Asta în cazul în care am fi izbutit să plecăm cu barca, zise Marian, deşi eu sunt de părere că Fu Dan ne-a închis în primul rând drumul acesta şt a stricat desigur şi barca imediat. Acum e prea târziu să ne mai pierdem vremea cu vorbe de clacă: dacă nu mă înşel, vin kulii.

Din nenorocire, Marian nu se înşela, căci la lumina hanului incendiat îi văzurăm pe chinezi adunându-se în grup compact. Şi un glas puternic răsuna mereu, dând comenzi şi îndemnându-i pe cei întârziaţi.

— Asta e Fu Dan, scrâşni Meerkerk, spumegând de furie. Numai de-ar veni în bătaia pistolului meu!

— Nu-mi vine să cred, zise Marian, probabil că se va pune undeva la adăpost şi va da porunci de acolo. În nici un caz, însă, n-aş vrea să fiu în pielea lui, căci are un duşman grozav, de care nu va scăpa atât de lesne. Dar acum trebuie să ne apărăm propria noastră viaţă, căci, după cum văd. Fu Dan şi-a convins oamenii să treacă la ofensivă.

Platoul stâncos pe care ne aflam era la vreo douăzeci de metri deasupra văii înguste în care era împrăştiată colonia luminată acum de flăcările celor două case incendiate. Din grădina hanului înainta acum spre pădure masa negricioasă a chinezilor, exact spre locul pe unde pătrunseserăm noi pe potecă. Cei din frunte ţineau în mână scânduri aprinse şi la lumina acestora le zăream chipurile sălbatice, setoase de sânge.

— Afacerea devine serioasă! mormăi Meerkerk. Poftim, domnilor, am uitai să vă dau muniţie pentru pistoalele „Parabellum”. Aveţi fiecare câte trei sute de gloanţe. Cu astea sper s-o scoatem la capăt.

— Cred şi eu, zise Marian, numai că va trebui să ne orânduim în aşa fel apărarea, ca să nu tragem toţi deodată; începe dumneata, urmez eu, apoi vine rândul prietenului Robert. Prin asta câştigăm timp pentru încărcat şi putem ţine focul fără întrerupere. Pentru cazul extrem, avem şi revolverele noastre la brâu.

— Numai bine, căci v-am adus şi sprijinitoare pentru pistoale – zise olandezul – pe care le puteţi fixa la brâu. E mult mai uşor aşa, decât să ţineţi mereu arma în mână.

— Aşa e, dar deocamdată trebuie să facem altfel – zise Marian;

după ce vom fi dat înapoi pe kuli, ne vom putea folosi de frumoasele d-tale sprijinitoare. Aş fi de părere să nu-i împuşcăm pe cei cu făcliile, ci pe cei care vin în urma lor căci altminteri nu vom avea destulă lumină ca să putem ţinti. Atenţiune, domnule Meerkerk, pregăteşte-te, căci vin kulii!

Priveliştea care ni se înfăţişa acum era cât se poate de frumoasă, deşi nu oricine ar fi fost de aceeaşi părere...

Şase chinezi, unul lângă altul, urcau trecătoarea, ţinând în mâna stângă o făclie, iar în dreapta pistolul sau cuţitul. Chipurile lor acoperite de sudoare luceau în lumina făcliilor, ochii lor, de obicei oblici, erau acum holbaţi şi dinţi găbui sclipeau sub buzele rânjite de furie.

— Desigur că s-au îmbătat cu rachiu de orez, bombăni olandezul. Blestematul acela de Fu Dan s-o fi îngrijit să le dea din belşug. Ei, domnule Marian, eşti de părere să începem?

Cei dintâi kuli se aflau la numai câţiva metri de platou. Era deci vremea şi tragem, altminteri riscam să cădem sub cuţitele lor.

— Da, domnule Meerkerk – răspunse Marian, calm, împuşcă-i pe cei din rândul al doilea. Dacă purtătorii de făclii din faţă nu se vor opri, atunci îi răpun eu.

Ridicarăm armele: Meerkerk dădu drumul primului glonţ pe ţeavă şi săltă piedica. Nu apucă să tragă, căci se petrecu ceva la care nu ne aşteptasem.

În pădurea dindărătul nostru – pe care o credeam de nepătruns – crengile trosniră şi se auzi un tropăit de paşi, de parcă un trup enorm şi-ar făcut drum prin desiş.

— Ei drăcie! scrâşni Meerkerk. Pare că vine vreo fiară de pradă. Şi tocmai în spatele nostru... Ce ne facem, domnule Marian?

În faţa acestei noi primejdii care ne ameninţa din spate, uitasem cu totul de kuli; ne întoarserăm privirile, aţintindu-le asupra zidului întunecat al pădurii care se înălţa spre cer. Cu greu îmi putui înăbuşi un strigăt de uimire, când de pe marginea desişului răsună un glas cunoscut:

— Massers nu împuşcă, massers stea liniştiţi! Chinezii fuge când vine eu.

Şi el veni într-adevăr, cunoscutul şi totuşi necunoscutul nostru uriaş. Ca un elefant, îşi făcu loc printre crengi, ne împinse la o parte şi sări pe marginea platoului.

Făcliile chinezilor, care se apropiaseră acum până la câţiva paşi, luminau puternic făptura lui enormă. În rândurile năvălitorilor se auziră câteva strigăte de panică, întrecute însă de strigătul înfiorător de luptă al misteriosului individ.

Şi atunci am văzut că ţinea în mână o bucată mare dintr-un trunchi de copac, care provenea probabil de la un arbore doborât. Ridică

deasupra capului lemnul în greutate de cel puţin o sută de kilograme şi-l zvârli furios în trecătoare, apoi scoase încă o dată răcnetul acela grozav.

După o tăcere de câteva clipe, se stârni o larmă grozavă în trecătoare şi pe poteca din pădure. Răcnetele de moarte şi de durere ale celor loviţi fură întrecute de ţipetele de spaimă ale celorlalţi kuli, care îşi căutau salvarea în fugă.

Auzeam lămurit cum goneau cuprinşi de panică; deodată răsună iarăşi răcnetul fioros al misteriosului negru, de data aceasta însă de jos, din pădure. Asta însemna că se luase după ei şi-i pusese pe fugă.

La numai trei minute de la ivirea uriaşului, fugarii se şi retrăseseră în colonie, unde se aflau colibele lor.

— Drace! exclamă Meerkerk după câtva timp. Dragă domnule Marian, ce fel de monstru a fost ăla? Dumnezeule sfinte, de spaimă am uitat cu totul de pistolul meu! Ce-a fost asta? Uriaşul acela înfiorător pare să te cunoască. N-am întâlnit încă în viaţa mea un altul ca el...

— Te cred, domnule Meerkerk, râse Marian. Da, noi îl cunoaştem pe uriaşul acesta misterios, deşi nu prea de aproape. Voiam să-i vorbim neapărat, de aceea ne-am luat după el cu ajutorul câinelui nostru; dar el s-a priceput mereu să facă să i se piardă urma. Şi acum s-a ivit iarăşi, de astădată ca salvator. Nu ştiu ce să mai cred despre dânsul.

Şi Marian îi povesti olandezului tot ce ni se întâmplase de când pusesem piciorul în Singapore.

— Asta e într-adevăr interesant! exclamă Meerkerk, după ce prietenul meu sfârşi de istorisit. Uite, vezi, aş dori să fiu şi eu părtaş la întreprinderea asta. Chestia cu kulii din colonie mi s-a părut suspectă de mult timp. Odată mi s-a părut că am observat un transport în timpul nopţii, care sosise în taină de la Selimeum şi pornise mai departe pe fluviu în sus.

Fireşte că slujbaşii de aici n-au văzut nimic, ba m-au luat chiar în râs când le-am spus. Uite ce cred eu: aici se petrece ceva. Căci lăzile care trecuseră pe faţa grădinii mele conţineau arme, fără îndoială. Nu cumva chinezii de aici vi să provoace o răscoală a atjehilor, sprijinindu-i cu bani şi arme? Ca foşti stăpânitori ai ţării, atjehii sunt gata oricând, desigur, să lupte pentru libertate lor. Acest Fu Dan pare să fie unul din conducătorii care stau în umbră finanţează răscoala, pentru ca să tragă foloase de pe urma ei. Numai din furnituri le iese o groază de bani.

Marian mormăi ceva ca pentru sine, apoi zise:

— Asta ar fi o nouă faţă sub care se arată chinezul acesta. Întâi ca trădător ai compatrioţilor săi faţă de guvernatorul englez, apoi ca răpitor de fete şi acu ca provocator de răscoală. Numai că n-a ţinut seama de faptul că negrul se întoarce brusc împotriva lui. Şi uriaşul

acesta pare să bănuiască sau să ştie Fu Dan aparţine unei tagme secrete şi de aceea, nu vrea s-o ducă înapoi fata răpită, deoarece va fi mereu în primejdie. Probabil că vrea să distrugă întreaga clică şi apoi să pună mâna pe chinez. E foarte posibil ca aceşti capi sau instigatori să se afle pe aproape, altminteri n-ar sta el aici, prin pădure, cu protejata lui. Trebuie să-i fi lămurit el Ellenei cum stau lucrurile, sau să-i dobândit încrederea, căci sunt încredinţat că ea rămâne de bunăvoie cu dânsul. Presupunerile d-tale par să fie foarte îndreptăţite, zise Meerkerk. Păcat numai că misteriosul negru nu vrea să se dea pe faţă înaintea d-tale. Eşti de părere că e originar, din Africa Centrală? Pe ce îţi întemeiezi presupunerea asta?

— După culoarea pielei sale şi armele pe cari le are. Apoi vorbeşte englezeasca stricată a negrilor africani, cari au venit în atingere cu albii.

— Toate bune – zise Olandezul – dar pentru noi se pune acum întrebarea: Ce e de făcut? În colonie nu ne putem înapoia, căci casa mea e incendiată şi pe de altă parte e probabil că Chinezii vor uita de spaima ce o au faţă de uriaş, când ne vor vedea.

Spre Selimeum n-aş vrea să pornesc în timpul nopţii. Pădurile astea de aici mişună de tigri; apoi mai sunt rinoceri şi elefanţi cu duiumul, cari nici nu prea se poartă delicat când le ieşi în cale. Asta cred c-o ştiţi din proprie experienţă.

— Să rămânem atunci pe platou până dimineaţa, propuse Marian. Faţă de animale şi oameni suntem în siguranţa aici – doar ţânţarii dacă ne-ar putea supăra. Mâine în zori pornim apoi la drum.

— Tocmai ce vroiam să propun şi eu. Aşadar s-a făcut, rămânem aici se bucură Meerkerk. Colo în spatele nostru se află o pajişte de muşchi pe care putem dormi în linişte. E de ajuns să facem de pază cu rândul.

— Ne-am înţeles, încuviinţă Marian. Arată-ne culcuşul de muşchi şi ia d-ta prima veghe. După două ceasuri trezeşte-mă pe mine. Apoi va veni rândul lui Robert.

— Bine. Uite-ţi patul, somn uşor! Meerkerk ne zâmbi prietenos şi cu un gest de invitaţie ne arătă un culcuş de muşchi moale.

Ne întinserăm în voie mădularele obosite şi după câteva clipe dormeam buştean, fără să ne pese de roiurile de ţânţari cari dăduseră de un ospăţ bogat.

IV.
VÂNĂTOAREA DE TIGRII.

CÂND SE LUMINA DE ZIUA ţinurăm un nou sfat de război. Erau două posibilităţi; Să ne înapoiarăm la Selimeum sau să pornim în sus pe fluviul Atjeh, la slujbaşii olandezi cari căutau acolo zăcăminte de

cărbuni.

Olandezul era de părere să mergem la Selimeum şi de acolo să chemăm telefonic o trupă a legiunii străine olandeze din Kota-Radja.

Marian, însă, zicea să pornim în interiorul ţării ca să-i prevenim pe reprezentanţii guvernului. În, acelaşi timp, însă, ca să căutăm tabăra tribului Atjeh, despre care ne vorbise Meerkerk. El bănuia că oamenii aceştia ştiau mai mult despre tăinuitul transport de arme.

După multă discuţie căzurăm la învoială ca Olandezul să pornească imediat spre Selimeum, iar noi vom merge mai departe.

— Când vă veţi înapoia mâine dimineaţă, îi veţi găsi pe soldaţi aici, zise Meerkerk luându-şi rămas-bun de la noi. Nădăjduiesc că veţi izbuti să-i feriţi pe slujbaşi să fie luaţi prizonieri, căci am impresia că răscoala e gata să izbucnească. Asta ne-au dat-o de înţeles Kulii.

— Ai dreptate, sunt şi eu de aceeaşi părere, încuviinţă Marian. Slujbaşii d-voastră vor fi în mare primejdie şi noi vom căuta să-i prevenim cât mai repede, poate chiar să-i salvăm. Dacă nu suntem îndărăt până mâine dimineaţă, te-aş sfătui să înaintezi cu soldaţii. Poate că aşa ne poţi veni în ajutor. La revedere şi noroc, dragă Meerkerk!

Ne strânserăm mâinile cu căldură, apoi olandezul cobori trecătoarea, ca să pornească spre Selimeum. După ce se făcu nevăzut Marian zise :

— Noi nu vom coborî pe acelaşi drum, Robert, ci o vom lua prin pădure. Vom pătrunde prin acelaşi loc pe unde a venit noaptea trecuta uriaşul nostru. Poate ca Pinh va izbuti să-i ia urma. . ...

— Tu tot nu te laşi de negrul tău! făcui eu, râzând.· Cred c-ai recunoscut doar e mai viclean decât noi. N-avea grija, se va ivi el când va socoti că a sosit vremea. Nădăjduiesc însă că vom găsi colo jos poteca ce duce în sus spre revărsarea fluviului Atjeh. Mai important decât chestia negrului e acum salvarea olandezilor cari desigur că plutesc în mare primejdie colo sus.

— Fireşte că pentru moment împrejurarea asta e cea mai însemnată, încuviinţă Marian. Nădăjduiesc însă că Negrul a şi dat târcoale prin apropierea olandezilor şi a atjehilor, aşa că nu va trebui să căutăm mult, ci ne vom lăsa călăuziţi de Pinh. De aceea ţineam atât de mult ca dulăul nostru să-i regăsească urma.

— Ştii că ai dreptate! făcui eu, cam ruşinat. Cu toate astea cred că vom găsi în orice caz pe Olandezi precum şi tabăra Atjehilor, căci dacă urmăm cursul fluviului trebuie să dăm neapărat sau de unii sau de alţii.

— Ai şi tu dreptate, dar pentru asta vom pierde prea mult timp, căci nu prea cred să găsim un drum bun de aici. Dar lasă ca vom vedea acum dacă avem sau nu noroc. Uite, ici trebuie să fie locul pe unde a pătruns uriaşul. Ia te uită ce spărtură a făcut. La drum, băiete!

Dar stai, întâi să ne încingem pistoalele „Parabellum". Aici în desişul acesta ne-ar veni greu să ne folosim de puştile noastre, căci n-are nici un rost să le ţinem pregătite în mână. Le vom purta pe umăr, deci, în definitiv, pistolul „Parabellum" are acelaşi efect.

— Aşa. Uite că mi-am legat bine sacul şi puşca; nu mă vor împiedeca mai deloc la mers. Ah, sunt minunate sprijinitoarele pentru pistoalele „Parabellum", ai arma la îndemână oricând. Aşa, am pus la adăpost în chimir şi cele trei sute de gloanţe – acum n-au decât să poftească tigrii, panterele, ba chiar şi atjehii şi chinezii.

— Tii; dar ştii că eşti echipat ca un adevărat războinic! râse Marian. Să sperăm însă că nu va fi nevoie să intri în acţiune. A!. Negrul a tăiat o potecă minunată pe care vom înainta fără prea multă greutate.

— Si Pinh pare să-i fi regăsit urma, adăugai eu. Ia te uită cum mai goneşte

— Dar aici suntem la o răscruce, zise Marian după ce făcu câţiva paşi. Văd o potecă veche, croită probabil de un elefant. Negrul a venit de la stânga, dinspre vulcan, după cum ne arată Pinh, care ţine neapărat să apuce în direcţia asta. Noi, însă, trebuie să mergem la dreapta. Şi e foarte îndoielnic dar poteca asta ne va duce la ţinta. N-avem însă de ales. Aşa dar, la drum!

Poteca pe care păşeam acum şerpuia printr-un desiş sălbatec. Era destul de bună, ta să zic aşa, deşi alunecam adesea, ne afundam până la genunchi în găuri umede, ne poticneam de vreun trunchi sau veneam în nas din pricina vreunui copac uriaş doborât ta pământ.

Odată Marian se opri brusc, smulse cu iuţeala fulgerului pistolul de la brâu, se pregăti să tragă, dar vârî imediat arma la loc, scoase cuţitul lui lat şi făcu un pas înainte. Braţul său înarmat făcu o mişcare rapidă, apoi îşi urmă liniştit drumul, iar eu îl urmai trecând peste trupul decapitat al unei cobre de mărime uriaşă.

— N-am vrut să trag – mă lămuri el după câtva timp – căci nu e exclus să fie pe aici spioni de-ai chinezilor sau atjehilor.

Ferindu-ne să facem cel mai mic zgomot, am mers mai departe. Deodată, un obiect mare şuieră prin aer şi căzu la picioarele noastre. Ne-am oprit şi am privit obiectul rotund şi verde, care avea mărimea unei nuci de cocos şi care se afundase pe jumătate în pământ

— Un durian, zise Marian observând ţepii mici şi ascuţiţi cu care era acoperit fructul. De mi-ar fi căzut în cap, numai bine nu mi-ar fi fost. Curios e însă că nu pot vedea nici un copac care poartă asemenea fructe.

Am privit amândoi în sus şi atunci şuieră dintr-un copac un al doilea fruct, de care nu m-am putut feri decât sărind grabnic în lături.

— Să mergem repede mai departe! strigă Marian. E un maya, un urangutan, care-şi face de joacă bombardându-ne cu fructe, l-am zărit

braţul vânjos. Probabil că ivirea noastră i-a tulburat prânzul.

Ne-am iuţit paşii, căci de sus zbură un al treilea fruct, zvârlit cu o siguranţă uimitoare. Şi animalul din copac părea să-şi fi pus în gând să ne bombardeze încă o bună bucată de drum cu ghiulelele sale.

— Drace! scrâşni Marian în timp ce fugeam, mai că-mi vine să trag, poate numai aşa se cuminţeşte individul din copac.

Ca şi cum vorbele sale ar fi fost o poruncă pentru maya, acesta mai aruncă un fruct, apoi scoase un sunet care părea un hohot ironic de râs şi ne lăsă în pace. Noi însă nu ne încetinirăm mersul decât atunci când furăm încredinţaţi că făptura din copac nu ne mai urmărea.

Marian se opri şi-şi şterse sudoarea de pe frunte.

— Sărmane Robert! făcu el, râzând – şi tu care mai duci şi sacul în spinare! Dă să-l mai duc şi eu, numai că acum va trebui s-o iei tu înainte şi să te îngrijeşti de siguranţa noastră.

Am râs şi mi-am şters fruntea de năduşeală. Apoi m-am întors pentru ca Marian să-mi desprindă cureaua din spate, dar m-am răsucit repede pe călcâie şi am holbat ochii la prietenul meu, căci foarte aproape de noi se auzise un sforăit, la auzul căruia ar fi bătut mai tare şi inima celui mai curajos vânător.

— Aha! făcu Marian, ducându-şi mâna la brâu. Nu ne mai lipsea acum decât tigrul ăsta! Poate că nu vine de-a lungul acestei poteci, ci numai o străbate. Să stăm liniştiţi pe loc. Am văzut că, după un vechi obicei al său, Marian trase de la brâu un revolver „Mauser” – o armă nu tocmai potrivită împotriva unui tigru. De aceea, am scos şi eu – „Parabellum”-ul, binecuvântându-l în gând pe olandez, care mi-l dăruise. La o depărtare de vreo treizeci de metri în faţa noastră, poteca făcea o cotitură şi chiar dindărătul acesteia răsunase înfiorătorul sforăit. Am privit ca împietriţi într-acolo. Din clipă în clipă trebuia să se vadă dacă fiara se va folosi de poteca aceasta. Atunci o luptă n-ar fi putut fi înlăturată şi în trecătoarea în care ne aflam lupta ar fi fost pe viaţă şi pe moarte.

După câteva clipe, „el” se ivi deodată pe potecă – „el, pe care nu trebuie să-l numeşti” – cum rosteşte malaiezul, cu teamă, când e vorba de tigru. Era un exemplar uriaş, care rămase locului uimit, măsurându-ne din cap până în picioare. Ochii-i verzui se închiseră lăsând doar o crăpătură; capul şi-l ţinea cu mândrie pe grumazu-i puternic, ca şi cum ar fi vrut să întrebe: „Ce căutaţi voi în regatul meu?”

Nădăjduiam mereu că trupurile noastre robuste îl vor impresiona şi o va rupe la fugă. Dar regele acesta al pădurilor părea să nu cunoască frica Se chirci cu mişcări neobservate şi se ridică încetişor pe picioarele dindărăt Asta era pentru noi semnalul neîndoielnic că în clipa următoare se va năpusti asupră-ne cu un răget sălbatic.

Marian ridicase pistolul şi aştepta momentul prielnic, căci cu puţin

înainte de a face săritura, tigrii obişnuiesc să deschidă ochii mari şi atunci e timpul pentru vânătorul cu sânge rece să tragă în globurile acelea lucitoare – altminteri e pierdut.

În vremea asta eu am tras încetişor piedica pistolului „Parabellum”, pentru a-l putea înlocui pe Marian, în cazul când el ar fi dat greş.

Şi... deodată tigrul deschise ochii mari... Două împuşcături porniră în aceeaşi clipă din pistolul prietenului meu, fiara scoase un răget înfiorător, dar se şi avântase în săritură şi se năpusti asupră-ne ca o flacără galbenă uriaşă.

Noi ştiam bine că nu ne-ar fi putut ajunge dintr-o singură săritură, ci ar fi trebuit să se lase la pământ cel puţin de două ori. De aceea ramaserăm liniştiţi pe loc şi aşteptarăm să vedem efectul gloanţelor. Trupul uriaşei feline zbură vreo opt metri prin aer, apoi se prăbuşi greoi şi începu să se zvârcolească, răcnind înfiorător, în vreme ce-şi trecea labele dinainte peste capul însângerat.

— L-ai orbit cu gloanţele talei am zis eu. Astea au fost împuşcături, nu glumă! Acum e rândul meu ca să-l scap de chinuri.

Îl împinsei pe Marian la o parte, mă apropiai până la vreo zece metri de tigru şi-i trântii un glonţ bine ţintit în ceafă. Fiara se rostogoli imediat pe o parte, se mai zvârcoli de două ori, apoi rămase ţeapănă.

— O armă minunată! zisei eu, entuziasmat

Marian se apropiase şi amândoi ne aflam acum lângă cadavrul fiarei uriaşe. Ne aflam doar la zece metri de cotitura potecii, dar nu ne gândeam că ni s-ar putea întâmpla ceva ci admiram trupul enorm al tigrului.

— Păcat că n-avem vreme să-l jupuim, zise Marian. Aş fi vrut să-i iau blana.

— Dacă l-am acoperi bine cu rărituri – am propus eu – am putea să-l jupuim la înapoiere. Da, e o idee. Numai de n-ar da furnicile peste el. A! Ai auzit? Mi se pare că mai primim o vizită. Desigur că e tigroaica. Repede îndărăt!

Dar nu mai era timp. Pufăind şi mârâind, veni de după cotitură un al doilea tigru, se opri brusc când ne văzu, apoi se pregăti imediat de săritură.

În aceeaşi clipă. Marian trase un glonţ, apoi un al doilea, al treilea şi al patrulea din „Mauser”-ul său, iar eu, căutând să ochesc cât mai bine, găurii trupul temutului duşman cu alte două gloanţe.

Tigroaica s-a repezit iar spre noi, am mai tras repede câte un glonţ, apoi ne-am dat un pas îndărăt, spre stânga.

La un metru de cadavrul celuilalt, uriaşa fiară se prăbuşi la pământ, se zvârcoli cu turbare încolo şi încoace şi deoarece ne-am dat seama că primejdia nu trecuse încă, i-am mai tras câteva gloanţe în căpăţâna ei enormă.

Am răsuflat uşurat când trupul uriaş se destinse, cu un ultim

horcăit de moarta

— Drace! asta zic şi eu c-a fost o mică distracţie! zise Marian. Leac împotriva plictiselii, ai? Acum avem de jupuit două piei. Ia să tăiem noi nişte crengi şi să le acoperim trupurile.

Am scos cuţitele şi am păşit spre cel mai apropiat tufiş de bambuşi. în spatele nostru a trosnit o creangă; ne-am întors cu iuţeala fulgerului şi l-am văzut... pe micul malaiez Tomo, care se holba la noi înspăimântat şi cu mâinile ridicate rugător.

V.
ÎN TABĂRA ATJEHILOR.

— CE ESTE, MĂ TICĂLOSULE – i se adresă Marian, jumătate râzând, jumătate supărat – iar te-ai luat după noi?

— Tuan, nu, Tomo nu luat după voi, bolborosi băiatul, tremurând. Tomo rămâne acum tine, nu mai vrei la chinez rău. Tomo are fie credincios.

— Ei, ştii că ai haz! De unde până unde aşa, deodată, schimbarea asta? Te-a supărat cumva Fu Dan?

— Fu Dan om rău, exclamă băiatul, cu mânie, l-a bătut mult pe Tomo. Tomo fie credincios acum la Tuan, aşa porunci „el”.

Rostind cuvântul „el”, în ochii şi pe chipul inteligent al băiatului se putea citi o expresie de groază.

— El? Cine este acest „el”? întrebă Marian, interesat.

— Oh, Tuan, e negrul cel mare, cu cap mai grozav ca al unui urangutan. El îşi zice „Pongo”.

Pongo!

Ne-am privit înmărmuriţi. Acesta era un nume din Africa Centrală şi cu el botezau popoarele din regiunea fluviului Congo pe cel mai grozav locuitor al codrilor lor gorila.

Aşadar, misteriosul negru tot în Africa trebuie să se fi născut şi trăise acolo multă vreme, deoarece primise de la tovarăşii săi de trib porecla aceasta Pongo – gorila – nici că se putea o poreclă mai potrivită pentru negrul nostru, îmi închipuiam lesne cum se feriseră toţi de dânsul şi-l batjocoriseră din pricina capului său, până se văzuse silit să-şi părăsească patria şi după multe aventuri să ajungă la Singapore, în mâinile chinezilor. Dar n-aveam acum timp să ne gândim la toate astea.

— Ştii unde se află Pongo? întrebă Marian.

— Pretutindeni, şopti malaiezul, cu teamă. El spus la mine: „Pongo mănâncă pe tine dacă nu eşti credincios la Massers albi”. Masser alb eşti tu, Tuan şi prieten de la tine. Tomo este credincios la voi.

— Bine, Tomo, te cred, zise Marian, cu seriozitate, deşi în sinea

sa cred că râdea ca şi mine. Să ne rămâi credincios, altminteri îi voi spune lui Pongo să te mănânce. Acum ajută-ne să dăm mai încolo pe cei doi tigri şi să-i acoperim cu crengi.

Băiatul tăia de zor crengi, în vreme ce noi ne căzneam să tragem cele două leşuri sub un tufiş. Malaiezul le acoperi apoi cu dibăcie, în aşa fel încât să nu poată fi zărite de nici un trecător.

— Chiar dacă ne vom înapoia până diseară – zise Marian – tot va fi prea târziu să salvăm blănile. Căldura va strica repede carnea şi fireşte şi pieile. Păcat, tocmai pe astea două aş fi vrut să le am. Avem însă ceva mai important de făcut acum. Haideţi!

Tomo îşi făcu loc înaintea noastră şi porni în frunte.

— Tomo cunoaşte drum, zise el, cu însufleţire. Tomo conduce bine.

— Dacă vrei, n-am nimic împotrivă, băiete, zise Marian. Numai vezi să nu ne rătăceşti, căci te spun lui Pongo.

Mie îmi veni deodată un gând:

— Marian, ce-ar fi să renunţăm să mai târâm câinele după noi? Mai bine să-l trimitem cu o veste stăpânului său la Selimeum. Va ajunge acolo înaintea lui Meerkerk şi Diersch va putea cere trupe de la Kota-Radja. Tu ce părere ai?

— Eu cred că ideea ta e minunată, dragă Robert, încuviinţă Marian. Câinele e atât de inteligent, încât va porni pe drumul drept dacă-i voi porunci. Aşteaptă, îi voi descrie pe scurt situaţia şi voi prinde scrisorica de zgarda câinelui.

Aşternu la repezeală câteva rânduri pe o foaie de carnet, o împături şi o prinse de zgarda inteligentului animal. Apoi desprinse funia pe care şi-o trecuse pe după trup şi strigă în urechea câinelui!

— Du-te de-l caută pe stăpân! Caută-l pe stăpân!

Pinh îl privi întrebător cu ochii lui mari şi după ce Marian îi repetă porunca şi arătă cu braţul în direcţia spre Selimeum, câinele mârâi scurt şi o zbughi îndărăt pe potecă.

— Sa făcut! zise prietenul meu, mulţumit. Acum putem fi liniştiţi. Diersch va purta el de grijă să primim repede ajutoare. Sunt aproape sigur că îi vom salva pe slujbaşii olandezi din ţara atjehilor.

— Şi-l avem şi pe Pongo cu noi, am zis eu, vesel.

Zicând acestea, am întors fără să vreau capul, dar am scos o exclamaţie de uimire.

Ne aflam tocmai la cotitura de după care se iviseră cei doi tigri şi privind înapoi, mi s-a părut că negrul uriaş stătea pe locul unde zăceau cele două leşuri acoperite cu crengi; am avut chiar impresia că văd mişcarea repede cu care e s-a făcut nevăzut.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Marian.

— Cred că Pongo era lângă tigri, i-am răspuns eu. Ne întoarcem?

— Eu nu-l văd, zise Marian, ceea ce înseamnă că, dacă a fost într-adevăr acolo, s-o fi retras în tufiş. Şi deoarece asta e o dovadă limpede că nu vrea şi ne vorbească încă, să nu-l silim s-o facă. Hai să mergem înainte, olandezii ai nevoie de ajutorul nostru. Ei. dar ce are Tomo? Pare să fi descoperit vreo primejdie.

Micul malaiez se oprise, întinsese capul înainte, încordându-şi auzul şi făcea semne disperate cu mâna înapoi, ca să ne dea de înţeles să rămânem liniştiţi.

Deodată Tomo se întoarse şi din câţiva paşi fu lângă noi.

— Tuan, să plecăm, să plecăm! sâsâi el.

Si în clipa următoare se furişă pe dinaintea noastră, făcându-se nevăzut pe cotitura potecii.

Câteva secunde ne-am privit înmărmuriţi, căci nu văzusem şi nu auzisem nimic.

— Ce părere ai tu, Mariane – am şoptit eu – să-l urmăm pe băiat?

— Drept să-ţi spun, nu ştiu sigur ce să zic. N-o fi vreo şiretenie de-a lui, ca să scape de noi?

Am vrut să răspund ceva, dar cuvântul mi-a murit pe buze, căci deodată ne-am văzut înconjuraţi de nişte făpturi vânjoase, goale până la brâu, care, fără un cuvânt, îşi întindeau spre noi suliţele ascuţite şi grozavele lor pumnale malaieze.

Purtau îmbrăcămintea obişnuită a arhipelagului, sarongul – un şorţ larg, cafeniu cu galben – iar pe dedesubt pantaloni scurt. De la mijloc în sus erau goi, iar pe cap aveau basmale colorate, înfăşurate în formă de turban.

Situaţia era foarte neplăcută, căci în ameninţarea lor mută era atâta seriozitate, încât orice împotrivire ar fi fost o nebunie. Un bătrân se desprinse din rândurile lor, ne măsură cu o privire posomorâtă şi zise scurt:

— Voi duşmanii noştri. Sunteţi prizonieri. Duceţi-i de aici! Cei din spatele nostru se înghesuiră atât de aproape cu vârfurile armelor lor, încât fără voie trebuia să pornim înainte, printre rândurile duşmanilor tăcuţi, care ne făcuseră loc de trecere. Şi în vreme ce păşeam printre ei, cu îndemânarea unor pungaşi de buzunare, ne scoaseră de la brâu pistoalele. Ne tăiară apoi cu iuţeala fulgerului şi curelele de care atârnau armele, pe care şi le însuşiră.

— Faimoasă afacere! mormăi Marian, după cum îi era obiceiul. Slavă Domnului că l-am trimis înapoi pe Pinh.

— Linişte! porunci bătrânul atjeh.

Şi deoarece armele celor din spate luciră ameninţător pe dinaintea privirilor noastre, am ascultat supuşi „sfatul”.

Păşeam înaintea băştinaşilor, dar n-aveam voie nici măcar să întoarcem capul, căci încercând să fac asta o dată, era gata-gata s-o

păţesc.

Deoarece mai fusesem adesea în astfel de situaţii, cu prilejul expediţiilor noastre prin lumea largă, nu prea ne îngrijoră incidentul acesta. În schimb, eram neliniştit de soarta slujbaşilor olandezi. Desigur ca ei erau în mâinile răsculaţilor şi era îndoielnic daca mai erau în viaţă.

Îl aveam însă pe Pongo în spatele nostru – Pongo, care s-ar fi putut lua la luptă cu un trib întreg de malaiezi. Şi dacă mă gândeam că micul Tomo observase apropierea duşmanului, în vreme ce noi nu auzisem nimic, atunci cu atât mai mult trebuia să fi prins de veste uriaşul, dacă nu l-o fi anunţat Tomo mai înainte. Am fost întrerupt din gânduri de configuraţia drumului. Poteca cea îngustă începuse să coboare la vale, astfel că aveam de furcă, ferindu-ne să nu ne prăvălim. După vreo treizeci de metri, a urmat o cotitură şi ne-am trezit brusc pe ţărmul fluviului Atjeh. Se aflau acolo câteva bărci şi am fost vârâţi în una din de. Proastă afacere, căci acum nu ne-ar mai fi putut urmări Pongo şi Tomo. Chiar şi un câine poliţist s-ar fi dat bătut.

Indispus, m-am aşezat lângă Marian pe podeaua bărcii înguste, în care au sărit imediat şase băştinaşi, în vreme ce restul s-au urcat în celelalte bărci. Privind întâmplător spre ţărm, cu greu mi-am putut stăpâni un ţipăt de bucurie, căci dintr-un tufiş des ieşea la iveală capul micului Tomo, care ne făcea semne liniştitoare şi râzând îşi arăta dinţii albi.

Zărindu-l, am căpătat îndată convingerea că şi Pongo se afla pe aproape şi eram încredinţat că uriaşul negru ne va elibera în orice caz. Aş fi vrut să-i împărtăşesc şi iui Marian observaţiile mele, dar mă temeam de paznicii noştri fioroşi. Când m-am uitat însă la el, îmi făcu un semn cu coada ochiului, mişcând necontenit capul spre mal. Aşadar şi el îl zărise pe Tomo.

Acum aşteptam în linişte evenimentele. Aproape trei ceasuri au vâslit băştinaşii împotriva curentului, destul de puternic, până când, în cele din urmă, şi-au orientat bărcile spre malul drept şi le-au priponit acolo.

Am fost îndemnaţi, cu împunsături de suliţă, să coborâm pe uscat, apoi am mers timp de un ceas pe o potecă îngustă şi întortocheată de junglă, până când am ajuns într-un luminiş întins.

Un număr mare de colibe de frunziş ne arăta că ne aflam în tabăra de vară a atjehilor. Ciudat era că nu am văzut nici o femeie acolo, numai războinici înarmaţi până în dinţi – unii chiar cu puşti mitraliere moderne – o dovadă că Meerkerk avusese dreptate în bănuiala lui privitoare la transportul secret de arme.

In faţa unei colibe mai mari din mijlocul luminişului se îngrămădeau mulţi băştinaşi care, văzându-ne, se dădură la o parte şi arătară prin semne spre intrarea colibei.

Când am intrat înăuntru, poticnindu-ne – căci era cam întuneric acolo – am auzit un glas mânios rostind în limba olandeză:

— Duceţi-vă dracului, ticăloşilor, dar lăsaţi-ne în pace! Veţi vedea voi ce-o să păţiţi de pe urma răscoala voastre idioate.

— M-aş duce eu cu dragă inimă dracului – zise Marian – căci nu poate fi mai rău decât aici pe pământ. Mă bucur, însă, că vă întâlnesc, domnilor. Numele meu e Marian Farrow (uitasem să-ţi spun, dragă George, că prietenul meu era fratele tatălui tău, adică unchiul tău, care acum e mort) şi cel care mă însoţeşte este prietenul meu, doctorul Robert Bertram. Am pornit din Selimeum şi acum în urmă din colonia nouă. vrând să vă prevenim pe dv., domnilor, de răscoala ce se plănuia, dar, din nenorocire, am căzut şi noi în capcană. Sper, totuşi, că vom scăpa.

După câteva momente de înmărmurire, domnii se mai liniştiră şi fură în stare să se prezinte. Erau doi consilieri de stat din Kota-Radja, un secretar şi casierul din colonia cea nouă.

— Am căzut în cursă – ne spuse cel mai în vârstă consilier. Când am sosit în luminişul acesta, personalul care ne însoţea a tăcut îndată cauză comună cu atjehii; am fost dezarmaţi şi închişi aici. Ne aşteptăm din clipă în clipă să fim ucişi.

— Cred că asta nu se va întâmpla, i-a îmbărbătat Marian. Sunt aproape sigur că mâine dimineaţă nu vom mai fi prizonieri.

Tovarăşii noştri de suferinţă l-au copleşit cu întrebări, dar Marian n-a vrut să răspundă, căci se putea ca duşmanii să priceapă limba olandeză.

Deodată se produse o mişcare în faţa cortului.

— Aha! zise casierul, vine mâncarea: orez cu pasăre, sau pasăre cu orez, asta mâncăm mereu de două zile. Alte bucate nu cunosc gazdele noastre.

O oală mare de fier fu vârâtă pe uşă. După cum bine spusese casierul, ea conţinea orez cu pasăre.

Aveam în sacul nostru linguri şi furculiţe, ba chiar şi farfurii de aluminiu, în vreme ce olandezii au fost nevoiţi să se folosească de nişte beţişoare date de atjehi. Am mâncat cu poftă, căci eram flămânzi ca nişte lupi.

— Aşa! făcu casierul, care împinse afară oala, după ce sfârşisem ospăţul. Cam pe seară, vom da din nou ochii cu aceeaşi oală. Atunci va fi pasăre cu orez... Poftiţi, domnilor, în oala asta de lut se află vin de palmier; e foarte bun. Trăim binişor aici, până vom fi tăiaţi în bucăţele.

— Asta în nici un caz nu se va întâmpla, zise Marian, cu hotărâre. Propun, însă, domnilor, să dormim puţin acum. Vom avea nevoie de forţele noastre în timpul nopţii. Ne-or trezi ei când vor aduce cina.

Şi cu toată situaţia neplăcută în care ne aflam, am izbutit să

dormim cât se poate de bine, până ce un zgomot caracteristic ne vesti că ne fusese adusă mâncarea de seară – pasăre cu orez.

— Aşa, mormăi casierul, după ce repetă mişcarea de la prânz, împingând oala afară. Acum sunt curios să văd dacă se va realiza prorocirea d-tale, domnule Farrow. Se întunecă; să vezi că îndată se vor posta patru atjehi în faţa intrării colibei noastre, iar de jur-împrejurul luminişului vor sta de strajă posturi duble. În condiţiile astea, pentru mine e o taină cum ai de gând să ieşi de aici.

Prin deschizătura îngustă care ne ţinea loc de uşă puteam cuprinde cu privirea luminişul, care era scăldat în lumina razelor de lună. Casierul avea dreptate; pe marginea luminişului mergeau agale doi atjehi, cu arma la umăr. Şi în faţa colibei stăteau patru paznici cu suliţe ce luceau în bătaia lunii.

— Ei? Ce spuneam eu, domnule Farrow? zise casierul. Cum ai de gând să ieşi de aici? Chiar dacă ai avea o trupă întreagă de legionari în spatele d-tale, am fi răpuşi aici în colibă înainte ca ei să ne poată veni în ajutor. Da, da, situaţia noastră este disperată.

— Şi cu toate astea eu nădăjduiesc că mâine dimineaţă vom fi liberi, ba poate chiar în noaptea asta

— Atunci poate că aştepţi vreun sprijin din cer, mormăi casierul. Eu îi cunosc pe simpaticii ăştia. Dacă ne vine într-adevăr vreun ajutor, ne dau repede gata şi ne ascund pe undeva pe urmă… „nu ştiu, n-am văzut”.

— Dar asta ar fi putut s-o facă de mult.

— Tocmai asta mă necăjeşte şi pe mine, răspunse casierul. De ce ne mai îndoapă aici cu blestematul lor de orez cu pasăre? Ar fi putut să ne ucidă din primul moment.

— Poate vor să ne ţină ca ostateci, ca să poată pune condiţii mai bune de pace, în cazul când ar fi atacaţi.

— Uite, vezi, la asta nu m-am gândit… Te pomeneşti că mai scăpăm cu viaţă. Cu toate astea, trebuie să-mi dai dreptate că fuga e cu neputinţă. Dacă luna n-ar lumina atât de puternic, ar aprinde focuri de jur-împrejur. Aşadar, adio scăpare. Sau, după cum spuneam, ar trebui să ne vină un ajutor din cer.

— Poate că mai târziu vă spune că ajutorul acesta a venit din iad, râse Marian.

— Ce, din iad?

Casierul tăcu câteva clipe, îşi spunea, desigur, că prietenul meu trebuie că-şi cam pierduse minţile.

Marian îi ghici gândul şi râse din nou:

— Nu-ţi fie teamă, sunt încă teafăr şi peste câtva timp vei spune că am dreptate, la priveşte la cele două santinele de pe marginea luminişului.

Indivizii stăteau ca cioplţi în piatră, încordându-şi auzul spre

pădure.

— O fi dând târcoale vreo fiară, mormăi casierul. Un tigru, poate, care a pus ochii pe cei doi ticăloşi.

Marian ridică braţul.

— A! făcu el. Asta a fost Pongo.

Pe nesimţite, smulşi în întunericul pădurii de o forţă misterioasă, cei doi oameni de strajă dispăruseră ca prin farmec».

*

Doctorul Bertram făcu o pauză, dus pe gânduri. George, cu faţa roşie de încordare, nu-i dădu răgaz:

— Şi ce s-a mai întâmplat, doctore? Spune, te rog!

— Ehei, tinere, prin multe ne-a mai fost dat să trecem până să răpunem banda chinezilor şi s-o eliberăm pe Ellen Abednego! Astea ţi le voi povesti altădată, dragă George, încheie doctorul Bertram, râzând.

Aventurile submarinului Dox 041

Hans Warren

I.
DIAVOLUL ALB.

— CE-O MAI FI ŞI CU OBIECTUL ACELĂ CIUDAT? făcu Farrow privind cu încordare spre nord-vest prin ocheanul său puternic.

Lordul Clive, George şi Rindow, care stăteau lângă el în turn, duseră şi ei repede ocheanele la ochi şi se uitară atenţi în direcţia arătată.

— E un trup omenesc, zise Clive, care avea privirea foarte ageră. Pare să fie un naufragiat şi chiar cred că recunosc un lemn îngust de care s-a încleştat.

— Da, ai dreptate, dragă lordule, încuviinţă căpitanul; acum văd şi eu. Pare să fie o vâslă lemnul acela de care se ţine.

Submarinul porni cu toată viteza spre naufragiat. Marinarii îl vedeau din ce în ce mai bine, prin ocheanele lor, pe băştinaşul pe jumătate gol, care stătea fără viaţă deasupra lopeţii lungi şi pe care valurile uşoare îl mânau tot mai aproape.

— Ciudat! exclamă deodată Farrow. Omul pare să poarte un lanţ în jurul trupului.

— Şi braţele îl sunt prinse în lanţuri subţiri, adăugă George. Probabil că s-a legat de vâslă înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

— Atunci nu s-ar fi slujit de lanţuri, zise căpitanul, căci şi-ar fi zis că greutatea lor l-ar putea trage la fund.

— Aşa e, toată treaba asta e ciudată, se amestecă şi Rindow în vorbă. Mai c-aş putea spune că nenorocitul a fost legat cu lanţuri de lopată.

— Hm, prin multe întâmplări extraordinare am trecut noi adesea, nu-i vorbă – răspunse Farrow – dar ar fi de necrezut să dăm aici peste un băştinaş legat cu lanţuri de o vâslă. Aproape că s-ar putea presupune că prin apele astea mai există galere, cum întrebuinţau pe vremuri romanii. Dar asta ar fi cu neputinţă.

— Ba chiar aşa e! Strigă George, agitat. Omul are un lanţ subţire în jurul trupului şi încheieturile mâinilor îi sunt de asemeni legale împreună cu un lanţ. Trebuie deci să fie un condamnat la galere.

Submarinul se apropiase într-atât, încât cei din turn puteau vedea acum cu ochiul liber ceea ce văzuseră înainte prin ocheane. Camarazii se priviră nedumeriţi şt lordul zise încetişor.

— Poate că vom izbuti să-l readucem la viaţă şi atunci ne va lămuri ce s-a petrecut cu el.

— Din nenorocire, am impresia că e mort, îşi dădu cu părerea căpitanul. Aşa că această întâmplare ciudată va rămâne pentru veşnicie o enigmă, ceea ce e foarte regretabil.

— Cu d-ta omul are prilejul să treacă prin cele mai ciudate

aventuri, mai zise lordul. După toate aparenţele, e vorba de un condamnat la galere, după cum am întâlnit până acum numai în cărţi şi în filmele de cinematograf.

Farrow îndreptă vasul cu dibăcie lângă omul în nesimţire şi când ajunse acolo stopă. George sări imediat pe punte şi alergă spre parapet. Apucă vâsla de care era legat băştinaşul şi o ţinu bine, până veniră Petre şi Kard, pe care căpitanul îi chemase sus.

Cei doi uriaşi ridicară ciudata povară şi o aşezară binişor pe punte. Farrow, lordul, Rindow, Bertram şi alţi câţiva camarazi făcură cerc în jurul omului în nesimţire.

Doctorul se aplecă imediat asupra lui, îi cercetă pulsul, dădu din cap şi zise:

— Trebuie să-mi iau stetoscopul: nu ştiu, zău, dacă mai poate fi salvat Din câte îmi dau seama, a înghiţit prea multă apă. Până una-alta, trebuie întors cu capul în jos şi să i se facă respiraţie artificială până mă înapoiez eu.

În primul rând însă nenorocitul trebuia liberat din lanţuri. Se aduseră repede pile şi dălţi, iar Petre şi Kard se apucară de lucru, dar trecu ceva până să taie lanţurile subţiri de oţel. Îl aşezară apoi pe băştinaş cu capul în jos, pe urmă îl întinseră pe punte şi începură să-i facă respiraţie artificială în vremea asta, Farrow, George şi lordul Clive examinară cu interes lopata, care era făcută dintr-un lemn uşor, dar foarte tare.

— Ciudat! murmură căpitanul. E, într-adevăr, o lopată cum se foloseau numai pe vechile galere. Eu nu ştiu însă să existe vreo ţară pe pământ unde să mai dăinuie asemenea pedeapsă.

— Lordul vorbea înainte de filme – interveni George – poate că omul acesta a căzut peste bord cu prilejul unei filmări. Sau poate galera, care se află pe mare în scopul acesta a căzut pradă unei furtuni năprasnice.

— Presupunerea ta nu e de dispreţuit, răspunse Farrow. Asta ar fi cel puţin explicaţia cea mai simplă. Eu nu cunosc însă nici o societate de cinematografie care să turneze tocmai în apele acestea singuratice şi primejdioase. Marile întreprinderi europene ar putea filma astfel de scene în Marea Nordului sau în Baltica.

Doctorul Bertram sosi cu tubul de ascultare şi examină inima băştinaşului. După câteva clipe zise:

— Inima bate încă, dar cât se poate de slab. Duceţi-l la infirmerie şi voi încerca să-l menţin în viaţă prin injecţii cu camfor şi inhalaţii de oxigen. Câteva minute să mai fi rămas pe apă şi s-ar fi prăpădit cu siguranţă.

Petre şi Kard îl transportară repede în cabina-infirmerie. Din fericire, doctorul avea pe bord instrumentele şi aparatele care se întrebuinţează în accidente de soiul acesta. O jumătate de ceas

încheiată se ocupă Bertram de leşinat – un negru australian, după cum constată el cu uimire – apoi zise, uşurat.

— În sfârşit, am scos-o la capăt. Inima a început să bată mai tare. Încă zece minute de respiraţie artificială şi cred că se va trezi. Dar nu mi s-a mai întâmplat să salvez pe cineva care să se afle atât de aproape de moarte. Petre, acum trebuie să-i facem respiraţie artificială şi masaje.

După vreo zece minute, pieptul lat al negrului începu să se ridice uşor. Putea avea cam treizeci de ani, era vânjos, dar trupu-i slăbit dovedea că îndurase mari suferinţe.

În jurul mâinilor şi al şoldurilor mai avea încă cercurile de oţel, dar ele nu puteau fi scoase până ce omul nu-şi va fi revenit complet.

— Cheamă-l pe căpitan şi pe ceilalţi camarazi, Petre! zise doctorul. Îndată ce se va trezi, omul ne va împărtăşi probabil amănunte importante, pe care mai târziu le va trece sub tăcere poate.

Petre ieşi repede şi după câteva clipe se înapoie împreună cu Farrow, Rindow, George şi lordul Clive. Făcură cerc în jurul mesei înguste pe care zăcea întins băştinaşul şi-l priviră cu interes.

— E într-adevăr un negru australian, zise căpitanul. Cum să fi ajuns el aici, de atât de departe? Ştiu şi eu ce să mai zic! Te pomeneşti că o galeră construită pentru filmare a fost târâtă de un taifun de pe coastele Australiei până aici. Unde s-a sfărâmat de vreo insulă. Doctore, ai putea stabili de câtă vreme se află pe apă individul acesta?

— Trebuie să fi petrecut multe ceasuri în starea asta grozavă – răspunse Bertram – înainte de a-l fi părăsit puterile. Mă mir însă că n-a fost atacat de rechini.

— Sunt foarte curios ce vom afla de la el când se va trezi, spuse căpitanul. Desigur că a trecut printr-o păţanie cum rar se întâmplă. Cred, însă, că adevărata explicaţie a găsit-o George al nostru şi anume că e vorba aici de un figurant de film. Probabil că vom găsi şi alte victime ale catastrofei, dacă negrul ne va indica unde s-a întâmplat nenorocirea.

— Pare însă atât de slăbit şi istovit, încât face impresia că a lucrat mai mult timp ca sclav pe galere, zise doctorul Bertram. Va trebui să fim cu băgare de seamă la primele cuvinte ce le va roşii, înainte de a-şi reveni cu totul în fire. Petre, pregăteşte de pe acum o ceaşcă cu supă. Din diferite semne, sunt în măsură să constat că n-a mâncat de multă vreme.

De-abia se întoarse Uriaşul cu ceaşca de supă, că negrul şi începu să se mişte. Făcu gesturi neliniştite cu braţele, dar nu putu să le întindă mai mult decât le întindea înainte, când avea lanţurile, ceea ce îl făcu pe doctor să spună:

— Asta e încă o dovadă că a fost legat mult timp de vâslă. Chiar în starea asta de inconştienţă are întipărit în minte faptul că nu poate

întinde braţele mai mult de atât.

— Chestia e foarte ciudată, zise Farrow, îngândurat. Cine oare să mai folosească azi oameni ca sclavi de galere? Ar fi absurd gândul acesta, dacă vâsla n-ar fi construită în aşa fel, ca să poată fi legat un om de ea.

— Minunat! Făcu lordul Clive, entuziasmat Voi trăi deci alături de dv. încă o aventură care iese din banal. Dar oare spaniolii n-au avut şi ei galere?

— Da, sunt însă câteva sute de ani de când nu mai au – răspunse căpitanul – pe câtă vreme, vâsla asta e nouă de tot. După cum se vede lămurit, e fabricată cu cele mai bune unelte şi forma ei corespunde perfecţionărilor vremii modeme. Foarte ciudaţi.

— Ssst! Acum tăcere! şopti doctorul Bertram.

Camarazii îşi îndreptară imediat toată afecţiunea asupra negrului, care deschise ochii. Se uita rătăcit în juru-i şi privirea lui trăda spaimă. Rostii câteva cuvinte, apoi închise iar ochii.

— Domnule căpitan, vorbea de un diavol alb cu ochii roşii, zise doctorul, agitat. Nu ştiu ce înseamnă asta. Să-l întreb de unde vine şi ce-a îndurat?

— Ar fi cel mai bun lucru, dacă e destul de treaz, răspunse Farrow.

Doctorul Bertram i se adresă negrului, care deschise din nou ochii, se ridică şi privi buimac în jurul său. Privirea îi căzu apoi asupra mâinilor şi păru foarte surprins că-i lipsea lanţul.

Bertram îi duse la buze vasul cu băutura întăritoare şi nenorocitul îl goli, fixându-l pe doctor cu o privire de recunoştinţă. Acesta îi puse o întrebare pe limba lui, dar negrul îi răspunse într-o engleză destul de bună:

— Massers vor să ştie ceva de la mine, Baru fugit, altfel el fi murit. Fost mult pe mare... vai... îngrozitori Rechini jur-împrejur. Baru are sete şi foame mare. Toată ziua şi toată noaptea vâsleşte, apoi slăbit şi nu mai ştie nimic. Baru foarte recunoscător Massers.

Şi în vreme ce vorbea, ochii lui exprimau o groază neînchipuită.

— Acum eşti în siguranţă, Baru, zise Farrow. Dar cine te-a legat de vâslă?

Negrul îşi acoperi faţa cu mâinile şi clătină capul cu putere. Felul lui de a se purta era atât de ciudat, încât camarazii se priviră nedumeriţi; se părea într-adevăr că negrul îndurase atâtea grozăvii, încât numai amintirea lor îl făcea să se cutremure.

— Baru, ne poţi povesti totul fără teamă, îl încurajă Farrow. Noi suntem în măsură să te apărăm şi de diavolul alb cu ochii roşii. Unde l-ai lăsat pe acest diavol?

— Oh, Masser cunoaşte diavol alb? întrebă Baru, înspăimântat Atunci Masser îl va trimite înapoi pe Baru în iad?

Tremura din tot trupul, dar Farrow îl liniştii:

— Nu, Baru, asta n-o vom face în nici un caz, poţi fi liniştit? În „iad” zici c-ai vâslit? Mai erau şi alţii legaţi de vâsle?

— Oh, Masser totul ştie, răspunse negrul. Mulţi oameni în iad trebuit vâslească şi când obosit, diavolul bătut cu biciul.

Se aplecă mult înainte şi camarazii văzură cu groază că spatele lui lat era acoperit de răni, provenite de la lovituri de bici.

— Asta e de necrezut! exclamă lordul Clive. Pe diavolul ăsta, cum îl numeşte Baru, trebuie să punem neapărat mâna. De asemeni, trebuie să-i eliberăm pe bieţii tovarăşi de suferinţă ai lui Baru. Au fost mulţi compatrioţi de-ai tăi pe vaporul acela grozav?

— Oh, Masser, erau şi Massers albi legaţi de vâsle. Baru pare rău de ei, dânşii oameni slabi, fost tare loviţi cu biciul. Diavol foarte crud, striga mereu că el pedepseşte cum trebuie.

— Baru, spune adevărul: i-ai făcut ceva diavolului acesta? întrebă căpitanul.

— Nu, Massers, răspunse negrul, cu sinceritate. Baru dus cu alţii pe coasta Australiei să caute aur acolo. Apoi dispărut, unul, încă unul şi încă unul. Şi Baru fost înhăţat într-o noapte în colibă, legat, pus căluş în gură, târât în iad, înţepenit cu frânghii de vâslă, apoi trebuit vâslească. Fiecare noapte fost adus altul, până iadul plin. Toţi care dus caute aur, ajuns în iad.

— Asta e extraordinar! zise Farrow, îngândurat. Zău că nu ştiu ce să cred din toată povestea asta. Dragă Clive, d-ta cum crezi că stau lucrurile?

— Ar trebui să ne informăm la autorităţile australiene dacă au aflat cumva de dispariţia căutătorilor de aur. Ia spune, Baru, pe vapor a fost numai diavolul acela cu ochii roşii sau au mai fost şi alţi diavoli?

— Încă patru, Masser. Toţi cu barbă lungă. Unul foarte mare şi lat, părul lui roşu de tot. Ceilalţi numesc la el „John”, el bate cu biciul mai mult.

— Aşadar, cinci albi posedă o galeră şi prind căutători de aur din claim-ul nou descoperit, pe care îl duc pe iadul plutitor, zise Farrow, încet. Asta e într-adevăr monstruos şi n-aş fi crezut-o în ruptul capului dacă nu l-am fi găsit pe Baru legat de vâslă. Baru, cum ai izbutit să fugi?

— Oh, Masser, diavol alb oprit la insulă şi spus că trebuie să aibă apă proaspătă şi fructe. Baru disperat, el vrea scape din iad, împins vâslă prin deschizătură şi căzut cu ea în apă. Fost întuneric încă, diavolii albi auzit plescăie apa, tras cu puşca, dar Baru înotat repede. Când răsărit soarele, Baru fost departe. Baru înotat mereu, face zgomot când vine rechini, apoi slăbeşte, adoarme şi trezit aici la Massers.

— Drace! N-am auzit încă de aşa ceva de când sunt! Exclamă

lordul. Dragă căpitane, trebuie să găsim neapărat galera asta modernă. Ea nu poate fi prea departe, căci în cursul celor cam treizeci de ore, de când se află Baru pe mare, el n-a putut înainta prea repede. În orice caz, trebuie să încercăm să-i eliberăm şi pe ceilalţi căutători de aur.

— Acum eşti salvat, Baru – zise Farrow – şi deocamdată vei rămâne aici la doctor, până te vei fi întremat. Apoi vei putea munci pe bordul nostru şi noi te vom debarca într-un loc de unde să poţi lua un vapor pentru Australia. Va trebui, însă, să anunţi imediat autorităţilor cele întâmplate, dacă între timp nu vom fi izbutit noi să-i eliberăm pe tovarăşii tăi de suferinţă.

— Oh, Masser vrea să lupte cu diavoli? Exclamă negrul, îngrozit. Mai bine nu face asta, Masser, diavol foarte rău.

— Vom vedea noi, răspunse Farrow, zâmbind. Acum, însă, trebuie să dormi. Mai târziu îmi vei istorisi amănunţit unde eraţi când ai sărit în mare.

Căpitanul îi zâmbi prietenos, apoi părăsi încăperea împreună cu ceilalţi.

— Haideţi în cabina mea, zise el, trebuie să ţinem un mic sfat de război.

II.
O ENIGMĂ.

DRAGĂ LORDULE, d-ta ce părere ai de treaba asta? Întrebă Farrow, când se aflară în cabina lui. îţi poţi închipui ca cinci europeni să aibă o galeră, pe care să pună la muncă oameni nevinovaţi, să-i bată şi să-i schingiuiască de moarte?

— Vorbele tale m-au adus la o idee, răspunse lordul, îngândurat. Cine ştie dacă oamenii aceştia, care sunt folosiţi ca sclavi de galeră, n-au făptuit într-adevăr niscaiva crime? Desigur c-ai auzit şi d-ta de cazuri când oamenii îşi fac singuri dreptate, pentru că justiţia oficială a popoarelor n-ar fi destul de dreaptă. Poate că şi în cazul de faţă avem de-a face cu oameni care-i smulg pe criminalii cei mai fioroşi din mâinile justiţiei, pentru a-i pedepsi în felul lor. Socoţi că asta ar fi exclus?

— Deloc. Ideea d-tale poate fi întemeiată, dragă Clive, încuviinţă Farrow. În cazul acesta, ar trebui să-l privim pe „albul cu ochii roşii” ca pe un individ foarte ciudat, ca să nu zic „nebun”. Spune şi d-ta, care altul s-ar fi gândit la aşa ceva?

— Atunci, povestea asta cu galera e foarte probabilă, răspunse Clive. Îmi spuneam eu mai înainte că australianul ne-ar fi putut minţi în această privinţă. Acum îmi cam închipui cum stau lucrurile. Totuşi, trebuie să-ncercăm să-i eliberăm pe nenorociţii aceia, căci chiar dacă meritau pedeapsă, ceea ce li s-a dat e prea din cale afară. Sper că Baru

se va întrema în curând, ca să ne poată indica aproximativ unde a sărit în mare.

— În ultimele zile a suflat mereu un vânt de la nord-vest, zise căpitanul şi din această direcţie venea spre noi şi Baru cu vâsla lui. Aşadar, trebuie să dăm peste ciudatul vas dacă urmăm drumul ăsta.

— Ar trebui să aducem vasul în cel mai apropiat port, îşi dădu cu părerea Clive şi să lăsăm treaba pe seama autorităţilor. Nici nu ştiu dacă se pot trage la răspundere oameni care pedepsesc pe criminali cu de ia sine putere, punându-i să muncească la galere.

Camarazii se duseră în turn şi Farrow ordonă să dea toată viteza la motoare. Luă direcţia cam spre nord, iar la întrebarea mirată a doctorului răspunse:

— Desigur că galera nu va fi rămas treizeci şi mai bine de ore lângă insulă, ci o fi pornit mai departe. Am putea-o întâlni deci mai curând, dacă am ţine direcţia ceva mai spre nord. Cred că încă până-n seară vom da de ciudatul vas. Desigur că se va aţine prin părţile cele mai singuratice ale acestei mări, pe lângă insule nelocuite, iar peste zi îşi va căuta poate vreo ascunzătoare. Gândeşte-te numai că galera asta n-a fost văzută de nimeni în drumul ei din Australia până aici.

— Ăsta e, de fapt, lucrul cel mai surprinzător, zise lordul. Tocmai un vas atât de ciudat trebuia să bată la ochi. Eu, unul, nu prea cred că Baru a spus adevărul curat. O fi făptuit el vreo crimă pe una din insulele Pacificului, a fost prins de „diavolul” acela şi încorporat galerei sale. Şi nici chestia cu noile terenuri aurifere n-o cred.

— N-ai putea să transmiţi în numele d-tale o radiogramă adresată guvernului australian? Întrebă Farrow. Poate că-l demascăm pe Baru şi-l spunem în faţă că ne-a minţit.

— Da ideea e bună! Răspunse entuziasmat englezul. În guvern e şi un bun prieten al meu, lordul Storry, care îmi va răspunde imediat. Vrei să dai ordin să se întindă antena?

Repede se înălţă câte un catarg la pupă şi proră, de care se fixă antena Clive se duse singur la aparatul de emisie şi transmise radiograma către prietenul său, cu rugămintea de a-i răspunde imediat.

— Sunt foarte curios să aflu rezultatul, îi zise el lui Farrow, după ce se înapoie în turn. Într-un ceas, cred că voi avea răspunsul.

— Dar dacă povestirea lui Baru e adevărată? întrebă George. Nu ne-am putea aştepta atunci la tot felul de surprize neplăcute din partea ciudaţilor stăpâni ai galerei?

— Vom aranja noi şi cu ei, răspunse căpitanul, liniştit. Dar eu nu pot crede că Baru a spus adevărul. O fi având dreptate lordul cu presupunerea lui că negrul a făptuit vreo crimă pe o insulă şi a fost prins apoi de individul acela ciudat, care vrea să ia locul justiţiei cu galera lui.

— Atunci toată sarcina noastră va fi cu mult mai uşoară, zise lordul, căci va însemna că avem de-a face numai cu un om original. Desigur că e cunoscut prin ţinutul acesta, deci vom da de el cu atât mai lesne, iar când îi vom avea în mână, vom sfârşi noi repede cu dânsul: în privinţa asta nu există îndoială.

— De fapt. Omul acesta ciudat mi-ar plăcea, zise Farrow, zâmbind. Eu cred, de pildă, că a izbutit să-l corijeze pe Baru. După experienţa asta, se va feri, desigur, să făptuiască vreo nouă crimă în viitor. De asemenea, tovarăşii lui de suferinţă se vor fi vindecat şi ei de pornirea spre nelegiuiri. Pedeapsa grea a galerei va fi avut un efect mai bun ca puşcăria prin care au trecut, desigur, cei mai mulţi dintre ei.

— Ce-i drept, e şi acesta un sistem de educaţie, încuviinţă lordul, totuşi misteriosul individ a mers puţin cam departe. Biciuirea prizonierilor nu poate fi încuviinţată de un om civilizat.

— Eu cred că pe Insula Dracului condamnaţii nu-s trataţi mai cu milă, zise Farrow. Numai că acolo pedeapsa nu pare atât de grozavă, pentru că osândiţii au cel puţin aer şi lumină, în vreme ce în pântecul unui vapor sunt lipsiţi de asta. Ah! Uite că vine doctorul, poate că negrul şi-a recăpătat cunoştinţa şi-l vom putea chestiona încă o dată.

— Baru şi-a revenit oarecum, le comunică Bertram şi cred că e mai bine să-l luăm la rost înainte de a se fi dezmeticit pe deplin.

— Da aşa vom face, răspunse Farrow. Să mergem repede la el! Plundow, păstrezi direcţia asta! Îi strigă el timonierului, în vreme ce cobora scăriţa turnului.

Baru se întremase într-adevăr în vremea asta, căci doctorul îi mai dăduse câteva ceşti cu supă.

— Baru, văd cu bucurie că-ţi merge mai bine, zise Farrow prietenos. Aş dori să aflu mai amănunţit ce-al îndurat. Ia spune, unde ai fost prins?

— Masser, aproape la Brisbane. Noi fost treizeci oameni, zece albi, douăzeci gentleman negri. De-abia de două zile noi început săpăm căutând aur, apoi oameni dispărut. Toţi regăsit la diavol alb cu ochii roşii.

— Hm..., eu nu prea am auzit că s-ar fi descoperit terenuri aurifere pe lângă Brisbane, zise Farrow. Cine a dat de ele?

— Masser, asta a fost albul, Olivier Kent. El făcut claim, avut permisie de la guvern să ia pe noi, să facem tovărăşie. Lucrul rămas secret, numai guvern ştie.

Camarazii se priviră nedumeriţi. Baru spunea asta atât de deschis, încât trebuiau să admită că rostea adevărul. De fapt, nu era exclus ca vreun individ întreprinzător să fi descoperit în apropierea oraşului un teren aurifer, pe care voia să-l exploateze în taină. Căci dacă vestea ar fi pătruns în public, Brisbane ar fi fost năpădit de indivizi suspecţi, în goană după avere.

Aşa stând lucrurile, avea şi guvernul destul interes ca descoperirea să rămână deocamdată o taină. Atunci, însă, cădeau în baltă toate presupunerile făcute de camarazi asupra acestui caz ciudat.

— Baru – zise Farrow, grav – eu vreau să te cred, deşi explicaţia ta sună cam ciudat. Dar, ia spune, nu i-ai auzit pe tovarăşii tăi de suferinţă amintind cine v-a luat prizonieri şi pentru ce?

— Masser, noi nu avut voie vorbim, numai şoptit, altfel loviţi îndată cu biciul. Eu crede, diavol alb voit împiedice pe noi sape aur. Spunea că loc acela e blestemat.

Vorbise cu atâta sinceritate, încât toţi simţeau că negrul nu minţea.

— Aşadar, nu poate fi vorba decât de un banditism sadea, zise Farrow. Vreun concurent al lui Olivier Kent l-a îndepărtat pe dânsul şi pe ajutoarele sale în felul acesta de necrezut.

— Poate că a descoperit terenul împreună cu Kent, interveni George, Kent a vrut apoi să-l înşele şi el s-a răzbunat în felul lui. Probabil că englezul şi-a valorificat în aşa fel pretenţiile asupra terenului, pe lângă guvern, încât fostul său tovarăş n-a mai putut face nimic împotriva lui.

— Şi asta ar fi o explicaţie, încuviinţă căpitanul. Ura e în stare de orice. Dacă lordul Storry va confirma povestirea lui Baru, vom putea proceda fără milă împotriva stăpânului galerei. Atunci ar fi chiar de presupus că misteriosul ei proprietar a creat vreo instalaţie care să-i îngăduie s-o scufunde imediat ce s-ar simţi în primejdie. Astfel ar dispărea nu numai duşmanii săi, ci şi dovezile ticăloşiei sale.

— Dar cum putea s-ajungă el aici, tocmai din Australia? întrebă lordul. Vasul acesta ciudat ar fi trebuit doar să atragă atenţia altor vapoare.

— Baru, aţi vâslit voi mereu zi şi noapte? întrebă căpitanul.

— Nu, Masser, vapor are şi maşină. La început noi vâslit numai noaptea, ziua vapor merge singur.

— Aha, acum am dezlegat şi taina asta! zise Farrow. Atâta vreme cât stăpânul galerei avea să se teamă de întâlnirea cu alte vapoare prin apropierea coastei Australiei, i-a pus să vâslească numai noaptea: ziua a trecut pe lângă ele ca vas de comerţ obişnuit. Da, dragă lordule, toate presupunerile noastre au fost false: se pare că totuşi avem de-a face cu un om setos de răzbunare, care a iscodit această pedeapsă din evul mediu şi-a pus-o în aplicare. Trebuie să fie grozav de viclean şi energic individul.

— Toată treaba pare de necrezut – zise lordul şi privi bănuitor spre Baru – încât trebuie să am răspunsul prietenului meu înainte de-a adânci lucrurile. Cel mai nimerit ar fi ca Storry să se pună în legătură radiotelegrafică directă cu mine şi după cât îl cunosc eu, chiar aşa va face.

— Dacă te foloseşti de o undă dinainte stabilită şi prietenul d-tale

Storry îşi aranjează şi el aparatul în mod corespunzător, lucrul e cu putinţă, zise Farrow. Am observat că te pricepi de minune în tehnica radiotelegrafiei.

— La fel şi Storry: amândoi am fost radiotelegrafiştii în război şi comunicam adesea între noi. Aha! asta o fi pentru mine.

Aparatul începu să zbârnâie şi vesti:

“Radiogramă din Brisbane către lordul Clive".

— Veniţi şi dv., domnilor, zise englezul, voi nota întrebările şi răspunsurile prietenului meu. În felul acesta veţi putea urmări. Convorbirea noastră. Presupunând, fireşte, că ne întâlnim pe vreo undă...

Camarazii observau cu interes cu câtă dibăcie mânuia lordul aparatul de emisie şi recepţie. Micul receptor ciocănea de zor şi Clive scria pe hârtie comunicarea prietenului său, tălmăcind imediat semnele alfabetului Morse, între cei doi foştii camarazi de campanie avu loc următorul schimb de telegrame:

„Clive, ia unda 743” – suna prima comunicare din Brisbane.

În câteva clipe, lordul potrivi aparatul.

„De unde cunoşti chestia asta?” întrebă lordul Storry, din Brisbane.

„Am dat peste un căutător de aur – răspunse Clive – care povesteşte foarte ciudat. Adevărat că s-a găsit un teren aurifer? Adevărat c-au dispărut Kent cu ajutoarele sale?”

„Da. Kent are opţiune pentru claim mic şi bogat Dispărut acum cinci săptămâni împreună cu douăzeci şi nouă de oameni. Chestie misterioasă. Unde eşti?”

Clive se codi câteva clipe şi după ce zâmbi către camarazi răspunse:

„Pe submarinul căpitanului Farrow. Îl vom căuta pe Kent am dat de o urmă. Se ştie la voi că dispărut în acelaşi timp vapor de marfă?”

„Felicitări lui Farrow – fu răspunsul. – Eşti un om norocos. Vaporul «Melba» dispărut de asemenea”.

„Cui aparţinea?”

“Venea din Melbourne, căpitan şi proprietar James Gould. Să trimit distrugător să dea concursul?”

„Acum nu, întâi trebuie să lămurim taina – răspunse Clive. Îţi voi da de veste”.

În aceeaşi clipă tresări speriat, apoi scrise repede, cu uimirea întipărită pe figură:

„Vă opresc să vă amestecaţi, voi distruge submarinul şi distrugătorul. Kent şi ajutoarele lui suferă pedeapsă. James Gould”.

Farrow privi uluit la lord, care dădu din cap îngândurat şi zise:

— Cineva cu un aparat puternic a venit peste noi. Fireşte că întâi a prins comunicările noastre, după care a transmis ameninţarea Din fericire, Storry şi eu ştim cum trebuie să procedăm. În război, am fost adesea întrerupţi de aparate străine, ceea ce ne-a hotărât să ne

alcătuim un sistem al nostru propriu. După o înţelegere prealabilă ne vom folosi de altă undă.

Schimbă repede dispoziţia aparatului şi după câteva clipe se auzi ţăcănitul, iar Clive scrise:

“Voi dispune totuşi plecarea distrugătorului. Unde sunteţi voi?"

Englezul se uită întrebător la căpitan, care dădu însă din umeri. Nu era prea uşor să ia o hotărâre, căci era cu putinţă ca la ivirea distrugătorului australian, situaţia să devină neplăcută pentru Farrow, deoarece guvernul englez nu dăduse încă nici un răspuns rugăminţii lui Clive, de a înceta urmărirea „Dox”-ului.

Totuşi, se hotărî şi scrise pe o hârtie locul unde se afla vasul şi indică în acelaşi timp că mergea mai departe în direcţia nord-vest. Clive telegrafie aceste date şi imediat dădu semnalul de încheiere. Misteriosul Gould n-avea decât să caute acum unda de care se folosiseră cei doi prieteni.

— Lucrul devine primejdios, zise Farrow, după ce Clive închise aparatul. Acum acest Gould ştie că suntem pe urmele lui şi fireşte că-şi va închipui imediat că l-am pescuit pe Baru. Trebuie să dispună însă de arme primejdioase, altminteri ar fi caraghioasă ameninţarea lui că va distruge atât submarinul meu, cât şi distrugătorul. Şi prizonierii se află acum într-o situaţie cu mult mai primejdioasă, căci, după cum m-am temut mai înainte, i-ar putea face să dispară când ne va vedea apropiindu-ne.

— Vreau să sper că n-a prins şi ultimele noastre radiograme – zise lordul – şi-şi va fi închipuit probabil, că ne-a înfricoşat. Poate că, de când cu dispariţia lui Baru, a cercetat mereu în eter, ca să prindă vreun schimb de telegrame referitor la locul unde se află negrul, ceea ce i-a reuşit. Din asta se poate vedea cât de primejdios e individul: cine e atât de prevăzător e un duşman de temut.

— Ce să-i faci, asta nu se mai poate schimba, zise Farrow. Dar suntem şi noi preveniţi şi putem lua măsurile necesare şi în plus, ne mai putem bizui pe sprijinul distrugătorului, căci sper că prietenul d-tale îi va trimite.

— Fireşte că da. Sunt chiar încredinţat că va veni şi el pe distrugător. Desigur că ţine să te cunoască pe d-ta, căpitane şi-apoi, ca şi mine, e mare amator de aventuri.

— Plăcerea asta o va putea avea, numai să dăm de galera d-lui Gould, răspunse Farrow, zâmbind. Cred, însă. Că vom face treabă singuri, înainte de a se ivi distrugătorul. Aparatul de care s-a folosit Gould era puternic?

— Da, foarte puternic. Aş zice chiar că individul se află pe aproape.

— Aşa m-am gândit şi eu: trebuie să fim, deci, cu atât mai prevăzători. Ar fi mai bine să mergem pe sub apă, ca să nu ne întâlnim pe neaşteptate cu misterioasa galeră.

Toţi coborâră imediat în turn. Cercetară cu atenţie zarea prin ocheane, apoi Farrow zise:

— Acolo, spre nord, pare să se zărească o insulă. Am presimţirea că galera trebuie să treacă pe aici. Gould ştie acum că taina lui e cunoscută şi va căuta să se îndepărteze, adică va porni cât mai spre răsărit.

— Să sperăm, răspunse Clive cam neîncrezător. Se poate s-o ia însă direct spre apus, în întâmpinarea distrugătorului anunţat. Probabil că are pe bord arme pe care se bizuie foarte mult şi cu ajutorul cărora nădăjduieşte să distrugă vasul englez.

— Atunci ne vom lua după el, hotărî Farrow. Dacă nu dăm de dânsul până mâine dimineaţă, pornim şi noi spre apus. Cred însă că ne vom lovi de el pe undeva în apropiere.

— Ar fi bine. Şi mi-ar fi mai plăcut dacă am termina cu el fără ajutorul distrugătorului. Asta ar fi şi în folosul d-tale, căpitane, căci prietenul meu, recunoscându-ţi şi de astă dată meritele, ar pune o vorbă bună pe lângă guvernul englez, ca să renunţe la urmărirea dumitale.

— Ar fi foarte frumos dacă englezii s-ar hotărî să încheie pace cu mine, răspunse Farrow. Să nădăjduim că aşa se va întâmpla. Acum să ne scufundăm, însă, căci putem fi zăriţi de pe insulă cu nişte ocheane puternice.

Dădu comanda de afundare şi după câteva minute la suprafaţa apei ieşea numai o parte atât de mică a periscopului, încât n-ar fi putut fi zărită nici cu cel mai puternic ochean.

III.
ÎN PRIMEJDIE.

CÂND SUBMARINUL SE APROPIE la vreo trei mii de metri de insulă, Farrow schimbă direcţia. Voia să cotească spre apus, pentru a se încredinţa că nu e primejdios să acosteze acolo.

— Am presimţirea că Gould cu galera lui se află aici, îl zise el lordului. De aceea, vreau mai întâi să stabilesc dacă nu există vreun golf în care s-ar fi putut ascunde. Nu vreau să mă apropii prea mult, căci s-ar putea ca periscopul să fie totuşi descoperit.

— Aproape să mă molipsesc şi eu de temerile d-tale, zise Clive, râzând; totuşi, presupunând că dai de el pe insula asta, cum vrei să-l luăm în primire?

— Cel mai simplu lucru ar fi să trimitem într-acolo câteva grenade cu gaze, răspunse Farrow; în felul acesta am putea debarca peste o jumătate de ceas, i-am lega pe Gould şi pe complicii săi şi am elibera prizonierii.

— Aşa cum faci d-ta planul, pare destul de simplu – încuviinţă

Clive – dar trebuie să ne mai gândim şi la faptul că Gould împreună cu o parte din oamenii săi au pornit prin insulă, lăsând pe vas doar câţiva paznici. Dacă gazele nu-i vor ameţi, n-am făcut nimic. S-ar putea întoarce pe galeră după o jumătate de oră şi ne-ar putea pregăti o primire călduroasă.

— Ai dreptate şi d-ta, răspunse Farrow. Atunci trebuie să ne mulţumim deocamdată să ţinem galera sub observaţie şi s-o atacăm de-abia atunci când vom vedea că se pregăteşte să părăsească insula.

— Da, ăsta ar fi mijlocul cel mai sigur. Gould va rămâne uimit când va vedea că avem arme mai bune ca ale lui.

Submarinul îşi continuă călătoria încetişor. Farrow privea cu încordare spre insulă şi văzu că mai pretutindeni pădurea seculară înainta până aproape de apă; rar se vedea vreun petec de plajă şi nicăieri nu se zărea vreun golf. După ce înconjurară insula, Farrow zise:

— Se pare că totuşi m-am înşelat; nu se vede nimic suspect. Sunt de părere să acostăm pe coasta de apus şi să observăm dacă nu cumva se zăreşte galera.

— Fireşte, încuviinţă Clive. Când misteriosul vas se va apropia, ieşim la suprafaţă şi-i trimitem câteva grenade cu gaze înainte ca Gould să-şi dea seama ce se petrece şi-a şi pierdut cunoştinţa.

Farrow râse şi îndreptă submarinul spre coasta de apus. Se hotărî să acosteze pe un loc al ţărmului unde apa să fie destul de adâncă, pentru ca să poată rămâne direct lângă insulă.

Spre marea lui bucurie, văzu că apa era într-adevăr destul de adâncă pentru a putea înainta până la ţărm. Dar înainte de a se ridica la suprafaţă, examină din nou prin periscop desişul apropiat, nu putu descoperi însă nicăieri cea mai mică urmă a cuiva care ar fi pătruns în adâncul bogatei vegetaţii.

De-abia acum dădu ordinul de punere în funcţiune a pompelor şi tumul se înălţă încet din apă. Ieşi cel dintâi afară şi în vreme ce mai examină o dată marea prin ocheanul puternic, George sări pe uscat. Petre uriaşul şi lordul Clive îl urmară. Merseră împreună spre desiş, spre a cerceta şi ei din acea ascunzătoare întinsul apei. La fel trebuia cercetată şi insula, dacă nu cumva se aflau băştinaşi pe dânsa. Înainte de a pătrunde în tufiş, examinară cu atenţie frunzele şi ramurile, dar nu descoperiră nici un semn că ar fi pătruns altcineva acolo înaintea lor.

George îşi făcu loc cel dintâi printre două tufe mari şi văzu că desişul nu era atât de încâlcit precum se temuse. Era lesne să înainteze fără să se folosească de cuţit. Această constatare era de mare însemnătate, căci se economisea astfel o muncă încordată şi cercetarea insulei se putea face mai repede.

Lordul Clive venea imediat după George, urmat de făptura uriaşă a

lui Petre, credinciosul servitor.

— George, pe cât posibil, să rămânem împreună, şopti englezul, căci ne putem aştepta să fie băştinaşi aici, care nu ne vor primi cu braţele deschise.

— Ar fi trebuit să-i fi observat până acum, dacă s-ar fi aflat într-adevăr băştinaşi, răspunse tânărul. Dar n-am observat încă nici o urmă.

— Cu toate astea, trebuie să fim cu foarte multă băgare de seamă, stărui lordul, căci pe niciuna din insulele Pacificului nu eşti în siguranţă.

— Fireşte că vom fi prevăzători, deşi nu cred să ne pândească vreo primejdie. Pe de altă parte, nu-mi pot închipui ca galera să fi acostat tocmai la insula asta. Probabil că vom lua de aici numai apă proaspătă şi fructe, apoi vom porni mai departe.

— Ar fi păcat dacă ne-am pierde vremea degeaba, zise lordul. În timpul ăsta, Gould s-ar putea face nevăzut cu misteriosul său vas. Aş fi deci mai bucuros să dau de el aici.

— Şi mie mi-ar fi mai plăcut aşa. În interesul nenorociţilor prizonieri, răspunse George, dar nu-mi vine să cred că lucrurile se vor petrece aşa de simplu.

— Fireşte, căci atunci n-ai mai avea perspectiva unei aventuri, zise lordul, zâmbind. Lucrurile care decurg normal nu mai au farmec pentru d-ta.

— E, da, de când sunt pe submarin am trecut prin întâmplări care sunt mai mult decât ciudate. Aşa că m-am obişnuit cu fapte care nu decurg în mod normal. Ah! Se pare c-ai avut dreptate; pe aici par să fi trecut nişte oameni.

Spunând asta, arătă spre un loc al pământului mode, unde se putea vedea urma uşoară a unui picior. Clive făcu o mutră uimită, apoi murmură:

— George, n-a fost un băştinaş, asta e urma unei ghete de european. Drace! Oare să fie totuşi galera ascunsă pe undeva? Mai bine să ne întoarcem, sau să aşteptăm până se înapoiază tovarăşii.

— Dar suntem trei bărbaţi, răspunse tânărul, cu un glas ceva mai tare decât ar fi vrut şi împotrivă nu putem avea decât cel mult patru inşi, căci unul, dacă nu chiar doi vor fi rămas de pază pe galeră. Să mergem mai departe, fără teamă, căci lucrul nu poate deveni primejdios. Acum suntem doar preveniţi şi ar fi minunat dacă noi trei am rezolva totul cu ajutorul grenadelor cu gaze.

Lordul Clive, care era şi el ahtiat după aventuri, se învoi repede.

— Da ar fi cât se poate de frumos, zise d. Aş vrea să văd mutrele camarazilor după ce vom fi făcut singuri toată treaba.

Curajoşii tovarăşi nu se gândeau la vreo primejdie personală; se temeau numai că doborârea presupuşilor duşmani nu va decurge atât

de uşor cum doreau dânşii.

Fiecare ţinea în mâna dreaptă revolverul, în stânga o grenadă cu gaze: ca de obicei, George o luase şi de data asta ceva mai înainte, deoarece era mai sprinten şi mai subţirel, putând astfel să se strecoare mai lesne în tufiş. Se opri într-un mic luminiş, unde se vedeau urme de cizme.

— Sunt trei bărbaţi, zise lordul, care avea multă experienţă la „citirea urmelor”, ca unul ce participase la vânători pe tot globul. Se pare că au străbătut luminişul, îndreptându-se spre coasta de răsărit, unde îi vom putea lua prin surprindere.

— N-ar fi mai bine să aşteptăm până vine domnul căpitan? propuse Petre. Chiar dacă suntem destul de puternici, ar putea să ne întindă vreo cursă, în care să cădem fără veste.

— Dar bine, Petre, să ne fie nouă frică de trei inşii făcu George, cu imputare. Eu zic să mergem liniştiţi mai departe, poate putem pune mâna pe el înainte de a ajunge la coastă.

— Dragă George, n-ar strica să fim, totuşi, ceva mai prevăzători, zise lordul Clive. Dacă avem de-a face într-adevăr cu oamenii de pe galeră, atunci lucrul nu va fi prea uşor. Trebuie să te gândeşti că treizeci de căutători de aur – toţi oameni unul şi unui – au fost luaţi prizonieri de aceşti indivizi şi duşi pe galeră. De aici se poate vedea că dispun de mijloace faţă de care şi noi vom fi, probabil, neputincioşi. La drept vorbind şi eu aş fi acum de părere să aşteptăm întăriri.

— La asta nu m-aş fi aşteptat din partea d-tale, zău aşa, zise George mirat Crezi cu adevărat că aceşti trei indivizi ne-ar putea face ceva? Dacă ar fi zece sau mai mulţi, aş mai zice, dar trei..., ce Dumnezeul Ştii ce, eu mă duc singur-singurel şi sunt încredinţat că voi sfârşi repede cu ei.

Înainte ca lordul sau Petre să poată răspunde ceva, din tufişul din spatele lor se auzi un glas batjocoritor.

— Nu, tinere, asta n-o vei putea face în nici un caz. Dar, întrucât eşti atât de curajos, vei căpăta un loc cu totul deosebit pe vasul nostru faimos. Înainte, John, Austin!

George se răsuci pe călcâie, ridică revolverul, duse grenada cu gaze la gură, ca să rupă capsa, dar nu văzu pe nimeni... în schimb, printre crengile tufişului ţâşniră, în faţa celor trei, nori deşi de praf.

În aceeaşi clipă, trupurile lor începură să se clatine, apoi se prăbuşiră greoi la pământ şi-şi pierdură cunoştinţa.

După cinci minute, în acelaşi luminiş se iviră căpitanul Farrow, doctorul Bertram, Rindow şi câţiva marinari. Observară imediat diversele urme şi mulţumită experienţei ce o aveau, nu le veni deloc greu să-şi închipuie tot ce se petrecuse cu puţin înainte.

— Repede îndărăt! porunci Farrow. Oamenii ăştia par să dispună într-adevăr de arme cu totul ciudate. Cei trei tovarăşi ai noştri aveau

doar grenade cu gaze la ei şi cu toate astea au fost atacaţi fără să se poată apăra.

— Dragă căpitane, zise doctorul, oamenii de pe galeră se folosesc, desigur, de otrăvuri pe care le fabrică din plante unde popoare sălbatice. Vezi d-ta praful acesta verzui de pe pământ? E fără îndoială una din otrăvurile acelea primejdioase, îmi închipui că bandiţii s-au ascuns în tufiş şi au suflat în faţa tovarăşilor noştri praful ameţitor. Urmarea a fost că dânşii au căzut imediat în nesimţire, fără să se mai poată împotrivi. Atunci trebuie să ne înapoiem cu atât mai repede – zise căpitanul – altminteri ne ameninţă şi pe noi aceeaşi primejdie. Haideţi, repede îndărăt!

Ordinul trebuia îndeplinit. Alergară cu toţii spre submarin, unde vestea celor întâmplate stârni mare emoţie. Farrow nu-şi pierdu însă sângele rece, ci ordonă să se închidă imediat capacul, vasul să se afunde şi să părăsească insula pe sub apă.

— Nu se poate ca galera să fi stat pe coasta de răsărit, zise el către Rindow şi Bertram care se aflau lângă el. N-am văzut acolo nici o ascunzătoare potrivită. Bănuiesc că cei trei indivizi care i-au atacat pe tovarăşii noştri au venit pe insula asta cu o barcă cu motor şi se întorc acum cu prizonierii ia galera lor, care se află probabil departe, în largul mării.

— Hm..., ar îndrăzni ei oare să facă asta în timpul zilei? întrebă Rindow.

— Fireşte că nu, ne-ar fi observat şi vor fi aşezat o capcană, răspunse căpitanul Presupun, deci, că vor porni la drum de-abia când se va înnopta. După cum pot deduce din anumite semne atmosferice, vom avea, din nenorocire, o noapte foarte întunecoasă şi va trebui să fim cu mare băgare de. Seamă ca să-i putem urmări.

— Vor bănui ei c-avem de gând să facem asta – zise Rindow – şi poate că depun într-adevăr de mijloace necunoscute nouă, pentru a ne distruge submarinul. Eu îi cred în stare da orice pe oameni aceştia misterioşi.

— Fireşte că vom fi foarte prevăzători, răspunse căpitanul. Îmi dau şi eu seama de seriozitatea situaţiei în care ne aflăm. Tocmai împrejurarea că tovarăşii noştri. Deşi erau bine înarmaţi şi au fost desigur cu mare băgare de seamă – au căzut prizonieri cu atâta uşurinţă dovedeşte cât de primejdioşi sunt potrivnicii noştri. Presupun că au la îndemână mijloace care ne sunt cu desăvârşire necunoscute şi-mi dau seama că nu era vorbă goală ameninţarea lui Gould.

— Domnule căpitan, ce-ar fi să aruncăm grenade cu gaze de-a lungul întregii coaste de răsărit? Propuse Rindow. În felul acesta cred că ne va fi mai uşor să-l găsim pe tovarăşii noştri şi pe acei care i-au atacat.

— Hm, dacă am şti precis că ei vor rămâne pe coastă până se va

înnopta, măsura asta n-ar fi rea. Bănuiesc, însă, că se vor aciui în mijlocul insulei, unde gazele nu pot pătrunde. În schimb, nu e exclus să fi pus ei vreo capcană, pentru cazul când am avea de gând să-i urmăm pe tovarăşi.

— Aşa e, încuviinţă primul ofiţer. Rezultatul ar fi că i-am ameţi încă o dată pe camarazii noştri, care se află probabil pe coastă, în barca aceea ascunsă. Zău, nu mai ştiu ce-am putea întreprinde...

— Trebuie să aşteptăm până se va înnopta şi în vremea asta să nu pierdem din ochi coasta de răsărit, poate descoperim barca, răspunse Farrow. Altă soluţie nu văd deocamdată. Şi dacă izbutim, cu atât mai mult va trebui să fim prevăzători, ca să nu cădem în vreo cursă primejdioasă, pe care oamenii aceştia misterioşi ne-o pot pune chiar şi pe mare.

— Ce vor face cu camarazii noştri? întrebă Rindow. Drept să spun, sunt foarte îngrijorat din acest punct de vedere.

— Bănuiesc şi sper că vor fi legaţi de vâslele galerei, răspunse Farrow, căci altminteri soarta lor ar fi pecetluită. Din acest motiv, trebuie să fim prevăzători, căci dacă Gould acela va vedea că ne ţinem de capul lui, ne va ucide pur şi simplu.

— Drace! Ai dreptate! exclamă Rindow înspăimântat. Domnule căpitan, atunci trebuie să ne folosim de grenadele noastre cu gaze de îndată ce vom zări galera.

— Fireşte, încuviinţă Farrow. Va trebui să-i ameţim pe potrivnici şi pe toţi aceia care se află împreună cu dânşii pe galera. Distrugătorul australian nu ne-ar putea fi de nici un folos, deoarece dacă s-ar apuca să tragă asupra vasului misterios, i-ar primejdui în primul rând pe bieţii prizonieri. Ghinionul nostru e că şi lordul Clive a fost făcut prizonier. El s-ar fi putut înţelege cu lordul Storry, de pe distrugător, cu ajutorul sistemului radiotelegrafic secret, căci trebuie să ne aşteptăm că Gould acela prinde toate comunicările ce ni le facem între noi.

— Înainte ca distrugătorul plecat din Australia să poată ajunge aici, cred că ne vor fi salvat camarazii noştri, îşi dădu cu părerea primul ofiţer.

— Să sperăm, dragă Rindow, oftă căpitanul. Eu cred însă că ne aflăm acum în faţa unei probleme care e mai greu de dezlegat decât toate celelalte care ni s-au pus până acum.

În vreme ce vorbea, Farrow îndepărtă submarinul atât de mult de insulă, încât periscopul său nu mai putea fi văzut de acolo. Făcu apoi un ocol în jurul limbii de pământ şi rămase la o depărtare bunişoară de coasta de răsărit.

IV.
PE GALERĂ.

TREZIREA LUI GEORGE şi a tovarăşilor săi nu fu prea plăcută. De fapt. Nu resimţeau nici o durere sau vreun efect supărător de pe urma pierderii cunoştinţei, dar situaţia lor era atât de ciudată şi grozavă în acelaşi timp, încât se speriară mult.

Şedeau unul îndărătul altuia, într-o încăpere pe jumătate întunecoasă. George văzu înaintea lui spatele lordului, în faţa căruia se iveau umerii largi ai lui Petre.

La fel ca australianul salvat de dânşii, erau şi ei legaţi cu lanţul de nişte vâsle mari şi purtau, întocmai ca Baru, în jurul coapselor şi braţelor inele de oţel, de unde porneau lanţurile spre mânerele vâslelor.

George mai observă că avea pe dânsul numai nişte pantaloni scurţi de pânză şi o pereche de pantofi din acelaşi material. Restul trupului era gol. În încăpere domnea însă o căldură înăbuşitoare, care justifica această îmbrăcăminte uşoară.

Când ochii tânărului se obişnuiră cu semiîntunericul, deosebi şi alte făpturi, care făceau mişcări încete şi regulate, apoi mai auzi un zăngănit neplăcut, produs de aceste mişcări. În cele din urmă auzi şi plescăitul şi gâlgâitul apei şi-şi dădu seama deodată că se afla împreună cu cei doi tovarăşi ai săi pe galera pe care voiau s-o atace.

Nu mai lipsea mult să-şi piardă tot curajul de care dispunea. Dar îşi recăpătă repede sângele rece de care ştia să dea dovadă întotdeauna: nu voia să le facă duşmanilor săi bucuria de a-i vedea slab.

Dar smucitura pe care o făcu spre a-şi îndrepta trupul avu urmări la care nu s-ar fi aşteptat, căci îndărătul sau răsună deodată un glas aspru:

— Aha, recrutul cel nou s-a trezit! Ei, dă-i drumul, tinere, ai fost atât de curajos pe insulă şi a venit vremea să arăţi ce eşti în stare. Haide, vâsleşte, băiete, altminteri voi fi silit să-ţi vin în ajutor!

Vorbele acestea fură însoţite de vâjâitul unui bici ce bătea aerul în spatele său.

„Frumoasă primire!” îşi zise el şi ascultător, apucă coada vâslei mari şi începu să imite mişcările mecanice ale tovarăşilor săi de suferinţă.

— Văd că eşti om de înţeles, auzi din nou glasul din spatele său. Sau o fi efectul biciului? Se vede că nu te trage inima să faci cunoştinţă cu el. Ia să-i privim acum mai de aproape şi pe camarazii tăi, căci cred că s-au trezit şi dânşii.

George văzu ivindu-se o făptură lângă el şi de uimire era cât pe-aci să-nceteze din vâslit. Această făptură avea o asemănare izbitoare cu o gorilă uriaşă, era înaltă de doi metri cel puţin şi lată în spate cât doi bărbaţi laolaltă.

Omul acesta trebuia să aibă o putere grozavă şi George îşi dădu

seama că o lovitură de bici din partea lui ar spinteca imediat pielea de pe spatele nenorocitului, după cum se întâmplase cu Baru.

Clătinându-se întocmai ca o gorilă, monstrul păşi greoi, ca şi cum greutatea corpului ar fi fost prea mare chiar pentru muşchii enormi ai picioarelor sale. Braţele neînchipuit de lungi se bălăbăneau încoace şi-ncolo şi George observă cu groază în mâna dreaptă a fiorosului individ un bici lung şi noduros.

Uriaşul îşi lăsă mâna enormă pe umărul lordului, care stătea aplecat deasupra cozii vâslei şi această „mângâiere” răsună ca o pocnitură de armă.

— Las-o mai încet, Austin! Se auzi în aceeaşi clipă un glas molcom, dar totuşi tăios. A înghiţit mai mult praf otrăvitor decât tânărul, îi zdrobeşti umărul fără nici un folos. Şi uriaşul pe care l-am înhăţat va mai rămâne în nesimţire câtva timp. Întoarce-te la postul tău!

Namila se supuse fără să crâcnească. Şi George se înfioră din nou, de data asta însă de uimire. Căci în loc de o mutră animalică de maimuţă, după cum se aşteptase să vadă, observă pe trupul enorm al acestui individ un cap care ar fi făcut cinste oricărui roman. Era cu adevărat un capriciu al naturii că aşezase un cap atât de nobil deasupra unui trup îngrozitor.

Numai ochii nu se potriveau acestor trăsături frumoase. Aveau o expresie atât de rece, încât George se cutremură fără voie.

Austin observă asta şi zâmbi. Strânse puţin buzele-i frumos arcuite, dar trăsăturile sale căpătară cu prilejul acesta o astfel de expresie de brutalitate şi cruzime, încât George îşi întoarse repede privirea.

Sufletul acestui om se potrivea de minune cu trupul său monstruos, el era animalic şi plin de cruzime. Cu paşi care păreau bubuituri, namila trecu pe dinaintea lui George.

După câteva clipe, tânărul observă că se afla iarăşi cineva lângă dânsul. Privi în sus şi văzu aţintiţi asupra lui o pereche de ochi cum nu văzuse încă la o fiinţă omenească. în semiîntunericul din încăperea galerei, din aceşti ochi izvora o lucire de un roşu ciudat. Păreau ochii unui animal fioros. Ciudat era şi chipul acestui om. Era bine tăiat, dar bărbia dovedea o energie şi o brutalitate fără seamăn. Părul acestui om cu ochii roşii era alb ca zăpada însă.

Totuşi, nu era bătrân, după cum dovedea faţa netedă şi statura mlădioasă şi dreaptă. Îşi aţinti privirea asupra lui George, apoi zise:

— Acesta e, aşadar, tânărul cel plin de curaj. Acum ai prilejul să-ţi arăţi cutezanţa, băiete. Mai întâi să-mi spui unde se afla submarinul tatălui dumitale în momentul când v-am prins noi pe insulă. Să nu minţi însă, căci n-are nici un rost, Austin te va pedepsi cum se cuvine, ceea ce nu ţi-ar fi deloc plăcut.

— Fireşte că submarinul se afla pe coasta de răsărit. Asta o ştiai şi dumneata răspunse George, fără să se tulbure.

Ochii misteriosului personaj sclipiră şi mai tare, apoi urmă:

— Tinere, să nu fii obraznic, căci eu nu înghit aşa ceva Răspunde-mi pe scurt fără vorbe de prisos, altminteri..., gândeşte-te la Austin! Ce este cu grenadele de mână pe care le-am găsit asupra voastră?

— Ele sunt umplute cu un gaz ameţitor.

— A! Asta-i minunat le vom putea folosi deci, în cazul când submarinul va da totuşi de noi. Aveţi vreun plan cum şi unde să mă prindeţi?

— Nu, tata bănuia numai că veţi veni pe insulă şi atunci voia să se folosească de grenadele cu gaze.

— Şi-a greşit socoteala răspunse străinul, părând foarte mulţumit. Pe James Gould nu-l prinzi atât de lesne. Voi l-aţi salvat pe Baru acela care a sărit peste bord?

— Da el ne-a povestit istoria cu galera, pe care nici nu ne venea s-o credem la început.

Gould râse ironic.

— Şi asta e o invenţie a mea dragă tinere, zise el cu oarecare mândrie. Am născocit o pedeapsă exemplară pentru indivizii care au vrut să mă fure. Voi v-aţi pus în gând să mă împiedicaţi – ei bine, va trebui să împărtăşiţi şi voi soarta lor.

— Îmi dai voie să pun o întrebare? zise George, când Gould făcu o mică pauză.

— Da, tinere, întreabă, căci nu vei avea prilej să comunici şi altora răspunsul meu.

— De ce-i pedepseşti atât de aspru pe Kent şi complicii săi?

— Ne aflam împreună în vestul Australiei şi nu ştiu cum s-a făcut că o dată mi-am exprimat părerea – întemeiată pe unele informaţii – că în apropiere de Brisbane s-ar fi aflând nişte terenuri aurifere. Am mai spus că aveam de gând să fac săpături pe acolo. Dar Kent mi-a luat-o înainte, s-a despărţit de mine sub un pretext oarecare, a plecat la Brisbane şi a găsit într-adevăr acolo un teren aurifer mic, dar bogat pa care l-a înscris la autorităţi pe numele său. Din fericire, în vremea asta eu am descoperit prin regiunile apusene o vână de aur şi mai bogată, pe care am început s-o exploatez singur, apoi am predat-o unui consorţiu care mă luă de tovarăş, în urmă am cumpărat de la Melbourne un vapor, am pus pe servitorii mei credincioşi să-l transforme în taină, i-am prins apoi pe toţi aceia care se întovărăşiseră cu Kent şi acum îl pedepsesc. Asta-i toată povestea galerei, care v-a dat vouă atâta bătaie de cap..

— Ne vine greu să ne închipuim că un om din vremurile noastre ar putea îndeplini aşa ceva, răspunse George, fără să-şi piardă cumpătul. Trebuie să observ însă, domnule Gould, că ai lucrat împotriva moralei curente, căci în zilele noastre nici un om n-are căderea să-şi facă

singur dreptate. Dacă l-ai fi dat în judecată pe domnul Kent, sunt sigur că ai fi reintrat în drepturile dumitale.

— Nu, tinere, asta nu s-ar fi întâmplat, căci n-aveam nici un martor cum că i-aş fi încredinţat secretul. Am fost înşelat pur şi simplu, iar el a abuzat de încrederea mea. Pentru asta legea nu prevede nici o pedeapsă care să fie destul de dreaptă. Acum cred însă că regretă şi el, ca şi cei care l-au ajutat.

— Ei vezi, dacă eşti într-adevăr om drept, de ce vrei să ne ţii pe noi închişi aici? întrebă George. Spuneai mai adineaori că nu voi avea prilejul să povestesc cuiva despre dumneata Cu alte cuvinte, asta înseamnă că ai de gând să ne ţii veşnic aici. Noi nu ştiam din ce motiv ai construit dumneata galera şi intenţia noastră era doar să eliberăm nişte bieţi oameni pe care îl credeam în mâinile unui monstru.

— Hm..., te pricepi la vorbă, zise Gould, după câteva clipe de tăcere. Trebuie să chibzuim bine la cuvintele tale. Ai oarecare dreptate, recunosc, dar de vâslit tot va trebui să vâsleşti, la fel ca şi tovarăşii tăi. Asta ca pedeapsă fiindcă aţi vrut să puneţi mâna pe mine. Poate că vă voi da chiar drumul în curând, dar nu vă pot făgădui încă nimic. A! Uite că s-au trezit şi camarazii tăi. Le poţi povesti unde se află şi de ce a fost construită galera asta. Dar pe urmă va trebui să amuţiţi ca toţi ceilalţi de aici, altminteri o să aveţi de-a face cu biciul lui Austin.

Înainte ca tânărul să poată răspunde ceva, Gould păşi mai departe şi în locul lui se ivi Austin.

— Domnule Clive, Petre, avem voie să vorbim câteva clipe, zise George în şoaptă.

Pe scurt, dar limpede, le povesti tot ce aflase. Când sfârşi, lordul zise:

— Asta e de necrezut, e...

Amuţi însă de îndată, când Austin plesni cu biciul în aer şi strigă cu glas răspicat:

— Tăcere, acum! nici un cuvânt mai mult! Vâsliţi! Repede, altfel va trebui să vă vin în ajutor!

Când Clive văzu făptura monstruoasă ivindu-se lângă el, începu să mânuiască de zor vâsla cea grea. La fel făcu şi Petre, care-şi dădu seama că puterea sa de uriaş nu însemna nimic faţă de a celuilalt.

În vreme ce vâslea, George încercă să calculeze cam cât timp stătuseră în nesimţire. Submarinul ajunsese pe insulă cam pe la amiaza, iar peste vreo jumătate de ceas fuseseră ameţiţi de praful otrăvitor. Izbutiseră oare indivizii aceştia să-i transporte imediat de pe insulă?

Tatăl său şi ceilalţi camarazi se aflau în spatele lor, aşa că trebuie să fi ghicit ce se petrecuse. Atunci, desigur, au ocolit imediat insula cu submarinul, deoarece vor fi presupus că galera sau alt vas de ajutor se

afla pe coasta de răsărit.

Dacă Gould va fi plecat deci imediat, atunci şi „Dox"-ul trebuia să fie îndărătul galerei. Probabil că Farrow aştepta numai un prilej favorabil ca să folosească grenadele cu gaze.

Se mai poate însă ca leşinul să fi ţinut foarte mult, că galera a plecat numai în cursul nopţii şi că el, George, împreună cu tovarăşii săi să se fi trezit de-abia a doua zi dimineaţa. Mult ar fi vrut să ştie tânărul lucrul acesta, căci atunci ar fi putut socoti dacă submarinul se află pe aproape.

Vâsli înainte, în mod mecanic, căci biciul acestui om înfiorător era o ameninţare prea grozavă, totuşi mintea lui lucra cu înfrigurare. Trebuia să-ncerce să scape. De vreme ce izbutise Baru, de ce n-ar putea-o face şi el? De îndată ce se va întuneca voia să se strecoare şi dânsul prin deschizătura prin care trecea vâsla, fireşte odată cu ea.

Dar dacă Gould, temându-se că şi alţi prizonieri s-ar putea folosi de mijlocul întrebuinţat de Baru, îşi va fi luat măsuri de apărare? George examină deschizătura prin care ieşea afară vâsla şi atunci observă că teama lui era întemeiată, din nenorocire, căci vâsla era legată de peretele vasului prin două inele groase de fier, împreună cu un lacăt.

Tânărul se lămuri imediat în cazul când se zărea în depărtare un vas, Gould era nevoit să înlăture imediat vâslele şi să-şi urmeze drumul cu ajutorul elicei.

Deocamdată era exclus, deci, să-ncerce să scape pe calea aceasta, trebuia să aştepte prilejul când vâslele vor fi trase înăuntru. Dar poate mai exista şi alt prilej, anume când nenorociţii sclavi – din care făceau parte şi ei – vor fi liberaţi peste noapte de vâsle, pentru a fi duşi în vreun dormitor.

Nu îndrăzni să facă o pauză, căci văzuse cum fiorosul Austin lovise cu biciul într-un nenorocit de negru, care-şi îngăduise să se oprească vreo câteva clipe din vâslit.

— Vezi tu, tinere, zise Austin, rânjind. Asta îţi dă puteri noi. Munciţi de zor, băieţi, ca să puteţi dormi bine în timpul nopţii şi să nu vă dea în gând să fugiţi.

George privi cu durere la tovarăşii săi de suferinţă. El observă imediat că negrii înduraseră mai uşor chinurile la care au fost supuşi, pe câtă vreme albii aveau înfăţişare de cadavre. Aceştia vâsleau în mod mecanic, ca nişte automate, ţinând în jos capetele în care orice gând părea să fi murit.

Tânărul îşi spuse că aşa se va „întâmpla" şi cu el dacă va fi nevoit să rămână câteva zile în iadul acela plutitor. Baru avusese dreptate numindu-l pe Gould „diavolul alb cu ochii roşii". Se cutremură fără voie când omul la care tocmai se gândea se ivi deodată lângă el şi zise scurt.

— Încetează cu vâslitul, tinere, am ceva de vorbit cu tine! Austin,

liberează-l!

George se simţi străbătut de spaimă auzind vorbele acestea, întrebându-se ce avea de gând cu el misteriosul personaj. Dar imediat luci o rază de nădejde în sufletul său. Poate că acum i se oferea un prilej de fugă.

— Austin, vino şi tu, păzeşte-l bine pe tânăr! Zise Gould. Aici te va înlocui Lionel.

George fu desprins de vâslă, dar i se lăsară verigile de oţel de la mâini şi şolduri, ca şi lanţurile care legau împreună cele trei inele. Apoi Austin îl apucă atât de tare de braţul gol, încât tânărul cu greu se putu stăpâni să nu ţipe de durere.

De-abia acum îl văzu George şi pe al treilea individ din banda în mâinile căreia căzuse. Era un bărbat subţire, de statură mijlocie, cu chipul frumos, care stătea liniştit în gang, cu biciul în mână. Dar când George se uită în ochii lui, se înspăimântă de privirea lor fioroasă.

Îndărătul lui Gould, care păşea liniştit spre pupa vasului, Austin îl conduse pe tânăr pe o scară îngustă care mergea în sus, apoi ajunseră cu toţii pe puntea inferioară. George respiră cu nesaţ aerul proaspăt al mării şi îşi dădu seama că în curând se va lăsa noaptea.

Privind în jurul său, el descoperi două şoproane mari, ale căror uşi erau deschise. În aceste şoproane se aflau... două avioane cu rotoare mobile.

Gould urmări privirea lui George, văzu uimirea de pe chipul acestuia şi zise râzând:

— Da, tinere, te miri, nu-am telegrafiat doar că dispun de mijloacele prin care să distrug atât submarinul vostru, cât şi vasul australian. Am fabricat singur nişte bombe care, aruncate din avioane, nimicesc la repezeală cele două nave. Ghiulelele mele, pe lângă marea lor forţă explozibilă, mai au şi însuşirea de a răspândi gaze extrem de otrăvitoare şi de a produce un foc ce nu poate fi stins, a cărui temperatură topeşte chiar şi oţelul. Aşadar, chiar şi sub apă pot distruge submarinul tatălui dumitale. Acum cred că te-ai lămurit cum de-a fost cu putinţă să te aducem atât de repede pe vapor, împreună cu cei doi tovarăşi ai dumitale. În vreme ce tatăl dumitale ocolea insula pe sub apă, noi zburam încoace. Aşadar, nu prea există perspective ca tatăl dumitale să te găsească prea curând. S-ar putea totuşi să-ţi dau drumul peste un timp. Ca şi tovarăşilor cu care ai venit – căci vorbele dumitale de adineauri mi-au dat de gândit S-ar putea... am zis. Sigur nu e încă. Acum te rog să-mi arăţi cum se mânuiesc grenadele cu gaze. Mă interesează mult, căci sunt chimist de meserie.

Monstrul cu chip de om ţinea în mână una din minunatele arme fabricate de prinţul Ghasna. Prin mintea lui George trecu un plan îndrăzneţ: ce-ar fi să smulgă grenada din mâna lui Gould şi s-o facă să explodeze? Toţi cei ce se găseau pe vas vor cădea în nesimţire pentru

douăzeci şi patru de ore, iar în vremea asta s-ar putea ca tatăl său să regăsească urma pierdută.

Ţinând ochii în jos, ca să nu-şi trădeze bucuria, el izbutii să răspundă pe un ton nepăsător.

— Compoziţia gazului n-o cunosc, din păcate, căci doctorul nostru o ţine secretă. În schimb, îţi pot explica lesne construcţia.

Întinse mâna spre grenadă, dar în aceeaşi clipă scoase un geamăt de durere, căci Austin îi apucase braţul şi-l strângea cu atâta putere, încât George avu senzaţia că i-o rupe.

V.
O LUPTĂ ÎN AER.

— **NU AŞA TINERE!** râse Austin. Ia mâinile de la jucăria aia! Poţi să explici lucrul şi prin vorbe.

George îi privi cu ură, căci era furios că planul său fusese distrus şi fără să se gândească la urmări, răspunse răstit:

— Te opresc să te atingi de mine! Când căpitanul dumitale vorbeşte cu mine, n-ai ce să te amesteci, m-ai înţeles? Nu există nici un fel de disciplină aici pe bord? Ar fi trist!

Chipul frumos al lui Austin căpătă o expresie de uimire, apoi se schimonosi de furie şi cu iuţeala fulgerului individul ridică pumnul său asemănător cu un ciocan. Dacă şi l-ar fi lăsat în jos, capul lui George ar fi fost zdrobit, dar Gould zise cu asprime:

— Înapoi, Austin! Tânărul are dreptate, te-ai arătat nedisciplinat. Sunt eu destul de energic ca să mă apăr singur. Ia mâinile!

Scrâşnind din dinţi, Austin se dădu un pas îndărăt, dar privirea sa rămase aţintită cu atâta furie asupra tânărului, încât Gould se răsti nemulţumit:

— Bagă de seamă, nu cumva să-ţi descarci furia asupra băiatului, Austin! De aflat, tot aflu eu dacă vei fi nedrept şi ştii bine că mă pricep să pedepsesc cum se cuvine. Repet bagă de seamă! În vremea din urmă ai fost foarte neascultător.

— Pentru că tot ce se petrece aici nu-mi convine! Tună uriaşul. E o prostie să-i lăsăm pe toţi ticăloşii ăştia în viaţă. Să-i aruncăm în mare – ăsta ar fi lucrul cel mai nimerit – apoi să ne întoarcem repede la terenul aurifer. De mult voiam să spun ce am pe inimă.

— A! Făcu Gould, surprins. Nu cumva gândesc şi tovarăşii tăi la fel? Nu le ajung banii pe care îi dau? Austin, bagă-ţi minţile în cap! Nu cumva vrei să te pun şi pe tine la vâsle, sub priveghierea lui Lionel?

Uriaşul izbucni într-un răcnet de furie, apoi se năpusti atât de brusc asupra lui Gould, încât George îl şi văzu pe „căpitan” cu capul zdrobit de pământ. Dar nu se întâmplă aşa... Căci mâna lui Gould se ridică repede în sus şi un nor verzui îi învălui pe cei doi bărbaţi... Cu iuţeala

fulgerului, George se aruncă în lături, căci recunoscu praful otrăvitor.

În aceeaşi clipă, îşi spuse că acum era cel mai nimerit prilej de fugă: se şi aplecase peste parapet, ca să sară în apă, dar văzu sub el coada triunghiulară a unui rechin enorm...

Îngrozit, se-ntoarse repede: nu-l văzu încă pe Gould, căci norul verzui acoperea toată puntea, în schimb zări lângă el un drug de fier, care era întrebuinţat la sondaje, probabil. Îl apucă repede şi-l zvârli peste bord. Cu un plescăit puternic, drugul căzu în mare şi în vremea asta George se şi furişă pe uşa unuia din şoproane şi se căţără în avion.

Acolo era în siguranţă deocamdată, căci Gould va presupune, fireşte, că sărise peste bord şi căzuse pradă rechinilor. Se ghemui cât putu mai mult sub scaunul observatorului şi văzu acum că norul verzui începea să se mişte, ca şi cum cineva l-ar fi alungat cu un ventilator, apoi îl zări pe Gould. Pe gură şi pe nas avea câte o capsulă de metal, un fel de mască împotriva gazelor şi împrăştia cu o batistă norul otrăvitor care-l făcuse pe Austin să cadă leşinat pe punte.

Englezul se uită cu atenţie în jurul său, apoi se repezi spre parapet şi privi în apă. Făcu un gest de necaz cu mâna, dădu din umeri şi păşi îndărăt. Mai vântură câtva timp batistă ca să împrăştie rămăşiţele norului, îşi scoase apoi capsulele de pe nas şi gură şi strigă:

— John, Jim!

După câteva clipe se iviră în deschizătura punţii doi bărbaţi cu umeri laţi. Bărbile lor încâlcite le dădeau înfăţişarea unor indivizi sălbăticiţi, pentru care o viaţă omenească n-are nici o valoare, altminteri nu se vedea nimic deosebit la dânşii.

— Băieţi! se răsti căpitanul la ei, Austin s-a revoltat, de aceea îl vom pedepsi acum, punându-l şi pe ei să vâslească. Noul prizonier a sărit peste bord, profitând de norul împrăştiat de praful otrăvitor. Păcat de el, deşi cei doi rechini de colo s-or fi bucurat mult de norocul care a dat peste ei.

John şi Jim se uitară la tovarăşul lor care zăcea în nesimţire.

— Fireşte că va trebui să-i puneţi lanţurile cele mai trainice şi câte două rânduri – zise Gould – afară de asta supraveghetorul va primi un pistol cu gaz otrăvitor.

— Atunci trebuie să-l chemăm sus pe Lionel, căci noi singuri nu-l vom putea transporta de aici.

— Vă ajut şi eu.

George privi cu încordare cum cei patru bărbaţi târau spre interiorul vasului trupul enorm al tovarăşului lor de până atunci. Apoi începu să chibzuiască ce avea de făcut. Era liber, e drept, dar mereu în primejdie de a fi descoperit. Dacă ar fi avut acum o singură grenadă cu gaze, lucrul ar fi fost mai uşor. Ar fi aruncat-o după cei ce intraseră în interiorul vasului.

Aceştia aveau acum treabă câtva timp sub punte, ca să-l lege pe Austin de vâslă... La gândul acesta George ieşi binişor afară din avion, se târî până la uşa şopronului şi-şi încordă auzul. Apoi păşi fără zgomot afară şi se-ndreptă spre puntea din mijloc. Aşa cum bănuise, aici se aflau cabine, dar foarte simplu amenajate, după cum putu observa prin ferestruici. Ajunse apoi însă într-o încăpere mai mare, aproape elegant mobilată şi zări pe o poliţă armele care-i fuseseră luate lui şi tovarăşilor săi. Vru să deschidă repede uşa, dar o găsi încuiată.

Dezamăgit, George merse mai departe. Voia să-şi dea seama cum e construit vasul acesta. La capătul gangului pe care se aflau cabinele observă o uşă întredeschisă. O împinse încetişor şi văzu atunci că acolo era cabina de radiotelegrafia.

Se târî repede îndărăt spre şopronul de unde ieşise şi se ascunse în coada avionului. Era şi timpul, căci peste câteva clipe se întoarseră pe punte oamenii care îl transportaseră pe Austin. Numai Lionel lipsea.

— A fost muncă, nu glumă! Gâfâi Gould, ştergându-şi năduşeala Nu mi-am închipuit că Austin poate fi atât de greu. Acum să stabilim poziţia unde ne aflăm, căci vreau s-o înscriu în registrul de bord.

George îşi freca mâinile de bucurie. Situaţia devenea din ce în ce mai favorabilă pentru el şi ai lui. În curând va putea comunica tatălui său şi distrugătorului australian locul exact unde se află galera.

Spre nespusa lui mulţumire, Gould indică cu glas tare longitudinea şi latitudinea. Prin asta George era scutit să mai caute în registrul de bord.

Englezul se-ndreptă spre cabina lui, după ce zise oamenilor săi:

— Peste puţin se va înnopta. Liberaţi pe prizonieri şi duceţi-i în dormitor! Numai Austin să rămână peste noapte la vâslă. Trebuie să-l punem cu botul pe labe cât mai curând.

George era chinuit de foame şi sete, dar nu putea cuteza încă să-şi părăsească ascunzătoarea. Gould se putea înapoia din clipă în clipă, după ce va fi trecut în registru poziţia vasului.

Şi într-adevăr, în curând i se auziră paşii. Peste câteva clipe, el stătea în faţa uşii deschise a şopronului. Privi în treacăt înăuntru şi închise uşa iar George observă că era lesne de deschis, deoarece avea numai un zăvor pe dinăuntru.

Când se lăsă întunericul, el părăsi avionul şi se târî spre uşă. Deoarece pe punte totul părea să fie liniştit, tânărul trase încetişor zăvorul şi crăpă uşa.

Ţinta lui era cabina de radiotelegrafie: cunoştea bine mânuirea aparatelor, pe care o învăţase de la inginerul Hagen. Când fu în faţa minunatei instalaţii, transmise imediat pe zece lungimi diferite de undă următorul mesaj:

„George Farrow pe galeră. Poziţia: (indică exact datele auzite de la

Gould). Veniţi repede! Către submarin şi lordul Storry."

Părăsi repede cabina; dibui cu băgare de seamă drumul spre cealaltă a punţii şi aşa cum nădăjduise, găsi magazia de merinde a vasului, îndată peste o cutie de chibrituri şi făcând lumină scoase dintr-un raft o cutie cu conserve de came şi două sticle cu apă minerala.

Fără să mai piardă vremea porni înapoi spre ascunzătoarea sa. Când vru să cotească însă pe după colţul hangarului, auzi glasul lui Gould pe puntea inferioară.

— John, tu vei lua în primire cârma iar tu, Jim, vei duce mâncare prizonierilor! Haide, Lionel!

Paşii se apropiau de locul unde stătea la pândă George. Alergă repede înapoi în vârful picioarelor, coti ca fulgerul pe după cabina de radiotelegrafie şi se strecură înainte, pe partea cealaltă a gangului, unde se aflau cabinele.

Când ajunse apoi la celălalt colţ al hangarului, se aplecă şi privi cu încordare spre puntea inferioară. Cu tot întunericul, recunoscu însă făptura lui John. Ajunse cu bine la uşă, trase încetişor zăvorul, o deschise şi se strecură înăuntru, închizând-o apoi la loc. Sări în avion şi începu să înfulece cu lăcomie carnea conservată şi bău din câteva înghiţituri o sticlă întreagă de apă minerală.

După o jumătate de ceas se-ntinse cât era de lung şi cu toată primejdia în care plutea, sau poate tocmai pentru că era obişnuit cu primejdiile, se lăsă în voia somnului binefăcător.

Acesta ţinu însă prea puţin. Glasuri puternice în faţa hangarului îl treziră.

— E ceva suspect la mijloci se auzi vocea agitată a lui Gould. De unde cunosc ei poziţia noastră exactă? Numai printr-o radiotelegramă le-ar fi putut-o comunica cineva. Tocmai am prins nişte mesaje prin care submarinul lui Farrow şi distrugătorul englez îşi vestesc reciproc poziţia noastră. Băieţi, vreau să cred că nu se află nici un trădător printre voi?

— Dar cum îţi dă în gând aşa ceva căpitane! Răspunseră toţi trei într-un glas. Singura explicaţie ar fi că Austin s-ar fi eliberat pe întuneric şi ca răzbunare, să fi transmis radiograma în lumea largă, apoi să se fi înapoiat la locul său.

— Prostie! exclamă Gould. Nici nu cred să se priceapă la mânuirea aparatelor. Poate că am fost zăriţi însă de vreun vas pe care noi nu l-am observat... Hm! Submarinul se va ivi în curând... Dar las că i-oi pregătit eu o primire călduroasă, deşi îmi pare rău că trebuie să recurg la asta E vorba doar de libertatea noastră. Repede, scoateţi avionul afară. Voi zbura singur! Voi rămâneţi pe bord. Până sunteţi voi gata eu mă duc să iau două bombe.

Spre spaima lui George, uşa hangarului fu smulsă cu furie, apoi

simţi tremurarea aparatului, care fu scos afară. Tânărul era disperat. Gould voia să zboare deasupra submarinului lor, ca să-l distrugă cu bombele sale grozave. Trebuia să împiedice cu orice preţ crima aceasta.

Fără să vrea pipăi cu mâinile în juru-i şi simţi o lădiţă, pe care o deschise cu băgare de seamă. Lumina de pe punte căzu în interiorul avionului şi George constată cu bucurie că era o lădiţă cu unelte, din care scoase un ciocan scurt, dar greu. Un gând îndrăzneţ i se înfipse în minte.

Cei de afară lucrau de zor la punerea la punct a avionului. Deodată auzi din nou glasul lui Gould.

— Aşa acum atârnaţi cu băgare se seamă bombele! John, deschide uşiţa! Jim, învârteşte elicea de trei ori!

George se trase cât mai în fund, căci Gould urcă în avion şi luă loc pe scaunul desinat pilotului. Elicea începu să zbârnâie cu putere, tot aparatul se cutremură, se smuci deodată din loc şi se ridică în aer.

George observă cum avionul se înălţa în cercuri mici şi-şi zise că Gould trebuia să fie un pilot desăvârşit, căci decolarea de pe puntea mică a galerei se făcuse cu mare dibăcie.

În cele din urmă. Aparatul începu să zboare planat şi tânărul îşi căută un loc mai bun, pentru ca să se poată ridica repede în caz de nevoie.

Un ceas de încordare se scurse, apoi Gould opri deodată motorul. Avionul începu să coboare lin şi George socoti că sosise clipa hotărâtoare. Cu băgare de seamă se ridică încetişor, în aşa fel încât să poată privi peste speteaza scaunului. Gould se aplecase peste margine şi se uita în jos. George se ridică şi mai mult şi privi şi el spre mare.

Atunci zări în depărtare „Dox”-ul lor, văzu chiar făpturi pe punte care alergau zorite spre pupă şi proră. Desigur că erau Jean Brike şi ajutorul său, care îşi pregăteau tunurile.

În clipa aceea, Gould izbucni într-un hohot batjocoritor şi rânji:

— Încă puţintel şi veţi fi asfixiaţi, rupţi în bucăţi şi carbonizaţi.

Se aplecă apoi spre podeaua aparatului, puse mâna pe o manivelă, pe care George citi: „Bombă I, Bombă II”. Privi din nou în jos. Submarinul se afla încă departe, spre stânga, dar Gould îşi îndrepta avionul într-acolo.

Atunci George se ridică de tot, se aplecă înainte şi apucă mâna dreaptă a lui Gould. O smuci îndărăt, în acelaşi timp cu manivela, arătătorul acesteia alunecă de la „Bomba I” la „Bomba II” şi tânărul simţi că aparatul se uşurează odată cu căderea celor două bombe ucigătoare.

În clipa următoare, George şi ridicase dreapta în care ţinea ciocanul. Gould căută să se ferească de lovitură, dar era prea târziu, căci fierul greu îl izbi în tâmplă. Monstrul cu chip de om se zvârcoli o

clipă, apoi rămase moale ca o cârpă. Din spatele lui, George puse mâna pe manşă. Învăţase conducerea avioanelor şi-l îndreptă cu dibăcie în direcţia submarinului.

Cum s-a întâmplat, nu ştia nici el singur, dar, după câteva clipe – care i se părură veacuri – avionul plescăi în apă la vreo cincizeci de metri de submarin. Nu se afundă însă imediat şi în clipa următoare George se afla pe una din aripi, făcând semne camarazilor, care izbucniră în urale. După câtva timp, atât el cât şi Gould, leşinat, fură luaţi pe bord.

Peste două ceasuri zăriră galera. Submarinul se apropie de ea pe sub apă, ieşi brusc la suprafaţă şi Jan Brike zvârli o grenadă cu gaze, care explodă în mare.

Lăsară să treacă o jumătate de ceas, după care Clive şi Petre fură aduşi pe puntea submarinului. Prizonierii fură eliberaţi de la vâsle, în schimb Gould şi complicii săi fură legaţi cu funii trainice.

Farrow intră apoi în legătură radiotelegrafică cu distrugătorul australian, care urma să sosească acolo a doua zi dimineaţa.

Înainte de a veni însă, căpitanul părăsi galera în vremea asta Kent şi oamenii săi se treziseră din leşin şi mulţumiră călduros salvatorilor lor. Cei de pe „Dox” se încredinţară că în realitate Kent descoperise terenul aurifer şi făcuse imprudenţa să-i vorbească lui Gould despre el.

Dreptatea învinsese, deci, şi de această dată...

Aventurile submarinului Dox 042

Hans Warren

I.
PONGO NE ELIBEREREAZĂ.

DUPĂ CE SE ODIHNI O ZI ÎNTREAGĂ după aventura avută pe galera fiorosului Gould, George se simţi din nou în puteri, vesel şi dornic de noi aventuri.

Tânărul acesta neastâmpărat avea şapte vieţi în el. Nu se simţea în largul lui decât atunci când avea de întâmpinat primejdiile cele mai mari, fie în luptă cu sălbaticii, fie cu cine ştie ce monştri marini. Noroc că acum avea o distracţie plăcută pentru ceasurile de răgaz, îl avea pe doctorul Bertram, care-i făgăduise să-i povestească mereu din trecutul lui aventuros. Şi din nou îi găsim pe cei doi camarazi aşezaţi în tihnă în cabina savantului medic, care îşi reluă firul întrerupt cu câteva zile înainte:

«O forţă misterioasă îi smulsese pe cei doi paznici de la marginea pădurii în desişul de nepătruns şi Marian zise îndată:

— Ăsta a fost Pongo.

Nici n-ar fi putut ti altui decât negrul acela uriaş, cu înfăţişare de gorilă şi al cărui nume însemna chiar „gorilă”.

Fără voie, ne oprirăm respiraţia, căci ne spuneam că cei patru atjehi din faţa colibei noastre trebuie să fi observat dispariţia camarazilor lor. Vor da, desigur, repede alarma şi prin asta viaţa noastră era în mare primejdie.

Dacă am fi avut arme!

Se părea însă că numai Marian – care se aşteptase la aşa ceva – băgase de seamă dispariţia bruscă a santinelelor şi gestul lui cu mâna ne atrase şi nouă atenţia. Căci cei patru atjehi din faţa colibei nici nu se clintiră.

— Drace! Exclamă unul din consilierii de stat, ce a fost asta? Probabil vreun prieten de-al dumitale, domnule Farrow? Dar cum naiba are de gând să-i răpună pe ăşti patru blestemaţi care ne păzesc şi să ne scoată teferi din lagăr? Nici un om n-ar fi în stare de aşa ceva.

— Aşteaptă şi vei vedea răspunse Marian. Prietenul Pongo e în stare de lucruri şi mai şi. Să rămânem însă liniştiţi, căci bănuiesc că va veni curând la noi.

Se scurseră câteva minute într-o tăcere adâncă Deodată se auzi în spatele colibei noastre un zgomot uşor. Cineva părea ocupat să despletească ramurile. Tocmai mă gândeam să-i şoptesc lui Marian să facem puţin zgomot ca să le acoperim pe cele prilejuite de îndeletnicirea misteriosului prieten, când o ramură uscată pârâi cu zgomot.

Cei patru paznici tresăriră şi în vreme ce doi din ei se apropiară de intrarea colibei, ţinându-ne sub ameninţarea suliţelor, ceilalţi doi

alergară în spatele colibei.

Ne retraserăm repede spre fundul adăpostului nostru şi Marian apucă oala cea grea de fier, în care ni se adusese mâncarea.

De-abia ne lipirăm de peretele din fund, că şi auzirăm de afară două strigăte slabe, urmate de un zgomot înăbuşit. Apoi o căzătură grea pe pământul acoperit de iarbă.

— Le-a sfărâmat capetele, zise Marian, încet. Acum va trebui eu să le dau de lucru celorlalţi doi paznici.

Se aşeză în faţa mea şi la lumina focului ce ardea în faţa colibei văzui că ridicase oala grea de fier. În clipa următoare cei doi atjehi năvăliră în colibă, ţinând suliţele îndreptate asupra noastră.

Marian trânti atunci cu toată puterea oala în fata lor. Lovitura nu dădu greş, căci indivizii se clătinară pe picioare, scoţând ţipete de spaimă. Dar înainte ca ei să se poată dezmeticii, în spatele lor se ivi făptura uriaşă a lui Pongo.

În lumina focului de afară părea un sol al iadului când îi înhăţă cu putere pe cei doi paznici şi-i izbi cap în cap. Aceştia nu scoaseră nici măcar un geamăt şi rămaseră atârnaţi ca nişte otrepe în pumnii lui de uriaş.

În lagăr se stârni agitaţie. De pretutindeni se vedeau răsărind trupuri negricioase de atjehi care se năpustiră spre coliba noastră Dar rămaseră locului, scoţând ţipete de groază când dădură cu ochii de făptura lui Pongo.

Uriaşul negru se arătă acum în toată grozăvia lui. Îi dădu drumul la pământ unuia din paznicii morţi, îl ridică pe celălalt ca pe o măciucă deasupra capului şi-l zvârli cu toată puterea în grămada băştinaşilor. Apoi scoase răcnetul de luptă pe care-l cunoşteam şi cu suliţa ridicată sări peste foc înspre atjehi.

Răcnind şi urlând, superstiţioşii băştinaşi o zbughiră ca iepurii în pădure. În câteva clipe numai, luminişul rămase pustiu.

— Massers, veniţi repede! Ne strigă acum Pongo.

— Haideţi, domnilor! le zise Marian olandezilor, care păreau ţintuiţi de peretele din fund al colibei. Prietenul Pongo nu are o înfăţişare prea frumoasă, dar e băiat bun, totuşi.

Marian pornise înainte şi ne strigă s-o luăm prin spatele colibei. Acolo ne întâmpină altă surpriză, căci în faţa noastră se ivi deodată Tomo, malaiezul, care se ploconi adânc şi ne pofti să mergem după ei, dându-ne în acelaşi timp armele pe care le luase din coliba căpeteniei. Pongo voia să rămână în coada micului convoi, care trebuia s-o ia acum prin pădurea cufundată în beznă, unde primejdiile pândeau la tot pasul.

Eu păşeam îndărătul iui Tomo, cu pistolul în mâna dreaptă, iar în cea stângă aveam lampa de buzunar, gata s-o aprind la nevoie. După mine veneau olandezii, iar Marian şi Pongo încheiau convoiul.

Prin brâul de pădure deasă de la marginea luminişului fusese făcută o spărtură, desigur de către Pongo, cu forţa lui uriaşă. Iar spărtura asta se sfârşea pe o potecă de elefanţi, bine întreţinută.

Mergeam destul de uşor, dar veşnic în primejdie de a fi atacaţi de unul din acele animale enorme, cu pielea groasă de câţiva centimetri. De asta părea să se teamă şi micul Tomo, care o luase la picior parcă mânat de duhurile rele. Înconjuraţi de pericole de tot soiul, înaintam neobosiţi prin pădurea înfiorătoare, când deodată luci o rază de lumină înaintea noastră.

— Tuan, fluviul! Strigă Tomo cu bucurie, dar se întrerupse cu un ţipăt de spaimă şi se opri atât de brusc, încât eu, care veneam în urma lui, mă izbii cu putere de el.

În aceeaşi clipă, văzui despre ce era vorba. Cam la un metru înaintea noastră luceau două puncte verzui – ochii unui tigru uriaş, pornit după pradă.

În vremea asta, olandezii se loviră de mine şi nu mai conteniră cu întrebările lor rostite în şoaptă. Voiam chiar să mă răstesc la ei, poruncindu-le să-şi ţină gura, când răspunsul veni din faţa mea – mârâitul supărat al tigrului. Olandezii amuţiră pe dată, dându-şi seama că stăteam faţă în faţă cu moartea.

— Îndreaptă-i lumina în ochi! Îmi spuse Marian încetişor, iar eu aprinsei imediat lampa.

Lumina vie ne înfăţişă o privelişte înfiorătoare, dar frumoasă în aceiaşi timp. În mijlocul potecii stătea un tigru enorm, ai cărui ochi se închiseră acum, lăsând doar două crăpături, în vreme ce-şi ridică buza groasă, descoperindu-şi dinţii strălucitori.

Ridicai pistolul încet, dar trebuie să mărturisesc că nu prea îmi era la îndemână. Fireşte, eram sigur de gloanţele mele, dar situaţia era acum aproape disperată. La câţiva paşi în fata mea, uriaşa fiară, care se pregătea în linişte de săritură. La dreapta şi la stânga, pădurea cea deasă, în care nu mă puteam adăposti. Şi în spatele meu, olandezii, din pricina cărora n-aş fi putut sări înapoi. Şi chiar dacă glonţul meu ar fi nimerit ochiul tigrului, tot îi mai rămânea destulă putere să mă doboare şi să mă sfâşie în bucăţi.

Toate acestea îmi trecură cu iuţeala fulgerului prin minte, în vreme ce, liniştit şi hotărât în aparentă, căutam ţinta.

Atunci se produse o uşoară mişcare îndărătul meu şi în clipa următoare o mână îmi atinse braţul.

— Dă-te puţin în lături şi intră în tufiş – îmi şopti Marian – apoi ţinteşte ochiul drept, iar eu voi ţinti în stângul.

Liniştit de acest ajutor, mă vârâi într-un tufiş de bambuşi şi Marian veni lângă mine. El era mai meşter ca mine la tras şi voiam să-i dau, deci, cât mai mult câmp liber. Tigrul se ghemui, pregătindu-se de atac. Ştiam că acum va închide mai întâi ochii aproape complet, apoi – cu

puţin înainte de săritură – îi va deschide brusc. Atunci era momentul să tragem.

Se scurseră câteva clipe de cumplită încordare. Fiara închise ochii, lăsând doar câte o crăpătură... încă o clipă şi-i va holba... Deodată, ne pomenirăm împinşi la o parte şi auzirăm glasul lui Pongo zicând:

— Nu trageţi, Massers! Duşmani în spatele nostru. Pongo va omorî pe „Sabaa".

Cu iuţeala fulgerului, mă gândii că Pongo nu putea fi de mult timp în Sumatra. Deoarece numea tigrul „Sabaa", ceea ce înseamnă “gâtuitor de turme", nume pe care arabii îl dăduseră leului. Şi asta era în acelaşi timp o dovadă că umblase mult prin lume şi-şi petrecuse, desigur, destulă vreme printre triburile arabe.

Pongo înaintă cu o jumătate de pas – în aşa fel că a fost învăluit de lumina lămpii mele – şi ridică braţul uriaş cu suliţa grozavă. Eu clătinai din cap neîncrezător, căci nu-mi puteam închipui ca un tigru să poată fi rănit grav cu o suliţă, dar să mai fie şi ucis. Dar se vede că încă nu cunoşteam forţa supraomenească a negrului.

Pongo zvârli suliţa. Urmă un sunet scurt şi şuierător, atât era de vijelioasă forţa cu care arma cea grea despica aerul, apoi vârful lat de fier se înfipse adânc în gâtlejul fiarei. Prin puterea aruncării, tigrul fu ridicat în aer şi rămase câteva clipe pe labele dindărăt.

Atunci Pongo sări înainte cu pumnalul ridicat şi, cu o lovitură grozavă în gâtul animalului, zvârli în lături trupul uriaş. De sub tufe se auziră câteva răcnete, apoi corpul acela vărgat se întinse la pământ cât era de lung. Pongo sări într-acolo, smulse suliţa din cadavru şi ne făcu semn să mergem mai departe.

— Massers, repede! şopti el. Barcă pe fluviu.

O porni înainte şi noi îl urmarăm cât puteam de repede. Mai ales olandezii, care veneau acum în coadă, erau foarte zoriţi... Şi în vreme ce alergam, bătrânul consilier gâfâi din nou:

— Dumnezeule! Domnule Farrow, spune-mi, te rog, cine şi ce este ocrotitorul nostru? E o fiinţă grozavă, aproape supranaturală.

Tocmai voiam să-i răspund că-l voi lămuri mai târziu, când se auzi glasul lui Pongo, care prinsese cu auzul lui fin cuvintele rostite în şoaptă:

— Massers fie liniştiţi, duşmani şi în faţa noastră!

Perspectiva nu era prea îmbucurătoare. Aceasta însemna că atjehii se dezmeticiseră din spaima lor şi ne-o luaseră înainte pe drumul cel mai scurt. Noi aveam arme, dar olandezii erau lipsiţi de apărare. Erau însă alţi duşmani cei pe care-i ştia Pongo înaintea noastră.

După câteva minute eram la ţărmul fluviului Atjeh. Acolo se afla un sampan mare şi Pongo ne îndemnă stăruitor să urcăm. Eu şi Marian stăteam la proră, micul Tomo se ghemuise îndărătul nostru, iar olandezii se trântiseră în mijloc. La pupă stătea în picioare Pongo, care

împinse barca de la ţărm. Avea o lopată lungă în mână şi îndreptă cu dibăcie sampanul spre mijlocul fluviului.

— Cred că acum suntem în sfârşit în siguranţă, murmură bătrânul consilier de stat. Mi-ai putea spune acum...

Fu iarăşi întrerupt de Pongo, care aproape că se răsti la el:

— Massers fie liniştiţi. Duşman înaintea noastră.

Şi deodată de pe ţărmul drept răsună o chemare:

— Fu... Fu!

Ciudat şi aproape înfiorător mai suna această chemare în mijlocul pădurii. De pe ţărmul stâng veni răspunsul:

— Dan... Dan.

Aşadar, chinezii erau înaintea noastră. Strigătul lor de recunoaştere – parola, cum s-ar zice – era „Fu Dan” şi vicleanul chinez conducea probabil răscoala kulilor şi atjehilor.

Aceasta însemna că ne aflam într-o situaţie destul de grea. Trebuia neapărat să debarcăm undeva pe ţărm şi să încercăm să pătrundem în pădure.

L-am împărtăşit în şoaptă această părere şi lui Marian, iar el mi-a dat dreptate. Şi atunci am observat că sampanul se apropia încetişor de ţărmul drept Pongo ştia aşadar foarte bine ce era de făcut şi constatarea aceasta ne-a întărit încrederea ce o aveam în el.

II.
LOVITURA LUI FU DAN.

ALUNECAM APROAPE DE TOT DE ŢĂRM, în umbra aruncată de crengile copacilor. Pongo se aplecase şi am băgat de seamă că aşezase încet vâsla în sampan şi luase în mână suliţa Aceasta însemna că iar ne ameninţa o primejdie. Fără voie, am ridicat revolverul, dar Marian, care zărise mişcarea şi-a pus mâna pe braţul meu.

— Las-o încolo, băiete! zise el. Pongo va face treaba singur.

S-a auzit un foşnet în tufiş, căruia l-a urmat chemarea:

— Fu... Fu!

Şi de pe celălalt ţărm a venit îndată răspunsul:

— Dan... Dan!

Aşadar, iarăşi un post dublu pe amândouă malurile fluviului, care vestea mai departe fuga noastră. Eu eram încredinţat că mai jos se afla un număr mai mare de kuli care ne aşteptau ca să ne împuşte pe toţi deodată. Acum eram încă în umbra pădurii, dar peste puţin timp luna se va înălţa pe cer, aruncându-şi lumina deasupra fluviului, unde puteam fi văzuţi foarte lesne. O mişcare puternică, de pe urma căreia sampanul începu să se clatine, m-a trezit din gândurile mele.

Pongo intervenise. De-abia se auzise răspunsul de pe celălalt ţărm, că el şi azvârlise cu toată forţa suliţa în desişul de lângă noi. Probabil că zărise santinela, căci un horcăit slab ne dovedi că-şi nimerise ţinta. În clipa următoare opri barca lângă crengile tufişurilor şi ne şopti:

— Massers, ţineţi!

Am pus şi noi repede mâna. Ţinând sampanul şi Pongo dispăru ca un şarpe printre ramuri. După numai câteva clipe ne strigă din tufiş:

— Massers, veniţi cu toţii!

— Robert, ia-o tu înainte! zise Marian. După tine vor veni domnii, iar eu cu Tomo mergem la urmă. Repede, domnilor!

De-abia apucasem să păşesc în tufiş, când mă poticnii deodată de un trup neînsufleţit. Era santinela chineză, pe care suliţa lui Pongo o trimisese pe lumea cealaltă Uriaşul negru nu era de văzut, dar, la o mică depărtare de acolo, auzii din nou chemarea lui. Mă târâi înainte, călăuzindu-i prin chemări scurte pe olandezii care veneau după mine.

În cele din urmă am intrat pe o potecă îngustă şi m-am ridicat în picioare, căci până atunci mersesem de-a buşilea După câteva minute, dădeam şi de negru.

— Massers merge prea încet, mormăi el. Pongo trebuie merge mai departe. Tomo conduce pe Massers.

În clipa următoare se făcu nevăzut Doar câteva foşnete uşoare îmi arătară direcţia pe unde o luase. Era chiar drumul spre vulcan. Peste câteva minute, tot grupul nostru se adunase pe poteca îngustă şi Tomo luase conducerea, aşezându-se în frunte, în vreme ce prietenul meu Marian rămăsese în coadă şi de data asta.

Poteca începu deodată să urce şi desişul se lumină puţin de amândouă laturile potecii. Ne apropiam de regiunile superioare ale vulcanului. Tomo se opri deodată şi scoase un uşor ţipăt de avertisment.

Luai imediat lampa de buzunar şi strânsei revolverul în mâna dreaptă, căci în aceeaşi clipă auzii crengile trosnind. Olandezii din spatele meu începură să se agite, căci după toate probabilităţile era vorba de un pachiderm ce venea spre noi. Şi un elefant sau un rinocer nu se sperie atât de uşor de un glonţ de „Parabellum”. Dar după câteva clipe, Marian izbuti să ajungă lângă mine, îşi încordă auzul, apoi zise încet:

— E un om care se apropie de noi, făcând sărituri mari.

Şi ca o confirmare a celor spuse de el, răsună de la o oarecare distanţă glasul gâfâit or ai lui Pongo:

— Massers, unde sunteţi?

— Aici, Pongo! Răspunse Marian. Ce s-a întâmplat?

— Massers! Exclamă el ivindu-se. Fu Dan răpit pe Missis.

Stăturăm câteva clipe încremeniţi, apoi Marian întrebă:

— Ai dat de vreo urmă încotro s-a îndreptat?

— Da, Massers, Pongo luat urma, porneşte după el.

— Atunci mergem şi noi cu tine! răspunse Marian, hotărât. Tomo îi va conduce pe dumnealor la Selimeum.

Hotărârea aceasta întâmpină împotrivirea energică a olandezilor şi nici Pongo n-o încuviinţă.

— Massers sunt pierduţi dacă rămân singuri, zise el agitat. Tomo va duce pe toţi Massers la Askaris, apoi călăuzeşte pe cei doi Massers (adică pe mine şi pe Marian) în peşteră. Pongo va face semn.

Propunerea aceasta era cea mai logică. Trebuia să-i ducem mai întâi pe olandezi la loc sigur, apoi îl puteam urma pe uriaş. Peştera spre care trebuia să ne conducă Tomo era, desigur, ascunzătoarea din care vicleanul Fu Dan o răpise pe fiica lordului. Prea departe nu va putea ajunge cu ea, având în vedere talentul lui Pongo de a descoperi urmele. Legionarii trebuiau să fie de mult în marş, căci Meerkerk, hangiul, izbutise desigur să comunice vestea răscoalei şi ceruse să se trimită ajutoare.

Sarcina noastră era acum să scăpăm de urmărirea atjehilor şi chinezilor care ocupaseră fluviul şi pădurea – o întreprindere care nu cerea decât câteva ceasuri, dar era foarte primejdioasă, mai ales acum când eram lipsiţi de cel mai preţios sprijin: Pongo.

Pe când rumegam încă aceste gânduri, Marian şi dăduse comanda de plecare. De data aceasta, eu urmam să închei convoiul, în vreme ce el cu Tomo mergeau în frunte.

Olandezii o luaseră înainte, urmându-l pe Marian, care ne tot îndemna să mergem mai repede. Un sentiment de neplăcere pusese stăpânire pe mine, văzându-mă rămas în coada micului convoi, gonind prin pădurea aceea întunecoasă, unde primejdiile te pândeau la fiece pas.

Totuşi, drumul se făcu în linişte, timp de vreo două ceasuri, până se iviră zorile. Ne aflam acum în apropierea coloniei incendiate. Puteam cuprinde cu privirea luminişul întins de la picioarele noastre. Ruinele casei lui Meerkerk şi a casierului fumegau încă, dar kulii păreau să fi părăsit colonia, căci nu se zărea picior de om printre colibele de lemn.

Din această pricină am fost neprevăzători şi am înaintat până pe marginea colinei. De acolo se vedea desluşit o parte a fluviului; nădăjduiam să zărim venind bărcile cu legionarii, dar nimic nu se vedea pe întinsul apei. Şi totuşi, ştiam că pe amândouă malurile se aflau santinele.

Deodată răsună un ţipăt. Dintr-una din colibe ieşise un kuli şi cea dintâi privire a lui fusese îndreptată asupra noastră, aşa că într-o clipă se iviră de pretutindeni făpturi galbene, care începură să răcnească furioşi când dădură cu ochii de noi. Un glas puternic porunci să se facă linişte, apoi văzurăm un chinez uriaş, care dădu un ordin scurt şi arătă în sus spre noi.

Imediat, chinezii se adunară la un loc şi, răcnind turbat, o porniră spre noi, dar în aceeaşi clipă detună pistolul lui Marian şi uriaşul care luase conducerea cetei ridică braţele în aer, se răsuci pe călcâie şi căzu cu faţa în ţărână. Kulii se opriră, privindu-se nedumeriţi. Marian se folosi de răgazul acesta şi zise încet:

— Deşi nu prea voiam să trag, cred totuşi că glonţul acesta a fost salvarea noastră. Acum nu mai au conducător şi împotriva unei hoarde turbate, care dă năvală fără nici un plan, ne putem apăra mai bine. Ah! Şi pe acesta va trebui să-l culc la pământ.

Era un atjeh înalt şi subţire, care se ivise brusc în spatele nostru din pădure şi le adresă kulilor câteva cuvinte poruncitoare. Se întoarse apoi şi scoase câteva ţipete ascuţite, la care i se răspunse din diferite părţi ale pădurii. Dar tocmai când ridică braţul, un glonţ al lui Marian îl culcă la pământ. Kulii nu se lăsară însă, ci dădură năvală înainte.

Situaţia noastră părea disperată. E drept că le împărţisem olandezilor cele două puşti şi patru Browninguri ale noastre, iar noi ne păstrasem pistoalele „Parabellum”, dar bieţii funcţionari nu ne puteau fi de mare ajutor, căci tremurau atât de tare, încât era exclus să poată trage cum trebuie. Aşa că apărarea platoului rămăsese în seama noastră – a mea şi a lui Marian – şi trebuia să fim cu ochii în două părţi.

— Eu voi încerca să-i reţin pe kuli, îmi zise Marian liniştit. Tu ia seama la poteca din spatele nostru! Atjehii se vor folosi de ea, căci prin desiş nu pot pătrunde.

L-am văzut pe chinezi înaintând ca un val cotropitor, apoi am mers repede înapoi spre marginea pădurii, m-am ascuns îndărătul unui copac uriaş şi mi-am aţintit privirea în jos spre poteca îngustă, din care vedeam vreo treizeci de metri.

Marian trase câteva gloanţe, întâmpinate cu răcnete de furie de către kuli. Dar şi olandezii păreau să fi căpătat curaj, căci auzii detunând şi armele lor.

Deodată am tresărit speriat. Ca din pământ, pe potecă se iviseră două făpturi negricioase, care priveau spre platou. În spatele lor apăruse un al treilea atjeh – probabil un fel de conducător, căci arăta cu mâna înainte, ceea ce-i făcu pe cei doi să se târască şi mai aproape.

Atunci trăsei şi eu. Cei doi din faţă se prăbuşiră îndată cu faţa la pământ, iar al treilea căzu şi el, dar se ridică apoi clătinându-se şi dispăru pe după cotitura potecii, înainte de a mai putea trage iar.

Acum pădurea se însufleţi. Un urlet scurt de furie răsună dindărătul cotiturii potecii, apoi se auziră câteva chemări – probabil semnale – cărora li se răspunse din toate părţile.

Eram aşadar încercuiţi de atjehii răsculaţi, în vreme ce în faţa noastră urlau kulii turbaţi. În câteva minute, atjehii vor da năvală, eu voi izbuti, poate, să împuşc câţiva, dar tot va trebui să cad sub

numărul lor covârşitor.

Deodată, o linişte stranie se lăsă în pădure. Probabil că băştinaşii se sfătuiau încă, dar liniştea aceasta nu era semn bun. Mă răsucii repede pe călcâie, simţind o mână pe braţul meu. Era micul Tomo, de care aproape că uitasem. Privea cu ochii holbaţi spre pădure, apoi şopti înspăimântat:

— Tuan, suntem pierduţi. Pretutindeni este foc.

Mi-am simţit trupul străbătut de groază. În cel puţin cincisprezece locuri izbucnise focul. Şi boarea de vânt care se stârnise îndrepta văpaia de-a dreptul spre colina unde ne aflam noi Atjehii aleseseră mijlocul cel mai sigur ca să ne prăpădească, deoarece marea de flăcări ne alunga în jos, în braţele kulilor turbaţi. Sării în sus şi alergai spre marginea platoului.

— Foc în spatele nostru! Le strigai camarazilor mei, apoi începui să trag, căci galbenii se apropiaseră până la câţiva metri de noi. Avură pierderi mari, dar se foloseau acum de cei căzuţi ca de scuturi şi împingeau cadavrele tot mai sus, în trecătoarea îngustă.

Chinezii observară deodată focul dindărătul nostru. Scoaseră urlete de bucurie şi începură să se retragă repede. Nu mai aveau nevoie să-şi jertfească oameni, căci acum eram nevoiţi să coborâm.

Răsuflând din greu, ne dădurăm înapoi câţiva paşi din trecătoare. Şi când ne îndreptarăm privirile spre pădure, ne dădurăm seama că sfârşitul se apropiase. Doar câţiva metri de pădure mai erau între noi şi văpaia care înghiţea cu lăcomie lemnul uscat. Vântul se înteţise şi ne arunca dogoarea în faţă, silindu-ne să ne retragem până la marginea platoului. Deodată casierul scoase un ţipăt şi scăpă arma din mână. Glonţul unui chinez îi găurise braţul, în clipa următoare detunară încă două împuşcături ale trăgătorului nevăzut, dar de data asta nu mai nimeri pe nimeni, căci ne dădurăm înapoi.

— Trebuie să coborâm în trecătoare, zise calm Marian. Eu voi sta de pază aici, pe margine şi voi răspunde imediat la împuşcături, dacă vor trage asupra voastră. Voi va trebui să căutaţi cât mai repede acoperire în spatele celor căzuţi la marginea potecii. Daţi-vă drumul la vale, ca să nu vă poată nimeri gloanţele.

Sfatul lui Marian era singura salvare şi cel dintâi care-i urmă avea să fie Tomo. El sări spre marginea platoului şi-şi dădu drumul pe poteca înclinată. O făcu atât de repede, încât chinezii nici nu avură răgazul să mai tragă. Al doilea fu casierul rănit.

El nu era atât de îndemânatic şi imediat porni o împuşcătură din pădure, care din fericire nu-l nimeri. Marian însă îl descoperi pe trăgător; cu iuţeala fulgerului, descărcă pistolul şi un răcnet de moarte ne dovedi că duşmanul cei primejdios trecuse în lumea drepţilor. Probabil că incidentul acesta îi înfricoşă pe ceilalţi kuli, căci olandezii ajunseseră cu toţii nevătămaţi jos. În vremea asta, noi ne încărcarăm

din nou armele şi aceasta spre norocul nostru. Probabil că galbenii credeau că eram acum cu toţii în trecătoarea îngustă, căci deodată dădură năvală din pădure şi dindărătul colibelor lor.

Dacă eu şi Marian n-am fi fost încă pe marginea platoului, am fi fost pierduţi; aşa însă îi întâmpinarăm pe năvălitori cu un foc viu. Lăsând câteva cadavre pe teren, hoarda se retrase iarăşi. Nu se aşteptaseră la această împotrivire.

Acum venise momentul să părăsim şi noi poziţia, căci focul atinsese marginea pădurii şi dogoarea era grozavă.

— În jos! strigă Marian în aceeaşi clipă şi imediat ne dădurăm drumul pe potecă. Din fericire, pe marginile acesteia crescuseră câteva tufe de bambuşi, îndărătul cărora ne puturăm ascunde. Olandezii şi Tomo se ascunseră şi ei acolo şi ne priveau acum înspăimântaţi, cu o întrebare mută în ochi.

— Ar mai fi o salvare, zise Marian deodată. Trebuie să ajungem în pădurea cea de jos, la dreapta noastră E drept, kulii stau îndărătul copacilor, dar şi noi ne putem apăra din dosul trunchiurilor. E singurul mijloc, căci focul din spatele nostru va cuprinde în curând şi trecătoarea în care ne aflăm. În clipa de fată kulii sunt încă atât de înspăimântaţi de împuşcăturile noastre, încât avem toate şansele să ne punem la adăpost. La drum, domnilor, n-avem timp de pierdut.

Îşi făcu vânt şi cu paşi mari o porni în josul mărăcinişului. N-aveam încotro şi-l urmarăm. Câteva gloanţe zburară deasupra noastră, dar, datorită repeziciunii cu care mergeam, ajunserăm nevătămaţi în pădure. Căutarăm imediat adăpost îndărătul copacilor, căci eram împresuraţi de kuli, care aveau să încerce desigur acum să facă tot ce le-o sta în putere ca să ne atingă cu gloanţele lor.

Un ţipăt puternic m-a făcut să întorc capul. O privelişte înfiorătoare mi se înfăţişă înaintea ochilor. Micul Tomo n-avusese noroc. Îşi căutase adăpost sub un copac, îndărătul căruia stătea acum unul din kuli. Galbenul îi apucase cu mâna stângă de ceafă şi în cea dreaptă ţinea un cuţit mare, pe care se pregătea să i înfigă în gâtlej.

În mai puţin de o clipă, trăsei pistolul, dar Marian fu mai iute şi glonţul lui îl doborî pe chinez, eliberându-l pe Tomo. Micul malaiez îşi recăpătă ca prin farmec curajul, îi zâmbi lui Marian şi, aplecându-se asupra mortului, îl luă armele.

III.
PE URMELE LUI PONGO.

TOCMAI ZÂMBEAM DE CURAJUL BĂIATULUI, când un glonţ trecu pe lângă capul meu şi se înfipse în copac. Repede trecui de partea cealaltă a copacului uriaş. Dar de-abia mă postasem acolo, că şi piuiră trei gloanţe trase din diferite părţi asupra mea. Mă aruncai

repede la pământ şi acelaşi lucru îi făcură şi ceilalţi, căci nu se mai auzi nici o împuşcătură.

Trecură clipe de groază. Duşmanii erau pe aproape şi cunoşteau locul unde ne aflam. Desigur că erau hotărâţi să nu ne lase să scăpăm cu viaţă şi că ne puteam aştepta la surprize foarte primejdioase. Şi de atjehi trebuia sa ne temem, căci acum focul pus de ei se potolise, după ce mistuise tot ce era lemn pe platou. Desigur că se apropiau de colonie din amândouă părţile trecătorii prin care ne salvasem şi ne închideau astfel drumul din spate.

Şi, într-adevăr, deodată răsunară cunoscutele strigăte prin care se înţelegeau băştinaşii între ei. Aceste strigăte se apropiau de ambele părţi ale trecătorii, în spatele nostru. În acelaşi timp, pădurea de jur-împrejurul nostru se însufleţi, căci kulii dădeau acum de veste tovarăşilor lor de cele petrecute, atrăgându-le atenţia în primul rând asupra locului unde stăteam ascunşi.

Se părea că lupta hotărâtoare se apropia îmi încărcai la repezeală pistoalele, hotărât să-mi apăr cât mai scump viaţa.

Deodată însă, strigătele războinice ale kulilor se transformară în ţipete de spaimă şi câţiva dintre ei o luară la fugă trecând pe dinaintea ascunzătorii mele.

Explicaţia acestei întorsături o avurăm curând, căci deodată răsună un sunet de trompetă, iar în clipa următoare o salvă puternică bubui în pădure. Răcnete sălbatice de moarte şi durere urmară şi din ce în ce mai mulţi galbeni îşi căutau salvarea în fugă.

Stăturăm liniştiţi pe loc, căci nu ne lăsa inima să tragem asupra fugarilor. De altfel, nu era nici o nădejde să scape de soarta ce-i aştepta, căci legionarii aveau să-i urmărească până când cel din urmă îşi va fi primit pedeapsa meritată. Şi atjehii vor plăti cu vârf şi îndesat răscoala lor, căci în această privinţă olandezii nu ştiau de glumă.

O a doua salvă răpăi prin pădure şi gloanţele vâjâiră deasupra noastră. Situaţia devenea îngrijorătoare şi pentru noi, căci dacă soldaţii ne-ar descoperi, lesne s-ar fi putut să ne ciuruiască cu gloanţe, înainte de a putea fi recunoscuţi.

Acum însă, bătrânul consilier de stat deveni salvatorul nostru, căci de cum se pierdu ecoul salvei, el strigă cu glas tare că se afla acolo împreună cu ceilalţi bărbaţi.

După câteva clipe eram înconjuraţi de legionari, care rămăseseră foarte miraţi văzându-ne încă în viaţă. Deodată se ivi dintre tufe şi Meerkerk, fostul hangiu din colonie, care ne strânse mâinile cu bucurie.

După cum ne istorisi mai târziu, ajunsese în Selimeum la două ceasuri după câinele Pinh. Hangiul de acolo, Diersch, telefonase între timp staţiunii de coastă Kota-Radja şi colonelul van Graeve se şi pornise la drum cu o companie de legionari.

În vreme ce soldaţii îşi reluară urmărirea, noi ne despărţirăm de olandezi. Van Graeve se apropiase şi el şi se împotrivi planului nostru de a porni din nou în pădure. Când auzi însă că e vorba de salvarea unei tinere fete, ni se puse la dispoziţie cu câţiva din oamenii săi. Refuzarăm însă oferta, căci voiam să-l urmărim singuri pe Pongo. În ochii noştri, uriaşul negru făcea cât o jumătate de companie de soldaţi.

Trebuia să facem un ocol mare în jurul părţii incendiate a pădurii şi mulţumită darului lui Tomo de a dibui urma, regăsirăm repede poteca pe care ne despărţisem de Pongo. Nu merserăm însă prea mult timp, căci deodată micul malaiez coti spre stânga, pe după un tufiş mare de bambuşi. În faţa noastră se ivi atunci o altă potecă îngustă, care nu părea croită de vreo fiară, ci de puterea de uriaş a lui Pongo. Poteca aceasta ducea de-a dreptul spre vulcan, după cum lesne se putea vedea.

După un ceas şi jumătate de mers pe poteca aceea, pădurea se rări şi în curând văzurăm ivindu-se peretele stâncos.

— Tuan. Acolo e peştera, zise Tomo şi arătă spre un tufiş. Rămase locului cu braţul întins, întoarse încetişor capul şi ne plivi cu ochii holbaţi de spaimă.

Ce se întâmplase?

Din tufiş, cam de la vreo cinci metri dinaintea noastră, îşi făcu loc încet trupul unui „Matjang tutui itum”, pantera neagră din Sunda. Un pufăit scurt dindărătul tufişului ne dădu de veste că acolo se afla şi soaţa fiarei din faţa noastră.

Pantera îşi trecuse trupul pe jumătate prin tufiş, când dădu cu ochii de noi. Rămase imediat tot atât de nemişcată ca şi noi, privindu-ne ţintă cu ochii ei mari şi verzi. Probabil că era atât de surprinsă, încât nu ştia ce să facă.

Pentru noi, situaţia era mai mult decât critică. Fireşte, cu o împuşcătură sigură din „Parabellum”, lesne am fi putut-o răpune, dar atunci cealaltă panteră ne-ar fi atacat cu atâta furie, încât cel puţin unul din noi ar fi căzut grav rănit, dacă nu chiar ucis.

Uriaşa panteră îşi întoarse pe jumătate capul şi imediat ridicai pistolul, căci acum aveam ţinta cea mai bună. Dar Marian îmi şopti:

— Aşteaptă!

Auzind glasul tovarăşului meu, capul uriaş se-ntoarse în poziţia dinainte şi ochii verzi se aţintiră iarăşi cu mânie asupra făpturilor străine care pătrunseseră în regatul său. Mă aşteptam acum la atacul său şi eram bucuros că aveam arma pregătită, când fiara pufăi pentru a doua oară; de data asta părea foarte întărâtată. Apoi răsună un ţipăt grozav dintr-un gâtlej omenesc, urmat de o căzătură înăbuşită şi de un horcăit prelung. Pantera cealaltă doborâse aşadar un om, care, fără să bănuiască ceva, venise din partea cealaltă.

M-am uitat pe furiş la Marian. Cine să fi fost? Nu cumva Pongo, care ne aştepta poate şi căzuse victima fiarei grozave?

Marian arătă cu capul spre tufişul de ferigi şi când privii din nou într-acolo, văzui trupul uriaş ai panterei strecurându-se ca un şarpe.

— Marian, nu cumva o fi fost Pongo? Şoptii eu plin de spaimă.

— Nu, uriaşul negru nu s-ar fi lăsat el doborât de o panteră. Bănuiesc c-a fost vreunul din banda lui Fu Dan, care voia probabil să mai scoată ceva din peşteră.

— Şi noi ce facem acum? Nu putem pătrunde prin tufiş, căci ar însemna să alergăm de-a dreptul în labele panterelor.

— Nu e nici o primejdie, căci bănuiesc că s-au retras. Haide, nu-ţi fie teamă.

Şi înainte ca să-l pot împiedica, ei se şi strecură prin tufişul de ferigi. L-am urmat desigur imediat şi chiar după câţiva paşi am dat de un luminiş mic, aproape rotund, care era mărginit în faţa noastră de peretele înalt, de stâncă, al vulcanului Sejawa. În mijlocul peretelui se vedea o crăpătură îngustă – intrarea în peştera lui Pongo.

La câţiva paşi în dreapta noastră zăcea trupul unui kuli chinez. Deoarece nu se zărea nici urmă de panteră, ne apropiarăm şi ne aplecarăm asupra mortului. Era un chip necunoscut, schimonosit, cu ochii ieşiţi din orbite. Gâtul şi pieptul li erau sfâşiate de ghearele fiarei şi capul îi atârna într-o parte.

— Păcat că nu mai poate vorbi, mormăi Marian, deşi mă tem că tot nu ne-ar fi spus nimic. Dar ia să-i scotocim brâul, poate că dăm de ceva care să ne ofere lămuriri asupra bandei lui Fu Dan.

Scoase armele mortului din brâul lat pe care chinezul şi-l înfăşurase în jurul mijlocului: două revolvere Browning, moderne şi un pumnal malaiez, cu un mâner de lemn, cu încrustaţii artistice, în lemnul negru mai erau încrustate cu sidef trei semne chinezeşti. Marian privi mânerul cu atenţie.

— Să fie oare pumnalul acesta o „carte de vizită” a bandei? făcu el dus pe gânduri. N-am văzut încă astfel de încrustaţi pe mânerele pumnalelor malaieze. Aşa ceva pot face numai chinezii, cu răbdarea lor de fier. În orice caz, voi păstra arma aceasta.

— Banda pere să fie foarte bine înarmată, zisei eu, privind lung Browningurile. Ce-ar fi să le luăm noi?

— Ştiu şi eu! Avem armele noastre, mai avem pistoalele “Parabellum" date de Meerkerk, totuşi cred că în momentele de faţă nu strică să avem cât mai multe arme. Să luăm deci fiecare câte un revolver.

Spunând aceasta, îşi vâri arma la brâu şi eu făcui la fel. Ne împărţirăm şi cele treizeci de gloanţe găsite asupra mortului, apoi aşezarăm cadavrul pe marginea luminişului şi-l acoperirăm cu crengi.

În vremea asta, micul Tomo se oprise la câţiva paşi de crăpătura

din stâncă şi privea cu spaimă în gaura întunecoasă. La întrebarea lui Marian de ce face o mutră atât de speriată, el răspunse că era foarte posibil ca cele două pantere să se fi ascuns în peşteră. Prietenul meu îi arătă însă pământul din faţa peşterii, care nu prezenta urme de animal, ceea ce-l făcu pe băiat să se liniştească şi să se strecoare înăuntru. Noi ne luarăm după el şi aprinserăm lămpile de buzunar.

Gangul era tipic vulcanic, tăiat neregulat în stâncă. Se afunda mult în interiorul muntelui, iar din el se făceau mai multe alte ganguri laterale. În cele din urmă, ajunserăm într-o peşteră boltită, uriaşă, împodobită cu minunate stalactite şi stalagmite.

În vreme ce Tomo număra cu atenţie gangurile de pe partea dreaptă, eu îi spusei Lui Marian:

— În definitiv, de ce am pătruns aici atât de departe? Păcat de vremea pierdută. Pongo nu e aici şi poate urmele lăsate de el vor fi fost şterse de o mână omenească – de pildă, de chinezul sfâşiat de panteră sau de animale. Ar fi trebuit să urmăm drumul luat de el, din luminiş.

— Degeaba nu i-a fi poruncit el lui Tomo să ne călăuzească în peşteră, răspunse prietenul meu. Poate că şi-a lăsat semnele acolo jos şi a ieşit din munte pe alt drum. Se mai poate să existe alt gang, care taie calea lui Fu Dan.

— A! Vrei să spui că Fu Dan s-a îndreptat repede spre coastă cu prada sa?

— Da; bănuiesc că vrea să se îmbarce prin apropiere de Segli, pe vreun vas de-al bandei desigur, căci în port nu se va putea îmbarca pe un vapor, împreună cu Miss Abednego. Şi el trebuie să ocolească vulcanul, pe câtă vreme Pongo cunoaşte desigur un drum mai scurt prin interiorul muntelui.

— Cred că ai dreptate, încuviinţai eu. Aha! Tomo a găsit gangul cel bun.

Micul malaiez se oprise şi ne făcea semn să ne apropiem. Cotirăm la dreapta în gang şi după câtva timp ne aflam într-o mică peşteră, unde se simţea un aer proaspăt şi plăcut.

— Trebuie să fie pe aici crăpături care duc afară, zise Marian. A! Uite colo o vatră: şi aici un culcuş moale, de piei de animal. Hm!... Pongo a îngrijit-o bine pe biata fată. Nimic de zis. Ia te uită, Tomo a scos la iveală cufărul domnişoarei! Ei, piciule, ai de gând să-l iei cu tine?

— Da, Tuan, aşa poruncit Pongo, răspunse malaiezul.

— Fireşte – încuviinţă Marian – dacă o vom salva pe fată, va trebui să-i punem la dispoziţie şi veşminte, căci nu cred ca Fu Dan să-i fi lăsat vreme să se îmbrace. A! Acum îmi dau seama că l-a trimis pe galbenul acela – pe care l-a sfâşiat pantera – ca să ia cufărul. Asta înseamnă că s-o fi simţind în siguranţă, căci e lesne să-şi închipuie că

Pongo se află pe urmele lui.

— Nu s-o fi gândit că negrul va izbuti să ne elibereze atât de repede din lagărul atjehilor. Apoi, s-o fi bizuind şi pe oamenii săi din colonie, care desigur că ne-ar fi dat gata dacă n-ar fi venit legionarii.

— Aşa cred şi eu. Pe coastă se va fi aflând desigur vreo corabie cu o mare parte din banda lui, astfel că nu e de mirare că se simte în siguranţă chiar şi faţă de Pongo. Acum, hai să mergem, Tomo a devenit nerăbdător.

Micul malaiez îşi săltase cufărul pe umeri şi păşise în gangul care ducea spre peştera cea mare.

— Tuan, repede, Pongo aşteaptă, stărui el.

La lumina lămpilor noastre ne trecu repede pe dinainte. După câţiva paşi, observarăm semnele lăsate de uriaşul Pongo: crengi uscate pe care le înfipsese în peretele înalt, la distanţă de câţiva metri una de alta. Străbăturăm aproape întreaga peşteră şi în dreptul unui gang lateral o creangă era astfel înfiptă, încât vârful ei frânt era îndreptat spre interior.

Fără să şovăie o clipă, Tomo se strecură în deschizătura îngustă şi noi îi urmarăm. Gangul era foarte scund şi strâmt şi cu greu puturăm ajunge într-un loc unde era înfiptă o a doua creangă, al cărei vârf era îndreptat spre o gaură ce se căsca deasupra pământului, în peretele din stânga.

Tomo se oprise şi privea gânditor în deschizătură. Marian îl dădu frumuşel în lături, vâri braţul şi capul în gaură şi lumină înăuntru. Apoi se vârî cu totul, strigând: "Puteţi veni şi voii" şi se făcu nevăzut Tomo împinse repede cufărul înainte, se strecură şi el, iar eu după dânsul.

După ce mă ridicai în picioare, privii cu uimire în jurul meu. Ne aflam iarăşi într-o peşteră uriaşă, cu mult mai mare decât cea dintâi. Marian şi Tomo o luaseră cu mult înaintea mea, aşa că iuţii paşii şi cu toţi împreună merserăm aproape două ceasuri, călăuziţi de semnele puse de Pongo. În cele din urmă ajunserăm la capătul acestei peşteri minune şi aici dădurăm iar peste o creangă îndreptată spre o crăpătură îngustă, un gang al cărui teren urca în pantă.

— Acum vom ieşi în aer liber, zise Marian. Într-adevăr. După vreun sfert de ceas de drum, zăream lumina zilei şi în curând ne aflam pe o potecă îngustă – croită probabil de un rinocer – care înainta de-a lungul stâncii, în vreme ce în faţa noastră era desişul de nepătruns.

Cu greu ne-am putea face o idee despre o astfel de pădure seculară, cum sunt de regulă pe pământul Sumatrei. Un labirint de crengi, mărăcini şi funii de liane.

Fiecare centimetru de pământ trebuie cucerit aici cu satârul în mână Numai un pachiderm îşi poate croi drum pe aici.

— Trebuie să cotim ta stânga – hotărî Marian – căci aici drumul

pare să coboare. A! Uite că Pongo a pus chiar semn în sensul acesta. Socot că suntem aici la cel mult două sute de metri altitudine, căci în regiunile superioare pădurea e mai luminoasă. După două ore de mers vom ajunge la şes.

Marian păşi înainte, iar eu veneam şi de data asta în urmă. Între noi mergea micul Tomo cu cufărul.

Un timp, poteca merse de-a lungul stâncii, apoi coti mai adânc în pădure şi coborî tot mai mult.

Deodată, în mijlocul ei găsirăm un nou semn al lui Pongo, pe care nu ni-l puturăm lămuri: două crengi astfel înfipte în pământ, încât vârfurile lor se încrucişau. Erau însă din nou rupte şi arătau drept înainte, spre un luminiş mic în care se îmbuca poteca.

— Ce să-nsemne asta? Întrebai eu în şoaptă.

— Două ramuri încrucişate? mormăi Marian. În limbajul cam naiv al lui Pongo, asta vrea să zică să ne acoperim, adică să fim cu ochii-n patru faţă de vreo primejdie. Te pomeneşti că-n luminişul acesta se aţin chinezii!

Am vorbit atât de încet, încât ne-am înţeles mai mult din mişcarea buzelor. Ne-am scos „Browning"-urile şi am păşit cu băgare de seamă în luminiş. Micul Tomo venea acum în urmă, căci la o eventuală întâlnire cu chinezii ne-ar fi împiedicat calea.

Cu multă prevedere, atenţi la fiecare zgomot, am păşit înainte. Observam cu băgare de seamă tufişurile, căutând să surprindem vreo mişcare suspectă; dar nu se vedea şi nu se auzea nimeni.

— Chinezii se vor fi retras, am zis eu râzând, când am ajuns în mijlocul luminişului.

Dar de-abia rostisem aceste cuvinte, că primejdia şi venise. Nu erau insă kulii.

Dintr-un tufiş de bambuşi se năpusti fără veste asupra noastră o namilă uriaşă, sforăind ameninţător. Viaţa prin regiunile sălbatica ne învăţase să nu ne pierdem cumpătul, aşa că în aceeaşi clipă sărirăm în lături, fiecare în altă parte şi duşmanul cel neaşteptat trecu ca o săgeată printre noi.

— Un taur banteng! răcni Marian. Scoate „Parabellumul”!

Trebuia să vârâm repede Browningurile în tocurile lor şi să scoatem pistoalele dăruite de Meerkerk. Dacă armele acestea sunt cam incomode la purtat din cauza lungimii lor, în schimb gloanţele lor grele au o mare forţă de penetrare, chiar când e vorba de vânat mai mare.

Şi în faţa noastră se afla acum un potrivnic foarte primejdios şi puternic. Era un banteng, o fiară din pădurile seculare ale Sumatrei, ba încă un taur uriaş şi bătrân, un aşa-zis „pustnic”. Din pricina răutăţii lor, animalele acestea sunt alungate din cireadă, trăiesc singure şi veşnic întărâtate în codrii cei mai de nepătruns şi declară

război oricărei fiinţe care le iese în cale.

Din cauza furiei cu care se năpustise, taurul ajunse la câţiva metri înaintea noastră, în care vreme ne-am putut scoate pistoalele şi ne-am mai dat un pas înapoi. Tocmai când eram gata, animalul s-a întors cu iuţeala fulgerului şi s-a năpustit asupra lui Marian, care-i venea mai aproape.

IV.
CONTRABANDIŞTII.

MARIAN TRASE UN GLONŢ ASUPRA FIAREI, dar, din cauză că se grăbise, împuşcătura dădu greş. Lucrul acesta nu i se prea întâmpla, căci era un ţintaş minunat Se aruncă repede în lături şi cu sărituri de uriaş căută să se ascundă după trunchiul celui mai apropiat copac. Taurul se luă îndată după el.

Dându-mi seama de primejdie, trăsei repede un glonţ în căpăţâna fiarei, căutând să nimeresc tâmpla. După sunet, îmi dădui seama că glonţul lovise un os tare: taurul nu fusese rănit, doar îl întărâtasem şi mai mult.

Se răsuci cu iuţeala fulgerului, năpustindu-se asupra mea. Mai trăsei un glonţ în căpăţâna lui enormă, auzind şi arma lui Marian detunând de două ori, apoi trebui s-o şterg la repezeală. Mă întorsei şi alergai spre un tamarin uriaş. Îndărătul meu pământul se cutremura sub copitele taurului. Cu iuţeala fulgerului, cotii pe după trunchiul puternic, gata-gata să-mi frâng gâtul din cauza mărăcinişului, dar primejdiosul urmăritor trecu ca o săgeată pe dinaintea mea şi se izbi de un tufiş de ferigă. Mă adăpostii în spatele trunchiului şi mai trăsei două gloanţe sub ochiul fiarei turbate. În acelaşi timp, din dreapta mea, răsună arma lui Marian.

Taurul scoase răcnete de furie şi, deşi părea să fie rănit grav, nu renunţă la luptă, ci trecu ca o săgeată pe dinaintea copacului unde mă aciuisem eu şi se îndreptă asupra lui Marian, care stătea în mijlocul luminişului, fără nici o acoperire.

Dându-mi seama de seriozitatea situaţiei m-am dat un pas în lături şi ţintii liniştit în spatele banteng-ului. Cele două gloanţe ale mele îşi nimeriră ţinta, căci colosul se cutremură din tot trupul, mai făcu o săritură greoaie, apoi se prăbuşi la pământ. Gloanţele trebuie să-i fi zdrobit şira spinării.

Văzui atunci că Marian continua să alerge voiniceşte spre copacul sub care voia să se adăpostească; fără să vreau, izbucnii în râs.

— Ei, Marianei strigai eu după ei. Poţi să-i dai lovitura de graţiei.

Prietenul meu se opri imediat şi întoarse capul.

— Îţi vine să râzi, aii! făcu el. Cred că până la urmă tot m-ar fi

dat gata, dacă nu l-ai fi nimerit atât de bine.

Venind apoi aproape de tot de taur, îi slobozi un glonţ în ochi. Trupul greoi se zvârcoli câteva clipe, apoi se întinse cât era de lung.

Uimiţi, priveam la fiara aceea uriaşă. Regretam din suflet că nu-i puteam lua pielea şi coarnele pentru vreun muzeu. Cred că nici o grădină zoologică nu are un exemplar ca acesta.

În cele din urmă, ne dezlipirăm privirile de la priveliştea atât de frumoasă pentru noi şi ne pregătirăm să pornim la drum. De-abia atunci băgarăm de seamă că micul Tomo cu cufărul lui lipsea. Nu observasem unde se refugiase când taurul se năpustise asupra noastră.

Marian începu să-l strige şi imediat veni răspunsul de sus. Ne ridicarăm privirile şi... cu mare greutate ne stăpânirăm să nu izbucnim în râs.

Micul malaiez şedea la vreo zece metri înălţime pe creanga unui tamarin uriaş de la intrarea luminişului. În mână ţinea cu toate puterile cufărul. Nici până azi n-am aflat cum izbutise să se caţere atât de sus cu greutatea aceea în mână, dar asta ne dovedea că teama lui de Pongo – care-i dăduse, probabil, în grijă cufărul – întrecea chiar şi frica de taurul cel furios.

L-am ajutat să dea jos cufărul, apoi sări şi el ca o veveriţă din cracă-n cracă şi când atinse pământul, chipul îi strălucea de bucurie.

Am străbătut apoi luminişul şi ne-am văzut deodată într-o situaţie foarte neplăcută. Am descoperit iarăşi un semn al lui Pongo, într-un loc de unde porneau două poteci lăturalnice, în afară de cea principală. Şi tocmai peste semnul acesta trecuse taurul. Creanga îndoită fusese smulsă şi zvârlită cât colo.

Ce era de făcut? Desigur că Pongo n-ar fi aşezat semnul în mijlocul încrucişării potecii, dacă drumul nostru ar fi trebuit să meargă drept înainte. Aşadar, trebuia să pornim pe una din cele două cărări lăturalnice. Dar pe care?

Marian mormăi ceva neînţeles. Ştiam că se gândea pe unde s-o luăm. Şi eu îmi frământam mintea, până-mi dădu în gând să-i întreb pe Tomo dacă nu cumva cunoaşte drumul adevărat.

Întorcându-mă, îl văzui făcând un gest de prevenire şi ducând degetul la buze. Îl înghiontii imediat pe Marian care încetă cu mormăitul şi se întoarse şi el spre malaiez.

Tomo ascultă cu încordare spre poteca din stânga, apoi ne făcu deodată un semn şi ne retraserăm îndărătul unui tufiş.

— Tuan, vine om încet, şopti el.

Ne ghemuirăm sub crengi, căutând să cuprindem cu privirea luminişul şi poteca. Se scurse câtva timp şi deodată pe potecă se ivi un chinez. Era un individ uriaş, cu ochii ce iscodeau neliniştit în toate părţile. Purta un costum murdar, de pânză albă, cu un brâu lat de piele, din care ieşeau la iveală paturile a două pistoale şi mânerul unui

cuţit Părea un potrivnic primejdios, cu care nu e de glumit.

Păşind în luminiş, se înfioră o clipă când zări hoitul taurului, apoi trase imediat un pistol de la brâu, în vreme ce iscodea cu privirea în toate părţile.

În cele din urmă, păru să fi ajuns la convingerea că oamenii care omorâseră taurul nu mai erau în luminiş, căci păşi spre trupul enorm. Clătinând mereu din cap, examina locurile pe unde pătrunseseră gloanţele, surprins, probabil, de micimea lor.

Deodată păru să-i fi dat ceva în gând. Se ridică brusc, se răsuci repede pe călcâie şi privi încordat de-a lungul potecii principale. Dând din cap mulţumit, părăsi luminişul, apucând-o pe poteca din stânga, aceeaşi pe care venise sus.

— Sunt încredinţat – zise Marian, după ce ieşirăm din tufiş – că poteca asta, care merge drept înainte, ascunde o taină, care poate pricinui moartea celui care n-o cunoaşte. Probabil vreo groapă dintr-acelea pentru prins sălbăticiuni, cu ţăruşi ascuţiţi pe fundul ei, sau vreun tigru uriaş, care îşi are sălaşul acolo. Ceva asemănător cu vestitul „man eater” – „mâncătorul de oameni” – din India răsăriteană. De ce n-ar exista şi pe aici asemenea tigri? Aşa că ne vom feri să mergem pe această potecă, în schimb îl vom urma pe chinez. Linişte şi băgare de seamă, dragii mei!

O pornirăm încetişor în jos, pe potecă. Aproape două ceasuri ţinu drumul, timp în care mâncarăm came uscată din merindele pe care ni le dăduseră legionarii. Deodată, Marian privi ca de obicei după o cotitură a potecii şi ridică braţul. Acesta era un semn că observase ceva suspect. Câteva minute se uită încordat, în timp ce eu îl tot înghionteam de nerăbdare. În cele din urmă, se dădu câţiva paşi îndărăt, se-ntoarse spre mine şi zise cu seriozitate:

— Priveşte şi tu, Robert, dar să-ţi păstrezi cumpătul. Să nu scoţi nici un sunet!

Şovăind, mă târâi pe brânci spre marginea potecii şi iscodii cu privirea pe după cotitură. Bine făcuse Marian că mă prevenise, altminteri aş fi făcut cine ştie ce nesocotinţă.

Ajunsesem la plaja care se întindea pe vreo sută de metri până la mare. O tabără de corturi se afla pe ţărm şi doi chinezi tocmai duceau spre o barcă o făptură în veşmânt alb, care se împotrivea din toate puterile. Trebuie că aceasta era Ellen Abednego, căci îndărătul galbenilor păşea un alt galben, pe care îl cunoşteam foarte bine, amicul nostru Fu Dan.

Cam la vreo sută de metri de ţărm se afla o joncă chinezească, dintr-acelea care se întâlnesc adesea în apele arhipelagului malaiez. Cu toată depărtarea, izbutii să recunosc la prora ei trei semne ciudate, vopsite în alb şi în aceeaşi clipă îmi spusei că erau la fel ca şi cele de pe mânerul pumnalului pe care Marian îl luase de la chinezul sfâşiat

de panteră. Îmi îndreptai apoi iar privirea spre grupul de pe plaja, care ajunsese acum la barcă.

Fără voie, dusei mâna la pistolul de la brâu când văzui cum se împotrivea biata fată. Dar Marian mi-o smuci îndărăt.

— Degeaba, murmură el. Nu putem face nimic cu forţa faţă de numărul lor mare. Mai bine să-l aşteptăm pe Pongo, care nu va întârzia. la îndreaptă-ţi privirea înainte, dar rămâi culcat la pământ Eu mă voi aşeza deasupra ta şi astfel vom putea spiona amândoi, fără să ne expunem primejdiei de a fi descoperiţi.

Îi ascultai sfatul şi nu ştiu cum se făcu că am vârât braţul drept mai adânc sub tufa pe după care priveam. Degetele mele atinseră un obiect tare – ceva ca fierul, fi atrăsei atenţia lui Marian şi ne vârârăm jumătate sub tufă, aprinzând lămpile de buzunar. Spre uimirea noastră, dădurăm acolo de... suliţa şi pumnalul lui Pongo.

Ieşirăm din nou afară şi ne uitarăm nedumeriţi unul la altul.

— Aş vrea să ştiu unde se află el acum, zise Marian. Ascultă ce-ţi spun eu, e acolo, jos, în mijlocul taberei chinezilor.

Repede, dar cu multă băgare de seamă, mă târâi la postul de observaţie, iar Marian se aşeză deasupra mea; văzui atunci că barca cu chinezii şi Ellen Abednego o pornise de la ţărm, îndreptându-se spre joncă. În tabără domnea o mare însufleţire: lăzi şi butoaie erau rostogolite pe ţărm, corturile erau desfăcute şi legate.

— Aha! Dumnealor se îndeletnicesc şi cu contrabanda! mormăi Marian. Atunci să ştii că e rost să punem mâna pe ei la Singapore. Nu putem fi departe de Segli şi o canonieră olandeză ajunge în peninsula Malakka mult mai repede decât jonca. Nu aş vrea să trimit o depeşă poliţiei engleze de acolo, căci cine ştie dacă n-o prinde banda! Ai observat semnele de la prora joncii? Sunt la fel ca acelea încrustate cu sidef pe mânerul pumnalului pe care l-am luat de la mort. Vom recunoaşte uşor, deci, jonca în Singapore.

— Dacă nu vor vopsi pe deasupra semnele, în drum! Mi-am dat eu cu părerea. De şiretlicul acesta se folosesc cam des contrabandiştii şi piraţii.

— Ai dreptate. Atunci trebuie să căutăm să putem recunoaşte vasul după vreun alt semn. A! În mijloc sunt trei ferestruici, ceea ce nu prea se obişnuieşte la astfel de vase. Se vede treaba că prea cinstita bandă are şi încăperi pentru adăpostirea fetelor răpite. Harnici oameni par să fie dumnealor. Se îndeletnicesc cu de toate. Şi, ia te uită, felul construcţiei acestei jonci nu e ca al celorlalte. N-or fi având cumva şi un motor puternic, cu ajutorul căruia să poată merge cu mare viteză?

— În cazul ăsta, nu ne poate folosi prea mult nici canoniera.

— Ba da, căci, chiar dacă ajungem mai târziu ca ea, vom recunoaşte jonca. În orice caz. Ai uite că se întoarce barca înapoi! Acum vor transporta pe bord mărfurile de contrabandă şi vor porni în

larg. Vom putea pleca deci şi noi pe urmă.

Mai trecu un ceas, timp în care barca transportă pe joncă marfa, corturile şi zece kuli. Apoi fu ridicată şi ea pe punte, iar echipajul se pregăti să ridice ancora.

Am să amintesc aici că, pentru a sta mai în voie şi a putea privi mai bine, ne aşezarăm puştile noastre „Winchester” alături de noi, la îndemână. În curând avea să se ivească prilejul să ne folosim de ele.

Ancora tocmai fusese scoasă din apă şi jonca începuse să plutească încetişor, când deodată se ivi pe punte făptura aibă a Ellenei Abednego. În spatele ei veneau doi kuli, care aveau de gând probabil s-o prindă.

— Robert, repede, pregăteşte puşca! Răcni Marian, dându-se jos de deasupra mea şi sărind pe potecă cu puşca în mână.

Îmi luai şi eu arma şi-l urmai imediat, în vreme ce Tomo se aşeză îndărătul nostru şi zise:

— Tomo va încărca repede dacă Tuan va da gloanţe.

Îi vârâm repede în mână băiatului câteva încărcătoare şi ridicai armele.

Ellen Abednego ajunsese la parapet şi se părea că urmăritorii erau gata să pună mâna pe ea. Nu puteam trage, căci am fi putut-o nimeri tocmai pe ea. Am văzut-o făcând o mişcare bruscă, încălecând parapetul şi sărind în apă.

Cei doi kuli se aplecară peste parapet, privind în jos, împietriţi. Atunci se ivi lângă ei un al treilea chinez – Fu Dan. Părea să le facă mustrări aspre oamenilor săi, apoi strigă dând nişte porunci. În urma cărora câţiva oameni dădură buzna la barca de pe punte.

— Trebuie să-i împiedicăm! strigă Marian şi ridică puşca.

Dar înainte ca să fi putut trage, auzii strigăte grozave dinspre joncă, câţiva kuli arătând agitaţi spre mare. Privirăm şi noi într-acolo şi un fior de groază ne străbătu trupurile. Căci bietei fete i se pregătea o moarte şi mai cumplită: un rechin cât toate zilele spinteca valurile cu repeziciune, ca şi cum ar fi şi zărit prada ce se ivise pe neaşteptate.

— Trage! răcni Marian, şi-şi îndreptă ţeava asupra monstrului. Dar alte ţipete grozave ne făcură să privim din nou spre joncă.

V.
EROISMUL LUI PONGO.

PE PUNTEA VASULUI, care plutea mânat de flux, domnea mare agitaţie. Deodată îi văzurăm pe cei doi kuli, care se luaseră după Ellen, sărind în aer, apoi căzând înapoi pe scândurile covertei, unde rămaseră nemişcaţi. După aceea, un trup negru, uriaş îşi făcu vânt peste parapet şi sări în mare.

Era Pongo.

După câteva clipe, ieşi la suprafaţă şi începu să înoate din răsputeri spre rechinul care se apropia. Voia să se jertfească pentru a salva din ghearele unei morţi grozave pe tânăra fată, pe care chiar el o răpise.

Între dinţi, uriaşul ţinea pumnalul său malaiez. Ellen Abednego înota cu toată puterea spre ţărmul salvator, dar distanţa era mare şi fluxul o trăgea înapoi.

Negrul înota însă mai uşor şi braţele sale puternice îl aduceau repede în apropierea „tigrului mării”. Se aflau acum unul în faţa altuia.

Rechinul – un exemplar de vreo nouă metri lungime – îşi încetinise viteza şi se-ndrepta agale spre victima sa încă trei, încă doi metri îi mai despărţeau pe cei doi potrivnici... „Tigrul” se răsuci pe spate, ca să se poată folosi de maxilarele puternice care, după cum se ştie, sunt de partea cealaltă a capului.

Pongo se năpusti, pregătindu-se să-i înfigă cuţitul în trup. Dar rechinul păru să fi văzut mişcarea căci cu o lovitură de coadă se aruncă în lături şi trecu la câţiva centimetri de negru.

Nici un alt om nu s-ar fi putut salva în situaţia aceasta dar cu Pongo lucrurile stăteau altfel. Se afunda în apă, scoţând afară braţul cu pumnalul şi cu o putere „supraomenească” înfipse lama ascuţită în trupul monstrului, trăgând-o apoi de-a lungul şi spintecându-l până-n coadă.

„Tigrul” rănit de moarte începu să se zvârcolească cu turbare, împroşcând valuri însângerate, în vreme ce Pongo îşi puse din nou pumnalul între dinţi şi porni să înoate ca un disperat spre ţărm.

Kulii de pe vas, care priviseră ca şi noi cu răsuflarea tăiată, se dezmeticiră repede. Izbucniră într-un răcnet de furie, căci acum nu mai era de gândit să-şi lase barca pe apă, ca s-o ajungă pe Elen Abednego.

— Atenţie, Robert, kulii! răcni Marian şi în aceeaşi clipă văzui ivindu-se pe puntea joncii câţiva galbeni, cu puşti în mână.

Aveam o ţintă bună, căci chinezii stăteau lipiţi unul de altul în lungul parapetului. După o scurtă înţelegere, împroşcarăm puntea cu o ploaie de gloanţe, eu din stânga, Marian din dreapta Când terminarăm încărcătoarele cu câte zece gloanţe, Tomo ne luă imediat armele pentru a le încărca din nou, în vreme ce noi trimiteam alte „salutări de plumb" din pistoalele „Parabellum”.

În câteva clipe nu mai rămase nimeni pe punte. Unii zăceau scăldaţi în sânge, alţii dăduseră bir cu fugiţii în interiorul vasului, sau se ascunseseră care pe unde putuse.

Negrul o ajunse pe înotătoare, o apucă de braţ şi o duse aproape pe sus până la ţărm. Când puse piciorul pe uscat, o luă în braţe ca pe un fulg şi, cu paşi mari, o porni spre noi. În vremea asta, jonca fusese mânată de flux atât de departe, încât nu mai aveam de ce ne teme.

Când ajunse pe poteca unde ne aflam, Pongo o aşeză binişor jos pe fată. Ellen Abednego era şi mai frumoasă decât o văzusem noi în fotografia de pe biroul tatălui ei. Sfârşită de oboseală şi plângând, ea rămase ca leşinată, murmurând cuvinte întretăiate de mulţumire şi mângâind mâna lui Pongo, care făcea o mutră de licean sentimental.

Când se mai linişti puţin, Marian îi oferi un pahar de ceai rece cu rom şi după ce dădu pe gât băutura întăritoare, ea se ridică sprintenă ca o căprioară şi ne întinse mâna.

Ne prezentarăm şi-i povestirăm că tatăl ei ne rugase să-i dăm de urmă, adăugând că răsplata pentru salvarea ei i se cuvenea lui Pongo.

— Pentru asta m-a şi răpit întâi, zise ea zâmbind, apoi, devenind serioasă, urmă: Fu Dan i-a povestit c-aş fi cu totul străină în casa tatălui meu, unde sunt ţinută prizonieră. Încet-încet a aflat adevărul şi atunci m-a dus în pădure; ştia el bine că în Singapore nu aş fi fost în siguranţă atâta vreme cât mai trăiau Fu Dan şi complicii săi. Noaptea trecută. Fu Dan m-a răpit din peştera în care mă credeam în siguranţă. Am trăit ceasuri grozave până am izbutit să fug din cabina în care m-a închis. Disperată cum eram, n-am mai ţinut seama de nimic şi am sărit peste bord.

— Massers termină vorba! se auzi glasul lui Pongo, care-şi luase armele de sub tufă. Trebuie mergeţi repede Singapore, Fu Dan în „Rechin albastru”.

— Ce-i ăsta, un restaurant?

— Da Pongo auzit, când ei credeau erau singur.

— Atunci să ştii că-l prindem. Haide, Pongo, vom pleca cu un vas rapid din Segli, care nu e departe.

— Pongo rămâne aici, mormăi uriaşul. Pongo nu merge Singapore. Massers buni vine înapoi, face vânătoare mare, bună, cu Pongo.

— Nu vrei să ne ajuţi să-l prindem pe Fu Dan?

— Pongo nu vrei merge la Askari.

— Tu eşti mai de treabă decât cei mai mulţi dintre ei, zise Marian cu seriozitate.

— Askari râde când vede Pongo.

— Îţi vom da o uniformă ca a askari-lor şi atunci nimeni nu va mai râde, îi făgădui Marian.

— Nu uniformă, costum ca massers, zise negrul, începând să se lase convins.

— Bine, îl vei avea. Dar hai repede, trebuie să fim acolo înainte de a se face noapte.

Atunci interveni tânăra fată:

— O, domnule Farrow, de-abia pot merge.

— Atunci te vom purta pe braţe, hotărî Marian.

Dar înainte ca el s-o poată lua în braţe, Pongo o ridică ca pe un fulg şi începu să gonească, încât de-abia eram în stare să-l urmăm.

Mai curând decât ne-am fi aşteptat, zărirăm în depărtare magaziile de tablă ondulată ale staţiunii militare. Pongo se opri şi-şi lăsă jos povara vie...

— Pongo rămâne aici, Tomo aduce haine, zise el, privindu-l pe micul malaiez cu nişte ochi care-l făcură pe acesta să se cutremure.

— Aşa, acum daţi-mi voie să mă îmbrac, zise Elen. Am găsit în cufăr un costum minunat.

Se făcu nevăzută după un tufiş şi peste câteva minute se întoarse îmbrăcată într-o rochie de olandă albă. Era fermecătoare şi Marian fu de părere c-ar trebui să ne punem în frac ca să putem sta alături de ea.

După o jumătate de ceas, eram în tabără, unde ne primea însuşi comandantul, colonelul Daendels. Aproape că nu-i venea să creadă cele povestite de noi, dar, în cele din urmă, ne dădu crezare şi ne puse la dispoziţie o barcă cu motor, prevăzută cu două mitraliere. El socotea că jonca chinezească – chiar presupunând că avea un motor puternic – nu va sosi la Singapore decât a doua zi dimineaţă, pe câtă vreme noi vom ajunge acolo cu vreo cinci ceasuri înainte.

Aşa stând lucrurile, primirăm invitaţia lui de a lua masa împreună şi pe Tomo. Îi trimiserăm să-i ducă lui Pongo cel mal mare costum pe care-l puturăm găsi.

Colonelul îi preveni pe legionari cu privire la înfăţişarea negrului şi le ordonă să nu pară miraţi la vederea lui. Totuşi, prin fereastra sufrageriei, văzui câţiva legionari tresărind speriaţi când sosi Pongo. Şi când te gândeşti că în hainele cu care era îmbrăcat nu părea nici pe jumătate atât de fioros ca în „costumul” pe care-l purta în pădure.

Daendels îi ieşi în întâmpinare şi-i salută călduros. Bietul uriaş, pe care toţi îl luau în râs, părea nou-născut acum. Refuză însă cu hotărâre să ia loc la masa noastră şi colonelul fu nevoit să-i dea o odaie separată, unde i se duse mâncarea.

După o jumătate de oră părăsirăm micul port, cu barca pusă la dispoziţie de comandant. Mecanicul dădu drumul motorului cu toată viteza şi puţin după miezul nopţii văzurăm lucind în depărtare luminile din Singapore.

La poliţia portului ni se luă iarăşi un lung interogatoriu şi relatările noastre fură întâmpinate cu multă neîncredere. Dar Ellen se înfurie şi le spuse pe şleau domnilor poliţişti părerea ei prea puţin măgulitoare, adăugând că ceea ce nu putuse face toată poliţia din Singapore izbutisem noi doi – adică eu şi cu Marian. Telefonă apoi părintelui ei şi, după câtva timp, tată şi fiică se îmbrăţişau plângând.

Poliţiştii deveniră ca prin farmec grozav de politicoşi. Se declarară gata să ne ajute şi Marian le spuse că avem de gând să punem cu botul pe labe restul bandei. Le descrise exact jonca şi când aminti de cele trei ferestruici, poliţiştii tresăriră şi răspunseră într-un glas:

— Asta-i jonca lui Ki Lung.

— Cine-i Ki Lung?

— Expeditorul, care mai e şi proprietarul restaurantului „Rechinul albastru".

— Atunci suntem pe calea cea bună, zise Marian, uşurai Trebuie să-l arestăm pe Ki Lung şi să punem stăpânire pe restaurant înainte de sosirea joncii.

Poliţiştii făcură nişte mutre cam îngrijorate. La stăruinţele lui Marian, un sergent lung cât o prăjină răspunse frecându-şi bărbia:

— Hm..., nu prea e atât de simplă chestia cu „Rechinul albastru". Câţiva colegi de-ai noştri au dispărut acolo şi toate raziile noastre l-au dus la nici un rezultat. Nu-l putem înhăţa pe Ki Lung ăsta, deşi suntem încredinţaţi cu toţii că e un mare criminal.

Atunci interveni Pongo, la care şi poliţiştii priveau cu sfială.

— Pongo cunoaşte „Rechinul albastru". Pongo călăuzeşte Askari.

— Dacă e aşa, să ştiţi c-am câştigat partida, zise Marian vesel.

Lordul Abednego telefonă prefectului poliţiei şi acesta ordonă să ni se pună imediat la dispoziţie oamenii de care aveam nevoie. Eram acum în total şaisprezece inşi şi sub conducerea lui Pongo ne îndreptam spre „Rechinul albastru".

În drum ni se alăturară şi alţi poliţişti. Comanda o luă acum un comisar energic, în vreme ce noi cu poliţiştii din port ramaserăm sub conducerea iui Pongo.

Acesta ne călăuzi prin nişte uliţe murdare din cartierul portului. Se opri în cele din urmă în faţa unei căsuţe, împinse cu umărul uşa şi vârî mâna în gangul întunecos. Se auzi un zgomot nelămurit, apoi uriaşul îşi retrase braţul şi zvârli în stradă un trup neînsufleţit.

— Spion! Mormăi el.

— Drace! Pe ăsta nu trebuie să-l mai legăm! exclamă sergentul cel lung, care se aplecase deasupra chinezului. Prietenul dv. l-a zdrobit scăfârlia.

Pongo îşi încordase auzul şi în acelaşi timp ridicase mâna impunându-ne tăcere. Cu toate acestea, sergentul nu se putu opri să nu ne şoptească:

— Prietenul dv. cunoaşte bine „Rechinul albastru", domnilor? Sunt aproape încredinţat că se află curse pe aici, în care au dispărut fără urmă câţiva colegi de-ai noştri. Să fim prevăzători!

— Eu cred că Pongo cunoaşte casa, răspunse Marian. Se prea poate să nu cunoască însă toate tainele ei. Ai dreptate, e foarte primejdios de pătruns în spelunca asta de bandiţi.

— Da ar fi păcat ca nişte oameni viteji să-şi dea viaţa în chip groaznic de dragul unor ticăloşi. Blestemaţii ăştia de chinezi cam lucrează cu chepenguri secrete. Cel mai nimerit lucru ar fi să-l prindem pe Fu Dan şi pe oamenii săi când vor debarca în port şi prin

ameninţări să-i silim să ne trădeze tainele acestui sălaş de criminali.

Toată înfăţişarea lui Pongo arăta o mare încordare. Stătea nemişcat numai capul şi-l întinsese înainte şi părea că vrea să străpungă, cu ochiul şi urechea întunericul gangului.

— Voi trimite un om îndărăt să ia o funie – zise sergentul – căci, după cum văd, camaradul nostru n-are încă de gând să pătrundă în casă. O clipă, domnilor.

În vreme ce poliţistul se apropie de unul din oamenii săi şi-i şopti ceva, eu mă adresai lui Marian:

— Crezi că va ajuta la ceva funia dacă groapa aceea ascunsă ar fi prevăzută cu ţăruşi ascuţiţi? Ar fi îngrozitor ca Pongo – care desigur va intra cel dintâi – să-şi piardă viaţa în chip atât de crunt. Nu e chip să punem mâna pe bandă în alt fel?

— Am chibzuit până acum mereu asupra acestui lucru, dar am ajuns la concluzia că pătrunderea noastră în ascunzătoarea bandei e absolut necesară. Se prea poate ca Pongo să le cunoască măcar pe cele mai primejdioase capcane, căci a fost, desigur, mai mult timp în slujba lui Fu Dan. Mă miră numai că na intrat încă. Ce-o fi aşteptând oare?

— Poate că ştie că mai e vreun paznic pe gang şi aşteaptă să se apropie.

— Atunci să ştii că-i va achita repede şi pe acesta. Dar pentru ce şi-ar părăsi locul şi-ar veni afară? Aş înţelege, dacă Pongo l-ar momi, dar aşa?

— Stai, am aflat! Zisei eu repede: Pongo va fi ştiind că paznicul pe care l-a răpus va fi schimbat curând de altul. Să vezi că aşa va fi.

— Da, ai dreptate, încuviinţă Marian. Nici eu nu-mi pot lămuri altfel purtarea lui. Dar atunci ar fi mai bine dacă ne-am da la o parte de la intrare, căci al doilea paznic ne poate vedea dinăuntrul casei. Şi urmarea ar fi că va da imediat alarma.

— Asta ar trebui s-o ştie şi Pongo, am răspuns eu: nu-mi vine să cred că ar fi el în stare de o astfel de nechibzuinţă. Desigur că pândarul va ieşi afară pe una din uşile laterale ale intrării casei şi va alerga în braţele lui Pongo.

Discuţia noastră fu întreruptă de sergentul care se înapoiase.

— L-am poruncit omului meu să se grăbească, ne comunică el. Peste câteva minute vom avea funia Drace! Prietenul dv. negru tot mai ciuleşte urechile la primejdia aia necunoscută?

Îi comunicai repede părerea mea şi poliţistul zise uimit:

— Dumnezeule, atunci banda asta e organizată milităreşte. E de necrezut să cuteze asta sub ochii noştri. Ar trebui opriţi toţi chinezii să intre în Singapore. Am avea şi noi atunci linişte, căci malaiezii nu ne dau prea multă bătaie de cap.

— Ar fi şi asta o soluţie – cam aspră, ce-i drept, dar temeinică, răspunse Marian.

— Numai că atunci va pierde foarte mult comerţul acestui oraş, cei mai mari negustori de aici fiind chinezi, oricât de trist ar fi asta pentru europeni.

— Adevărat, avem aici chinezi care se pot măsura cu multimilionarii americani. Dumnezeule! Dar ce face atât de mult acolo prietenul dv. negru?

Sergentului îi lipsea desigur calmul nostru, căci juca nervos de pe un picior pe altul.

— Fii mulţumit că e aşa răspunse Marian, căci omul d-tale va fi aici cu funia înainte ca Pongo să intre înăuntru. Dar...

Marian îşi întrerupse vorba, căci Pongo făcu un gest de nerăbdare cu mâna întorcându-şi privirea cu asprime spre noi. Probabil că venea un chinez pe gang, căci prietenul nostru negru ne făcea semne energice să ne dăm în lături. El însuşi se lipi de zid şi trupul său uriaş se pregăti pentru săritură. Încordarea noastră crescu la culme, căci acum urma să se producă deznodământul. Un singur strigăt al paznicului şi tot planul nostru cădea baltă. De fapt, ne puteam încrede în Pongo, dar, cu toate astea, oricare din noi ar fi rămas mai bucuros la locul său, căci atunci ar fi ştiut cel puţin ce primejdie se apropie. Dar să stai inactiv deoparte, asta ne enerva peste măsură.

Ne cutremurarăm fără voie când din casă se auzi scârţâind o uşă şi un glas strigă încetişor un nume. Situaţia era critică, deoarece – judecând după sunet – cel ce strigase se afla relativ departe de intrare. Şi dacă paznicul celălalt nu răspundea, atunci omul va deveni bănuitor şi va da, desigur, alarma.

Chinezul strigă din nou, de data asta de mai aproape Pongo se strânse şi mai mult; făcea impresia unui tigru gata să se repeadă. Ridică încet braţul drept; strigătul se auzi acum aproape de tot de uşa deschisă. Părea însă îngrijorat. Desigur că al doilea chinez nu va ieşi afară, ci va alerga îndărăt şi va da alarma.

Dar, deodată, Pongo se repezi înainte. Braţul său se întinse în deschizătura întunecoasă. Se auzi un sunet nearticulat, apoi un horcăit, ca şi la primul paznic. După aceea negrul îşi retrase braţul şi zvârli un alt trup neînsufleţit lângă celălalt.

Sergentul se aplecă imediat deasupra Iui.

— Drace! exclamă el. Aruncând o privire sfioasă spre Pongo. L-a zdrobit şi ăstuia scăfârlia. Dumnezeule mare, puternic mai e prietenul dv.!

— Massers vine! Se auzi glasul lui Pongo dinăuntrul casei.

Intrarăm repede şi la lumina lămpilor de buzunar coborârăm o scăriţă îngustă. Eram acum într-o încăpere mică, în ai cărei pereţi se aflau două uşi. Un poliţist vru s-o deschidă pe una din ele, dar uriaşul şopti:

— Nu bine, lăsaţi! Intrare aici.

Spunând asta vârî vârful pumnalului într-o crăpătură din podea şi o uşiţă ascunsă cu măiestrie se deschise în peretele masiv. Ne strecurarăm repede prin ea şi dădurăm într-un gang lat, din care porneau mai multe uşi. Pongo coti la dreapta şi ajunserăm într-o odaie mare, rotundă.

Negrul rândui poliţiştii pe una din laturile odăii, punând apoi câte doi oameni în firidele adânci ale uşilor de pe partea aceea. Nouă, lui Tomo şi sergentului, ne indică un loc la începutul încăperii, arătă apoi spre celălalt capăt şi zise:

— Fu Dan vine acolo. Massers lasă intre pe chinezi, apoi sare la ei. Pongo păzeşte în dos.

Şi fără să mai aştepte un răspuns, străbătu încăperea şi se făcu nevăzut la celălalt capăt al ei.

Planul său era foarte simplu, dar bun, numai că luase din nou asupră-i partea cea mai grea, adică să taie drumul kulilor.

O linişte mormântală domnea în odaie. Oamenii nici nu îndrăzneau să respire, ci stăteau într-o aşteptare încordată, cu revolverul într-o mână şi vâna de bou în cealaltă.

Îmi aruncai întâmplător ochii spre duşumeaua marii încăperi. Deodată, deşi nu-mi venea să cred – la mijloc se deschise un chepeng. Fără nici un zgomot, capacul cel mare se înălţă, apoi se ivi capul unui chinez care privi bănuitor în juru-i.

Nu cutezam să mişc un deget şi doream cu aprindere ca şi camarazii să fi zărit capul acesta şi să rămână şi ei liniştiţi. Şi – slavă Domnului! Aşa se şi întâmplă, căci chinezul se strecură încetişor afară şi după ce puse piciorul pe scândură, închise chepengul la fix.

Era un individ uriaş, care n-ar fi putut fi răpus cu una, cu două. Îşi înălţă trupul şi privi din nou în preajmă-i. Dar poliţiştii se ascunseră atât de bine în firidele adânci, încât neaşteptatul duşman nu observă nimic.

Acum venea de-a dreptul spre noi, care ne aflam la intrarea încăperii. Trebuie să mărturisesc că nu prea mă simţeam liniştit, căci, după mişcările încete, ca de târâtoare, ale chinezului, ne puteam da seama cu uşurinţă ce forţă uriaşă zăcea în trupul acesta puternic: nu era numai foarte robust, ci şi extrem de agil. Aveam de-a face cu un potrivnic care nu era de dispreţuit, cu atât mai mult cu cât trebuia să-l răpunem pe nesimţite. Altminteri m-aş fi folosit de pistol.

Îl invidiam acum pe sergent pentru vâna de bou ce-o avea; căci, în împrejurările date, asta era arma cea mai potrivită. O lovitură dată cu îndemânare – şi, fireşte, cu toată forţa – l-ar fi culcat la pământ chiar şi pe uriaşul acesta. Pentru orice eventualitate, scosei pistolul „Parabellum” şi-l apucai de ţeavă. O lovitură cu patul ar fi fost în stare să-l amuţească tot atât de bine ca şi vâna de bou.

Chinezul era acum la vreo şase metri de noi. Îl auzii pe sergent

răsuflând mai repede: desigur că nici el nu prea se simţea în largul lui. Zgomotul acesta aşa slab cum era, trebuie să fi fost auzit de potrivnicul nostru, căci se opri brusc, privi cercetător în gangul întunecos şi trase repede un cuţit enorm de la brâu.

Am început să tremur... Deodată, l-am văzut însă în spatele lui pe Pongo. Care ştie Dumnezeu cum se furişase atât de nesimţit. Răsărise ca din pământ. Galbenul ridică dreapta cu cuţitul şi făcu un pas înainte.

Pongo îl apucă atunci de încheietura mâinii şi cu stânga prinse gâtul primejdiosului duşman. Individul horcăi şi începu să se smucească din toate puterile. În pumnii lui Pongo era însă ca un copil.

Negrul uriaş făcu deodată o mişcare rapidă cu amândouă braţele. Se auziră atunci două trosnituri, de parcă s-ar fi făcut ţăndări o oală de lut Chinezul se îndoi de mijloc şi atârna nemişcat de braţele puternice ale lui Pongo, în vreme ce cuţitul îi căzuse din mână. Negrul îi rupsese mâna şi-i răsucise capul.

Trase liniştit cadavrul spre chepeng, îl deschise şi-i dădu binişor drumul jos. Închise apoi capacul, ridică cuţitul mortului şi se înapoie la postul său din fundul încăperii.

Îngroziţi şi uimiţi de cele văzute, rămăserăm la locurile noastre, aşteptând cu încordare sosirea lui Fu Dan şi a oamenilor săi.

În cele din urmă, scârţâi pe undeva o uşă, apoi kulii se strecurară în încăpere. Veneau tot mai mulţi, de-a dreptul spre noi şi cei din frunte ne-ar fi descoperit, cu siguranţă, dacă nu s-ar fi auzit deodată îndărătul lor un răcnet înfiorător. Galbenii se opriră şi întoarseră repede capul.

La celălalt capăt ai încăperii stătea Pongo, ţinând în mâna stângă trupul neînsufleţit al lui Fu Dan. Ridică braţul drept cu suliţa cea grea şi o zvârli cu putere în grupul din faţa lui; scoase apoi ţipătul său de luptă, zvârli deoparte cadavrul lui Fu Dan şi se năpusti înainte cu pumnalul ridicat.

Kulii se traseră înapoi din faţa negrului; la o comandă a sergentului, poliţiştii îi atacară. O încăierare scurtă, înverşunată, dar chinezii prea fuseseră luaţi prin surprindere ca să poată opune împotrivire şi apoi englezii cu vâna de bou îşi făcură datoria pe deplin. Numai din când în când detuna câte o împuşcătură, urmată de un ţipăt de moarte.

După zece minute, toată banda fusese făcută inofensivă.

În afară de Fu Dan, încă opt oameni fuseseră răpuşi, în mare parte de Pongo. Ceilalţi aveau să fie legaţi şi duşi de-acolo.

Fusese o captură foarte însemnată, căci la o cercetare mai amănunţită se dovedi că Ki Lung făptuise tot soiul de crime împreună cu banda lui. Aşa cum mă aşteptam, toţi membrii ei aveau să fie spânzuraţi mai târziu.

Pe vremea aceea, noi ne aflam însă din nou în Sumatra, căci o telegramă a grădinii zoologice din Amsterdam ne însărcinase să pornim la vânătoarea unui rinocer cuirasat. Acest soi de rinoceri trăiesc în nişte mlaştini de care mai că nu te poţi apropia şi până atunci nu fuseseră împuşcate decât două exemplare şi încă cu preţul vieţii multor vânători. Viu nu fusese încă prins nici unul.

Era ceva ce ne ispitea şi deoarece Pongo se declarase dispus să ne ajute, o pornisem cu inima uşoară la întreprinderea asta puţin obişnuită.»

— Întreprindere pe care ţi-o voi povesti pe larg într-una din zile, dragă George, încheie doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 043

Hans Warren

I.
ÎN PARADISUL FIARELOR.

— **DRAGĂ CĂPITANE,** cred că mă înşeală vederea, zise lordul Clive frecându-se la ochii. Ia priveşte şi d-ta. Tigru să fie ce se vede pe insula de colo? Pare să fie un tigru regal, cum numai prin India centrală se întâlnesc.

Căpitanul Farrow se uită uimit la musafirul său, pe care toţi camarazii de pe submarin începuseră să-l iubească. Desigur că nu putea fi decât o iluzie optică, deoarece pe insulele din partea răsăriteană a Pacificului nu trăiau tigrii. Ei ajung numai până în Sumatra şi au altă înfăţişare ca a tigrilor Indiei.

Lordul Clive observase privirea plină de îndoială a căpitanului.

— Crede-mă, căpitane – zise el cu seriozitate – l-am văzut bine. Vezi tufa aceea roşcată de acolo? Între ea şi palmierul de alături a dispărut fiara.

Farrow privi prin ochean locul arătat, dar nu putu descoperi nimic.

— Desigur că te-ai înşelat, dragul meu – zise el. Probabil că reflexul razelor soarelui care cad pe tufă ţi-au dat imaginea unui tigru. Spuneai doar singur că trebuie să fie o iluzie optică, căci de unde şi până unde să vie aici un tigru indian? Sau nu cumva îţi închipui că cineva ar fi putut importa tigrii pe insulele Pacificului?

— Am întâmpinat noi atâtea lucruri ciudate, încât nu m-aş mira deloc, răspunse Clive. La urma urmei un tigru ar găsi toate mijloacele de trai pe una din insulele astea.

Farrow zâmbi.

— Ne putem apropia cu vasul de insula, ba să şi debarcăm. În fata tufişului cu pricina e o plajă mărişoară şi în nisipul ei moale ar trebui găsim urmele fiarei. Dacă într-adevăr nu te-ai înşelat.

— Da, dragă căpitane, aşa să facem! încuviinţă lordul. Vreau neapărat să-mi dau seama dacă e cu putinţă să mă înşel până într-atât. Doamne! Pot jura că am văzut tigrul prin ochean cum te văd şi mă vezi.

Duse din nou ocheanul la ochi şi cercetă iarăşi marginea desişului verde al insulei spre care se îndrepta acum „Dox”-ul. Deodată scoase o exclamaţie de uimire, dădu drumul ocheanului, se uită la căpitan şi zise, silindu-se să zâmbească:

— Nu, dragă Farrow, mai bine să nu ne apropiam de insulă, căci mă tem că e vrăjită. Ocoleşte-o fără să te opreşti, iar eu mă voi duce la doctor şi-l voi ruga să mă examineze. Se poate ca şederea îndelungată la Tropice să fi dăunat sănătăţii mele şi va trebui să mă odihnesc câtva timp în patrie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai văzut din nou tigrul? Întrebă

căpitanul.

— Nu – răspunse Clive cu glas înăbuşit – căci atunci n-aş fi atât de uluit. De asta data am văzut lămurit lângă tufiş căpăţâna unui rinocer indian. Şi ocolim deci insula, iar eu mă duc să-l consult pe doctor.

— Ia stai niţeluş! Zise căpitanul şi-l privi pe lord cercetător. Din ochii d-tale pot recunoaşte şi eu că nu suferi de friguri. Dacă susţii cu hotărâre că ai văzut întâi un tigru. Şi apoi un rinocer, atunci e sigur că se afli chiar pe insulă animalele astea. Vom debarca şi ne vom pune să căutăm urmele, ca să vedem cum stau lucrurile. Spuneai singur doar mai înainte că după atâtea prin câte am trecut, chiar imposibilul e cu putinţă.

George, care se apropiase de ei şi auzise ultimele cuvinte, scoase şi el acum o exclamaţie de mirare şi zise apoi:

— Tată, lordul are dreptate, insula asta e vrăjită. Mai bine s-o ocolim, căci nu ne interesează cine şi ce trăieşte pe ea.

— Alta acum! făcu căpitanul. Ce-ai mai văzut şi tu, băiete?

— O panteră neagră de Sunda, răspunse tânărul. Venise pe ţărm dintr-un tufiş, dar s-a întors repede şi a dispărut printre copaci când ne-a zărit pe noi. Cine ştie ce drăcie o mai fi pe acolo!

— Păi dacă aşa stau lucrurile, cu atât mai mult mă simt îndemnat să debarc, răspunse căpitanul. Trebuie să le dau de rost. Fireşte, George, e posibil să fie ceva pe aici, căci altminteri cum ar ajunge fiarele astea într-un ţinut de care sunt străine? Trebuie şi stabilim exact despre ce e vorba. Aşa dar, dragă lordule, nu te-ai înşelat şi ai văzut într-adevăr un tigru şi un rinocer.

Clive răspunse zâmbind:

— Slavă Domnului! Începusem să fiu îngrijorat de starea sănătăţii mele, căci s-ar fi putut şi fi contractat vreo boală tropicală, al cărei prim simptom este rătăcirea simţurilor. Mă bucur că şi George al d-tale a văzut ceva. În viitor nu mă voi mai mira de nimic, deşi e într-adevăr de necrezut să se găsească pe una din insulele acestea animale care trăiesc de obicei numai în India şi pe insulele Sunda. D-ta eşti în stare să-ţi lămureşti asta, dragă căpitane?

— Nu! Şi pentru mine e cu desăvârşire de neînţeles, zise Farrow, clătinând din cap. Doar numai dacă vreun individ excentric sa fi pus stăpânire pe insula asta, ca sa creeze aici o grădină zoologică. Asta ar fi singura explicaţie. Pentru că alta nu văd.

— Aşa e, încuviinţă Clive. Pe de altă parte însa, nu-mi pot închipui să nu se fi auzit prin lume că un om a transportat încoace tigri, pantere şi rinoceri, numai de plăcerea lui. Dacă insula n-ar fi atât de singuratecă – adică departe de drumul vapoarelor – s-ar putea presupune că vreo întreprindere zoologică şi-a întemeiat aici un depozit, ca să zic aşa. Dar atunci fiarele n-ar umbla în libertate.

— Partea ciudată este tocmai ca d-ta, dragă lordule, ai văzut

ivindu-se rinocerul imediat după tigru, zise Farrow. Oare, în împrejurări normale, aceste două animale se împace între ele?

— Ai dreptate, la asta nici nu m-am gândit, răspunse lordul. Ştiu eu ce să mai zic! George, unde ai văzut d-ta pantera neagră?

— Tot lângă tufa asupra căreia ne-ai atras d-ta atenţia, domnule Clive.

— Care va să zică tigru, rinocer şi panteră neagră trăind paşnic laolaltă... făcu lordul îngândurat. Nu cumva am descoperit paradisul, dragă căpitane?

— Vom vedea după ce vom fi păşit pe insulă, răspunse Farrow. Fireşte că e primejdios ce vrem să facem noi, căci nu ştiu cum se poartă fiarele acestea cu lumea străină. În nici un caz însă n-aş vrea să le împuşc, căci dacă e adevărat că vreun individ excentric le-a adus aici. Chestia ar putea deveni neplăcută.

— N-ar fi mai bine să-i dăm de veste, înainte de a debarca? Propuse lordul. Căci dacă insula e proprietatea lui, atunci e în drept să ne alunge cu forţa.

— În cazul acesta ar fi trebuit să puie vreo tăbliţă cu „trecerea oprită", sau ceva asemănător, zise Farrow, zâmbind.

— Numai de n-ar înlocui fiarele, această tăbliţă, răspunse lordul. Ar avea un efect mai sigur decât nişte firmuliţe de tablă mâzgălite cu vopsea albă.

— E drept ce zici d-ta; ăsta nu e însă un motiv pentru mine ca să renunţ a da de rostul lucrurilor, zise Farrow şi dădu prin porta-voce comanda să se încetinească motoarele.

Submarinul îşi reduse viteza şi alunecă fără zgomot spre insulă. Camarazii observau prin ocheane marginea desişului, în fata căruia se întindea o plajă lată de vreo zece metri, acoperită cu nisip alb de corali.

— A! Acum am văzut şi o mişcare în tufişul mic de la stânga celor trei cocotieri! zise deodată lordul. Căpitane, cred că toată insula e plină de asemenea animale. Mai bine ar fi să ne facem observaţi într-un fel oarecare, înainte de a debarca. Cum ne vom apăra dacă vom fi atacaţi de haite întregi de astfel de monştri?

— M-am gândit şi eu la asta, răspunse Farrow. Cel mai bun lucru ar fi ca Jan Brike să stea de veghe la tunul său. Dacă teama d-tale se adevereşte, atunci el va slobozi o bombă cu gaze în mijlocul fiarelor, chit că vom fi şi noi ameţiţi în acelaşi timp. Tot e mai bine decât să ajungem în ghearele vreunui tigru. Fireşte că vom lua cu noi şi granate cu gaze, căci astea sunt armele cele mai bune.

— Oare gazele vor fi în stare să ameţească şi rinocerii tot atât de repede cum am constatat noi până acum la alte fiinţe?

— Eu cred că da, răspunse căpitanul. A! Fără de asta, procedând astfel nu venim în conflict cu persoana care a adus fiarele pe insulă.

Bănuiesc că această persoană există, altminteri n-ar trăi animalele atât de paşnic laolaltă. Dacă n-ar avea de stăpân un om, care ştie să le îmblânzească, de mult s-ar fi sfâşiat între ele.

— Atunci trebuie să fie un om foarte bun – zise lordul Clive – căci nu e de fel uşor să îmblânzeşti animale de specii diferite, în aşa măsură încât să ducă o viaţă paşnică.

— Ai dreptate, încuviinţă căpitanul. Atunci nici nu trebuie să ne temem că vizita noastră pe insulă va fi întâmpinată cu duşmănie.

— Cel mult din partea fiarelor, zâmbi lordul. Repet, că după părerea mea ar fi mai bine să ne facem mai întâi observaţi.

— Bine! făcu Farrow după câteva clipe de chibzuială. Când vom fi aproape de tot de ţărm, vom slobozi câteva gloanţe. Dacă nu se va arăta însă nimeni, voi coborî pe uscat şi voi cerceta dacă se găsesc urmele animalelor pe care zici că le-ai zărit.

— Te voi însoţi şi eu, zise Clive cu însufleţire. Vreau să mă încredinţez însumi dacă nu cumva sufăr de rătăcire a simţurilor. Deşi lucrul pare exclus, căci şi George a văzut pantera neagra. Sau, dragă căpitane – zise el deodată – te pomeneşti că îndărătul tufişurilor stă la pândă vreun individ misterios, care, înzestrat cu puteri hipnotice extraordinare, a supus voinţei sale fiarele acestea.

— Drept să-ţi spun, ideea d-tale nu-i de dispreţuit, răspunse Farrow, dus pe gânduri. Să fim deci cu mare băgare de seamă, căci vizita noastră ar putea avea urmări foarte neplăcute. În sfârşit, vom vedea cum stau lucrurile.

Vasul se apropia până la vreo douăzeci de metri de insulă, apoi căpitanul ordonă stoparea „Dox"-ul mai alunecă vreo cinci metri, pe urmă rămase înţepenit pe loc.

Farrow scoase revolverul şi trase şase gloanţe unul după altul. E drept că împuşcăturile erau oarecum înăbuşite din cauza desişului, dar nu se putea să nu fie auzite pe insulă, cu atât mai mult cu cât în vremea prânzului animalele, păsările şi insectele îţi încetează concertul din cauza zăpuşelii.

După primele împuşcături ale căpitanului se stârni în tufişurile de lângă plajă o mişcare, ca şi cum ar fi luat-o la goană trupuri mari de animale.

— Oho! făcu Farrow surprins. Care va să zică tot e adevărat: fiarele există în realitate. Ia te uită cum tremură palmierul de colo! Probabil că s-a izbit de el, în fugă, vreun pachiderm. Să zicem rinocerul d-tale. Ciudat de tot! Să mai aşteptăm câteva minute, apoi voi trage două-trei gloanţe şi dacă tot nu se iveşte nimeni, coborâm pe uscat.

Se scurseră încă cinci minute, fără să se arate cineva. Apoi căpitanul îşi descărcă iarăşi revolverul. De data asta însă nici o mişcare.

— Acum coborâm pe uscat, zise Farrow. Cred că n-aveam să ne temem de animalele acelea. Probabil că au crescut între oameni şi-i cunosc, altminteri n-ar fi luat-o la fugă când au auzit împuşcăturile. Totuşi, vom lua măsuri de prevedere.

Dădu ordin prin porta-voce să vie pe punte Jan Brike cu o granată cu gaze. Afară de ăsta ceru să se aducă sus încă cincisprezece granate de mână, căci la expediţie urmau să ia parte, afară de el însuşi, lordul, George, Petre şi doctorul Bertram, iar fiecare din el trebuia să ia câte trei granate.

Ca la mai toate insulele Pacificului şi aici cădeau malurile vertical, aşa că submarinul putea să se apropie până la ţărm şi cei cinci bărbaţi puteau să sară de-a dreptul pe uscat. Căpitanul ordonă să se pună încet de tot electromotoarele în funcţiune şi vasul se apropia pe nesimţite de insula. Când stopă, căpitanul sări cel dintâi pe uscat, urmat de ceilalţi patru tovarăşi. Tânărul o şi luase înainte spre desiş, dar Farrow îi strigă:

— George, fii cu băgare de semn! Se poate întâmpla ca vreun tigru sau vreo panteră să stea la pândă şi ca numai rinocerii să fi fugit când au auzit împuşcăturile. Ar fi bine să cercetăm mai întâi tufişurile, dacă nu cumva se ascund într-însele duşmani primejdioşi.

— O! Făcu George în aceeaşi clipă şi se opri brusc în loc. Tată, aici sunt dovezi cu nemiluita că nu ne-am înşelat. Pare să fie o adevărată menajerie... Urme de tigri şi pantere, întipărituri de copite de rinoceri... ah! De necrezut... uite şi urma unui elefant uriaş. Se vede lămurit cum a râcâit pământul cu colţii lui enormi...

Camarazii se apropiară în grabă şi examinară în tăcere nenumăratele urme care se îngrămădeau unele lângă altele. Farrow dădu din cap îngândurat şi zise:

— La aşa ceva nici nu m-aş fi aşteptat, zău aşa. Clive, doctore, vă puteţi explica voi cum au ajuns aici animalele acestea? Din diferitele urme vedeţi doar că sunt câţiva tigri şi pantere şi afară de elefant, cel puţin încă doi rinoceri. Şi apoi, urmele sunt relativ proaspete.

— Aşa e, încuviinţă lordul. Întrebarea e numai dacă să ducem cercetările mai departe sau să lăsăm lucrurile în plata Domnului. Nu e lipsit de primejdie să pătrundem în interiorul insulei, căci alături de animale nu se poate să nu fie şi oameni, despre care nu ştiu în ce fel ne vor primi. O fi vreo taină de care nu trebuie să te atingi. În ce mă priveşte, n-aş avea nimic împotrivă să caut a da de rostul lucrurilor, dar las asupra d-tale să hotărăşti, dragă căpitane.

— Drept să spun, nu-mi prea vine uşor; să iau o hotărâre – răspunse Farrow. Şi eu aş vrea să cercetez lucrurile mai de aproape, dar am aceleaşi scrupule ca şi d-ta. Chiar dacă stăpânul acestor animale ar fi un om bun – după cum ziceai adineauri – s-ar putea totuşi să-i fie neplăcut când ne vom ivi aşa ca din senin.

— Domnule căpitan – interveni doctorul Bertram – dacă-i vom spune însă imediat că noi nu suntem în relaţiuni cu alţi oameni şi că nu avem prilejul, deci, să-i trădăm taina. Şi dacă-i vom mai da cuvântul că nu vom povesti nimănui şi niciodată ceva despre insula asta. Atunci nu văd de ce ne-ar întâmpina cu duşmănie. Poate că, dimpotrivă, ne va primi cu mulţumire, căci nu e exclus să fie un naufragiat, care va fi bucuros să găsească prilejul de-a părăsi insula. Propun, aşadar, sa pornim în cercetare.

— Da, tată, doctorul are perfectă dreptate, zise George. De vreme ce suntem pe insulă, n-ar avea nici un rost să ne întoarcem fără sa fi făcut ceva. Dacă e o taină, să încercăm s-o lămurim. Dă-mi, te rog, încuviinţarea să pătrund înăuntrul insulei şi-ţi făgăduiesc că voi fi cu cea mai mare băgare de seamă.

Vreau sa stabilesc numai unde s-au ascuns animalele.

— Pricep eu cum stau lucrurile, răspunse Farrow zâmbind. Ai vrea să faci cunoştinţă cu elefantul acela uriaş şi să încerci efectul gazului nostru asupra lui. Aşa e că am ghicit? Nu, nu, băiete dragă, singur nu te las să te duci tu, Petre, ce părere ai tu?

— De! Domnule căpitan, eu cred la fel cu domnul George, răspunse uriaşul. De vreme ce am coborât pe uscat, trebuie să aflăm ce se ascunde pe insula asta. Prea primejdios nu cred să fie, mai cu seamă că noi am trecut prin altele şi mai şi.

— Asta o ştiu şi eu, râse Farrow. Se oare să nu fii tu de aceeaşi părere cu dragul tău George! Clive, doctore, voi ce ziceţi, să intrăm în desiş?

— Fireşte să intrăm, răspunse imediat Bertram. Pe mine mă interesează în primul rând să aflu cum s-au aclimatizat aici animalele. Căci e lucru sigur că n-au aceleaşi condiţii de viaţă ca în patria lor.

— Atunci să pornim, dragă căpitane! zise lordul.

— Bine. Pregătiţi granatele de mână! Comandă Farrow. Eu iau conducerea. George, tu vei merge în urma mea, iar tu, Petre, vei încheia convoiul.

Cu băgare de seamă, Farrow se apropia de desiş. Se opri în faţa primelor tufişuri şi ascultă cu încordare. Se afla lângă tufa în a cărei vecinătate lordul şi George zăriseră fiarele. De aici pornea în desiş o potecă lărguţă şi bătătorită...

— Înainte, cu ajutorul lui Dumnezeu! zise Farrow şi păşi pe poteca.

II.
MISIONARUL.

ÎNĂINTAREA ÎN DESIŞ NU ERA DELOC PLĂCUTĂ. Îndărătul fiecărui copac putea sta la pândă un tigru, un rinocer sau un elefant, care să-i atace fără veste, sfâşiind sau călcând în picioare pe unul din

ei.

De aceea Farrow mergea cu mare băgare de seamă pe potecă şi adesea se oprea ascultând cu încordare. Dar atât el cât şi însoţitorii săi nu putură observa nimic suspect.

Deodată, căpitanul se opri iarăşi şi zise încetişor:

— Prea adânc nu trebuie să pătrundem în desiş, căci s-ar putea întâmpla ca fiarele să ne taie drumul îndărăt. Astfel de cazuri s-au mai văzut Trebuie să ne gândim şi la faptul ca animalele sunt îmblânzite şi ascultă de stăpânul lor. Poate că ni s-a şi tăiat drumul spre mare.

— Drace! Asta ar fi prost de tot! făcu lordul. N-ar fi mai bine să ne înapoiem repede? Nu-mi pot închipui ca granatele noastre cu gaze şi aibă efect asupra rinocerilor şi elefanţilor şi mă gândesc cu groază la eventualitatea unui atac al unui pachiderm înfuriat pe poteca asta îngusta. Am fi cu siguranţă pierduţi. Nu voi uita niciodată ce mi s a întâmplat odată în Africa, cu un rinocer... Ca o locomotivă de tren rapid s-a năpustit asupra mea. Ce-ai zice dumneata, dragă căpitane, dac-am lăsa lucrurile balta şi ne-am înapoia la submarinul nostru?

— După socoteala mea, am ajuns aproape până la jumătatea drumului – răspunse Farrow – şi dacă mă gândesc bine, cred că în curând vom da de sălaşul individului misterios, pe care-l presupunem ca stăpân al acestor fiare. Ar fi mai nimerit, cred, să ne punem în legătură cu el, decât să batem în retragere, ceea ce s-ar putea să ne fie primejdios.

— Ai dreptate, încuviinţă lordul. A mers prea lesne până acum, ceea ce mă face să cred că adevărata primejdie de-abia începe. Mi-ar fi fost şi mie mai plăcut să ne întâlnim cu una din fiare. Atunci am: fi ştiut cel puţin cum stăm. Aşa, însă, se poate să ai dreptate, dragă căpitane. Că animalele viclene ne-au tăiat drumul îndărăt, ascultând de o poruncă a stăpânului lor. A! Ai auzit? Pare să fie într-adevăr prea târziu pentru a ne răzgândi, trebuie să mergem mai departe, n-avem încotro. A! Iarăşi! De data asta a fost un tigru... ba nu, mai mulţi. Să mergem înainte, poate dăm în curând de coliba ciudatului pustnic.

Îndărătul celor cinci bărbaţi răsunase mugetul ca de trompetă al elefantului, urmat din diferite părţi de mârâitul întărâtat al câtorva tigri.

Le cam sări inima din loc camarazilor auzind aceste sunete ameninţătoare, căci se dovedise îndreptăţită presupunerea căpitanului, că fiarele viclene le tăiaseră drumul îndărăt spre mare.

— Înainte! strigă Farrow, auzind din nou trompeta elefantului şi pufăitul de locomotivă al tigrilor, de data asta, mult mai aproape. Se părea că dihăniile porniseră ele acum la vânătoare împotriva oamenilor care îşi propuseseră să le vâneze. Farrow exprimă gândul acesta, spunând:

— Acum am devenit noi vânat şi situaţia nu e deloc trandafirie.

Repede, repede, să căutăm câţiva copaci groşi, în care să ne putem adăposti de bine, de rău, căci, judecând după urme, elefantul acesta pare să fie un adevărat monstru, în stare să trântească la pământ copacii mai subţiri. Înainte!

Camarazii o luară la picior dea lungul potecii înguste. Răcnetele ameninţătoare din spatele lor răsunau din ce în ce mai aproape. Încă puţin şi fiarele aveau să-i ajungă.

În agitaţia de care erau stăpâniţi, camarazii nu se mai gândeau la granatele lor cu gaze, cu care ar fi putut ridica un zăgaz îndărătul lor. Pentru moment n-aveau altă dorinţă decât s-ajungă la un grup de copaci înalţi, în care nădăjduiau să se poată pune în siguranţă faţă de fiarele care îl urmăreau. Tocmai când situaţia parca mai primejdioasa, fugarii ajunseră într-un luminiş, la capătul căruia se înălţa o casă arătoasă, construita în stilul obişnuit al bungalow-urilor şi înconjurată de o terasa împodobită cu flori.

Nu mai era timp, însă, de străbătut luminişul lat de vreo cincizeci de metri, căci auziră acum aproape de tot pârâit de crengi şi paşii elefantului şi ai rinocerilor.

Cei cinci tovarăşi nu mai statură o clipă pe gânduri şi începură să se caţere imediat în palmierii înalţi care se aflau la o mică distantă unul de altul, pe marginea luminişului.

Abia când ajunseră destul de sus ca sa nu mai poată fi atinşi de trompa elefantului, răsuflară uşuraţi.

— În oarecare siguranţă suntem noi, nu e vorbă – zise Farrow, râzând – dar plăcută nu e de fel situaţia noastră. Ce zici, dragă Clive, să ne folosim de granatele cu gaze când se vor ivi dihăniile în luminiş?

Lordul, care se afla în copacul alăturat de al lui Farrow, râse şi el şi răspunse:

— Nu, dragă căpitane, e mai bine să n-o facem. Din cauza căldurii, aerul de jos se urcă spre noi, astfel că vom ameţii în câteva clipe şi ne vom prăbuşi la pământ. Şi e îndoielnic dacă gazele vor face vreun rău fiarelor. A! Ai văzut, căpitane?

— Da, e într-adevăr îmbucurător! făcu Farrow. Asta seamănă a inteligentă omenească.

Parcă şi-ar da seama dihăniile că avem acum putinţa, din adăpostul în care ne aflăm, să le ameninţăm cu armele noastre.

Un elefant colosal, un rinocer uriaş, trei tigri mari şi două pantere negre se iviseră în luminiş, adulmecară câteva clipe, apoi dispărură repede în desiş. Puţin timp se auzi trosnetul crengilor în tufişuri, apoi domni iarăşi tăcere deplină.

— Hm... face impresia ca şi cum ar avea de gând să ne asedieze, zise Farrow. Pun rămăşag că se vor opri pe marginea luminişului şi ne vor ţine sub observaţie. Dacă vom cuteza să coborâm, apoi să ştii că se aruncă imediat asupra noastră.

— Tată – strigă George din copacul său – să încerc eu să ajung la bungalow? Dacă fiarele mă vor urmări, le veţi putea răpune cu armele voastre.

— Nu, băiete dragă, asta e prea din cale afară de primejdios, se împotrivi căpitanul. Să încercăm deocamdată s-atragem atenţia locuitorilor casei. Vom slobozi câteva gloanţe, pe urmă vom vedea noi ce-o să mai fie.

Trei împuşcături detunară deasupra luminişului.

Rezultatul nu fu însă cel aşteptat. Doar din diferite părţi ale desişului se auziră foşnete, pufăitul tigrilor, mârâitul elefantului şi al rinocerilor.

— Nenorocul nostru! făcu lordul. Stăpânul acestor fiare pare să nu fie acasă. Să sperăm că nu va întârzia prea mult altminteri am putea sta aici în copaci până mâine dimineaţă.

— Tată – zise deodată George, îngrijorat – numai de nu ne-ar urma camarazii de pe submarin, văzând că întârziem atâta. Sau ai dat cumva dispoziţii speciale?

— Fireşte, răspunse căpitanul. Am hotărât să vie după noi în număr mai mare, înarmaţi cu granate cu gaze şi puşti, dacă nu ne înapoiem până la miezul nopţii. Afară de asta, vor lua cu ei şi făclii de magneziu şi nu cred că atunci fiarele vor cuteza să-i atace.

— Minunat! făcu lordul. În cazul acesta vom fi eliberaţi cu siguranţă, căci în faţa făcliilor, asediatorii noştri vor da bir cu fugiţii. În cel mai rău caz, o să rămânem aici până la miezul nopţii, adică încă vreo zece ceasuri. Plăcut nu prea e, dar n-avem încotro.

— Trebuie neapărat să rezistăm, chiar dacă ne va veni foarte greu, dat fiind că se cere o sforţare grozavă din partea muşchilor noştri, zise căpitanul. Dar tot e mai bine decât să cădem pradă acestor fiare, a căror şiretenie e de neînchipuit.

— După credinţa mea. Animalele sunt dresate, zise lordul. Căci vânătoarea împotriva noastră era tot atât de bine plănuit ca şi asediul de acum, când fiarele nu se arată privirilor noastre. Nădăjduiesc însă că proprietarul acestei căsuţe frumoase se va înapoia curând şi ne va elibera din situaţia asta neplăcută.

— Tată, tocmai acum am zărit elefantul în dosul bungalow-ului, zise George. Nu m-aş mira deloc dacă uriaşul acesta inteligent ne va aduce pe stăpânu-său.

— Nici pe mine nu m-ar surprinde, îşi dădu cu părerea lordul. Individul necunoscut de pe insulă pare să fie un dresor minunat. Gândeşte-te numai la minunea ce-a înfăptuit-o făcând ca animalele astea diferite să trăiască în deplină libertate aici, fără să se atace reciproc. Ba lucrează chiar împreună, dacă mă pot exprima astfel. Omul acesta a făcut o adevărată minune şi sunt foarte curios să-l cunosc.

— Da, trebuie să fie un om cu totul deosebit, încuviinţă căpitanul. Nădăjduiesc că nu ne va întâmpina cu duşmănie şi aş regreta mult dac-aş fi silit să mă folosesc de arme împotriva lui şi a animalelor sale. Pentru moment nu ne rămâne decât s-aşteptăm. Dacă în vremea asta nu vine stăpânul insulei, atunci vom fi salvaţi de camarazii noştri. Aşadar, răbdare!

— Eu aş încerca s-ajung la bungalow, repetă George. Sunt încredinţat că voi ajunge acolo înainte de a fi atacat de vreuna din fiare.

— George, asta nu-ţi voi îngădui nici în ruptul capului – răspunse căpitanul Nu trebuie să-ţi primejduieşti viaţa, cu atât mai mult cu cât ne-ar fi greu să punem pe fugă un rinocer sau un elefant cu revolverele noastre.

— Păcat! Făcu George. Sunt sigur că ai fi adus sarcina la bun sfârşit!

— Pentru ca să fi atacat apoi de vreo fiară, în fata uşii închise a bungalow-ului, răspunse Farrow. Nu, băiete dragă, renunţă la planul tău! Aşteaptă mai bine până se înapoiază elefantul, căci sunt sigur că va aduce cu el pe stăpânul insulei şi al animalelor.

— Luaţi seama! Strigă lordul în aceeaşi clipă. Tocmai am văzut trompa elefantului printre tufele din fata noastră. În curând vom avea dezlegarea tainei.

Se scurseră câteva minute de încordare, apoi răsună deodată un glas sonor, fără ca tovarăşii din copaci să poată spune de unde vine.

— Domnilor, ce căutaţi dv. pe insula mea?

— Să ne fie cu iertăciune – răspunse Farrow – am observat pe ţărm nişte animale, a căror prezentă pe o insulă a Pacificului ne apărea foarte ciudată. Din împrejurarea asta am tras încheierea că se aflã, probabil, pe insulă un naufragiat care ar avea nevoie de ajutorul nostru. Animalele ne-au silit apoi să ne căutăm refugiu în copac.

— Şi zici că aveai de gând să-mi vii în ajutor? Se auzi din nou glasul, bănuitor de astă dată. Hm... trebuie să fiu cu mare băgare de seamă, cu atât mai mult cu cât am fost înşelat adeseori în viaţa mea. Cum te numeşti d-ta? Te pomeneşti că am auzit cândva numele d-tale.

— Eu sunt căpitanul de submarin Farrow şi sunt căutat cu înverşunare de fostele Puteri aliate.

— A! Sunt la curent cu chestia asta! răspunse omul nevăzut, după o pauză scurtă. Acum cred ca aveai gânduri bune. Căpitanul Farrow e cunoscut îndeajuns ca unul ce nu-şi precupeţeşte ajutorul. Un alt om nici n-ar fi avut curajul să păşească pe o insulă pe care trăiesc diferite fiare atât de primejdioase. Aşa dar, domnilor, fiţi bine-veniţi. Coborâţi fără grijă din copaci, căci animalele nu vă vor face nimic.

Tufele de lângă bungalow se despărţiră şi în luminiş se ivi un

european de statură înaltă, cu părul lung negru şi barba de aceeaşi culoare. Salută cu mâna spre camarazii urcaţi în copaci, apoi şuieră odată, prelung.

Cu uimire şi înfrigurare tovarăşii văzură atunci că tufele din apropierea palmierilor, unde se aflau ei începură să se agite puternic. Crengile trosniră, frunzişul foşni, apoi îşi făcură loc în luminiş patru rinoceri, şase tigri şi cele două pantere şi alergară spre european. Iar din tufişul din spatele acestuia păşi încetişor şi cu demnitate – ca şi cum ar fi fost conştient de rolul său – elefantul care părea într-adevăr să-l fi adus pe stăpânul său.

— Daţi-vă jos, domnilor! Repetă străinul. Eu sunt Frater Gledstone şi am rolul de misionar pe această insulă. Băştinaşii pe care i-am găsit aici sunt foarte mulţumiţi. Ei văd în mine un soi de fiinţă supraomenească, pentru ca am venit încoace cu animalele acestea.

Camarazii începură să coboare din copaci. Ar fi fost pierduţi daca străinului i-ar fi dat în gând să-şi asmute fiarele asupra lor.

— Puteţi avea deplină încredere în mine, zise, râzând, misionarul, care păru să le fi ghicit gândurile. Animalele nu vă vor face nici un râu, garantez eu pentru asta. După cum văd însă, sunteţi atât de înarmaţi, încât mai curând ar trebui să-mi fie mie frică de dv.

— Să nu te superi – zise Farrow când atinse pământul. Ai dreptate în felul d-tale, dar trebuie să ţii seamă de faptul că prezenţa acestor animale aici, ascultând de poruncile d-tale, n-are de ce să ne cam îngrijoreze. Mai ciudat decât toate e însă faptul că tigri, pantere, rinoceri şi elefanţi trăiesc laolaltă în deplină armonie.

Când toţi cinci camarazii ajunseră jos, se îndreptară împreună spre ciudatul personaj, în spatele căruia se îngrămădeau animalele.

Situaţia părea oarecum primejdioasă, căci ochii tigrilor şi panterelor luceau misterios. Coarnele lungi ale rinocerilor erau foarte ascuţite. Iar trompa puternică a elefantului uriaş se bălăbănea încoace şi încolo, ca şi cum ar fi căutat o pradă s-o înhaţe.

Totuşi, ochii misionarului aveau o privire atât de curată şi limpede, încât temele camarazilor pieriră pe dată. Omul aceste părea să fie într-adevăr bun la suflet, ceea ce simţeau şi fiarele care ascultau de cuvântul lui, uitând de duşmănia lor înnăscută Farrow strânse călduros mâna pe care i-o întinse englezul şi zise:

— Domnule Gledstone, nu e greu să-ţi închipui mirarea noastră. Niciodată n-am fi bănuit pe aceste insule existenta reprezentanţilor faunei din apus, cu atât mai puţin exemplare despre care nimeni n-ar fi presupus c-ar putea fi îmblânzite. Minunea cea mare e că ne-au urmărit cu tacticii şi ne-au silit să ne refugiem în copaci, fără sa le putem vedea.

Misionarul râse, apoi răspunse cu seriozitate:

— Îţi voi lămuri totul, domnule Farrow. Te rog, prezintă-mi pe

ceilalţi domni.

Gledstone strânse mâna fiecăruia, dar îi privi atât de cercetător de parc-ar fi vrut să le pătrundă până în fundul sufletului. Şi după fiecare examinare dădea mulţumit din cap. Se vedea lesne că toţi îi făcuseră cea mai bună impresie.

— V-aş ruga să poftiţi în casă, zise el apoi. Ea mi-a fost clădită de băştinaşi, în mijlocul cărora trăiesc de trei ani. Şi asta din recunoştinţă, după cum pot susţine cu mândrie. Căci, pe lângă că am căutat să-i convertesc la credinţa mea. Pe care au primit-o cu dragă inimă – am mai venit şi în ajutorul multora cu cunoştinţele mele medicale. Dar toate astea trebuie să vi le povestesc în linişte şi în acelaşi timp vă voi adresa o mare rugăminte.

Când camarazii intrară în bungalow, rămaseră uimiţi de cele ce văzură. Admirară mobilele minunate din lemn de mahon şi nu le venea să creadă că acestea fuseseră lucrate de băştinaşi.

Mai mirat rămaseră însă când misionarul strigă un nume ce suna frumos, iar drept urmare intri în încăpere o băştinaşă drăguţă, căreia Gledstone îi adresă câteva cuvinte. După câtva timp fata se înapoie cu o tavă pe care se aflau pahare şi sticle cu whisky şi sifon.

Misionarul zâmbi zărind mutrele uluite ale oaspeţilor săi. Amestecă cu dibăcie băutura răcoritoare, apoi ridică paharul şi zise:

— Momah va aduce şi ceva fructe, care vă vor potoli deocamdată foamea. Mai aştept încă o vizită, care însă nu va fi atât de plăcută ca a dv. Între timp vă voi povesti pe scurt totul, la rând:

„Acum trei ani, bricul „Marry" care venea de la Sidney, se împotmoli pe această insulă. Un taifun grozav ne-a azvârlit încoace, tocmai de pe insulele franceze Loyalty. După socoteala mea, în timp de două luni am fost târâţi cel puţin două mii de kilometri, pradă neputincioasă a valurilor şi a furtunii grozave. Unul după altul au fost azvârliţi peste bord oamenii din echipaj. Când ne-am împotmolit pe plaja aceasta, nu mai rămăseseră decât doi marinari, cârmaciul, proprietarul menajeriei ambulante — căruia îi aparţinuseră animalele acestea — şi eu. În ultimul moment au fost zvârliţi peste bord ultimii marinari şi acoperiţi de valuri, iar cârmaciul se lovi cu atâta putere de peretele vasului, încât îşi fractură baza craniului şi cu toate îngrijirile căpătate, îşi dădu sfârşitul după trei zile.

Înainte însă ca valurile să sfărâme complet bricul, proprietarul menajeriei izbuti să scoată fiarele din cuştile lor şi să le aducă cu ajutorul meu pe uscat Animalele erau îmblânzite; în cursul călătoriei ma împrietenisem cu ele şi pe insulă am întărit această prietenie. După câteva săptămâni, proprietarul a plecat în recunoaştere prin pădure, dar nu s-a mai întors. Am găsit mai târziu cadavrul său şi am constatat că murise din cauza muşcăturii unui şarpe veninos. Animalele începură atunci să asculte de mine, astfel că am devenit

stăpânul lor. Aş fi fericit cu desăvârşire aici, căci am de îndeplinit o misiune frumoasă, sunt iubit şi respectat de băştinaşi, pentru că le fac mult bine. Am însă un mare necaz: stăpânul insulei vecine mă urăşte, pentru că am pus capăt jafurilor sale, pe care le făcea din când în când pe insula noastră. Animalele mele au pus pe goană pe războinicii săi. Aflu acum prin iscoadele mele că el s-a înarmat iarăşi, de data asta pentru o expediţie foarte importantă, căci pregătirile sale depăşesc tot ce-a făcut până acum. Iată de ce mă bucură sosirea d-tale, domnule căpitan şi vă rog să-mi daţi o mână de ajutor în lupta împotriva acestor bandiţi, care şi-au pus ochii în deosebi pe fetele şi femeile frumoase ale tribului de aci.

III.
O LUPTA ÎNVERŞUNATĂ.

— NICI NU ÎNCAPE VORBĂ CĂ TE VOM AJUTA, răspunse Farrow în grabă. Desigur că războinicii stăpânitorului insulei vecine vor veni în kanu-uri. În cazul acesta le voi putea respinge atacul chiar pe apă, cu ajutorul submarinului meu. Îţi garantez că în viitor nu vor mai cuteza să vie.

— Din nenorocire planul d-tale nu va fi cu putinţă de realizat, răspunse misionarul. Iscoadele mele mi-au dat de veste că puternica flotă a kanu-urilor de război se află foarte aproape, iar submarinul d-voastră este, desigur, pe coasta de sud, căci din direcţia aceea aţi venit în luminişul acesta. Pe câtă vreme Boro, stăpânitorul insulei vecine, vine dinspre nord. Cu alte cuvinte, înainte ca d-voastră s-ajungeţi înapoi la submarin şi să puteţi înconjura insula, războinicii duşmanului meu vor fi şi debarcat aici.

— Atunci vom merge imediat pe coasta de nord, răspunse Farrow. Îi vom împiedica noi cu armele noastre să coboare pe uscat. Probabil că ei n-au văzut încă arme de foc.

— Din nenorocire, da, răspunse Gledstone, cu amărăciune. Vreun negustor fără conştiinţă trebuie să le fi vândut arme bune, învăţându-i şi cum să le mânuiască. Toate astea le-am aflat prin iscoadele mele şi de aceea sunt atât de îngrijorat acum. Altminteri as încredinţa animalelor mele respingerea atacului. Împotriva armelor de foc, însă, bietele animale sunt neputincioase.

— Lasă că vom vedea noi ce se poate face, căută să-l liniştească Farrow. În primul rând trebuie s-aducem repede vasul nostru pe coasta de nord. Petre, aleargă înapoi la submarin şi spune-i lui Rindow ce are de făcut. Să pornească în jurul insulei cu ţoală viteza, folosindu-se de compresoare. Jan să rămâie la „păpuşa” lui, de asemeni şi tunul de la pupă să fie încărcat cu o ghiulea cu gaze. Repede, băiete!

Fără să mai ceară vreo explicaţie, Petre salută milităreşte, făcu

stânga împrejur şi străbătu cu paşi mari luminişul.

Farrow se adresă apoi misionarului:

— Domnule Gledstone, călăuzeşte-ne repede şi pe drumul cel mai scurt spre coasta de nord. Presupun că de acolo elefantul te-a adus mai adineauri; ai observat ceva privitor la kanu-urile duşmane?

— Nu, domnule Farrow, dar ei vâslesc foarte repede şi cred că se şi află pe aproape.

— Bine. Atâta vreme cât nu sunt încă pe uscat, le vom veni noi de hac, zise Farrow cu încredere. În orice caz, trebuie să încercăm să-i reţinem până va veni submarinul. Atunci înseamnă că am şi câştigat lupta, căci oricât de perfecţionate ar fi puştile lor, nu vor putea face nimic împotriva armelor noastre.

— Vreau să sper că apărarea aceasta nu va cere prea multe jertfe omeneşti, zise Gledstone.

— Nădăjduiesc şi eu, răspunse Farrow. Acum să lăsăm însă vorba, căci timpul e preţios.

După un sfert de ceas de mers ieşiră din desiş şi ajunseră pe plaja coastei de nord. Camarazii duseră imediat ocheanele la ochi, căci în zare se şi zăreau câteva puncte chiar cu ochiul liber.

— Ei sunt, zise Farrow. Pare să fie un număr mare de kanu-uri. După socoteala mea, sunt pe puţin o sută şi în fiecare vreo şase inşi.

— Aşa e, încuviinţă misionarul. Poţi stabili şi repeziciunea cu care se apropie?

— Merg foarte repede, dar asta e şi spre binele nostru, căci vâslaşii vor obosi atât de mult din cauza aceasta, încât mai târziu, când va trebui să luptăm, nu vor mai avea destule forţe. E drept că împotriva a şase sute de oameni, animalele d-tale nu vor fi de ajuns; însă faţă de tunurile noastre se vor da bătuţi, iar pentru cazul extrem avem şi câteva mitraliere pe bord. Sper că nici nu vom avea nevoie de ele şi poate că va fi de ajuns ivirea submarinului ca să-i punem pe fugă. Rindow va şti el cum să facă treaba ca să iasă bine.

— Numai că ar trebui să se grăbească, îşi dădu cu părerea lordul, căci duşmanii vin cu o repeziciune uimitoare. Drace! Au kanu-uri minunate, adevărate bărci de curse!

— Boro a stat timp îndelungat în Australia şi acolo a învăţat multe, răspunse misionarul. Tot acolo trebuie să-i fi cunoscut pe negustorii care i-au vândut armele. Mă tem, domnule Farrow că de data asta duşmanii vor ieşi învingători. Îmi pare răii că v-am vârât în primejdia asta.

— Nu-ţi face nici o grijă, răspunse Farrow, râzând. Noi nu suntem dintr-aceia care să dăm înapoi din faţa primejdiei; acum îmi pare bine cu adevărat că am păşit pe această insulă. Dar să ne retragem îndărătul tufişurilor, căci duşmanii nu trebuie să ne vadă imediat. Mai întâi să simtă gloanţele noastre. Îmi pare rău numai că nu ne-am

luat puştile cu noi, ca să le arătăm cât de bine nimerim de la depărtare. Sper totuşi că vom face treabă după şi cu revolverele noastre.

Camarazii aşteptau încordare apropierea flotilei de război, care înainta tot mai repede, sub loviturile de lopeţi ale băştinaşilor.

Într-un rând, George percepu o mişcare uşoară îndărătul său şi în acelaşi timp, simţi un miros ciudat şi tare. Întoarse capul încetişor şi tresări speriat.

La vreun metru de el stătea un tigru care îşi aţintea şi el ochii asupra kanu-urilor ce se apropiau. Vecinătatea aceasta nu-i prea era plăcută lui George, căci oricât ar fi fost de îmblânzite fiarele, în focul luptei cu băştinaşii, lesne s-ar fi putut să ia pe prieteni drept duşmani şi vice-versa.

În vreme ce se uita cu îngrijorare la fiara uriaşă, tigrul întoarse şi el capul şi-i privi lung şi cercetător. Fără voie George îi zâmbi prietenos, căci privirea animalului avea ceva liniştitor, ca aceea a unui câine credincios. Când îşi îndreptă din nou însă căpăţâna spre mare, fiara rânji, scoţând la iveală colţii ameninţători.

În vremea asta, kanu-urile se apropiaseră pună la vreo sută de metri. În aceeaşi clipă Farrow comandă:

— Foc asupra kanu-urilor, încercaţi să nimeriţi pe vâslaşi la picioare. Prin ţipetele lor, vor stârni panică şi asta e spre binele nostru. Atenţiune, foc!

O grindină de gloanţe se abătu asupra kanu-urilor. Chiar dacă depărtarea era prea mare pentru revolvere, în schimb, acestea erau mânuite de ţintaşi buni.

Lucrul se dovedi imediat, căci din primele kanu-uri săriră în sus câţiva băştinaşi scoţând strigăte de durere şi făcând să se clatine bărcile prin mişcările lor. Două din ele se răsturnară chiar, ceea ce făcu să se facă o mare zăpăceală, căci kanu-urile din urmă nu mai putură frâna şi se ciocniri de celelalte.

Camarazii îşi încărcară din nou armele cu iuţeala fulgerului şi iarăşi se abătură gloanţele asupra năvălitorilor, rănind parte din ei şi găurindu-le kanu-urile.

Sălbatecii ar fi putut presupune ci aveau de a face cu un număr mare de duşmani, dar n-o rupseră la fugă, după cum nădăjduise Farrow; jumătate din kanu-uri cotiră brusc în jurul locului unde se îngrămădiseră bărcile răsturnate, răniţii şi cel care se apropiaseră să le dea ajutoare.

Se împrăştiau în aşa fel că nu mai. Prezentau o ţintă hotărâtă, ci veneau cu repeziciune spre insulă, în formă de evantai.

— Trageţi acum asupra vâslaşilor! Ordonă căpitanul. nici o cruţare!

Pistoalele detunară iarăşi şi din nou săriră în sus unii din băştinaşi, scoţând strigăte de durere, pentru ca apoi să cadă peste tovarăşii lor

sau să se rostogolească peste bord. Încă vreo câteva kanu-uri se răsturnară, altele trebuiră să le vină în ajutor, căci din diferite părţi alergau acum în goană rechini aducători de moarte.

Grosul kanu-urilor îşi urmă însă drumul. Războinicii lui Boro erau într-adevăr viteji şi bine instruiţi şi potrivnici mai primejdioşi decât îşi închipuiseră camarazii.

Bărcile se mai aflau doar la douăzeci de metri de ţărm şi cu toate că Farrow şi ai lui goleau mereu încărcătoare de gloanţe, situaţia părea disperată pentru ei.

Încă vreo câteva clipe numai şi treizeci de kanu-uri cu câte şase oameni trebuiau s-ajungă la plajă. Împotriva a o sută optzeci de năvălitori nu puteau ţine piept atât de lesne, chiar dacă se vor retrage îndărătul bungalow-urilor, unde vor căuta să se apere până le va veni submarinul în ajutor.

Dar, în clipa când căpitanul se pregătea să ordone retragerea, dinspre marginea de sud a insulei se auzi o bubuitură de tun. Submarinul sosise la vreme, iar Jan Brike îşi merita şi de date asta renumele său de bun tunar.

Ghiuleaua cu gaze vâjâi prin aer smulgând vârfurile încovoiate ale kanu-urilor din faţă, pentru a exploda lângă kanu-ul al şaselea al aripii răsăritene. Imediat zbură şi ghiuleaua trasă de la pupa „Dox”-ului, răsturnând două bărci duşmane şi explodând lângă a treia.

Din nenorocire, vântul făcu ca gazele sa se înalţe în aer, înainte ca să se poată împrăştia îndeajuns, astfel că fură ameţiţi numai războinicii din kanu-urile lângă care explodaseră ghiulele, pe câtă vreme ceilalţi scăpară neatinşi.

În schimb, salva care porni acum de pe puntea submarinului nu întârzia să-şi facă efectul.

Vreo zece kanu-uri, încărcate cu oameni, întoarseră repede în faţa gloanţelor de carabine. Alergară spre echipa rămasă în urmă, care tocmai isprăvise cu scoaterea din apă a camarazilor lor, apoi toate kanu-urile porniră în goană spre nord.

Vreo zece bărci însă se apropiaseră prea mult de insulă ca să mai poată scăpa cu fuga. Treizeci de băştinaşi săriră pe ţărm scoţând răcnete războinice. O nouă salvă de pe submarin le produse pierderi mari, dar douăzeci de sălbateci tot ajunseră în desişul ocrotitor.

— Neplăcută afacere, zise Farrow. Trebuie să încercăm să-i alungăm, căci ne pot deveni primejdioşi, deoarece toţi sunt înarmaţi cu puşti. Îi voi chema pe camarazii de pe submarin, ca să-i punem pe goană. Mă tem însă că vom avea şi noi pierderi mari cu prilejul acesta, căci duşmanii au posibilitatea să se ascundă în tufişuri şi de acolo să împroaşte cu gloanţe.

— Nu, domnule Farrow, nu primejdui zadarnic viaţa vitejilor d-tale camarazi, zise Gledstone. Cu aceşti douăzeci de oameni, care au

izbutit să ajungă pe insulă, vom sfârşi noi singuri. Oamenii de aici sunt viteji şi instruiţi de mine, deşi eu nu-s decât un slujitor al Domnului. Ne lipsesc arme de foc, în schimb avem animalele, care îşi vor face datoria.

Abia acum îşi aduse aminte George de vecinul său, tigrul, de care uitase cu totul în focul luptei. Fiara uriaşă stătea nemişcată lângă dânsul. În aşa fel că tânărul ar fi putut-o atinge cu cotul. Animalul privi acum la misionar, ca şi cum ar fi înţeles cuvintele acestuia.

Gledstone se ridică, scoase iarăşi şuieratul acela ciudat de care ascultau fiarele şi în clipa următoare se auziră foşnete şi trosnete de jur-împrejur, în desiş. Misionarul rosti câteva cuvinte cu glas răsunător, în urma cărora tigrul de lângă George făcu o săritură, răgi odată înfiorător şi pieri ca o nălucă în tufişurile din apropiere.

Camarazii, uimiţi, zăriră în treacăt şi alte animale, printre care trupul lucitor al unei pantere negre, precum şi blana vărgată a unui tigru, capul unui rinocer şi trompa încovoiată a elefantului.

— Să mergem pe plajă – spuse misionarul – ca să nu ne expunem primejdiei, de a fi atacaţi din greşeală de unul din animalele mele. Pe de altă parte, odată ajunşi acolo, ne vom putea pune în legătură cu camarazii d-tale de pe submarin.

— Ai dreptate; cu atât mai mult cu cât aş dori să dau dispoziţii ca fugarii să fie urmăriţi, răspunse Farrow. Dacă-i vom ataca pe mare, vom fi în măsură, poate, să punem mâna pe Boro. Atunci vei avea linişte în viitor.

— Nu prea cred, domnule căpitan, zise Gledstone. Va ieşi la iveală un alt conducător, care va porunci şi dânsul războinicilor săi să răpească fete şi femei de pe insula mea. După cum am auzit de la oamenii mei, asta e un obicei vechi de sute de ani, căci, nu ştiu cum se face că pe această insulă se nasc mai multe fete decât băieţi.

— Atunci trebuie să li se dea o astfel de lecţie ca să vă lase în pace ani de-a rândul de-acum încolo, răspunse Farrow. În vremea asta, războinicii tribului d-tale vor putea face şcoală cum să poată respinge singuri pe viitor un eventual atac.

— Nădăjduiesc că atâta vreme cât voi trăi eu, ne vom putea apăra singuri, zise, misionarul. Căci, după ce vom fi respins acest atac – cel mai mare pe care l-a întreprins cândva tribul lui Boro – ne vor da pace câtva timp. Pe de altă parte nu cred sa fie de mare folos o urmărire, deoarece au pierit mulţi oameni până acum. Nu vreau să mai cadă şi alţii. Nici nu-ţi închipui cât de greu îmi vine să pun animalele să-i ucidă pe duşmanii care au pătruns aici. Dar n-am încotro, trebuie să ne apărăm împotriva armelor lor. Ascultă!

Gledstone se cutremură şi-şi împreună mâinile. Din adâncul desişului răsunară ţipete grozave, cărora le răspunseră răcnetele fiarelor misionarului O tragedie înfiorătoare se desfăşura în pădurea

de pe insulă.

Din fericire, tigrii şi panterele, lucrau repede. Ţipetele de moarte ale duşmanilor se auziră câteva clipe, apoi se făcu linişte deplină. Peste puţin frunzişul foşni şi animalele răzbunătoare se adunară în jurul stăpânului lor.

— Minunat! făcu doctorul. Sunt atât de bine dresate încât îşi înfrânează până şi setea de sânge înnăscută, după ce şi-au adus la îndeplinire sarcina.

— Da, sunt foarte bine dresate, încuviinţă Gledstone şi mângâia capul unui tigru uriaş, care se lipea de el. A! Uite că vin tovarăşii d-tale, domnule căpitan.

Submarinul se apropia încetişor. Pe punte se aflau camarazii, cu carabinele la picior şi priveau cu ochii holbaţi la ciudatul grup de animale de pe plajă. Rindow, care se afla în turn, se scărpina încurcat în cap apoi strigă:

— D-le căpitan, să venim şi noi pe uscat?

— Nu e nevoie, răspunse Farrow, râzând. Poate că asta să neliniştească animalele domnului Gledstone. Vino numai d-ta singur, dragă Rindow, ca să ne sfătuim ce e de făcut.

IV.
AL DOILEA ATAC.

PRIMUL OFIŢER SĂRI PE USCAT şi salută pe misionar. Rămase cam neliniştit în faţa priveliştii ce-o avea aici, dar se linişti când văzu pe George mângâind trompa elefantului uriaş.

— Aşa ceva n-am văzut de când sunt şi nici nu mi-ar fi dat prin gând c-ar putea exista, mărturisi el uimit. Domnule Gledstone, d-ta eşti într-adevăr un artist.

— Ba deloc, răspunse englezul, zâmbind. Pentru asta nu e nevoie decât să iubeşti animalele. Ia te uită la ei. George al dv. cum s-a şi împrietenit cu Kaso, elefantul meu Kaso e un animal foarte inteligent şi-l va recunoaşte pe dl. George chiar după ani de zile. Dar acum să vorbim despre lucruri mai serioase, se adresă el lui Farrow. După cum vă spuneam mai adineauri, domnule căpitan, nu vom avea linişte aşa curând, căci Boro va căuta să se răzbune de înfrângerea suferită acum. Şi deoarece toţi războinicii săi sunt înarmaţi cu puşti, oamenii mei sunt în inferioritate cu suliţele lor. Bine ar fi să rămâneţi aici câteva zile, căci am presimţirea că Boro îşi va reînnoi în curând atacul.

— Nu va pune el iscoade să spioneze dacă am plecat? întrebă Farrow.

— Fără îndoială, răspunse Misionarul. E foarte probabil că iscoadele vor veni chiar în noaptea asta.

— Atunci lucrul e cât se poate de simplu, zise căpitanul. Rindow, vei porni cu submarinul în urmărirea sălbatecilor până la insula lor. Vei rămâne câtva timp în faţa insulei, apoi porneşti spre răsărit până ce sălbatecii te vor pierde din ochi. Mergi câteva ceasuri în direcţia aceasta, faci apoi un ocol mare şi te înapoiezi aici dinspre sud. Fă aşa fel ca să ajungi aici la noapte, dar ultima bucată de drum s-o faci sub apă, căci e foarte probabil că iscoadele lui Boro vor ocoli insula aceasta în kanu-urile lor, ca să se încredinţeze dacă am plecat.

— Şi, d-ta vrei să rămâi aici? Întrebă Rindow.

— Da, e mai bine aşa, răspunse căpitanul. Trimite-ne însă puştile de pe submarin. Dacă-i Boro va porni un nou atac înainte de a se înnopta, atunci vom putea trage în kanu-uri de la depărtare mai mare.

Petre Uriaşul se şi căţărase pe puntea submarinului, de unde se înapoie cu cinci puşti „Mauser" şi gloanţe din belşug. Rindow îşi luă rămas-bun, alergă spre turn şi după câteva minute vasul porni în urmărirea duşmanului.

— Cred că planul meu va izbuti, domnule Gledstone, zise Farrow, frecându-şi mâinile mulţumit Boro se va încredinţa prin iscoadele sale că submarinul nostru a plecat, ceea ce-l va hotărî sa încerce chiar la noaptea asta un nou atac. Dacă va întâmpina şi atunci o primire tot atât de călduroasă, cred ca va renunţa pentru multă vreme de acum încolo la o nouă expediţie.

— Asta ar fi o adevărată binecuvântare, răspunse misionarul. În ce mă priveşte, aş dori să trăiesc în raporturi paşnice cu insula vecină şi nu odată am făcut încercarea în sensul acesta, dar m-am izbit mereu de împotrivirea lui Boro. Dacă n-a fost cu putinţă să facem asta cu binele, vom izbuti poate cu răul. Îmi pare rău numai că se jertfesc atâţia oameni din cauza aceasta.

— N-avem încotro! răspunse Farrow, înălţând din umeri. Fără război şi vărsare de sânge nu e cu putinţă pacea. Aşa a fost de când lumea şi din nenorocire, cred că aşa va fi şi în viitor.

Acum însă aş vrea să-i cunosc pe oamenii tribului de sub ocrotirea dumitale, domnule Gledstone. E şi nevoie de asta, ca să ne putem deosebi reciproc dacă cumva Boro va încerca un nou atac în cursul nopţii. Altminteri s-ar putea, în zăpăceală, să ne luptăm între noi.

— Cele două triburi sunt uşor de recunoscut, căci toţi războinicii lui Boro poartă atârnat de urechi dinţi de porc mistreţ, pe câtă vreme oamenii tribului meu au renunţat la podoaba asta barbara. Haideţi, domnilor, cred că vă va interesa să vedeţi ce roade a dat munca mea.

Pe o potecă îngustă şi întortocheată, misionarul conduse pe oaspeţii săi în interiorul insulei. În apropierea luminişului unde se afla bungalow-ul, era un al doilea luminiş, mare pe care se înălţau colibe

curate şi bine clădite.

Tot aşa de curaţi erau şi locuitorii satului, bărbaţi şi femei. Spre deosebire de ceilalţi locuitori ai insulelor Pacificului, cei de aici aveau o înfăţişare plăcută, sinceră şi prietenoasă.

Doctorul Bertram, care le cunoştea limba, stătu de vorbă cu diferiţi membri ai tribului, în deosebi cu căpetenia, un bărbat mai în vârstă. Mai târziu, doctorul povesti camarazilor că misionarul îndeplinise în adevăr o operă minunată, izbutind să civilizeze în oarecare măsură un trib aproape sălbatec, la care nici canibalismul nu era dispreţuit.

La cererea căpitanului, Gledstone îi vesti pe băştinaşi că Boro cu oamenii săi vor întreprinde un nou atac. Farrow se bucurii mult văzând cât de liniştiţi primiră locuitorii vestea aceasta, deşi ştiau bine că erau inferiori duşmanilor înarmaţi până în dinţi.

Luă apoi dispoziţia ca bărbaţii să rămâie în satul lor, iar fetele şi femeile să fie duse pe insulă, la loc sigur. Câţiva băştinaşi mai tineri urmau să stea de veghe pe coasta de nord şi să vină repede să dea de veste în sat dacă vor vedea că Boro cu oamenii săi se apropie.

Pe camarazii de pe submarin, căpitanul se gândea să-i împartă în aşa fel prin coliba încât să le pregătească năvălitorilor o primire care să le taie pentru totdeauna pofta să mai dea pe aici.

George nu luase porte la aceste consfătuiri. El îşi petrecuse vremea cu elefantul Kaso, cu care se împrietenise de minune. Inteligentul pachiderm părea să fi priceput că tânărul nu îi era duşman, căci după ce George îl mângâia câtva timp şi-i şopti vorbe blânde. Kaso întinse deodată trompa, în semn de invitaţie...

George pricepu îndată ce însemna asta şi-şi bagă piciorul în îndoitura trompei. În clipa următoare, Kaso îl săltă ca pe un fulg, aşezându-se în ceafa sa. Tânărul se ţinu de urechile elefantului, care se îndepărtă încetişor de el în desiş.

— Kaso s-a împrietenit cu tânărul – zise Gledstone către căpitan, care părea cam îngrijorat de ceea ce vedea – îi va arăta arata acum insula, mai ales locurile sale preferate. Uite, celelalte animale îl recunosc pe Kaso de conducător, căci îl urmează.

Într-adevăr, fiarele se luară după elefant şi George se simţi cam îngrijorat văzând suita aceasta ciudată.

Kaso fi duse de-a curmezişul insulei, care era mai mare decât se arăta dinspre apă. George descoperi câteva izvoare cu apă proaspătă, apoi livezi cu porni fructiferi şi unele rarişti ascunse.

Se făcuse târziu când elefantul îl aduse îndărăt la bungalow. Tânăra fată le pregătise în vremea asta mâncare din carne de mistreţ, căci animalele acestea se găsesc din belşug şi servesc drept hrană principală atât locuitorilor cât şi tigrilor.

Misionarul povesti zâmbind că tigrii şi panterele sale stăviliseră înmulţirea mistreţilor, ceea ce era un mare bine, deoarece înainte

vreme băştinaşii nu puteau cultiva pământul pentru ca porcii distrugeau vegetaţia. Acum însă puneau cartofi şi un soi de legumă foarte hrănitoare.

O lume cu totul noua se înfăţişă aici camarazilor.

Gledstone era de invidiat, căci el întorsese de bunăvoie spatele civilizaţiei. Nu era tulburat aici de scrisori, de telefon, de oameni ipocriţi şi era fericit să poată împărtăşi unor fiinţe primitive ceva din cunoştinţele şi experienţa sa.

În vreme ce luau masa, noaptea începu să pogoare. Farrow se duse încă odată cu George şi Gledstone în sat, ca să vadă dacă iscoadele trimise de ei stăteau la posturile lor de pe coasta de nord. Bănuia că Rindow va veni cu vasul peste vreo două ceasuri, adică la vremea când aşteptau atacul duşmanilor.

Când se înapoiară la bungalow. George zise:

— Tată, poate că Boro vine din altă parte, de vreme ce a mâncat papară pe coasta de nord. N-ar fi bine să punem oameni de pază şi pe celelalte coaste?

— Cel mult pe coasta de sud, răspunse Gledstone. Numai de acolo duce o potecă încoace şi anume aceea pe care aţi venit dv. Pe celelalte coaste, desişul e atât de încâlcit, încât cu greu ar putea pătrunde cineva printr-unsul.

— Atunci mă duc eu pe coasta de sud, zise George. Îi voi conduce apoi încoace pe Rindow şi pe camarazi.

— Bine, băiete, du-te, încuviinţă căpitanul. Dacă vei auzi însă împuşcături aici, întoarce-te repede. Se poate întâmpla ca Boro sa vie mai curând decât ne aşteptăm şi atunci un om mai mult e de mare folos.

— Aşa voi face, tată, răspunse tânărul. Doar nu voi lipsi tocmai eu de la luptă.

Străbătu repede luminişul, luând-o spre coasta de sud.

După vreo douăzeci de minute ajunse la plajă şi privi spre marea ce scânteia în bătaia razelor de lună.

Se simţi liniştit. Boro şi oamenii săi nu vor putea ajunge în nici un caz neobservaţi pe insulă, căci iscoadele tribului ar zări kanu-urile de la mare depărtare. Pe de altă parte, le puteau împiedica lesne debarcarea deoarece la lumina lunii, camarazii aveau putinţa să nimerească fără să dea greş.

George se aşeză jos, cu spatele sprijinit de o tufă şi privi liniştit spre mare.

Un foşnet uşor îi atrase atenţia şi-l făcu să ia puşca în mână.

Dar imediat izbucni în râs, căci din tufiş ieşi la iveală trompa lui Kaso. Cu toată mărimea lui uriaşă, elefantul îl urmase atât de uşor pe noul său prieten, încât George îl auzise abia când îşi vârâse trompa prin frunziş.

Tânărul îl mângâia cu blândeţe şi Kaso pufăi de mulţumire. Rămase locului, îndărătul tufişului, aşezându-şi trompa pe umărul lui George.

Timpul trecea şi tânărul începu să se neliniştească; Rindow ar fi trebuiră să fi venit de mult cu submarinul. Sa i se fi întâmplat oare ceva cu prilejul urmăririi kanu-urilor?

Aproape cu spaimă constată George. Privindu-şi ceasul-brăţară – că stătuse aici patru ceasuri încheiate. Ce se întâmplase? Din fericire, îndărătul lui, la nord, totul rămăsese liniştit, ceea ce însemna că Boro nu venise încă.

Tocmai se gândea dacă n-ar fi fost nimerit se înapoieze repede şi să vorbească cu tatăl său în privinţa întârzierii inexplicabile a lui Rindow. Când auzi împuşcături îndărătul său, pe insulă. După cum constată imediat, erau împuşcături de pistoale, care însă încetară tot atât de repede precum începuseră.

George nu şovăi o clipă şi dădu buzna pe poteca ce ducea spre nord. Se simţea foarte neliniştit, căci tocmai încetarea bruscă a împuşcăturilor îi prevestea ceva rău.

După ce alergă vreo cinci minute, auzi deodată lămurit glasuri femeieşti. Ştia că locuitorii satului duseseră în siguranţă în desiş toate fetele şi femeile, dar după cât s-arăta, duşmanii descoperiseră această ascunzătoare.

George scrâşni din dinţi de furie. Ce era de făcut? Nici nu ştia unde se află ascunzătoarea cu pricina. Auzea strigătele, dar nu putea stabili dincotro vin, căci ecoul lor se abătea din cauza desişului.

În primul rând trebuia însă să vadă ce se întâmplase cu tovarăşii şi misionarul. Probabil că au fost atacaţi pe la spate, căci el n-auzise nici un glonţ de puşcă, ceea ce însemna că năvălitorii nici n-avuseseră nevoie de armele lor de foc.

Dar de ce nu săriseră animalele în ajutorul stăpânului lor? Nu se auzise nici un răget de fiară.

Deodată, ceva moale se izbi cu atâta putere de el, încât era cât pe-aci să-l răstoarne. Instinctiv apucă corpul necunoscut şi se ţinu de el cu mâinile. Şi atunci auzi în faţa lui mârâitul, unui tigru şi îşi dădu seamă că-şi înfipsese: unghiile în blana unei astfel de fiare.

Se cutremură de spaimă, dar în clipa următoare auzi îndărătul lui pufăitul elefantului, dădu repede drumul tigrului şi aprinse lampa de buzunar. Recunoscu îndată tigrul uriaş care stătuse lângă el când cu primul atac al oamenilor lui Boro.

Dar de ce fugise fiara din faţa duşmanului? Aveau oare războinicii lui Boro mijloace cu ajutorul cărora puneau pe fugă dihăniile?

Tânărul începui să mângâie capul animalului, apoi observă o mişcare în spatele acestuia. Ridică lampa şi lumina ei căzu pe coarnele unui rinocer. Mai văzu câteva perechi de ochii verzui alături de colos, recunoscu capul unui alt tigru, apoi pe acela al unei pantere negre.

Câteva clipe rămase nehotărât în loc. Toate fiarele lui Gledstone fugiseră deci.

Ce să facă acum? Să aştepte sosirea iui Rindow? Strigătele fetelor femeilor amuţiseră. Aşadar, jefuitorii le răpiseră. Dar unde rămăseseră bărbaţii? De ce n-auzea larmă de luptă?

Împinse puţin tigrul la o parte şi-şi făcu loc înaintea lui. Şi ca şi cum celelalte animale i-ar fi priceput gândul, îi făcură loc să treacă, atât cât îngăduia poteca îngustă.

Toată menajeria se afla acolo şi când le-o 1ua înainte auzi fiarele urmându-l repede.

Deodată, un miros înăbuşitor îi tăia respiraţia în aproape. Era grozav de pişcător şi nesuferit acest miros, care devenea tot mai pătrunzător, până ce în cele din urmă George se văzu silit să se oprească, nefiindu-i cu putinţă să mai înainteze.

Acum pricepu de ce fugiseră animalele şi-şi puse că Boro învăţase în Australia nu numai moravurile europenilor şi mijloacele lor de luptă, ci şi vicleniile popoarelor asiatice.

Căci acesta era probabil gazul acela scârbos pe care-l răspândesc vestitele „oale puturoase” ale Chinezilor. Astfel se lămurea cum tovarăşii şi locuitorii satului fuseseră învinşi atât de repede, iar fiarele primejdioase au fost puse pe fugă.

George încercă să se dea puţin îndărăt şi se lovi de Kaso care se oprise şi el şi sforăia nemulţumit. În clipa aceasta se stârni un vânt uşurel, care ridică în sus fumul rău mirositor şi George putu merge înainte, căci aerul începu să se cureţe. Îndărătul lui veneau animalele...

Când ajunse în luminişul pe care se înălţa bungalow-ul, îl găsi pustiu.

Tânărul alergă repede spre casă, dar din urmele întipărite în iarba înaltă observă că fuseseră aici mulţi oameni. Totul i se lămuri atunci.

Boro cu oamenii săi trebuie să fi venit dintr-o parte de unde nu era aşteptat, atacaseră prin surprindere pe camarazi şi pe locuitori prin „oalele puturoase”, iar aceştia căzuseră în nesimţire după ce izbutiseră să tragă câteva focuri de armă.

Gazele se răspândiseră şi în desiş, alungând animalele. Năvălitorii luaseră apoi cu ei pe leşinaţi, răpiseră fetele şi femeile şi încărcându-le în kanu-uri, porniseră îndărăt spre insula lor.

Dar unde era Rindow?

Urmat de credincioasele animale, George porni în goană spre luminişul pe care se aflau colibele locuitorilor tribului. Aici văzu întinse la pământ trupuri de bărbaţi, care fuseseră şi ei atinşi de gazele acelea împuţite. Se încredinţă repede că erau numai în nesimţire, apoi alergă mai departe.

Auzise că lângă sat se afla o rarişte mică, în care înainte de sosirea

misionarului pe insulă, se îndeplineau tot soiul de rituri sălbatice, cum ar fi jertfirea prizonierilor, etc.

I se păru că aude zgomote venind dintr-acolo; porni repede înainte, străbătu bucata de pădure care îl despărţea de luminiş şi se opri brusc.

Luna lumina atât de puternic încât se vedea aproape ca ziua.

Privind deasupra unei tufe, George avu o privelişte grozavă. Gledstone, care îşi revenise în simţiri, era legat de un copac. În faţa Iui se aflau câţiva sălbateci, cu suliţi şi măciuci ridicate ameninţător. (Vezi ilustraţia de pe copertă).

Înmărmurirea lui George nu ţinu decât o clipă. Îşi smulse repede revolverul de la brâu şi în momentul următor, doi din băştinaşi se prăbuşiră la pământ, cu răcnete de moarte îndată după ce trase, George se simţi împins în lături. Animalele îşi văzuseră stăpânul iubit şi dădură buzna în luminiş. Sălbatecii, care mai ţineau armele ridicate, se pregătiră s-o ia la fugă. Cu iuţeala fulgerului dispărură în desiş, scoţând răcnete de groaza.

George dădu şi el buzna în luminiş, cu gând să-l elibereze pe misionar şi să afle de la el ce se întâmplase. În acelaşi timp dispărură în desiş tigrii şi panterele, iar când George ajunse lângă Gledstone, se şi auziră din pădure răcnete de moarte. Fiarele ajunseseră din urmă pe duşmanii stăpânului lor.

— Slavă Domnului! murmură misionarul, după ce George îi tăia legăturile. Ajutorul a venit în ultima clipă. Acum putem nădăjdui că vom salva pe tovarăşii d-tale şi pe fetele şi femeile răpite. Ah! Boro acesta e un diavol cu chip de om. A venit cu oamenii săi dinspre coasta de apus, croindu-şi drum prin desiş cu ajutorul unor foarfece mari, pe care le-a cumpărat tot de la negustorul care i-a vândut armele. Pe urmă au început s-arunce cu nişte oale de lut cari, spărgându-se, au răspândit un fum rău mirositor şi care ne-a ameţit repede. Tovarăşii d-tale, domnule George au mai apucat să tragă câteva gloanţe, dar au prăbuşit şi ei repede, rămânând în nesimţire. Eu însă am aspirat foarte puţin din fumul acesta, căci tocmai ieşisem din bungalow, cu gândul să merg în sat. Dar mi-a fost neputinţă să mă apăr, căci m-am simţit deodată înhăţat de doi oameni de-ai lui Boro şi târât din loc.

M-au legat de copacul acesta şi mi-a fost dat să aud cum târau cu ei fetele şi femeile.

La urmă veni Boro şi-mi striga batjocoritor că ultimii şase războinici ai lui mă vor ucide înainte de a părăsi insula. Dar d-ta ai venit tocmai la vreme şi cei şase care aveau ordinul să mă omoare, au pornit ei înşişi pe poteca întunecoasă a morţii.

— Păcat că n-a fost şi Boro printre ei! zise George. Dar lasă că ne-om răfui noi cu dânsul, de îndată ce va veni submarinul. Numai că nu ştiu unde întârzie atâta primul ofiţer. Haidem, domnule Gledstone,

trebuie să mergem repede pe coasta de sud. Nădăjduiesc că va veni în curând, ca să putem porni în urmărirea duşmanilor.

V.
PEDEAPSA.

CA ŞI CUM NU I S-AR FI ÎNTÂMPLAT NIMIC, misionarul o luă repede la picior dea lungul potecii înguste ce ducea la coasta de sud. George de-abia se putea tine după el. Îndărătul lor veneau credincioasele animale. Când ajunseră la coasta de sud, cei doi bărbaţi priviră cu încordare spre largul mării, care era luminat ca ziua. Submarinul nu se zărea. George bătu enervat din picior şi zise:

— Tocmai acum când suntem atât de grăbiţi, trebuie să se întâmple asta. Aş vrea să ştiu ce l-a împiedecat pe Rindow să fie exact la întâlnire? Nu cumva sălbatecii aceia or fi atacat şi submarinul cu oalele lor?

— Nu, domnule George – îl linişti misionarul – submarinul n-a fost atacat. Boro îmi spunea în batjocură că trecuse pe lângă insula lui şi că apoi s-a îndreptat spre răsărit. Fusese o iscoadă să-l urmărească spre a vedea dacă nu se întoarce şi s-a înapoiat spunând că apucase înainte şi că nici gând n-avea să se întoarcă.

— Atunci trebuie să se fi întâmplat ceva la maşini, îşi dădu cu părerea tânărul. Altminteri Rindow ar fi trebuit să fie aici. Domnule Gledstone, ai un kanu, cu care să ne putem lua după sălbatec?

— O, aveam multe kanu-uri, dar Boro mi-a spus în bătaie de joc că le va lua pe toate. N-are rost deci să străbatem înnodată insula până la debarcader.

— Atunci trebuie să aşteptăm aici, răspunse George, resemnat. La drept vorbind, numai noi nici n-am putea face măre ispravă şi chiar dacă s-ar trezi locuitorii satului din leşinul lor, tot n-ar fi în stare să pornească în urmărire, fără kanu-uri. Pe de altă parte, vor simţi încă multă vreme efectele gazelor, aşa încât nu vor fi în stare să lupte.

— Ai dreptate, încuviinţă misionarul. Nu ne rămâne deci decât s-aşteptăm submarinul. Eu am deplină încredere că totul se va sfârşi cu bine. Dragă domnule George. Opera îndeplinita de mine nu poate şi nu trebuie să fie distrusă cu atâta cruzime.

— De cât timp au nevoie kanu-urile lui Boro ca s-ajungă la insulă? Întrebă tânărul.

— Oamenii lui Boro sunt vâslaşi cu experienţă şi cred că în două ceasuri fac drumul acesta, răspunse Englezul.

— Atunci îi vom putea ajunge în drum, presupunând ca Rindow va veni mult peste un ceas, zise George. N-ar fi însă bine să procedăm aşa, căci dacă ne-ar observa fi vor ucide pe camarad. Va trebui să aşteptăm cu eliberarea după ce vor fi ajuns cu toţi acasă. Satul lui

Boro e departe de coastă?

— Nu. Satul principal e despărţit de mare printr-un brâu îngust de pădure. Dar Boro are încă un sat mai mic în interiorul insulei şi acolo se retrage cu oameni săi atunci când e atacat.

— A! Asta mă bucură, domnule Gledstone. Am un plan bun, cu ajutorul căruia îl voi putea elibera pe tovarăşi înainte ca duşmanii să le poată face vreun rău. Numai de-ar veni Rindow la vreme! Fireşte că vom elibera şi femeile care v-au fost răpite.

Cei doi bărbaţi aşteptară în tăcere vreo jumătate de ceas şi deodată auziră zgomote slabe îndărătul lor.

— Sunt oameni din tribul meu, care se vor fi trezit din leşin, zise Gledstone.

Într-adevăr, peste câteva clipe se iviră pe plajă căpetenia şi câţiva războinici. Se resimţeau încă de pe urma gazului, dar aerul proaspăt al mării îi făcea să~si revie repede.

Misionarul vorbi cu căpetenia, apoi zise Iui George:

— Oamenii ard de nerăbdare să ia parte la pedepsirea duşmanilor. Ce-ar fi să-i luăm şi pe ei, dacă se vor mai fi înzdrăvenit până atunci?

— Fireşte, se grăbi să răspundă George. Ei se vor pricepe mai bine decât tovarăşii mei sa se strecoare neobservaţi. Spune-i, te rog, căpeteniei că în primul rând trebuie să fie ocrotiţi prizonierii, când vom ajunge în sat. El şi cu câţiva oameni vor trebui să se furişeze cu băgare de seamă şi să se aţie prin apropierea prizonierilor spre a se aşeza ca un scut în faţa lor îndată ce va începe lupta. Eu voi încunoştinţa pe camarazii mei că oamenii d-tale nu poartă cercei la urechi.

— Asta va fi lesne de făcut, zise misionarul după ce vorbi câtva timp cu căpetenia. Fireşte că oamenii vor trebui să-şi puie, pentru început, cerceii pe care îi purtau odinioară, pentru a nu bate la ochi în satul lui Bora. Dar imediat ce vei da d-ta semnalul de atac, îi vor scoate repede podoabele.

— Bine, răspunse tânărul. Boro îşi va primi încă în noaptea asta pedeapsa cuvenită şi nu va mai avea prilejul să ia prizonieri europeni. Iar războinicilor lui le vom tăia pofta pentru totdeauna să răpească femei de pe insula d-tale, domnule Gledstone.

— Din nenorocire va trebui să se verse sânge! oftă misionarul. E groaznic, domnule George...

— Îmi pot da seamă lesne de sentimentele d-tale, domnule Gledstone – răspunse George cu seriozitate – dar nu vei avea linişte atâta vreme cât Boro va rămâne nepedepsit. A! În sfârşit, uite că vine submarinul.

Privirea ageră a tânărului descoperise periscopul, cu toată depărtarea la care se afla. Sări repede până pe marginea apei şi începu să facă semne agitate. Vasul îşi spori imediat viteza, apoi turnul se ivi

din apă.

În vremea asta sporise mult numărul băştinaşilor care se treziseră din leşin. George numără vreo patruzeci de inşi, ceea ce însemna o întărire bună pentru el şi camarazii săi.

După vreo cinci minute, „Dox”-ul acostă şi Rindow strigă:

— Ce s-a întâmplat, dragă George? Unde este căpitanul? Am avut un defect la maşini, de asemeni şi electromotoarele n-au funcţionat. Hagen a muncit ca un turbat până să repare totul.

— Într-o privinţă e bine că s-a întâmplat aşa, răspunse George, altminteri aţi fi şi voi, poate, prizonieri acum, ca tata şi ceilalţi tovarăşi. Trebuie să ne grăbim însă. Domnule Rindow! Băştinaşii de aici vor merge şi ei cu noi, căci vrem să atacăm satul tribului duşman. Îţi voi povesti totul pe drum.

După convorbirea cu Gledstone, căpetenia trimise înapoi în sat câţiva războinici care aduseră cerceii pe care îi purtaseră înainte vreme bărbaţii îşi puseră din nou podoabele şi ca nişte pisici se căţărară trupurile negricioase pe puntea submarinului.

George rugă pe primul ofiţer să cheme pe covertă pe toţi camarazii căci urmau să ia parte la luptă. Le istorisi ce se întâmplase, apoi îşi expuse planul său: în primul rând aveau sa se furişeze în sat oamenii tribului păgubit pentru ca să-i ocrotească la nevoie pe prizonieri.

Le mai atrase atenţia marinarilor că băştinaşii aliaţi îşi vor scoate cerceii din urechi imediat ce se va da semnalul de atac, adică o împuşcătură. Aşa dar, asupra lor nu trebuiau să tragă.

Marinarii conduseră apoi sub punte pe oaspeţii aceştia exotici, care făceau ochi mari, dar rămaseră totuşi liniştiţi. Gledstone striga câteva cuvinte animalelor sale, care se adunaseră pe ţărm şi spre nespusa uimire îi marinarilor, fiarele se întoarseră repede şi dispărură în desiş.

Submarinul se îndepărtă încetişor de ţărm, făcu un mic viraj, apoi porni cu viteză în jurul insulei.

Gledstone socotea depărtarea până la insula duşmană ca de vreo optsprezece kilometri, ceea ce însemna că „Dox”-ul va ajunge în ţintă peste douăzeci de minute, fără să fie nevoie de punerea în funcţiune a compresoarelor.

Până atunci oamenii lui Boro puteau să fi ajuns pe insula lor, căci erau plecaţi de vreo două ceasuri. Fireşte că de îndată ce se va ivi insula submarinul trebuia să meargă sub apă ultima bucată de drum şi să caute un loc cât mal singuratic unde să acosteze.

În turn se aflau numai George, Rindow şi misionarul. Jan Brike îşi încărcase tunul, urmând sa sloboade ghiuleaua cu gaze de îndată ce lupta va lua o întorsătură neprielnica pentru camarazii lui.

— Cred ca am luat toate măsurile necesare, domnule Rindow, se adresă George primului ofiţer. În primul rând m-am îngrijit de siguranţa tatei şi a celorlalţi camarazi şi nădăjduiesc că băştinaşii ne

vor fi de mare ajutor în privinţa aceasta.

— Poţi avea deplină încredere, răspunse misionarul. Am vorbit eu căpeteniei şi te asigur ca va merge până la jertfirea de sine. Apoi, atât a cât şi oamenii lui ştiu că numai cu ajutorul dv. vor putea fi eliberate fetele şi femeile răpite.

— Atunci sunt liniştit, zise George şi nădăjduiesc că vom izbândi fără nici o pierdere din partea noastră. Domnule Rindow, n-ar fi bine să mergem sub apă chiar de pe acum? Am presimţirea că Boro a pus iscoade în kanu-uri, care ne-ar putea zări înainte să vedem noi insula.

— Tot ce se poate, dragă George, răspunse primul ofiţer. Aşa vom face.

— Afară de asta nu cred să fie recomandabil sa mergem cu motoarele Diesel, adaogă George. Sălbatecii au auzul foarte ascuţit şi ecoul duce departe sunetele pe vreme frumoasă.

— Ai deplină dreptate, răspunse primul ofiţer. E o adevărată plăcere să meargă cineva cu d-ta la aventuri, dragă George. Deşi eşti atât de tânăr, chibzuieşti toate ca un om cu experienţă.

Tânărul ruga pe misionar să coboare pe scară din interiorul submarinului, apoi îl urma şi el, iar Rindow rămase să închidă capacul turnului. Pompele începură să împingă apa în tancurile de balast şi „Dox”-ul se afunda încetişor, Gledstone, pe care Rindow îl lăsă să privească prin periscop, dădu din cap şi George observă că-şi făcea cruce de uimire. Aceasta minune a tehnicei îi apărea, de sigur şi lui atât de extraordinară, precum le apăruse camarazilor prietenia sa cu fiarele primejdioase.

După vreun sfert de oră, primul ofiţer care privise cu încordare prin periscop, zise:

— Dragă George, ai avut dreptate. Tocmai trecut pe lângă trei kanu-uri, care stăteau la pândă. Insula se vede deocamdată numai ca o dungă subţire.

Făcând această descoperire, Rindow trase imediat periscopul înăuntru. Lăsă să treacă puţin timp, apoi îl înălţă din nou.

— Peste cinci minute vom putea acosta, adresă el lui George şi misionarului, care stăteau lângă el. Pentru moment e mare agitaţie pe plajă; cred că kanu-urile au ajuns cu puţin înaintea noastră.

— Cu atât mai surprinzător va fi rezultatul atacului nostru, răspunse George, mulţumit.

Boro şi oamenii săi vor crede că duhurile ne-au adus aici atât de repede.

— A! Uite-l şi pe căpitan cu cei trei camarazi! exclamă Rindow, agitat. Tocmai îi duc pe uscat. Braţele le sunt legate, dar picioarele le au libere.

George aruncă repede o privire prin periscop şi văzu cum tatăl său e împins spre desişul din faţa satului principal al lui Boro.

— Domnule Rindow, zise el apoi, după ce examinase cu atenţie coasta insulei. Vad la dreapta noastră un golfuleţ, în care cred că am putea intra. De acolo pare sa nu fie departe până la sat.

— Ai dreptate, dragă George, necuviinţă primul ofiţer, după ce privi şi el.

La o comanda a sa, submarinul îşi încetini viteza şi se apropie încet de tot de insula. Rindow, care observase coasta cu atenţie, spuse ca băştinaşii părăsiseră acum cu toţii plaja.

După câteva minute, „Dox"-ul se afla în golfuleţ, pompele dădură afară apa din tancuri şi aproape imediat se ridica la suprafaţă turnul.

Locul era cât se poate de bine ales şi putură sari de pe punte de-a dreptul pe plajă.

Când fură cu toţii împreună în faţa desişului, auziră strigăte de veselie din satul Lui Boro.

George şopti misionarului că acum e prilejul cel mai nimerit pentru oamenii şai şi se furişeze în sat.

Gledstone vorbi încetişor cu căpetenia şi imediat făpturile negricioase ale băştinaşilor dispărură în desiş.

George orândui acum ca marinarii care luau parte la atac şi forma un cerc. El, împreună cu Rindow şi misionarul alcătuiau aripa extremă, care ajungea la debarcaderul unde se aflau kanu-urile lui Boro alături de cele furate.

Tânărul mai aşteptă cinci minute, apoi păşi încetişor înainte.

Imediat se puse în mişcare şi lanţul camarazilor înaintând cât mai fără zgomot, George ajunsese la tufişul care-l mai desparte încă de sat, când se izbi de un băştinaş care alerga din toate puterile spre kanu-uri.

Omul era bine instruit, căci fără să trădeze vreo surpriză, scoase un strigăt de alarmă şi ridică mâna dreaptă în care ţinea un pumnal lucitor. Dar George i-o luă înainte şi un glonţ al revolverului său îi culcă la pământ.

În clipa următoare se iscă o larmă ca în iad. Din sat se auzeau răcnete de furie şi durere, din care George recunoscu că temerile sale fuseseră îndreptăţite. Fără ajutorul oamenilor misionarului, tovarăşii săi ar fi fost ucişi.

Peste câteva clipe, gloanţele marinarilor secerară şi ele rândurile războinicilor lui Boro. Jumătate din aceştia fură culcaţi la pământ, înainte de a se putea întoarce împotriva noului duşman.

Ceilalţi o luară la fugă, scoţând răcnete de spaimă. Putini ajunseră însă în desişul ocrotitor, căci deodată se năpustiră asupra fugarilor patru cete de băştinaşi, care până atunci stătuseră nemişcaţi la marginea desişului.

După câteva clipe, Farrow şi ceilalţi trei camarazi fură dezlegaţi de stâlpii de care îi legaseră sălbatecii. Căpitanul strânse mina fiului sau şi zise, cu lacrimi în ochi:

— Ştiam ea bine, dragul meu băiat. Că mă pot bizui pe tine, de aceea n-am fost îngrijorat o clipă de soarta noastră.

Apoi adăoga, privind numeroasele cadavre care zăceau întinse la pământ:

— Cred că pentru o bucată de vreme Boro va renunţa să pornească cu război împotriva vecinilor săi.

Mai mult de jumătate din războinicii lui Boro căzuseră. Izbânda era deplină, cu atât mai mult cu cât oamenii de pe insula misionarului aduseră din desiş şi capul lui Boro. Cu asta era înlăturată pentru moment orice primejdie pentru misionar şi oamenii săi, căci trebuia să dureze mult timp până ce – după lecţia căpătată acum – tribul învins să aibă curajul să pornească din nou în expediţii războinice. Toate armele găsite în sat fura luate. La început Gledstone era foarte trist din cauza vărsării de sânge, dar când sări pe plaja insulei sale şi animalele îi ieşiri în întâmpinare, el zise:

— Acum mă simt totuşi fericit, căci pot nădăjdui să-mi sfârşesc în pace aici ultimii ani pe care îi mai am de trăit.

După două zile, „Dox”-ul îşi urmă călătoria, în căutare de noi aventuri...

Aventurile submarinului Dox 044

Hans Warren

I.
AVENTURA LUI PONGO.

PE BORDUL „DOX"-ULUI domnea linişte desăvârşită. Cei patru tovarăşi care scăpaseră cu bine din aventura de pe insula vrăjită, stăteau de vorbă în turn, reamintindu-şi de clipele de groază prin care trecuseră.

Când se lăsă noaptea, toţi se retraseră în cabinele lor, numai George n-avea astâmpăr, căci doctorul Bertram îi făgăduise să-l povestească urmarea aventurilor sale alături de uriaşul Pongo.

Cu toate că savantul medic era obosit, cedă stăruinţelor tânărului şi începu: (Vezi volumul 42 – Aventurile submarinului „Dox").

— Opriţi! comandă sergentul.

Când cei doisprezece soldaţi ai legiunii străine olandezo-indiană rămaseră locului în luminiş, sergentul se întoarse spre noi.

— Domnule Farrow, ordinul colonelului este să v-aducem pe marginea marilor mlaştini. Şi precum vedeţi, am ajuns. Îngădui ca oamenii mei să-şi ridice aici tabăra?

— Cu dragă inimă, Vaasen, răspunse Marian, prietenos. Faceţi cum credeţi de cuviinţă. Colonelul Daendels te-a pus la dispoziţia mea, împreună cu oamenii d-tale, pentru timp de patru săptămâni. Mă bat cu gândul să pătrund mâine-poimâine în mlaştini şi să pun mâna pe un rinocer cuirasat. Atunci va trebui ca oamenii d-tale să vie cu noi ca să cureţe de nămol smârcurile. Dacă avem noroc ne vom putea înapoia la Telok Semawee încă înainte de a se împlini vremea.

Sergentul făcu o mutră cam plouata.

— Domnule Farrow – zise el – până acum am însoţit trei expediţii în lăuntrul ţării. Chiar şi în luminişul acesta am stat odată cu oamenii mei, aşteptând trei naturalişti englezi care vroiau să prindă şi dânşii un astfel de rinocer. Ce să lungesc vorba... domnii aceia nu s-au mai întors. Mlaştinile sunt primejdioase şi nu degeaba le numim noi „mlaştinile morţii”. Moartea pândeşte acolo sub toate înfăţişările. Fie sub formă de friguri de baltă, animale veninoase, sau băştinaşi de care se spune c-ar mai trăi aici în triburi sălbatice. Te sfătuiesc să te laşi păgubaş, domnule Farrow. Mi-ar părea nespus de rău dacă va trebui s-aştept zadarnic reîntoarcerea d-voastră.

— În privinţa asta, poţi fi liniştit, draga Vaasen, răspunse Marian. Cunosc foarte bine primejdiile care ne pândesc, căci am fost şi prin mlaştinile africane, care sunt, poate şi mai periculoase. Apoi, îl avem pe Pongo, care ne va fi de un ajutor preţios.

Sergentul îndreptă o privire temătoare spre Negru, care se îndeletnicea tocmai cu ridicarea cortului nostru. Chiar lui – european oarecum cultivat – făptura uriaşului, cu chipul lui grozav de gorilă, îi

dădea fiori, deşi aflase şi dânsul cât de credincios şi vrednic de încredere se arătase Pongo în lupta împotriva bandei de criminali chinezi.

Şi, totuşi, uriaşul, îmbrăcat cu costumul lui kaki. Făcea acum o impresie mult mai bună decât pe timpul când îşi ducea zilele în pădure, cu trupul aproape gol. Numai armele şi le păstrase, suliţa aceea lungă şi pumnalul lui ascuţit. La arme de foc nu prea ţinea şi nici n-ar fi avut nevoie de ele, căci îşi făcea destul de bine treaba cu ale lui.

De asemeni, rămăsese posac ca şi mai înainte şi numai stăruinţele noastre şi o oarecare dragoste ce părea să simtă pentru noi îl hotărâră să se alăture legionarilor. Se ţinea însă mereu deoparte şi nici un soldat n-ar fi cutezat să-l adreseze vreun cuvânt.

Vaasen dădu din cap şi zise:

— Da, domnule Farrow, negrul acesta vă este un ajutor preţios. Nu prea am auzit eu multe despre el, dar din puţinul ce am aflat, sunt în măsură să-mi fac o idee exactă de persoana lui. Cred că te-ar interesa mult să-l afli biografia, ca să zic aşa.

— Da. Aştept chiar cu nerăbdare să i-o aflu. Obârşia trebuie să-l fie de prin ţinutul Congo-ului, judecând după numele său, cred însă că va fi fost şi prin Arabia şi oraşele de pe coastă, căci numeşte tigrul „Sabaa”, denumirea arabă pentru leu şi vorbeşte dialectul englezesc „pidgin”. Probabil ca soarta l-a zvârlit în Sumatra. Bietul om trebuie să fi îndurat multe în viaţă.

— Zău, e păcat că la un trup atât de frumos, de uriaş, să aibă chipul acesta fioros. Cum se explică lucrul acesta?

— Părerea mea e că mamă-sa a fost atacată sau speriată de o gorilă, în vremea când îl purta în pântece. S-au văzut adesea cazuri dintr-acestea. Cred că această explicaţie e cea mai apropiată de adevăr.

— Probabil că ai dreptate, domnule Farrow. Nici nu poate fi altfel. Acum iartă-mă te rog că te părăsesc, căci trebuie să dau oamenilor mei dispoziţiuni pentru ridicarea corturilor.

Sergentul salută politicos şi se îndepărtă.

Noi merserăm spre cortul nostru cu care Pongo tocmai era gala. Uriaşul se îndeletnicea acum să aprindă forul, căci trecuse de mult timpul de masă şi noi nu îmbucasem nimic.

În vreme ce deschideam câteva cutii cu conserve, îl priveam dus pe gânduri. Marian se apropia de mine şi-mi zise:

— Robert, ştii că avem însărcinarea să prindem doi tigri pentru grădina zoologica din Londra. N-ar fi mai bine să începem cu asta, înainte de a merge la mlaştini? Sunt încredinţat că se află mulţi tigri pe aici.

— Am putea încerca, încuviinţai eu. Dacă avem noroc şi izbutim să săpăm încă astăzi o groapă, vom putea avea mâine o pereche.

— Chiar atât de repede nu cred să meargă – râse Marian – dar, în definitiv, or putea şi legionarii să scoată animalele din groapă, dacă se vor prinde, bine-nţeles, în timpul lipsei noastre. Sergentul Vaasen se va pricepe el să facă atâta lucru.

Pongo, care ascultase cu atenţiune la ceea ce vorbeam, interveni:

— Massers vor să prindă Sabaa? Pongo va merge adulmecă. Massers face astăzi încă groapă şi mâine vor avea Sabaa.

Propunerea uriaşului ne convenea de minune. În timpul pe care vom fi nevoiţi să-l petrecem la mlaştini, tigrii vor putea rămâne în cuştile de transport ca să se obişnuiască cu oamenii. Legionarii – bărbaţi unul şi unul – vor şti cum să procedeze.

— Când vrei să te duci, Pongo? întrebă Marian.

— După ce mâncat. Pongo crede Sabaa este aproape.

— Asta ar fi minunat, dragă Pongo. N-am putea merge şi noi, sau vrei să-l adulmeci singur pe tigri?

— Pongo singur merge, Massers face zgomot. Pongo întoarce repede, apoi face groapă.

Mâncă în grabă, îşi luă armele şi părăsi luminişul. Băgai de seamă că nu luă direcţia de a dreptul spre mlaştini, ci apucă ceva mai spre nord. Sergentul Vaasen căută să afle ce avea de gând uriaşul şi la răspunsul nostru dădu din cap mirat. Nu-i venea să creadă ca un singur om să pătrundă în sălbăticia de acolo, ca să caute bârlogul unei perechi de tigri.

Noi eram însă atât de încredinţaţi de însuşirile lui Pongo, încât puserăm să se întocmească imediat cuştile uşoare dar trainice, în care trebuiau să rămâie fiarele până vor fi transportate. Apoi fură aleşi pentru săparea gropilor şase oameni, cari, după spusele sergentului, mai luaseră parte şi la alte expediţii asemănătoare.

Montarea cuştilor dură ca la vreo două ceasuri şi atunci, se întoarse şi Pongo. Chipul său – aşa oribil cum era – strălucea de bucurie.

— Massers vine repede, ne zise el. Pongo găsit Sabaa, el şi ea.

Era aproape de necrezut că Negrul izbândise atât de repede. Dar ne puteam bizui pe deplin pe uriaş, aşa că, împreună cu cei şase legionari, pornirăm îndată după el. Fiecare soldat luă cu el o sapă şi o foaie de cort, ca să poată duce deoparte pământul săpat.

O bucată bună de drum furăm siliţi să ne strecurăm cu greutate prin desişul sălbatec, apoi ajunserăm pe o potecă bine bătătorită, dar de pe care nu ne-am fi putut abate cu un pas, atât erau de încâlcite tufele de amândouă părţile. Pe o astfel de potecă nu e greu de mers, în schimb te pândesc primejdii foarte mari, căci la vreo întâlnire neaşteptată cu o sălbăticiune n-ai unde să te pitulezi.

Răsuflai uşurat când ajunserăm în sfârşit într-un mic luminiş. Pongo se opri acolo.

— Massers stai liniştiţi, şopti el, Sabaa este aproape. Askaris sapă

groapă aici. Apoi pleacă repede de tot Pongo caută acum Sabaa. Nu ne lăsă timp să-l mai întrebăm ceva, căci pieri numaidecât printre tufe.

Legionarii – pe care Pongo îi numea „Askaris", de pe vremea când se afla în Africa – începură să sape groapa. Eu privii cu atenţiune luminişul şi mă adresai lui Marian:

— N-ar fi mai bine să punem să se sape doua gropi? Una aici la capătul potecii pe care am străbătut-o, iar cealaltă colo, lângă tufele îndărătul cărora a dispărut Pongo.

Înainte ca Marian să poată răspunde, Negrul se ivi iar din frunziş şi veni repede spre noi.

— Massers aşteaptă aici când groapa gata. Askaris să plece. Massers rămâne colo în copac. (Ne arătă un tamarin uriaş). Massers aşteaptă până vine noaptea, Pongo aduce atunci Sabaas.

Se făcu din nou nevăzut, lăsându-ne înmărmuriţi.

Ce vroia să zică cu asta, că va aduce el tigrii? Vroia oare să-l îndrepte pe urmele sale. Asemănându-i în groapă? Dar asta era o întreprindere cum nici nu se putea mai îndrăzneaţă şi primejdioasă. Pongo o fi ştiind el însă ce poate şi ce nu poate.

Marian reveni acum la propunerea mea:

— Ai dreptate, Robert, vom pune să se sape două gropi. Te rog, supraveghează tu săparea asteia de aici, eu voi face acelaşi lucru dincolo.

Legionarii făceau treaba cum se cuvine. Pământul săpat îl transportau în foile de cort sub tufe şi deşi pierdeau cu asta vreme, lucrau în schimb atât de încordat, încât cu două ceasuri înainte de apusul soarelui gropile erau gata. Vreau să zic că pământul fusese scos afară, iar acum urma să le acoperiş cu crengi, ceea ce trebuie făcut cu mare dibăcie pentru ca tigrii sa nu intre la bănuială. Mai destoinic dintre toţi părea sa fie un legionar care mai fusese parte la multe expediţiuni. Eram şi noi destul de pricepuţi în astfel de treburi, aşa că, înainte de a se înnopta, totul eră gata.

Legionarii se îndepărtară în grabă căci ţineau să facă o bucată bună pe lumină. Aveau ei făclii, nu-i vorbă, dar un marş de noapte nu era plăcut prin pădurea seculara.

Ramaserăm singuri în luminiş şi ne admiram opera. Puteam fi pe deplin mulţumiţi căci nici ochiul celei mai bănuitoare fiare n-ar fi putut observa capcana.

Plini de încredere, ne căţărarăm pe una din crengile de jos ale tamarinului şi ne instalarăm pe cit se putea mai bine.

Nu era pentru întâia oară ci petrecurăm o noapte în pădure. Pe faţă ne pusese văluri groase, iar în mâini mănuşi la fel, ca pavăză împotriva înţepăturilor de ţânţari care în ţinutul acesta mlăştinos aduceau malaria (frigurile de baltă).

Noaptea se lăsă brusc şi imediat începu concertul asurzitor al

milioanelor de vietăţi mărunte ale codrilor. Acoperământul de frunziş, de deasupra noastră se însufleţi. Ici guiţa vreo şopârlă în copac, colo orăcăia o broasca uriaşa. Licurici enormi şi cykade dădeau târcoale în jurul nostru fi erau înhăţaţi cu iuţeala fulgerului de vreun liliac sau altă zburătoare. Iar în adâncul pădurii seculare răsuna adesea răgetul unei fiare pornită după pradă...

Stăteam liniştiţi, cuprinşi de farmecul minunatei nopţi tropicale în inima codrului secular. Într-un târziu se ivi şi luna pe cer, învăluind într-o lumină palidă rariştea din faţa noastră. Zăream lămurit acum cele două locuri unde se aflau gropile săpate de legionari. Încordaţi peste măsură aşteptam clipă cu clipă ivirea lui Pongo, urmat poate de perechea de tigri care vor cădea apoi în cursele pregătite.

Deodată mă gândii că făcusem o mare greşeală.

— Marian – şoptii eu cât putui mai încet la urechea prietenului meu – ar fi trebuit să însemnăm gropile ca Pongo să le recunoască. Admiţând că va fi urmărit de perechea de tigri şi va căuta şi se refugieze în luminiş, lesne s-ar putea să cadă în capcană.

— Drace! Ştii ca ai dreptate! exclamă Marian, cu ciudă. Trebuie să îndreptăm repede greşeala. Voi coborî din copac şi voi înfige câte o crenguţă în fala fiecărei gropi. Semnul acosta va ară...

Marian îşi rupse vorba şi ascultă cu încordare în direcţia pe unde dispăruse Pongo. Acum auzii şi eu, departe de tot, sunete misterioase, pe care nu mi le puteam lămuri.

— Ce să fie asta, Mariane? întrebai.

Prietenul meu făcu un gest enervat cu mina i întinse mai mult capul, ca să poată auzi mai bine.

Sunetele misterioase se apropiau. Deodată Marian tresări, întoarse spre mine chipu-i ce strălucea acum ciudat şi şopti:

— Robert, poate avem noroc să vedem o privelişte rară de tot. Dacă nu mă înşel, vine de colo din pădure o haită de adjagi, câinii sălbateci ai insulelor Sunda. Probabil că fugăresc vreun vânat şi dacă vin încoace, să ştii că vom vedea ceva ce n-a văzut încă nici un om până la noi. Din câte ştiu eu cel puţin, nici un naturalist sau vânător nu a văzut până acum pe adjagi la vânătoare. Da, aşa, chiar băştinaşii n-au avut parte de asta, nici altminteri am fi citit pe undeva.

Acum eram şi eu bucuros. Adjagii sunt atât de greu de prins – cu atât mai mult de observat le lucru – încât cu drept cuvânt însemna s-avem mare noroc dacă haita ar fi venit în luminiş.

Socotind după larma sălbatecă ce se apropia tot mai mult, trebuia să fie o haita de cel puţin douăzeci de câini.

Deodată, însa, ne aduserăm aminte de capcanele noastre. Dacă patrupedele porniseră după un mundjak – cerbul insulelor Sunda – se putea lesne întâmpla ca animalul şi câţiva gonaci sa cada în groapă. Atunci ne-am fi putut lua rămas bun de la tigri, cel puţin pentru

astăzi. Dar poate că vreo câteva exemplare din câinii aceştia sălbateci, sperioşi de felul lor, erau mai interesante şi mai de preţ.

Iată pentru ce ascultăm cu tot mai multă bucurie apropierea haitei. Putea să fie la cel mult cincizeci de metri în fata noastră, aşa că vânatul urmărit trebuia să se ivească din clipa în clipă în luminiş, unde va da buzna în groapă, iar după el câţiva din câinii sălbateci.

De-abia îmi sfârşii gândul, că se şi întâmplă minunea. Numai că vânatul, care gonea cu o repeziciune uimitoare spre luminiş, era... – Pongo.

Aşa dar pe dânsul îl adulmecase haita, urmărindu-l setoasă de sânge. În fuga lui turbată nu mai avusese vreme să se caţere pe vreun copac. În schimb ne ştia pe noi aici în luminiş şi mai ştia că prin câteva gloanţe vom pune pe goană primejdioşii urmăritori.

— Pongo, aici! Strigai eu repede.

În clipa asta uitasem cu desăvârşire de capcană noastră.

Pongo se opri exact la mijlocul capacului subţire de crengi şi în clipa următoare dispăru în golul de sub picioarele lui.

— Dumnezeule! exclamă Marian, îngrozit. Trebuie neapărat să împuşcăm câinii din faţă. Căci dacă unii din ei vor cădea de asemeni în groapă, bietul Pongo e pierdut...

Spunând acestea trase piedica puştii sale şi duse arme la ochi. Eu făcui la fel şi amândoi aşteptam haita, care se afla încă la cel mult douăzeci de metri depărtare. Dacă primele gloanţe nu vor da greş, cu siguranţă ca restul haitei o va lua la fugă îndărăt.

Dar adjagii nu veneau. E lucru cunoscut că până şi cel mai bine înarmaţi locuitori al junglei se feresc de aceşti câini sălbatec, căci întocmai ca şi kolsun-ul – câinele sălbatec din ţinuturile de miazănoapte ale Indiei – se pricepe şi adjag-ul să sfâşie, prin muşcături repezi, partea inferioară a trupului victimei sale, în timpul goanei.

Şi acela care sărise acum din desiş şi dispăru în groapă, era şi el un locuitor bine înarmat al junglei.

Totul se petrecuse atât de repede, încât nici nu avurăm vreme să descărcăm un glonţ, iar pe de altă parte groaza ne paralizase într-atâta încât ne ieşise din minte să ne folosim de arme.

Căci Pongo avea acum un tovarăş grozav de rău în groapa lungă de patru metri, adâncă tot de atâta şi lată de doi... Acest tovarăş era un uriaş tigru regal.

„El, al cărui nume nu se rosteşte" – Cum spun, cu teamă, locuitorii insulelor Sunda acestei fiare grozave – fugise şi dânsul dinaintea haitei de adjagi şi-l ameninţa cum pe Pongo cu o moarte cumplită în groapa îngustă săpată de noi.

II.

— **ROBERT, TRAGE REPEDE ÎN CÂINI!** strigă Marian, agitat. Trebuie să-l ajutam imediat pe Pongo... Numai de n-ar fi prea târziu.

Dusei puşca la ochi, căci acum se iviră cei dintâi câini – ce semănau cu lupii – pe marginea luminişului. Erau mai prevăzători şi mai bănuitori decât Pongo şi tigrul, căci se opriră brusc din fugă şi adulmecară întâi aerul.

Era momentul potrivit pentru noi şi imediat slobozirăm patru gloanţe, care nu-şi greşiră ţinta. Câinii din fată se rostogoliră scheunând, iar ceilalţi – precum ne şi aşteptaserăm – o zbughiră de fugă îndărăt şi se făcură nevăzuţi în desiş.

Imediat ne coborârăm din copaci şi străbăturăm luminişul în fugă, îndreptându-ne spre groapă. În mijlocul acoperitoarei de ramuri se făcuse numai o gaură mică. Aşa că nu puturăm vedea nici pe Pongo, nici tigrul. Auzeam însă mârâitul întărâtat al fiarei.

Marian se lăsă în genunchi pe marginea grapei şi ridică puşca.

— Robert, tigrul pare să stea la stânga, în colţ, şopti el. Trebuie să ridici cât mai multe crengi din locul acesta, ca să-l pot vedea. Stai... s-aprind lampa întâi. Aşa... voi trage cu mâna dreaptă, în vreme ce-l voi orbi cu lumina. Haide, repede!

Mă lăsai şi eu în genunchi lângă el, vârâi braţele sub crengi şi le ridicai în sus. Din nenorocire nu puteam privi în groapă, dar îl auzii pe Marian exclamând:

— Foarte bine, îi trimit lumina drept în ochi.

Şi în clipa următoare două gloanţe detunară în noapte.

Răcnetul grozav al fiarei era cea mai bună dovadă că amândouă gloanţele nimeriseră în plin. Apoi îl auzii pe Marian mormăind o înjurătură şi adăugă:

— Tigrul a vrut sa se năpustească cu ultima putere asupra lui Pongo, care l-a găurit cu suliţa sa şi l-a împins îndărăt. Uite... fiara se întinde acum... Pongo îi scoate suliţa din trup... Şi acum – Dumnezeule! – A înhăţat corpul greu... Atenţie, îi aruncă în sus!

Marian se dădu înapoi şi eu îi urmai pilda; acoperământul de crengi zbură în aer si, învăluit într-un nor de praf şi frunze, jumătatea trupului fiarei rămase atârnată pe marginea capcanei.

— Massers pleacă de aici! Se auzi glasul înăbuşit al uriaşului de pe fundul gropii.

Puserăm repede mâna să tragem cadavrul la o parte. Pongo înălţă apoi suliţa – pe care eu i-o luai în primire – se saltă în sus, se apucă cu mâinile de marginea groapei, apoi îşi făcu vânt din închisoarea unde petrecuse câteva clipe de groază. Privi dispreţuitor spre tigru, se înclină în fata prietenului meu şi zise:

— Massers bun împuşcat Sabaa, salvat Pongo. Mulţumesc mult.

— Pentru puţin, dragă Pongo, râse Marian, căci din vina noastră ai căzut în groapă. Trebuia să punem vreun semn. Cred însă că ai fi scăpat şi singur de tigru.

— Tigru... tigru... rosti uriaşul cu greu cuvântul neobişnuit. Este alt tigru... femeia de tigru este încă aproape, poate vine.

Asta era o veste importantă. Dacă se mai afla pe aici o pereche de tigri – sau femela aceluia pe care îi ucisesem – mai puteam avea noroc.

— Trebuie să aranjăm la loc gropile, zise Marian.

— Pongo face asta, răspunse uriaşul. Massers duc repede tigrul de aici. După copac colo.

Ne pregăteam să urmăm sfatul lui Pongo, când răsună în spatele nostru un sunet care ne făcu să ne întoarcem cu iuţeala fulgerului. Era mârâitul întărâtat al unui tigru.

La celălalt capăt al luminişului stătea un uriaş tigru regal, un exemplar neobişnuit de mare. Ne măsură câteva clipe, se pregăti apoi de săritură şi în clipa următoare făcu un salt spre noi, peste groapa care rămăsese neatinsă. La a doua săritură trebuia neapărat să ne ajungă şi noi nu mai aveam timp să ne luăm puştile, pe care le pusesem lângă tigrul mort. Fiara îşi şi făcuse vânt a doua oară...

În clipa aceea furăm împinşi cu putere în lături.

Pongo, care se lăsase în genunchi îndărătul nostru pe marginea groapei, nu-şi pierdea sângele rece nici în astfel de situaţiuni. Printr-o mişcare repede a braţelor sale uriaşe ne apărase. Cam brutal, drept, dar cu atât mai sigur – de ghearele fiarei şi el însuşi se arunca apoi cu o săritură de-a-ndărătelea, peste groapă. Căzu pe spate de partea cealaltă, dar înainte de a se putea ridica, tigrul „ateriză” pe acoperişul de crengi al groapei şi eu un răget de furie se prăbuşi în capcană adâncă. În clipa următoare, Pongo era iar în picioare şi ne zâmbi ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Tigru animal mare, dar prost, îşi dădu el cu părerea. Pongo mult mai şiret. Massers vine repede încoace, soseşte femeie de la tigru.

Asta auzeam şi noi acum, căci la răgetul înăbuşit al tigrului care se zbătea acum în groapă, răspunse de la mică depărtare tigroaica, cu pufnituri furioase. Şi înainte de a ne putea întoarce ca să alergăm lângă Pongo, ea îşi şi făcuse loc printre crengi, se repezi în luminiş şi... se prăbuşi imediat în groapa întâia, care rămăsese neatinsă.

De bucurie Pongo începu să dănţuiască.

— Oh, Massers, fie foarte bine! izbucni el, în englezeasca stricată pe care o vorbea. Tigru şi nevasta de la el prinşi. Massers merge acum cu Pongo în tabără, trimite aici Askari. Mâine căutăm Monuhu.

„Monuhu” se numea rinocer pe limba lui, o dovadă că fusese şi în Africa de Sud, căci Cafrii din Colonia Capului dăduseră numele acesta

rinocerului de mlaştină.

— Bine, dragă Pongo, zise Marian. Dar mai întâi aş vrea să jupuim tigrul şi cei patru câini. Ţiu neapărat să am blănurile lor.

— Massers jupoaie câini, Pongo tigrul! hotărî uriaşul şi se puse îndată pe lucru.

El fu mai repede gata cu treaba lui grea, decât noi cu a noastră, care părea o jucărie.

Luă pe braţ apoi blana fiarei şi porni înainte spre tabără, în vreme ce noi îi urmam cu pieile câinilor.

Drumul acesta în puterea nopţii prin pădure nu prea era plăcut, ajunserăm însă cu bine în tabără, puţin înainte de răsăritul soarelui. Strigătul sentinelei îi alarmă pe cei ce dormeau şi în curând furăm înconjuraţi de legionari, care priveau uimiţi la blana tigrului şi rămaseră cu gura căscată când Marian le povesti pe scurt prin ce trecuserăm.

Sergentului de-abia îi venea să creadă că şi prinsesem o pereche de tigri, dar se declară imediat dispus să pornească la drum cu oamenii săi, pentru a scoate din gropi fiarele cu ajutorul unor plase puternice şi a le văii apoi în cuştile de transport. Marian le spuse însă că simţeam nevoia să ne odihnim mai întâi câteva ceasuri, ca să luăm parte apoi personal la munca aceasta grea.

În vreme ce se prepara ceaiul, sergentul făcu deodată o mutră serioasă şi zise încurcat:

— Domnule Farrow, te-aş sfătui cu toată sinceritatea să nu te duci la mlaştini. Trimisul tribului care locuieşte acolo a fost pe la noi şi ne-a oprit cu desăvârşire să-l încălcăm ţinutul.

Marian făcu şi el o mutră mirată, apoi pufni în râs şi zise:

— Cum asta, dragă Vaasen. D-ta ca reprezentant al statului olandez îl laşi pe individul acesta să-şi vadă de drum, în loc să-l arestezi? Dacă nu mă înşel, toate ţinuturile de aici sunt sub stăpânire Olandeză?

— Pe hârtie, da, răspunse Vaasen. Ne războim însă mereu cu triburile băştinaşe.

— Şi de mult aş fi fost pe lumea cealaltă împreună cu cei câţiva oameni ai mei, dacă aş fi luat o atitudine duşmănoasă faţă de solul aceia. Cel puţin astfel susţine Hasting. Care pricepe mai bine decât noi toţi diferitele dialecte ce se vorbesc pe aici şi care a stat de vorbă cu trimisul tribului.

Zicând acestea arătă cu capul spre un legionar care stătea răzleţit de camarazii săi şi-şi prepara ceaiul, dus pe gânduri.

Legionarul acesta ne atrăsese atenţia mai de mult. Era în vârstă de vreo treizeci şi cinci de ani, avea chip foarte simpatic şi inteligent şi se purta în aşa fel încât recunoşteai într-unsul îndată pe omul cultivat. Se ţinea oarecum retras de camarazii săi, îţi făcea conştiincios serviciul, dar nu-l văzusem încă râzând sau glumind. Părea să aibă ceva pe

suflet. După nume aş fi zis că e belgian, sau mai degrabă flamand.

— I-ascută, dragă Vaasen – zise Marian – Hasting ăsta m-a interesat mai de mult, adică pe tot timpul drumului încoace. Din păcate n-am prea avut timp să vorbesc despre el. Ştii poate ce l-a adus în legiunea străină?

— Nu, asta nu ştiu, răspunse sergentul. Dar ai dreptate, e un om foarte interesant. Trebuie să recunosc că e mult mai cult ca noi şi pare să fie foarte bine crescut. Chiar în chestiunile militare e atât de priceput încât mai c-aş crede c-a fost ofiţer.

— Aceeaşi impresie o am şi eu, încuviinţă Marian. Poate că am prilejul să intru în vorba cu el şi să-l îndemn să-mi istorisească viaţa lui. Deocamdată însă trebuie să vorbesc cu dânsul asupra solului acela. Vrei să-l chemi încoace?

„Belgianul" înalt şi subţirel, sări îndată în sus când îi chemă Vaasen şi se apropiară de focul nostru. Luă poziţie militărească. Dar Marian se ridici imediat în picioare şi-i întinse mâna, pe care celălalt o strânse după oarecare şovăială.

— Te-am rugat să vii aici, domnule Hasting – începu Marian – pentru ca să capăt de la d-ta unele lămuriri asupra trimisului care ne-a oprit să mergem în ţinutul mlaştinilor, în numele tribului său. Crezi d-ta că trebuie să luăm în serios această oprelişte?

— Aţi face bine să nu vă duceţi, domnule Farrow, răspunse Hasting. Era solul unui trib Bata, care s-a aşezat nu de mult în ţinutul mlaştinilor. Bănuiesc că tribul acesta a avut neînţelegeri cu guvernul olandez sau cu vecinii săi de aceea a fugit în ţinutul acela impracticabil. Acum opresc pur şi simplu intrarea în aşa zisul lor regat şi conform unul obicei străvechi, consideră afară din lege pe acela care nu ţine seamă de această oprelişte.

— Neplăcut lucru... Atunci ne putem aştepta să fim împuşcaţi pe la spate?

— Ba şi mai rău, domnule Farrow. Nu ştiu dacă mai există acum obiceiul – dar înainte vreme prizonierii de război – şi aşa veţi fi consideraţi dv. dacă vă vor prinde – erau tăiaţi de vii.

— Frumoasă perspectivă! făcu Marian. Cu alte cuvinte trebuie să fim prevăzători, ca să nu cădem în mâinile lor. Nu-mi vine să cred ca tribul să fie prea numeros şi noi ne putem doar apăra cu armele noastre împotriva unui număr destul de mare de oameni.

— Nu vă gândiţi însă că Bataşii sunt în avantaj fată de dv., căci vă vor observa fără să ştiţi, din primul moment când veţi păşi pe pământul lor. Şi cât de lesne e să fiţi surprinşi în somn şi atacaţi înainte ca să puteţi pune mâna pe arme.

— Hm   tot ce se poate, mormăi prietenul meu. Cred însă că Pongo al nostru îi întrece în toate privinţele pe Bataşii aceia.

— Fără îndoială, domnule Farrow, dar cu toate astea primejdia

rămâne foarte mare pentru dv. căci. Nici nu le pricepeţi limba şi nu puteţi începe tratative pentru o eventuală răscumpărare, dacă veţi cădea în mâinile lor.

— Care va să zică există şi răscumpărare. Ei vezi, atunci chestia nu e chiar aşa de primejdioasă. Şi cu malaieza mea m-oi înţelege eu cu dânşii. În cel mai rău caz mă voi folosi de vorbirea prin semne.

— Nu cred, domnule Farrow. Limba bataşilor e foarte ciudată, deşi e înrudită cu limbile celorlalte popoare ale arhipelagului indian. Şi e neapărată nevoie să vorbiţi cu convingere, dacă vreţi să scăpaţi de condamnare la moarte. Mi-aţi îngădui să vă fac o propunere: luaţi-mă şi pe mine în regiunea mlaştinilor. Îi cunosc pe solul bataşilor, care a rămas foarte mirat că stăpânesc atât de bine limba lui şi cred că v-aş putea fi de mare folos dacă vom fi luaţi prizonieri, căci e lucru sigur că asta e soarta care ne aşteaptă.

— Frumoasă perspectivă! repetă Marian, râzând. Ei bine, dacă sergentul n-are nimic împotrivă, aş fi fericit să ne însoţeşti.

— Eu nu mă opun, zise Vaasen. Ba ceva mai mult: mă bucur chiar că Hasting vrea să va însoţească în expediţia asta primejdioasă. Colonelul mi-a dat însărcinarea să vă acord tot sprijinul meu şi să vă apăr pe cât e cu putinţă de primejdii.

— Atunci e în regulă. Acum să dormim vreo două ceasuri, apoi vom porni să aducem tigrii. Nădăjduiesc să fim îndărăt cam pe la amiază.

Când ne retraserăm în cortul nostru, văzurăm că Pongo se şi culcase lângă foc. De abia acum simţeam oboseala de pe urma celor întâmplate şi ne întinserăm repede în paturile noastre de campanie. Nu trecu mult şi adormirăm.

La un ceas după răsăritul soarelui furăm treziţi din somn. Pornirăm voioşi la drum prin pădure şi peste două ceasuri ajunserăm în luminiş. Cele două fiare se zvârcoleau încă în gropile lor şi nu fu lucru uşor să le legăm în plase şi să le tragem în sus. Câte patru legionari duceau poverile grele, atârnate pe o prăjină lungă şi trainică de bambus. Când ajunserăm în tabără, tigrii fură vârâţi în cuştile pregătite, unde aveau tot timpul să se obişnuiască cu oamenii.

După cum socotise bine Marian, treaba era sfârşită tocmai la prânz. Un legionar vânase un vremea asta un mundjak şi carnea proaspătă ne prii mai bine decât conservele cu care ne hrănisem în ultimul timp. După masă sergentul ne întrebă:

— Domnilor, presupunând că veţi înlătura toate primejdiile şi veţi prinde într-adevăr, rinocerul acela, cum aveţi de gând să-l transportaţi încoace? Căci nu pot pătrunde prea adânc cu oamenii mei în ţinutul mlăştinos, deoarece risc să viu îndărăt numai cu o treime din ei. Legionarii nu-s destul de întăriţi împotriva aerului stricat de acolo, care te îmbolnăveşte de friguri.

— Am eu planul meu, râse Marian, deşi dacă ţi-l voi spune, îţi vei închipui, desigur, că nu îs în toate minţile. La transport vor trebui să ne ajute bataşii... aceiaşi care ne-au oprit să le călcăm pământul ţării lor. Sunt sigur că-i voi putea convinge.

Sergentul pufni în râs.

— De necrezut, domnule Farrow! îţi place să glumeşti, după cum văd.

— Lasă că o să vorbim noi pe urmă, zise Marian.

Apoi se adresă „Belgianului”, care stătea acum mereu pe lângă noi:

— Domnule Hasting, unde începe, de fapt, terenul oprit?

— Cam la vreo doi kilometri spre sud de aici. Într-un luminiş de acolo cică ar fi un copac mare; ăsta ar fi semnul hotarului Sunt încredinţat însă că suntem spionaţi chiar de pe acum, iar vestea plecării noastre la drum va fi cunoscută cu mult înainte. Nu m-ar mira deloc dacă s-ar aţine o iscoadă de-a bataşilor îndărătul vreunei tufe de pe aici.

Pongo, care stătuse ceva mai la o parte de foc şi ascultase atent convorbirea, se ridică acum încetişor şi păşi spre cortul nostru. Îi văzui înconjurând cortul şi făcându-se nevăzut în pădurea dindărătul lui. Uitai repede de el şi atenţia îmi fu atrasă din nou de discuţia dintre Marian şi legionar.

— Crezi într-adevăr că bataşii lucrează cu atâta viclenie şi prevedere? întrebă prietenul meu.

— Fireşte. M-am îndeletnicit de aproape cu studiul referitor la acest trib şi m-am convins că este foarte inteligent şi are o organizaţie de viaţa cât se poate de ordonată. Cu deosebire simţul războinic e foarte pronunţat la ei şi în cursul deceniilor au căpătat experienţa trebuincioasă.

— Drept să-ţi spun, acum mai c-aş vrea să fim luaţi prizonieri de ei, căci ţin mult să-i cunosc.

— Dorinţa asta se poate împlini mai repede decât bănuieşti, răspunse Hasting. Şi cred că ne va costa foarte scump când vom vroi să ne salvăm viaţa. Deoarece nu vor putea cere de la noi obiecte de preţ – cum ar fi vite, etc. – ne vor da să îndeplinim sarcini care vor fi de folos tribului, dar care pe noi ne va aduce în mare primejdie. Când aveţi de gând să porniţi la drum?

— Mâine în zorii zilei. Până Ia prânz vom fi înaintat o bucată bună în ţinutul mlăştinos ca să ne căutăm un loc pentru popasul de noapte. După amiază vom umbla să căutăm urme de rinoceri şi a doua zi vom porni mai departe. În felul acesta nu ne obosim prea mult şi pe de altă parte cercetăm temeinic ţinutul, am de gând să merg astfel, vreo opt zile, pentru ca apoi să ne întoarcem făcând un ocol mare spre sud.

— Planul este foarte bun şi făgăduitor de izbândă – numai că frigurile de baltă şi accidentele ar putea schimba totul. Sper to...

Îşi rupse vorba şi sări în sus, odată cu noi, căci îndărătul nostru se auzise un foşnet în tufiş, urmat de un strigăt înăbuşit, iar printre ramuri îşi făcu loc, ca un pahiderm uriaş... Pongo, târând după el un trup neînsufleţit.

— Om stat în tufiş, râse el. Pongo văzut ochi de la el. Pongo târât, apucat şi aduc aici...

Zvârli trupul lângă foc şi se ghemui la locul său, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Privirăm cu mirare la captura uriaşului.

Era un tânăr băştinaş, cu trăsăturile ce aduceau a caucazian. Fără exagerare, putea fi numit frumos. Făptura lui era înaltă şi mlădioasă. Legionarul Hasting scoase deodată o exclamaţie de bucurie.

— A făcut o pradă bună Pongo al dv. – zise el. Cu siguranţă că e fiu de căpetenie. Căci pentru demnitatea de căpetenie e prea tânăr.

— După ce cunoşti asta?

— Poartă un sarong, spre deosebire de locuitorii obişnuiţi, care poartă pantaloni scurţi şi largi, numiţi seroar. Şi şalul lui e împodobit cu mărgean din cel mai de preţ. După semnele astea se recunoaşte demnitatea unei căpetenii. Pongo ne-a făcut un mare serviciu, căci suntem în drepturile noastre să-l condamnăm la moarte pe bataş, deoarece a fost prins ca iscoadă, cu arma în mână. Avem un ostatec de preţ. A! Uite-l c-a început să mişte.

III.
ÎN MLAŞTINI.

PRIZONIERUL DESCHISE ÎNCETIŞOR OCHI lui mari şi negri. În clipa următoare se şi ridicase în picioare şi privi în jurul său. Deoarece văzu că o fugă e imposibilă, depuse la pământ armele ce le avea asupra-i, adică suliţa, pumnalul şi un revolver modern, încrucişă apoi braţele pe piept şi rămase liniştit.

Hasting începu să vorbească cu el. „Belgianul” avusese dreptate: câteva cuvinte se asemănau cu Malaieza, dar în general limba era atât de diferită, încât rămânea neînţeleasă pentru noi. Convorbirea deveni foarte însufleţită şi la urmă Hasting se întoarse spre noi şi ne zise:

— E într-adevăr fiul căpeteniei. Urma să-şi câştige laurii cu prilejul spionajului acesta. Desigur că nu bănuia că avem cu noi un camarad ca Pongo. E gata să plătească un preţ mare de răscumpărare, dar eu i-am spus că cu toată opreliştea, vom pătrunde în ţinutul mlăştinos şi ne vom folosi de el ca de un ostatec în cazul că vom cădea în mâinile tribului. El e încredinţat că vom fi eliberaţi şi atunci, în schimbul lui şi ca semn al prizonieratului său vrea să ne dea pumnalul. Cred, domnule Farrow, că greutăţile cele mai de seamă le-am înlăturat.

— Asta e o veste foarte bună şi trebuie să recunoaştem şi de data asta cât îi datorăm lui Pongo.

Zicând acestea, Marian se apropia de negru şi-i întinse mâna. Uriaşul sări în sus şi pe chipul său de gorilă se întipări o expresie de sfială şi încurcătură.

— Da – urmă Marian – acum am câştigat partida, căci partea cea mai grea am învins-o. Cu frigurile de baltă şi celelalte primejdii ale mlaştinilor vom isprăvi noi lesne. Rămâne, deci, cum am hotărât: mâine în zorii zilei pornim la drum. Acum să ne facem bagajele!

Toată după amiaza furăm ocupaţi cu pregătirile. Nu trebuia să ne încărcăm prea mult şi nici să nu uităm nimic ce ne-ar fi fost de trebuinţă în cursul expediţiei: rufărie, medicamente, sape uşoare, securi, cuţite de tăiat mărăcini, pături de lână şi foi de cort. Apoi muniţii din belşug pentru armele noastre. Ne umplurăm gentile şi după ce mai luarăm la îndemână conserve, vase de gătit şi spirt solidificat, aveam fiecare ce ne trebuia.

Prizonierul nostru fu dat în grija sergentului, care făgădui să nu-l scape din ochi.

Într-acestea se făcuse vremea de cină şi la lumina focului de tabără, mai puserăm la punct încă odată toate amănuntele, dădurăm sfaturi sergentului şi frânţi de oboseală, ne culcarăm.

A doua zi eram la ceai încă înainte de răsăritul soarelui. Când se lumină de ziuă, băgasem de seamă cu mâhnire că „mirosea” a ploaie şi cu toate sfaturile binevoitoare ale lui Vaasen de a amâna plecarea cu o zi, ne puserăm în spinare desagii şi după ce ne luarăm un călduros rămas-bun de la bravul sergent pornirăm pe poteca ce ducea spre ţinutul mlăştinos.

Pongo mergea în frunte şi ne croia drum printre mărăcini cu cuţitul său ascuţit. Era de admirat cu câtă măiestrie lucra omul acesta fără să obosească. Mulţumită puterii lui neasemuite, făcurăm drumul cu bine şi după o jumătate de ceas numai ajunserăm în luminişul unde se afla copacul uriaş de care ni se vorbise. Aici era aşa dar hotarul ţinutului în care nu se putea intra.

Un simţământ ciudat mă cuprinse totuşi când depăşirăm fără şovăială trunchiul puternic, iar în închipuirea mea înfrigurată mi se părea că zăresc chiar un chip negricios, care se ivise pentru câteva clipe deasupra unei tufe joase, privind ţintă spre noi. Când scosei însă un strigăt înăbuşit şi arătai cu măna spre tufa cu pricina, năluca dispăruse şi eu începui să mă frec la ochi.

— Ce s-a întâmplat, Robert? mă întrebă Marian.

— Am început să văd stafii ziua-n amiaza mare, răspunsei, râzând încurcat. Mi se păruse că văd colo, deasupra tufei, un cap.

— Şi ai văzut bine, interveni Hasting, căci ne şi aflăm ca proscrişi – adică ieşiţi de sub scutul legilor – pe pământ duşman. Şi după cum nu le-a fost greu să trimită o iscoadă în tabăra noastră, tot aşa vor fi pus ei şi aici pe vreunul care să stea la pândă. Vestea sosirii noastre va fi

în curând cunoscută. A! Uite că începe şi ploaia!

Într-adevăr, ploua. Dar nu aşa cum eram obişnuiţi în patrie, ci cu o furie de parcă s-ar fi rupt zăgazurile cerului şi valurile de apă ne loveau ca nişte bice. Nu ne puteam vedea unul pe altul şi sub răpăitul asurzitor al cascadelor cereşti nu ne-am fi putut auzi propriul nostru glas.

Stăteam acum pe marginea luminişului. Ca prin ceaţă îl vedeam pe Pongo alunecând încoace şi-ncolo, căutând un drum mai prielnic. Ridică apoi braţul şi reteză câteva crengi. În clipa următoare se făcuse nevăzut – Marian şi Hasting îl urmară imediat, iar eu rămăsei Ia urmă. Îmi întipării în minte locul pe unde dispăruse „Belgianul" şi după câţiva paşi mă trezii în faţa unei deschizături înguste, care ducea în pădure. „Mirosul" extraordinar al lui Pongo descoperise chiar în aceste împrejurări grele o potecă sălbatecă, fără care ne-ar fi fost cu neputinţă să pătrundem în desiş.

Iuţii paşii şi curând îl ajunsei pe Hasting. Ceva mai încolo îl văzui nelămurit pe Marian, iar înaintea lui pe Pongo, care păşea voiniceşte pe o potecă relativ bună.

Aproape două ceasuri merserăm pe poteca întortocheată, când brusc ploaia păru că se înteţeşte, oricât ar părea de necrezut lucrul acesta. Curând aflai însă şi cauza. Ieşiserăm din pădure şi ne aflam acum ia mijlocul beţelor de bambuşi de înălţimea unui om deasupra cărora numai pe alocuri se ridica un copac uriaş singuratic, care cu numeroasele plante din juru-i, alcătuia o pădurice în sine. Dacă ar fi fost să ne căutăm adăpost pentru noapte, cel mai nimerit lucru era să ne refugiam pe acoperişul acesta de frunze. Deocamdată însă se părea că Marian şi Pongo nu se gândeau la asta, căci mergeam mereu, sub ploaia care ne biciuia ca alicele.

Se mai scurse un ceas şi deodată avui impresia că pământul devine moale sub picioarele noastre. Să fi pătruns oare în terenul mlăştinos? Sau masele de apă ce cădeau cu nemiluita muiaseră terenul bătătorit ca piatra de pe urma animalelor?

Tot atât de brusc precum se pornise, ploaia încetă şi soarele îşi trimise razele arzătoare asupra noastră. Această trecere bruscă avu un efect aproape dureros, căci urechile ni se obişnuiseră cu zgomotul ca de trompetă, iar ochii cu amurgul cenuşiu. Pongo şi Marian se opriseră Şi după vreme îndelungată puturăm schimba o vorbă între noi.

— Ne apropiam de terenul mlăştinos. Zise prietenul meu – căci pământul nu s–a muiat numai din cauza ploii ci e el însuşi aşa. După muşchiul îmbelşugat de pe aici, puteţi vedea că el îşi suge umezeala din pământ.

— Atâta vreme cât poteca duce mai departe nu ne putem afunda, căci animalele mari sunt mai grele decât noi şi ele sunt acelea care au făcut drumul. Din prevedere, însă, vom înghiţi acum câteva tablete de

chinină şi ne vom pune valurile apărătoare de ţânţari. A, uite c-au şi început să roiască!

Luarăm repede aceste măsuri de prevedere, pe care nici Pongo nu le refuză, căci primejdioasele purtătoare de friguri ieşeau acum în roiuri dese de sub frunze, unde-şi căutaseră adăpost de ploaie. Pe mâini ne traserăm mănuşi subţiri dar trainice, de piele.

— Vom urma poteca asta cam până pe la prânz, propuse Marian, apoi ne vom căuta un loc prielnic, sub vreun copac secular, unde să putem rămâne până mâine. De altfel, nu e exclus ca bataşii să ne fi pierdut urma din cauza ploii. Ce părere ai d-ta, domnule Hasting?

— Eu cred că ei cunosc bine poteca asta şi ştiu că ne-am folosit de ea. În timpul ploii n-au întreprins nimic împotriva noastră, dar sunt încredinţat că în curând ne vor sări în spate.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine. E neplăcut să te simţi veşnic ameninţat de această primejdie. Să mergem înainte, însă, căci soarele începe să dogorească.

Pornirăm iarăşi la drum, învăluiţi de nori deşi de ţânţari setoşi de sânge, care căutau vreo găurică în vălurile noastre, spre a ne da boala aceea grozavă. Sub razele puternice ale soarelui, hainele noastre începură să aburească si era caraghios să-l vezi pe cei dinainte cum erau învăluiţi în nori albicioşi. Dar şi pământul începuse să se zvânteze şi mirosul pricinuit de ne apăsa plămânii. Mlaştinile ne trimiteau primii soli ameninţători.

Căldura devenea de nesuferit şi aburul mai apăsător. Sub vălul des îmi curgea sudoarea pe faţă, arzându-mi ochii. Eram nevoit să-mi adun toate puterile ca să ţin pas cu cei dinaintea mea, care desigur că sufereau şi ei la fel cu mine, dar îşi vedeau totuşi, nepăsători, de drum.

În sfârşit, făcurăm un nou popas. Ajunseserăm într-un loc unde se încrucişau mai multe poteci, pornind în diferite direcţiuni. Aci avu loc o mică consfătuire.

— Sunt de părere – zise Marian – să căutăm pe aproape un loc unde să ne ridicăm tabăra şi mâine să pornim de aici mai departe. Uite, poteca asta, de pildă, pare să fie umblată, poate că ne duce pe urma vânatului căutat.

Zicând acestea arătă cu mâna spre o potecuţă care pătrundea în desişul de bambuşi.

— Ce-ar fi să rămânem sub copacul acela uriaş de colo, la stânga? propusei eu. E la depărtare de cel mult cincizeci de metri şi ne putem croi repede un drum până la el.

Dar şi Pongo îşi alesese copacul acesta cu loc de adăpost. Cu cuţitul în mână se puse pe treabă şi la repezeală croi un drum prin desiş.

Deodată uriaşul scoase o exclamaţie de mirare. Înaintase vreo şase metri printre tufele înalte de un metru, când bambusul dispăru brusc

şi până la copacul ales de noi se întindea un luminiş, acoperit până la înălţime de vreo jumătate de metru cu muşchi şi plante agăţătoare. Pongo călcă peste ele şi noi merserăm pe urmele paşilor săi. Astfel ajunserăm îndată la copac, un rasamal uriaş.

Acesta era acoperit peste tot cu orhidee şi alte plante. De la prima vedere putui descoperi vreo zece până la douăsprezece soiuri. În jurul trunchiului crescuse mărăciniş, pe care însă Pongo îl îndepărtă în grabă, cu cuţitul său. Acum aveam un adăpost minunat, umbros şi numai numeroşii ţânţari îl făceau cam neplăcut. Eram toţi flămânzi ca nişte lupi, dar nu puteam îndepărta vălurile de pe faţă. Nici foc nu puteam face ca să alungăm insectele, căci i-am fi pus imediat pe Bataşi pe urmele noastre. Tot Pongo ne salvă însă şi din această situaţie.

Cu privirea aţintită spre pământ el înconjură copacul, se opri brusc şi smulse nişte buruieni. Plin de bucurie se întoarse înapoi şi dădu fiecăruia din noi câteva din frunzele acelea groase.

— Massers freacă! Zise el, dându-şi peste cap vălul apărător de ţânţari şi începând să se frece de zor pe faţă şi pe ceafă cu buruiana adusă.

Făcu aceiaşi lucru şi la mâini iar noi îl urmarăm pilda. Frunzele aveau un miros pătrunzător de cuişoare. Aşteptarăm nerăbdători efectul şi nu peste mult timp văzurăm cu bucurie ţânţarii din jurul nostru împrăştiindu-se.

Pongo aprinse acum un foc şi-l potrivi în aşa fel încât fumul să se piardă în coroana de frunziş a copacului. Curând văzurăm însă că această metodă îşi avea şi părţile ei rele. Deodată se stârni o mare agitaţie deasupra noastră, un trup vânjos, cafeniu, lunecă întocmai ca o săgeată dea lungul trunchiului, se furişă cu iuţeala fulgerului printre noi, apoi dispăru în mărăcinişul luminişului. Era un piton, unul din acei şerpi uriaşi, pe care fumul nostru îl turburase din tihna sa şi-l gonise din cuibul pe care şi-l făcuse în frunzişul copacului.

După ce ne trecu spaima, ne încălzirăm conservele şi mâncarăm cu poftă. Luasem şi câteva sticle cu apă minerală, care trebuiau să ne ajungă până vom fi găsit vreun izvor pe undeva.

— Aşa – făcu Marian după ce se sătură. Acum să ne odihnim niţel şi desearǎ vom sta de vorbă asupra celor ce vom face mâine. Mai întâi însă, sa tragem la sorţi cum să stăm de strajă, atât ziua cât şi în timpul nopţii:

Sorţii căzură pe Hasting pentru prima veghe, apoi urmam eu, Marian şi la urmă Pongo. Ne întinserăm foile de cort şi păturile pe muşchiul moale de la rădăcina copacului şi după puţin timp adormirăm.

După un ceas Hasting ma trezi şi-mi comunică cum că nu se întâmplase nimic deosebit. Îmi petrecui ceasul plimbându-mă în jurul rasamal-ului şi observând cu atenţiune tufişul de pe marginea rariştei.

Dar nici eu nu descoperii nimic deosebit. Cu puţin înainte însă de a-mi termina schimbul, mi se păru că aud un pârâit de creangă în locul pe unde trecusem brâul de bambuşi.

Rămăsei nemişcat şi timp de câteva minute ascultai cu încordare, dar fără nici un rezultat. La vremea potrivită îl trezii pe Marian şi-i comunicai cele de cuviinţă.

— Păcat! făcu el. Or fi fost bataşii. Credeam că cel puţin noaptea ăsta voi putea dormi ca om liber. Nu face însă nimic; cu cât mai de vreme ni se va lămuri situaţia, cu atât mai bine.

— Atunci, nu ştiu ce te-a împiedicat să-l strigi pe spionul ăla pe care l-am văzut eu la hotarul ţinutului, şi să-l ceri să ne conducă în satul tribului.

— Las că ajungem noi şi aşa destul de repede, căută el să mă mângâie. Dormi liniştit până or veni dumnealor!

Proorocirea asta, nu prea era un leac bun pentru somn, dar oboseala tot învinse în cele din urmă.

Fui trezit cam brutal.

— Haide, sculaţi! strigă Marian. Au sosit?

Sărirăm cu toţii în picioare, dar de la prima privire ne dădurăm seama că orice împotrivire ar fi fost de prisos. Lipite una de alta stăteau în jurul luminişului făpturi înalte şi subţiri, cu pantalonaşi largi şi un şal pe umeri. Unii ţineau suliţi ridicate, alţii ne ameninţau cu pistoale şi restul aveau arma la umăr.

— S-au furişat atât de nesimţit încât n-am observat nimic; căută să se scuze Marian. Deodată i-am văzut ivindu-se dintre tufe.

— Voi începe eu tratativele, zise Hasting repede.

Puse la pământ puşca şi pistoalele, ridică mâinile şi păşi spre un bărbat mai în vârstă, singurul dintre toţi care purta sarong şi al cărui şal era împodobit din belşug cu mărgean. Convorbirea ţinu cam mult şi căpetenia gesticula cu însufleţire. Atunci Hasting scoase deodată la iveală pumnalul prizonierului nostru.

La vederea lui, căpetenia se dădu un pas îndărăt, se reculese însă repede şi chemă la el pe unul din războinicii săi. Urmă o consfătuire însufleţită, al cărei rezultat fu comunicat apoi lui Hasting.

Legionarul dădu din cap, se întoarse şi veni spre noi.

— E neplăcut dar nu se poate schimba nimic, domnilor, zise el. Căpetenia, un aşa-zis „ompum” – adică şeful unui sat – ar fi fost dispus să ne elibereze imediat, în schimbul fiului său, dar după obiceiurile bataşilor, „ompum”-ul nu poate hotărî singur în chestiuni importante. De obicei se face o adunare a poporului, la care fiecare bărbat îşi poate da părerea. Trebuie deci să ne considerăm prizonieri; vom fi duşi în sat şi vom aştepta acolo rezultatul consfătuirii. Am putut obţine cel puţin ca să nu fim legaţi, ba chiar să ne păstrăm şi armele.

— Asta e de ajuns, zise Marian.

În grabă ne strânserăm bagajele, încărcându-le în spinare. Băgai de seamă cu mulţumire că bataşii îşi părăsiseră atitudinea ameninţătoare şi priveau cu interes la noi, ţinând armele aplecate.

— Chiar aşa de râu nu par să stea lucrurile, îi şoptii lui Marian. Drept să-ţi spun, îmi închipuiam întâlnirea asta mult mai neplăcută.

— Puţintică răbdare! mormăi prietenul meu. Să nu zici hop până n-ai sărit şanţul.

Eram acum gata de drum şi păşirăm spre învingătorii noştri.

IV.
PRIZONIERI.

CĂPETENIA ÎMPREUNA CU CÂŢIVA RĂZBOINICI, o luară înainte, fără să ne arunce o privire, ceilalţi bataşi se alăturară de ei şi astfel pornirăm la drum, până ajunserăm în locul unde se încrucişau potecile. Căpetenia apucă pe cărarea ce ducea spre sud, adică direct la mlaştini.

După vreun ceas se ivi în faţa noastră un gard de mărăcini, în faţa căruia se afla un şanţ, iar îndărăt un alt gard, însă de scânduri. Bataşii îşi apăraseră bine satul.

Acesta era format din două rânduri de case, ridicate pe stâlpi înalţi de vreun metru şi jumătate. Furăm conduşi printre femeile uimite, care purtau numai un şorţuleţ scurt dinainte şi ne oprirăm pe locul liber unde se înălţa o casă mai mare.

Asta e casa comunităţii şi poartă numele de „Sopo", şopti Hasting. Acolo se discută chestiunile mai de seamă.

Mă bucur că şi chestia noastră e una „mai de seamă”, răspunse Marian, glumeţ, cum era din fire. Numai de nu s-ar sfătui prea mult.

Nu era de loc plăcut să stai sub soarele dogoritor de pe locul acela descoperit şi urmarăm cu entuziasm pilda lui Pongo care-şi goli sacul, punându-şi-l pe cap. De altfel Pongo părea să fi insuflat oarecare spaimă bataşilor, din cauza înfăţişării sale şi toţi se fereau să se apropie de dânsul, aruncându-i din când în când priviri speriate.

În sfârşit, după vreo două ceasuri, căpetenia ieşi din casă, urmat de toţi războinicii şi păşi încet şi semeţ spre noi. Îi făcurăm cinstea să ne ridicăm ca să ascultăm în picioare sentinţa, pe care ne-o tălmăci Hasting:

Poporul a hotărât ca numai unul din noi să fie eliberat în schimbul fiului căpeteniei. Putem trage la sorţi cine să fie fericitul. Ceilalţi trei sunt condamnaţi la moarte pentru că, cu toate că am fost preveni de sol, am cutezat să le încălcăm „ţara”. Dar ei se pot răscumpăra şi anume: alungând sau ucigând un diavol care ameninţă de mult timp satul şi a omorât până acum câţiva oameni. Asta este hotărârea, domnilor şi vă puteţi sfătui asupra ei.

— În schimbul fiului căpeteniei vei fi eliberat d-ta fireşte – hotărî Marian îndată – căci d-ta ai venit cu noi numai să ne serveşti. Iar noi trei o vom scoate la capăt cu „diavolul” acela. Presupun că e vreo fiară vicleană, un soi de „man eater”, cum numesc englezii pe tigrii mâncători de oameni.

— Nu, domnule Farrow, trebuie să fie o făptură omenească, fiindcă au fost găsiţi oameni ucişi cu pumnalul. De altfel, ţin să vă spun de la început că nu primesc să fiu eliberat în schimbul fiului căpeteniei. Rămân cu dv. ca să vă ajut să daţi de urma acelui monstru.

Hotărârea lui părea nestrămutată, aşa că orice stăruinţa din partea noastră ar fi fost zadarnică. Marian îşi dădu seama de asta şi zise prietenos:

— Îţi mulţumesc, domnule Hasting. Spune-i, te rog, căpeteniei, să trimită oameni să-l ia pe fiul său. Îi voi da o scrisoare către sergent. Ne vom răscumpăra libertatea prin uciderea „diavolului”. Poate că vom avea şi sprijinul tribului pentru asta.

Legionarul vorbi câtva timp cu căpetenia satului. Urmă o scurtă consfătuire, apoi ni se comunică hotărârea.

— Eliberarea fără condiţiuni a fiului căpeteniei a făcut o impresie foarte bună, tălmăci „Belgianul”. S-a hotărât acum ca să nu fim omorâţi chiar dacă nu vom izbuti să răpunem „diavolul”. Numai că va trebui să rămânem aici ca prizonieri, adică sclavi. Pe câtă vreme dacă ducem la bun sfârşit sarcina, vom fi liberi. Şi bataşii sunt gata să ne sprijine din toate puterile.

— Minunat! Interesează-te, te rog, exact unde s-au întâmplat misterioasele crime, sau cum vrei să le zici.

Când Hasting puse acum câteva întrebări căpeteniei, toţi se înghesuiau să-l răspundă, până ce „ompum”-ul impuse linişte şi începu el să povestească. „Belgianul” ascultă cu atenţiune, apoi ne tălmăci:

— Omorurile s-au făptuit atât ziua cât şi noaptea. În timpul nopţii au căzut mai ales paznicii, care, fireşte, au ieşit afară din sat. Bataşii îşi explică faptul acesta ciudat prin aceea că oamenii au fost vrăjiţi. Misterioasele crime au început acum vreo trei luni şi până în momentul de fată au căzut cincisprezece victime. Dintr-acestea, nouă au dispărut fără urmă, iar şase au fost găsiţi.

— Hm... făcu Marian, prefăcându-se dus pe gânduri. Ne putem mişca liberi şi să ne păstrăm armele?

— Putem merge unde vrem, păstrându-ne şi armele, însă vom fi păziţi cu străşnicie. La cea mal mică încercare de fugă, vom fi ucişi cu ajutorul săgeţilor otrăvite, dacă vom fi prinşi. Şi drept să vă spun, nu cred că am putea fugi de indivizii ăştia.

— Nici n-am de gând s-o fac. „Diavolul” mă interesează cât nici nu-ţi închipui.

— Şi mai mult încă mă ispiteşte ajutorul de mai târziu al bataşilor.

— Casa de lângă „Sopo" ne-a fost dată ca locuinţă. Dacă vrei, ne putem retrage acolo.

— Da, căci trebuie să ne despachetăm lucruşoarele. În primul rând însă, o vom curăţa, căci cred că s-au strâns pe acolo tot soiul de gângănii, dacă o fi stând de mult goală.

— Casa este goală de vreo şase zile. A locuit în ea ultima victimă a „diavolului”. Lângă noi, în casa cea mică, locuieşte tot un prizonier, care a fost rănit de o săgeată otrăvită, cu prilejul unei încercări de fugă. Cică să ne ducem să-l vedem, ca să ne dăm seamă de efectul acestor arme. Când otrava nu ucide, are în schimb urmări grozave.

— Care va să zică vrea să ne previe. Bine, spune-i că nici nu ne gândim la fugă. Şi acum, să ne instalăm.

Casa era dreptunghiulară, având vreo patru metri lăţime pe şase lungime. Interiorul era împărţit în mai multe încăperi, prin pereţi din scoarţă de bambus, înalţi de vreun metru şi jumătate. Împotriva aşteptărilor noastre, domnea aci oarecare curăţenie, aşa că n-avurăm mult de lucru cu deretecatul.

În vreme ce Pongo ne pregătea culcuşurile, Marian scrise o scrisoare către sergentul Vaasen, prin care-l ruga să-l elibereze pe prizonier şi-i vestea în acelaşi timp că ne aflăm în siguranţă.

Când ieşirăm din colibă – Pongo rămăsese înăuntru – „ompum”-ul se grăbi să ne iasă în întâmpinare şi luă în primire scrisoarea, făcând o plecăciune. Apoi începu să vorbească lui Hasting şi arătă cu mâna îndărătul nostru.

Ne întoarserăm şi văzurăm o făptură îngrozitoare coborând scara căsuţei vecină cu a noastră. Era un bărbat înalt, înfiorător de vârstă nehotărâtă, căci faţa îi era brăzdată de cute adânci şi părul lung era argintiu. Ochii îi ţinea pe jumătate închişi şi părea că nici nu se sinchiseşte de noi, ci cobora anevoie scara dreaptă de bambus. De abia acum băgarăm de seamă că picioarele îi erau paralizate.

Când individul ajunse la capătul scării, se prăbuşi la pământ şi începu să se târască în mâini, căci picioarele îi erau complet paralizate.

— Acesta-i Mango, prizonierul de război, care o săgeată otrăvită l-a adus în starea asta, ne lămuri Hasting. Săgeata l-a atins în călcâi şi otrava i-a luat puterea şi memoria în acelaşi timp. Şi-a pierdut minţile, deci şi de aceea îl şi lasă în viaţă bataşii, căci aproape toate popoarele primitive consideră pe nebuni ca tabu, adică intangibili. Aşa dar, Mango acesta să ne slujească de pildă, dacă ne-ar da cumva în gând să fugim.

— Auzi drăcie! făcu Marian, necăjit. Noroc că nu ne arde nouă de fugă, altminteri priveliştea asta chiar că ne-ar tăia pofta pentru întotdeauna.

Privirăm după schilod până se făcu nevăzut în spatele colibelor.

Apoi pornirăm încetişor prin satul întins şi-i observarăm pe locuitori. De muncit, munceau numai femeile, pe când războinicii fumau mai toţi din pipe lungi de alamă sau păzeau copiii. Aşa era obiceiul pe la ei.

Bataşii se uitau la noi curioşi, dar şi cu o anumită teamă. Noi eram doar aceia care îl vom alunga pe „diavol” şi cei mai mulţi ne şi vedeau ca noi victime ale acestei fiinţe misterioase. Privirăm şi la gardul înalt de scânduri şi găsirăm că nu putea fi sărit. Astfel că „diavolul” nu-şi putea ademeni victimele decât prin cele două porţi care stăteau faţă-n faţă.

— Poate ar fi în măsură domnul Hasting să afle dacă nu cumva s-au format în sat câteva tabere? propusei eu. Poate că urmăresc să-l răstoarne pe ompum şi partidul potrivnic omoară în chip misterios pe partizanii căpeteniei?

— Astfel de maşinaţiuni politice nu există aici, răspunse legionarul. Când poporul, sau numai o parte a acestuia, vrea să aibă un nou ompum, atunci se convoacă o adunare şi se procedează la vot. Dar, aşa ceva nu prea se-ntâmplă.

— Păcat! făcui eu. Îmi şi făceam iluzii c-am găsit dezlegarea enigmei. Atunci va trebui să vegheam în timpul nopţii. Ştie ompum-ul c-avem de gând să colindăm pe aici la noapte?

— În consfătuire s-a hotărât chiar să facem asta. Paznicii se simt astfel în mai mare siguranţă. Pe de altă parte am găsit o boiangioaică bună – femeile bataşe sunt pricepute în meseria asta, căci pe câmpurile lor cultiva şi plante colorante – şi va trebui să ne vopsim în negru hainele noastre de rezervă. Altminteri va fi greu să punem mâna pe fantoma ucigaşă.

— Ai dreptate, domnule Hasting şi eu m-am gândit Ia asta. S-o facem imediat, ca sa fie gata până deseară.

Ne înapoiarăm în locuinţa noastră şi scoaserăm costumele de rezervă. Pongo zise că el ar avea nevoie să-şi vopsească hainele, deoarece avea de gând să se îmbrace în vechiul lui sort, adică numai cu şortul pe dinainte. Mie îmi atrase atenţia faptul că în cursul discuţiei noastre, prietenul nostru negru arunca adesea priviri bănuitoare în juru-i, ca şi cum ar bănui sau s-ar teme de o primejdie necunoscută. Deodată îl auzirăm şoptind:

— Massers, nu bine aici – Pongo aude... îşi rupse vorba şi alergă spre uşă. Coborî repede scara şi se întoarse imediat, clătinând capul şi râzând cu necaz.

— Pongo prost mare, zise el. Crezut primejdie, dar numai om fără picioare. Târăşte sub colibă.

Mersei spre uşă şi-l văzui pe nenorocitul Mango care tocmai se căţăra cu greu pe scara colibei sale. Bietul prizonier îşi scurtase drumul, târându-se pe sub coliba noastră şi asta l-a făcut pe Pongo să

bănuiască vreo primejdie. Negrul spuse acum:

— Pongo face mâncare. Noapte vine îndată. Coborî scara spre a aţâţa un focşor pe locul din faţa casei. Luarăm hainele şi le duserăm la boiangioaică; aceasta făgădui lui Hasting ca treaba va fi gata până se va întuneca. Când ne înapoiarăm la colibă sosi şi fiul căpeteniei cu solul care-l adusese. Ne mulţumi călduros şi nu mai putu de bucurie când Marian îi dădu îndărăt pumnalul. După ce se duse să-l salute pe tatăl său, veni încă odată la noi şi ne spuse că luase în sarcina sa a doua veghe, care începea cam pe la miezul nopţii. Această veghe era cea mai primejdioasă, căci numai sentinelele ei fuseseră ucise. Prin asta fiul căpeteniei vroia să-şi răscumpere ruşinea de a fi fost prizonier.

După cina îmbelşugată – bataşii tăiaseră un purcel pentru noi – Hasting se duse de luă costumele vopsite şi ne urcarăm în locuinţa noastră, ca să ne schimbăm.

— Propun să părăsim coliba de-abia după miezul nopţii, ne sfătui Marian. N-are nici un rost să ieşim la plimbare de pe acum.

Furăm de aceeaşi părere, numai Pongo zise că el va pleca chiar îndată. Noi n-aveam ce pierde, ba dimpotrivă, căci Negrul avea desigur metodele sale proprii cu ajutorul cărora putea ajunge mai repede la ţintă.

După ce plecă el, noi ne întinserăm în culcuşurile noastre ca să fumăm în linişte.

Fără voie, aţipirăm toţi trei. Furăm treziţi în chip cam neplăcut, căci zărirăm deodată coliba cuprinsă de flăcări. Desigur că vreunul din noi adormise cu pipa aprinsă de Ia care luase foc podeaua de bambus.

La repezeală zvârlirăm pe uşă armele şi bagajele în mijlocul bataşilor care se îngrămădeau din toate părţile. Apoi sărirăm jos. Fără să ne folosim de scară.

Era şi timpul, căci de-abia ajunserăm jos că se şi prăbuşi casa. În vreme ce locuitorii erau ocupaţi cu operaţiile de stingere, ca să împiedice întinderea focului, noi ne strânserăm bagajele.

— Care din noi şi-o fi scuturat pipa aprinsă? întrebai eu acum.

— Nimeni, răspunse Marian, convins. Dacă le-ai fi uitat mai bine înainte de a se fi prăbuşit coliba, ai fi văzut că stâlpii pe care stătea, ardeau de jos în sus. Focul a fost pus, deci şi eu sunt încredinţat că asta e opera „diavolului”, care vroia să se scape de noi.

— Drace! exclamai eu, surprins. La asta nu m-aş fi aşteptat. Atunci să ştii că tot un locuitor al satului este. Dar cum vom da noi de el?

— Desigur că va mai pune la cale câteva atentate împotriva noastră şi de Aceea ar fi nimerit să ieşim din raza focului, căci îi oferim o ţintă prea bună.

Păşirăm repede în umbra unui copac din apropiere şi... auzirăm deasupra noastră, dintre ramuri, un glas:

— Massers rămâne în întuneric. Foc nu bun. Om rău dă târcoale. Pongo văzut la el.

— Cum? L-ai văzut pe incendiator?

— Pongo văzut la el, când fugit. Acum îndărătul nostru, Pongo prinde la el, când întoarce.

Focul fu stins de Bataşi, dar luna lumina ca ziua.

— Foarte bun! Auzirăm din nou glasul uriaşului din copac. Pongo poate vede bine. Massers rămâne jos.

Ramaserăm nemişcaţi, aşteptând cu încordare ce avea săi urmeze. Dacă Pongo îi prindea pe incendiator, atunci îl aveam în mână şi pe ucigaş, căci numai acesta putea să aibă interes să ne răpuie prin foc. Şi fără îndoială Că Pongo şi-l întipărise bine în minte ca să-l recunoască îndată din mulţimea locuitorilor satului.

Deodată Marian mă ghionti şi-mi şopti la ureche:

— Vine cineva. Ţineţi pistoalele pregătite!

Transmisei lui Hasting vestea şi legionarul se pipăi la brâu. Auzeam şi eu acum paşi uşori, care se apropiau de la stânga noastră, în umbra caselor. Apoi, o făptură subţire, negricioasă se desprinse din întuneric şi păşi pe locul deschis, luminat de lună. Iscodind cu băgare de seamă în jur, Bataş-ul veni de-a dreptul spre copacul nostru. Acum îl recunoscurăm. Era prima sentinelă, care luase veghea până la miezul nopţii. El să fie oare incendiatorul şi ucigaşul?

Ne văzu şi ne strigă. Hasting răspunse, iar Bataş-ul se apropia şi întrebă ceva. Se-ntoarse apoi, dispărând din nou în umbra caselor.

— M-a întrebat de fiul căpeteniei, care trebuie să-l schimbe acum, ne tălmăci legionarul. Dac-ar fi fost el atentatorul, Pongo l-ar fi înhăţat numaidecât.

— N-a fost om rău, mormăi de sus uriaşul. A! Asta fost!

Din umbra caselor în care tocmai pierise sentinela se auzi un horcăit. Ne-am dat seama îndată că era ţipătul de moarte al unui om. Aşa dar ucigaşul făcuse o nouă victimă, de data asta în imediata noastră apropiere. Fără sa stăm o clipă pe gânduri alergarăm spre locul de unde se auzise horcăitul.

Pongo ne luase însă înainte. Ca un şarpe se lăsă jos din copac, ne dădu în lături şi ie făcu nevăzut în întunericul din fata noastră.

V.
DUŞMANI PRIMEJDIOŞI.

FURĂM NEVOIŢI SĂ RĂMÂNEM LOCULUI câteva clipe, ca să ne obişnuim cu întunericul. Ascultam cu încordare la răsunetul paşilor uriaşului, care însă amuţi deodată. Şi în clipa următoare negrul scoase un ţipăt slab de surpriză şi mânie. Probabil că ucigaşul ascuns îl rănise.

Alergarăm repede într-acolo, dar după câţiva mă poticnii de un trup omenesc şi căzui în nas. În acelaşi timp simţii o durere violentă la picior. Fără voie scosei un strigăt slab, căci simţisem o lovitură de cuţit.

— Un şarpe mare! strigă Hasting în aceeaşi clipă. A zbughit-o cu iuţeala fulgerului pe dinaintea mea.

Atunci Pongo veni alergând spre noi şi strigă:

— Asta fost om rău. Pongo prinde la el acum Marian se aplecase asupră-mi şi mă ridică.

Piciorul mă durea grozav şi simţeam sângele curgând, dar asta nu mă împiedica la mers. Ne întoarserăm privirile şi ne uitarăm după uriaşul nostru pe care-l zăream lămurit stând pe locul liber din faţa colibei arse, luminat de lună. De-odată scoaserăm o exclamaţie de mirare, căci din umbra caselor se furişă o făptură Ia lumina lunii. Hasting avusese dreptate. Asta nu putea fi decât un şarpe, enorm de gros, lung de doi metri şi care o zbughi ca o săgeată prin luminiş. Atunci Pongo ridică braţul şi zvârli suliţa după el. Arma grea străbătu aerul şi lovi făptura negricioasă. Presupusul şarpe scoase un ţipăt răsunător.

Marian şi Hasting se repeziră îndată într-acolo, în vreme ce eu îi urmăream mai încet. Din casă dădură năvală bataşii, căci strigătul îi alarmase pe toţi. Se aduseră făclii şi la lumina lor recunoscurăm pe... Mango, schilodul. Suliţa lui Pongo îl nimerise în umăr şi-i smulsese aproape braţul stâng.

Fără să rostească o vorbă, bataşii făcură cerc în jurul nenorocitului şi priveau ameninţător la uriaşul negru care stătea nepăsător şi-şi curăţa lama armei cu un ghemotoc de iarbă.

— Este om rău! mormăia el. Înjunghiat santinela, înjunghiat maşter Farrow, înjunghiat Pongo.

Deodată Mango se ridică pe braţul sănătos, privi cu ochi plini de văpaie în juru-i, apoi rosti cu glas ţipător câteva cuvinte. După aceea se rostogoli pe o parte, se zvârcoli puţin şi rămase nemişcat.

— El este ucigaşul, zise Hasting, încet. A strigat bataşilor că s-a răzbunat pentru ca i-au luat picioarele. A! Uite că pornirea împotriva lui Pongo s-a schimbat şi acum ompum-ul va rosti, desigur, o mică cuvântare.

Într-adevăr, căpetenia păşi cu demnitate spre noi şi ţinu un discurs mai lung, pe care Hasting ni-l tălmăci în câteva cuvinte: eram liberi şi bataşii erau dispuşi să ne ajute cât le stătea în puteri.

În vreme ce câţiva locuitori transportau cadavrul lui Mango, noi furăm conduşi la altă colibă. Aceasta era destinată, de fapt, fiului căpeteniei, era confortabilă şi construită de curând. Mulţumită ajutorului lui Pongo, ne instalarăm repede, ne spălarăm, rana mea şi a lui Pongo fură pansate, apoi ne culcarăm. A doua zi dimineaţă avu loc

o consfătuire importantă pe locul din faţa „sopo"-ului. După dezbateri lungi, Hasting ne comunică rezultatul:

Bataşii refuză cu hotărâre să ne sprijine la prinderea unui rinocer, sau „badak” – cum îi numesc ei. Cică prin apropiere şi-ar avea sălaşul un animal uriaş, care însă i-a atacat adesea pe locuitori, pricinuindu-le şi pierderi omeneşti, aşa că nimeni nu vrea să ne însoţească.

— Proastă afacere! făcu Marian. N-ai putea lămureşti pe dumnealor că n-au de ce se teama, ţinând seamă de armele noastre?

— Voi încerca, dar nu cred să izbutesc. După o scurtă convorbire cu ompum-ul se întoarse zâmbind spre noi şi zise:

— Da, domnilor, armele le-au admirat ei, căci au atâta minte să facă deosebire între ele şi sistemele lor învechite. Vor sa vadă însă, cum lucrează, aşa că va trebui să le dăm o probă. Cred că dacă vom izbuti, îi vom câştiga de partea noastră.

— Atunci e în regulă, râse Marian. Ne pricepem bine la tras.

Proba nu numai că fu spre deplina mulţumire a bataşilor, dar bieţii oameni se uitară chiar cu teamă la noi după sfârşitul „reprezentaţiei”, apoi imediat numeroşi războinici se oferiră să ne însoţească, spre a ne aduce în apropierea vestitului „badak”.

Deoarece tratativele şi „proba” ne luaseră mult timp, se făcuse târziu, aşa că hotărârăm să pornim la drum a doua zi, cu o oră înainte de răsăritul soarelui.

Dormirăm bine şi la ceasul hotărât, în ziua următoare, părăsirăm satul, prin poarta dinspre sud. Mergeam aşa dar, de-a dreptul spre mlaştini. Din prevedere luarăm iarăşi chinină şi ne frecarăm pe fată şi ceafă cu frunzele apărătoare de ţânţari. Bataşii se unseră şi ei cu un soi de grăsime, care mirosea la fel. Fiul căpeteniei ţinu cu tot dinadinsul să ia conducerea convoiului. Noi mergeam în spatele lui, iar îndărătul nostru şase bataşi.

Drumul era grozav. Străbăturăm câmpuri plantate cu porumb şi orez, apoi începu însă o vegetaţie atât de încâlcită, încât nimeni nu-şi poate face idee, fără s-o fi văzut.

În cele din urmă situaţia se îmbunătăţi. Dădurăm de o potecă umblată, căci pereţii de ambele laturi erau netezi. În schimb pământul deveni moale, apoi cleios şi la sfârşit mlăştinos.

Conducătorul nostru – fiul căpeteniei – se opri din mers pentru a nu ştiu câta oară, făcu semn lui Hasting să se apropie şi vorbi ceva cu el în şoaptă. Legionarul se întoarse apoi spre noi şi zise:

— Domnilor, după prima cotitură mai mergem vreo douăzeci de paşi înainte, apoi vine un luminiş mărişor, în mijlocul căruia se înalţă un durio (copac). Din acest luminiş pornesc câteva poteci croite de rinoceri, care sunt umblate şi astăzi încă. Dihania care sălăşluieşte prin locurile astea se aţine adesea în acest luminiş. Trebuie să ne aşteptăm deci în curând la o întâlnire cu ea.

Imediat luarăm armele în mână, fiul căpeteniei mai făcu semn să fim cu băgare de seamă, apoi pieri după cotitură, urmat de Pongo şi Marian. Eu eram al patrulea la rând.

Văzui îndată luminişul la vreo douăzeci de metri depărtare şi în mijlocul lui copacul.

Cu multă băgare de seamă înaintarăm până în luminiş. Durio-ul era la vreo cincizeci de metri depărtare. Deoarece crengile sale se plecau spre pământ, mi se păru c-ar fi un adăpost bun, pentru cazul c-am fi atacaţi pe neaşteptate de rinocer. Vrui să-l împărtăşesc lui Marian părerea mea, dar. El îmi ghici gândul, se vede, căci şopti lui Hasting:

— Spune-i te rog fiului căpeteniei că vrem să mergem la copac. Acolo suntem în siguranţă.

Dar Bataşii păreau să fi uitat cu totul de rinocer. Fiul căpeteniei le aduse aminte şi cu toţii examinau acum cu încordare terenul luminişului. Ne apropiarăm şi noi de dânşii şi văzurăm întipărituri de picioare desculţe, carii luau direcţia spre copac. Fuseseră, aşa dar, cel puţin douăzeci de oameni – băştinaşi, judecând după faptul că n-aveau încălţăminte – care străbătuseră luminişul. Şi nu putea să fie mult de atunci, căci urmele erau proaspete.

Fiul căpeteniei vorbi ceva cu Hasting şi acesta ne tălmăci:

Bataşii bănuiesc că urmele acestea sunt ale unor oameni din alt trib, cu care ei sunt în duşmănie de moarte. E foarte posibil ca duşmanii să se afle în copac, de unde să ne ucidă cu suliţele lor, dacă ne vom apropia. Cel mai nimerit lucru e să ne întoarcem, căci suntem prea puţini.

Marian dădu cu hotărâre din cap. Nu-i convenea de loc să ne întoarcem, atunci când ne aflam atât de aproape de ţintă. Şi în vreme ce el stătea şi chibzuia. Pongo şopti deodată:

— Massers, luaţi seama, Monuhu!

La rinocer nu ne mai gândisem. Privirăm repede spre stânga şi tresărirăm speriaţi, căci de pe o potecă venea un rinocer cum nu mai văzusem încă. Avea pe puţin cinci metri lungime şi doi înălţime. Cornul uriaş din frunte era lung de peste un metru. Ca o fantoma păşi colosul în luminiş.

Ramaserăm ca ţintuiţi locului, căci acum ne aflam în mare primejdie. Copacul era prea departe şi monstrul ne-ar fi ajuns înainte de a fi putut străbate trei sferturi din drum. Şi poate c-am fi dat din lac în puţ dacă se aflau într-adevăr băştinaşi în copac.

Monstrul venea tot mai aproape. Deodată întoarse capul spre noi, se opri o clipă, se dădu îndărăt cu iuţeala fulgerului şi se năpusti asupra noastră. Asta se petrecuse atât de repede încât de-abia avurăm vreme să ridicam puştile.

Pongo fu şi de data asta salvatorul nostru.

— Nu împuşcaţi, massers! Strigă el. Pongo alungă Monuhu.

Si, înainte de a ne da seama ce avea de gând. El se şi repezi în întâmpinarea colosului turbat. Zadarnic strigarăm după el. Pongo îşi urma drumul, nepăsător. Când cei doi uriaşi fura la cinci metri unul de altul, Negrul făcu un mic ocol.

Rinocerul prinse mişcarea şi se luă după el. Pongo îşi înteţi acum fuga. Trecu la câţiva centimetri de cornul monstrului şi cu paşi uriaşi se apropia de copac. De abia acum pricepurăm noi planul credinciosului negru. Rinocerul păru să ne fi uitat pe noi, căci alerga turbat în urma lui.

Emoţia făcu să ne ţinem răsuflarea. Era un spectacol cum nu l-au văzut mulţi oameni în viaţa lor.

Goana asta turbată ţinu câteva clipe doar, până ce Pongo ajunse la copac, iar monstrul se afla la vreo jumătate de metru în urma lui. Aici uriaşul negru făcu un salt de acrobat, ca sa apuce o cracă trainică, ce se afla la vreo doi metri şi jumătate de pământ.

Dar rinocerul turbat îşi şi repezise capul în făptura neagră. Văzurăm lămurit că Pongo fu atins în coapsă.

Lovitura asta grozavă avu însă alt rezultat decât acela pe care-l aşteptam noi. Pongo fu zvârlit mai sus decât avusese el de gând să se ridice şi cu mâna stângă apucă a creangă care se afla la vreo patru metri înălţime. Se încleştă de ea şi privi în jos la duşmanul său, care se zvârcolea de furie.

Poate că la a doua săritură monstrul l-ar fi atins pe Pongo, dar acesta ştiu să înlăture primejdia. Cu toată fuga lui turbată şi a saltului în copac, el păstrase în mâna dreaptă suliţa uriaşă. Acum ridică braţul şi când rinocerul se ridică de jos şi privi spre copac. Negrul zvârli arma cu toată puterea. Nimeri bine.

Colosul începu să pufăie ca o locomotivă, rotindu-se cu turbare în jurul său. Cu prilejul acesta văzurăm că Pongo îi despicase în două buza în formă de rât, cu fierul lui ascuţit.

Animalul, încolţit de durere, nu se mai gândi la atac şi, după ce se mai roti de două ori, o zbughi de-a curmezişul luminişului şi dispăru pe o potecă.

Pongo se strâmbă, râzând, după el, apoi se ridică în picioare pe cracă. Văzurăm atunci că sângele îi curgea din coapsă. Vârful ascuţit al cornului îi făcuse probabil o rană adâncă. Acum dispăru în frunzişul des şi dispăru pe o poteca.

Zadarnic aşteptarăm câteva minute. Uriaşul nu se arătă. Îl strigarăm, dar nu primirăm răspuns.

— Poate că a leşinat din pricina rănii, îmi dădui eu cu părerea.

— Să mergem să vedem! hotărî Marian.

Duşmanii care se puteau afla colo sus în copac ne ieşiră cu totul din minte. Şi când noi, cei trei europeni, ne apropiarăm de arborele uriaş, câteva gloanţe de revolver căzură din frunziş şi în acelaşi timp cel

puţin zece suliţi zburară pe lângă noi.

Hasting scoase un strigăt de durere, se clatină şi-şi duse mâna la umăr. Un glonţ îl nimerise.

— Îndărăt! Strigă Marian.

Îl sprijinirăm pe legionar şi-l târârăm în luminiş, înapoi, în vreme ce gloanţele continuau să şuiere în jurul nostru. Bataşii şi dispăruseră înăuntrul potecii, dar ne aşteptau pe după prima cotitură. Fiul căpeteniei spuse ceva lui Hasting şi acesta ne tălmăci cu glas slab:

— Trebuie să ne înapoiem cât mai repede în sat. Duşmanii ne vor urmări cu siguranţă. Lăsaţi-mă pe mine aici, nu vreau să fiu cauza pieirii voastre.

— Prostii! Răspunse Marian, calm. Vei merge cu noi. Pune mâna, Robert, îl vom duce.

Îl apucarăm repede de mâini şi de picioare.

Alergarăm cât puturăm de repede în urma bataşilor, Acum se arătă în adevărata ei lumina recunoştinţa fiului căpeteniei. Când privi îndărăt şi văzu situaţia noastră, dădu imediat – poruncă oamenilor săi. Doi din aceştia ne luară repede povara din mâini şi porniră înainte cu ea.

După ce străbăturăm o bucată bună de drum. Privirăm îndărăt. La vreo optzeci de metri în urma noastră, se şi iviseră duşmanii. Ei îi răniseră grav pe Hasting şi-l uciseră poate pe Pongo. Ne oprirăm din mers, duserăm puştile la ochi şi primii doi din faţă se prăbuşiră la pământ. Ceilalţi se întoarseră cu iuţeala fulgerului şi se făcură nevăzuţi pe după cotitura potecii.

Ajunserăm cu bine în sat. Femei, bărbaţi şi copii se strânseră curioşi în jurul nostru. Căpetenia convocă în grabă o consfătuire, la care noi nu puturăm lua parte, deoarece trebuia şi-l îngrijim pe bietul legionar. Din fericire, rana nu era prea gravă şi numai hemoragia provocase leşinul. Îi spălarăm rana şi tocmai ne pregăteam să-l pansăm când îşi făcu apariţia fiul căpeteniei, aducând nişte buruieni. Îl lăsarăm pe Hasting în seama lui, căci ştiam că popoarele primitive se pricep de minune în asemenea lecuiri.

Făcurăm repede un ocol în jurul satului. Pretutindeni se aflau sentinele cocoţate pe scăriţe de bambus şi priveau peste gardul înalt. Aşa dar, bataşii se aşteptau la un atac din partea duşmanului.

— Oare să-l fi ucis pe Pongo al nostru? îl întrebai pe Marian.

— Atunci, să ştii că nu voi avea linişte până nu-l voi fi răzbunat! răspunse prietenul meu. Totuşi, nădăjduiesc că-l vom revedea.

— Să dea Dumnezeu!. Am început să-l iubesc cum nici nu-ţi închipui pe uriaşul acesta.

— La fel şi eu, răspunse Marian, cu căldură. Îţi aduci aminte când a răpus pantera neagră cu suliţa lui? Zău, nu credeam atunci că va veni o zi în care „fantoma din pădure" – cum îl numeam noi – ne va deveni

prieten. Şi încă ce prieten!

— Mariane, să nu râzi de ce ţi-oi spune, dar în afară de tine, nu ţin la nimeni mai mult decât la acest negru urât. Are o inimă atât de bună şi credincioasă cum nu găseşti nici prin cele mai civilizate oraşe. Şi asta face mai mult decât frumuseţea. Şi când te gândeai că cei mai mulţi oameni se lasă înşelaţi de înfăţişare...

— Mai cu seamă femeile, bate-le norocul să le bata! râse bunul meu tovarăş. Ce să-i faci, zi lume şi taci! Eu cred c-ar fi mai puţine casnicii nefericite dacă femeile ar fi mai urâte, în schimb să aibă inimă mai bună.

Pufnii în râs fără să vreau.

— Uite, frate, suntem înconjuraţi de duşmani din toate părţile şi ne arde de filosofie. Ai dracului mai suntem şi noi, zău aşa, Mariane. Oameni dintr-o bucată nu fleac! Cred ca ar putea căuta mult şi bine până să găseşti doi bărbaţi care să se comporte astfel într-o situaţie ca aceasta.

— E adevărat, dar tot e mai bine aşa decât să tremuri în faţa primejdiei, cum s-ar întâmpla cu alţii. Şi cel puţin câteva clipe am uitat de pierderea pe care am suferit-o. Căci ar fi într-adevăr cea mai mare pierdere pentru noi dacă Pongo nu s-ar reîntoarce.

— Eu unul nu cred c-a fost omorât colo sus în copac, răspunsei cu hotărâre. Să vezi că uriaşul îşi va face apariţia când nici nu ne-om gândi.

— Se poate să mai aşteptăm însă mult până atunci, căci rinocerul l-a rănit grav la picior. Şi nici chiar puterea de uriaş a lui Pongo nu poete învinge cu uşurinţă răul acesta. Ia gândeşte-te numai ia cornul acela ascuţit şi la forţa grozavă cu care a dat lovitura... Un altul s-ar fi dus pe copcă în doi timpi şi trei mişcări.

— Forţa izbiturii a fost atenuată de săritura în sus a lui Pongo, obiectai eu. Cred că s-a ales numai cu o rană superficială.

— Crezi asta pentru că aşa vrei tu să fie, răspunse Marian. În realitate, însă, prietenul nostru negru a fost zvârlit la patru metri înălţime. Şi asta nu e glumă.

— De la sine ar fi sărit el până la vreo doi metri şi jumătate – stăruii eu – vreau să zic c-ar fi atins craca la înălţimea asta. S-a întâmplat însă că s-a prins de ramură la patru metri înălţime, aşa că rinocerul l-a zvârlit numai un metru şi jumătate.

— Dacă vrei s-o suceşti aşa, apoi de sigur că ai dreptate, râse Marian. E păcat, totuşi, c-am scăpat rinocerul acela. Cel puţin de l-am fi putut trage în poză la repezeală... Ai văzut ce formă ciudată avea trupul său? Ceafa aceea puternică, căpăţâna uriaşă şi cornul enorm? M-am gândit fără voie la rinocerii dinaintea potopului, reproduşi pe pereţii peşterilor din Colonia Capului. Dar nici nu m-aş mira dacă în mlaştinile astea grozave ar trăi animale antediluviene. Mai ales

amfibii.

— Aşa vreun mic Ichtiosaurus sau Plesiosaurus, glumii eu. De-am putea prinde un astfel de monstru, ne-a pus Dumnezeu mâna în cap. Dar ia să lăsăm gluma! Nu-i aşa că nu vom renunţa la prinderea rinocerului? După ce-i vom fi respins pe duşmani, vom săpa câteva gropi în luminiş, pe care le vom controla în fiecare zi. Odată şi odată tot s-o prinde o dihanie de aia. Cu nădejdea asta aş rămâne câteva săptămâni chiar în satul bataşilor. Am fi cei dintâi care să fi prins viu un rinocer cuirasat.

— Eu cred că suntem cei dintâi care l-am văzut de la apropiere atât de mică. Adică cei dintâi care se află în viaţă încă. Ai auzit doar ce spunea sergentul, că mulţi vânători şi-au lăsat oasele în mlaştinile astea grozave. Ei, văd că ne-am întins la vorbă ca şi cum n-ar atârna primejdia deasupra capetelor noastre şi când te gândeşti că ne putem aştepta din clipă în clipă la un atac al bataşilor duşmani. Le-am ucis oameni şi asta nu ne-o ierta ei.

— Nu cred c-ar trebui să ne temem de ceva. Împotriva armelor noastre nu vor putea face nimic, chiar dacă au pistoale şi puşti.

— În schimb îşi vor arunca suliţele peste gardul de bambuşi. Din nenorocire nu ştim cât sunt de tari. Poate că ne întrec cu mult.

— Cum de-ţi trece prin gând aşa ceva, Mariane! Dac-ar fi într-adevăr în număr atât de mare, atunci ar fi distrus de mult satul de aici şi n-ar fi aşteptat să venim noi.

— Da, văd şi eu că ai dreptate, încuviinţa Marian. Ne vor ataca acum din răzbunare. Pot fi cel mult în număr egal cu noi şi ne vom apăra cu îndârjire. Dacă Hasting ar fi sănătos şi Pongo aici, n-am avea de ce ne teme, chiar dac-ar fi de două ori mai mulţi.

— Da, da, Pongo! Făcui eu, cu tristeţe. Dumnezeule mare! Ce privelişte a fost când s-a ţinut cu mâna stângă şi i-a spintecat monstrului buza cu suliţa aia lungă! Cred şi eu că a luat-o la fugă rinocerul. Şi e îndoielnic dacă se va mai înapoia la locul acela.

— Când îi se vor mai alina durerile şi se va vindeca rana, îi se va stârni dorul de răzbunare. Sunt încredinţat că-l vom găsi din nou acolo, după ce totul se va sfârşi cu bine şi Pongo al nostru se va întoarce. Căci fără el nu mă duc, iar dacă va fi să aflu de moartea lui, voi fugi din Sumatra asta blestemată.

— Eu însă îi voi alarma întâi pe olandezi şi voi porni împreună cu ei într-o expediţie de pedeapsă. Voi purta de grijă, fii pe pace, să nu scape nici un bataş cu viaţa!

— Da, te voi întovărăşi şi eu. Dar apoi voi întoarce spatele insulelor de smarald ale Pacificului, cum este numit atât de frumos şi poetic tot grupul ăsta de insule. Voi porni în Tibet să studiez tara aceea misterioasă.

— Asta vom putea-o face mai târziu în orice caz, spusei eu cu

însufleţire. Sunt încredinţat că Pongo al nostru se va înapoia şi îl vom luăm cu noi.

— În Tibet e prea frig. El e obişnuit cu căldură din pădurile tropicale. Va pieri, sărmanul, în lavinele din munţii aceia.

— Te înşeli. Cu trupul lui de uriaş nu piere el! râsei eu. Dar găseşti tu că nopţile africane sunt atât de călduroase, Mariane? În Colonia Capului am măsurat câteva grade de frig.

— E drept, dar asta e floare la ureche faţă de cele douăzeci de grade din ţinutul Himalaiei. Ei, după cum văd iar am alunecat pe panta viitorului. Ia să ne îndeletnicim mai bine cu prezentul. Acum să vedem cum facem ca să ieşim de a... A! Uite-i c-au venit îşi rupse vorba şi-şi îndreptă privirea spre îngrăditură. De afară se auzise o salvă şi vârfurile scândurilor din care era făcut gardul zburară în ţăndări sub gloanţele duşmane. Eram încercuiţi. Războiul începuse.

Aventurile submarinului Dox 045

Hans Warren

I.
ÎN GHIARELE DUŞMANULUI.

DOCTORUL BERTRAM FĂCU O MICĂ PAUZA ca pentru a-şi aduna amintirile, apoi urmă:

«Vârfurile gardului de scânduri zburau în aşchii sub gloanţele duşmane. Câteva suliţi, zvârlite cu mare furie, trecură peste îngrăditura înaltă şi căzură în locul liber din faţa „sopo”-ului, casa comunităţii.

Atacul tribului duşman al bataşilor începuse şi satul din mijlocul terenului mlăştinos era sub bătaia armelor lor.

Căpetenia veni agitat spre noi. Din nenorocire nu pricepeam ce tot îndruga el, dar din gesturile sale – arăta mereu spre noi şi armele noastre – înţeleserăm că se bizuia mult pe ajutorul nostru şi deoarece n-aveam deloc poftă să ne lăsăm ciopârţiţi de tribul duşman, îi încredinţarăm prin gesturi că vom lupta cu îndârjire. Marian se însărcină imediat cu organizarea apărării.

Făcu semn ompum-ului să-l urmeze şi paşi încetişor de-a lungul îngrăditurii înaltă de doi metri. La fiecare loc care-i se părea cam slab, arăta spre războinicii care ne urmau şi prin ridicarea degetelor hotăra de câţi oameni era nevoie pentru paza locului. Eu băgai de seamă că alegea tocmai locurile care dinăuntru păreau cât se poate de apărate şi se orienta întru aceasta după tăria focului pe care asediatorii îl îndreptau împotriva lor. Cu siguranţă că un astfel de loc apărea de afară lesne de cucerit şi duşmanii credeau ca pe acolo puteau pătrunde mai uşor înăuntru.

Găsesc interesant sa fac o mică descriere a bataşilor, draga George.

Ei mai sunt numiţi şi bataki, au trăsăturile aproape caucaziene, forma feţei rotunda, fruntea larga, ochii mari. Culoarea pielei e mai deschisă ca aceea a Malaiezilor, părul este moale şi fin, in general de culoare cafenie. În medie au înălţimea de 1,70 metri, întrecându-i deci pe Malaiezi. Sunt şi mai puternici ca aceştia. De felul lor sunt trândavi, nepăsători, dar se înfurie repede şi devin certăreţi şi răzbunători nevoie mare. Limba lor pare să fie înrudită cu celelalte dialecte ale arhipelagului indian, îşi are totuşi ciudăţeniile ei, aşa că n-o puteam pricepe.

Cititul şi scrisul e răspândit de veacuri la ei. Scrierea lor merge de jos în sus, literă peste literă, în şiruri de la stânga la dreapta, crestată pe lemn de bambus. Cercetătorii au găsit bucăţi scrise care datează din antichitate şi erau scrise cu vopsea neagră pe scoarţă de copac. Aceste documente se numesc Pasiaha şi sunt considerate sfinte.

Bataşii socotesc timpul într-un fel al lor propriu şi au nume speciale pentru luni. Cred într-o fiinţă superioară, Dibata, care ar locui în al şaptelea cer. Au şi un număr însemnat de duhuri rele şi bune, care

ascultă de Dibata, mai cred că nobilii poporului lor devin zei după moarte. Preoţi şi vraci nu există la ei, în schimb se folosesc de farmece şi talismane. Singura ceremonie religioasă este Jertfa, au insă credinţa în viaţa viitoare. Zeul Tuang dan batari îi judecă pe cei morţi. Dacă sentinţa e favorabilă, atunci rămân în unul din cerurile lumii superioare. În cazul contrar se-ntorc în mormintele lor şi în locuinţele dinainte şi împrăştie nenorociri peste nenorociri.

Îmbrăcămintea bărbaţilor se compune din pantaloni largi, până la genunchi – seroar – un şal în jurul umerilor care serveşte mat mult ca podoabă şi „bungus”-ul, un soi de turban. Căpeteniile poartă un şorţ larg – sarong – cu eşarfă sau cordon şi un şal foarte frumos, împodobit cu mărgean.

Femeile poartă părul despletit şi sunt goale până la jumătatea trupului, restul fiind acoperit de un sarong. Fecioarele se recunosc după inelele de alamă din jurul gâtului şi de aramă la braţe.

Locuinţele bataşilor se deosebesc mult de cele ale Malaiezilor. Ele sunt cocoţate pe patru stâlpi înalţi de un metru şi jumătate până la patru metri şi au formă dreptunghiulară, de şase până la opt metri. Interiorul este împărţit în încăperi mici; înălţimea pereţilor, din scoarţă de copac, este de vreun metru şi jumătate, apoi vine acoperişul ţuguiat. Cele mai multe case sunt locuite de câteva familii; ele formează sate, numite „huta”. Afară de casele de locuit mai sunt şoproane pentru grâne şi o primărie, ca să-i zicem aşa – Sopo – unde se ţin sfaturile şi se păstrează lucrurile de preţ ale tribului.

Aproape toată munca e îndeplinita de femei. Ele lucrează pământul, recoltând porumb, orez, legume, tutun şi plante colorante, ţes stofe, împletesc saci şi rogojini, fabrică vopsele, iar în vreme de război fabrică chiar şi praful de puşcă.

Bărbaţii stau toată ziua şi fumează din pipe lungi de alama, se ocupă din când în când cu tăierea copacilor şi clădesc case. Câte odată mai îngrijesc şi de copii. Sunt însă foarte îndemânatici, se pricep la topirea metalelor, fasonează fildeşul, gravează în lemn, etc.

Arma lor principală este suliţa cu vârful de fier. Sau toată numai din bambus. Dar negustorii chinezi au purtat de grijă să-i înzestreze, în parte şi cu arme moderne, puşti şi pistoale automate.

Hrana lor se compune de obicei din orez şi porumb. Carne, ouă şi peşte se mănâncă numai în zile de sărbătoare. Cei mai cu stare cresc pe lângă casa porci şi păsări. Ca băutură întrebuinţează apa sau „tuak”, sucul îmbătător de palmier.

Interesantă e instituţia căsătoriei la ei. Sunt două feluri de căsătorii.

În primul caz, numit, mangoli" (sau „tubor”), bărbatul îşi cumpără soţia de la părinţi. Preţul e intre 5000 şi 10000 lei. Femeia căsătorită după sistemul „mangoli” nu poate moşteni nimic şi la moartea bărbatului trece îngrija fiilor. Bărbatul o poate alunga, dar atunci

pierde zestrea. Dacă însă femeia vrea să se despartă, părinţii trebuie să-i dea îndărăt banii ce i-au primit la cumpărare, ba uneori şi ceva pe deasupra.

Al doilea sistem e acel numit „sumondo”. Prin care bărbatul intră în familia socrului.

Înmormântarea se face fără nici o ceremonie deosebită, îndată după moarte. În schimb au loc ceremonii mari la înmormântarea unei căpetenii. Un ompum nu trebuie să fie îngropat până nu s-a copt orezul care a fost semănat în ziua morţii sale. Atunci se adună din toată ţara, căpeteniile prietene. Fiecare aduce cu sine un bivol şi toată cireada e apoi jertfită, cu solemnitate.

Pe un catafalc impunător, având la capete statui de lemn, sicriul din lemn masiv de durio e dus la groapa. Mortul e complet îmbrăcat şi presărat cu camfor. În faţa mormântului, sicriul e deschis încă odată şi coborât în groapă, după ce fiul sau una din rudele apropiate rosteşte câteva cuvinte, spunând că adormitul în veci vede pentru ultima dată soarele. Statuile de lemn sunt aşezate lângă groapă, iar de nişte prăjini înfipte în pământ sunt atârnate toate coarnele şi fălcile bivolilor jertfiţi.

Prietenia şi înţelegerea e întărită prin schimbul cuţitelor pe care le poartă la şold bărbaţii. Când e vorba să se depuie un jurământ, toţi cei de faţă formează un cerc, în mijlocul căruia e jertfit un porc sau o vacă. Inima animalului este scoasă afara şi fiecare înghite o bucăţică dintr-însa, jurându-se să fie şi el înghiţit astfel dacă-şi va călca cuvântul.

Poporul bataşilor trăieşte în triburi izolate, numite suku. Numai în anumite împrejurări – şi vremelnic de obicei – se unesc unele triburi între ele. Fiecare sat e de sine stătător şi are o căpetenie prin ereditate (ompum) care totuşi nu poate dispune singur în chestiunile care privesc binele public. Fiecare bărbat liber are drept de vot şi majoritatea hotărăşte. Numai în vreme de război se cuvine ascultare deplină căpeteniei.

Fiecare bărbat care a trecut de vârsta copilăriei devine luptător şi îndată ce sună goarna trebuie să pornească la luptă.

Dar nu există, de asemeni nici un tezaur comun. Singurele avantaje de care se bucură ompum-ul sunt că locuitorii îi clădesc casa şi-i lucrează pământul. De asemeni, negoţul cu vite e în mâinile Iui.

Legile bataşilor – „Hadat” sau „Adat" – nu-s scrise, ci sunt intrate în uz din moşi-strămoşi. Sunt supuse la interpretări felurite de aceea se şi întâmplă că e nevoie adesea de tratative îndelungate la „primărie”, pentru lămurirea vreunei neînţelegeri ivite, aproape toate abaterile se pot răscumpăra cu bani sau obiecte de valoare. Numai pentru adulterul unui locuitor de rând cu nevasta ompum-ului este prevăzută pedeapsa cu moartea. Trădătorii de ţară şi spionii sunt şi ei

condamnaţi la moarte, dacă nu se pot răscumpăra cu o sumă cam de vreo zece mii de lei şi un bivol. Aceeaşi dispoziţie e valabilă şi pentru duşmanii care sunt prinşi dincolo de hotarul satului, cu arma în mână.

Adulterinii şi trădătorii de ţară sunt ucişi prin înţepături de suliţi, iar prizonierii de război sunt tăiaţi de vii.

Guvernul olandezo-indian a supus până acum numai o parte a ţării bataşilor. În ţinuturile încă neatârnate domneşte veşnic războiul şi haosul.

Bataşii fac negoţ cu alimente în anumite locuri ale ţinutului; locuitorii se duc la „târg" cu nevastă şi copii, înarmaţi.

Fac şi export de pe coasta de sud-vest, cu fildeş, piper, camfor, metale, scorţişoară, trestie, bambus, etc.

Datele acestea asupra interesantului popor le-am aflat de la Hasting, care studiase moravurile şi limba Bataşilor.

Din nenorocire am trecut cu vederea în zilele trecute să pornim în recunoaştere în afara satului, căci de unde era să bănuim că vom fi asediaţi de duşmani!

— Slavă Domnului că gardul de mărăcini este verde şi umed pe din afară, mulţumită terenului mlăştinos, zisei eu, când ajunserăm la poarta dinspre miazăzi, care ducea de-a dreptul în mlaştini.

Prin poarta asta am pornit în expediţie în zorii zilei, ca să prindem rinocerul acela rar. Şi acum – era după amiază – îl pierduserăm pe Pongo, pe care desigur că duşmanii îl uciseseră. Hasting căpătase o rană gravă la umăr, iar noi ne îndoiam că vom putea ţine piept duşmanului care venise, desigur, cu forţe superioare.

— Cel puţin de-am putea vorbi cu căpetenia! zisei eu. Am trimite o ştafetă la sergentul Vaasen, care ne-ar veni în ajutor cu oamenii lui.

— Nu cred ca ştafeta să poată străbate, căci duşmanii vor fi ocupat toate potecile care duc afară din sat...

Marian se întrerupse căci în clipa aceea două gloanţe smulseră o bucată lungă de lemn din poarta înaltă şi-o zvârliră la picioarele noastre.

— Aşa ne fuse vorba, care va să zică... mormăi Marian. Ei, lasă că le-arăt eu dumnealor că nu suntem chiar atât de nepricepuţi în ceea ce priveşte apărarea. Şi apoi, încă n-am răzbunat pierderea scumpului nostru Pongo. Vino încoace lângă poartă! După cât s-arată n-au arme moderne, altminteri gloanţele ar răzbate prin lemnul tare. Aşa. Acu, trebuie să mă ridici pe umerii tăi, dar să nu mă salţi decât când ţi-oi spune eu.

— Ce-ai de gând să faci, Mariane? întrebai eu cu grija. Dacă-ţi araţi capul deasupra gardului cu siguranţă că te-ar întâmpina cu câteva gloanţe.

— Voi face eu să nu se întâmple cum zic! Şi pentru asta voi rupe crenguţa de ici. Aşa. Acu, lasă-te în jos şi eu voi încăleca pe umerii tăi.

S-a făcut! Acum voi înălţa casca în vârful băţului şi nădăjduiesc că duşmanii vor trage îndată într-unsa. Înainte ca să mai albă timp să-şi încarce din nou armele va trebui să te ridici repede în picioare. Atunci voi vedea dacă pot găsi o ţintă pentru „Parabellum"-ul meu. Noroc ci ăia de afară n-au puşti cu repetiţie, aşa că sper să izbutesc cu planul meu.

Eram peste măsură de curios să văd ce-o ieşi din încercarea prietenului meu. Îi luai pe Marian pe umeri şi mă înălţai pe jumătate. Când mă uitai în sus spre el văzut că ridica încetişor casca înfiptă în băţ. Imediat se auziră de afara patru împuşcături, dar gloanţele nu nimeriră coiful.

— Sus! strigă Marian şi eu îndeplinii repede porunca.

De-abia mă ridicasem în picioare că şi auzii patru împuşcături la rând din „Parabellum"-ul prietenului meu. De afară răsunară două răcnete de moarte şi ţipete de durere scoase de alte două glasuri.

— Jos! strigă Marian şi-l lăsai repede la pământ.

— Pe doi i-am ucis, zise el, calm; ceilalţi doi, care stăteau ascunşi pe jumătate printre bambuşi, trebuie să fie foarte grav răniţi. Prea plăcut nu-mi e că trebuie să fac moarte de om, dar n-am încotro. Astea patru gloanţe ne vor da un răgaz mai lung, căci acum nu cred să pornească la atac.

— Vor fi însă atât de înverşunaţi, încât nu e exclus să se năpustească în prima pornire de furie, răspunsei eu. A! uite că şi-au găsit oamenii.

Afară se auzi o gălăgie grozava, apoi câteva împuşcături trase la întâmplare. Ompum-ul. Care privişi cu chipul strălucitor de bucurie la isprava îndrăzneaţă a lui Marian, făcu acum o mutră îngrijorată şi începu să ne povestească o istorie lungă la care răspunserăm înălţând din umeri. Atunci, veni fiul căpeteniei, care se ocupase tot timpul de Hasting şi ne făcu semn să-l urmăm.

După cum îţi spusesem mai înainte, dragă George – urmă doctorul Bertram – l-am lăsat pe Hasting îngrijirea bataşilor, după ce i-am curăţat cum trebuie rana adâncă de la umăr. Ştiam că popoarele primitive cunosc buruieni de leac care au un efect minunat şi de data asta aşteptările noastre fură întrecute chiar.

Când intrarăm în coliba noastră îl văzurăm pe viteazul legionar ridicat în aşternut şi zâmbind uşor.

— Desigur că aveţi nevoie de mine ca tălmaci, domnilor – zise el – căci fiul căpeteniei mi-a povestit că tribul duşman a împresurat satul. Tot de la el am aflat ca tribul acesta dispune de peste o sută de războinici, ceea ce înseamnă că ne este superior nouă. Am auzit împuşcături, aţi nimerit vreun duşman?

— Doi morţi şi doi grav răniţii răspunse Marian, scurt.

— Atunci, vor face tot ce le va sta în putere ca să se răzbune pe noi.

Cel mai bun lucru cred c-ar fi să fiu transportat pe locul liber din faţa „primăriei”, ca să pot tălmăci imediat războinicilor ordinele dumitale, domnule Farrow.

— Dacă nu-ţi face rău, ar fi cât se poate de nimerit, răspunse Marian. Nu cunosc prea bine tactica războinică a bataşilor, dar cred că ne putem aştepta la atacuri şi la o încercare de a năvăli în sat în timpul nopţii.

— Asta fără doar şi poate, zise legionarul. Noroc că gardul de scânduri a fost reparat de-abia acum o săptămână – după cum îmi spunea fiul căpeteniei – adică atunci când a pătruns prima veste despre ivirea prin apropiere a duşmanului. Şanţul cu apă a fost şi el curăţat de curând. De asemeni gardul de mărăcini e destul de umed, pentru a rezista unei încercări de a-i pune foc.

— Nădăjduiesc că nu cunosc arta de a azvârli rachete incendiatoare. Dacă s-ar pune foc colibelor, suntem pierduţi.

— Din nenorocire le este cunoscut acest mijloc de luptă. Mă mir chiar că n-au început încă cu asta. De fapt e şi singura primejdie care ne ameninţă, căci la o năvală e greu să ne aşteptăm. Dacă încep să ardă casele va trebui să ieşim din îngrăditură şi atunci suntem pierduţi.

Trebuie deci să luăm măsuri de apărare, zise Marian cu energie. Te vom duce afară, domnule Hasting, şi-l vei sfătui pe ompum să ordone imediata dărâmare a colibelor. Materialul va fi îngrămădit în mijlocul satului. Vom avea astfel vederea liberă spre garduri şi nu vom avea a ne teme de rachete incendiare.

— Minunat! exclamă legionarul. Asta e singurul mijloc de salvare. Duceţi-mă repede afară, îi voi vorbi căpeteniei. Dărâmarea caselor se poate face foarte lesne. Şi cu siguranţă că locuitorii nu se vor împotrivi să facă asta, dacă îşi salvează în schimb viaţa. Ai auzit strigătele? Asta înseamnă foc. Aşa dar duşmanii au şi zvârlit rachetele. Repede, repede, trebuie să alergăm în ajutorul băştinaşilor.

Îl ridicarăm cu pătură cu tot şi coborârăm cu el scăriţa de bambus a colibei. În partea de miază-noapte a satului se înălţau spre cer limbi mari de flăcări. Fum aproape că nu se vedea, o dovadă că lemnul de bambus al colibelor incendiate era uscat.

Ajunserăm curând la locul incendiului. Două colibe erau cuprinse de flăcări. Femeile se îngrămădeau în jurul focului văitându-se, în vreme ce câţiva bărbaţi chibzuiţi şi începuseră să dărâme colibele învecinate. Ompum-ul tocmai venea fuga spre noi şi Hasting îi comunică în câteva cuvinte propunerea lui Marian.

După cum spuneam, în vreme de război locuitorii sunt ţinuţi să asculte de hotărârile căpeteniei. Fără un cuvânt de împotrivire luară cu toţii topoarele şi începură să dărâme casele. Treaba merse repede. Marian avu deodată o idee nouă.

— Robert – mi se adresă el – tu vei lua în pază partea dreaptă a gardului, iar eu cea stângă. – Domnule Hasting, spune te rog ompumului să-şi trimită imediat fiul cu câţiva războinici la poarta de miazăzi. Mai mult ca sigur că duşmanii vor încerca acum să dea năvală, deoarece ei bănuiesc că locuitorii au de furcă cu stingerea focului îmi smulsei repede puşca de pe umăr şi alergai spre aripa dreaptă a gardului. Mă aşezai într-un ungher, în aşa fel ca să pot cuprinde cu privirea atât partea de nord cât şi cea de răsărit.

Deodată văzui zburând prin aer o săgeată fumegând şi coborând pe o colibă care tocmai fusese dărâmată. Flăcările izbucniră imediat mistuind cu lăcomie lemnul. Cei doi bataşi care lucraseră la dărâmarea casei, săriră îngroziţi în lături. În aceeaşi clipă coliba incendiată se prăbuşi.

Răsuflai uşurat, dar mulţumirea îmi fu de scurtă durată, căci văzul cu spaimă câteva aşchii aprinse zburând spre colibele vecine, care nu erau încă dărâmate şi aprinzându-le cât ai clipi din ochi.

Primejdia era mare acum, căci aici stăteau una lângă alta şase colibe, pe stâlpii lor, iar cei mai mulţi bărbaţi erau ocupaţi cu dărâmarea celor din partea de jos a satului. Şi dacă aceste colibe vor fi cuprinse de flăcări, va lua foc şi gardul de scânduri din apropiere, apoi desigur gardul de mărăcini din spatele său, iar duşmanii vor putea pătrunde lesne atunci în sat.

Privii îngrijorat în juru-mi căutând să-l descopăr pe Hasting, ca să le spuie bataşilor ce aveau de făcut. Privirea mi se opri pe partea de răsărit a gardului. În aceeaşi clipă dusei puşca la ochi, căci acolo se iviră deodată capete negricioase, urmate de braţe şi partea de sus a trupului. Când primul duşman puse piciorul peste gard slobozii un glonţ. Trăsei şase gloanţe la rând, din care cinci nimeriră, căci trupurile negricioase se prăbuşiră pe spate scoţând ţipete de moarte.

După câteva clipe de linişte auzii puşca lui Marian. Şi în vreme ce îmi încărcăm din nou arma, începu şi lupta în partea de miazăzi, unde se afla fiul căpeteniei cu câţiva războinici. Marian slobozi opt gloanţe, apoi se făcu linişte şi acolo, dovadă pentru mine că şi dânsul respinsese atacul. Pe poziţia fiului căpeteniei lupta păru să se înteţească şi tocmai vroiam să alerg într-acolo, când observai că Marian mi-o luase înainte, căci auzii şuierând gloanţele din „Parabellum"-ul său. Încurând răsunară răcnetele de triumf ale bataşilor noştri.

În vremea asta, însă, focul cuprinsese cele şase colibe. Atunci văzui doi bataşi purtând pe Hasting de cele patru capete ale păturii sale. El strigă ceva purtătorilor săi, care îl aşezară îndată la pământ, îşi scoaseră securile de la brâu şi alergară spre colibele în flăcări. Erau oameni curajoşi, căci cu toată primejdia de a fi îngropaţi sub dărâmăturile aprinse, se apropiară cât mai mult şi cu lovituri

puternice, retezară stâlpii din faţa. Prin asta casele se înclinară înainte şi se prăbuşiră, destul de departe ca să nu la foc şi gardul.

Răsuflai uşurat când văzui primejdia asta înlăturată. Se părea că duşmanii părăsiseră gândul de a urma lupta, căci auzirăm pierzându-se îndepărtare urletele lor de furie.

Puteam cuteza acum să ne părăsim posturile. Din prevedere, însă, ompum-ul puse câte patru oameni de veghe la fiecare latură a gardului, iar noi ne adunarăm să ţinem o consfătuire lângă mormanul de dărâmături format de lemnăria caselor distruse.

Situaţia era foarte serioasă căci duşmanii urmau să reînnoiască atacul. Eu şi Marian, singurii ţintaşi buni, nu puteam fi pretutindeni. Prin mijlocirea lui Hasting cerurăm ompum-ului să îngrămădească mormane mici de lemnărie de jur-împrejurul gardului de scânduri, pentru ca în cazul unui atac de noapte să putem face lumină îndestulătoare.

După cum spuneam înainte, răcnetele de furie ale duşmanilor se pierduseră în depărtare şi ne făcurăm iluzia că împotrivirea noastră neaşteptată îi speriase într-atâta, încât vor lăsa să treacă un timp până să reînnoiască atacul. Dar ne înşelasem.

Când cei dintâi bataşi se apropiară de gard cu braţele încărcate de lemne, zburară câteva gloanţe peste vârful gardului şi în acelaşi timp şuieră prin aer un nor de săgeţi. Vicleni duşmani îşi retrăseseră numai jumătate din oameni, iar ceilalţi aşteptaseră un bun prilej pentru atac.

Câţiva bataşi. Din cei ce duceau lemnele şi mai multe sentinele căzură morţi sau răniţi. Şi până s-avem vreme să luăm puştile înmână, făpturile întunecate ale năvălitorilor se şi căţăraseră pe gard şi săriră înăuntru. Cu securile ridicate se năpustiră asupra locuitorilor satului.

Dar Bataşii noştri îşi revenirā repede din spaima lor. La porunca ompum-ului se adunară laolaltă, azvârlindu-se înaintea duşmanilor. Noi nu puteam lua parte la luptă căci ne temeam să nu nimerim pe bataşii prieteni. În schimb luarăm la ochi pe cei care încercau să mai sară peste gard. Viteazul Hasting, care zăcea lângă mormanul de dărâmături, lua şi el parte la luptă, cu deplin succes. În pauzele scurte când ne încărcăm armele, auzeam pistoalele lui trăgând fără încetare.

Vreo douăzeci de duşmani săriseră peste gard, dar aveau împotriva lor vreo cincizeci de războinici. Deoarece noi împiedicam, cu gloanţele noastre, pătrunderea altora, numărul duşmanilor se micşoră repede. Bataşii noştri ştiau că le este în joc viaţa şi luptau cu o îndârjire nemaipomenită. Duşmanii îşi dădură seamă repede că singura lor salvare era s-o la la fugă şi cei zece care mai rămăseseră încercară să sară îndărăt peste gard. Unul singur izbuti însă, ceilalţi căzură răpuşi de gloanţe.

Din păcate, răniţii fură ucişi repede de bataşii noştri îndârjiţi, altminteri i-am fi sfiit să vorbească. Nouăsprezece morţi avură

duşmanii numai la acest atac. Dar şi de partea noastră căzuseră opt oameni şi tot atâţia râniţi, dintre care cinci grav. Noi dispuneam acum de un efectiv de treizeci şi şapte de oameni, iar împotriva noastră aveam cel puţin de două ori pe atâta.

Dacă am fi bănuit urmările, apoi n-ar fi scăpat nici acel unul care izbutise să sară gardul. El avusese destul timp să-şi dea seamă de situaţia noastră şi ştia că îngrămădisem lemnăria în mijlocul satului. Deodată zburară deasupra gardului cel puţin treizeci de rachete incendiatoare şi se înfipseră în mormanul de lemne. Un rug imens îşi înălţă imediat flăcările spre cer.

Câţiva bataşi alergară repede şi-l duseră pe Hasting de acolo. Dar şi noi ne văzurăm siliţi să ne retragem până aproape de gard şi cu toată depărtarea la care ne aflam, văpaia aproape ne tăia respiraţia. Şi... colac peste pupăză, se lăsă noaptea!

II.
FUGA ÎN MLAŞTINI.

SITUAŢIA NOASTRĂ ERA DISPERATĂ. Flăcările ne luminau din plin şi duşmanii puteau să se caţere nevăzuţi pe gard, împuşcându-ne de sus. Eu eram cu totul demoralizat, dar Marian găsi mijlocul de salvare.

Lângă noi se aflau grămezile mici de lemne. Aduse acolo de Bataşi. Hasting, care zăcea lângă noi pe pătură, tălmăci ompum-ului propunerea lui Marian să se dea foc lemnelor şi să fie azvârlite peste gard, pentru ca duşmanii să nu se poată furişa pe întuneric. Mijlocul acesta de apărare nu putea ţine mult timp, dar în vremea asta se stingea poate rugul din mijlocul satului. Astfel, e drept că nu-i puteam vedea pe duşmani, dar nici ei pe noi.

Bataşii recunoscură îndată că mijlocul ăsta era singurul ajutor în care mai puteam nădăjdui. De-abia sfârşise de vorbit legionarul cu ompum-ul şi de fiecare latură a gardului stăteau câte doi războinici cocoţaţi pe umerii camarazilor lor, primind din mâna altora lemnele aprinse. Urletul de furie al duşmanilor era o dovadă că viclenia prinsese. Pe de altă parte, Marian se urcă şi el pe umerii unui bataş şi slobozi trei gloanţe din „Winchester”-ul său. Fiecare împuşcătură fu urmată de un răcnet de moarte.

Se auziră şi din partea cealaltă câteva împuşcături, dar fără nici un rezultat. Numai o suliţă duşmană găuri braţul unuia din luptătorii noştri.

Cu prilejul acesta făcurăm constatarea că inamicii nu mai aveau suliţi cu vârfuri de fier, căci aceea pe care Marian o scoase din braţul rănitului era de curând fabricată din bambus.

Asta nu era mare lucru însă, căci la o năvală, ei ne-ar fi învins prin

numărul lor mare. Atacul acesta îl puteam aştepta de abia în zorii zilei. Le fel gândea şi Marian, căci zise acum:

— Nu ne vom putea împotrivi mai mult decât până la ziuă. Dacă duşmanii pornesc atunci un atac general, suntem pierduţi şi tot ce-am făcut până acum a fost degeaba. Domnule Hasting, trebuie să faci următoarea propunere căpeteniei: după cum am băgat de seamă, tranşeea care înconjoară satul de jur-împrejur duce la o apă îngustă. Această apă curge spre miazăzi, aşa dar tocmai la mlaştini, dar ea este totuşi singura noastră cale de scăpare. De îndată ce se va stinge focul înăuntru şi afară, va trebui să ne facem plute mici din scândurile gardului şi să fugim în grupuri cu ajutorul lor. Dacă fiecare plută va duce pe ea zece oameni, vom avea nevoie de vreo opt bucăţi, pentru ca să luăm şi femeile cu copiii. Fireşte că mamele vor trebui să-i împiedice pe copii să ţipe. Nu ştiu încotro duce apa, dar cred că ne vom putea face nevăzuţi. Cum găseşti d-ta planul acesta?

— Cred că e bun, domnule Farrow şi voi sta de vorbă cu ompum-ul.

Convorbirea, la care se amestecară cei mai mulţi războinici, fu foarte însufleţită. În cele din urmă tinerii se despărţiră de grup şi se apropiară de femei, care stăteau ghemuite într-un colţ, căutând să liniştească pe copii care scânceau. Cu noi rămaseră căpetenia, fiul său şi încă opt Bataşi. Ompum-ul vorbi mult cu Hasting, care ne tălmăci apoi cele ce spusese:

— Domnilor, situaţia s-a schimbat cu totul acum. Duşmanii care ne-au atacat stau sub comanda unei rubedenii a ompum-ului nostru. Bataşii au aflat că numai căpetenie, fiul lui şi cei opt războinici care stau în jurul lor sunt cauza principală a acestui atac, deoarece conducătorul duşman nutreşte o ură veche împotriva acestor zece oameni. Ceilalţi locuitori, împreună cu soţiile şi copiii lor vor fi cu siguranţă cruţaţi, dacă se vor preda. S-au hotărât chiar să facă asta.

„Dacă însă vom fi făcuţi prizonieri cu ompum-ul şi ceilalţi războinici, ne aşteaptă o soartă foarte tristă. De aceea cei zece bataşi vor să fugă cu noi pe o plută, aşa cum ai propus d-ta, domnule Farrow. Ceilalţi locuitori, care sunt hotărâţi să se predea, s-au declarat dispuşi să ne îngăduie fuga, ba chiar să ne ajute la construirea plutei. la te uită câţiva oameni au şi început să smulgă scânduri din gard. De îndată ce se va stinge focul, vom şterge putina prin poarta de miazăzi, în vreme ce războinicii rămaşi se vor preda duşmanului prin poarta de miazănoapte.

— Si încotro duce apa? Întrebă Marian.

— Precum bănuiai d-ta, de-a dreptul în mlaştini. Va fi un drum foarte primejdios, căci până acum bataşii n-au trecut mai departe de un anumit hotar. Mai povesteau de o fantomă care cică ar locui prin ţinutul mlăştinos.

— I-auzi frate! Ştii că devine interesant! Dar, vom avea şi noi o mică distracţie în drum, zise Marian, ironic. Spune-le însă bataşilor să-şi la merinde pentru cel puţin două zile. Conservele noastre nu vor ajunge pentru toţi câţi suntem.

În vreme ce legionarul vorbea cu ompum-ul, noi duserăm genţile noastre spre poarta de sud. Ne apropiarăm apoi de locuitorii care construiau pluta, încredinţându-ne că o făceau cum trebuie.

Deoarece lucrau mulţi la ea, o terminară repede şi când focurile de afară şi dinăuntru mai pâlpâiau numai, bataşii care urmau să ne însoţească apucară pluta şi o duseră la poarta de miazăzi. Încărcarăm pe ea genţile noastre şi merindele bataşilor şi aşteptarăm momentul prielnic. Fu adus şi Hasting şi aşezat cu băgare de seamă la mijloc.

De la marginea de nord a satului auzeam acum strigăte prelungi. Locuitorii care vroiau sa se predea începeau tratativele cu duşmanii.

Acum sosise momentul prielnic pentru noi. Focurile pâlpâiau încet şi luna avea să răsară de-abia peste un ceas.

Cu băgare de seamă fu deschisă poarta cea grea şi doi bataşi se strecurară printr-însa pentru a se încredinţa că nu e nici o primejdie pe aproape. După câteva clipe se înapoiară cu vestea că putem fugi fără teamă, întrucât sentinelele se duseseră şi dânsele să la parte la tratative.

Mie mi se păru cam scurt timpul de care avuseseră nevoie cei doi bataşi ca să se încredinţeze de lipsa sentinelelor, dar nu mai avui răgaz să-mi spun părerea, căci poarta se şi deschise larg şi oamenii împinseră pluta afară. Îi urmarăm repede, cu pistoalele înmână şi păşirăm pe podeţe de deasupra tranşeei. Deoarece tranşeea asta fără întâi un ocol mare înainte de a se lega cu pariul, luasem hotărârea să străbatem pe jos câmpiile semănate şi să punem pluta dea dreptul pe apa curgătoare. Aveam de străbătut cel mult trei sute de metri şi nu prea eram liniştit gândindu-mă că ne-ar fi putut descoperi vreun duşman.

Dar şi Bataşii păreau să aibă aceeaşi teamă, căci numai primii douăzeci de metri înaintară în vârful picioarelor, apoi o luară în goană, fără să ţie seamă de zgomotul ce-l făceau printre spicele de orez pe care le călcau în picioare.

Asta a fost o mare greşeală. Zgomotul ne dădu de gol mai curând decât ne-am fi aşteptat.

Un ţipăt puternic îndărătul nostru ne dovedi că cei doi bataşi care se duseseră să se încredinţeze de lipsa sentinelelor, nu fuseseră cu destulă băgare de seamă. Sentinela scotea mereu strigăte de alarmă, alergând după noi. Sarcina lui era uşoară căci bataşii noştri păreau acum cuprinşi de panică. Îşi îndoiră iuţeala cu care alergau, sporind în acelaşi timp şi zgomotul, pe când noi nu puteam auzi decât strigătul pe care-l scotea din când în când urmăritorul.

Era un noroc poate că bietul Hasting zăcea întins pe pluta de care aveau nevoie bataşii pentru fuga lor. Altminteri – dacă ar fi fost să-l ducă pe braţe – l-ar fi lăsat în voia soartei numai să poată alerga ei mai repede. Pentru rănit, însă, goana asta era un adevărat chin, căci îl auzeam gemând dureros din când în când.

Eu mă simţeam îndemnat să mă opresc, ca să-l reduc la tăcere pe urmăritorul care prin ţipetele sale arăta celorlalţi direcţia în care fugeam, dar atunci riscam ca bataşii să plece fără mine cu pluta. Şi Marian părea să aibă gândul acesta, căci mormăia la înjurături împotriva bataşilor.

În vremea asta strigătele se înmulţeau îndărătul nostru. Duşmanii porniseră să ne urmărească şi sentinela rare ne descoperise se apropia tot mai mult.

De-odată mă izbii puternic cu bataşul dinaintea mea. Ajunsesem pe malul apei.

— Domnule Hasting, spune-le oamenilor să rămâie cât mai liniştiţi, şopti Marian. Urmăritorii noştri se vor opri dacă nu ne vor mai auzi.

Cu voce slabă legionarul tălmăci vorbele acestea şi cei zece bataşi se supuseră. Aşezară cu băgare de seamă pluta pe apă şi unul după altul luarăm loc pe ea.

Marian avusese dreptate în presupunerea sa. Îndârjitul duşman care se luase după noi se oprise când nu mai auzi zgomotul paşilor noştri.

Câţiva din oamenii noştri luaseră cu ei beţe lungi şi subţiri de bambus. Cu ajutorul acestora pluta fu împinsă de la mal şi îndreptată spre mijlocul apei, lată de vreo opt metri; Acolo fu luată de curent şi pornită spre miazăzi, spre mlaştinile grozave, unde se spunea că locuieşte fantoma.

Vreo cincizeci de metri furăm duşi astfel de curent şi ne credeam acum în siguranţă, când îndărătul nostru întunericul fu sfâşiat de lumina unor făclii. Bataşii duşmani recurseră la singurul mijloc ce le mai rămăsese spre a pune mâna pe noi. La lumina făcliilor puteau deosebi foarte bine urmele noastre şi astfel vor şti imediat că porniserăm pe apă spre miazăzi. Şi poate că nu le era greu să ne ajungă, urmând malul şi să ne răpuie.

Marian îl puse pe legionar să-i comunice căpeteniei temerea asta, dar aflarăm spre liniştirea noastră că la cel mult trei sute de metri depărtare începea un desiş de nepătruns, pe care duşmanii nu-l vor putea înconjura atât de repede deoarece se întindeau cale de câţiva kilometri dea lungul apei. La desişul acesta trebuia s-ajungem cât mai repede căci strigătele de bucurie pe care le scoteau acum urmăritorii noştri dovedeau că ne găsiseră urma.

Bataşii se folosiră de beţele de bambus şi viteza plutei spori imediat. Asta stârni însă şi zgomot, din nenorocire. Duşmanii rămaseră tăcuţi câteva clipe, apoi, scoţând ţipete războinice porniră în goană

peste câmpuri, îndreptându-se spre noi.

Ne-ar fi ajuns curând, deoarece puteau şi înainteze de trei ori mai repede ca pluta noastră, făcură însă greşeala să nu stingă făcliile. Aşa că, atunci când fură la vreo cincizeci de metri numai, cei din faţă ne oferiră o ţintă cât se poate de bună.

Eu şi Marian slobozirăm câte două gloanţe şi patru purtători de făclii se prăbuşiră la pământ imediat ceilalţi îşi stinseră luminile.

Marian ceru căpeteniei cu toată energia să poruncească oamenilor să nu mai vâslească şi imediat plescăitul apei încetă. Eram purtaţi acum numai de curent, încet, ce-i drept, dar asta fu salvarea noastră, căci duşmanii încetară urmărirea, neştiind încotro s-o apuce.

O nouă primejdie se ivi acum, însă. Luna scălda în lumină marginea pădurii îndepărtate şi în curând razele ei aveau să cadă şi deasupra apei. Atunci oferearn duşmanilor o ţinti bună, pe câtă vrane ei s-ar mai fi aflat câtva timp în întuneric. Dar desişul ocrotitor era încă la vreo două sute de metri. Cu viteza plutei am fi avut nevoie de douăsprezece minute ca să fim salvaţi, dar lumina lunei trebuia să ne ajungă în cel mult cinci minute.

Ascultând de propunerea lui Marian, ne îndoirăm trupurile înainte, ca să ieşim mai puţin în afară şi în acelaşi timp cei din dreapta trebuiau să vâslească încetişor cu mâinile, ca să împingă pluta spre ţărmul stâng, adică acolo unde se aflau duşmanii. Procedeul acesta era motivat prin faptul că malul era acoperit de ierburi înalte, care erau pentru noi o acoperire faţă de privirile iscoditoare ale duşmanilor.

Pluteam încetişor pe apa liniştită. Luna care se înălţa pe cer îşi arunca lumina spre malul opus. Curând vom fi ajuns la desişul ocrotitor şi poate că ne era dat să scăpăm de a cădea în mâinile duşmanilor îndârjiţi.

N-am ţinut seamă însă de viclenia acestora şi de nechibzuinţă propriilor noştri oameni.

Tot întinsul apei era acum luminat ca ziua şi numai ierburile înalte de pe malul stâng aruncau o umbră îngustă, sub ocrotirea căreia înaintam încetişor, cu capul aplecat în jos. Ne aflam la cel mult zece metri de desişul de bambuşi când... unul din bataşii ghemuiţi se ridică deodată, ca să-i iscodească pe duşmani.

Ce s-a întâmplat apoi era de aşteptat. Auzirăm în apropiere exclamaţii de mirare, apoi o suliţă spintecă aerul. Imprudentul din faţa mea ridică braţele în sus şi scoţând un ţipăt nearticulat, se prăbuşi în apă. Suliţa îi găurise gâtlejul. Conducătorul duşman trimisese deci o sentinelă pe marginea desişului şi acum eram descoperiţi.

— Trei glasuri scoaseră strigăte puternice de alarmă. Atunci pistolul lui Marian detună de trei ori la rând şi două horcăituri ne arătară că nimerise bine. Repede îmi ridicai şi eu capul, dar a trebuit să mă aplec cu iuţeala fulgerului căci o suliţă scânteietoare venea de-a

dreptul spre mine. Marian trase un al patrulea glonţ, urmat de un ţipăt, după care se făcu linişte. Sentinelele duşmane fuseseră răpuse.

Bataşii noştri se ridicară şi puseră iar mâna pe betele de bambus. După câteva clipe ajunserăm în desişul ocrotitor.

Îndărătul nostru se stârni larmă; se auziră trei plescăituri în apă şi atunci ompum-ul, înspăimântat, zise ceva lui Hasting. Legionarul ne tălmăci imediat:

— Din restul scândurilor gardului au construit şi ei trei plute şi ne urmăresc. Din nenorocire n-avem decât şase beţe de bambus pentru vâslit, aşa că ne vor ajunge în curând.

— Dar nu se tem ei că bataşii care s-au predat se vor năpusti acum asupra celor puţini care au rămas acolo?

— Nu. După obiceiul bataşilor, cei învinşi trebuie să dea ajutor învingătorilor. Altminteri, la primul prilej sunt ucişi fără milă. Din faptul că plutele au fost construite atât de repede, poţi vedea că foştii noştri prieteni le-au dat o mână de ajutor duşmanilor. Şi chiar dacă nu i-ar fi încărcat şi pe ei pe plute, potrivnicii noştri îşi pot trimite războinicii după noi, fără să le fie teamă că cei învinşi ar putea să se răscoale.

— În cazul acesta stăm prost de tot, zise Marian, Avem însă avantajul că-i vom putea împuşca pe duşmani când se vor apropia. De gloanţele lor nu mă tem, căci nu cred să cunoască ei înrâurirea luminii de lună când e vorba să ţinteşti. Dar ce-a păţit ompum-ul, îi văd foarte agitat?

Căpetenia vorbi din nou ceva cu Hasting în vreme ce puţinii războinici încetaseră chiar să vâslească. Legionarul li se adresă cu glas poruncitor şi în cele din urmă puseră iar mâna pe beţe, ca să împingă înainte pluta.

— Parcă totul ne este împotrivă! zise Hasting cu amărăciune. Curând apa face un cot spre răsărit şi cică acolo ar sălăşlui stafia. Bataşii se tem de ea mai mult chiar decât de duşmanii lor. la te uită cât de încet vâslesc, numai să n-ajungă prea curând în apropierea acestui duh rău. Am putut să-i îndemn să meargă înainte, amintindu-le de ucigaşul Mango, pe care-l credeau tot „diavol”. A! Uite că şi vine prima plută a duşmanilor.

— Haide, Robert! zise Marian, calm. Ne vom lăsa îndărătul plutei, ca să putem trage mai bine. Şi d-ta, domnule Hasting , spune-le, te rog, oamenilor că cu cât vom înainta mai repede cu atât mai curând scăpăm de stafia de care se tem.

Cu băgare de seamă alunecarăm pe lângă bataşi, care începuseră să vâslească nebuneşte şi ne aşezarăm la capătul plutei. Atunci văzurăm, la vreo cincizeci de metri îndărătul nostru cea dintâi plută a duşmanilor, apropiindu-se cu repeziciune. Îndărătul ei zărirăm alte două puncte, aşa dar încă două plute.

III.
STAFIA.

ÎI LĂSARĂM PE DUŞMANI SA SE APROPIE până la treizeci de metri, apoi ridicarăm puştile şi luarăm la ochi pe cei doi Bataşi din faţă. Dar, înainte de a putea apăsa pe trăgaci, ţinta dinaintea noastră dispăru brusc şi în acelaşi timp căzurăm la o parte. Nu lipsea mult ca Marian să se rostogolească în apă. Explicaţia era simplă: cuprinşi de spaimă la gândul stafiei care avea să se ivească, războinicii noştri împinseră pluta cu toată puterea pe după cotul râului, spre răsărit.

Acum eram şi noi curioşi peste măsură să vedem monstrul de care ne tot vorbiseră. Cel şase oameni cu vâslele lor improvizate lucrau ca turbaţii, gâfâind de încordare. Deodată se auziră în desişul de lângă noi două plescăituri puternice, urmat de un foşnet în frunziş.

Bataşii izbucniră în ţipete de groază, sporind şi mai mult iuţeala plutei. Dar foşnetul şi trosnetele încetară brusc.

În schimb, pluta duşmanilor ţâşni acum pe după cotul apei. Cei patru războinici din frunte zvârliră imediat suliţele, care zburară deasupra capetelor noastre. Doi din bataşii dindărătul nostru gemură sfâşietor, se clătinări, afundându-se în apă, cu prăjini cu tot Râmaserăm deci numai cu patru vâslaşi – dacă pot zice astfel – şi viteza plutei noastre se micşoră simţitor.

Venise vremea să tragem. Pluta duşmana era la cel mult douăzeci de metri şi înainta repede. Potrivnicii noştri – erau în număr de zece – stăteau înghesuiţi unul într-altul, aşa că un singur glonţ de-al nostru ar fi putui nimeri mai mulţi dintr-odată. Duserăm iar puştile la ochi, dar şi de data aceasta nu izbutirăm să tragem, căci acum interveni „stafia”.

Pluta duşmană se afla tocmai în locul unde auziserăm din desiş plescăitul puternic şi foşnetele. Bataşii potrivnici izbucniră deodată în răcnete şi în aceeaşi clipă trestiile de bambus se despărţiră şi doi monştrii uriaşi o zbughiră spre plută. Din cauza luminii sclipitoare a lunii şi a repeziciunii cu care se iviseră, n-am putut recunoaşte dacă erau într-adevăr făpturi fabuloase necunoscute, născute în sânul misteriosului ţinut mlăştinos.

Fioroasele animale se izbiră de pluta îngustă, care se sfărâmă Într-o clipă. Şi atunci, se iscă o luptă grozavă între duşmanii noştri şi făpturile acelea misterioase. Auzirăm strigăte de durere şi de moarte, în vreme ce cei patru bataşi de pe pluta noastră vâsleau ca turbaţi, împingând pluta cu o iuţeală ameţitoare. Devenise şi mai uşoară, acum, căci pierdusem trei oameni.

Punctul se făcea tot mai mic colo în urma noastră unde apa stropea în sus. Din ce în ce mai slab se auzeau ţipetele de durere. Probabil că

toţi cei de pe plută căzuseră în ghearele celor doi monştri.

Celelalte două plute, care ar fi trebuit să fi trecut de mult cotul, s-au întors, desigur, din drum, căci şi duşmanii noştri vor fi cunoscut „stafia" din mlaştini. N-am mai văzut şi auzit nimic de ei şi în cele din urmă ne-am spus că au renunţat să ne mai urmărească.

Cu toate acestea, cei patru bataşi ai noştri nu se opriră din sforţarea lor supraomenească până când, sfârşiţi de oboseală, se prăbuşiră pe scândurile plutei. Cu prilejul acesta avurăm din nou nenorocul să pierdem alte două beţe de bambus. Ar fi trebuit să oprim pluta şi să aşteptăm ca apa să ne aducă îndărăt beţele atât de trebuincioase, dar bataşii nici că vroiau să audă de aşa ceva. Ei îi spuseră lui Hasting că mai aveam mult încă până să ieşim din ţinutul stafiei grozave şi că nu departe creşteau bambuşi înalţi, de unde ne putem procura „vâsle" noi. Doi războinici îşi adunară puterile şi începură să-i dea înainte cu beţele ce le mai rămăseseră.

Curentul încetase cu totul. Ba mi se părea că apa devenise chiar stătătoare, aşa că înaintarăm foarte încet, ceea ce într-un fel era bine, căci pluteam prin locuri necunoscute şi lesne s-ar fi putut să ne izbim de vreo piedică.

Apa se lărgi puţin şi bambusul de pe maluri devenea mai înalt şi mai trainic. Şi mie mi se păru că mergeam tot mai mult spre nord, dovadă că ne îndreptam în direcţia coastei depărtate.

Pierdut în gânduri, cum eram, privirea îmi alunecă deasupra apei sclipitoare dindărătul nostru. Si, atunci, mi se păru că zăresc departe în urmă două puncte întunecate. Îi atrasei atenţia lui Marian, dar ca prin farmec punctele misterioase dispăruseră. Bunul meu prieten, după ce privi cu încordare, fu de părere că m-au înşelat ochii.

Trebuia să-i dau dreptate; mă încăpăţânai însă să privesc într-acolo şi atunci văzui ivindu-se din nou cele două puncte, de data asta mult mai aproape însă. Îi ghiontii repede pe Marian, care zise în şoaptă:

— Da, acum am văzut şi eu. Poate că sunt cadavre de-ale duşmanilor, mânate de curent. Dar nu... nu poate fi asta, căci noi mergem prea repede. la te uită... punctele se apropie. Te pomeneşti că sunt înotători care au scăpat cu viaţă din catastrofa care s-a produs acolo.

— Sau poate sunt fantomele care ne urmăresc, zisei eu râzând, asta ne-ar mai lipsi.

— Ce s-a întâmplat, domnilor? întrebă Hasting, cu glas slab.

— Îndărătul nostru vin înot două puncta întunecate, răspunse Marian. Nu ştiu ce poate să fie. Prietenul Robert tocmai spunea c-ar putea fi dihăniile care au sfărâmat pluta duşmană.

— Ia să-i întreb pe bataşii noştri, zise legionarul. Dacă vor recunoaşte ce anume este, atunci voi cere să mâne pluta lângă un perete de bambuşi şi s-o oprească acolo. Dacă va fi nevoie să

împuşcaţi, veţi avea o ţintă faină.

— Asta am putea-o face îndată chiar, zise Marian. Cei doi urmăritori se apropie cu repeziciune. Şi... Dumnezeule! Ai văzut, Robert?

Nu fui în stare decât să dau din cap, atât eram de îngrozit. Acum ştiam ce animale se ascund sub „stafiile” acelea, căci unul din ei tocmai scosese din apă capul lui uriaş. Erau doi crocodili inguinali, cele mai primejdioase şi înfiorătoare animale de pradă ale regatului insular al Indiei. Poate că puţini cunosc faptul că în India mor pe fiecare an din cauza acestor crocodili, cam toţi atâţia oameni ca şi de pe urma tigrilor. Au fost răpuse dihănii de nouă metri lungime. Şi e lucru constatat oficial că mulţi oameni au fost smulşi din bărci şi înecaţi de ele.

După botul uriaş pe care-l vedeam la vreo douăzeci de metri de noi, ne puteam da seama că cei doi monştri sunt de o lungime neobişnuită. Şi că ne vor ataca eram siguri, căci văzusem ce-au făcut cu pluta duşmană.

— Ei, ce este? întrebă Hasting.

— Crocodili inguinali de cel puţin zece metri lungime, răspunse Marian.

— Ah! Crocodilus porosus, zise legionarul, surprinzător de calm. E primejdios. Voi da de veste ompum-ului.

Dar comunicarea sa avu rezultatul contrar celui aşteptat. În loc să se-ndrepte spre bambuşi şi să oprească acolo pluta, doi Bataşi începură să vâslească cu turbare. Zadarnic strigă la ei Hasting plin de mânie. Bataşii păreau să cunoască primejdia fiarelor sau Ie considere sfinte, poate, cum se-ntâmplă aproape pretutindeni în India. Ei cred că sufletul vreunui strămoş de-al lor sălăşluieşte în dihanie, care are dreptul să-l la şi pe nepot.

Potopul de înjurături al lui Hasting fu întrerupt de un puternic acces de tuse; apoi zise cu glas slab:

— Se pare că suntem pierduţi.

Şi rămase tăcut.

Desigur că leşinase în urma iritaţiei şi sforţărilor ce făcuse, ceea ce nici nu era de mirare ţinând seamă de gravitatea rănii sale.

Cei doi urmăritori primejdioşi rămaseră ceva în urmă. Deodată, însă, apa spumegă îndărătul lor sub puternicele lovituri de coadă şi ca două torpile ţâşniră spre noi.

Traserăm la repezeală câteva gloanţe asupra căpăţânilor uriaşe, dar din cauză că n-aveam o ţintă bună, probabil că nu le nimerirăm unde trebuie. Căci monştrii se apropiau cu aceeaşi iuţeală. Un efect tot avuseseră împuşcăturile noastre: bataşul care vâslea în stânga îşi spori sforţările; rezultatul fu că băţul se rupse. Pluta se răsuci atunci ca o sfârlează şi zbură cu vârful în peretele de bambuşi de pe malul stâng

al apei. Noi avusesem grijă dinainte să ne aşezăm jos şi să ne înţepenim picioarele între beţele de bambus, încât izbitura care urmă acum nu ne făcu prea mult rău. Dar trei bataşi, care stăteau în partea dreaptă a plutei, se rostogoliră în apă.

Din pricina supraîncărcării pluta se aplecă acum îngrijorător spre stânga; împrejurarea asta îl salvă pe leşinatul Hasting de la înec şi Bataşii readuseră repede echilibrul, aruncându-se de-a curmezişul plutei.

Iată ci cei doi monştri se apropiaseră, întâmplarea cu pluta se petrecuse atât de repede încât ei ţâşniră la câţiva centimetri doar de noi. Dacă nu s-ar fi rupt băţul de bambus, atunci în câteva clipe ar fi ajuns pluta şi ne-ar fi înhăţat pe noi doi. Aşa însă, căzură victime doi nenorociţi bataşi care tocmai ieşiseră la suprafaţă. Doar un răcnet înfiorător mai putură scoate sărmanii de ei, apoi fălcile grozave se închiseră cu zgomot şi monştrii îşi târâseră victimele în adâncime. Tremurând din tot trupul, al treilea bataş sări pe plută şi se ghemui lângă tovarăşii săi, care aşteptau înlemniţi un nou atac al dihăniilor.

Aruncând o privire îndărăt, mă încredinţai că Hasting zăcea liniştit în mijlocul plutei. Din fericire, aceasta se înfipsese adânc în desişul de bambuşi şi rămăsese înţepenită acolo. Bataşii nu se mai gândeau să încerce ceva pentru apărarea lor. Aşteptau să li se împlinească soarta.

Situaţia noastră era cât se poate de primejdioasă, căci nu ştiam în ce loc se vor ivi din nou uriaşele târâtoare. Se putea foarte bine ca asta să se întâmple direct sub pluta noastră şi atunci ne-am fi putut lua rămas bun de la viaţă. Dac-am fi fost singuri pe plută am fi încercat să ne ascundem în desiş, dar îl aveam pe Hasting cu noi şi nu-l puteam lăsa în voia soartei, leşinat cum era.

— Ridicaţi-vă! zise Marian.

Propunerea sa era foarte nimerită, căci ne puteam retrage puţintel de pe marginea primejdioasă a plutei şi să cuprindem cu privirea suprafaţa apei.

Se scurseră câteva minute într-o încordare chinuitoare. Unde se vor ivi primejdioşii duşmani?

— Iată-i! şopti Marian şi ridică puşca. Îmi îndreptai privirea spre locul arătat de el şi la vreo douăzeci de metri depărtare văzui un punct negricios, care se mărea din ce în ce.

— E crocodilul! şopti Marian iarăşi. Acum vedeam şi eu lămurit căpăţâna lungă a dihăniei, care zăcea nemişcată în apă şi-şi holba ochii la noi. Poate că-şi aştepta tovarăşul, ca şi se năpustească împreună cu el asupra sărmanei noastre plute şi să ne dea gata.

În tot cazul, răgazul acesta ne prindea bine. Marian porunci încetişor:

— Ţinteşte tu ochiul drept, eu cel stâng. Atenţie, foc!

Cele două împuşcături biciuiri apa. Din răsunetul lor ne dădurăm

seamă îndată că amândouă gloanţele îşi nimeriseră ţinta. Şi în clipa următoare, dihania rănită de moarte începu să se zvârcolească pe locul unde se afla. Zvârli apa în sus până la câţiva metri şi loviturile cozii bubuiau ca tunul.

Acum se cerea multă băgare de seamă, căci curând se va ivi celălalt crocodil, iar în apa învolburată cu greu am fi putut recunoaşte capul său. Deodată Marian arătă spre ţărmul drept.

— Acolo... trage repede! Din desişul de bambuşi ţâşni trupul enorm al celuilalt monstru, îndreptându-se spre locul unde se zbătea la spasmurile morţii tovarăşul lui.

Puştile noastre detunară imediat. Fiecare din noi trase doua gloanţe unul după altul asupra trupului acela lung şi nimerirăm de minune. Şopârla enormă ţâşni ca o săgeată din apă, începând şi ea să se zvârcolească întocmai ca surata ei, se răsuci apoi, însă şi ca o vijelie se îndreptă de-a dreptul spre pluta noastră.

Mişcările ei erau acum ceva mai încete şi liniştiţi deschiserăm din nou focul asupra căpăţânii uriaşe. Până s-apuc eu să trag a doua oară, „Winchester"-ul lui Marian scuipă al treilea glonţ şi acesta puse capăt zvârcolelilor monstrului. Se smuci cu turbare la câţiva metri departe de noi, la fel ca tovarăşul său, ale cărui mişcări deveniseră tot mai slabe. Din cauza apei răvăşite, pluta noastră începu să se clatine îngrijorător şi bataşii – care tăcuseră chitic în vreme ce noi împuşcam – începură acum să răcnească de spaimă.

— Păcat că nu le ştiu limba, căci i-aş înjura în lege! zise Marian.

Priveam ca încordare la agonia celor două dihănii, care timp atât de îndelungat erau considerate „stafiile” ţinutului mlăştinos. Primul crocodil încetă să se zvârcolească şi trupul uriaş se afundă încetişor.

— Îmi pare rău, zise Marian, aş fi vrut să salvez pieile acestor doi „indivizi”. Ce mal pantofiori mi-aş fi trântit! Aşa! Uite şi-al doilea şi-a luat seama. Îşi dă duhul, sărăcuţul de el! Baga tu de seamă, Robert, dacă nu cumva vin duşmanii noştri în celelalte plute, sau poate chiar alţi reprezentanţi ai neamului sopârlesc. Eu mă voi îngriji de bietul Hasting.

În vreme ce eu îmi îndreptai toată atenţiunea în susul apei, Marian se duse spre legionarul leşinat. Ghionti mai întâi pe câţiva batari se vede că-i stăteau îndrum, apoi destupă sticla cu whisky ca să stropească tâmplele leşinatului.

Se scurseră câteva minute în linişte deplină şi deodată fui trezit din gândurile mele de o exclamaţie a lui Marian:

— Ah! Se trezeşte!

Auzii imediat glasul slab al legionarului:

— Domnule Farrow, unde sunt crocodilii?

— Împuşcaţi. Ne-au înhăţat însă doi oameni.

— Bieţii de ei! Ce moarte grozavă! Dar vă admir, domnilor, situaţia

voastră este disperată. Acum le voi spune bataşilor să pornească înainte. V-aţi oprit din proprie iniţiativă aici printre bambuşi?

Marian îi povesti pe scurt ce se întâmplase, apoi legionarul vorbi cu ompum-ul, deveni foarte energic şi rezultatul fu că bataşii tăiară beţe de bambus din desiş şi începură săi vâslească, aruncând mereu priviri neliniştite îndărăt.

IV.
ULTIMA LUPTA.

ÎN AFARA DE OMPUM-UL ŞI FIUL SAU, ne mai însoţiseră încă opt bataşi, în fuga noastră. Cinci din aceştia din urmă erau morţi: trei răpuşi de suliţele duşmane, doi sfâşiaţi de crocodilii fioroşi. Căpetenia nu vâslea, în schimb fiul său îşi tăiase şi el un băţ şi lovea apa de zor. Pluta noastră era mânată deci de patru perechi de braţe puternice şi alerga cu repeziciune pe apa liniştită.

Bataşii păreau că se liniştesc cu încetul, sau poate că le crescuse încrederea ce-o aveau în armele noastre. În orice caz începură să vorbească intre ei, în şoaptă. După cum ne tălmăci Hasting, ne ridicau în slava cerului.

Şi nouă ni se mai întări moralul. Cursul apei părea să ducă de-a dreptul pe coastă. În orice caz vom ieşi din primejdiosul ţinut mlăştinos.

O nouă plagă se ivi acum: ţânţarii. De data asta ne veni în ajutor ompum-ul, care ne dădu o bucată groasă de trunchi de bambus scobit înăuntru şi care conţinea o unsoare împotriva insectelor. Ne frecarăm îndată fata şi mâinile şi văzurăm cu bucurie că ţânţarii fug repede din apropierea noastră. Bataşii se unseră şi dânşii, apoi se puseră din nou pe lucru.

Apa se îngusta acum şi pereţii de bambus de amândouă părţile deveneau mai înalţi şi mai trainici. Teama mea că râul se va sfârşi în vreo mlaştină reveni. Comunicai lui Marian şi lui Hasting îngrijorarea mea.

— Atunci va trebui să ne înapoiem, răspunse prietenul meu, după câteva clipe de gândire Poate că vom izbuti însă – dacă într-adevăr cursul apei se închide – să ne croim drum prin desişul de bambuşi şi să ieşim pe uscat.

— După cât cunosc eu topografia ţinuturilor, mlăştinoase – zise legionarul – probabil că va veni acum un loc foarte nămolos, dar cu figurantă că un nou curs de apă duce iarăşi afară. Altminteri n-ar putea fi atât de bogată vegetaţia de jur-împrejurul aşa-ziselor „mlaştini ale morţii", în mijlocul cărora ne aflăm. Acum trebuie să ne păzim numai de şerpi veninoşi.

— Hm, după cum văd eu, ne aşteaptă perspective frumoase pe

aici, râse Marian. Dar de şerpi trebuie să ne temem numai dacă vom fi siliţi să părăsim pluta şi să ne continuăm drumul pe jos. A! Râul se îngustează tot mai mult. Sunt foarte curios să văd dacă îndărătul deschizăturii înguste din faţa noastră porneşte vreun drum înainte.

La vreo cincizeci de metri de noi beţele de bambus se împreunau atât de mult încât de abia dacă lăsau loc de trecere plutei. La o dispoziţie a lui Marian – tălmăcită de Hasting – Bataşii încetiniră cu vâslitul. Nu trebuia să trecem prea repede prin spărtură. Propunerea lui Marian fu ca noi doi să ne aşezăm pe capătul plutei, ca să putem întâmpina cei dintâi un eventual pericol.

În imediata apropiere a deschizăturii, bataşii primiră ordinul să-ncetezi cu vâslitul şi pluta trecu încetişor prin strâmtoare. Ţineam puştile pregătite şi în vreme ce eu îndreptai imediat privirea spre stânga, Marian făcea acelaşi lucru spre dreapta.

Intrarăm... într-un lac mic, rotund, cu apă liniştită, negricioasă. nici un zgomot nu se auzea de jur împrejur. Apa era adâncă tare, căci, când Bataşii noştri vrură să se folosească iarăşi de braţele lor, nu dădură de fund.

— Desigur vreun crater vechii, îşi dădu cu părerea prietenul meu. Nu ne rămâne altceva, decât să vâslim cu mâinile. Chiar dacă astfel vom înainta încet, vom ajunge cel puţin pe ţărmul celălalt.

Hasting tălmăci asta Bataşilor şi aceştia – care păreau din nou cuprinşi de spaimă – se puseră de zor pe lucru şi împinseră pluta înainte, vâslind cu mâinile. Lacul avea circumferinţă de vreo şaizeci de metri, dar de abia ne mişcăm din loc cu sistemul acesta, deşi războinicii îşi dădeau toată silinţa. După câteva minute însă, care mi se părură ceasuri, trecuserăm totuşi de mijlocul apei şi zărirăm în faţa noastră iarăşi o spărtură îngustă în desişul de bambus.

— Cu siguranţă că de acolo porneşte un nou curs de apă, zise Marian, vesel. Dar ce-au păţit Bataşii de-au devenit deodată atât de agitaţi?

Războinicii vorbiră zoriţi lui Hasting şi-şi tot arătau mâinile.

— Bataşii susţin că apa e groasă şi fierbinte, ne zise legionarul. Puneţi şi dv. mâna, domnilor!

Ne aplecarăm repede şi muiarăm mâinile în apa care părea să îi devenit şi mai întunecată. Ni le traserăm însă înapoi speriaţi. Apa era într-adevăr „groasă", adică îţi dădea senzaţia de nămol. Şi apoi era fierbinte, clocotitoare. Părea să fie aşa cum spusese Marian: „Desigur vreun crater stins”. Sau mai era poate în activitate?

De abia mă gândii la asta, că lichidul gros din jurul nostru începu să fiarbă. Îndărătul plutei noastre se înălţă cu un zgomot şuierător o coloană de nămol, neagră, clocotitoare şi înaltă de vreo opt metri, apoi căzu în jos, din fericire înclinată de partea cealaltă. Într-o clipă aerul deveni fierbinte. Pluta începu să se clatine îngrozitor şi furăm

nevoiţi să ne încleştăm cu toată puterea, deşi picături fierbinţi de nămol ne stropeau mâinile, ceea ce-l făcea pe bataşi să răcnească de durere.

Pe urmă ne luă în primire un val uriaş, stârnit de prăbuşirea coloanei de nămol şi ne mână spre deschizătura îngustă înspre care aveam şi aşa de gând să ne îndreptăm.

Când trecurăm pe lângă desişul de bambuşi, Marian şi eu smulserăm câte un bat deoarece Bataşii erau prea înspăimântaţi ca să-şi poată relua lucrul. Dădurăm de fundul apei şi îndreptarăm pluta spre strâmtoarea îndărătul căreia nădăjduiam să găsim calea salvării.

Valul negru ne împinse vreo treizeci de metri într-un nou curs de apă, în vreme ce de amândouă părţile beţele de bambus se aplecau sub apăsarea maselor de nămol ce se rostogoleau. Apa începu apoi să se liniştească din ce în ce mai mult şi vâslirăm tot înainte, spre nord-est, adică spre coasta salvatoare.

Eram încă la optzeci de kilometri depărtare de dânsa şi drumul ducea prin păduri seculare, după ce vom fi trecut cu bine mlaştinile.

Hasting stătu de vorbă cu bataşii şi aceştia – afară de ompum – se ridicară, schimbându-ne la vâsle. Bieţii oameni păreau însă zdrobiţi din pricina nenumăratelor întâmplări grozave prin care trecuseră, căci îşi îndeplineau treaba cu mişcări obosite, ca nişte fiinţe care nu mai aveau nici o speranţă. Când ne aşezarăm lângă Hasting, acesta ne spuse:

— Bataşii sunt încredinţaţi că nu vor scăpa cu viaţă. Vorbeau de nişte duhuri care cică le-ar fi hotărât pierzania. Ceea ce am pătimit până acum ar fi numai prevestiri ale marii catastrofe care se va produce curând. Cel puţin să mâne pluta înainte. Eu cred că vom învinge şi această mare catastrofă. Ia priviţi, desişul de bambuşi devine mai scund şi mai luminos. Curând vom da de teren mai solid. De bataşii duşmani cred că am scăpat definitiv şi o vom scoate noi la capăt şi cu pădurea pe care mai trebuie s-o străbatem. Vreau să zic că dv. domnilor, va trebui să purtaţi de grijă s-o scoatem la capăt, căci deocamdată eu nu-s decât o povară care mai mult încurcă.

— Las-o mai domol, dragă Hasting. Drept să-ţi spun, nu ştiu ce-am fi făcut fără d-ta. Numai un om ca d-ta a fost în stare – cu toată rana gravă – să facă pe tălmaciul şi încă în situaţiunile primejdioase prin care am trecut—

— Nu e momentul să ne felicităm – râse legionarul. Altminteri aş trebui să povestesc şi eu multe. Dar la uitaţi-vă la bataşi, fac impresie ca şi cum s-ar aştepta să vie moartea dintr-o clipă în clipă.

— Îşi vor mai veni ei în fire după ce vor mai fi mers o bucată de drum, răspunse Marian. După ce vor simţi pământul sub picioare, fi sigur că le va veni inima la loc. Noi am...

Marian fu întrerupt şi încă în chip neplăcut. Moartea venise cu

adevărat. Pe partea stângă, unde şedeam eu, se afla o spărtură largă în desişul de bambus, pe care o observarăm însă de-abia când ne aflarăm direct în faţa ei. Şi din spărtura asta ţâşni un nor de suliţi, zvârlite de cel puţin zece bataşi duşmani, care se iviseră brusc acolo. Aşa dar, tribul inamic cunoştea ţinutul mai bine decât noi şi trebuie să fi ştiut că vom trece pe aici, în cazul când vom fi scăpat de primejdiile din cale.

Datorită faptului că atacul se produsese pe neaşteptate şi a apropierii la care ne aflam, suliţele avură un efect îngrozitor. Trei Bataşi scăpară beţele din mână şi cu răcnete înfiorătoare se prăvăliră în apa neagră. Ompum-ul, care stătea lângă mine, îşi chirci trupul, scoţând ţipete ca din gaură de şarpe. O suliţă îi găurise pieptul. Numai fiu-său şi noi, Europenii, scăpaserăm teferi.

Imediat smulserăm pistoalele de la brâu, în vreme ce fiul căpeteniei puse mâna pe o suliţă ce căzuse lângă el şi o zvârli în ceata duşmanilor. Apoi gloanţele noastre căzură ca, ploaia în grămada inamicilor, care tocmai ridicaseră suliţele de rezervă pentru a le zvârli. Efectul focurilor noastre fu îngrozitor. Cei şase, Bataşi din frunte se prăbuşiră imediat, în vreme ce restul de patru o luară repede la fugă, după ce zvârliră suliţele ce le mai aveau în mână.

Se vede că soarta a vrut ca toţi Bataşii care ne-au însoţit să cadă, căci oricât de repede şi la întâmplare zvârliseră duşmanii sufitele: lor, ele nu-şi greşiră ţinta. Fiul căpeteniei scoase un ţipăt înăbuşit, aruncă braţele în sus, se clătină şi se prăbuşi cu spatele în apa, neagră. Gâtlejul îi fusese găurit de o suliţă.

Eram atât de îndureraţi de moartea tânărului, pe care-l îndrăgisem, încât hotărârăm să, nu-i lăsăm cu nici un chip să scape pe cei patru fugari. Nu puteau fi departe încă – ridicarăm pistoalele... şi atunci se auzi un sunet care ne făcu să coborâm repede mâinile. Era...

Cei patru Bataşi duşmani se opriră brusc şi priviră înmărmuriţi în jurul lor, apoi încercară să pătrundă pe de lături în desiş, dar, prea era acesta de nestrăbătut. Atunci se auzi pentru a doua oară sunetul acela, de data aceasta mai aproape, apoi apăru la capătul poterii largi o făptură înaltă, într-un costum kaki, ce bătea în verde, iar un glas cunoscuţi ne strigă:

— Massers, nu trage, Pongo omoară duşman.

Da, era într-adevăr credinciosul nostru uriaş, i pe care-l credeam mort; şchiopătând tare, el se năpusti totuşi asupra celor patru Bataşi cuprinşi de groază. Chipul său hidos de gorilă era înfiorător de schimonosit şi duşmanii rămaseră câteva clipe ca paralizaţi, înainte să-şi poată smulge pumnalele, ca să-şi apere viaţa. Dar împotriva unui uriaş ca Pongo era cu neputinţă să te aperi.

În vreme ce se repezea spre ei, el zvârli cu putere suliţa, cu care în urmă cu vreo zece ceasuri pusese pe fugă rinocerul. Şi arma grozavă

străpunse trupul unui bataş lipindu-l de peretele de bambuşi, pe urmă negrul uriaş îşi smulse klewang-ul şi sări asupra celor rari mai rămăseseră şi care loveau la întâmplare cu armele lor. Pongo dădu numai câteva lovituri, auzirăm lamele ciocnindu-se unele de altele. Apoi urmară trei răcnete de moarte. Uriaşul îşi şterse nepăsător cuţitul de şalul unui mort, smulse suliţa din trupul primului căzut, curăţi şi lama acesteia şi tot şchiopătând, veni spre noi. Strălucitor de bucurie.

Ne ridicarăm repede în picioare şi împinserăm pluta la mal.

— Pongo, credinciosul şi bunul nostru Pongo! exclamă Marian, adânc mişcat şi strânse cu putere mana uriaşului, care se arătă încurcat şi de dala asta. Cum ai izbutit să te salvezi, cum ai ajuns aici?

Îi strânsei şi eu mâna cu o emoţie sinceră, apoi bunul negru se aplecă îngrijorat deasupra lui Hasting şi-i privi cu sfioasă compătimire.

— Massers rană rău? întrebă el. Pongo caută buruiană, când fie pădure.

Se urcă apoi pe plută, dădu drumul încetişor în apă ompum-ului care nu mai mişca, apoi puse mâna pe băţul care servea de vâslă. În clipa următoare pluta zbură ca o săgeată pe apa care făcea impresia că clocoteşte.

Cu toată împotrivirea lui înverşunată îi dădurăm o mână de ajutor şi viteza spori într-atât că nici o barcă cu motor nu ne-ar fi putut ajunge din urmă.

— Acum povesteşte-ne tot, Pongo! îi ceru Marian. Nici nu-mi vine să cred că te afli iarăşi cu noi. Te-a rănit rău rinocerul?

— Monuhu foarte mult prost, râse uriaşul. Pongo gaură mică picior, Monuhu una mare la nas. Duşmani în copac împuşcă asupra Massers, aleargă după ei, cinci caută Pongo. Pongo apoi nu ştie nimic, trece mult până el trezeşte. (Vroia să spună cu asta că leşinase; aşadar „gaura” de la picior nu ora chiar atât de neînsemnată). Apoi pune mâna cinci duşmani, la suliţa, merge în urma lor.

Un altul poate ar fi scris o carte întreagă asupra aventurii pe care uriaşul nostru ne-o spuse în câteva cuvinte... Dar aşa era Pongo, la el preţuia mai mult fapta decât vorba.

Marian părea nemulţumit cu povestirea asta scurtă, căci întrebă:

— Cei cinci duşmani te-au atacat toţi deodată?

Pongo dădu din cap:

— Vine unul, Pongo înhaţă la el, rămâne liniştit. Duşman cade, vine doi, Pongo înhaţă, rămâne liniştit Alte doi rămâne şi ei liniştit Pongo caută la ei şi înhaţă.

Apoi, după o clipă, urmă:

— Pongo vine sat, duşmani împuşcă, Massers împuşcă, vine noapte, foc arde. Duşmani aleargă sus sat, jos aude strigăte. Pongo ştie Massers fugit. Duşmani fuge, se despart. Pongo ştie Massers va scăpa,

urmăreşte zece duşmani. Pongo cade, rămâne la pământ, aude împuşcături, vine încoace şi omoară duşman.

Povestirea asta scurtă, în graiul lui schimonosit, ne dovedea şi de data asta ce însuşiri deosebite avea uriaşul acesta negru, care cu toată rana lui gravă îi urmărise pe cei zece Bataşi care ne întinseseră o cursă. Înţelesese deci imediat că grupul acesta însemna cea mai mare primejdie pentru noi. Dar cum izbutise să-i urmărească pe întuneric şi într-un ţinut cu totul străin, asta nu ne-a mai povestit, bănuiam noi însă cum.

Socotindu-şi povestirea sfârşită, uriaşul începu iarăşi să vâslească din toate puterile şi zise, gâfâind:

— Pădure vine îndată. Atunci Massers în siguranţă.

Asta era o veste bună, căci eram dornici de puţină odihnă. Şi pentru rănile lui Hasting şi Pongo era nevoie de ea, căci mai aveam un drum lung, nu glumă, prin pădure, până la coastă. Îndărăt în tabăra noastră nu puteam ajunge căci ne îndepărtaserăm prea mult spre răsărit şi desigur că bataşii duşmani puseseră sentinele pe toate potecile, care treceau prin preajma satului cucerit.

Nu ne rămânea decât să căutăm să ajungem la vreo staţiune de coastă şi de acolo să indicăm sergentului Vaasen unde ne aflăm. El va purta apoi grija transportării tigrilor prinşi.

Ne încordarăm toate puterile ca să ieşim cât mai repede din primejdioasele mlaştini şi în curând băgarăm de seamă că ne apropiam de pădure, căci bambuşii dispăreau şi ajunseserăm într-un loc acoperit cu ferigi şi muşchi, iar în depărtare se înălţa o dungă întunecată – pădurea, care constituia ultima piedică pentru noi.

Apa ducea în linie dreaptă spre această dungă. Era o plăcere acum călătoria pe suprafaţa netedă. Dar în curând aveam să vedem că şi frumuseţea ascunde primejdii.

V.
PE MARE.

NE DEPĂRTASERĂM CU VREO CINCI SUTE de metri de desişul de bambuşi, când răsunară îndărătul nostru strigăte prelungi, care lăsau un ecou ce se pierdea cu încetul în depărtare.

— Santinelele duşmanei zise Marian. Slavă Domnului că nu ne mai pot ajunge acum.

— Massers nu spune asta! interveni Pongo. Duşmani face plută, urmăreşte repede.

Uite că la aşa ceva nu ne gândisem. Strigătele sentinelelor vor

aduna curând un număr mare de războinici, cărora le va fi lesne să construiască plute şi să ne ia urma.

Şi asta însemna că tot nu vom avea linişte până ce nu vom fi ajuns la coastă, căci ura ce ne-o purtau Bataşii, cărora le prilejuisem atâtea jertfe, îi făcea, de sigur, nişte urmăritori înverşunaţi.

Pe de altă parte, n-am fi putut străbate atât de repede pădurea, căci Pongo era împiedicat la mers de rana de la picior şi trebuia să croiască şi o potecă, în vreme ce eu cu Marian vom fi siliţi să-l ducem pe Hasting. Era deci posibil ca bataşii să ne ajungă şi să avem iar de furcă cu ei.

În vreme ce-mi treceau prin minte toate acestea, vâsleam din răsputeri şi dunga din zare se apropia tot mai mult. Deodată, însă, Hasting, care se ridicase în capul oaselor şi privise îndărăt, zise:

— Văd multe puncte negricioase adunându-se pe apă. Desigur că-şi construiesc plute ca să ne urmărească. Sunt cel puţin douăzeci de oameni, ceea ce înseamnă c-ar fi printre ei şi câţiva din locuitorii satului cucerit. Nici ei nu ne pot cruţa, căci atunci şi-ar pune în joc propria lor viaţă.

— Cred şi eu, răspunse Marian. Ba sunt chiar încredinţat că vor căuta să-şi câştige un merit din uciderea noastră. D-ta culcă-te la loc însă, domnule Hasting; voi privi eu îndărăt din când în când. Principalul lucru pentru noi e s-ajungem la pădure, poate putem scăpa sub ocrotirea întunericului.

— Massers şi Pongo urcă în copac, se amestecă în vorbă uriaşul. Duşman caută, nu găseşte, Pongo omoară mâine duşman.

Soluţia era simplă în teorie, dar în ce fel voia el s-o puie în practică nu prea îmi închipuiam. Ideea era bună însă, căci printre crengile unui copac uriaş ne puteam odihni fără grijă, pentru ca a doua zi, cu puteri împrospătate, să pornim la luptă împotriva urmăritorilor.

Mânarăm în tăcere pluta mai departe; pădurea se apropia tot mai mult şi puturăm recunoaşte chiar câţiva copaci care îşi înălţau coroanele de frunziş deasupra celorlalţi. Tocmai atunci Marian îşi întoarse privirea o clipă şi zise:

— Văd două puncte pe apă. Or fi duşmanii, pe două plute. Păcat că nu-s şi pe aici crocodili dintre-ăia.

— Atunci ne-ar înhăţa în primul rând pe noi, râsei eu şi cine ştie ce ne mai aşteaptă în pădure.

Cred că vom mai întâmpina multe pe aici, înainte de a putea spune că suntem în deplină siguranţă.

— Şi când veţi putea spune asta – interveni Hasting – vi se va şi duce gândul la noul aventuri. Cel puţin aşa v-am cunoscut eu în scurtul timp pe care l-am petrecut împreună.

— Ei, da, se poate să fie şi cum zici dumneata – încuviinţai eu. Altminteri, ar fi plictisitoare viaţa. Ei, Mariane, mai sunt departe

duşmanii noştri?

Marian aruncă din nou o privire în urmă şi zise:

— Nu s-au mai apropiat. Ceea ce înseamnă că nu pot merge mai repede ca noi. Şi când vom ajunge la pădure vom avea un avans destul de mare ca să ne putem pune la adăpost în vreun copac.

— Dar v-aţi gândit cum o să mă urcaţi pe mine? întrebă Hasting.

— Te vom trage în sus în pătură, răspunse Marian.

— Lesne nu prea va fi, zise legionarul. Mai bine ar fi să mă ascundeţi la rădăcina copacului, în tufiş.

— Asta vom vedea, când vom fi în pădure. Nu te lăsăm noi, n-avea grijă.

Pe ambele maluri ale apei se iviră acum tufe şi râul făcu deodată un cot spre stânga.

— Massers, opreşte aici! Se auzi atunci glasul lui Pongo. Pădure aproape. Pongo face capcană pentru duşman.

Fără altă lămurire, îndreptă pluta spre malul stâng şi sări pe mal. Ţinu pluta bine până-l debarcarăm pe Hasting. Apoi luă şi genţile noastre.

— Massers aşteaptă! zise el.

Desprinse la repezeală patru bete de bambus din plută, urcă din nou pe ea şi o împinse spre mijlocul râului. Acolo înfipse cu toată puterea cele patru bete în nămolul de pe fund, la distante mici una de alta şi în aşa fel încât capetele lor să fie aplecate spre urmăritorii noştri. Le înfundă atât de tare încât de-abia ieşeau la suprafaţa apei.

Piedica era destul de bună, căci prima plută se va izbi cu toată puterea de lemnul tare şi se va desface, sau în cel mai bun caz bataşii de pe dânsa vor fi zvârliţi în apă din cauza izbiturii. Asta îi va face să înainteze cu mare băgare de seamă, gândindu-se că mai sunt şi alte piedici la fel. În chipul acesta mai câştigam timp.

Ne luarăm repede genţile, ridicarăm foaia de cort cu rănitul şi pornirăm după negru, care gonea cât îi îngăduia piciorul rănit, spre pădurea apropiată.

Tocmai când ajunseserăm la marginea codrului se auzi gălăgie dinspre râu. Aşa dar, cursa lui Pongo avusese efect şi bataşii vor merge încet de-acum încolo. Pongo trăsese pluta noastră pe uscat şi o ascunsese în tufiş.

Cu siguranţă că bataşii îşi vor urma drumul pe apă până la pădure şi vor pătrunde într-unsa într-un loc depărtat de al nostru. Noi merseserăm liniştiţi pe marginea codrului, tot îndepărtându-ne de apă. În cele din urmă, Pongo găsi un loc pe unde puteam pătrunde în desiş. Nu era o potecă, ci un luminiş îngust. Care şerpuia dea lungul pădurii. Fireşte că drumul era presărat cu mărăcini şi liane, dar Pongo nu le reteză ci le îndoi numai într-o parte, pentru ca urmăritorii noştri să nu

ne dea de urmă.

De duşmani nu mai auzirăm nimic, în schimb de jur împrejurul nostru începu să se trezească viaţa de noapte a codrului secular. Spărtura îngustă ducea tot mai adânc în desiş şi numai mulţumită luminei ce ne-o trimitea cu zgârcenie luna, izbutirăm să înaintăm cu chiu cu vai în cele din urmă. Pongo se opri şi şopti:

— Massers, copac bun aici.

La dreapta noastră se înălţa un tamarin uriaş, ale cărui crengi cât toate zilele se întindeau până departe, împiedecând lumina lunii. Pongo îşi croi drum prin mărăcini şi după foşnetul ce-l auzeam ne dădurăm seama că se şi căţăra în copac. Apoi glasul său răsună deodată deasupra noastră, la o înălţime de vreo patru metri:

— Massers Hasting ridică în sus, Pongo ia în primire.

Se aşezase cu trupul dea curmezişul crengii pe care se afla şi-şi întinse în jos braţele-i lungi. Încetişor îl ridicarăm pe rănit deasupra capetelor noastre şi în clipa următoare uriaşul apucase capetele foii de cort şi-l ridicară pe legionar ca pe un fulg.

Când ne căţărarăm şi noi, văzurăm că Pongo se urcase o bucată mai sus, ţinându-l pe bietul Hasting cu o singură mână, de parc-ar fi fost o legăturică. Acolo unde ajunsese el, se aflau trei crăci alăturate, care alcătuiau pentru noi un adăpost cum mai bun nici nu se putea.

Aşternurăm repede păturile şi ne întinserăm de-a curmezişul crengilor, fără teamă că ne vom prăvăli la pământ. Şi deoarece Pongo ne încredinţa că se va trezi la cel mai mic zgomot suspect, ne lăsarăm în voia somnului de care aveam atâta nevoie.

Ne trezirăm când se luminase de ziuă. Ne cam dureau mădularele din cauza culcuşului nu prea moale, în schimb eram voioşi şi cu puteri noii. Hasting dormea încă adânc, dar Pongo dispăruse. După câtva timp se-ntoarse aducând nişte buruieni şi ne zise:

— Duşmani plecat, caută jos în pădure. Pongo lecuieşte acum rana Maşter Hasting.

Bunul uriaş! Se gândea întâi la alţii, apoi la sine. Câţi oameni din lumea civilizată s-ar putea lăuda cu atâta mărinimie sufletească!

Cu multă băgare de seamă desfăcu pansamentul şi stoarse sucul plantelor deasupra rănii care se vindecase în parte, mulţumită îngrijirilor date de bataşii prieteni. Legionarul se trezi şi ne salută cu vioiciune. Ne spuse că rana nu-l mai durea aproape de loc, ba vroia chiar să coboare singur din pom. Pongo îi împiedecă însă; îl înfăşură iarăşi în pătură şi cu el în mână, cobori din cracă în cracă.

Când furăm cu toţii jos, îmbucarăm ceva în grabă din merindele noastre şi ne potolirăm setea cu o înghiţitură de apă minerală. Atâta vreme cât duşmanii se aflau pe aproape, nu puteam face foc ca să ne încălzim conservele. Nădăjduiam s-ajungem până seara la coastă, căci Pongo ne spusese că în vreme ce umblase să caute buruieni de leac,

dăduse de o potecă ce ducea dea dreptul în direcţia dorită.

La început trebuia însă să pornim spre râu, adică în apropierea duşmanilor şi Pongo înlătură din nou din cale toate piedicile, în vreme ce noi veneam cu Hasting în urma lui. În cele din urmă dădurăm de poteca largă, croită de pachiderme şi pornirăm în pas de marş spre coasta depărtată.

Până la amiază străbăturăm jumătate din drum, după socoteala noastră. Făcurăm popas pentru masă şi după vreo trei sferturi de ceas pornirăm mai departe.

Mă înşelasem totuşi în socotelile mele, căci când se înnopta, nu ajunseserăm nici măcar la brâul de mangrove care încercuieşte coastele mării. Petrecurăm noaptea iarăşi într-un copac şi de-abia a doua zi la amiază dădurăm de brâul de mangrove, pe care-l străbăturăm într-un ceas. Apoi se ivi marea în faţa noastră.

Nimeriserăm de-a dreptul într-un golf mic, care îşi întindea în larg limbile-i de pământ, acoperite de vegetaţie. Şi în acest golfuleţ se afla – lipită de ţărm – o corabie mică. Eram salvaţi acum, căci dacă într-adevăr Bataşii se aflau în urma noastră încă, fără îndoială că echipajul micului vas ne va lua pe punte, adăpostindu-ne. Alergarăm repede spre ţărm şi strigarăm spre corabie.

Nu primirăm nici un răspuns însă. Mai strigarăm de câteva ori la rând, cu acelaşi rezultat. Până ce în cele din urmă Marian zise:

— Echipajul o fi la vânătoare. Să ne urcam fără teamă pe vas, căci se prea poate ca bataşii să vie. Marinarii ne vor ierta îndrăzneala când vor afla motivul.

Fără să mai piardă vremea, prietenul meu intră în apă şi se îndreptă spre corabia care se afla la vreo douăzeci de metri. Apa îi ajungea până la piept şi ultima bucată de drum trebui s-o facă înot; găsi însă o funie care atârna în jos şi se caţără cu îndemânare pe ea. După câteva clipe se ivi iarăşi pe punte şi striga:

— Nu e nici o fiinţă omenească pe bord. Voi lăsa pe apă barca de salvare ca să-l puteţi transporta pe prietenul Hasting.

Marian scoase bărcuţa afară şi-i dădu drumul în jos cu ajutorul macaralei. Apoi coborî într-unsa şi începu să vâslească spre ţărm. Hasting fu îmbarcat repede şi pornirăm înapoi, tot temându-ne că Bataşii ne-ar putea urmări.

Nu fu însă aşa. Când ajunserăm cu toţii sus, îl duserăm pe legionar în cabină, apoi, Marian mă trimise la maşini, căci mă pricepeam să umblu cu motoarele. Găsii acolo un „Diesel” în perfectă stare, cu ajutorul căruia bricul putea merge cu viteză destul de mare. Tancul cel mare era pe trei sferturi cu ţiţei şi mă încredinţai că trebuia să pun numai pârghia în mişcare pentru ca motorul să funcţioneze.

Tocmai mă pregăteam să urc iarăşi pe punte. Când Marian răcni în jos:

— Pune repede motorul în funcţiune, vin bataşii!

Apăsai pârghia şi imediat motorul începu să duduie. Fără să mai aştept vreo comandă lăsai elicea să se învârtească îndărăt, căci spre nespusa noastră uimire constataserăm că bricul nu era nici măcar ancorat.

— Înainte! Se auzi comanda prin portavoce.

Întorsei elicea, făcui ce mai trebuia şi urcai sus. Pongo stătea lângă Marian pe punte. Pe ţărm însă ţopăiau ca nebunii vreo douăzeci de bataşi, făcând nişte gesturi îndrăcite de furie că le scăpase prada în ultima clipă. Marian le făcea „cu tifla” şi îndreptă vasul spre larg. Ţărmul deveni din ce în ce mai mic, până dispăru în cele din urmă.

— Trebuia să mă îndepărtez din raza vederii lor, căci altfel nu îi mai urneai de acolo, zise Marian. După un ceas ne înapoiem.

— Bine. Mă duc să-i comunic şi lui Hasting ce s-a întâmplat, răspunsei eu. În vremea asta Pongo va face ceai în bucătărie.

— Minunată idee! Vino apoi îndărăt pe punte. Motorul merge el şi singur.

Intrai în cabina elegantă, unde se afla legionarul întins pe pat. Când mă zări, duse degetul la gură, dându-mi de înţeles să tac. Mă apropiai cu băgare de seamă, aplecându-mă deasupra lui.

— Ascultă! şopti el. Trebuie să fie un om pe aici.

Îmi încordai auzul şi într-adevăr, auzii lămurit un geamăt de durere, aproape înăbuşit. Venea din peretele care răspundea în interior, şi-mi lipii îndată urechea de lemn.

Da, gemea un om acolo!

Pipăii cu degetele ornamentele lemnului de mahon şi deodată se auzi un scârţâit uşor şi o bucată din peretele de lemn se dădu la o parte. Se ivi o gaură întunecoasă de unde te năpădea un aer împuţit. Aprinsei repede lampa de buzunar şi zării o cabină cu adevărat luxoasă. Părea salonaşul unei femei din lumea mare.

Pe sofaua de mătase din faţa mea zăcea o făptură omenească. Mă apropiai şi văzui un bărbat cu barbă neagră care părea cuprins de un leşin adânc. Era legat şi un căluş gros îi tăia aproape respiraţia. Gemea în neştire, fără să se mişte.

Nu stătui să mă mai gândesc la misterele ce ascundea bricul acesta, luai în braţe pe nenorocitul acela şi-l dusei în cabina alăturată. Îi chemai apoi pe Pongo, dându-i însărcinarea să-l schimbe pe Marian la cârmă şi să-l trimită jos. Tăiai repede funiile şi scosei căluşul din gura leşinatului.

Când veni Marian, nu puse nici o întrebare, ci destupă imediat o sticlă cu whisky ca să frece tâmplele necunoscutului. Nu trecu mult şi bărbosul începu să se mişte, deschise ochii şi murmură în franţuzeşte:

— Apă!

Adusei repede din bucătărie un pahar şi-i turnai pe gât, picătură cu

picătură, lichidul înviorător. Străinul se holbă la noi o clipă, închise apoi ochii şi păru să adoarmă. Se trezi însă repede şi şopti:

— Sunt căpitanul Larrin. Oamenii mei s-au răsculat şi m-au condamnat la moarte prin foame. Salvaţi-mă... porniţi bricul spre larg!

— Am şi făcut-o, îl linişti Marian. Sunteţi în siguranţă. Dormiţi acum. Voi pune să vi se prepare o supă întăritoare.

În vreme ce Marian se înapoia la cârmă şi Pongo se duse la bucătărie, eu spălai rănile de la mânile căpitanului. Mă întrebă cum ajunseserăm pe vas şi-i povestii totul.

— Minunaţi zise el. Vom merge împreună spre primul port. În curând voi fi restabilit şi atunci voi putea şti unde ne aflăm.

Părea să aibă într-adevăr o constituţie de fier. După ce îi dădurăm să bea supa întăritoare şi-l crezurăm adormit, el se ivi deodată pe punte.

— După cum vedeţi, domnilor, sunt iarăşi pe picioare, zâmbi el. Vă mulţumesc încă odată. Acum voi stabili poziţia.

Se apropia de compas şi după câteva clipe zise:

— Ne aflăm în peninsula Malaca, aproape de Deli. Vreţi să întoarcem şi să intrăm în port sau preferaţi să mergem mai departe spre Singapore?

— Am vrea la Deli, răspunse Marian Prietenul meu v-a istorisit, desigur, aventurile prin care am trecut şi trebuie să dăm de veste legiunii, pentru ca la rândul ei să înştiinţeze pe sergentul Vaasen.

— Bine, domnilor, atunci vom întoarce.

Se duse la cârmă, dar înainte de a întoarce roata, aruncă o privire cercetătoare de jur împrejur. Deodată tresări, se uită cu încordare câtva timp spre nord-vest şi zise apoi cu glas înăbuşii:

— Domnii mei, nu putem debarca acum. Dimpotrivă, trebuie să pornim cu toată viteza în larg. Dea Domnul să nu fie prea târziu!

Miraţi privirăm şi noi spre nord-vest. Cerul avea acolo o înfăţişare ciudată, gălbuie, dar aceste nu putea fi un motiv ca să nu ne întoarcem.

— Pare să vie furtuna? întrebă Marian.

— Du-te d-ta repede la motor! Mi se adresă Larrin. Dă-i toată viteza cu putinţă! Nu e furtună ceea ce vedeţi venind, ci un taifun. Peste o jumătate de ceas e aici. Şi atunci... aibă milă Domnul de noi!»

— Şi acest taifun avea să ne arunce într-o serie de aventuri – dragă George – care aveau să întreacă tot ce am pătimit până acum. Dar ca să ţi le povestesc trebuie să mai ai răbdare, căci aşa suntem noi medicii, dăm totul cu „linguriţa”, îşi încheia doctorul Bertram, râzând, interesanta povestire.

Aventurile submarinului Dox 046

Hans Warren

I.
UN COPIL MISTERIOS.

— O, TATA, CE MINUNAT E! exclamă George cu însufleţire. Ce-ar fi să intrăm în fluviul acesta? Timp avem, slavă Domnului şi cred că apa e destul de lată şi adâncă să putem pătrunde cu submarinul.

— Hm... priveliştea e frumoasă, n-am ce zice – încuviinţă căpitanul. Aşa e, ai dreptate, timp avem berechet. Totuşi, s-ar putea ca îmbucătura fluviului să fie plină de nămol şi să ne împotmolim. Ne vom apropia cât mai mult şi vom porni apoi cu o barcă de aluminiu. Spune-i lui Petre s-o aducă pe punte şi s-o monteze.

În drum spre insulele Loyalty, unde lordul Clive vroia să debarce, se întâmplă că se abătuseră din calea vapoarelor şi trecură prin fata unei insule al cărei nume nu-l cunoştea nici unul din ei.

Căpitanul venise cu „Dox”-ul aproape petecul de pământ şi când coti în jurul coastei de răsărit, privirile lor întâmpinară o surpriză: la capătul coastei de miazăzi zăriră îmbucătura unui fluviu, care venea din interiorul insulei.

Asta e ceva foarte rar în insulele Pacificului; probabil că a luat naştere de pe urma erupţiilor vulcanice, sau prin îngrămădirea mărgeanului în cursul veacurilor.

— E într-adevăr un lucru atât de rar ceea ce vedem, încât trebuie neapărat să-l cercetăm mai de aproape, fu de părere lordul, care venise şi el în turn. Am cutreierat eu destul prin oceanul Pacific, dar până acum n-am văzut încă un fluviu atât de mare pe vreuna din insulele sale.

— Aş vrea să ştiu dacă insula e şi locuită, zise căpitanul. E atât de retrasă, încât îmi vine să cred că nici n-a fost descoperită până acum. În orice caz, trebuie să fim cu mare băgare de seamă, căci dac-ar fi cumva băştinaşi pe acolo, nu ştiu cum ne-ar întâmpina.

— Ai dreptate, dragă căpitane – încuviinţă lordul – eu sunt aproape încredinţat că insula e locuită, căci fluviul oferă condiţii de trai minunate. Apoi, insula pare să fie şi destul de mare pentru ca să poată trăi pe ea chiar mai multe triburi.

— Ar fi mai bine să pornim de la început cu două bărci – propuse Farrow – căci în felul acesta ne-am putea apăra mai bine, în cazul când am fi întâmpinaţi cu duşmănie. Să stabilim repede cine va lua parte la excursie: în prima barcă vei lua loc d-ta, dragă Clive, George, doctorul, Petre şi eu; a doua va fi condusă de Rindow sau Brun, care va avea alături de el pe Kard şi încă trei tovarăşi, traşi la sorti. Dragă Rindow, d-ta cu Brun va veţi înţelege între voi, se adresă el primului ofiţer.

— Acum e rândul lui Brun, răspunse Rindow. Să mai schimbe şi el

aerul, ca să zic aşa. Eu voi rămâne cu submarinul aici, în fluviului, domnule căpitan. N-ar fi mai bine însă să mai aducem încă două bărci pe punte? S-ar putea întâmpla să aveţi nevoie de ajutor grabnic.

— Ai dreptate, dragă Rindow, încuviinţa căpitanul. În cazul când veţi auzi împuşcături, veniţi repede după noi. Alege-ţi oamenii de pe acum. După cum vezi, fluviul face un cot foarte pronunţat la vreo sută de metri de aici. De-abia după ce vom fi trecut cotul acesta, ar putea fi vorba de primejdie. Aşa! Cele două bărci sunt gata, Brun şi-a ales şi el oamenii, astfel că putem porni.

Bărcile fură lăsate pe apă, cei zece tovarăşi luară loc în ele, apoi Petre se apucă să vâslească barca în care se aflau căpitanul, George, lordul Clive şi doctorul.

Amândouă malurile erau acoperite cu vegetaţie până aproape de apă şi numai pe alocuri se zăreau potecuţe înguste, cari păreau făcute într-adins în desiş şi sfârşeau la mal.

— Par să fie mulţi mistreţi pe aici, îşi dădu cu părerea doctorul. Aceştia au croit potecile cari se văd. Cât despre tigrii cari vin să se adape, n-avem ce ne teme – cel mult de duşmani cu două mâini şi două picioare.

— Aceasta e tocmai un semn că insula e locuită de oameni – zise Farrow – căci cu siguranţă că mistreţii au fost aduşi din alte părţi. La o depărtare atât de mare de Australia nu prea se găsesc mamifere prea mari.

— În privinţa asta ai dreptate, dragă căpitane? încuviinţă doctorul. Aşa dar, trebuie să ne aşteptăm să dăm ochi cu niscaiva sălbateci. Din fericire însă, fluviul e destul de larg. Dacă ne vom aţine pe la mijloc, nu trebuie să ne temem de săgeţi sau alte arme de-ale lor. Apoi, ne vine în ajutor şi faptul că putem observa imediat orice mişcare în desiş.

— Se poate totuşi să fie puşcaşi ascunşi pe aceste poteci, zise căpitanul. În primul rând v-aş recomanda să băgaţi de seamă dacă nu cumva se zăresc trâmbe de fum în interiorul insulei. E posibil ca unele triburi de pe aici să-şi semnalizeze astfel sosirea unui vapor, după cum fac şi vânătorii de capete de pe insulele Solomon.

— Nu cred să fie sentinele în desişul acesta grozav, îşi dădu cu părerea lordul. Apoi sunt încredinţat că numai arareori acostează aici un vas; doar vreun uragan l-ar putea zvârli atât de departe de drumul obişnuit al vapoarelor. Cred însă că e greu să se întâmple aşa ceva, căci toate vasele şi bricurile cari cutreieră oceanul Pacific sunt înzestrate cu motoare foarte puternice. Probabil că vom da brusc de un sat aşezat în vreun loc liber pe ţărmul fluviului.

— Chiar dacă ar fi aşa – răspunse căpitanul – tot nu strică să fim cât mai prevăzători şi în primul rând, să rămânem liniştiţi, ca să nu ne trădăm prezenţa prea de vreme.

Ca şi cum ar fi bănuit o primejdie apropiată, Farrow vorbise foarte încet; tovarăşii tăcură, iar Petre se silea să facă zgomot căi mai puţin cu vâslele.

În barca a doua domnea de asemeni linişte desăvârşită, căci uriaşul Kard se pricepea şi el să mânuiască vâslele încet.

Acum bărcile cârmiră pe după cotul de care amintise căpitanul adineauri, dar priveliştea rămase neschimbată; desişul ajungea şi aici până la apă, chiar dacă fluviul devenise mult mai îngust.

Amândouă bărcile se ţineau exact în mijlocul apei şi camarazii nu-şi dezlipeau privirile de la cele două maluri, căutând să vadă mai cu seamă dacă nu se iveşte vreo mişcare suspectă în vreun tufiş.

Totul rămânea însă liniştit. Sub razele dogoritoare ale soarelui nu era nici un semn de viaţă; probabil că animalele, pasările şi insectele preferaseră să se retragă în locuri răcoroase.

Totuşi, după ce bărcile înaintară cu încă vreo sută de metri, tovarăşii observară că existau pe aici locuitori primejdioşi ai fluviului. Erau crocodili, ceea ce-l făcu pe doctor să spuie:

— La asta nu m-am aşteptat. Se pare chiar că sunt crocodili inguinali foarte primejdioşi, cum numai în India şi pe insulele Sumatrei se găsesc. Nu-mi pot explica deloc cum ajung aici târâtoarele astea uriaşe.

— Dragă doctore – răspunse căpitanul tot în şoaptă – în călătoriile ce le-am făcut noi împreună am întâmpinat până acum atâtea lucruri ciudate şi neobişnuite, încât n-ar trebui să ne mai mirăm de nimic. Cine ştie cum au ajuns aici dihăniile astea? Ah! Asta nu-mi place… uite-i că se aruncă în apă, ceea ce ar putea atrage asupra noastră atenţia locuitorilor insulei – dac-or fi existând.

La apropierea celor două bărci, uriaşele şopârle se aruncară plescăind în apă, de pe brâul îngust de ţărm scăldat în lumina soarelui.

— Numai de n-ar avea gânduri rele, zise lordul Clive, îngrijorat. Am auzit vorbindu-se despre aceşti crocodili că ar fi cei mai sălbateci şi primejdioşi din tot neamul crocodililor şi nu odată au smuls oameni din bărci.

— Aşa e, încuviinţă doctorul. Chiar noaptea trecută îi povesteau lui George al nostru despre o păţanie a mea din tinereţe, când am avut de a face cu astfel de specimene. Ehei! N-aş mai vrea să pătimesc ce-am pătimit atunci împreună cu fratele bunului nostru căpitan. Totuşi, sunt încredinţat că vom izbuti să-i alungăm cu pistoalele noastre, dac-o fi să ne atace.

Un simţimânt neplăcut îi cuprinse cu toate acestea pe curajoşii camarazi când văzură dispărând în apă trupurile uriaşe ale primejdioaselor şopârle. Lesne s-ar fi putut răsturna bărcile lor uşoare la o ciocnire cu unul din aceşti monştri lacomi de carne omenească.

Dar făcea impresia că crocodililor le era teamă, ceea ce îi se păru de neînţeles doctorului. Zise încetişor căpitanului.

— E într-adevăr ciudat, dragă Farrow. N-am mai văzut reptile dintr-astea cărora sa le fie teamă. Dac-ar fi pe un fluviu unde circulă vapoare, mi-aş mai explica lucrul, căci atunci e obiceiul să se tragă asupra crocodililor. Ei ţin minte faptul acesta şi se fac nevăzuţi de îndată ce se iveşte un vas. Dar pe insula asta singuratică nu-mi închipui să-i turbure cineva. Singura explicaţie ar fi că băştinaşii pe cari îi presupunem aici, dispun de arme de foc moderne, pe cari le folosesc adesea împotriva crocodililor. Asta e însă greu de crezut.

— Ciudat, ce-i drept, zise Farrow. Poate că lucrurile se vor lămuri în curând. Eu sunt mulţumit că animalele ne lasă în pace.

Cele două bărci îşi urmară drumul în linişte. Fluviul, care se îngusta tot mai mult, făcu din nou un cot spre apus, în interiorul insulei. La o comandă a căpitanului, Petre vâsli domol de tot şi imediat îşi încetini viteza şi barca cealaltă.

Farrow se lăsase îndemnat de spiritul său de prevedere, când ordonase încetinirea vitezei, căci se gândea că îndărătul acestui cot s-ar putea afla un sat, ţinutul fiind foarte potrivit pentru asta. Dar, în locul colibelor, camarazii uimiţi avură înaintea lor o privelişte foarte ciudată, atât de ciudată încât la început nici nu le venea să-şi creadă ochilor…

Tufele erau aici îndepărtate de apă, încât pe ţărm se afla un loc liber de vreo cincizeci metri lungime şi douăzeci lăţime. Terenul acesta era presărat cu nisip albinos şi înspre desiş acoperit cu ierburi înalte şi felurita buruieni.

Plaja era scăldată în soare şi părea să fie locul de odihnă preferat al crocodililor, după cum dovedeau nenumăratele urme de pe ţărm.

Pentru moment se vedea numai una din urâcioasele reptile. Un crocodil enorm. Îşi îndrepta botul larg deschis spre un copil, care se apropia de dânsul prevăzător, cu trupul aplecat.

De la prima privire, camarazii văzură că acest copil era un alb. E drept că, la fel ai băştinaşii, purta un şorţ de piele dinainte, de-a semeni şi pielea corpului îi era pârjolită de soare, altminteri însă se putea lesne recunoaşte că aparţine rasei europene. Să fi avut cam vreo paisprezece ani şi era destul de voinic pentru vârsta lui.

Ceea ce avea de gând să facă acum, era de-a dreptul o sinucidere. Din clipă în clipă era de aşteptat ca dihania întărâtată să-l înhaţe şi să-l sfâşie, sau să-i ucidă printr-o lovitură de coadă.

Ca la o poruncă, tovărăşii smulseră revolverele de la brâu, le duseră la ochi, dar nici un glonţ nu căzu, căci în clipa aceasta copilul, ţinând ochii aţintiţi asupra crocodilului, întinse braţul drept înainte. Ţinea strâns în pumn un ţăruş de lemn ascuţit la amândouă capetele şi lung de vreun metru.

Băiatul apucase ţăruşul de mijloc si-l ţinea aşa încât vârfurile erau îndreptate în sus şi în jos. (Vezi ilustraţia de pe coperta). Din ce în ce mai mult se apropia de dihania aceea grozavă, care deschise acum botul şi mai mult, scoţând un mârâit fioros.

Lucrurile se petrecură cu iuţeala fulgerului, umplând pe tovarăşii de uimire şi admiraţie pentru curajul copilului. Acesta se repezi brusc înainte, îşi zvârli braţul drept în botul deschis al crocodilului, fălcile uriaşe se închiseră cu zgomot şi... vârfurile ţăruşului se înfipseră adânc în maxilarul inferior şi cel superior al dihaniei.

În aceeaşi clipă băiatul sări îndărăt, tocmai la timp, căci coada lungă se şi repezi cu putere, fără să-l nimerească însă.

Ţăruşul trebuie să fi fost din lemn ca fierul căci cu fălcile sfâşiate, se năpusti înapoi în apă crocodilul. Era sortit unei morţi sigure, căci ţăruşul îl împiedeca să închidă botul, aşa că, dacă nu murea de foame, apoi va fi sfâşiat de alţi crocodili.

Înmărmuriţi încă de priveliştea aceasta, camarazii îl văzură acum pe băiat îndreptându-şi trupul cu mândrie şi privind cu ură după dihanie, care înota ca înnebunită spre apus, urmărită de ceilalţi crocodili, atraşi de dâra de sânge care plutea pe apă.

De-abia acum îşi întoarse copilul privirile, zări cele două bărci şi se cutremură. În clipa următoare începu s-alerge ca o căprioară spre desiş.

— Ei, băiete! mai strigă Farrow după el în englezeşte, dar tânărul şi dispăruse cu iuţeala fulgerului.

Cei din bărci se priviră nedumeriţi câteva clipe, apoi doctorul zise:

— Asta a fost o privelişte cum rar se vede. Părerea mea este că băiatul acesta o fi purtând o ură înverşunată crocodililor, din vreun motiv oarecare şi trebuie să fi răpus mulţi în felul acesta, căci a lucrat cu o îndemânare care te face să crezi că are multă experienţă. S-ar putea spune că reptilelor le e frică de dânsul şi se fac nevăzute la ivirea lui.

— Asta ar fi şi o explicaţie pentru faptul că toţi crocodilii au luat-o la fugă când am pornit în susul fluviului, îşi dădu cu părerea lordul. Şi acum, eu zic să debarcăm şi să plecăm în căutarea băiatului. Fără îndoială că e un alb, trebuie deci să aflăm cum a ajuns pe insula asta. Cine ştie ce taină se ascunde şi aici!

Farrow privi îngândurat spre locul unde dispăruse copilul, apoi răspunse:

— E oarecum ciudat faptul ca a dispărut atât de repede, atunci când ne-a zărit. S-ar crede că se teme de oameni străini. Poate că, deşi e atât de tânăr, o fi făcut experienţe dureroase, ceea ce nu e exclus prin ţinuturile astea îndepărtate. Nu ştiu însă dacă e bine să ne luăm după el, aşa cu una, cu două. Dacă face parte din vreun trib de băştinaşi, care i-o fi răpit de undeva, am putea intra în bucluc,

presupunând că îi alarmează pe ai săi. Repet că e foarte ciudat că a fugit atât de repede la vederea noastră după ce cu o clipă înainte, a dovedit atâta curaj faţă de reptila aceea.

— Ai dreptate, încuviinţă lordul. Asta mă face să bănuiesc că a avut de suferit de pe urma albilor. Totuşi, să mergem pe uscat, căci chestia asta misterioasă ne interesează pe toţi în chip deosebit.

— Ceva trebuie să facem, nici nu-ncape vorbă – răspunse căpitanul – numai că mă gândesc cum anume să pornim la lucru. Ma tem, după cum am spus, că viteazul băiat ar putea veni cu ajutoare împotriva noastră, căci şi eu sunt de părerea d-tale, dragă Clive, că a avut de suferit de pe urma albilor, altminteri n-ar fi luat-o la fugă atât de repede. Dar deoarece – după cum am avut prilejul să observăm – nu e un potrivnic de dispreţuit, aş fi de părere să aşteptăm mai bine aici pe fluviu, până s-o înapoia. Sunt aproape încredinţat că se va întoarce. Şi atunci voiră putea să-l convingem că nu îi suntem duşmani.

— Mai bine ar fi să-i strigăm asta, propuse lordul şi fără să mai aştepte încuviinţare, răcni spre desiş: Ei, băieţelule, vino încoace fără frică, noi n-am venit cu gânduri rele aici, nu-ţi vom face nimic. Dimpotrivă, îţi putem cel mult ajuta.

Clive vorbise englezeşte. Nu primi însa nici un răspuns. Strigă a doua oară. Dar şi de data asta cu acelaşi rezultat.

II.
ÎN PLIN MISTER.

— **EI, DUPĂ CUM VAD, TOT VA TREBUI SA DEBARCAM,** zise Farrow. Să fim însă cu mare băgare de seamă! Brun cu oamenii săi vor trebui să rămâie în barcă, pentru ca să acopere, la un moment dat, retragerea noastră, sau – adăogă el zâmbind – să ne elibereze dacă va fi să cădem prizonieri, ceea ce nu e exclus să se întâmple. Vom pătrunde în desiş la distanţe mici unul de altul, pentru a nu ne expune să fim atacaţi toţi deodată; ţin însă, ca eu să merg în frunte.

Petre îndreptă, barca spre mal, camarazii debarcară în linişte, apoi Farrow făcu semn celeilalte bărci să se apropie şi dădu lui Brun următoarele instrucţiuni: Va trebui să chibzuieşti singur, draga Brun, ce se va putea face dacă vei observa ceva suspect. Poate c-ar fi mai bine să te întorci mai întâi la coastă şi să vii cu ajutoare, căci dacă ne vei urma de-a dreptul, ai putea strica totul, pe câtă vreme altminteri ar fi şi Rindow prevenit. Aşadar, las pe seama d-tale să iei o hotărâre. Să intri în acţiune însă numai atunci când vei fi încredinţat că ne aflam într-adevăr în pericol.

— Voi face cum e mai bine, domnule căpitan. Făgădui secundul. De fapt, sarcina mea nu prea e uşoară. Când va fi să mă hotărăsc însă a vă

urma, voi trimite în orice caz pe unul din oamenii mei la submarin, ca să aducă ajutoare. La caz de nevoie, tot ne mai rămâne barca dv.

— Bravo! Asta e o idee bună! răspunse Farrow. Aşa, acum să mergem. George, tu rămâi în urma mea şi nu te lăsa îndemnat să fad vreo nesocotinţă. Mergem la distanţă de cinci paşi unul de altul. Păşiţi cu băgare de seamă, revolverele pregătite, dar să vă folosiţi de ele numai în caz de primejdie adevărată. Înainte!

Căpitanul se apropia cu atenţiune de desiş şi pătrunse înăuntru în acelaşi loc pe unde se făcuse nevăzut misteriosul băiat.

George aşteptă până ce tatăl său făcu cinci paşi, apoi îl urmă şi la aceeaşi distanţă veniră după el lordul, doctorul Bertram şi în coadă Petre Uriaşul.

Când George se strecură în desiş nu-l mai văzu pe tatăl său înaintea lui, căci poteca îngustă care şerpuia în faţa sa avea nenumărate cotituri. Ducea pe lângă trunchiuri uriaşe de palmieri, dar din păcate tufişurile de amândouă părţile potecii nu erau legate prea strâns între ele prin plante agăţătoare, cum e cazul de obicei în pădurile tropicale. Din loc în loc erau spărturi prin cari lesne s-ar fi putut să se ivească pe neaşteptate cineva.

George nu se simţea tocmai la largul lui când porni pe potecă. Nu-l putea vedea şi auzi nici pe căpitan – care se afla înaintea sa – nici pe lord – care era în urma. Atât de încet şi cu băgare de seamă mergeau toţi.

Când ajunse însă la un loc unde poteca se întindea dreaptă vreo douăzeci de metri, putu în sfârşit să-l vadă pe tatăl său, care păşea în vârful picioarelor, ascultând cu încordare în toate părţile. Îi mai zări o clipă pe lord şi pe doctor îndărătul său, apoi o cotitură nouă făcu iarăşi să nu mai vadă nimic.

Iarăşi începură cotiturile la fiecare pas şi tânărul se simţi din nou stăpânit de simţimântul singurătăţii; totuşi, cotind de-odată spre dreapta, se opri pentru câteva clipe din mers.

Printr-o spărtură îngustă în tufişuri, zări în desiş o rarişte în formă de maţ prin care trecu în clipa aceasta o făptură negricioasă cu iuţeala fulgerului.

Câteva secunde doar zări George trupul subţire, cu ochi strălucitori şi dinţi albi ca zăpada, dar asta fu de ajuns ca să-şi dea seamă că stau la pândă pe acolo băştinaşi, cari aşteptau prilejul să-i atace pe camarazi.

Hotărârea sa era luată.

De-abia dispăruse sălbatecul în desiş, că George şi coti de pe potecă spre rarişte.

Pământul acesteia era acoperit cu muşchi gros, care-i înăbuşea paşii. Cu iuţeala fulgerului alergă până la locul unde tocmai se făcuse nevăzut băştinaşul şi printr-o spărtură îngustă în tufiş se luă după

iscoadă. Cu mirare văzu că se află aici pe o a doua potecă, ce ducea paralel cu aceea pe care mergeau tovarăşii şi era tot atât de întortocheată ca şi cealaltă.

Pe sălbatec nu-l mai putu zări. Dar nici acesta nu mai putea vedea că unul din străini era pe urmele sale. Avu prevederea însă să privească îndărăt din când în când, căci desigur că pe poteca asta veneau în urma sa băştinaşi cari observaseră de pe coastă sosirea străinilor.

Fără voie George îşi iuţi paşii, căci acum nu mai era ţinut să păstreze distanta convenită cu tovarăşii săi.

Poteca făcea acum din nou un cot pronunţat spre stânga şi ducea de-a dreptul spre aceea pe care se aflau camarazii. George era gata să creadă că va ajunge pe vechea cărare, dar deodată dădu iarăşi de un cot spre dreapta şi… tânărul rămase înmărmurit în loc căci văzu ceva ce-l făcu să se cutremure de groază.

Alături de poteca pe care trebuiau să se afle camarazii săi mergea cărarea a doua, pe care intrase George întâmplător. Şi această cărare şerpuia dreaptă o bucată bună de drum. Aici însă stăteau unul alături de altul un şir întreg de băştinaşi, cu săgeţi şi măciuci în mână şi priveau cu încordare printre tufe, în spre poteca pe care trebuiau să vie curajoşii săi camarazi.

Aşa dar, asta era cursa ce le-o întindea şi numai întâmplarea făcuse ca George să cadă în spatele duşmanilor care stăteau ia pândă. Acum trebuia să lucreze în grabă, ca să-i ferească pe tovarăşi de primejdia ce îi ameninţa.

George nu stătu mult la gânduri; ridică repede revolverul, îl îndreptă spre şirul băştinaşilor cari erau adânciţi în lucrul lor şi nici nu bănuiau prezenţa lui, apoi strigă:

— Luaţi seama, camarazi, vi se întinde o cursă!

În clipa următoare descărca de trei ori arma în duşmani.

Gloanţele trecură şuierând pe lângă sălbateci, o gălăgie infernală, venind dinspre poteca pe care se aflau camarazii, cutremură pădurea, strigăte de lupte umplură văzduhul, săgeţi zburau prin tufişuri, de pretutindeni se iviră trupuri pe jumătate goale şi se năpustiră asupra celor câţiva băştinaşi pe cari George vroia să-i sperie prin împuşcăturile sale. O zăpăceală sălbatecă se dezlănţuie.

George, care rămăsese înmărmurit o clipă şi nu pricepea nimic din ceea ce se întâmplase, îşi dădu acum seamă că era vorba aci, probabil, de o luptă între două triburi duşmane în care el şi camarazii săi se vârâseră fără sa vrea, căci mai auzi câteva împuşcături de pe poteca învecinată, apoi fu şi el înconjurat de făpturi negricioase, văzu cuţite lucitoare şi măciuci ridicate şi împuşcă la întâmplare asupra acestor făpturi, dintre cari câteva se prăbuşiră îndată la pământ, scoţând ţipete de moarte.

— Viu, domnule George! Auzi el pe uriaş răcnind.

Acesta îşi şi făcuse loc printre tufe şi alergă spre iubitul său stăpân, dar tânărul văzu în acelaşi timp doi băştinaşi înalţi sărind din amândouă părţile asupra credinciosului servitor. Măciucile lor izbiră, Petre ridică braţele, se prăbuşi la pământ, apoi cei doi duşmani îl târâră în desiş.

George ridică revolverul şi trase. Unul din sălbatec căzu fulgerat, dar tânărul nu izbuti să tragă încă un glonţ, căci se pomeni cu o lovitură puternică în braţ, care îl făcu să scape arma din mână. Repede scoase cu stânga al doilea revolver, în acelaşi moment răsună din nou o larmă grozavă dinspre dreapta şi dintre tufe pătrunseră alte făpturi negricioase.

În gălăgia aceea, George deosebi glasul tatălui său, care-l striga pe el, apoi două împuşcături de revolver. În primul moment nici nu ştia în cine să tragă, căci în jurul său se dădea o luptă îndârjită între sălbateci. Deodată, o lovitură puternică îl izbi în cap, văzu ca prin ceaţă un sălbatec uriaş, trase, mai auzi un ţipăt ascuţit, apoi se prăbuşi la pământ.

Prima sa impresie fu că în capu-i umflat bâzâia un roi uriaş de albine, cari căutau să întreacă zgomotul unei cascade ce vâjâia de asemeni în capul său. Şi când deschise pentru o clipă ochii se văzu silit să-i închidă repede, căci scântei şi cercuri de foc se roteau ameţitor pe dinaintea lui. Mai simţea şi o greaţă grozavă care îl făcu să-şi aducă aminte de o convorbire pe care o avusese cu doctorul Bertram, când acesta îi spusese că de obicei comoţiile cerebrale produc asemenea greţuri. Îşi zicea deci că era foarte posibil să se fi ales cu o comoţie în urma puternicei lovituri ce o primise în cap.

Cu o smucitură, George se ridică în picioare şi se sili să-şi adune puterile. Se gândi la tovarăşii săi, mai ales la Petre, care fusese atacat şi el de sălbateci. Apoi la tatăl său, care-l mai strigase înainte ca viclenii duşmani să-l fi răpus.

Cu mare greutate se putu ţine pe picioare. Se simţea grozav de rău, zărea ca prin ceaţă câteva umbre. Nu se lăsă copleşit însă, ci strânse dinţii şi în cele din urmă dispărură atât punctele cât şi cercurile de foc cari dănţuiseră până atunci în faţa ochilor săi.

Căută să privească încordat în jurul lui, dar închise pleoapele timp de câteva clipe, atât îi se părea de ciudat ceea ce vedea acum. Avea impresia că visează şi-i dădu în gând că puternica lovitură ce-o căpătase îl rănise grav şi ca urmare avea acum vedenii.

Când deschise însă din nou ochii, priveliştea nu se schimbase şi cu uimire trebui să constate că nu era vorba de nici o rătăcire a simţurilor.

Se afla într-un luminiş mare, împrejmuit de arbori înalţi. Într-o rânduială perfecţii stăteau de jur-împrejur colibe de lemn foarte curate

şi bine construite. Tocmai în fata lui se afla o colibă mai mare, înconjurată de o verandă largă, colibă care avea înfăţişarea unui adevărat bungalow.

Dar în loc de a fi împodobită cu flori. Cum sunt de obicei bungalow-urile europenilor care locuiesc la Tropice, veranda aceasta avea o podoabă atât de înfiorătoare încât George se cutremură. Balustrada şi pereţii exteriori erau acoperiţi cu teste uriaşe de crocodili, din cari cele mai multe aveau înfipte intre fălcile larg deschise câte un ţăruş ascuţit în ambele capete.

Si, ceea ce întregea această privelişte ciudată. Era copilul care stătea în josul scării, într-un fotoliu europenesc… Cu toate ca acest copil era îmbrăcat acum cu vestminte tropicale, albe, George recunoscu în el pe tânărul plin de curaj care înfipsese ţăruşul în botul crocodilului, pe malul fluviului.

Uimit privi George chipul, de o frumuseţe serioasă, a băiatului. Acest chip ar fi fost mult mai atrăgător şi mai nevinovat dacă în jurul buzelor strânse n-ar fi fost întipărită o cută adâncă de amărăciune.

Ochii săi mari şi vioi, îndreptaţi asupra lui George, erau de un cenuşiu închis, dar privirea nu era privirea senină a unui copil, ci mai de grabă a unui om în toată firea, care a văzut multe în viaţă şi a suferit şi mai multe.

Deoarece băiatul tăcea, George hotărî şi el să nu deschidă gura. Vroia să audă mai întâi ce spune celălalt, ca să chibzuiască, din întrebările lui, ce răspunsuri să dea.

George privi cu băgare de seamă în jurul lui, căutând din ochi pe camarazi săi. Nu îi descoperi însă nicăieri şi atunci îi veni gândul că vor fi căzut probabil în mâinile acelor băştinaşi cari îl târâseră şi pe bunul lui Petre după ei.

Cu asta se înrăutăţea mult situaţia, despărţiţi unii de alţii, se aflau acum în puterea a două triburi diferite de băştinaşi, cari se duşmăneau de moarte.

Datoria lui era deci să procedeze cu multă dibăcie: trebuia să-l încredinţeze pe ciudatul copil de gândurile sale paşnice, pentru ca apoi cu ajutorul lui, să-şi elibereze tovarăşii prizonieri din mâinile celuilalt trib.

În vreme ce chibzuia astfel, George urmă să privească în jurul său. Îi atrase atenţia curăţenia exemplară a potecuţelor dintre colibe. Femeile şi copiii pe cari tânărul îi zări acum, stăteau foarte liniştiţi, fără sa arate vreo curiozitate faţă de prizonier.

Insă în fata casei împodobită cu ţeste de crocodili, pe care părea s-o locuiască băiatul, stăteau ca nişte statui negre băştinaşii, cari purtau doar un şorţuleţ în jurul şoldurilor.

Toţi erau înalţi şi bine legaţi, înarmaţi care cu arcuri, care cu măciuci grele. Priveau cu nepăsare la George; trăsăturile lor nu trădau

nici curiozitate, nici bucuria triumfului.

George văzu cu mirare că ei aveau cu totul alt tip decât polinezienii cari trăiesc pe numeroasele insule ale Pacificului. Era îndemnat să creadă chiar că aceşti sălbateci se asemuiau mai curând cu locuitorii Indiei de miazănoapte.

După ce sfârşi cu examinarea tuturor acestor ciudăţenii, George îşi întoarse iarăşi privirea spre băiatul care nici nu se clintise până acum. Asta întări într-unsul hotărârea să nu scoată nici el vreun cuvânt până ce nu va fi început celălalt. De la o vreme, citi cu bucurie în ochii misteriosului copil că acesta începe să-şi piardă răbdarea, căci încruntă sprâncenele, strânse şi mai mult buzele, apoi se întoarse spre un băştinaş mai bătrân care se afla aproape de el şi-i spuse câteva cuvinte în hindusă, cea mai răspândită limbă a Indiei.

Din fericire, George se îndeletnicise mult cu limba aceasta, pe vremea când frumoasa Sanja se afla pe submarinul lor, aşa că pricepu acum ce spunea băiatul:

— Tora, ce facem cu el? Este şi dânsul oare, din oamenii aceia cari au zvârlit crocodililor pe bieţii mei părinţi?

În clipa asta George îşi dădu seamă care ar fi cauza seriozităţii neobişnuite a acestui copil, a urii sale împotriva crocodililor a neîncrederii ce o avea faţă de europeni: nişte criminali dăduseră pe părinţii săi pradă crocodililor.

Gândul acesta era atât de grozav, încât cu greu se reţinu George să nu-şi iasă din rolul pe care şi-l impusese şi să adreseze câteva cuvinte de mângâiere copilului. Dar nu trebuia să se trădeze deocamdată că ştia limba hindusă.

Cu multă bucurie auzi răspunsul băştinaşului:

— Sahib, are înfăţişare bună, nu cred să aibă vreun gând rău împotriva noastră. La fel cu dânsul arată şi bărbaţii veniţi cu el. Cel puţin după cât am putut eu vedea în timpul luptei.

— Îmi pare rău că vorbeşte limba ucigaşilor părinţilor mei, răspunse băiatul, posomorit. O urăsc şi n-am învăţat-o niciodată; poate ar fi fost mai bine dac-aş fi făcut-o. Dar n-am avut nici prilejul pentru asta. Noi, francezii, să-nvăţăm limbi străine.

George nu se mai putu stăpâni şi zise în franţuzeşte:

— Tinere, eu nu-ţi sunt duşman. Suntem oameni de treabă cari îţi dorim binele. Cum de-ai ajuns aici? Cum au venit Indienii pe insula asta singuratecă, atât de departe de patria lor?

Băiatul holbă şi el ochii de narare şi ca prin farmec toată atitudinea lui se schimbă. Se ridică repede de pe scaun şi alergă spre George.

— D-ta ştii franţuzeşte? strigă el, agitat. O! Cât ma bucur! De trei ani de când doresc să aud un cuvânt franţuzesc. Iartă-ne că te-am legat, dar te luasem drept unul dintr-aceia cari au ucis în chip atât de grozav pe părinţii mei.

La un semn al său, Tora se apropia în grabă şi tăie cu un pumnal ascuţit frânghioarele din fibre de cocos cu cari era legat tânărul. În vremea asta, băiatul vorbea înainte:

— N-a fost un om de-al meu acela care te-a doborât, domnule, ci unul din tribul duşmanului meu Mali, cum îl numim noi – căpetenia neagră – care ne ameninţă mereu. Din nenorocire însă, tovarăşii d-tale au căzut în mâinile oamenilor săi şi eu nu m-am interesat de soarta lor, căci credeam că erau din banda care a ucis pe bieţii mei părinţi. Acum însă, când ştiu că nu e aşa, voi face imediat tot ce se poate ca să-i eliberez.

— Foarte bine, răspunse George. Mai trebuie să sosească şi alţi camarazi de-ai mei şi atunci vom putea porni împreună împotriva tribului lui Mali, cu atât mai mult cu câţi avem şi alte arme, de un efect şi mai mare. Spune-mi, însă, dragul meu, cum te numeşti şi cum ai ajuns aici?

— Mă numesc Jean Cartot şi mai târziu îţi voi povesti totul. Acum trebuie să ne grăbim cât mai mult, căci Mali este foarte crud şi deoarece o fi furios că a fost învins de noi, e mai bine dacă îi liberăm pe prizonieri cât mai curând din mâinile lui.

George, care se cam înspăimântă auzind toate acestea, căută să afle unde se află satul lui Mali şi-l întrebă pe Jean:

— L-ai numit „căpetenia neagră”; aparţine deci rasei acelora cari trăiesc pretutindeni aici, pe când însoţitorii tăi sunt toţi indieni. Cum se face asta?

— Te voi lămuri şi în această privinţă, dar mai târziu. Acum haide repede, căci avem de făcut un drum lung şi primejdios pentru a ajunge în satul lui Mali.

III.
ÎN GHIARELE SĂLBATECILOR.

LA ÎNCEPUT, căpitanul Farrow nu observase dispariţia lui George. Când însă auzi deodată, lămurit, la stânga potecii, un foşnet uşor care se repetă apoi şi-n alte locuri, în faţa şi îndărătul său, se hotărî să aştepte până ce tovarăşii vor ajunge la dânsul, căci presupuse c-ar putea fi vorba aici de o viclenie a băştinaşilor, cari se pregăteau de vreun atac asupra lor.

În locul lui George veni mai întâi lordul lângă el, apoi doctorul Bertram şi-n cele din urmă Petre. În clipa când căpitanul vroia tocmai să-ntrebe unde rămăsese George, răsună strigătul de prevenire al acestuia, urmat de trei împuşcături.

O secundă după aceea începură să foşnească tufele de jur-împrejur, cu ţipete războinice săriră pe potecă făpturi negricioase şi camarazii se văzură înconjuraţi deodată de indivizi aproape goi, tuciurii la trup,

înarmaţi cu arcuri şi măciuci. Căpitanul, doctorul şi lordul traseră orbeşte în grămada sălbatecilor, Petre însă se furişă pe poteca alăturată ca să vie în ajutor lui George, dar fu imediat culcat la pământ de băştinaşi.

Farrow mai avu răgazul să-l strige pe fiul său şi să tragă două gloanţe, apoi se iviră în faţa lui, făcând gesturi ameninţătoare, câteva făpturi, iar în clipa următoare fu izbit cu atâta putere în cap încât se prăbuşi.

Tot astfel se-ntâmplă doctorului şi lui Clive.

Când se treziră din leşin, aproape toţi în acelaşi timp, se văzură legaţi de câte un trunchi gros de copac, într-un luminiş mare, presărat cu colibe primitive de frunziş.

Erau înconjuraţi de femei, copii şi câini jigăriţi, iar în jurul unui foc mare stăteau făpturi negricioase asemănătoare polinezienilor cari îi atacaseră.

Un bărbat uriaş, cu privirea întunecată se ridică; la urechi şi pe pieptul larg purta ca podoabă colţi de mistreţi.

Se apropia cu paşi măsuraţi de prizonieri, şi le vorbi. Doctorul răspunse scurt, apoi se adresă tovarăşilor săi de suferinţă:

— Se pare că am păţit-o, camarazi. Ne aflăm în mâinile unui trib de băştinaşi care se află în veşnică războire cu alt trib al acestei insule. Din nefericire ne-am pomenit tocmai în toiul unui atac pe cari băştinaşii de aci l-au pornit împotriva inamicilor lor. Interesant e faptul că tribul celălalt are de căpetenie un copil alb. După cum îmi spunea tocmai şeful tribului acesta, la noapte, câteva ceasuri după spusul soarelui, urmează să servim de jertfă la un ospăţ de izbândă pe care-l pregătesc. Nădăjduiesc însă că până atunci ne vor elibera camarazii.

— Nu se poate cădea la înţelegere cu căpetenia asta? întrebă căpitanul.

— Am încercat, dar văd că e zadarnic. Chiar dacă ar vrea să ne lase liberi sub o condiţiune oarecare, tot n-ar putea-o face, căci bătrânul acela posomorit de colo, care ne priveşte cu atâta ură, este vrăjitorul tribului şi el cere vieţile noastre ca ispăşire pentru tovarăşii lui de trib cari au fost împuşcaţi cu prilejul atacului. Aşa dar, de voie de nevoie trebuie s-aşteptăm până vor veni camarazii.

— De-aş şti numai ce s-a făcut George! Zise Farrow, îngrijorat.

— Eu l-am zărit, domnule căpitan – răspunse Petre – în mijlocul unor sălbateci cari aveau însă cu totul altă înfăţişare decât aceia de aici. I-ai putea lua drept Indieni, dacă lucrul acesta n-ar fi cu neputinţă, prin locurile acestea. Cu siguranţă c-a fost luat prizonier de dânşii, căci am mai văzut cum l-au împresurat apoi am fost şi eu culcat la pământ cu o lovitură de măciucă. Şi – adăogă el, şovăind – am zărit pe unul din aceşti sălbateci şi aici, un uriaş care se strecurase

pe la spatele domnului George al nostru, dar cred că cu toate astea a fost prins de ceilalţi sălbateci cafenii.

— Oricum o fi, trebuie să aşteptăm evenimentele, interveni Clive. În vremea asta vom scăpa poate şi de durerile de cap ce le avem.

— Ai dreptate, încuviinţă căpitanul râzând. Şi mie îmi vâjâie capul de parcă ar fi o morişca în el. Tot e bine că ticălosul ăla de vrăjitor ne-a dat răgaz până la noapte. Câte nu se pot întâmpla în vremea asta!

— Păcătoşii ăştia de sălbateci m-au legat atât de vârtos încât nu mă pot libera singur, mormăi Petre, înciudat. Ce poftă aş fi avut să dau iureş în ei şi să-l învăţ minte pe ticălosul ăla de bătrân. Dar poate că tot izbutesc eu să-mi liberez mâinile. Proştii nu s-au gândit măcar să ne ia armele, aşa ca voi încerca odată să ajung la cuţitul meu. A! tocmai acum pare c-a intrat la bănuială vrăjitorul, căci văd că mă priveşte al dracului de curios. Ei, s-o luăm altminteri atunci: mă voi preface că mi-a venit rău.

Cu toată situaţia lor nu prea plăcută, camarazii erau cât p-aci să pufnească în râs când îl văzură pe uriaş lăsându-şi trupul moale, ca şi cum şi-ar fi pierdut cunoştinţa. Bătrânul vrăjitor dădu mulţumit din cap şi-şi îndreptă atenţiunea spre ceilalţi trei prizonieri. Aceştia socotiră nimerit să urmeze pilda lui Petre şi-şi aplecară şi ei capetele.

Secundul Brun şi însoţitorii săi din barca a doua, rămaşi pe malul râului, tresăriră speriaţi auzind împuşcături în adâncul desişului insulei. Imediat Brun porunci unuia din marinari:

— Matei, ia-o înapoi cu barca şi vino cu domnul Rindow şi un număr mai mare de camarazi. Grăbeşte-te cât poţi căci căpitanul şi tovarăşii noştri se află poate într-o mare primejdie.

În vreme ce vorbea încă, sări pe uscat, urmat de cei trei marinari cari aveau să-l însoţească. Şi dădu buzna pe poteca îngustă, având în urma lui pe viteazul Kard. Împuşcăturile repetate îi îndemna să se grăbească, dar după vreo două minute numai, ele încetară şi glasurile omeneşti se pierdură în depărtare.

Asta li se păru ciudat şi Brun cu tovarăşii săi o luară la fugă dea lungul potecii întortocheate.

În cele din urmă, ajunseră pe câmpul de luptă, pe care-l recunoscură numai după crengile rupte, pământul răscolit şi băltoacele de sânge, căci cele două tabere ridicaseră în vremea asta răniţii şi morţii.

Nu îi fu greu lui Brun să-şi închipuie cele întâmplate aici. Acum însă prima grijă era să se hotărască în ce direcţie să apuce. Atunci Kard găsi poteca lăturalnică şi pe dânsa revolverele lui George, cari îi fuseseră aruncate din mână în timpul luptei.

Asta îi hotărî numaidecât; îşi ziseră că atât căpitanul cât şi ceilalţi camarazi fuseseră târâţi într-acolo.

Era lesne să se ia după urmele lăsate de băştinaşi. Curând Brun şi însoţitorii săi intrară pe o potecă mai largă şi foarte bine întreţinută. Secundul se opri şi zise încetişor:

— Cred că vom intra îndată în satul sălbatecilor. Trebuie să pătrundem cu multă băgare de seamă şi poate că vom izbuti lesne să-i eliberăm pe camarazi. Dacă se vor afla însa într-o situaţie foarte primejdioasă, vom porni la atac fără să stăm mult la gânduri, fie ce-o fi. Poate că vom fi în măsură să le ţinem piept până va sosi Rindow cu întăriri, înainte, deci, camarazii.

Ciudat părea că, în vreme ce înaintau nu auziră nici un soi de glasuri cari să dovedească apropierea unui sat. Ei nu ştiau că indienii, pe cari nu i-ar fi bănuit aici, erau atât de disciplinaţi şi nici n-ar fi avut de unde să ştie ce se petrecuse în vremea asta în satul acestora. De aceea ridicară revolverele brusc când la o cotitură a potecii se iviră în fata lor făpturi omeneşti. În clipa următoare însă Brun scoase o exclamaţie de bucurie şi alergă înaintea lui George.

— O! Asta e minunat! zise el. Vă credeam în mare primejdie pe d-ta şi pe tovarăşii. Dar unde e căpitanul? Unde sunt ceilalţi camarazi?

— Ne duceam tocmai să-i eliberăm, răspunse George. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe micul Jean Cartot, care vrea să ia parte la lupta de eliberare, împreună cu indienii săi. Tata şi camarazii au fost prinşi de un trib de băştinaşi, despre cari se spune c-ar fi foarte cruzi. Trebuie să ne grăbim, deci.

— Îmi vei povesti totul în drum, răspunse Brun, după ce strânse mâna tânărului francez. Să nădăjduim că Rindow va veni în curând cu întăriri. Probabil că va trebui să ne folosim cât mai mult de arme dacă e vorba de un trib întreg.

— Bine, atunci trebuie să-l aşteptăm pe Rindow! hotărî imediat George. Eu cu Jean şi oamenii săi vom porni îndată până la marginea satului duşman, dar îţi vom lăsa d-tale câţiva inşi cari cunosc drumul. Va trebui apoi să ne urmaţi cât mai repede cu Rindow şi ceilalţi tovarăşi.

— Dar bine, domnule George, numai pentru atâta lucru nu e nevoie să rămân în urmă, zise Brun, cu imputare. Pentru asta va fi de ajuns să stea unul din camarazi, ales prin tragere la sorţi. Poate că e nevoie să intervenim grabnic pentru salvarea căpitanului şi a tovarăşilor şi atunci fiecare om e preţios.

— Ai dreptate, domnule Brun, încuviinţă George. Să tragem deci la sorţi fără zăbavă!

Asta se făcu repede. Marinarul care trebuia să-l aştepte pe Rindow, împreună cu doi indieni cari cunoşteau drumul la satul lui Mali, vru să rămâie pe poteca unde avusese loc lupta între cele două triburi; dar George îl sfătui să se înapoieze mai bine la mal spre a-i îndemna să se grăbească pe camarazii cari vor veni de pe submarin.

— Ia spune, Jean, ne mai aflam departe de satul acelui Mali? întrebă George. Şi nu crezi c-o fi pus sentinele?

— Asta fără îndoială c-a făcut-o, răspunsa băiatul. Posturile stau la vreo sută de metri înaintea noastră; sunt de obicei patru războinici negri, dar Tora va sfârşi cu ei înainte ca să poată scoate vreun ţipăt. Mai suntem la vreo două sute de metri de sat. Împreună cu oamenii mei am dat târcoale adesea prin jurul lui.

— Oare nu cumva, după lupta de azi o fi aşezat sentinelele ceva mai departe? întreba George.

Băiatul se gândi câteva clipe, apoi se opri şi-l strigă pe bătrânul Tora. Avu loc o convorbire între ei şi cu prilejul acesta George află şi numele tânărului francez, cu care îl botezaseră indienii: „Bulu”. Căruia îi adăugară titlul onorific de „Eroul”.

Jean îi comunică lui Tora temerile lui George, apoi bătrânul, fără să stea mult pe gânduri, chemă la el alţi trei indieni şi le zise:

— Străinul Sahib are dreptate. Sentinelele nu trebuie însă să ne strice rostul.

Pe nesimţite cei patru indieni porniră înainte şi în curând se făcură nevăzuţi pe după o cotitură a potecii.

Bulu se-ntoarse spre George şi-i zise:

— Să mergem ceva mai încet, căci Tora cu. Oamenii lui are nevoie de câtva timp ca să dibuiască sentinelele. În vremea asta se poată să vie şi tovarăşii d-tale.

— Eu sunt foarte îngrijorat de soarta tatălui meu şi a camarazilor – răspunse George – căci e de presupus că Mali se va deda la cruzimi în mânia lui de a fi fost învins..

— Nu – zise Bulu, calm. Fără bătrânul vrăjitor pe care-l numim Asa, nu se-ntâmplă nimic; iar acesta va vroi probabil să-i jertfească pe prizonieri cu ceremonialul obişnuit. Unii dintre războinicii mei, cari au fost şi dânşii prizonieri, au găsit prilejul să fugă până să se termine cu pregătirile pentru jertfă. Sunt încredinţat că tatăl d-tale şi însoţitorii săi se află în siguranţă, cel puţin până se va înnopta.

— Asta ar însemna încă vreun ceas, zise George, mai liniştit. În vremea asta camarazii ar putea fi aici. Şi poate că pe întuneric eliberarea se face mai lesne.

— Te-aş ruga să laşi în seama mea şi a indienilor sarcina eliberării, ceru Bulu. Îi vom face pe prizonieri să dispară fără ca oamenii lui Mali să bage de seamă. Prin asta le va spori şi mai mult teama de noi. D-ta şi camarazii d-tale veţi încercui satul şi veţi interveni imediat ce se va întâmpla ceva neprevăzut.

— Ai dreptate, încuviinţă George. Aş ţine însă să fiu de faţă când vor fi tăiate legăturile prizonierilor. Ce zici, se poate?

Băiatul îl măsură cercetător cu privirea, apoi dădu din cap şi răspunse:

— Da, se poate, căci văd că mă pot încrede în d-ta în toate privinţele. Vom luai cu noi numai pe Tora şi pe nepotul său. Vom fi astfel destui ca să-i eliberam. Acum să pornim la drum.

Bulu merse însă atât de încet, încât George nu ştia ce să mai creadă. Tot se mai temea în sinea lui că li s-ar putea întâmpla vreun rău tatălui şi tovarăşilor săi.

Dar „Eroul" părea atât de încredinţat, încât lui George îi pieri neliniştea. Nu se putea ca băiatul să nu cunoască obiceiurile tribului străin, de vreme ce indienii au fost prizonieri acolo.

Într-un sfert de ceas străbătură vreo sută de metri pe potecă, apoi Bulu se opri şi şopti lui George:

— Să aşteptăm aici; Tora ne va da de veste rând sentinelele vor fi înlăturate.

— Bulu – răspunse George, tot în şoaptă – te-ai gândit însă că întunericul se va lăsa în curând? Eşti bine încredinţat că Mali nu va întreprinde nimic împotriva prizonierilor înainte de a se înnopta?

— Da, George, răspund eu de asta, zise cu hotărâre băiatul. Pe de altă parte, ştiu bine că Tora va porni mai departe spre sat după ce sentinelele vor fi înlăturate. Îi va trimite îndărăt pe însoţitorul său mai tânăr, iar dânsul cu celălalt va sta de pază să nu îi se întâmple nimic rău prizonierilor.

— Numai de n-ar ajunge prea târziu, oftă George. Am deplină încredere în vorbele tale, Bulu, dar îţi dai seamă cât de mult mă îngrijorează soarta tatălui meu şi a tovarăşilor noştri.

— Te pricep, fireşte, răspunse băiatul. Căci soarta a vrut să aflu şi eu cât e de dureros când ţi se răpesc părinţii. O, Doamnei de i-aş putea pedepsi pe ticăloşii aceia! Ia spune, George – adăugă el cu însufleţire – d-ta ai venit cu un vapor, nu e aşa? Ai vrea să mă duci până la o insulă vecină, după ce îi vom elibera pe tatăl d-tale şi pe camarazi?

— Cum să nu, se grăbi să răspundă George. Şi chiar cu cea mai mare plăcere. Se află acolo ucigaşii părinţilor tăi?

— Presupun, cel puţin, zise Bulu, cu glas ciudat de înăbuşit şi George se speria văzând ura de moarte ce lucea în ochii copilului când rosti aceste cuvinte. O! De câte ori până acum am încercat, cu Tora şi ceilalţi tovarăşi, să ajung cu kanu-uri pe insula cu pricina. Dar vânturile suflă prea neregulat pe aici şi din pricina asta eram mereu în primejdie să–ne înecăm. Apoi, ticăloşii aceia sunt bine înarmaţi, pe câtă vreme noi aveam doar pumnale şi măciuci.

— Dragă Bulu – îl linişti George – dacă e vorba într-adevăr de astfel de ticăloşi precum mi i-ai zugrăvit tu, atunci fii încredinţat că-i vom răzbuna pe părinţii tăi, căci, din fericire, noi dispunem de arme cum nu cred să aibă indivizii aceia. Dar, pentru moment! Trebuie să-i eliberăm pe camarazii mei. A! Uite că vine unul din indienii tăi.

Când omul se apropia, George îl auzi vestind:

— Sahib Bulu, sentinelele au fost înlăturate. Tora cu celălalt au pornit înainte spre satul lui Mali. Noi îi putem urma la pas.

Băiatul zâmbi lui George şi tocmai se pregătea să pornească la drum, când se produse o uşoară agitaţie în rândurile indienilor cari erau în spatele lui Bulu, George, Brun şi celor doi marinari. Cauza o aflară îndată, căci se dădu de veste în şoaptă că Rindow şi sosise cu întăriri.

Se făcu loc imediat primului ofiţer şi celor unsprezece însoţitori ai săi, cari fură sfătuiţi să facă zgomot cât mai puţin cu putinţă.

Bucuria lui Rindow când îl văzu pe George sănătos şi teafăr nu se poate descrie. Dar după ce află că Farrow şi însoţitorii săi sunt prizonieri, îi pieri ca prin farmec toată veselia şi-şi recăpătă liniştea abia când Bulu îl încredinţa cu toată tăria că pentru moment nu există nici un pericol.

Cu toate acestea aruncă lui George priviri întrebătoare, arătând cu ochii spre băiat, dar nici George nu prea ştia deocamdată multe asupra acestei cunoştinţe noi şi în clipa de faţă nici nu era timp să stea de vorbă: camarazii trebuiau să pornească repede înainte, pentru a-l elibera pe căpitan şi pe ceilalţi tovarăşi.

IV.
ELIBERAREA.

BULU DĂDU SEMNALUL DE PLECARE, păşind el în fruntea micei trupe. George găsi prilejul să-i şoptească lui Rindow că nici el însuşi nu ştia încă prea multe asupra ciudatului băiat.

Convoiul înainta fără zgomot de-a lungul potecii înguste. Un sfert de ceas dură drumul, apoi Bulu se opri şi-i şopti lui George:

— La o sută de metri înaintea noastră se află satul lui Mali. Tora şi însoţitorul său sunt acum acolo. Pentru moment prizonierii nu sunt ameninţaţi de nici o primejdie, altminteri ni s-ar fi dat de veste, sau am fi auzit strigăte de luptă. Vom aştepta aici până se va înnopta, dar eu voi porni de pe acum înainte ca să-mi dau seamă cum stau lucrurile.

— Merg şi eu, zise George. Poţi avea deplină încredere în mine, Bulu, mă pricep de minune să mă strecor pe nesimţite într-un lagăr.

— Am băgat de seamă, răspunse băiatul. Aşa dar, haide, George!

Lui Rindow i se spuse în grabă să nu se apropie decât până la cel mult cincizeci de metri de sat şi să aştepte acolo noile dispoziţiuni. Primul ofiţer făgădui să urmeze întocmai sfatul, apoi George îl urmă pe Bulu.

Acesta se furişă ca un şarpe pe dinaintea lui. După vreo zece minute de mers, se opri, dintr-un tufiş des ieşi imediat la iveală

bătrânul Tora şi-i şopti ceva. George nu putu auzi despre ce e vorba, dar Bulu îi comunică îndată:

— Tatăl şi tovarăşii d-tale sunt legaţi de trunchiuri de arbori. Tora, care înţelege ceva din limba tribului duşman, a tras cu urechea la o convorbire dintre războinici: cei patru prizonieri urmează să fie jertfiţi două ceasuri după apusul soarelui. Avem deci vreme destulă şi deoarece ei sunt legaţi de copacii din faţa noastră, nici nu e nevoie să încercuim satul. E de ajuns dacă însoţitorii d-tale vor sta pregătiţi să intervie în cazul când nu vom izbuti să tăiem prizonierilor legăturile pe furiş. A? Făcu el de-odată şi-şi aţinti privirea asupra brâului lui George. Văd că ei un minunat pumnal indian, pe care nici nu l-am observat până acum. De la cine l-ai căpătat?

— De la Sanja, fiica unui prinţ indian, răspunse George, cu mâhnire. Ea a fost câtva timp oaspetele submarinului nostru, împreună cu tatăl ei, prinţul Ghasna, care s-a înapoiat înapoi în ţara lui.

— Prinţul Ghasna – murmură băiatul – numele acestea îl rosteau adesea părinţii mei. După cât ştiu, am locuit înainte vreme în ţara lui. Dar despre toate astea voi vorbi mai târziu, acum trebuie să liberăm pe prizonieri. Parcă spuneai însă de un submarin? Ori m-am înşelat?

— Nu te-ai înşelat de loc, răspunse George. Mai târziu vei afla tot. Şi ziceai să aşteptăm aici până se va înnopta?

— Camarazii d–tale să aştepte aici cu oamenii mei până se va întuneca şi de–abia atunci să pornească mai departe. Nepotul lui Tora îi va călăuzi. Noi doi plecăm însă chiar acum cu Tora.

George comunică lui Rindow cele de cuviinţă, după aceea porni alături de Bulu şi Indian. Străbătură vreo optzeci de metri, apoi bătrânul se opri şi arătă cu mâna la dreapta în desiş.

— Trebuie să intrăm aici, şopti Bulu lui George, apoi dăm de locul unde îi vom putea vedea pe prizonieri. De acolo vom face şi încercarea de a-i elibera, de îndată ce se va lăsa întunericul.

Tora dispăru între două tufe mari şi Bulu se strecură şi el cu dibăcie după el, urmat de George. Nu era nici o potecă acolo şi trebuiau să se furişeze în zigzag printre tufe.

Trebuiau să fie însă cu mare băgare de seamă, căci cel mai mic zgomot, foşnetul unei frunze sau trosnetul unei crengi ar fi putut strica totul. Indianul şi băiatul sa strecurau cu atâta îndemânare, încât George avu impresia că două şopârle alunecau printre tufe.

Din fericire Insă – deşi elementul lui era marea – tânărul nostru erou dobândise destulă experienţă în ce priveşte mersul fără zgomot, căci fusese adesea nevoit să-l puie în aplicare. Aşa că izbuti să-i urmeze pe cei doi cari mergeau înainte. Bulu se întorcea din când în când spre el aruncându-i priviri recunoscătoare.

Vreo zece minute ţinu drumul acesta greu. Apoi dădură peste cei doi indieni cari porniseră înainte şi înlăturaseră sentinelele lui Mali.

— Rămâi liniştit, să nu scoţi nici un cuvânt! Şopti Bulu lui George. Uite colo pe prizonieri!

Dădu capul puţin la o parte şi printr-o spărtură îngustă în frunziş, tânărul putu vedea pe tatăl său, pe lord, doctorul Bertram şi Petre. Atârnau nemişcaţi, cu genunchii îndoiţi şi capetele aplecate, ceea ce-l făcu pe George să murmure:

— Eliberarea va fi grea, căci după cât se pare, sunt leşinaţi.

Bulu vorbi ceva în şoaptă cu cei doi indieni cari stăteau acolo mai de mult, apoi se întoarse zâmbind spre George şi răspunse încetişor:

— Nu, George, tovarăşii d-tale vor numai să-l înşele pe oamenii lui Mali, în primul rând pe bătrânul vrăjitor. Se prefac leşinaţi, dar în realitate încearcă să-şi slăbească legăturile, cele mai aprige sforţări de eliberare le face uriaşul acela.

— Aha, Petre! Exclamă George vesel. Poate că nici n-ar fi fost nevoie să venim.

— Nu cred, căci funiile sunt foarte trainice, răspunse Bulu. Nici uriaşul vostru nu le va putea slăbi sau rupe. Va trebui să ne apropiem de îndată ce se va înnopta şi să tăiem legăturile. Să nădăjduim că prizonierii nu vor face nici o mişcare de surpriză sau să scoată vreun ţipăt.

— Asta nu vor face în nici un caz – răspunse George – căci în nenumărate rânduri au fost de-acum eliberaţi din situaţii primejdioase. Grea nu cred să fie treaba, deoarece copacii sunt aproape. Pe de altă parte, băştinaşii nu vor bănui că suntem aici.

— O singură primejdie există şi anume: schimbarea celor patru sentinele înainte de a se lăsa întunericul. Dacă se observă lipsa lor, se pot ivi greutăţi.

— Ai dreptate, încuviinţă George. Văd chiar colo patru băştinaşi cari par să primească ordine de la bărbatul ăla înalt. Probabil că e Mali.

— Da, Mali e, răspunse Bulu. Şi uite că teama mea se dovedeşte îndreptăţită. Cu siguranţă că ei se duc să-i schimbe pe cei patru oameni ucişi de Tora. Vorba e acum daca marinarii d-tale rămaşi în urmă vor fi în stare să-i răpuie repede şi fără zgomot pe aceştia.

— Ar fi mai bine. Cred, dacă unul din oamenii lui Tora ar alerga repede înapoi şi i-ar preveni pe camarazi, propuse George. Atunci ar fi pregătiţi şi i-ar putea lua mai lesne în primire.

— Da, aşa trebuie să facem, încuviinţă imediat Bulu – e vorba numai de puţin timp, căci noaptea trebuie să se lase din clipă în clipă.

Se întoarse repede spre Tora şi-i şopti câteva cuvinte. Imediat indianul dădu o poruncă unuia din războinicii săi, care dispăru cu iuţeala fulgerului în desiş. În clipa asta se puseră în mişcare şi cei

patru băştinaşi cari primiseră probabil instrucţiuni de la Mali; străbătură în grabă luminişul, îndreptându-se spre poteca ce pornea din sat.

— Să sperăm că omul lui Tora va fi înainte acolo, murmură George. Sălbatecii aleargă foarte repede.

— Omul nostru le-o va lua înainte, îl linişti Bulu. A! Ai văzut? Uriaşul vostru tovarăş a încercat iarăşi să-şi slăbească legăturile şi se pare că va izbuti. Nu m-aş fi aşteptat la asta – uite că şi-a liberat chiar mâinile?

Din locul unde se aflau, putea vedea prizonierii. Bulu nu se înşelase, Petre izbutise într-adevăr să-şi libereze mâinile, dar le ţinea încă la spate; probabil că vroia s-aştepte şi el până se va întuneca şi de abia atunci sa încerce eliberarea lui şi a tovarăşilor săi.

— Da, Petre Uriaşul e un om cu totul extraordinar, zise George cu mândrie. După cum spuneam adineauri, domnilor, camarazii s-ar fi eliberat şi fără ajutorul nostru. EI, dar ce face acolo bătrânul vrăjitor?

Asa se apropiase de copacii de cari erau legaţi Farrow şi tovarăşii săi. În mâna dreaptă ţinea o măciucă grea. Măsură pe căpitan cu priviri încruntate, apoi întinse capul spre poteca pe care dispăruseră cei patru războinici.

— Afacerea poate lua o întorsătură neplăcută, şopti George lui Bulu. Probabil că cei patru trebuie să dea vreun semnal că totul e în ordine. Fără acest semnal, vrăjitorul e în stare să omoare pe prizonieri.

Spunând acestea George şi trase revolverul de la brâu. Bulu făcu o mutră îngrijorată şi răspunse:

— Ai dreptate, George, lucrul poate deveni neplăcut. Ar fi trebuit s-o prevăd, căci Asa acesta e foarte viclean; e cel mai primejdios dintre toţi potrivnicii, noştri.

Camarazii priveau cu mare încordare la bătrânul vrăjitor, care stătea nemişcat, cu capul aplecat înainte, ascultând spre potecă. Acum se apropia de el şi uriaşul Mali, înarmat şi el cu o măciucă grea.

Se scurseră câteva minute într-o linişte adâncă, apoi Asa îşi îndreptă deodată trupul, îi spuse lui Mali câteva cuvinte şi ridică măciuca în dreptul căpitanului, în vreme ce Mali se repezi cu a sa asupra lui Petre.

În aceeaşi clipă însă porni şi primul glonţ din revolverul lui George. Asa rămase câteva clipe nemişcat, apoi se prăbuşi la pământ, George ţinti imediat pe căpetenie, dar Petre i-o luase înainte.

Cu iuţeala fulgerului smulse cu dreapta revolverul de la brâu şi un glonţ îl trânti pe Mali în ţărână. Cu stânga, Uriaşul scoase cuţitul şi-şi tăia repede legăturile de la picioare.

Câteva clipe războinicii lui Mali rămaseră ca împietriţi; răgazul acesta scurt îi fu de ajuns lui Petre ca să–l libereze pe căpitan. Sări pe urmă la lordul Clive. Dar în clipa aceea sălbatecii îşi reveniră din

încremeneală şi cu armele ridicate se năpustiră care spre prizonieri, care spre tufişul îndărătul căruia se afla George, Bulu şi indienii.

Căpitanul îşi scosese amândouă revolvere şi trase în mulţimea băştinaşilor. După câteva clipe detunară şi armele lordului şi ale doctorului. Petre izbutise să le taie şi lor legăturile.

Imediat intră şi el în luptă, îndreptând însă focul spre sălbatecii cari alergau spre tufiş. George începu să tragă şi el în năvălitori; ar fi păţit-o însă dacă n-ar fi avut sprijinul iui Petre.

De asemeni şi împuşcăturile repetate ale, căpitanului şi lordului împotriva sălbatecilor îşi făcură efectul şi primul atac dădu greş.

Sălbatecii puseră acum mâna pe arcuri şi-i ţinură la respect pe prizonieri de la distanţă.

Dar Farrow şi tovarăşii săi căutară şi ei să se puie la adăpost îndărătul copacilor de cari fuseseră legaţi până atunci, căci primele săgeţi şuierară prin aer şi se înfipseră adânc în lemnul arborilor.

George şi însoţitorii săi trebuiră şi ei să se dea înapoi, căci săgeţile îi ameninţau din toate părţile.

Situaţia se înrăutăţise mult pentru camarazi. Sub ocrotirea săgeţilor câţiva sălbateci se şi apropiară, cu măciucile în mână, de copacii îndărătul cărora se adăpostiseră căpitanul şi tovarăşii săi.

George, care izbutise să găsească un loc de unde putea cuprinde cu privirea, fără să se expuie, întregul luminiş, văzu primejdia. Mai putu trage trei gloanţe, culcând la pământ pe sălbatecii cari se apropiaseră de copaci, dar urmarea fu că vreo câteva săgeţi ţâşniră de-a dreptul în spărtura din tufişul prin care trăsese dânsul, trecând la câţiva centimetri de capul lui.

Trebuia deci să-şi caute repede un alt loc mai puţin primejdios. În vreme ce săgeţile zburau pe lângă el, George se târî spre Bulu care se tupilase şi el într-un loc de unde putea privi printr-o spărtură din tufiş.

George văzu cum un sălbatec uriaş se şi furişase până lângă copacul îndărătul căruia stătea tatăl său. Îi putea observa pe amândoi şi-şi dădu seamă că părintele său nu bănuia nimic de primejdia apropiată.

Sălbatecul ridică încetişor măciuca, muşchii îi se încordară… dar în aceeaşi clipă George trase din nou şi îndată ce glonţul porni din revolver, sălbatecul sări în sus scoţând un răcnet, apoi se prăbuşi la pământ, unde rămase nemişcat.

George şi Bula se îndepărtară însă imediat de la postul lor de observaţie. Ştiau că sălbateci îşi vor slobozi îndată săgeţile spre locul de unde pornise împuşcătura.

— George, să mergem pe poteca ce duce în luminiş, şopti Bulu. Camarazii d-tale vor sosi în curând, căci vor fi auzit împuşcăturile. A! Ce noroc!… Acum tată! D-tale şi camarazii săi se pot retrage în tufiş, căci oamenii lui Mali se vor ascunde în colibele lor, fiindcă în nici un caz nu vor putea tine piept unui foc atât de puternic.

Ultimele cuvinte trebui să le strige aproape, căci dinspre partea unde se îmbuca poteca cu luminişul se auzi răpăit de gloanţe. Rindow trebuie să fi venit cu întăriri. Câteva clipe răcnetele de spaimă ale băştinaşilor întrecură chiar pârâitul gloanţelor, apoi însă gălăgia se pierdu în depărtare. Războinicii lui Mali îşi căutau salvarea în fugă.

Încet se potoliră şi salvele camarazilor de pe submarin şi tocmai când George cu tovarăşii săi ajunse pe poteca unde se aflau camarazii, Farrow, lordul, doctorul şi Petre se îndreptau spre dânşii. În clipa aceasta, însă, se lăsă şi întunericul, învăluind totul în zăbranicul său.

— Repede îndărăt, domnilor! strigă Bulu. În satul meu suntem în deplină siguranţă. Acolo vom putea sta de vorbă în linişte. Vă rog să vă prindeţi de mână unui de altul, eu vă voi călăuzi. Nu cumva insă să aprindeţi lămpile de buzunar, căci războinicii lui Mali sunt buni luptători de noapte.

Convoiul se formă imediat. Tovarăşii nu mai pierdură vremea cu întrebări de prisos, erau mulţumiţi ca sunt împreună şi teferi. Cuvintele „luptători de noapte” aveau însă un sunet foarte neplăcut şi viteazul băiat trebuia să-i cunoască bine pe vecinii săi.

Deşi era întuneric beznă în pădurea seculară, Bulu îi conduse, pe poteca întortocheată, cu atâta siguranţă, încât din asta se putea deduce că trebuie să fi trecut pe ea adesea în timpul nopţii, ca să ţie sub observaţie satul lui Mali.

În ordine desăvârşită şi fără să facă nici un zgomot se îndeplini marşul acesta prin întuneric. Numai câte odată vreun marinar ieşit din rând se lovea de vreo tufă şi scotea o înjurătură înăbuşită.

Atunci ascultau încordat cu toţii dacă nu se aude ceva suspect. Dar se părea că deocamdată războinicii lui Mali n–aveau nici o baftă să-i urmărească şi pe de altă parte desigur că moartea subită a căpeteniei lor şi a bătrânului vrăjitor Asa îi intimidase atât de mult încât n-ar fi fost în stare să întreprindă vreo acţiune războinică.

Ajunseră nevătămaţi în satul indienilor, cari trăiau aici departe de patria lor, având de căpetenie un băiat de rasă albă.

Deşi ardeau focuri mari în sat, femeile şi copiii se ţineau cu desăvârşire liniştiţi şi nu trădau nici o curiozitate pentru felul cum se sfârşise expediţia lor. Asta dovedea o disciplină de fier, cum nici în ţările civilizate ale Europei nu se întâlnea.

— Dragă căpitane, dăm aici de o taină foarte ciudată, se adresă lordul Clive către Farrow. Cum au ajuns indienii aceştia cu băiatul pe insula asta singuratică a Pacificului?

— Vom afla îndată, răspunse Farrow. Dar nu găseşti că sunt cam ciudate podoabele alea pentru un bungalow?

Spunând această arăta spre ţestele de crocodili cari în lumina focului făceau o impresie sinistră. Lordul Clive răspunse foarte mirat:

— Da, e ciudat, căpitane, însă e o mărturie limpede că acest

băiat poartă o ură de moarte crocodililor. În acelaşi timp, ţestele acestea constituie o dovadă că el posedă un curaj neobişnuit căci, după cum se vede, mai toate dihăniile au fost răpuse în acelaşi mod care l-am văzut noi procedând pe malul fluviului. Sunt foarte curios să aflu povestea vieţii sale.

— Ia te uită, a pus să se aducă scaune pe terasă, zise căpitanul. Desigur că are de gând să ne istorisească ceea ce nu ştim despre el.

Farrow ghicise. Băiatul se înclină în faţa lui şi a lordului, apoi începu:

— Domnilor, mă numesc Jean Cartot, insă indienii mei mă numesc Bulu. Am să vă rog ceva şi sunt încredinţat că mă veţi satisface după cum mi-a făgăduit George al dv.

V.
RĂZBUNAREA.

FARROW, RINDOW, BRUN, LORDUL şi GEORGE luară loc în faţa copilului, pe terasă. Bulu îi privi câteva clipe îngândurat, apoi i urmă:

— Domnule căpitan, vă voi istorisi pe scurt povestea vieţii mele şi atunci veţi pricepe ura mea împotriva crocodililor precum şi dorul meu de răzbunare, la îndeplinirea căruia nădăjduiesc că mă veţi ajuta. Părinţii mei erau francezi şi stăpâneau o plantaţie întinsă în India, în apropiere de Nepal, dar din cauza războiului s-au cam ruinat. Toate astea le-am aflat mai târziu, căci eu m-am născut după încheierea păcii, când tata a izbutit să-şi încropească o existenţă modestă în Calcuta. Acolo am şi locuit până am împlinit nouă ani; atunci a intervenit o întorsătură hotărâtoare în viaţa părinţilor mei. Înainte de naşterea mea, tata a salvat viaţa unuia din muncitorii săi, un indian mai în vârstă, scăpându-l din ghearele unui tigru şi alegându-se el însuşi cu răni grave de pe urma aceasta. Uitase de toată istoria asta, când, după ani îndelungaţi, indianul se ivi deodată în Calcuta şi povesti părinţilor mei despre o comoară enormă, propunând tatei s-o scoată el la iveală. Comoara s-ar fi aflând pe o insulă singuratică undeva, la Răsărit. Părinţii mei n-aveau nici un motiv să nu dea crezare Indianului şi cu atât mai mult puseră temei pe vorbele sale, când omul – era tatăl lui Tora – înmână părintelui meu o sumă mare cu care să cumpere o corabie, pe care să pornim spre insulă. Tora cu numeroşi consângeni de-ai săi şi familiile lor vroia să-i însoţească pe părinţii mei.

Şi aşa se făcu că tata cumpără un bric, angaja un căpitan cu numele de Brown împreună cu câţiva marinari englezi şi acum trei ani plecarăm din Calcuta.

Tatăl lui Tora descrisese cu atâta exactitate poziţia insulei, încât ajunserăm curând în apropierea ei. Acum însă, căpitanul Brown îşi

dădu arama pe faţă. Aflase despre chestia cu comoara mai mult decât trebuia şi îmboldit de lăcomie, se înţelesese în timpul călătoriei cu marinarii englezi să între ei în stăpânirea comorii.

În scopul acesta opriră vasul cu puţin înainte de ţintă, pe insula aceasta singuratică, că să-i debarce pe părinţii mei şi pe indieni. Deoarece puseseră deoparte din vreme toate armele şi ne erau superiori ca număr, ne goniră pur şi simplu de pe bric, iar când tata încercă să li se împotrivească şi mama, cuprinsă de disperare, îl sprijini pe cât îi îngăduiau puterile, ticăloşii îi aruncară peste bord în apa fluviului, unde fură sfâşiaţi imediat de crocodili, sub ochii mei. Auzind răcnetele lor de moarte vrui să-i urmez. Dar în cele din urmă luai hotărârea să rămân în viaţa, pentru ca să mă pot răzbuna, atât împotriva ticăloşilor acelora cât şi a crocodililor. Din nenorocire n-am putut pleca până acum de pe insula aceasta – după cum i-am şi spus lui George al dv. – dar nădăjduiesc de data aceasta să-i pot găsi pe ucigaşii părinţilor mei şi să-i pedepsesc precum merită, cu ajutorul dv.

— Fireşte că te vom ajuta, răspunse lordul imediat. Deşi sunt compatrioţi de-ai mei, măi declar dispus din toată inima să-mi dau concursul, când e vorba de pedepsirea unor criminali. Cred că am vorbit şi în numele d-tale, dragă căpitane, nu e aşa?

— Mai încape vorbă! răspunse Farrow. Totuşi trebuie să ştiu mai întâi unde se află insula cu comoara. Brown o fi cunoscut locul, dar noi ce indicaţie avem? Bulu, ai tu vreo hartă sau ţi–a lăsat tatăl tău ceva asemănător?

— Tora ştie bine unde se află insula – răspunse Bulu – şi o va găsi cu siguranţă dacă vom merge direct spre răsărit. Când sunteţi dispuşi să pornim, domnule căpitan?

— Eu cred că cel mai nimerit lucru ar fi s-o facem chiar îndată, răspunse Farrow. Singura rezervă ce-aş avea-o, ar fi că războinicii lui Mali ar putea să mai încerce un atac poate chiar la noapte şi atunci ar rămâne satul fără destulă apărare.

— Domnule căpitan, nici nu e nevoie să vie mai mulţi de douăzeci războinici de-ai mei, zise Bulu. Cei cari rămân sunt de ajuns pentru apărarea satului. Nu e întâia oară că războinicii lui Mali au pus la cale un atac de noapte, dar întotdeauna au fost respinşi. Astăzi se mai adaogă faptul că au suferit de abia de curând o înfrângere mare şi vor fi fiind cu totul zăpăciţi din cauza morţii vrăjitorului Asa. Aşa dar, în privind asta nu trebuie să fim îngrijoraţi. De aceea vă şi rog să pornim imediat şi vom ajunge încă înainte de revărsatul zorilor pe insula unde sălăşluiesc ucigaşii. Aş vrea mult să le pregătesc o deşteptare cam neplăcută, cu deosebire acelui Brown care cu propria lui mână a zvârlit-o în apă pe mama mea.

— Bine, Bulu, atunci să pornim! hotărî Farrow. Alege-ţi oamenii cari să te însoţească. Nu îi putem ataca pe nepusă masă pe locuitorii

insulei la care ne va călăuzi Tora. Asta va trebui s-o aduci tu la îndeplinire cu oamenii tăi. Noi te vom ocroti din spate şi vom interveni când vom socoti că e absolută trebuinţă.

— Domnule căpitan, mi-ar fi de ajuns dacă m-ai debarca cu oamenii mei pe insula cu pricina, răspunse băiatul. Răzbunarea e o chestie personală a mea şi vreau s-o aduc singur la îndeplinire. Mă duc să-mi aleg însoţitorii!

Sări de pe scaunul său, se apropia de Tora şi vorbi cu el în şoaptă câtva timp. Ochii indianului se învăpăiară, apoi se înclină mut şi coborî scările terasei.

Imediat se adunară vreo douăzeci de indieni în faţa bungalow-ului, toţi oameni unul şi unul, puternici şi sprinteni. Bulu arătă spre ei şi întrebă:

— Domnule căpitan, e loc pentru aceşti oameni pe submarinul dv.?

— Fireşte! se grăbi să răspundă Farrow. Nădăjduiesc că drumul până la insula cu pricina nu va ţine prea mult. Nu cred ca indienii să poată suporta lesne şederea pe submarin, aşa că vor trebui să rămâie pe punte. Dacă însă va fi ca drumul să fie mai mult şi s-ar mai stârni vreo furtună pe deasupra, atunci am fi siliţi să ne afundăm.

— Domnule căpitan, cu un vapor rapid călătoria nu durează decât vreo câteva ceasuri, răspunse repede Bulu. Până acum noi am încercat numai cu kanu-urile noastre, astfel că drumul a ţinut aproape o noapte întreagă.

— Atunci stăm bine, zise Farrow, vom porni deci imediat la drum. Ce se va întâmpla însă dacă vom obţine izbânda dorită la această expediţie de pedeapsă? Unde vei rămâne tu atunci?

— Mă voi stabili pe insula aceea, împreună cu oamenii lui Tora, răspunse băiatul. Voi scoate la iveală comorile ce sunt acolo, iar mai târziu voi încerca să ajung într-o ţară unde trăiesc oameni din rasa mea.

Lordul Clive interveni repede şi-l rugă stăruitor pe Bulu să-i îngăduie să rămâie cu el.

— Nu vreau să fiu părtaş la comori, zise ei, dar voi încerca să stabilesc legătura cu lumea civilizată. Dragă căpitane şi aşa tot vroiam să vă părăsesc în curând, o voi face deci acum. Cred că nu mi-o iei în nume de râu?

— Nici vorbă că regret din tot sufletul că ne vei părăsi în curând, răspunse Farrow, dar nu te pot opri şi nici nu vreau să încerc în cazul de faţă, căci cred că bine faci rămânând alături de tânărul Bulu. Poate că întâmplarea va face să venim mai târziu să te luăm de pe insula aceea. Mai întâi însă s-ajungem la ea şi să rezolvăm chestia cu căpitanul Brown şi oamenii săi. Aşa dar, la drum cât mai repede! Bulu, noi suntem gata.

Curajosul băiat, pe care soarta îl încercase atât de greu, îi conduse pe camarazi la malul fluviului. Acolo se îmbarcară în bărci şi în curând ajunseră la coastă, unde se afla submarinul.

Farrow şi camarazii lui erau uimiţi că indienii - cari nu văzuseră un submarin în viaţa lor — păşiră liniştiţi şi fără nici o teamă pe puntea monstrului de oţel.

Din fericire marea era complet liniştită; briza uşoară de-abia dacă încreţea suprafaţa apei - era o noapte cât se poate de potrivită pentru o astfel de expediţie, cu atât mai mult cu cât şi cerul era acoperit de un strat gros de nori. Întunericul era atât de adânc, încât nu se putea vedea decât la câţiva metrii depărtare.

Farrow împărţi pe cei douăzeci de indieni de cele două laturi ale parapetului. Submarinul alunecă încetişor în larg, apoi pomi cu toată viteza spre răsărit.

Indienii de pe punte păstrară o linişte atât de desăvârşită, încât echipajul submarinului cu Farrow în frunte, căpătară o părere tot mai bună despre micul Bulu, deoarece ştiau ci numai el singur putuse să-i disciplineze pe aceşti semisălbatici.

Jim Brike ţinu şi de data asta să încarce tunul său de la proră, deşi căpitanul îl încredinţase că nu va fi nevoie să se folosească de el.

Pentru câteva clipe se ivi brusc luna printre nori şi în lumina ei slabă marinarii văzură la vreo trei sute de metri înaintea lor contururile întunecate ale unei insule. Bulu, care stătea în turn lângă Farrow, se adresă imediat acestuia:

— Domnule căpitan, asta trebuie să fie insula căutată; Tora mi-a descris exact cele două stânci ascuţite cari se înalţă colo. Tora – strigă el – asta e insula?

— Da, Sahib, răspunse Indianul.

Acum trebuiau să se apropie neobservaţi de insulă, căci dacă într-adevăr existau acolo comori atât de mari, desigur că Brown şi complicii săi vor fi luat măsuri de apărare.

De aceea căpitanul întâmpină cu bucurie faptul că nori groşi acoperiră luna şi un întuneric adânc învălui firea.

— Domnule căpitan – şopti băiatul – trebuie să pornim mai spre nord. Îmi amintesc bine că aşa spusese tata. Vezi colo în faţa noastră vârfurile de stâncă? La stânga lor se zice că ar fi golful în care ar putea intra vasul fără nici o primejdie.

— Bine, dragul meu – răspunse Farrow – atunci vom merge într-acolo. Să sperăm că nu s-au ivit schimbări în cursul anilor. Cine ştie dacă îi mai găsim pe Brown şi tovarăşii săi.

— Eu am toată nădejdea, căci trebuie să mă răzbun pe dânşii – răspunse băiatul, cu glas apăsat.

— Înţeleg setea ta de răzbunare, tinere – zise căpitanul – totuşi nu trebuie să te laşi prea mult stăpânit de ea. Ba chiar eu aş dori, în

însuşi interesul tău, ca aceşti oameni să nu fie pe insulă.

— Domnule căpitan – răspunse Bulu – de trei ani mă urmăreşte priveliştea grozavă a morţii părinţilor mei. Gândeşte-te ce înseamnă asta pentru mine. Dacă nu mă voi putea răzbuna împotriva lui Brown acela, nu voi avea linişte toată viaţa mea. A! Se pare că sunt încă pe insulă – adăogă cu bucurie – colo în depărtare luceşte o rază de lumină şi uite aici lângă noi se află acostat un bric.

Bulu vorbise în şoaptă, căci deodată se ivise din întuneric conturul negru al unui vaporaş, priponit în golful insulei şi se putea foarte bine să se afle oameni de pază pe bord.

Atât marinarii cât şi indienii stăteau liniştiţi, în vreme ce „Dox”-ul, cu motoarele oprite, alunecă lângă vasul străin.

În clipa următoare indienii se şi căţărară ca pisicile pe puntea bricului.

Căpitanul şi însoţitorii săi n-aveau deocamdată nici un motiv să intervie în drama ce avea să se desfăşoare aici. Totuşi, îşi ţineau revolverele pregătite şi ascultau cu încordare în beznă, căci se putea ca Bulu cu indienii săi să fie respinşi de locuitorii bine înarmaţi ai insulei. Ar fi trebuit atunci poate ca marinarii să-şi apere şi el propria lor viaţă.

Un geamăt slab se auzi de-odată de pe puntea bricului, apoi un zgomot uşor, ca şi cum un trup omenesc s-ar prăbuşi pe scânduri. Marinarii îşi dădură seamă îndată că omul de pază de pe vaporaş fusese doborât de indieni.

Apoi se auziră zgomote uşoare în spre direcţia ţărmului, ceea ce însemna că răzbunătorii se-ndreptau spre tabăra bandiţilor.

Cei de pe submarin ascultau cu încordare, aţintindu-şi privirile spre luminiţele de pe insulă şi cazuri în curând umbre cari acopereau din când în când aceste luminiţe. Erau, desigur, indienii care, sub conducerea băiatului setos de răzbunare, se furişau spre sălaşul ticăloşilor.

Minutele parură ceasuri celor de pe submarin. Deodată tresăriră speriaţi, căci de pe insulă răsună o împuşcătură, apoi încă una şi iar una. Se auziră ţipete, strigăte, cari amuţiră însă repede şi o tăcere mormântală se lăsă iar peste insulă.

După câteva minute glasul lui Bulu răsună venind dinspre ţărm:

– Domnule căpitan, am izbutit. A fost într-adevăr Brown cu tovarăşii săi. În sfârşit, părinţii mei sunt răzbunaţi iar eu mi-am redobândit liniştea sufletească. Vrei să vii pe uscat? Vei putea vedea ce comori ascunde insula.

Marinarii nu se lăsară rugaţi şi părăsiră imediat submarinul.

Punctele luminoase din depărtare nu erau decât ferestrele luminate ale câtorva colibe, pe cari şi le clădiseră bandiţii. Acestea erau bine mobilate, cu obiecte fabricate de ei înşişi şi aveau lămpi cu petrol.

După cum lămuri Bulu, tatăl său luase pe bric – odinioară – o cantitate mai mare din acest combustibil, căci încă de pe atunci socotise că va trebui să rămâie timp mai îndelungat. Nu bănuise însă că-i vor putrezi oasele pe aici.

Pe câmpul de luptă nu se vedea nici un cadavru şi la o întrebare a căpitanului, Bulu îl lămuri că indienii lui şi duseră de acolo trupurile banditţilor ucişi. Fuseseră zvârlite rechinilor cari mişunau prin apropierea insulei.

În coliba cea mai mare şi mai bine mobilată se aflau într-una din încăperi – a cărei uşă era prevăzută cu zăvoare şi lacăte mari – saci umpluţi până în vârf cu bulgări de aur.

— De dragul acestui aur şi-au găsit o moarte grozavă bieţii mei părinţi – zise Bulu – şi de aceea nici n-aş vrea să m-ating de el. Totuşi îl consider ca o moştenire scumpă şi vreau să fac mult bine cu el şi să îndeplinesc diferite sarcini cari îi stăteau la inimă tatei. Şi, acum, mai am o rugăminte, domnule căpitan. Vrei să fii atât de bun şi să-mi ajuţi să aduc încoace pe ceilalţi tovarăşi de trib ai indienilor mei, împreună cu soţiile şi copiii lor? Ţin mult ca asta să se întâmple chiar în cursul acestei nopţi.

— Nici vorbă că te-ajut, răspunse căpitanul. Vrei să vii şi tu, dragul meu Bulu?

— Da, trebuie să merg împreună cu Tora, ca să-i scot din sat. Ceilalţi indieni pot rămâne de pe acum aici.

— Atunci să ne grăbim, răspunse căpitanul.

Cu viteză maximă submarinul făcu drumul îndărăt. Ajunseră cu bine şi bărcuţele de aluminiu având cate un singur vâslaş, porniră din nou în susul fluviului, spre satul indienilor. După o jumătate de ceas Bulu şi Tora se întoarseră nevătămaţi îndărăt, în fruntea unui convoiul lung de bărbaţi, femei şi copii.

Era de admirat ordinea care domni cu prilejul acesta Bărcile se umplură repede, apoi porniră iar pe fluviu în jos, spre coastă, unde se afla submarinul.

Căpitanul nu se simţi liniştit decât atunci când toţi indienii fură pe punte şi „Dox”-ul se pune iar în mişcare spre insula binecuvântată cu atât belşug de aur.

Se făcuse târziu când marinarii se duseră sa se culce, dar în revărsatul zorilor erau cu toţii sculaţi şi dădură o mână de ajutor indienilor să-şi clădească alte colibe din copacii pe cari îi retezară.

Farrow, George, lordul şi doctorul porniră într-o excursiune pe insulă; cu acest prilej constatară că banditţii prăsiseră aici mulţi porci, cari se înmulţiseră cu nemiluita, aşa că tribul indienilor n-avea să ducă lipsă de carne proaspătă. În afară de asta, mai erau cârduri întregi de păsări sălbatice asemănătoare găinilor.

— Şi zii, vrei într-adevăr să rămâi aici? îl întrebă Farrow pe lord.

— Da, dragă căpitane, mă simt oarecum îndatorat faţă de viteazul Bulu – răspunse Clive cu seriozitate. Asta pentru că părinţii săi au fost ucişi de compatrioţi de-ai mei. Pe de altă parte sunt încredinţat că-i voi putea fi de mare folos, când se va reîntoarce în India, ceea ce cred că se va întâmpla încurând, căci în cei trei ani bandiţii au exploatat cu hărnicie mina de aur.

— Aşa dar, urmează să ne luăm rămas-bun, zise Farrow, mişcat. Îmi vine greu, dragă Clive, căci mi-ai fost un camarad nepreţuit în tot timpul cât am stat împreună.

— Dragă căpitane, nădăjduiesc că nu va trece mult şi ne vom revedea, răspunse lordul Clive. De îndată ce voi fi în India, îţi voi transmite o radiogramă şi va trebui să mă vizitezi. Îmi voi aminti mereu cu plăcere de d-ta, de George şi de ceilalţi camarazi, de zilele frumoase petrecute pe submarin şi de aventurile pe cari le-am trăit împreună. Să nu ne îngreunăm despărţirea şi să încheiem în veselie seara de astăzi.

Uşor n-a prea fost, totuşi, rămasul bun a doua zi dimineaţa, căci toţi îi îndrăgiseră pe lord, după cum şi el căpătase dragoste pentru vrednicii camarazi ai echipajului „Dox”.

Şi când vasul se îndepărtă pe marea sclipitoare, rămase încă mult timp pe ţărm alături de Bulu, fluturând batistele cu ochii înrouraţi de lacrimi.

Aventurile submarinului Dox 047

Hans Warren

I.

TAIFUNUL.

DOCTORUL BERTRA STĂTEA CUFUNDAT ÎN GÂNDURI, cu tâmplele sprijinite în palme, căutând să redeştepte amintirile învăluite în ceaţa trecutului. George, în fata lui, cu ochii măriţi de încordare, aştepta urmarea povestirii neasemuitelor aventuri petrecute cu ani în urmă. (Vezi volumul No. 45: Lupte crâncene).

— Da... da... revăd totul de parc-ar fi fost ieri, murmură doctorul, ca în vis. Fuga noastră prin pădure, marea ivindu-se în faţa noastră, micul vas acostat în golf, refugierea noastră pe acesta, descoperirea prizonierului din cabină, apoi...

— Taifunul, completă repede George.

— Da, taifunul, dragul meu. Despre el îţi voi povesti astăzi şi despre aventurile în cari ne-am pomenit din pricina lui.

«— ... Ceea ce vine acum nu e o furtună puternică. ci un taifun. Într-o jumătate de ceas e aici. Apoi... Domnul să se îndure de noi.

Cuvintele acestea le rostise Larrin, proprietarul şi căpitanul goeletei pe care o găsisem părăsită la ţărmul mării şi pe care am pus stăpânire fără mulţi vorbă, când ne-am văzut urmăriţi de bataşii duşmani.

După cum îţi aminteşti, dragă George, pe Larrin l-am găsit legat şi cu căluş în gură, într-o cabină mică şi ascunsă a vasului şi el ne povestise că marinarii săi se răsuflaseră şi l-au condamnat la moarte prin foame.

Taifun! Cuvântul acesta sună înfiorător pentru orice marinar. Cel mai mare transatlantic caută să nu vină în drumul acestei groaznice dezlănţuiri a elementelor, care este taifunul.

— Şi când te gândeşti că noi ne aflam pe o goeletă mică de coastă, ce-i drept cu motor puternic şi construcţie solidă, dar care în fata unui taifun nu era decât o coajă de nucă în voia valurilor.

Mai bine mi-ar fi plăcut să rămân pe punte, ca să lupt la cârmă laolaltă cu ceilalţi împotriva forţelor naturii, dar tot atât de important era şi postul de la maşină, deşi mă cutremuram Ia gândul să fiu târât de viu în adâncime din mormântul acela.

Coborâi deci în cabina maşinii, dădui drumul gazelor şi minunatul motor Diesel împinse goeleta cu viteză spre sud-est. Curiozitatea ma îndemna să mă întorc pe punte, căci pe moment nu era nevoie de prezenţa mea la maşină, abia când ne va fi înhăţat taifunul în braţele sale şi ar fi început să se joace cu elicea vasului nostru, trebuia toată atenţiunea la motor.

Vârâi capul prin deschizătura din punte şi privii înapoi. Doamne, cum se schimbase totul numai în câteva minute! Culoarea galbenă ca de pucioasă se schimbase într-un negru-albăstrui care te băga în sperieţi şi numai într-un singur loc din peretele acesta întunecat lucea

o gaură luminoasă, rotundă, din marginile căreia ţâşneau adesea fulgere în zigzag. Marea părea o întindere nesfârşită de plumb topit şi numai fulgerele acestea se oglindeau pe întinsul ei nemişcat.

Peretele negru se lărgea cu o repeziciune ameţitoare. În jurul nostru se făcu întuneric apoi se porni o ploaie ca şi când s-ar fi rupt zăgazurile cerului, fulgerele ţâşneau ca nişte bice de foc şi tunetele mugeau de parc-ar fi stat să se prăbuşească lumea. Apoi veni furtuna. Şuierături sinistre şi huiete ca de cascadă acopereau bubuitul tunetului, iar după câteva clipe, micul nostru vas fu înhăţat pentru prima oară de elementele dezlănţuite.

Nici nu mai ştiu cum zburai pe scăriţa ce ducea jos la maşină şi în urma mea se închise cu zgomot capacul. Biata goeletă fu zvârlită cu atâta putere de parcă s-ar fi izbit de o mină. Dumnezeu ştie cum am dibuit drumul în sala maşinii, căci în fiecare clipă eram ameninţat să fiu zvârlit ca o minge.

Prin porta-voce se auzeau sunete asurzitoare – urletul furtunii de afară. Şi un glas puternic răcni:

— Atenţiune!... Dă-i mereu gaz!

Uşor de zis, dar greul era pentru mine să ajung în apropierea maşinii şi să-mi găsesc acolo un sprijin, ca să nu fiu zvârlit în roata ce se învârtea ameţitor. După multe sforţări, izbutii şi pusei mâna pe manivela de gaze. Orice s-ar fi întâmplat, eram hotărât să rămân la postul meu până în ultima clipă.

Partea primejdioasă pentru noi era că ne aflam în strâmtoarea Malaca, atât de îngustă. Ce lesne s-ar fi putut întâmpla să fim zvârliţi de una din coastele colţuroase sau şi ne ciocnim cu un alt vas. Şi mai în jos, spre Singapore, la şase sute kilometri depărtare, trebuia să trecem prin arhipelagurile Riouw şi Lingga, cu numeroasele lor insuliţe presărate din loc în loc. Furtuna ne mâna tocmai spre aceste grupe de insule şi datorită vitezei enorme cu care eram târâţi pe valuri, am fi putut ajunge acolo înainte ca furtuna să se fi potolit.

Vasul dănţuia, gemea, zvârlea ca un cal nărăvaş. În fiecare clipă se părea că se va desprinde din încheieturi şi un singur gând îmi mai frământa mintea: cât va mai dura până să găsim odihna de veci?

Încetul cu încetul însă devenii nesimţitor faţă de toate primejdiile; dădeam înapoi manivela de gaz când elicea se rotea în aer, apoi o aduceam la loc când revenea în apă. Ceasuri de-a rândul rămăsei astfel, fără să-mi mai pese de nimic, ca un automat, ţinând privirea aţintită asupra motorului.

Deodată se deschise brusc uşa spre sala maşinii. O făptură înaltă îşi croi drum cu greu spre mine. Era Pongo, care se ţinea cu o mână de tancul cu ţiţei şi cu cealaltă întindea spre mine o cutie cu conserve.

— Masser mănâncă! răcni el.

Bunul uriaş izbutise – Dumnezeu ştie cum! – să încălzească nişte

conserve pe sobiţa electrică şi după cum aflai mai târziu, îl schimbase pe căpitan şi Marian la cârmă, pentru ca aceştia doi să poată mânca şi ei. Dădui pe gât la repezeală supa întăritoare, apoi privii la ceas. Se scurseseră opt ore de când stăteam la postul meu. Ce se întâmplase pe punte în vremea asta şi cum o dusese căpitanul şi Marian?

Un gând îmi străfulgeră prin creier şi mă înspăimântă. Cu viteza ameţitoare pe care o avea goeleta, trebuia să fi ajuns acum în labirintul grupurilor de insule. Şi cum va izbuti căpitanul – cu toată experienţa lui îndelungată – să treacă nevătămat, pe întuneric, printre stânci şi gherdapuri?

Nici nu-mi sfârşii bine gândul că goeleta se şi aplecă într-o parte. Se părea că o mână uriaşă ar fi apăsat-o în apă. Eu şi Pongo furăm zvârliţi într-un ungher. Cu siguranţă că acum venise sfârşitul, căci ştiam că furtuna îşi schimbase direcţia. Se îndrepta spre nord. Dacă goeleta îşi va relua iarăşi direcţia, atunci am fi zvârliţi de coasta peninsula Malaca – dacă nu vom fi şi trecut de Singapore.

Şi micul vas îşi reluă poziţia dreaptă şi făcu un viraj brusc spre stânga. Izbutii să ajung iarăşi la motor ca să deservesc manivela de gaze. În jumătatea de ceas următoare trebuia să se hotărască dacă vom fi zvârliţi pe coastă sau vom fi târâţi în Marea Chineză de Sud, pe dinaintea insulelor Anambas.

Pongo părăsi încăperea iar eu continuam să stau cu îndârjire la postul meu.

Timp de douăzeci de minute furăm zvârliţi spre nord. „Zvârliţi”, da, căci nu mai era mers normal de vapor. Furtuna părea să fi sporit şi mai mult, căci trupul de fier al goeletei trosnea şi tremura sub izbiturile valurilor cari îl împingeau înainte.

Încă vreo câteva clipe şi vom şti dacă lăsasem în urmă strâmtoarea Malaca. Trăiam clipe de groază aşteptând izbitura cu care vasul nostru va fi zvârlit de coasta stâncoasă.

Avurăm noroc însă. Singapore se afla în urma noastră şi acum ne îndreptam spre Marea de Sud a Chinei. Mai eram ameninţaţi de labirintul insulelor Anambas, dar trăgeam nădejde că vom scăpa şi de ele.

Ceasurile se scurseră din nou unul după altul. Abia mă putem ţine pe picioare, căci aerul îmbâcsit şi înăbuşitor sporea oboseala la culme. Şi numai gândul la Marian şi la căpitan, cari stăteau neobosiţi la postul lor primejdios, îmi încorda voinţa Ia extrem.

Uraganul părea să se potolească. Trebuie să fi fost ceasurile nouă dimineaţa, deci fuseserăm împinşi iarăşi timp de vreo opt ore spre nord. Cu viteza pe care o aveam, desigur că trecusem de mult insulele Anambas. Dacă furtuna ne va mâna şi de-acum încolo cu aceeaşi viteză, în alte opt ceasuri atingeam, poate, coasta Cochinchinei franceze.

Tot atât de brusc precum izbucnise, taifunul se potoli. Marea răvăşită ne mai zvârlea încoace şi încolo, dar primejdiile trecură. Lăsai motorul să meargă în voie şi urcai scăriţa ce ducea la punte. În aceeaşi clipă, se ivi Pongo şi-mi zâmbi voios.

— Pongo dormit bine – zise el – cum doarme Massers, Pongo stă la cârmă.

Era dat dracului uriaşul nostru! Izbutise să doarmă liniştit câteva ceasuri, fără să-i pese de primejdiile în cari pluteam. Dar asta ne prindea bine nouă, căci acum puteam să ne lăsăm în voia somnului de care aveam atâta nevoie.

Amândoi ne îndreptarăm spre puntea pe care stăteau Marian şi căpitanul Larrin. Erau într-adevăr la capătul puterilor şi dădură doar din cap când Pongo înşfăcă roata fără multă vorbă şi aproape le porunci să se ducă la culcare. Clătinându-se ca nişte oameni beţi, coborâră scăriţa ce ducea la cabine şi când – după ce rămăsei câteva clipe pe punte ca să-mi primenesc aerul din plămâni – mersei şi eu după dânşii, găsii pe Marian adormit pe canapeaua din prima cabină, în vreme ce căpitanul intrase în cabina de lux în care-l descoperisem eu.

Canapeaua era destul de lată pentru doi oameni şi după ce mă încredinţai că şi legionarul dormea adânc, îl împinsei pe Marian spre perete şi mă întinsei în voie.

Din nefericire, însă, odihna noastră n-avea să fie de lungă durată. Să fi trecut vreo două ceasuri când furăm treziţi cam brutal de uşa cabinei deschisă cu zgomot. Buimăcit de somn deschisei ochii şi mă holbai la un locotenent de marină francez care, tot atât de surprins ca şi mine, se oprise în uşă măsurându-mă cu privirea. Îndărătul lui se iviră doi marinari.

Mă ridicai încetişor şi întrebai:

— Ce s-a întâmplat? Cum aţi ajuns pe goeletă?

— Ah, dumnealui e neamţ, răspunse el într-o germană fără cusur şi avui impresia că faţa lui e întunecată de un nor.

— Daţi-mi voie să mă prezint: sunt locotenentul Morrin de pe crucişătorul cuirasat „Aigle”. Suntem în drum spre Saigon şi am zărit goeleta dv. Mare noroc aţi avut că aţi scăpat cu bine de taifun. Ne-a atras atenţia timonierul dv. cu înfăţişarea lui fioroasă şi atunci căpitanul mi-a ordonat să viu încoace să văd ce şi cum.

Abia acum îmi dădui seamă că vasul era oprit şi nu se auzea nici duduitul motorului. Mirat, întrebai pe Francez:

— A oprit Pongo motorul?

— Pongo se numeşte negrul? Un nume care spune multe... Da, când i-am făcut semn a dispărut sub punte şi imediat goeleta s-a oprit. Mai că-mi era frică să viu încoace când am văzut aplecându-se peste parapet mutra grozavă a lui Pongo acela. El, după cum văd, pare să fie

totul în ordine aici. D-ta eşti proprietarul?

— Nu; întâmplător am ajuns pe goeleta pe coasta Sumatrei şi furtuna ne-a zvârlit încoace.

— Aha! Întâmplător... care va să zică.

— Pe chipul frumos al tânărului ofiţer ivi o umbră de bănuială.

— N-ai vrea să-mi povesteşti ceva mai amănunţit cum s-au petrecut lucrurile? urmă el.

— Aşa, ca la interogatoriu? făcui eu râzând. Cum să nu, de ce n-aş povestii.

Pe scurt îi istorisii aventurile prin cari trecusem şi fuga din faţa bataşilor.

— Ah! făcu el când sfârşii de povestit.

— Aşa dar, pe căpitanul Larrin l-aţi găsit legat şi cu căluş în gură? Hm... foarte ciudat. Şi unde se află căpitanul acum?

Omul părea bănuitor, ceea ce nu i-o puteam lua în nume de rău, căci toate aventurile noastre păreau de necrezut. Mă gândeam însă ca Larrin va întări spusele mele.

Căpitanul se află în cabina de alături, aceeaşi în care l-am găsit legat.

Spunând asta mă apropiai de perete şi apăsai pe butonul ascuns care deschidea uşa secretă. Zadarnic însă, lemnul nu se clintea şi uşa rămase închisă.

— Drace! făcui mirat. S-a închis Larrin înăuntru?

De-abia acum se trezi Marian; se holbă şi el câteva clipe la locotenent, apoi sări de pe canapea. Politicos ca un adevărat om de lume, se prezentă şi zise:

— Desigur că prietenul meu v-a şi povestit aventurile prin cari am trecut. Îmi pare bine că a aţi dat peste noi, căci cred că acum ne putem socoti în siguranţă. N-a fost de loc plăcută călătoria pe furtună. Ce tot roboteşti pe acolo, Robert? Uşa nu vrea să se mai deschidă?

— Nu. Pare că Larrin s-a închis înăuntru.

— Aş! Ia bate şi tu niţel mai cu putere.

Îi ascultai sfatul, dar degeaba. Deodată se ivi Larrin, însă în spatele marinarilor...

Îl privirăm înmărmuriţi; care va să zică goeleta îşi avea tainele sale, căci cabina ascunsă trebuia să mai aibă o ieşire, tot atât de tăinuită. Locotenentul se întoarse când cei doi marinari rostiră numele căpitanului.

— Ah, căpitanul Haridell! exclamă el mirat. Cum ai ajuns d-ta aici? Te credeam în marea Javei...

— Aş dori să-ţi vorbesc intre patru ochi. Locotenent Morris, răspunse căpitanul. Trebuie să-ţi fac o comunicare.

— Bine, bine, să mergem pe punte. Şi eu am să te întreb multe.

Locotenentul, care vorbise franţuzeşte cu căpitanul, ni se adresă

nouă pe nemţeşte:

— Mă iertaţi, domnilor, aş dori să-l ascult întâi pe căpitan.

Părăsi cabina – împreună cu acesta, iar noi ramaserăm cu gura căscată – cum s-ar zice. Hasting, care se trezise şi el în vremea asta. Mormăi cu mirare:

— Să mă bată Dumnezeu dacă pricep ceva. De ce ni s-o fi recomandat căpitanul cu alt nume? Hm... părerea mea e că nu i se poate acorda nici un pic de încredere. Şi-apoi ma tem că vom avea de întâmpinat greutăţi mari cu francezul ăla.

— Drace! făcu Marian, toată chestia e într-adevăr ciudată. Dar, în definitiv, ce poate avea cu noi căpitanul? Noi l-am scăpat doar de la o moarte cumplită. Ca să fiu, însă, drept, trebuie să mărturisesc că privirile lui de mai înainte nu prea prevesteau ceva bun. Şi nici marinarii de la uşă nu mi-au plăcut. Impresia mea e c-am fi prizonieri.

— Atunci să vedem dacă ne vor lăsa să urcăm pe punte, propusei eu.

Mă îndreptai spre uşă şi vrui să trec pe dinaintea celor doi marinari. Dar ei mi se aşezară în cale şi începură să mângâie ameninţător paturile revolverelor, ce le ieşeau de la brâu.

— Porunca domnului locotenent! Mârâi cel mai înalt. Domnii n-au voie să părăsească această cabină.

— Aşa stau lucrurile, care va să zică! făcui eu, înfuriat. Şi adicătelea să ne lăsăm noi trataţi ca prizonieri?

Marinarul înălţă din umeri şi trase pe jumătate afară revolverul. Îmi spusei atunci că omul avea poruncă de la superiorul său şi nu putea trece peste ea. Mă întorsei mormăind o înjurătură şi mă aşezai alături de Marian, care luase loc liniştit pe canapea, de unde urmărise cu interes demersul meu.

— Putină variaţie, ai? râse el. Dar domnul Hasting pare să aibă dreptate cu temerile sale. Am impresia că ne ameninţă o furtună cu care vom avea mai mult de furcă decât cu taifunul ăla din care am scăpat cu bine. Bănuiesc că onorabilul căpitan Haridell, cu goeleta lui, a apucat-o pe căi oprite şi acum ne jertfeşte pe noi ca să-şi salveze el pielea.

— Asta-i acum! izbucnii eu, din ce în ce mai întărâtat. Dar la urma urmei cred că va trage în cumpănă cuvântul nostru când vom expune lucrurile aşa cum s-au întâmplat în realitate şi asta sub prestare de jurământ.

— Uiţi însă, dragul meu, că în general acuzaţii nu prea ajung la jurământ, răspunse Marian, calm.

— Ţie iţi mai arde de glumă! făcui cu furios.

— Ce vrei, dragă, fac şi eu haz de necaz. Crezi că nu-mi dau seamă că ne aflăm într-o situaţie primejdioasă? Dacă Haridell va depune strâmb împotriva noastră, dăm de bucluc, fără doar şi poate. Dar, în

definitiv, afirmaţiile noastre ar putea fi întărite de colonelul van Greeve şi Daendels.

— Nu-mi vine să cred că francezii îşi vor da atâta osteneală cu noi.

— A! Locotenentul pare să fi chemat ajutor. Vreo zece oameni urcă tocmai pe punte.

Auzeam lămurit paşii greoi ai noilor sosiţi. Mă temeam că Pongo va face vreo faptă nechibzuită, dar se vede că locotenentul Morrin avea un... respect atât de mare de uriaşul negru încât nu vroia să-şi primejduiască zadarnic oamenii. Se folosi deci de viclenie şi izbuti, căci deodată bunul nostru tovarăş se ivi în cabină şi întrebă:

— Massers chemat Pongo? Ce vreţi face Pongo?

Furăm scutiţi de răspuns însă, căci acum apăru locotenentul, însoţit de alţi doi marinari, cari se postară şi ei la uşă.

— Domnilor, începu el, e foarte bine că Negrul pricepe limba dv. şi l-am putut trimite jos. Dacă s-ar fi împotrivit, ar fi fost împuşcat. Ţin să vă spun că trebuie să vă consideraţi ca prizonieri. Căpitanul Haridell a formulat împotriva dv. învinovăţiri atât de grave, încât va trebui să răspundeţi în fata justiţiei din Saigon. Căpitanul crucişătorului cuirasat „Aigle”, comandantul Mort, a mai trimis zece marinari pe bordul acestei goelete, aşa că orice împotrivire din partea dv. ar fi zadarnică. Fără însoţitor n-aveţi voie să părăsiţi cabina. Afară de asta vă cer să predaţi armele!

— Fireşte că trebuie să ne supunem forţei, răspunse Marian, calm – şi mare noroc au avut oamenii dv. că l-aţi putut îndemna prin şiretlic pe Pongo să vie încoace. Dar n-am putea afla ce crime am făptuit? Aşa, de curiozitate!

— Cred c-o ştiţi mai bine decât mine, zise ofiţerul, rece. Nu intră în sarcina mea să va judec; am primit doar ordinul să vă aduc prizonieri la Saigon. Repet cererea de a-mi preda armele!

În acelaşi timp făcu un semn celor patru marinari de la uşă, iar aceştia îşi scoaseră îndată revolverele.

N-aveam încotro, trebuia să predăm armele noastre minunate.

În vreme ce pe mine mânia mă ţintuise locului, Marian strânse armele şi le aşeză pe masă. Numai suliţa lui Pongo lipsea. Probabil că uriaşul o pusese în altă cabină. Şi mai observai că Marian nu predase minunatele noastre pistoale „Parabellum”. Cu dibăcie de scamator se pricepuse să le ascundă în fundul canapelei.

— Poftim, domnule locotenent, zise apoi cu amabilitate. Cred însa că ni se vor da îndărăt armele îndată ce se va dovedi nevinovăţia noastră?

— Veţi căpăta totul înapoi dacă va ieşi la iveală nevinovăţia dv. – răspunse Morrin cu asprime. Nu cred însă că veţi putea dovedi această nevinovăţie.

Marian privi îngândurat spre marinarul care, la porunca

locotenentului, strânse armele de pe masă.

— Da, va fi greu – murmură el – căci tribunalul din Saigon, care desigur că va fi format din ofiţeri de marină, îţi va crede mai curând pe camarazii lor decât pe noi. Zău sunt curios să ştiu ce fel de minciuni le-a spus Larrin ăla, sau Haridell, ori cum dracu se numeşte!

După ce armele fură strânse, locotenentul Morrin deveni ca prin farmec foarte energic.

— Te opresc să vorbeşti astfel despre compatriotul meu! strigă el. Ar fi mai bine pentru voi dacă aţi mărturisi totul pe fată, în loc sa vă îngreuiaţi situaţia prin astfel de aprecieri. Fireşte că voi raporta despre felul cum v-aţi purtat.

— Bănuiam eu asta, răspunse Marian, fără să-şi piardă cumpătul. N-avem încotro; acum îmi vei da voie să-mi continui somnul întrerupt. Când vom ajunge la Saigon, te rog să mă trezeşti.

Apoi se întinse pe canapea în spatele meu şi se întoarse cu faţa la perete. Morrin arunca spre el o privire furioasă şi părăsi cabina. Uşa fu încuiată pe dinafară, pe când eu uitam uluit rând la Hasting, când la Pongo.

Negrul făcea o mutră atât de nedumerită încât mă pufai fără voie râsul.

— Da, da, sărmane Pongo, din cauza noastră ai intrat şi tu la apă acum. De francezii ăia nu scăpăm noi atât de uşor.

— Pongo face ce massers face răspunse credinciosul uriaş.

— Bun. Atunci te sfătuiesc să te culci şi tu. Marian a făcut tot ce se putea face mai bun în situaţia noastră. Ia păturile noastre şi aşterne-ţi un culcuş!

În vreme ce Pongo îmi urmă sfatul, Hasting zise:

— Acum l-am recunoscut. Îmi pare rău, domnilor, dar trebuie să mărturisesc că prezenţa mea va îngreuia şi mal mult situaţia dv. Locotenentul Morrin acesta luptase împotriva noastră în război şi cu prilejul unul asalt, nenorocirea a vrut ca, să ucid pe fratele lui. El m-a văzut şi a jurat să se răzbune. Până acum nu m-a recunoscut, dar în Saigon o voi păţi-o rău de tot şi dv. de asemenea.

— Poate că setea de răzbunare s-a micşorat în cursul anilor – zise Marian. Socot însă că chiar şi fără asta tot rău ne va merge, căci mi-am atras şi eu mânia domnului locotenent. Să aşteptăm evenimentele şi până atunci, eu zic să dormim. În fata justiţiei trebuie să fim odihniţi şi cu mintea limpede, ca să ne putem apăra cum ne-om pricepe mai bine.

Şi chiar aşa făcurăm.

II.
CONDAMNAŢI.

SAIGON, CAPITALA COLONIEI franceze Cochinchina, e aşezat în delta fluviilor cari se împreună în „Koi-loi-rap", la vreo nouăzeci şi şase kilometri depărtare de mare. În timpul fluxului, vasele pot intra acolo şi când, a doua zi, furăm duşi pe coverta goeletei. Stăteam alături de „Aigle" în port, în faţa arsenalului.

Sub escorta puternică furăm conduşi la cazemate şi acolo închişi într-o încăpere maro, întunecoasă. Privirile soldaţilor pe cari îi întâlnirăm în drumul nostru se îndreptau cu frică asupra lui Pongo, care însă păşea liniştit şi resemnat alături de noi. Era hotărât sa împărtăşească soarta „Massers"-lor săi, dar nu pricepea nimic din toată încurcătura asta.

După ce cheia se răsuci de două ori în broască pe dinafară, ne uitarăm în tăcere unul la altul, apoi examinarăm încăperea, care însa nu conţinea decât vreo câteva paturi de campanie, fixate de pereţi. Eram îngrijoraţi de soarta lui Hasting, care fu dus în lanţuri de doi marinari. Căci locotenentul Morrin îl recunoscuse când fu adus pe punte şi uitând de disciplina ofiţerească, îl improşcă cu blesteme şi înjurături murdare. Sărmanul de el! Medicii nu-şi vor mai da osteneală cu dansul, ştiind cine este.

Mă înşelam însă, după cum aflai mai târziu. Doctorii făcură totul ca să-l însănătoşească cât mai repede... pentru ca să aibă şi el parte de suferinţele hărăzite nouă.

— Cred – rupse tăcerea Marian – că dacă ne-om întinde pe fânul de pe paturile alea vom căpăta nişte tovarăşi cari, în zoologie, se numesc ploşniţe. Să tragem nădejde însă că vom fi duşi curând în fata tribunalului şi vom fi scutiţi astfel de neplăcerea aceasta. Deocamdată voi rămâne aici unde sunt.

— Ar face mai bine domnii ăia să ne dea ceva de mâncare, căci n-am mai îmbucat nimic de multe ceasuri.

Abia rostii cuvintele acestea că cheia se răsuci în broască şi uşa fu deschisă. Cinci soldaţi intrară înăuntru, dintre cari patru rămaseră afară, cu revolverele în mână, în vreme ce al cincilea aşeză jos o oală mare cu un lichid din care ieşeau aburi. Fără un cuvânt indivizii se îndepărtară şi uşa fu încuiată Ia loc.

— Hm... nu cred sa fie cafea Mecca, îşi dădu cu părerea Marian. Dar tot e bine că e ceva cald.

Oala conţinea un fel de ciorbă. Era greu să-i stabileşti compoziţia. Şi nici prea întăritoare nu părea să fie, dar avu cel puţin darul să pună capăt simfoniei din stomacurile noastre. Pongo aşteptă până ne-am săturat noi, apoi goli ce mai rămăsese în oală.

— Aşa! făcu Marian, ştergându-se pe gură cu mâneca. Acum cred că ne vor aduce la interogatoriu.

Dar francezii nu se grăbeau. Se făcu seară şi oala mai fu adusă de două ori; la prânz ni se dăduse şi câte o jumătate de pâine de cap. În

cele din urmă ne văzurăm siliţi să ne întindem pe paiele suspecte. Şi după cum avurăm prilejul să ne încredinţăm, ploşniţele nu lipseau deloc... Ba dimpotrivă, erau atât de multe că nu ştiam ce sa facem cu ele...

Astfel trecură trei zile în care timp trupul meu devenise o cârpă...

În sfârşit, în dimineaţa zilei a patra, îşi făcu apariţia o trupă de doisprezece soldaţi condusă de un subofiţer, care ne porunci să-l urmăm. În faţă, şase oameni cu revolverele în mână, în spate alţi şase la fel.

— Astfel furăm conduşi pe nişte scări ca vai de lume, apoi prin ganguri înguste.

În cele din urmă ajunserăm într-un coridor mai luminos şi furăm opriţi în faţa unei uşi mari, prin care intră subofiţerul. După câteva minute de aşteptare încordată, uşa se deschise iarăşi şi militarul ne porunci aspru să intrăm. Încadraţi de escortă păşirăm într-o sală mare.

În dreapta acesteia se afla o masă lungă, îndărătul căreia stăteau câţiva ofiţeri superiori de marină. Aşa dar, curtea marţială, după cum ne temusem. Furăm conduşi în fata acestei mese şi însoţitorii noştri se postară lângă noi cu revolverele ridicate.

La mijlocul mesei stătea un ofiţer bătrân cu tresele de amiral pe mânecă. Avea chipul aspru şi ochii săi erau îndreptaţi asupra noastră cu o expresie rece, nemiloasă. Alături de el se afla un căpitan, la a cărui vedere mă înfiorai. Omul acesta părea însăşi întruchiparea morţii, cu capul lui pleşuv, ochii negri afundaţi în orbite, cu buzele subţiri şi supte, cu dinţii mari, galbeni, cari păreau să rânjească mereu. Şi spaima mea deveni şi mai mare când amiralul făcu un semn căpitanului acestuia şi zise încetişor:

— Căpitane Mort, d-ta ai luat prizonieri pe oamenii aceştia. Citeşte-le capetele de acuzare ce le aduce căpitanul din marina comercială Haridell.

Căpitanul Mort (Mort – moarte, în limba franceza) – ce nume predestinat!

Îşi ridică binişor trupu-i înalt şi slab, luă o hârtie de pe masă şi citi cu glas rece:

— Subsemnatul, Pierre Haridell, declar sub jurământ următoarele:

Amiralul îl întrerupse:

— O clipă, căpitane Mort! Nu cunosc raportul locotenentului Morrin.

— Locotenentul Morrin e încă în lazaret, se grăbi să răspundă un ofiţer.

— Atunci s-aşteptăm până vine.

Amiralul se întinse în fotoliu şi privi tavanul înnegrit al sălii, în vreme ce căpitanul Mort se aşeză la loc şi se făcu că studiază documentul.

Mă uitai pe furiş la Marian care făcea o mutră plouată. De sigur, se gândea ca şi mine că nu se va putea aştepta la îndurare din partea acestor oameni. Şi cum ne-am fi putut apăra când suspectul căpitan Haridell ne pusese în spinare cine ştie ce grozăvii, întărindu-şi spusele prin jurământ false.

Uşa se deschise brusc, locotenentul Morrin intră în sală şi raportă:

— Acuzatul Hasting poate fi interogat. Am pus să-l aducă pe o targă.

Doi soldaţi aduseră înăuntru pe legionar. Arăta foarte bine la faţă, dar privirea pe care o îndreptă spre noi era tristă. Bănuia de sigur ce soartă ne aşteaptă.

Amiralul îl măsură câteva clipe din ochi, apoi se adresă căpitanului Mort:

— Te rog, căpitane, citeşte acuzaţiile împotriva acestor patru oameni. „Moartea" se ridică iarăşi şi începu: „Subsemnatul Pierre Haridell declar sub jurământ următoarele:

„În ultima mea călătorie spre peninsula Malaca, goeleta mea „Faucon" se ciocni de un vas de marfă şi căpătă avarii atât de mari încât mă văzui silit s-o aduc într-un şantier din Singapore. Deoarece însă aveam de adus la îndeplinire însărcinări importante, am împrumutat goeleta „Duvel" de la armatorul căruia aparţinea vasul cu care m-am ciocnit. Fui nevoit să iau şi echipajul acestui vas, urmând ca al meu să aştepte până se va fi reparat „Faucon"-ul. Din echipajul goeletei „Duvel" făceau parte şi cei trei Europeni: Farrow, Hasting şi Bertram, precum şi negrul Pongo. Am părăsit Singapore pornind în sus prin strâmtoarea Malaca. Intenţionând să mergem la Olehleh, portul din Kota-Radja. Dar în timpul nopţii – ne aflam cam prin dreptul lui Deli – auzii pe bord împuşcături şi zgomot de luptă. Ieşii repede din cabină, fui însă imediat culcat la pământ de uriaşul Pongo. Mă trezii după câteva ceasuri într-o încăpere întunecoasă, care servea drept magazie pentru unelte. Uşa era încuiată. A doua zi fui scos afară de negrul acesta grozav şi condus în faţa lui Farrow, care făcea acum pe stăpânul goeletei. Hasting – nu ştiu de unde găsise o uniformă a legiunii străine olandeze – zăcea rănit în pat. Cu un rânjet cinic, Farrow îmi aduse la cunoştinţă că restul echipajului îşi găsise mormântul în stomacurile rechinilor şi că dacă eu fusesem cruţat de aceeaşi soartă era pentru că avea nevoie de mine, în scopul aducerii la îndeplinire a unui plan special. Îmi recomandă însă să rămân liniştit în închisoarea mea de pe vas, altminteri nu garantează dacă negrul Pongo nu mă va reduce la tăcere, Apoi fui iarăşi închis. Pe la amiază izbucni taifunul. Mă credeam pierdut, dar europenii se dovediră a fi marinari destoinici şi izbutiră să aducă goeleta în Marea de Sud a Chinei. Când auzii însă că motorul fusese oprit şi când îmi ajunse la urechi sunetul limbii mele materne, începui să dibuiesc prin întunericul celulei mele până dădui de un cleşte. Nemernicii lăsaseră cheia în broască pe dinafară şi vârful el ieşea puţin pe gaură înăuntru. Apucai cu

cleştele vârful acesta şi astfel izbutii să deschid uşa. Mă furişai apoi sus unde dădui de liberatorii mei, locotenentul Morrin cu vitejii săi marinari de pe crucişătorul cuirasat „Aigle”. Susţin că cei trei Europeni: Farrow, Bertram şi Hasting aparţin bandei care de ani de zile jefuiesc sistematic vasele de comerţ de prin
mările acestea, pe cari apoi le scufundă.

Mărturisirile acestea le întăresc sub jurământ în fata lui Dumnezeu.

Căpitan Haridell”

Căpitanul Mort tăcu şi se aşeză pe scaun, aţintind asupra noastră privirea-i batjocoritoare. După aceea se ridică amiralul:

— Desigur că acuzaţii vor nega învinuirile ce le aduce onorabilul căpitan Haridell şi vor minţi cu semeţie. Dar jurământul compatriotului nostru are mai multă valoare decât minciunile străinilor. De aceea îi sfătuiesc pe acuzaţi sa facă mărturisiri sincere, pentru ca şi judecătorii să fie indulgenţi cu dânşii. Acuzat Farrow, ce ai de spus?

Marian şovăi câteva clipe, apoi se uită ţintă la amiral şi istorisi calm aventurile noastre de când am păşit pe pământul Sumatrei. Când sfârşi, luă cuvântul amiralul, care nici nu tresărise în tot timpul acesta, deşi ceilalţi ofiţeri zâmbeau pe sub mustaţă:

Ai născocit o istorie foarte frumoasă dar, din păcate, în faţa ei stă jurământul căpitanului Haridell. Precum văd, nu vrei să te foloseşti de indulgenţa domnilor judecători. Treaba d-tale. Urmările le vei vedea.

— Acuzat Bertram, vrei să mărturiseşti?

Primul meu gând era să le arunc în faţă toată furia care se îngrămădise în sufletul meu, dar îmi dădui seamă că n-aş fi câştigat nimic cu asta. de aceea mă mărginii să dau din cap.

— N-am nimic de mărturisit, adăogai. Povestirea prietenului meu corespunde adevărului, pe câtă vreme căpitanul Haridell a minţit.

Ofiţerii se încruntară; amiralul mă privea rece şi se adresă legionarului:

— Acuzat Hasting, ce ai d-ta de spus?

— Cer să fie încunoştinţat căpitanul Daendels din Edi. El va dovedi nevinovăţia mea şi a domnilor cari sunt cu mine.

— Tribunalul va delibera asupra cererii dumitale. Acuzatul Pongo nu va fi interogat deoarece mărturisirile sale nu pot avea nici o valoare. Acuzaţii să fie duşi pe coridor, în vreme ce tribunalul va chibzui.

Locotenentul Morrin veni în fata noastră cu revolverul ridicat:

— Acuzaţi, părăsiţi sala!

Cei doisprezece soldaţi ridicară şi ei revolvere e întoarserăm spatele judecătorilor şi ieşirăm pe coridor. Hasting fu adus cu targa.

Aşteptarăm acolo vreo jumătate de oră, apoi uşa fu deschisă şi un ofiţer strigă:

— Locotenent Morrin, adu-i pe acuzaţi înăuntru!

Procesiunea păşi iarăşi în sală şi luă loc în faţa mesei tribunalului. Amiralul se ridică şi ceilalţi ofiţeri îi urmară pilda. Apoi se adresă căpitanului Mort:

— Căpitane Mort. Citeşte acuzaţilor sentinţa tribunalului.

Şi din nou răsună glasul aspru al „Morţii":

„Dată în Saigon.

Acuzaţii Farrow, Bertram, Hasting şi negrul Pongo sunt învinovăţiţi de piraterie. E drept că nu putem aduce dovezi şi de aceea tribunalul – după o lungă deliberare – a renunţat să aplice pedeapsa cu moartea prevăzută pentru astfel de fapte.

Deoarece însă acuzaţii au pus mâna cu forţa pe goeleta „Duvel", închiriata de căpitanul Haridell, ucigând, cu prilejul acesta, restul echipajului şi luând prizonier pe căpitanul Haridell.

Sunt condamnaţi la câte douăzeci de ani muncă silnică în Cayenne. Căpitanul Mort îi va duce la destinaţie pe condamnaţi pe bordul crucişătorului cuirasat „Aigle". Hasting va fi transportat şi el după însănătoşire.

Se respinge propunerea de a se lua informaţiune asupra condamnaţilor de la guvernul olandez al Indiilor neerlandeze, deoarece asemenea intervenţie n-are nici un rost.

Preşedintele Curţii Marţiale, Amiral Landier".

Căpitanul lăsă jos documentul şi-şi aţinti privirea asupra noastră. Dar dacă se aşteptase să ne vadă înspăimântaţi atunci se înşelase. Noi ne gândeam că vom fi condamnaţi la moarte şi când colo... o simplă condamnare la douăzeci de ani muncă silnică. Fleac!

— Mai au ceva de zis condamnaţii?

Hasting se grăbi să răspundă:

— Rog să fiu transportat la Cayenne împreună cu tovarăşii mei de suferinţă. Rana mea e pe cale de vindecare şi cred că mă voi însănătoşi pe deplin în infirmeria crucişătorului cuirasat „Aigle".

Amiralul privi pe ceilalţi membrii ai tribunalului. Şi deoarece aceştia dădură din cap, se adresă căpitanului Mort:

— Adaugă în sentinţă, căpitane Mort: Condamnatul Hasting va fi transportat şi el la Cayenne împreună cu ceilalţi, aceasta conform dorinţei sale. Locotenent Morrin, condu afară pe condamnaţii.

Făcurăm o plecăciune ironică judecătorilor noştri, apoi ne lăsarăm conduşi în temniţa noastră. Hasting fu dus în lazaret.

Când uşa grea se închise după noi, Marian izbucni într-un râs amar:

— Ei, dragă Robert, ce zici tu de dreptatea asta? Pentru că un ticălos a jurat fals, suntem noi condamnaţi la douăzeci de ani muncă silnică. Şi dacă am protesta, ne-am înrăutăţi şi mai mult soarta. Tot e însă bine că nu ne-au condamnat la moarte şi atâta vreme cât trăim nu trebuie să ne pierdem nădejdea.

— O să fac aşa ca să nu rămân prea mult în Cayenne, răspunsei eu. Ori te pomeneşti că tu ai de gând să înghiţi cei douăzeci de ani?

— Că prost mă crezi! Pe când ne aflam încă sus, am chibzuit cum am putea fugi mai lesne. Au mai izbutit ei şi alţii.

— De ce n-am reuşi şi noi?

Vrui să răspund ceva, dar tocmai atunci scârţâi cheia în broască. Se vede că ne ţineau drept oameni foarte primejdioşi, căci o trupă întreagă de soldaţi rămase în uşă cu armele întinse, în vreme ce locotenentul Morrin strigă înăuntru:

— Din ordinul tribunalului condamnaţii vor fi transportaţi imediat pe bordul crucişătorului „Aigle". Înainte, marş!

Domnii judecători păreau că vor să se scape de noi cât mai curând. Era mai bine aşa, căci în Saigon nu era rost să întreprindem nimic. Abia când vom fi ajuns pe vestita insulă Cayenne, puteam pune la cale ceva.

Încadraţi de o companie întreagă de soldaţi, furăm aduşi în port şi predaţi în mod oficial căpitanului Mort. Individul nici nu ne învrednici cu o privire, ci făcu doar un semn lui Morrin. Furăm conduşi pe nişte scări înguste de fier în pântecele uriaş al crucişătorului cuirasat, până când fu deschisă o uşă de fier înaintea noastră şi intrarăm într-o încăpere strâmtă şi întunecoasă: temniţa noastră pentru toată durata călătoriei.

Distanta dintre Saigon şi Cayenne este de douăzeci de mii de kilometri. Şaptesprezece zile încheiate petrecurăm în închisoarea noastră strâmtă, în întuneric şi umezeală, în aerul acela împuţit, căpătând mâncare puţină, în schimb păduchi din belşug...

După o noapte neliniştită, care părea că nu se mai sfârşeşte, furăm treziţi dimineaţa de zăngănitul lanţurilor ancorei.

— După socoteala mea cred c-am ajuns, zi e Marian. Slavă Domnului! Fie cum o fi pe insulă, numai să mai respirăm niţel aer curat şi să vedem soarele deasupra noastră.

— Cum o fi ducând-o bietul Hasting? întrebai eu. Nu şi-o fi descărcat locotenentul Morrin vechea sa ură asupra lui?

— O vom afla noi curând. Uite că ciorba de dimineaţă soseşte azi mai de vreme.

— Dar-ar Domnul să fie pentru ultima oară!

Ca de obicei, patru marinari înarmaţi, însoţeau pe camaradul lor care ne aducea fiertura. Până acum nu schimbasem nici o vorbă cu el, dar astăzi Marian îl întrebă:

— Îmi dai voie, camarade: am ajuns la Cayenne?

— Da, am ajuns! răspunse marinarul rânjind. Vă bucuraţi, ticăloşilor, ai? Puţintică răbdare, veţi duce dorul curând după camera asta frumoasă, când soarele vă va arde creierii din cap.

Ce era să-i răspundem? Deşi ştiam că e chiar aşa cum spunea el,

nădejdea libertăţii ne făcea să vedem viitorul în culori trandafirii.

Abia pe la amiază fu deschisă iar uşa carcerei noastre. Locotenentul Morrin în persoană îşi făcu apariţia.

— Am ajuns, zise el scurt. Pregătiţi-vă!

Ca oameni politicoşi ce eram, ne înclinarăm în fata lui şi Marian zise cu amabilitate:

— Suntem gata, domnule locotenent. Îmi permit să vă mulţumesc, în numele meu şi al tovarăşilor mei, pentru ospitalitatea ce ne-aţi acordat-o pe „Aigle".

— Lasă că v-o trece vouă pofta să vă bateţi joc! Răcni Morrin, furios. Aşteptaţi niţeluş, voi raporta comandantului cum înţelegeţi să vă purtaţi.

— Atunci vă rog să nu treceţi cu vederea, să-i spuneţi că am fost condamnaţi cu totul pe nedrept.

— Afară, ticăloşilor! răcni Morrin spumegând de furie. Blestemaţilor, vă va pieri repede gustul să trăncăniţi. Afară! Şi la cea mai mică mişcare suspectă, glonţul v-aşteaptă!

— Haide, Robert, să părăsim hotelul ăsta neospitalier, zise Marian, glumeţ cum era de felul lui. Pongo, ni s-a dat ordin să fim liniştiţi.

— Pongo fie liniştit, dacă şi Massers liniştiţi, mormăi uriaşul.

Încadraţi de o escortă puternică, furăm conduşi pe punte. La început a trebuit să închidem ochii, neobişnuiţi cu lumina soarelui: apoi zărirăm pe Hasting, care stătea vesel lângă noi şi ne zâmbea cu ochi strălucitori. Ne fu dat numaidecât să-i vedem pa noii noştri stăpâni, doisprezece soldaţi coloniali francezi, cu fetele sălbăticite, arse de soare. Erau conduşi de un locotenent, căruia i se adresă Morrin al nostru:

— Camarade, aceşti patru indivizi au fost condamnaţi Ia câte douăzeci de ani muncă silnică de către Curtea Marţială din Saigon. Sunt foarte primejdioşi şi ţi-i dau în paza cu recomandaţiile de rigoare.

— Lasă că îi vom îmblânzi noii râse locotenentul, un tânăr frumos, dar cu ochi ce luceau înfiorător. Îi voi trimite imediat la staţia No. 6, sergentului „Bourreau". Acolo va fi de ei şi cred că nu vor ispăşi chiar până în sfârşit pedeapsa...

— Frumoase perspective! Sergentul Bourreau!

Mai bine n-aş fi cunoscut limba franceză, ca să ştiu că „Bourreau" înseamnă „călău".

Cei doi ofiţeri luară deodată poziţia. Căpitanul Mort se apropia încetişor. Ne privi nepăsător cu ochii lui înfundaţi în orbite, apoi se adresă locotenentului colonial.

— Vino în cabina mea, locotenent Hardi. Îţi voi preda documentele privitoare la aceşti condamnaţi. Şi va trebui să-mi confirmi primirea.

— Am înţeles, domnule căpitan.

Fără să ne mai învrednicească cu o privire, căpitanul Mort se întoarse şi dispăru în interiorul vasului. Locotenentul Hardi îl urmă şi după câteva minute se înapoie cu documentul condamnării noastre.

— La drum, indivizilor! ne ordonă apoi.

Îşi luă rămas bun de la Morrin, care îi şopti ceva, arătând spre Hasting, după aceea se aşeză în fruntea oamenilor săi. Noi furăm trecuţi la mijloc şi cu toţii coborârăm podeţul care lega vasul de mal. Păşirăm pe pământul celei mai vestite insule din lume, care nu degeaba căpătase numele de „Insula Dracului”.

III.
ÎN IAD.

FURĂM CONDUŞI PRIN STRĂZILE TĂCUTE ale oraşului vechi. Puţinii locuitori pe cari îi întâlnirăm, aproape nici nu se sinchiseau de noi. Erau obişnuiţi, probabil, cu astfel de convoiuri triste. Străbăturăm apoi oraşul nou.

Despărţit de cel vechi prin „Place d-armes” – Piaţa armelor - plantată cu portocali, apoi drumul nostru duse prin plantaţii de trestii de zahăr, unde domnea o căldură umedă, moleşitoare. Astfel făcurăm cunoştinţă cu clima nesănătoasă a coloniei, căreia ne dăduse pradă domnii din Saigon, pe temeiul unui jurământ fals al unui ticălos. Plantaţiile de trestii de zahăr fură înlocuite la un moment dat prin tufe de mirodenii şi după ce trecurăm de acestea se iviră în faţa noastră şirurile lungi de barăci, cari serveau de locuinţe deportaţilor. Un gard înalt de sârmă ghimpată – încărcat noaptea cu curent electric, după cum ne informă zâmbind locotenentul Hardi – împrejmuia acest ţinut al mizeriei. Ne băgară apoi în singura clădire de zid ce se afla acolo, în care se aflau birourile administraţiei şi locuinţele funcţionarilor superiori.

Într-o încăpere mică stăteau doi slujbaşi îndărătul unei mese; indivizii săriră speriaţi de pe locurile lor când zăriră pe Pongo.

— Da, da – râse locotenentul Hardi – v-am adus nişte „păsărele” simpatice. Câte douăzeci de ani de căciulă! Ha-ha-ha!

— Drace! Făcu unul din slujbaşi, atunci or fi având ei multe pe cuget. Probabil că îi vom da pe mâna sergentului Bourreau?

— Fireşte. Asta e omul care se pricepe la d-alde ei. Cheamă-l imediat aici. Până atunci voi raporta comandantului.

Hardi intră în odaia alăturată şi după câtva timp se întoarse cu comandantul, un om slăbănog, cu chipul pământiu. Desigur că suferea de o boală de ficat, boală atât de răspândită la Tropice.

— Aşa, aşa, care va să zică douăzeci de ani! zise el nepăsător, fără să ne învrednicească cu o privire.

— Bun. Dă-le numerele respective! Documentul privitor la sentinţă

atârnă-l în cui; când voi avea vreme îmi voi arunca ochii asupra lui. Individul rănit să fie pus deocamdată la munci mai uşoare.

Salută pe locotenent şi se retrase în odaia lui. Trebuii să mă silesc ca şi nu dau frâu liber furiei de care eram stăpânit faţa, de tratamentul la care eram supuşi, dar Marian, care observase iritaţia mea, clătină numai capul. Şi apoi, n-ar fi avut nici un rost. Aici eram trataţi ca „numere”, cari sunt şterse cu o linie când clima ucigătoare te bagă în pământ.

Uşa se deschise încetişor şi un omuleţ intră în cameră.

— Am onoare să mă prezint, domnule locotenent! Zise el.

Era sergentul Bourreau.

Drept să spun, altfel mi-l închipuisem eu pe călău.

— Un uriaş cu mutra brutala de buldog, cum se cuvenea ca să-i ştie la respect pe condamnaţi. Şi când colo, văzui un omuleţ, cu faţa ciudat de încreţită şi cu o mustaţă pleoştită pe buze. Dar iluziile mele asupra „nevinovăţiei” sale se schimbară repede când Bourreau se apropia de noi, ascultând de un semn al locotenentului.

— Ţi-am adus patru numere noi pentru „raionul” tău, sergent! îi spuse Hardi.

Chipul omuleţului şi în special ochii săi exprimau o cruzime de nedescris. Apoi, parca să nu ştie ce-i frica, deoarece când zări pe Pongo, un zâmbet îi flutură pe buze.

— A! Ăsta e un exemplar frumos pentru colecţia mea! chicoti el.

Apoi privirea-i căzu asupra noastră şi păru dezamăgită:

— Hm, ăilalţi par oameni de treabă. Cât li s-a dat?

— Douăzeci de ani pentru piraterie.

Chipul său deveni strălucitor.

— Ia te uită cum se înşelă omul! Zău că nu i-aş fi crezut în stare de aşa ceva. În sfârşit! Haideţi, copii, n-are să vă meargă rău la mine.

Şi zâmbi când pornirăm înaintea lui. Era zâmbetul copilului care se joacă smulgând aripioarele şi picioruşele unei muşte vii. Omul acesta părea să fie cruzimea întrupată. Poate fără să-şi dea seama.

— Acum o să vă spălăm frumuşel şi o sa vă tundem, drăguţilor, mai chicoti când furam afară. Ba şi hăinuţe noi o să vă dăm.

Ne duse apoi într-o clădire ce semăna cu un grajd, unde ne dezbrăcarăm şi luarăm câte un duş cald. După aceea veni un puşcăriaş în uniformă vărgată, ne săpuni capotele şi cât ai clipi din ochi, eram raşi ca în palmă. Pongo arăta acum şi mai puţin frumos ca înainte, dar Bourreau, care asistase la toată comedia asta, părea să se bucure. Îşi frecă mâinile şi zise:

— Frumos exemplar, admirabil individ. Bun muncitor. Dar nici ceilalţi nu-s de lepădat, adăogă, arătând spre noi. Pe cel din urmă, ăla cu rana de glonţ, îl vom îngriji părinteşte până va fi în stare să muncească şi el. De sigur că ăla e individul care a împuşcat francezi

de-ai noştri.

Aşa dar, tot se îngrijise locotenentul Morrin ca Hasting să n-aibă de ce se plânge după ce se va fi însănătoşit.

Intrarăm în altă încăpere unde ni se dădură hainele vărgate. Începui acum să-mi pierd curajul, căci cum era să fugim în uniforma asta bătătoare la ochi?

N-avui însă timp să chibzuiesc mult, căci o durere grozavă în şold mă făcu să cad la pământ: la un semn al sergentului, un soldat mă izbise cu patul revolverului.

— Hi-hi, copilaşule – chicoti omuleţul – ai de gând să visezi aici? Asta nu merge, la noapte poţi s-o faci cât pofteşti. Acum la muncă! Crezi că-ţi vom da mâncare pe degeaba? Harnic să fii. Altminteri... (mutra i se schimonosi înfiorător) – altminteri voi pune să ţi se facă dungi pe trup. Afară!

Se apropia de Pongo şi-l izbi cu pumnul în coaste. Avea curaj omuleţul, zău aşa. Căci i-ar fi sunat ceasul din urmă dacă Marian – la care Pongo se uită întrebător – n-ar fi dat din cap cu hotărâre. Uriaşul lăsă ochii în jos şi ieşi liniştit afară.

Dar sergentul înţelesese întrebarea mută a lui Pongo. Se apropia de Marian şi mormăi:

— Care va să zică aşa stau lucrurile! Dacă ai fi încuviinţat, de sigur că monstrul ăla m-ar fi culcat la pământ, ai? Bine, drăguţule, las pe minei Dacă nu vei fi mulţumit, sa nu-mi zici pe nume!

În furia lui făcea impresia unui adevărat diavol. Mă miram de stăpânirea de sine a lui Marian care se uita la el cu un calm uimitor. Deodată sergentul se răsuci în călcâie şi porni înaintea noastră. Soldaţii ne mânară din spate.

Printre barăcile lungi, în faţa cărora soldaţii îşi luau masa de prânz, merserăm spre capătul lagărului. Aici se afla o baracă ceva mai mică, înaintea căreia stăteau la o masă lungă patrusprezece oameni. Când zăriră pe Bourreau, săriră în sus. Doamne Dumnezeule, ce frică trebuie să le fi insuflat omuleţul ăsta, căci indivizii, cari rămăseseră nemişcaţi, aveau înfăţişarea celor mai primejdioşi criminali, cu o singură excepţie. Erau făpturi uriaşe, cu frunţi înguste şi mutre animalice. O „colecţie" cu adevărat rară.

Bourreau se opri lângă masă.

— Vă aduc patru camarazi, copiii chicoti el. Sunt încă puţintel obraznici, răcanii şi trebuie să-i îmblânzim niţeluş. Îmi veţi da o mână de ajutor la asta... pricepeţi... e şi în folosul vostru.

Care va să zică vroia să ne dea pe seama acestor brute, ca să ne „moaie" cum s-ar zice. Şi ca prin farmec ticăloşii ne priviră cu o ură nemărginită, căci nădăjduiau prin asta să-şi câştige simpatia vampirului. Dar când îl zăriră pe Pongo, o umbră de spaimă trecu pe chipurile lor.

— Hi-hi! râse Bourreau, vă este teamă de diavolul ăla negru? Nu vă face nimic, uite, fac cu el ce vreau.

Spunând acestea dădu din nou credinciosului nostru Pongo doi pumni zdraveni în coaste. Uriaşul nici nu tresări însă, ca şi cum n-ar fi simţit nimic.

— Vedeţi cum l-am şi îmblânzit? râse sergentul.

— Ei, tu ăla, numărul paisprezece, ia să mi-l însoţeşti la bucătărie pe dumnealui de ici, cu numărul cincisprezece! El vă va servi, căci deocamdată va fi pus la muncă uşoară. Are un glonţ în trup, sărmănelul, trebuie să se lecuiască mai întâi.

Numărul paisprezece ieşi din rând. El era „excepţia”, despre care amintisem mai adineaori. Un tânăr subţirel, cu trăsături deschise, inteligente. Cum ajunsese el în cloaca asta, nu-mi puteam lămuri, dar suferinţa care îi era întipărită pe faţă lăsa să se înţeleagă câte avusese de îndurat din partea acestei brute. Îmi propusei imediat să iau sub ocrotirea mea pe bietul om şi ştiam ca şi Marian se gândea la fel.

Numărul paisprezece se făcu nevăzut împreună cu Hasting, care devenise numărul cincisprezece. Şi Bourreau continuă apoi prezentările: Marian era numărul şaisprezece, eu şaptesprezece şi Pongo numărul optsprezece.

— Aşa, copii – râse el după aceea – acum să vă purtaţi bine. Să nu care cumva să vă luaţi la ceartă aici afară, căci s-ar putea ca gardienii să înţeleagă greşit despre ce e vorba şi să vă găurească trupurile cu vreun glonţ, doua. Dacă aveţi cumva oarecari neînţelegeri, judecaţi-vă noaptea în baraca noastră. Acum mâncaţi repede, căci lucrul reîncepe curând!

Fioroşii noştri tovarăşi râmaseră ţepeni când agentul se îndepărtă. Noi ne apropiarăm de masă şi zâmbirăm prietenos viitorilor noştri tovarăşi.

Cel mai înalt şi mai vânjos, cu o mutră pe care erau întipărite toate patimile omeneşti, înălţă capul.

— I-ascultaţi încoace! mârâi el. Eu sunt şeful! Trebuie să vă supuneţi nouă fără să crâcniţi, altminteri vă ia mama dracului. Înţeles? Haide, aşezaţi-vă la masă!

Ne apropiarăm de dânsul şi Marian zise cu glas încet, dar hotărât:

— Ascultaţi şi voi ce am de spus! Treaba voastră ce crime şi nelegiuiri aveţi pe cuget. Puţin îmi pasă. Noi însă suntem nevinovaţi şi domnii judecători ne-au condamnat pe baza unui jurământ fals. Puţin, îmi pasă dacă mă credeţi sau nu. Ţin să vă atrag însă luarea aminti că nu vom înghiţi nimic din partea voastră. Înţeles? Şi chiar dac-aţi fi de două ori de atâţia şi mai puternici decât sunteţi. Terminăm noi repede cu voi, să n-aveţi grijă! a râs. Şi acum depinde de voi cum vor fi raporturile între noi.

Indivizii făcură nişte mutre uimite. De sigur că felul acesta de a

vorbi nu-l auziseră încă de la un recrut. Peste câteva clipe însă „şeful” se făcu a rosti cu ironie şi scrâşni:

— Aşteptaţi voi până diseară şi vă voi arata eu ce-o şi mai înghiţiţi! Veţi cerşi îndurare, câini blestemaţi!

— Pentru vorba asta să ştii că-ţi vei primi pedeapsa diseară, răspunse Marian, calm. Hai să ne aşezăm, Robert.

Luarăm loc la capătul băncii. Ocnaşul lângă care se aşeză prietenul meu se dădu mai încolo. Probabil că prin asta ţinea să dea de înţeles „şefului” că nu vroia să aibă de-a face cu noi.

Hasting se înapoie cu numărul patrusprezece. Aduceau patru castroane în cari era mâncarea noastră. Deoarece nu îmbucasem nimic de dimineaţă, înfulecarăm cu lăcomie ciorba care era destul de bună. Tocmai când sorbeam ultima lingură, se auzi un sunet puternic de gong.

Ocnaşii lăsară jos lingurile şi săriră în picioare. Le urmarăm pilda şi iată că se şi ivi sergentul Bourreau pe după colţul barăcii.

— Ei, cum s-au purtat recruţii? întrebă el. Hei, măi Butor, pe tine te-am întrebat!

„Şeful” se făcu roşu ca racul şi bâlbâi:

— Vom sta de vorbă astă seară în privinţa asta, domnule sergent.

— Bine. Purtaţi de grijă numai să se supună regulilor! Acum la muncă! Arătaţi-le ăstora trei cum se desţeleneşte pământul! Şi voi doi – arătă spre Hasting şi numărul patrusprezece – veţi spăla vasele şi veţi face curăţenie în baracă. Marş!

Şase soldaţi se iviră deodată alături de noi. Condamnaţii se rânduiră doi câte doi şi eu cu Pongo încheiam alaiul. Marian păşea înaintea mea, alături de ocnaşul care se dăduse la o parte de pe bancă atunci când se aşezase lângă el.

La capătul barăcii se afla o ferestruică de ieşire se apropia fiecare puşcăriaş. Primea acolo o secure sau un topor. Aşa dar eram puşi să desţelenim pământul, cea mai grozavă muncă ce se poate închipui sub clima asta ucigătoare. Dar eram noi obişnuiţi cu mizeriile şi odihna forţată de şaptesprezece zile, pe vapor, începuse chiar să ne plictisească. Aşa că eram bucuros în sinea mea când mi se dădu toporul, în vreme ce Pongo căpătă o secure.

Ieşirăm din îngrăditura de sârmă ghimpată, în interiorul insulei. Un ceas întreg merserăm printre plantaţii de cacao şi bumbac bine întreţinute, până ajunserăm în pădurea pe care trebuia s-o tăiem. Sergentul Bourreau arătă spre un copac uriaş şi zise:

— Măi, voi ăia trei recruţi şi tu numărul treisprezece, culcaţi la pământ copacul ăla! Până seara trebuie să fiţi gata. Înţeles?

Numărul treisprezece era osânditul care mergea alături de Marian. Făcea o mutră cam îmbufnată că trebuia să lucreze împreună cu noi, dar nu cuteza să crâcnească, de teama „Călăului”. Marian căpătase şi

el un topor, şi amândoi ne puserăm pe lucru să doborâm trunchiul puternic, în vreme ce Pongo şi osânditul tăiau de zor mărăcinişul din jur. Lemnul era grozav de tare, noi simţeam însă nevoie de puţină mişcare, aşa că ne făcea întrucâtva plăcere munca noastră. Era o adevărată nebunie să dobori un uriaş ca acesta cu topoarele ce ni se dăduseră, însă eu mi-am propus să fiu cuminte, până vom putea pune în aplicare planul de fugă. Şi ştiam că Marian cu Hasting gândeau la fel.

Un ceas întreg muncirăm aşa, apoi veni osânditul – căruia rezistenta noastră îi impusese de sigur – şi-mi luă securea din mână.

— Să mai schimbăm – mormăi el – vă duceţi dracului dacă mai munciţi aşa.

— Da, de unde! râse Marian. Suntem bucuroşi că putem face puţină mişcare după ce-am lâncezit aproape trei săptămâni.

— Dar veţi avea nevoie de puterile voastre diseară, când „Butor”-ul se va lua la harţă cu voi. Mulţi din noi ar răsufla uşuraţi dacă şi-ar găsi el odată naşul. M-aţi uimit, zău aşa, sunteţi din alt aluat.

— În privinţa asta ai dreptate. Lasă că îi vom închide noi pliscul „Butor”-ului.

— Pongo, ia mai treci şi tu în locul meu, să facem puţină schimbare.

Era o jucărie să smulgi buruienele şi crenguţele din pământul moale, faţă de ceea ce făcusem până atunci. Lucram unul lângă altul şi Marian îmi şopti:

Numai prin pădurea asta vom putea fugi. Nădăjduiesc că vom avea de lucru aici până se va însănătoşi pe deplin Hasting. Colo, în spatele pădurii, sunt trestii de zahăr sălbatice. În cursul vremii va trebui să doborâm cât mai multe şi să le punem de o parte, ca să ne putem construi o plută. E bine că n-am fost despărţiţi. Sst! Uite că vine „Călăul”.

— Hi-hi! Răcanii mei lucrează cu hărnicie! chicoti deodată sergentul în spatele nostru. Dumnezeule! Uriaşul ăla negru e diavolul întruchipat.

Privii cu coada ochiului spre Pongo, căruia ivirea să-i facă o adevărată plăcere să-şi arate puterea lui uriaşă. Deodată sări înapoi şi strigă:

— Massers fie băgare de seama! Copacul cade îndată!

Lucrase cu atâta dibăcie, încât nu mai era nevoie decât de câteva lovituri de topor ca să culce la pământ trunchiul enorm. Repede sărirăm în lături. Pongo lovi de două-trei ori, apoi copacul secular se aplecă şi se prăbuşi cu zgomot de tunet lângă noi.

Sergentul Bourreau nu mai râdea acum. Privea cu ochii holbaţi când la noi când la trunchiul doborât. Dar îi părea rău, probabil, că lăudase forţele lui Pongo, căci deodată îl auzirăm:

— Acum tăiaţi şi crengile, apoi curăţaţi şi tufele de pe aici! N-aţi venit încoace ca să trândăviţi. Haide, la lucru!

Fără să crâcnim ne puserăm pe treabă. Şi osânditul numărul treisprezece ne şopti iarăşi:

— Nu vă daţi atâta osteneală! Altminteri să ştiţi că nu mai ispráviţi cu „Butor”-ul. Nu-i spuneţi însă că eu l-am numit astfel, căci devine o fiară când aude numele ăsta. Numai sergentul i-o poate spune fără teamă.

— Bine că mi-ai spus. De-acum încolo numai aşa îl voi numi, răspunse Marian. Şi zău, m-aş mira de va mai fi în stare să lucreze mâine dacă s-o lua la harţă cu noi. Dacă nu mi-ar fi milă de el aş lăsa în seama lui Pongo să-l îmblânzească.

— Atunci nu cred c-ar mai rămâne mult din el. Răspunse noul nostru „tovarăş”. Dar ia spune, sunteţi cu adevărat nevinovaţi?

— Da.

— Atunci, eu în locul vostru as încerca să fug... Nu trebuie să mă priveşti atât de cercetător, vorbesc foarte serios; eu nu-s dintre-ăia cari umblă cu gânduri ascunse. M-am purtat şi eu cu gândul ăsta, dar singur-singurel nu pot. Cu voi aş merge.

— Cum te numeşti şi ce crimă ai făptuit? întrebă Marian.

Mă cheamă Forestier. Acum cinci ani am înjunghiat la beţie un prieten, care mi-a suflat drăguţa. Mai am încă doi ani de petrecut în iadul ăsta.

— De cât timp eşti aici?

— De patru ani. Dar mult noi mai duce-o. Butor ăla ne face viaţa mai grea decât chiar blestematul ăla de Bourreau.

— Atunci las pe mine! Voi face astă seară o faptă bună şi-l voi pune cu botul pe labe.

Osânditul deveni deodată respectuos şi exclamă:

— O, domnule, dac-ai izbuti să faci asta!

— Voi izbuti, n-avea grijă! Aşa, făcurăm şi treaba asta, ce mai e acum de lucrat?

În vreme ce vorbeam – adică ne şuşoteam – n-am întrerupt de loc munca, aşa că peste vreo doua ceasuri eram gata şi cu a doua sarcină pe care ne-o dăduse sergentul.

— Acum ne rămâne să facem morman din crengi, apoi mergem înapoi în tabără, răspunse Forestier.

Când începurăm să cărăm crengile îşi făcu apariţia şi Bourreau.

— Hm, hm! făcu el, cam rău dispus.

— A mers repede după cum văd. Ei, numărul treisprezece, ţi-o fi frică de ăla nou, de aceea i-ai dat o mână de ajutor, ai? Aşa. Mâine va lucra Butor cu ei, să-mi taie şi copăcelul ăla de colo. Să vedem dac-o merge tot atât de repede.

N-aveam ce zice, asta era o laudă pentru munca noastră. Era lesne

de închipuit, că bieţii osândiţi ajungeau la disperare de pe urma unui astfel de tratament. Dar cu noi nu se va prinde.

Marian avea dreptate. Nu puteam fugi decât prin pădurea asta, ai cărei copaci formau şiruri drepte. Şi deşi fusese tăiată în mare parte şi nu prea prezenta ascunzători, totuşi nu consideram asta ca o piedică serioasă. Trebuia să fugim.

Şi apoi, ne puteam bizui pe deplin pe forţele supraomeneşti ale lui Pongo. O greutate mare constituia şi faptul că trebuia să tăiem pe ascuns cât mai multe trestii de zahăr, căci pluta cu care ne pusesem în gând să fugim, trebuia să fie trainică, deoarece marea la Cayenne mişună de rechini. Şi aceste dihănii lacome de pradă nu se vor da în lături să răstoarne pur şi simplu o plută uşoară, iar Bourreau, diavolul acela cu chip de om, se pricepea de minune să se ivească pe negândite unde nici nu-l aşteptai. Eram încredinţat că el – mai cu seamă când era vorba de „răcani" – se furişa îndărătul lor şi le spiona activitatea, ca să le poată da pedepse aspre, dacă lucrul nu era îndeplinit destul de repede – după părerea lui.

Şi dacă ne-ar prinde la tăiatul trestiilor de zahăr, s-a dus pe copcă fuga noastră! Fără îndoială că ne-ar. „dărui" câţiva ani de carceră grea şi ne-ar pune lanţuri la picioare.

Mai eram îngrijorat şi de reţeaua de sârmă ghimpată, care în timpul nopţii era încărcată cu electricitate. Nu prea e plăcut să mori carbonizat. Cum aveam să înlăturam această piedică nu ştiam încă.

Era presărată cu tot soiul de greutăţi plănuita noastră fugă, dar ne pusesem în gând să murim mai bine la încercarea asta, decât să ne lăsăm omorâţi cu încetul de schingiuitorii noştri. Şi acolo unde există voinţă, există şi mijloace. Am învins noi până acum multe ne-am găsit în situaţie cele mai deznădăjduite, aşa că aveam tot dreptul să nădăjduim că vom scăpa cu bine şi de data asta. Fuga.

Fuga cu orice preţ – iată gândul care nu ne părăsea o clipă.

De aceea nici nu ne sinchiseam de înjurăturile cu cari ne copleşea sergentul, ci ne continuam munca liniştiţi. Am lăsat-o însă mai moale, ascultând astfel de sfatul înţelept al lui Forestier. Şi tocmai când terminarăm treaba, se auzi dinspre lagăr lovitura de gong.

— În lagăr! comandă Bourreau.

Formarăm convoiul şi pornirăm la drum. După un ceas, când ajunserăm la destinaţie şi predarăm uneltele, găsirăm pregătită cina: o supa de orez care nu era de loc rea. Mâncam cu poftă şi nu ne sinchiseam de înţepăturile „Butor"-ului, care îşi bătea joc de silinţa noastră la lucru. Hasting şi osânditul numărul treisprezece fură nevoiţi iarăşi să spele vasele noastre, în vreme ce noi furăm conduşi în baraca-dormitor.

Osândiţii se arătau ciudat de liniştiţi. Luară loc în fata paturilor lor şi rămaseră tăcuţi. Erau douăzeci de paturi dintr-acestea rânduite de-a

lungul pereţilor, dintre cari patrusprezece erau prevăzute cu pături. Noi ne opririm la uşă liniştiţi, ca nu cumva să stârnim fără folos mânia sergentului printr-o provocare.

IV.
ÎMBLÂNZIREA „BUTOR”-ULUI.

CURÂND SE DOVEDI CÂT DE BINE AM PROCEDAT. Uşa se deschise brusc şi Bourreau intră însoţit de doi soldaţi. Îndărătul lui veneau Hasting şi osânditul cel tânăr cu patru pături.

— Ah! făcu sergentul, vădit dezamăgit. Care va să zică nu v-aţi ales încă paturile. Norocul vostru. Hai, luaţi-le pe acelea patru de ici!

Spunând asta ne arătă paturile de lângă uşă. Îmi spusei imediat că erau cele mai proaste din toată baraca. Şi aşa chiar era, căci prin crăpăturile uşii trăgea în timpul nopţii rău de tot.

Bourreau ne mai aruncă o privire furioasă, apoi se îndreptă spre Butor şi scrâşni:

— Vei purta de grijă ca domnii aceştia sa păstreze ordinea! Înţeles? Să nu cumva să creadă că au venit aici să-şi petreacă vacanţele!

— Am înţeles, domnule sergent, bolborosi „Grosolanul”, adică „Butor”-ul.

— Prea bine nu cred să se fi simţit, căci, ca toţi eroii cari îi dau mereu cu gura. Părea să fie şi el un laş. Şi observase de sigur în timpul lucrului că noi nu eram de loc de dispreţuit.

— Aşa. Fă-ţi treaba cum se cuvine! rânji Bourreau. Şi voi, răcanilor, vă urez somn uşor.

— Să trăiţi şi vă mulţumim, domnule sergent! răspunse Marian, foarte serios.

Bourreau îi aruncă o privire plină de mânie, dar calmul prietenului meu părea să-l vâre în încurcătură. Ne mai dădu odată în grija bietului Butor, apoi ne părăsi împreună cu suita.

Ne aşternurăm liniştiţi păturile; nu dădurăm nici o atenţiune duşmanului nostru. Cum trebuia să-l considerăm pe uriaşul acela, cunoscut sub „numărul opt”. Omul părea să fie în mare încurcătură, neştiind cum să înceapă cearta cu noi.

Ceilalţi osândiţi se aşezaseră pe paturile lor şi aşteptau cu încordare „începutul” din partea „şefului” lor. „Butor”-ul părea să-şi dea seamă că e în joc acum autoritatea lui. Dar, înainte ca să poată întreprinde ceva, Marian se apropia de el şi zise palm:

—Vroiam să-te pedepsesc pentru obrăznicia de azi la prânz, dar te voi ierta, căci sergentul te-a asmuţit împotriva noastră. Pe viitor nu-ţi mai îngădui aşa ceva, s-a ştii!

Trebuii să-mi stăpânesc râsul văzând mutrele pe care le făceau ceilalţi osândiţi. Marian, care era cu un cap mai scund decât „Butor”-

ul, părea ca un pitic faţă de făptura uriaşă a celuilalt. Şi totuşi îşi luase îndrăzneala să-l înfrunte. Numai noul nostru prieten, numărul treisprezece, îmi zâmbi cu ochi scânteietori.

Uriaşul ridică brusc braţul vânjos, dar Marian se apropia atât de repede şi mai mult de ei, încât fu nevoit să lase jos pumnul. Apoi prietenul meu rosti cu un ton atât de tăios, cum nu mai auzisem niciodată la el.

— Ascultă, numărul opt, sau Butor, cum te mai numeşti, să nu îndrăzneşti a doua oară să ridici mâna asupra mea!

Rostind numele de „Butor", îl atinsese pe osândit unde-l durea mai rău. Cu un răcnet de fiară ridică braţele să-l înhaţe pe Marian, dar prietenul meu era destul de antrenat în tot soiul de exerciţii corporale ca să se poată apăra de atacul acesta. El se dădu înapoi şi braţele „Grosolanului" se repeziră în gol... Acum luă Marian ofensiva. Pumnii lui de oţel dădură două lovituri în braţele duşmanului... Cu un geamăt slab uriaşul lăsă mâinile în jos, în vreme ce ceilalţi osândiţi scoaseră un murmur înăbuşit. Se părea că nu erau mulţumiţi cu înfrângerea şefului lor de până acum. Şi murmurul acesta îl înfuria mult de grozav pe uriaş încât uită de durere şi de tot.

Cu iuţeala fulgerului ridică amândoi pumnii ca să-i izbească în capul lui Marian. Prietenul meu i-o lua însă din nou înainte. Cu faţa zâmbitoare şi mişcări aproape elegante el pară lovitura, repezi apoi mâna stângă cu iuţeala fulgerului în pântecele celuilalt şi-i tăia răsuflarea. Trupul uriaş se îndoi şi în aceeaşi clipă dreapta lui M„Grosolanului". arian porni ca glonţul în bărbia Acesta fu zvârlit în sus, se clătină o clipă, apoi se prăbuşi pe podea.

— S-a făcut! zise Marian, calm, către ceilalţi osândiţi, cari priveau cu ochii holbaţi la trupul şefului lor înfrânt.

— Acum cred că „Butor"-ul vă va lăsa în pace. Şi dacă mai e printre voi vreunul care doreşte un tratament la fel, să poftească. Sunt tocmai în forma.

Dar nimeni nu se clinti. Câţiva, mai vânjoşi, aruncară priviri întunecate spre Marian, pe când cei mai mulţi păreau să se bucure că şefia uriaşului încetase.

— Mi-era milă de „Butor"-ul vostru, urmă Marian, altminteri l-aş fi rugat pe prietenul meu Pongo să-l aranjeze niţeluş. Şi zău că l-ar fi aranjat cum e mai bine! Şi acum; băieţi, să mergem la culcare, căci mâine ne aşteaptă o zi de muncă. Pe bietul Butor să-l aşezăm însă în pat. Unde e culcuşul lui?

Intimidaţi de eroismul lui Marian, câţiva osândiţi se grăbiră să arate patul leşinatului.

Prietenul meu se adresă Lui Pongo:

— Pongo, vrei să-l duci pe dumnealui la patul său?

Uriaşul, care avea chipul strălucitor de bucurie, se apropia repede.

Apucă cu o singură mână trupul greu de turul pantalonilor, îl ridica în aer ca pe un fulg, apoi îl aşeză uşurel pe pătura de lână. Îndeplinise un adevărat număr de varieteu şi osândiţii din baracă ridicară capetele, uimiţi şi îngroziţi în acelaşi timp.

— Vedeţi – zise Marian – vroiam tocmai să vă mai spun să nu vă luaţi la harţa cu Pongo, căci nu garantez de oasele voastre. Noapte bună, băieţii!

Se răsuci în călcâie şi se îndreptă – urmat de Pongo – spre culcuşurile noastre. „Camarazii” izbucniră într-un murmur uşor, care înseamnă şi dezamăgire şi aprobare în acelaşi timp. Noi nu ne sinchisirăm de ei, ci ne întinserăm pe paturi, ceea ce făcură şi ceilalţi. Şoapte slabe se auziră prin întuneric, dar nu puteam şti dacă ne erau binevoitoare sau duşmănoase.

A doua zi dimineaţă, sergentul Bourreau intră în baracă frecându-şi mâinile. Privi cercetător la Marian şi păru să fie dezamăgit când prietenul meu se uită vesel la dânsul. Apoi văzu bărbia umflată şi vânătă a „Butor”-ului şi chipul său se schimonosi de mânie.

— Ei, Butor – scrâşni el – te-ai lovit cumva de ceva? Că mare erou mai eşti! Sculaţi. Trândavilor, v-aşteaptă munca! Butor, tu lucrezi azi cu recruţii.

— Ai înţeles?

— Să trăiţi, am înţeles, domnule sergent!

— Dumnezeule, ce-ai păţit de vorbeşti atât da greu? Ţi-ai muşcat limba?

Osânditul nu răspunse ci aruncă o privire curioasă spre Marian. Bourreau râse dispreţuitor şi părăsi baraca, pentru a ne aştepta afară.

La masă. Hasting şi tânărul osândit aduseră ciorba de dimineaţă; după mâncare ni se dădu în primire uneltele şi pornirăm spre pădure.

Luarăm în lucru copacul poreclit „arborele de fier" şi care făcea cinste numelui său. Dar sub loviturile puternice ale lui Pongo, chiar şi lemnul acesta se prefăcu în ţăndări şi ne aşteptam ca gigantul pădurilor să cadă până la amiază.

Butor lucra alături de mine cu securea. Nu rostea nici un cuvânt ci îşi vedea de lucru, cu mânie stăpânită. Deodată făcu însa explozie furia pe care sergentul o asmuţise prin „înţepături” în timpul marşului. Se repezi brusc şi ridică securea spre a o lăsa să cadă asupra capului lui Marian, care stătea întors cu spatele.

Dar înainte ca eu să pot scoale un ţipăt de prevenire, Pongo îşi facă datoria. El „simţise”, ca să zic aşa. Săritura criminalului, se întoarse brusc şi se aruncă asupra ticălosului. Crezui că i-a sunat ceasul din urmă „Butor”-ului, Pongo era însă destul de viclean ca să nu ne înrăutăţească situaţia printr-un omor. El nu făcu decât să prindă mâna „Grosolanului” şi în clipa următoare, acesta se prăbuşi gemând sub strânsoarea de fier a uriaşului.

Marian se întoarse repede şi făcu un semn credinciosului negru, care dădu drumul imediat braţului criminalului.

— Vezi tu, drăguţule! Se adresă el apoi ticălosului – că nu poţi face nimic împotriva noastră. Ia spune, te vei cuminţi de-acum încolo ?

— Da, domnule, gemu Butor. M-aţi învins.

— Ei, aşa îmi placi, răspunse Marian prietenos. Şi acum să ne punem din nou pe lucru. Robert, va trebui să munceşti mai cu spor acum, ca tovarăşul nostru să se odihnească până şi-o lecui mâna.

— Mulţumesc, domnule, bâlbâi uriaşul, nemaiştiind ce să creadă. Cred că va merge.

Trebuie să spun că prin aceste acte de violentă ne-am câştigat un nou prieten, care până atunci ne urâse de moarte.

Şi acest prieten ne era de mare folos nouă. El se afla de mai multă vreme pe insulă, cunoştea exact prescripţiunile regulamentului, ştia cum sunt împărţiţi paznicii, când se făceau schimburile şi cari erau semnalele de alarmă. Toate astea ar fi trebuit să ni le însuşim cu greutate, pierzând timp şi desigur şi energia trebuincioasă, căci clima aceea păcătoasă ne moleşea grozav.

Acum însă speranţele mele se redeşteptaseră. Cu ajutorul acestui osândit voinic şi experimentat, plin de mânie împotriva schingiuitorilor săi, fuga noastră va izbuti mai uşor.

V.
SCĂPAŢI.

NE CONTINUARĂM LUCRUL ÎN TĂCERE. După câtva timp apăru sergentul Bourreau şi începu din nou să ne întărâte, cum îi era năravul. Dar numărul opt nu mai reacţionă de loc acum. Şi când omuleţul se îndepărta furios „Butor”-ul şopti deodată:

— Domnule, am multe păcate pe cuget şi sunt un om rău. Dar pe dumneavoastră aş vrea să vă ajut căci sunt încredinţat că sunteţi nevinovaţi. Puteţi avea încredere în mine.

— Schimbă-l pe Pongo al nostru – îi răspunsei eu tot în şoaptă – şi vorbeşte cu prietenul meu.

Pongo se apropia râzând.

— Oh, Masser – zise el – om rău acum om bun.

— Da. Pongo, aşa pare să fie. Dar fii cu băgare de seamă. Eu voi tine sub observaţie acum pe paznici şi pe sergenţi. În vremea asta tu va trebui să tai cât mai multe trestii de zahăr de colo, la dreapta şi să le ascunzi, încet însă şi cu băgare de seamă!

Pongo iscodi cu privirea în juru-i, îşi încorda apoi auzul câtva timp. După aceea se îndreptă spre locul unde erau trestiile de zahăr. Se strecură fără zgomot înăuntru şi eu văzui imediat că trestiile de zahăr din mijloc dispăreau una după alta. În tot timpul acesta eu stăteam la

pândă cu încordare şi cu spaimă văzui deodată pe Bourreau ivindu-se pe aproape. Chestia devenea cam primejdioasă căci „Butor”-ul avea încă securea sa în mână, deoarece Pongo îi luase toporul ca să poată tăia trestiile. Sergentului trebuia să-i bată la ochi faptul că osânditul lucra cu securea la tăiatul copacului. Făcui repede câţiva păşi înainte şi început să tai de zor mărăcinişul din jurul copacului.

— Atenţiune, sergentul! şoptii.

Imediat „Grosolanul” veni lângă mine şi-mi dădu o mână de ajutor. Însă Pongo tot lipsea. Dar când privii implorator spre Marian, îl văzui pe uriaşul nostru de cealaltă parte a copacului tăiat pe jumătate şi lovind cu putere în lemnul tare ca fierul. Cu simţurile-i agere trebuie să fi observat apropierea sergentului şi dându-şi seamă cum stau lucrurile, sărise îndată lângă copac.

Ne prefăcurăm că nici nu-l observăm pe Bourreau şi tresărirăm speriaţi când îi auzirăm glasul. Probabil că omuleţul era peste măsură de necăjit că nici „Butor”-ul nu izbutise să ne vie de hac. Când se îndepărtă în cele din urmă iarăşi, osânditul numărul opt şopti:

— Dacă domnii vor să fugă, i-aş ruga să mă ia şi pe mine. Poate va pot fi de folos căci cunosc locurile de pe aici de vreo şapte ani.

— Vreau şi te cred, zise Marian. Da, vrem să fugim cât mai curând. Tovarăşul d-tale Forestier, numărul treisprezece, doreşte să vie cu noi.

— Şi ăsta ne poate fi de folos. Singura putinţă de fugă este prin pădurea asta. E un drum de vreo zece kilometri. Fireşte că numai noaptea putem pune planul în practică. Negrul dv. a tăiat trestii de zahăr pe cari trebuie să le luam cu noi. Căci pe coastă nu se găsesc beţe atât de trainice. Trebuie să ne îngrijim şi de ceva scoarţă de palmier pentru a lega beţele între ele.

— Se va face totul. Dar cum trecem împrejmuirea de sârmă ghimpată, care e încărcat cu curent electric de înaltă frecvenţă în timpul nopţii?

— Hm... asta e partea cea mai grea. Şi din pricina acestui lucru mai sunt încă aici, altminteri de când aş fi fost plecat... Credeam însa că domnii ştiu vreun mijloc. Dacă nu, trebuie să-l întrebăm pe tânărul ăla, numărul unsprezece. El se pricepe în treburi dintr-astea.

— E de mult aici?

— De două luni. De fapt nici nu se potriveşte cu noi şi susţine mereu c-ar fi nevinovat.. Ştie Dumnezeu!

— Atunci să-l luăm şi pe el.

— Fireşte, dacă ne ajută trebuie să şi vie cu noi.

— Bine, s-a aranjat şi asta. De îndată ce se va vindeca pe deplin prietenul meu, ştergem putina. Aşa şi acum să doborâm copacul.

Gigantul pădurii se prăbuşi cu zgomot tocmai când sună clopotul de masă. În tot cursul drumului spre lagăr, Bourreau îl copleşi pe noul nostru tovarăş cu cele mai aspre vorbe de dojană şi ocară, dar acum

eram încredinţat că îşi făcea prin asta un duşman care l-ar gâtui cu cruzime la cel dintâi prilej potrivit.

Si întâmplările viitoare dovediri că avusesem dreptate.

La masa de prânz băgai de seama că Marian vorbea în şoaptă cu tânărul osândit, care dădea mereu din cap. Când ne aflarăm din nou la lucru după-amiezi, Marian ne povesti că Manant – cum se numea numărul patrusprezece – era într-adevăr electrotehnician. Curentul nu-l putea întrerupe, în schimb făurise un plan foarte bun, care nu se putea să nu izbutească dacă lucram în înţelegere.

După ce se va înnopta, numărul opt, împreună cu Forestier, urmau şi se furişeze lângă paturile noastre şi atunci tânărul Manant ne va lămuri precis cum plănuia el fuga.

— Trebuie să ştiu însă neapărat când pornim – zise numărul opt după câtva timp de gândire – căci mai am ceva de pus la punct în lagăr înainte de a-l părăsi pentru totdeauna.

Imediat mi se duse gândul la sergent.

— Lasă-l în plata Domnului, căci fapta ta se poate întoarce în răul îi spusei.

Osânditul mă privi surprins, râse încurcat şi murmură:

— Ei, da, nici nu e prea important. Principalul lucru e sa scăpăm de aici. V-aş sfătui să sfârşim cât mai repede, căci cine ştie dacă vom mai lucra mult în pădure sau daca vom mai rămâne împreună în baracă.

— Dacă va fi cu putinţă, vom fugi chiar la noapte, răspunse Marian cu hotărâre. Uite, crengile astea de aici să le punem de o parte; ne vor servi de vâsle.

Pongo dispăru cu crengile şi le puse lângă trestiile tăiate. Acum mai trebuia să ne îngrijim scoarţă de palmier. Dar cât cuprindeai cu ochiul nu se vedea nici un palmier.

— Ce să ne batem capul, zise Marian în cele din urmă. Luăm tunicile noastre şi le rupem în fâşii. Tot trebuie să ne scăpăm de costumele astea cari ne-ar putea da de gol.

— Asta e o idee bună, încuviinţă osânditul. Acum cred şi eu că planul va izbuti.

— Să sperăm. Dar ia să ne mai vedem şi de lucru.

Istoviţi de munca de peste zi, tovarăşii noştri de baracă dormeau. Marian vorbise cu Hasting care-i spusese că rana nu-l mai supăra de loc. Hotărârăm, aşa dar, să fugim chiar în noaptea asta.

După zgomotele abia auzite, ne dădurăm seamă că numerele opt şi treisprezece îşi părăseau culcuşurile. Şi peste puţin se şi găseau lângă paturile noastre.

— Ascultaţi – şopti Marian – eu am îmbunătăţit planul lui Manant. Ştiţi cum sunt împărţiţi paznicii în timpul nopţii?

— Santinele duble, la vreo sută de metri distanţei între ei, fac rondul în jurul lagărului, răspunse numărul opt.

— Bun; atunci să ne strecurăm acum afară din baracă. Vom lua cu noi masa cea mare, căci vom avea nevoie de ea. Restul îl veţi vedea.

Mă cam miram cu, nu-i vorbă, ce-avea de gând să facă prietenul meu cu masa aceea grea, dar nu prea era timp de pierdut cu întrebările. Ne ridicarăm încetişor şi ne strecurarăm cu băgare de seamă pe uşă. Din fericire nu se mai obişnuia în Cayenne să se încuie uşile barăcilor, deoarece sârma ghimpată încărcată cu curent electric era o garanţie îndestulătoare împotriva încercărilor de evadare. Apoi, mai erau şi santinelele. Dar francezii n-au avut încă un osândit de măsura lui Pongo.

Negrul îşi lepădase costumul de puşcăriaş şi nu putea fi recunoscut pe întuneric. Marian îi şopti:

— Pongo, trebuie să ameţeşti sentinelele. Noi venim după tine. Asta trebuie să se întâmple în apropierea porţii prin care ieşeam când mergeam la lucru.

— Pongo face bine! răspunse credinciosul uriaş.

— Am încredere. Acum să luăm masa şi să pornim binişor după el.

Masa cu pricina cântărea pe puţin o sută cincizeci de kilograme. Eu cu Marian o apucasem de la un capăt iar numărul opt şi patrusprezece de celălalt. În vârful picioarelor pornirăm cu ea dea lungul barăcii. De jur-împrejurul gardului de sârmă ardeau lămpi electrice, cari erau aşezate însă la distanţe atât de mari încât lăsau porţiuni largi în întuneric. Marian se îndreptă spre un astfel de loc, din imediata apropiere a porţii.

La câţiva paşi înaintea noastră mergea Pongo, ca o umbră uriaşă. Ne oprirăm, căci din dreapta veneau cele două santinele, cărora trebuiau să le urmeze altele, la distanţă de o sută de metri. Fără să bănuiască nimic, cei doi soldaţi păşeau tacticos, flecărind de-ale lor.

Când intrară în porţiunea întunecoasă... discuţie lor amuţi brusc. Nu auzirăm nici un sunet, deşi ştiam că Pongo îi „aranjase”.

— Repede, înainte! şopti Marian şi ridicând masa grea, alergarăm spre porţiunea întunecată de lângă gard.

— Pongo, repede! Mai şopti Marian. Voi ceilalţi luaţi armele santinelelor. Repede, gardul va fi distrus îndată. Aici, Pongo, ia masa şi azvârle-o peste sârmă! Trebuie să se rupă.

Uriaşul înhăţă masa grea, o ridică întocmai cum ai ridica o minge şi cu toată puterea o zvârli deasupra gardului.

Sârmele întinse se rupseră ca nişte sforicele. Dar imediat ţâşniră scântei orbitoare provocate de atingerea capetelor. În lagăr, în clădirea înaltă de piatră, răsună un clopot de alarmă.

— Înainte! strigă Marian. Drumul e liber.

Repede ne strecurarăm prin spărtura largă, făcută de masa cea grea. Pongo şi numărul opt luară conducerea şi în pas alergător străbăturăm plantaţiile.

Îndărătul nostru părea să se fi dezlănţuit un adevărat război. Clopotele începură să sune. Trompetele sfâşiară văzduhul, glasuri furioase răcneau. Dar zgomotele acestea deveneau din ce în ce mai slabe. Înainte ca trupa să se poată aduna şi să stabilească cine evadase şi înainte ca să descopere drumul pe care apucaserăm, noi trebuia să fim aproape de coasta.

Liniştea se aşternu îndărătul nostru. Cu sudoarea curgându-ne şiroaie pe fată, ajunserăm în pădure.

— Ne putem odihni câteva minute, zise Marian. În vremea asta Pongo va aduce trestiile de zahăr. Nu cred să ne ajungă ei.

— Atunci nu-l cunoaşteţi bine pe Bourreau, domnule, zise numărul opt. El are un câine-lup care desigur că se şi află pe urmele noastre. Diavolul ăsta nu se teme să ne urmărească chiar şi singur. A! Ai auzit? Se şi află pe aproape.

Dinspre plantaţii se auzi lătratul răguşit al unui dulău.

— Massers fie liniştit, Pongo omoară câine, spuse prietenul nostru negru şi ieşi imediat în întâmpinarea primejdiosului duşman.

— Atunci îl iau pe Bourreau pe seama mea, zise numărul opt şi alergă repede după Pongo.

Ascultam cu răsuflarea oprită. Se auzi un lătrat fioros al câinelui, apoi un schelălăit prelung. După câteva clipe, un alt ţipăt de moarte cutremură pădurea, de astădată scos dintr-un gâtlej omenesc. Bourreau – Călăul – îşi primise plata ticăloşiilor sale. Peste puţin se înapoiară Pongo şi numărul opt.

— S-a făcuţi mormăi osânditul. Bourreau nu va mai schingiui pe nimeni de-acum încolo. Dar trebuie s-o pornim, domnilor! Să ţinem drumul drept înainte, călăuzindu-ne după stele.

— Pongo va lua conducerea, iar eu voi încheia cortegiul, hotărî Marian. La drum, băieţi şi Dumnezeu să ne aibă în paza lui!

Aventurile submarinului Dox 048

Hans Warren

I.
SOARTA BUTORU-LUI.

DOCTORUL BERTRAM ÎŞI URMĂ povestirea:

«În fata mea, păşea numărul opt, Butor – cum îl numiseră tovarăşii săi de suferinţă. Pătrunseserăm adânc în pădure şi înaintam mereu, fără greutate. Numai trestiile de zahăr pe care le căram cu noi ne făceau de lucru.

Fiecare din noi purta câte trei bucăţi, pe care le legaserăm împreună cu fâşii făcute din tunicile noastre de uniformă.

Precum am mai amintit, Pongo mergea înainte, după el venea Hasting, apoi cel trei osândiţi: tânărul Manant, numărul patrusprezece, Forestier – numărul treisprezece şi Butor; eu păşeam înaintea lui Marian care încheia convoiul.

Armele sentinelelor doborâte de Pongo le împărţirăm astfel: Hasting şi Marian luaseră câte o carabină, iar Pongo şi eu câte un revolver. De animale sălbatece n-aveam ce ne teme, ci numai de urmăritorii noştri care erau. Desigur, mult mai primejdioşi decât fiarele.

După cum spunea Butor, care avusese prilejul să cunoască bine ţinutul în cei şapte ani de când se afla pe insulă – pădurea pe care trebuia s-o străbatem avea o lărgime de vreo zece kilometri. Puteam socoti, deci, că în două ceasuri şi jumătate vom ajunge la coastă.

Mergeam ca de vreun ceas când se auzi departe îndărătul nostru o împuşcătură. Aşa dar, de-abia acum găsise vreun soldat cadavrele sergentului şi câinelui şi dăduse alarma. Instinctiv ne iuţirăm paşii, căci un ceas de avans nu însemna prea mult dacă soldaţii ne vor lua urma.

Spre norocul nostru, luna învăluia acum pădurea în lumina el. Mulţumită acestui fapt puturăm se ne iuţim paşii. Pe de altă parte nu se putea ca soldaţii să nu se trădeze din pricina faclelor pe care le aveau cu ei. Aşa că vom fi în măsură să tragem asupra lor când vor fi aproape. Ne-ar fi fost însă foarte neplăcut să-i ucidem, căci soldaţii nu-şi făceau decât datoria. Noi eram pentru dânşii puşcăriaşi şi n-aveau de unde să ştie că eram într-adevăr nevinovaţi.

Se mai scurse un ceas în care timp ne încordarăm puterile peste măsură. Apoi pădurea se sfârşi şi la cincizeci de metri depărtare văzurăm marea. Mai trebuia să străbatem un banc lat de nămol şi în clipa când Pongo puse piciorul pe el să încerce daca îl ţine. Marian strigă brusc:

— Atenţiune, vin!

Aşa era. În inima pădurii, tocmai pe urmele noastre, se vedeau punctuleţele luminoase: făcliile urmăritorilor.

— Hasting, Pongo, veniţi încoace! Acum trebuie să ne apărăm! strigă Marian.

— Domnule, zise „Butor” – lasă-mă pe mine să mă răfuiesc cu soldaţii. Eu voi face treaba mai bine căci am împotriva lor o ură pe care o înăbuş de ani de zile în pieptul meu.

Marian şovăi. De sigur că îi era plăcut să nu mai fie nevoit să-şi la el răspunderea asta mare, dar pe de altă parte nu-mi era greu să ghicesc că îi părea rău de bieţii soldaţi. Noi am fi tras numai atât cât ar fi fost nevoie să-i împiedicăm de-a înainta, dar din partea lui „Butor” nu ne puteam aştepta la cruţare.

— Domnule, stărui el – dă-mi mie carabina şi dv. întocmiţi repede pluta. Eu îi voi reţine în loc.

Se apropia de Marian şi întinse mâna să ia arma. Prietenul meu păru să se fi hotărât căci lua carabina de pe umăr şi o întinse osânditului. Interveni însă destinul, care ţinea să-l pedepsească pe „Butor” mai aspru decât o puteau face oamenii.

Trupul uriaş sări deodată în aer şi în acelaşi timp numărul opt scoase un ţipăt răsunător, se întoarse cu iuţeala fulgerului şi baga mâna într-o tufă deasă.

— Mi-a scăpat diavolul! gâfâi el apoi. Domnule, acum sunt pierdut, nici un om nu mă mai poate salva. Fugiţi spre coastă eu, îi voi ţine pe soldaţi în loc!

— Dumnezeule! Ce ţi s-a întâmplat? întrebă Marian, surprins.

— O vidră veninoasă m-a muşcat, gemu nenorocitul. Era o namilă de cel puţin trei metri lungime.

O vidră veninoasă! Împotriva muşcăturii nu foloseşte nici un leac, chiar dară e întrebuinţat imediat. Victimele ei mor după puţin timp şi nu ajută nici arderea ranei, nici întrebuinţarea feluritelor buruieni de leac. În urma scurgerilor de sânge pe nas şi gură nenorocitul îşi dă sufletul, mai curând sau mai târziu, după tăria constituţiei sale.

Ramaserăm buimăciţi. Nu, nu exista nici o scăpare. Şi „Butor”-ul va îndura mult până ce otrava să-i fi învins trupul uriaş. Începuse de-acum să geamă dureros, căci veninul îşi şi făcuse drum, probabil, în sânge.

— Domnule, fugiţi, eu îi voi ţine în loc pe soldaţi! Mai gâfâi el odată, apoi zvârli trestiile de zahăr de pe umăr. Şi merse neînarmat în întâmpinarea urmăritorilor.

Si acum văzurăm că omul acesta cât era el de păcătos, avea totuşi un suflet mare. El ştia că e pierdut şi nu vroia să ne lipsească pe noi de una din armele atât de trebuincioase, ci se pregătea să-i înfrunte pe urmăritori numai cu braţele sale puternice.

Vroiam să ma iau după el şi Marian se pregătea să facă acelaşi lucru, când îl auzirăm pe Pongo strigând:

— Massers, faceţi repede!

Si aceste câteva cuvinte ne readuseră la realitate. Da, trebuia să ne salvăm, pentru ca în felul acesta să-l eliberăm în acelaşi timp pe Hasting şi pe credinciosul Negru. „Butor"-ul era oricum pierdut, aşa că-şi poate încheia viaţa cu o faptă eroică. Poate că în felul aresta, îşi va ispăşi păcatele făptuite.

Forestier luă repede trestiile de zahăr zvârlite de numărul opt, apoi îl urmarăm pe Pongo, care, păşind cu băgare de seamă, se îndrepta spre mare. Legarăm în grabă beţele cu fâşiile rupte din tunicile noastre şi tocmai când împinserăm pe apă pluta uşoară, se auziră din pădure ţipete de moarte. „Butor"-ul se ţinuse de vorbă, îi oprea în loc pe urmăritori.

După ţipete urmă o împuşcătură, apoi iar un ţipăt şi deodată un răcnet.

— Fugiţi, fugiţi! striga osânditul. Cu mine s-a sfârşit...

Al treilea soldat trebuie să-l fi rănit mortal înainte de a-şi da el însuşi sufletul între pumnii puternici ai numărului opt. Dar moartea de bună voie a osânditului înseamnă salvarea noastră, căci cu siguranţă că soldaţii credeau că şi noi eram ascunşi la marginea pădurii. Nimeni nu se arătă în vreme ce noi păşeam prin apă împingând pluta şi când în cele din urmă ne făcurăm vânt pe ea, tot se mai auzeau chemări şi fluierături prin pădure, cu ajutorul cărora urmăritorii se înţelegeau între ei.

Pluta se ţinea bine. De fapt cam şedeam noi mai mult la apă, căci greutatea trupurile noastre o apăsa, dar mai cu ajutorul fluxului, mai cu cel al crengilor, pe care le foloseam ca vâsla, izbutirăm s-o scoatem la capăt.

Cu fiecare minut sporeau şansele salvării noastre, căci ne şi aflam la o sută de metri depărtare de ţărm şi mai înainte ca soldaţii să fi izbutit să străbată bancul lat de nămol, distanta aceasta va fi sporit încă simţitor. Fireşte, pentru armele moderne două sute de metri nu însemnau mare lucru, ne puteam însă aştepta ca soldaţii, în înfierbântarea lor, să greşească ţinta.

Un strigăt puternic de la marginea pădurii ne făcu să privim îndărăt. Primul soldat îşi luase curajul să înainteze şi acum îşi chema camarazii, căci ne zărise probabil. Imediat se şi iviră făcliile, din ce în ce mai multe, până ce, în cele din urmă zărirăm mişcându-se cel puţin douăzeci de puncte luminoase, care se apropiau repede de ţărm.

— Trebuie să vâslim! striga Marian. Dacă vor deschide focul putem fi nimeriţi lesne. Repede, repede! E în joc viaţa noastră!

Fără să mai aşteptăm alt îndemn, începurăm să lovim apa şi pluta îşi spori viteza. Dar după câteva minute soldaţii ajunseră la plajă, zvârliră făcliile în mare şi prima salvă de carabină hăui deasupra apei liniştite.

Prea se grăbiseră ei, căci gloanţele şuierară peste capelele noastre

fără să ne atingă. Celelalte fură mult mai bine ţintite; instinctiv ne aplecarăm, atât de aproape trecură câteva pe lângă noi şi apa ne împroşcă din toate părţile.

— Întindeţi-vă pe burta ordona Marian. Curentul devine mai puternic, astfel că nu mai e nevoie să vâslim.

Urmarăm pe dată sfatul acesta, căci dintr-o smucitură bruscă ne dădurăm seama că pluta îngustă era dusă de un curent puternic. Curând se dovedi cât de bine procedasem, căci a doua salvă trecu atât de aproape deasupra noastră încât simţii în fată curentul de aer produs de traiectoria gloanţelor.

Pluta înainta din ce în ce mai repede. Soldaţii ne vor pierde în curând din ochi, căci ne aflam acum la o depărtare de cel puţin cinci sute de metri de ei. Păreau că şi dânşii îşi dădeau seamă că tot la vom scăpa în cele din urmă, căci acum focul lor nu mai era regulat şi fiecare trăgea la întâmplare. Ai fi crezut că nimerisem într-un roi de albine, aşa zumzăiau şi bâzâiau gloanţele în jurul nostru, dar din pricina faptului ca trăgeau fără ţintă, treceau înaintea noastră sau cădeau în apă. Apoi interveni o pauză mai lungă, în care timp soldaţii îşi încărcă din nou armele.

Forestier, osânditul numărul treisprezece, se ridica iar şi începu să vâslească din răsputeri.

— Pe burtă, Forestier! se răsti la el Marian. Acum vor trage iar.

— Ei lasă, că nu mă nimeresc ei! Râse puşcăriaşul şi dădea vârtos cu creanga lui.

Deodată gloanţele începură din nou să biciuiască apa. Cu un geamăt de durere, Forestier lăsă să-i scape creanga din mână. Apoi sări brusc în sus, rămase drept câteva clipe pe pluta ce se clătina, ridică braţele şi cu un strigăt nearticulat se prăbuşi cu spatele în apă.

— Atenţie! strigă Marian. Poate e numai rănit şi-l vom putea prinde când va ieşi la suprafaţă.

Privirăm cu încordare la apa ce sclipea în bătaia lunei, pentru a putea interveni îndată ce s-ar arăta trupul nenorocitului.

Şi într-adevăr, se ivi la câţiva metri de noi.

— Voi înota până la el să-l aduc încoace! zisei eu şi mă pregăteam să mă sar în apă. Dar un ţipăt puternic al lui Manaut, tânărul osândit – mă făcu să dau înapoi.

— Rechini!

Atât spusese numărul patrusprezece, dar asta fu de-ajuns ca să ne înfiorăm, căci rechinii mişunau în apele Guyanei şi mulţi osândiţi care nădăjduiau să-şi recapete libertatea înot, au fost sfâşiaţi de ei. Pe pluta îngusta pe care ne aflam, ei erau mai primejdioşi pentru noi decât gloanţele care zbârnâiau în juru-ne.

Cu viteză de torpile veneau spre noi patru dihănii mari, cotiră pe aproape de pluta şi se repeziră spre trupul lui Forestier. Valurile

spumegau furioase când monştrii sfâşiară victima, dar spre uşurarea noastră nu auzirăm nici un strigăt al osânditului. Aşa dar fusese ucis de glonte şi soarta îl scutise de un sfârşit groaznic.

Dinspre ţărm se auziră strigăte de bucurie. Soldaţii observaseră şi ei dihăniile fioroase şi nădăjduiau că le vom cădea şi noi prada. Se părea chiar că ne vom găsi o moarte cruntă între colţii acestor monştri, căci acum, după ce sfâşiaseră pe nenorocitul osândit, începuseră să înoate încetişor spre pluta noastră. O singură lovitura cu coada lată ar fi fost de-ajuns ca să zdrobească pluta noastră şubredă.

Dihăniile uriaşe trecură atât de aproape de noi că le-am fi putut atinge cu mâna; priveliştea aceasta ne înfioră, căci se părea că „tigrii mărilor” se jucau cu noi, ştiind prea bine că nu le vom putea scăpa.

Mai ales cel din urmă era un exemplar neobişnuit de mare. Încet şi cu mişcări leneşe înotă pe lângă noi şi avui

impresia că-şi aţintea asupra noastră ochii-i fosforescenţi, ca şi cum ar sta în cumpănă dacă să ne atace imediat sau nu.

Văzui atunci că Marian se înălţase şi ridică în sus carabina. Când dihania fu la câţiva metri, el ţinti şi slobozi două gloanţe. În clipa următoare o cascadă de apă ne învălui, atât de furios se zvârcoli monstrul în apropierea noastră. Dar Marian, ţintaşul neîntrecut, nu dăduse greş trupul enorm bătu apa cu furie câteva clipe, apoi mişcările deveniră din ce în ce mai slabe şi în cele din urmă monstrul se linişti, afundându-se încet.

Îngrijoraţi, iscodirăm în jurul nostru să zărim celelalte trei dihănii, aşteptându-ne să le vedem întărâtate de moartea tovarăşului lor şi pregătindu-se să ne atace. Dar... chiar atunci luna se ascunse în nori şi un întuneric adânc ne învălui. În acelaşi timp se porni un vânt puternic care, împreună cu curentul apei mişcă pluta şi mai repede.

Dinspre ţărm se auziră strigătele de furie ale soldaţilor care îşi văzură nădejdile spulberate.

II.
NOAPTEA PE FURTUNA.

DEODATA PONGO ÎNCEPU SĂ ADULMECE aerul şi mormăi:

— Massers, vine furtună mare.

Frumoasă perspectivă! Chiar de la cele dintâi valuri pluta noastră va fi distrusă. Presupunând chiar că ne vom putea ţine de rămăşiţele ei, tot vom fi o pradă uşoară pentru rechini, care ne vor găsi ei când furtuna se va potoli.

Marian, care presimţea şi el această primejdie, zise:

— Dacă va veni într-adevăr o furtună puternică, atunci va trebui să ne dăm drumul de pe plută şi să ne încleştăm de bete. În felul acesta e posibil ca trestiile să nu fie rupte, căci dacă valurile vor izbi trupurile

noastre vor întâmpina rezistentă. Şi pe vreme de furtună n-avem să ne temem de rechini, căci ei vor căuta să se refugieze în largul mării. Să nădăjduim că furtuna va veni dinspre uscat, ca să nu fim împinşi înapoi spre coastă.

— Da, aşa e, va trebui însă să debarcăm totuşi undeva, răspunsei eu.

— Fireşte, dar e mai bine dacă vom ajunge undeva pe uscat cât mai departe de Cayenne. Şi poate că întâlnim în larg un vapor care să ne ia pe bord.

— Numai să nu fie unul francez! râsei eu, cu amărăciune, A! Uite că şi început.

O răbufneală caldă de vânt trecu deasupra noastră venind dinspre uscat şi marea atât de liniştită până acum începu să se agite. Valuri mici ne spălau trupurile şi pluta începu să se clatine îngrijorător.

— În apă! strigă Marian. Cu un braţ şi un picior ţineţi-vă de plută, iar cu celelalte membre va trebui să vâsliţi. Repede înainte, ca fâşiile de stofă să nu se rupă.

Imediat ne dădurăm drumul în apă şi ne aşezarăm în poziţia recomandată de Marian, în aşa fel că trupurile noastre stăteau aproape orizontal. Pluta se ridică imediat şi stătu mult mai liniştită, deoarece valurile nu mai întâmpinară rezistentă. Înaintam acum mai repede, dar eram mereu ameninţaţi de primejdia rechinilor care ne puteau ataca în voie.

Vântul devenea din ce în ce mai puternic şi odată cu el valurile se ridicau tot mai înalte şi mai furioase. Crestele lor se rostogoleau şi se năpusteau asupra noastră în aşa fel că de fiecare dată ne împingeau în adânc. Pluta pârâiea din încheieturi sub izbiturile furioase.

— Trebuie să ne urcăm cu schimbul pe pluta, răcni Marian – şi să rupem fâşii din pantalonii noştri ca să legăm cu ele beţele. Repede, Manant, începe d-ta!

Tânărul osândit se săltă pe plută, dar în aceeaşi clipă un val uriaş se rostogoli cu furie deasupra noastră. Ne afundarăm adânc şi când ieşirăm iar la suprafaţă observarăm cu spaima că pluta fusese desfăcută. Dibuirăm repede în jurul nostru ca să apucăm betele împrăştiate, dar găsirăm prea puţine, câte trei de fiecare. Ar fi fost de ajuns şi astea, acum era însă cu neputinţă să legăm pluta la loc, astfel că trebuia să ne mulţumim fiecare cu cele trei beţe. Înotarăm cu ajutorul lor, dar furăm despărţiţi unul de altul. Întunericul era atât de adânc încât de-abia puteam vedea crestele valurilor înspumate ce se apropiau furioase de noi. Nu ne rămânea decât să ne strigăm unul pe altul din când în când şi cu prilejul acesta observarăm că Manant fusese târât departe, în vreme ce greoiul Pongo rămăsese în urmă. Numai noi trei: Marian, Hasting şi eu eram încă împreună. Pongo începu să înoate cu disperare, apropiindu-se de noi, pe când Manant

fu târât tot mai departe, căci chemările sale se auzeau tot mai slabe şi mai îndepărtate. Zadarnic îi strigă Marian să înoate împotriva valurilor. Tânărul osândit părea să fi fost părăsit de puteri, căci în cele din urmă nu-i mai auzirăm de loc glasul.

— Noi patru suntem acum iarăşi împreună, zise Marian când furtuna ne dădu un răgaz de câteva clipe. Trebuie să facem tot posibilul să ne ţinem unul lângă altul. Când se va potoli furtuna va trebui sa legăm la loc pluta, altminteri ne înhaţă rechinii.

Perspectiva aceasta neplăcută ne dădu puterea să rămânem nedespărţiţi, dar după vreun ceas eram răguşiţi de atâta strigat.

Furtuna, care în ultimul timp devenise un adevărat uragan, se potoli tot atât de repede precum se stârnise şi aproape în acelaşi timp luna se ivi iarăşi dintre nori, împrăştiind o lumină palidă deasupra mării agitate. Ne grăbirăm acum s-ajungem unul lângă altul şi cu ajutorul fâşiilor rupte din pantaloni legarăm laolaltă cele douăsprezece bete.

— Vom face cu schimbul, propuse Marian. Unul din noi va sta mereu pe plută, pentru a vedea dacă se apropie rechinii sau vreun vapor. Noi ceilalţi rămânem liniştiţi în apă, ca să putem împinge pluta cât mai repede.

— Unde va fi rămas Manant? întrebai eu.

— Nădăjduiesc că-l vom ajunge, răspunse Marian – căci altminteri e pierdut cu siguranţă. Să-i dăm drumul, băieţii.

Hasting sări cel dintâi pe plută şi noi începurăm să înotăm de zor cu braţele şi picioarele libere. Izbutirăm astfel să înaintăm repede, în vreme ce Hasting iscodea cu privirea de jur-împrejur. Deodată strigă îngrozit:

— Repede pe plută! Dumnezeule sfinte, rechinii sunt lângă noii.

Cu iuţeala fulgerului ne săltarăm pe pluta care acum era şi mai îngustă. Carabinele şi pistoalele le văraserăm sub una din fâşiile de stofă, căci erau atât de bine lucrate încât apa nu le putea dăuna. Marian şi eu puserăm mâna pe carabine. Ne ridicarăm apoi, ne înţepenirăm bine în picioare ca să ne putem păstra echilibrul şi căutarăm cu privirea duşmanii setoşi de sânge.

Îi văzurăm apropiindu-se… se aflau încă la vreo douăzeci de metri de noi.

— Probabil că l-au sfâşiat pe bietul Manant, zise Marian – dar cu noi şi-au greşit socoteala. Ia-l tu pe unul, eu pe al doilea. Al treilea o va lua la fugă când vor cădea gloanţele. Repede, foc!

Traserăm fiecare câte două împuşcături şi imediat cei doi rechini începură să se zvârcolească de moarte. Trebuie să fi fost rău atinşi, căci deodată îi văzurăm ţâşnind pe dinaintea plutei şi făcându-se nevăzuţi îndărătul nostru. Al treilea, după cum prevăzuse Marian – făcu stânga împrejur şi o zbughi spre largul mării.

— Aşa. De ăştia am scăpat, zise prietenul meu – dar mă tem că vom da de alţii. Îmi pare rău de bietul Manant, nenorocitul şi-a găsit o moarte grozavă şi de sigur că era nevinovat. Dar ce să-i faci, aşa i-a fost scris. Noi, însă, să nu ne dăm bătuţi, ci să reluăm lupta pentru viaţă şi libertate. Hasting va rămâne pe plută iar noi vom continua să înotăm mai departe. Se poate întâmpla ca ăia de pe Insula Dracului să pornească în urmărirea noastră cu o barcă cu motor. Înainte, deci!

Marian se pricepea de minune să toarne spirt peste rană, vorba ceea... Pomenirea bărcii cu motor era un îndemn să ne îndoim sforţările. În cele din urmă oboseala ne prididi şi deoarece în vremea asta marea se liniştise binişor, ascultarăm de sfatul lui Marian şi ne urcarăm cu toţii pe plută ca să ne mai odihnim.

Pongo se înţepeni pe picioare şi scrută zarea de jur-împrejur. Privirii lui agere nu-i scăpa nimic şi furăm liniştiţi când îl auzirăm zicând:

— Nici un rechin, nici un duşman. Massers liniştiţi.

Dar tocmai când se pregătea să se aşeze sg aplecă înainte şi rosti deodată:

— Vine vapor mare.

— Hm... nici o bucurie! făcu Marian.

Fireşte, se putea să fie un vas de marfă, care ne-ar fi luat pe bord, dar tot atât de lesne se putea ca soldaţii din Cayenne să ne fi barat drumul. Cunoşteau direcţia vântului şi ştiau bine că n-am fi putut ocoli.

— Atunci, să ne pregătim pentru lupta finală, zise Marian, liniştit. Căci nu vreau să le cad viu în mână după ce am scăpat odată şi nici nu cred că ne vor ierta după ce „Butor”-ul l-a ucis pe sergent şi trei soldaţi. Ia priviţi, vine de-a dreptul spre noi, ceea ce însemnă că nu e un vas oarecare, ci unul al urmăritorilor noştri, care ne caută.

Când se va apropia va trebui să tragem în primul rând în timonier şi dacă-l nimerim, vasul nu-şi va mai putea păstra direcţia.

— N-ar fi mai bine să ne predăm? propusei eu. în definitiv, odată şi odată nevinovăţia noastră tot va trebui să iasă la iveală. Nu mă lasă inima să trag în soldaţi care nu-şi fac decât datoria.

— Nici mie nu-mi este plăcut, zise Marian – dar sunt sigur că nici ei nu vor mulţumi să ne ia prizonieri, ci ne vor ciurui de gloanţe fără să stea mult la gânduri. Aşa fiind, cel puţin să ne apărăm.

— Atunci trebuie să aşteptăm până vor trage ei primul glonţ, zisei eu.

— Fireşte c-aşa vom face. A! Probabil că au ocheane de noapte. Ia te uită, vine direct spre noi şi la depărtarea asta cu greu am putea fi zăriţi cu ochiul liber, mai ales că apa scânteiază atât de tare. Peste câteva minute vom vedea cum stau lucrurile. Da, da, trebuie să fie un vas al politiei, căci desfăşoară o viteză neobişnuită.

Vaporul, pe care-l vedeam numai conturându-se, părea că se iveşte din mare, atât de repede se apropia. Se înălţa tot mai mult şi venea cu iuţeală sporită de-a dreptul spre noi.

— Drace! Te pomeneşti că vor să ne ciocnească! zise Marian. Atunci tot voi trage asupra timonierului, căci suntem în legitimă apărare. Dar... drace! Ce-o fi însemnând asta?

Vasul, în care recunoscurăm acum o goeletă solid construită, stopă în plină viteză. Făcu apoi un mic viraj şi se apropia de pluta noastră. O făptură se aplecă deasupra parapetului.

— Alo, domnilor, strigă o voce cunoscută – veniţi sus. Suntem în siguranţă.

— Manant! Strigă Marian, înmărmurit. Nu cumva o fi vreo cursă?

— Atunci înseamnă că vor să ne prindă de vii şi deocamdată, asta îmi este foarte plăcut, zisei eu, Dacă n-ai nimic împotrivă, voi urca eu primul pe punte.

— Bine, bine, să ne spui însă când vei primi o lovitură în scăfârlie.

— Puteţi veni fără teamă, zise din nou Manant, râzând – suntem cu adevărat în siguranţă. Dar grăbiţi-vă, vă rog, căci vreau sa ieşim cât mai repede din apele astea.

Fără să stau o clipă pe gânduri, începui sa ma caţăr pe scăriţa de frânghie pe care o aruncase în jos tânărul osândit. El ma ajută să încalec parapetul şi-mi strânse mâna călduros.

— Îţi voi povesti totul în cabină, zise el mişcat – e într-adevăr un semn al Cerului.

Curând se iviră şi Hasting cu Marian, pe care numărul patrusprezece îi salută de asemeni cu bucurie. În vremea asta se adunaseră câţiva marinari care se uitau cu curiozitate la noi. De sigur că le părea ciudat faptul să dea peste nişte oameni despuiaţi făcând plimbări cu pluta în largul mării. Când se ivi Pongo şi-şi făcu vânt peste parapet, se dădură speriaţi îndărăt. Dar Manant îi strânse şi lui mâna şi zise:

— Acum, domnilor, vă rog să veniţi în cabină. Unchiul meu se va bucura văzându-vă.

Si adresându-se marinarilor urmă:

— Aceştia sunt prietenii mei, mulţumită cărora am izbutit să ies din iadul acela. Sunt şi ei nevinovaţi, de asta garantez eu. Vreţi să-i ajutaţi să scape şi ei de urmăritori?

— Fireşte, domnule Manant, răspunse un marinar cu barba căruntă. Le suntem chiar recunoscători că v-a mijlocit fuga, căci altminteri nu te-am fi putut scoate de acolo.

— Fără îndoială că nu. Călătoria voastră ar fi fost zadarnică. Acum trebuie să-l demascăm pe ticălosul care m-a adus acolo pe mine. Dar hai să mergem repede, domnilor, căci aşteaptă îmbrăcăminte,

mâncare şi băutura.

Coborârăm o scăriţă îngustă de fier care ducea într-un gang îngust. Manant deschise primele două uşi şi zise:

— Acestea sunt cabinele dumneavoastră; în paturi veţi găsi haine uscate. Pentru prietenul dumneavoastră Pongo am ales costumul cel mai mare şi nădăjduiesc că îi va veni bine. Îmbrăcaţi-vă repede, căci unchiul meu vă aşteaptă cu nerăbdare.

Cabina din stânga era pentru mine şi Marian, cea din dreapta pentru Hasting şi Pongo. Îmbrăcarăm la iuţeală costumele albe care ne veneau de minune şi când băturăm la cabina de peste drum, ne deschise Pongo care era gata îmbrăcat, în vreme ce Hasting tocmai îşi punea haina. Mânecile şi pantalonii lui Pongo erau cam scurţi iar pantofii albi de pânză păreau să fie şi ei cam strâmţi... Dar aşa cum era, făcea impresie destul de bună şi putea veni în societate... îi chemarăm pe Manant care deschise imediat uşa de la capătul gangului şi ne pofti să intrăm.

Îndărătul unei mese largi de stejar se ridica o făptură mică şi dolofană.

— Ah, dv. sunteţi prietenii nepotului meu, zise cu glas subţire omuleţul. Fiţi bineveniţi, domnilor. Mi s-a şi spus că fără concursul dv. nu l-aş fi revăzut niciodată pe dragul meu nepot. Numele meu e Roer, sunt proprietarul şi căpitanul acestui vas, care poartă numele oraşului meu natal: „Apeldoorn”. Aşa, acum povestiţi, vă rog!

Căpitanul Roer era un bărbat care-ţi plăcea de la prima vedere. Chipul său plin şi rotund era pârlit de soare şi vânt, iar când râdea, dinţii albi străluceau în contrast viu cu restul fetei; părul scurt, alb ca zăpada, părea o tichie de pluş ce-i acoperea creştetul capului.

Ne prezentarăm, el ne strânse mâinile cu căldură, apoi arătă spre masa pusă şi ne invită să luăm loc:

— Mâncaţi, domnilor, căci socot că sunteţi flămânzi şi însetaţi. Trebuie să fiţi oameni sănătoşi, deoarece aţi trecut prin atâtea în viaţa dv.!

— Atunci cu siguranţă că sunt sănătos, râse Marian – căci de foame şi sete nu mă plâng, slavă Domnului.

Drept să spun nici noi n-aveam să ne plângem în privinţa asta şi chipul căpitanului strălucea de bucurie văzând cu câtă poftă înfulecam.

După ce ne săturarăm, veni un marinar să strângă masa, aducând în schimb pahare şi câteva sticle cu vin.

— Şi acum, domnilor, zise simpaticul bătrân – povestiţi-mi cum aţi ajuns pe insula aia blestemată. Nepotul meu îmi spunea c-aţi fi nevinovaţi. Asta aş fi crezut-o şi fără ea el să mi-o spuie, căci mă pricep eu la oameni. Bietul Manant a ajuns acolo din pricina ticăloşiei unui om şi am credinţa că acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu dv.

— Da, răspunse Marian – dacă omul acela se numeşte Haridell sau Larrin, atunci aşa e.

Efectul vorbelor sale fu surprinzător. Căpitanul Roer şi tânărul Manant îl priviră cu ochii holbaţi, apoi omuleţul sări în sus şi lovi cu atâta putere în masă încât sticlele şi paharele începură să joace.

— Ce? răcni el. Îl cunoaşteţi şi dv. pe ticălosul ăla?

— Da, căci dânsul a fost acela care ne-a trimis pe „Insula Dracului" prin jurământul său fals. Daţi-mi voie să vă istorisesc totul.

Şi Marian începu să povestească peripeţiile prin care trecuserăm. Când sfârşi, unchiul şi nepotul tăcură câtva timp, apoi căpitanul lovi iar cu pumnul în masă şi dădu pe gât repede un pahar de vin.

— Nemernicul! scrâşni el apoi. Dar cui aveţi să-i mulţumiţi pentru ticăloşia asta, lui Larrin sau lui Haridell?

— Păi e unul şi acelaşi! făcu Marian, uimit.

— Nu, sunt fraţi, răspunse Roer. Au aceeaşi mamă, numai că Haridell e din prima căsătorie, iar Larrin din a doua. Amândoi însă par să fie la fel de ticăloşi. Dar se poate întâmpla ca Larrin să se folosească numai de numele fratelui său când îi vine la socoteală. Cum arată la faţă?

Marian îl descrise cât mai exact pe omul care încercase să ne piardă, apoi tânărul Manant zise:

— Atunci a fost Haridell, căci Larrin e ras complet la faţă. Acum daţi-mi voie să vă povestesc cum s-au întâmplat lucrurile cu mine.

Cu tot numele meu francez, sunt de origine olandeză şi mă trag dintr-o familie de emigranţi. Deoarece în Olanda nu prea găseam posibilităţi de a-mi face o situaţie, unchiul meu mă luă cu el şi de doi ani sunt în întreprinderile lui, adică lucrez pe vasul acesta.

Acum două luni am ajuns la Singapore şi seara m-am dus în oraş să beau un pahar de ceai. Într-o ceainărie chinezească din apropierea portului m-am întâlnit cu căpitanul Larrin. De-abia mai târziu mi-am dat seamă că s-a priceput cu dibăcie să se apropie de mine. Şi în seara aceea am ascultat cu mult interes povestirile omului care colindase pământul în lung şi-n lat. Am primit cu bucurie invitaţia lui să bem o sticlă de vin într-o încăpere dosnică a localului. Apoi, deodată îmi pierdui cunoştinţa.

M-am trezit într-o cabină întunecoasă a unui vapor şi când începui să strig, fui târât pe punte de doi chinezi. Acolo, un galben gras şi respingător îmi spuse că de-acum încolo fac parte din echipajul vasului său. Dacă mă împotriveam, îmi spuse că avea destule mijloace să mă puie cu botul pe labe. Cunoşteam cruzimea chinezilor şi de voie de nevoie mă lăsai în voia soartei. Curând însă aflai scopul adevărat al vasului pe care mă aflam şi asta se întâmplă cu prilejul întâlnirii noastre cu o goeletă mică în apropierea insulelor Anambas. Chinezii mei erau piraţi. Fireşte că nu luai parte la luptă ci rămăsei liniştit în

cabina mea şi bine făcusem, căci în ajutorul vasului primejduit veni deodată un vapor de război francez. Judecata fu foarte sumară: chinezii care nu căzuseră în luptă fură spânzuraţi. Apoi, procedând la percheziţionarea vaporului, dădură peste mine. Povestirea mei fu crezută, dar deodată apăru pe bord căpitanul Larrin, pe care marinarii îl găsiseră într-o cabina. Şi ticălosul acesta mărturisi sub jurământ că eu fusesem de partea piraţilor şi ajutasem la jefuirea vasului său. În Saigon fui condamnat la deportare pe insula Cayenne.

Manant tăcu. Ciudat se mai asemăna soarta noastră! Larrin şi Haridell jucau un rol pe care nu-l puteam ghici deocamdată.

Furăm smulşi din gândurile noastre de un nou pumn în masă al căpitanului, care puse paharele în mişcare.

— Ei, ce ziceţi, domnilor? făcu el. Nu e aşa că nu-ţi vine să crezi? Şi partea frumoasă vine de-abia acum.

Încep să-l caut pretutindeni pe bietul nepotu-meu, e doar singurul copil al surorii mele – dar ia-l de unde nu-i Trebuia să mă duc repede în Sumatra, mă întorc de-acolo peste cinci săptămâni şi-l găsesc în Singapore pe blestematul ăla de căpitan Larrin. Lucrul s-a întâmplat tot într-o ceainărie, unde mă pomenesc că individul se apropie de mine şi mă întreabă dacă eu sunt căpitanul Roer. Apoi începe să-mi povestească cu o înduioşare prefăcută că auzise de soarta nepotului meu, care fusese condamnat în Saigon la muncă silnică pe viaţă. Vă închipuiţi cam ce-am simţit atunci. Fără să stau pe gânduri pornesc cu vasul într-acolo, vrând s-ajung pe insulă încă în noaptea asta. Când timonierul meu vede un om înotând în valuri. Îl scoatem din apă şi restul îl ştiţi. Nu pare să fie asta voinţa lui Dumnezeu?

— Da, aşa e, răspunse Marian, cu seriozitate. Acum trebuie să facem tot ce se poate ca să ieşim cât mai repede din apele astea. De sigur că dv. vreţi să vă înapoiaţi în India, iar noi trebuie să ajungem în Sumatra. Doriţi s-o luaţi spre Apus în jurul Africii sau îndărăt prin canalul Panama?

— Îndărăt prin canalul Panama, răspunse Roer. Nădăjduiesc să întâlnesc în drum vreun pirat chinez. Din câte am auzit, o bandă întreagă îşi face mendrele pe acolo. Sunt bine înarmat. Am pe bord un tun de calibru mare. Prizonierii vor trebui să mărturisească dacă-l cunosc pe Larrin sau pe Haridell.

— Drace! făcu Marian deodată. Atunci, aveţi acelaşi gând care mi-a venit şi mie. Nu cumva aceşti doi fraţi or fi tovarăşi cu piraţii?

— Ai ghicit! exclamă Roer. Tocmai ce vreau să aflu şi eu. Îmi veţi fi un ajutor preţios, căci pentru dv. aventurile sunt o condiţie de viaţă şi pe de altă parte sunt încredinţat că nu vreţi să-l lăsaţi nepedepsit pe ticălosul acela de Haridell.

— Fireşte că nu, răspunse Marian. Şi ne legăm, deci, să pedepsim după cum se cuvine pe omul acesta şi pe fratele său.

Pactul fu încheiat cu o strângere de mână şi cu câteva pahare de vin.

III.
PIRAŢII.

CĂPITANUL DESTUPĂ ÎNCĂ O STICLĂ.

Marian se folosi de prilej şi zise:

— Domnule căpitan, evadarea noastră va fi comunicată prin radio tuturor vapoarelor franceze. N-ar fi cu putinţă să fim opriţi în drum?

— Cu putinţă? făcu Roer.

— E chiar foarte sigur, domnule. Ia să vezi cum va fi scotocit „Apeldoorn"-ul meu. Deoarece şi nepotul meu a evadat, vasul nostru va fi luat cu deosebire la ochi, cu atât mai mult cu cât n-am ce căuta în apele acestea.

— Asta înseamnă c-am dat din lac în puţ, râse Marian. Cel mai bun lucru at fi să coborâm când se va apropia un vas francez.

— Nu aşa, răspunse Roer. Veţi coborî în interiorul vaporului. Echipajul îmi este credincios şi am în pântecul vasului o încăpere pe care n-o poate descoperi nimeni.

— Dar dac-or aduce un câine cu ei?

— N-am auzit pân-acum ca un câine să suporte miros de piper. Căci atunci când vă voi ascunde acolo voi presăra piper înăuntru.

— Atunci, sunt liniştit, zise Marian.

— Aşa! Făcu Roer şi umplu paharele cu ochi. Acum cred că sunteţi obosiţi. Cel puţin domnul Hasting, căci văd că i se închid ochii de somn.

— Da, încuviinţă legionarul – am făcut sforţări peste puterile mele şi rana de la piept nu mi s-a vindecat încă pe deplin.

— Atunci duceţi-vă în cabinele dv. Noroc, domnilor, să dea Dumnezeu să izbutim în ceea ce ne-am propus!

Ciocnirăm şi dădurăm pe gât paharele, apoi intrarăm în cabinele noastre şi de îndată ce puserăm capul pe pernă adormirăm.

Când răsări soarele, Roer ne trezi cam brutal zgâlţâindu-ne de umeri:

— Sculaţi, sculaţi, domnilor, au sosit francezii!

Aruncai o privire pe fereastră şi tresării înspăimântat. Un crucişător se afla la vreo suta de metri şi tocmai se dăduse drumul pe apă unei şalupe, în care luaseră loc doi ofiţeri şi douăzeci de marinari.

— I-aţi trezit pe Hasting şi Pongo? întrebă Marian, liniştit.

— Vor mai trece câteva minute până să fie aici domnii francezi.

— Aşa e, dar vor trece câteva minute şi până să fie pusă la punct ascunzătoarea dv., răspunse Roer.

— Nepotul meu vă va călăuzi, eu mă duc pe punte să-i întâmpin pe

musafirii noştri. Luaţi piperul ăsta şi frecaţi-vă pe tălpi cu el. Ce e bine nu e rău.

Ieşirăm în gang şi-l văzurăm pe căpitan alergând repede sus. În aceeaşi clipă ieşiră din cabina de peste drum tovarăşii noştri împreună cu Manant.

— Bună dimineaţa, domnilor, ne salută Manant. Aventurile încep din nou. Haideţi, bătrânul nostru timonier ne aşteaptă jos.

Intrarăm în cabina căpitanului. Masa grea era dată la o parte şi un chepeng fusese deschis.

— E o a doua intrare spre cală, ne lămuri Manant. Aşa dar nu e nici un pericol dacă ar fi descoperită.

Coborârăm o scăriţă îngustă şi intrarăm în cală, care era aproape goală. În fund se afla tancul enorm care conţinea apă de băut. Acolo stătea bătrânul timonier. Îl văzurăm ridicând tancul greu de fier cu ajutorul unui scripete. Atunci se ridicară şi scândurile podelei şi se ivi o deschizătură întunecoasă.

— Să facem treaba repede! zise Manant. Eu voi porni înainte, domnilor şi voi lumina drumul cu lampa de buzunar. E cam strâmt şi întunecos colo jos, dar avem aer destul.

Se aşeză la pământ şi se strecură în gaura aceea neagră. Îl urmarăm repede căci fiecare clipă era preţioasă acum. Intrarăm într-o încăpere de doi metri lăţime, trei metri lungime şi trei sferturi de metru adâncime. Era loc destul ca să stăm aşezaţi unul lângă altul. După ce coborî şi Pongo, cel din urma – timonierul lăsă în jos podeaua. Nimeni n-ar fi putut bănui că sub tancul de apă se ascundeau oameni.

Nu trecu mult şi auzirăm bocănind paşi grei deasupra noastră. Marinarii perchiziţionau deci vasul. După cum ne istorisi mai târziu Roer, francezii orânduiră lucrurile cu multă diplomaţie, pentru a nu stârni un protest din partea guvernului olandez. Deoarece căpitanul nu putea să nege că venea dinspre Cayenne, ei se prefăcură foarte îngrijoraţi, spunând că evadaţii s-ar fi putut furişa în ascuns pe vasul său, astfel că acesta s-ar afla în primejdie, cu atât mai mult cu cât indivizii cu pricina fuseseră condamnaţi pentru piraterie.

Atunci căpitanul se văzu chiar nevoit să-i roage pe musafirii nepoftiţi să procedeze la perchiziţionarea cât mai amănunţită a vasului; căci trebuia să-şi joace rolul până la sfârşit, ca să nu trezească bănuiala francezilor. Auzeam cum lăzile erau mişcate din loc şi unele din ele deschise chiar. Până şi podeaua calei fu ciocănită, spre a vedea dacă nu era vreo încăpere dedesubt, de existenţa căreia nu ştia nici căpitanul.

Inima porni să ne bată cu putere când urmăritorii noştri începură să umble încolo şi încoace deasupra capetelor noastre. Încordarea aceasta ţinu vreo trei sferturi de ceas, apoi auzirăm că soldaţii se îndepărtau, pentru a perchiziţiona alte încăperi. Vizita lor pe vas ţinu

vreo două
ceasuri şi Roer ne povesti mai târziu că nu lăsaseră necercetată nici o crăpătură.

Când furăm scoşi din minunata ascunzătoare, prima întrebare ce-mi veni pe buze fu privitoare la destinaţia acestei încăperi din pântecul vasului şi bătrânul păru să bănuiască cum că chestia asta ne preocupă, căci răspunse zâmbind:

— Am făcut multă contrabandă folosindu-mă de ascunzătoarea asta. Da, da, vă miraţi dumneavoastră, dar aşa este. Mulţi evadaţi şi-au găsit salvarea mulţumită ei, fireşte aceia despre care ne-am încredinţat că sunt absolut nevinovaţi, ca şi dv. Acum ştii ce de contrabandă făceam.

Strânserăm mâna simpaticului bătrân şi ne dădurăm seamă că-l puteam considera ca un adevărat prieten.

Voi trece peste călătoria prin canalul Panama şi oceanul Pacific. După optsprezece zile ne aflam în apropierea Australiei, căci căpitanul Roer vroia să intre în marea Harafura prin strâmtoarea Torres, între Noua Zeelandă şi Australia. Apoi urma să ne îndreptăm spre Singapore, prin marea Sundei şi a Javei. Acolo aveam de gând să începem cercetările.

După două zile ajunserăm la nord-est de Timor şi ne îndreptarăm spre insuliţa Kisser ca să luăm apă proaspătă. Echipajul porni pe uscat cu nişte butoaie mari, iar noi ramaserăm pe bord. Luarăm hotărârea să nu ne arătăm până la Singapore, căci acolo ne puteam bizui pe sprijinul guvernatorului, lordul Abednego, căruia îi salvasem fiica din mâinile piraţilor chinezi. Rămăsese pe bord şi căpitanul Roer şi stăteam cu toţii sprijiniţi de parapet, privind după oamenii noştri care tocmai dispăruseră în valea care ducea la aşa zisa capitală, Wurili, a acestei insuliţe.

Căpitanul făcea socoteala, murmurând:

— O jumătate de ceas drumul, altă jumătate de ceas pentru ca să-şi umple butoaiele...

Dar fu întrerupt brusc şi asta dintr-o pricină care n-ar fi fost cu putinţă în alte ţinuturi ale pământului: fără nici un semn prevestitor, izbucni deodată o furtună năprasnică şi vasul pe care ne aflam gemu din încheieturi, când prima izbitură venită dinspre sud nimeri în coastă şi lanţul ancorei se rupse de parc-ar fi fost un fir de aţă; când ne uitarăm încremeniţi unul spre altul... goneam cu viteză spre nord.

Roer dădu din cap, din cauza mugetului uraganului nu ne-am fi putut înţelege prin grai – apoi alergă repede pe punte şi luă cârma. Eu şi Marian îl urmarăm ca să-i putem da o mână de ajutor la nevoie, dar folosirea cârmei nu era cu putinţă şi nici nu era de trebuinţă, căci vasul alerga cu viteză ameţitoare direct spre nord şi urma să intre în marea Banda. Dacă nu se va sfărâma de stâncile insulei Wetter, care se

afla în drumul nostru. De mult aş fi vrut eu să vizitez Jwalki, sediul unei staţiuni poştale olandeze, dar cu forţa aceea uriaşă care ne mâna din spate o acostare n-ar fi fost prea plăcută. Răsuflarăm uşuraţi când după un ceas se ivi lângă noi capătul de răsărit al insulei.

Acum mergeam în susul mării Banda şi nu mai eram ameninţaţi decât de insuliţa Goeneng-Api, care se afla la vreo sută douăzeci de kilometri depărtare. Cu iuţeala care ne împingea puteam ajunge acolo în trei ceasuri cel mult. Dar uraganul sufla acum mai mult despre răsărit şi furăm împinşi la vreo zece kilometri distanţă de insulă. în schimb ne ameninţa acum grupul insulelor Lucipara, prin labirintul cărora nu era rost să scăpăm nevătămaţi. Şi când tocmai ne apropiasem... uraganul se potoli, tot atât de brusc precum se stârnise.

— Am scăpat cu bine, zise Roer. Trebuie să mărturisesc însă că alături de dv. ne pasc aventurile.

— Aşa-mi pare şi mie, râse Marian. – Acum aş fi de părere să ne înapoiem, altminteri ar fi siliţi să ne aştepte cam multişor marinarii d-tale. Eu cu prietenul Robert vom îngriji de motor.

— Mai aşteaptă niţeluş, răspunse căpitanul şi privi încordat spre nord.

— Văd colo un vapor care are poate nevoie de ajutor. Da, da, se clatină încoace şi încolo. Aşa dar, dacă zici că vă pricepeţi, puneţi motorul în funcţiune şi ne vom îndrepta spre locul cu pricina să vedem ce s-a întâmplat.

Coborâi după Marian scăriţa ce ducea la maşini, unde dădurăm peste un motor uriaş de cel puţin o mie două sute de cai putere. Ne pricepeam bine la „Diesel”-uri şi peste câteva minute monstrul de otel începu să pufăie şi împinse „Apeldoorn”-ul spre colegul său care avea nevoie de ajutor. Nu trecu mult şi Roer vesti prin porta-voce:

— Ne fac semne, ceea ce înseamnă că au avarii grave. Ia să vedem ce putem face. Viteza la jumătate, domnilor!

Îndeplinirăm comanda întocmai, dar deodată răsună de afară răpăit de mitraliera şi în aceeaşi clipă căpitanul răcni:

— Blestemaţii, au început să tragă în noi! A! Uite c-au arborat steagul negru. Sunt piraţi... şi tocmai acum lipseşte echipajul meu! Cu toată viteza îndărăt, domnilor. Ba nu, staţi, ne-au găurit vasul sub linia de plutire. Trebuie să ne predăm!

Frumoasă afacere! Căpitanul avea dreptate, ar fi însemnat să ne sinucidem încercând să fim cu vasul găurit sub linia de plutire, faci nu eram destui oameni ca să astupam găurile. Pe de altă parte, piraţii nu ne-ar fi lăsat să plecăm cu una cu două, ci ar fi continuat să tragă mereu asupra noastră.

— Veniţi sus, domnilor, strigă Roer din nou. Nu e chip să scăpăm. Afurisiţii ăia au cel puţin şase mitraliere pe bord. Sunt curios să vad ce-au să ne facă.

Urcarăm repede sus şi ne apropiarăm cu Roer pe puntea de comandă. Vasul pirat se apropia cu repeziciune. Era un vapor minunat, pe lângă care „Apeldoorn” făcea o impresie sărăcăcioasă. Dea lungul parapetului se iţeau făpturi întunecate, unele aplecate deasupra mitralierelor, ale căror ţevi erau îndreptate ameninţător asupra noastră.

Pe puntea de comandă stătea un bărbat înalt şi puternic, în veştmânt de mătase galbenă. Vasul pirat, a cărui proră era împodobită cu doi ochi mari. Ameninţători, alunecă spre noi şi stopă. În clipa următoare, făpturi negricioase săriră pe puntea noastră.

Se împărţiră repede şi se puseră de pază la toate deschizăturile ce duceau în interiorul vasului. Roer strigă atunci în englezeşte spre comandantul vasului-pirat:

— Ce vreţi de la noi? N-avem nimic ca v-ar putea folosi vouă.

Celalalt răspunse într-o engleză fără cusur:

— De asta ne vom încredinţa, domnule. Apoi. Goeleta voastră ne va fi de folos în orice caz. Vreţi să vă predaţi sau aşteptaţi ca oamenii mei să vă silească?

Să ne silească! Ştiam noi ce înseamnă asta. De aceea nu putui lua în nume de rău lui Roer când răspunse că ne predăm de bună-voie.

— Bine! Făcu ciudatul comandant. Privitor la soarta voastră vom hotărî mai târziu. Oamenii mei rămân pe bord, urmaţi vasul nostru!

Vasul pirat făcu un viraj şi trecu pe dinaintea noastră, îndreptându-se spre insulele Lucipara. Ne grăbirăm să-l urmăm, căci nu era de loc plăcut să ne ştim cu scheletul vasului găurit sub noi. După vreo trei sferturi de ceas auzirăm comanda lui Roer:

— Stopaţi!

Îndeplinirăm porunca şi după scuturăturile uşoare ale vasului ne dădurăm seamă că stăteam pe nisip moale. Se auzi un nou „Stopaţi!” şi Roer ne lămuri:

— „Apeldoorn”-ul se află pe un banc de nisip. Fluxul e la jumătate şi după trei ceasuri vom fi iarăşi în apă. Atunci vom putea vedea ce e cu găurile alea, daci vom mai fi în viaţă.

Asta era întrebarea cea mare. Eu mă simţii cuprins de o mânie nestăpânită. După ce am scăpat de atâtea primejdii, după ce ne-am văzut departe de „Insula Dracului”, să ne dăm sfârşitul aici, în mâinile piraţilor chinezi? Luai hotărârea să-mi vând viaţa cât mai scump şi probabil că chipul meu oglindea această hotărâre căci Roer îmi spuse:

— Rămâi cu mutra asta, poate că izbuteşti să-i sperii pe piraţi.

Dădui din cap şi măsurai cu privirea insula în faţa căreia ne aflam. Ea forma un teren deluros, al cărui cel mai înalt punct se ridica la vreo patruzeci de metri deasupra mării. Coasta urca din mare în trepte calcaroase; pajişti de verdeaţă, întrerupte ici-colo de copaci şi tufe, acopereau terasele. Pe plajă se vedeau două colibe mici, care nu

puteau fi descoperite decât de aproape. Cunoscând topografia acestor insule ale Pacificului, nu-mi era greu să-mi închipui că în vreun golf se afla o colonie mai mare.

Comandantul vasului-pirat nu ne lăsă însă vreme să examinăm prea mult insula. Vaporul lui stătea lângă al nostru, într-un canal adânc tăiat în bancul de nisip şi făpturile tuciurii stăteau încă aplecate deasupra mitralierelor lor. Şeful bandei strigă spre noi:

— Coborâţi, domnilor! Vom hotărî acum soarta voastră. Orice împotrivire e zadarnică.

Tăcuţi, părăsirăm goeleta noastră. Observai însă că lipseşte Manant şi întrebai în şoaptă pe căpitan unde e.

— S-a ascuns în cală, răspunse Roer – pe scara care duce în cabina mea. Acolo nu-l vor găsi ticăloşii şi el ne-ar putea fi de folos dacă banda ne va lăsa în viaţă câtva timp.

— Asta o vom afla îndată, răspunsei eu şi iarăşi mă cuprinse o furie atât de mere încât chipul mi se schimonosi.

Treceam tocmai prin faţa şefului piraţilor, care mă apucă deodată de braţ şi cu zâmbetul acela fatal al chinezilor, îndărătul căruia se ascund toate sentimentele lor, îmi zise:

— Domnii par să fie furioşi. Ei lasă, veţi putea da frâu liber furiei. Vă voi da prilej să vă salvaţi viaţa.

Îmi zâmbi aproape prietenos şi-mi făcu semn să merg mai departe.

Gândurile se roteau într-un vârtej ameţitor în capul meu. Spusese că vom avea prilej să ne dam frâu liber furiei... Se aflau oare pe insula aceasta fiare primejdioase cu care ne vom măsura puterile? Era cu neputinţă, căci în ţinuturile acestea nu existau animale primejdioase, mai cu seamă pe insuliţa asta vulcanică. Răsărită din mare. Atunci, ce să fie?

IV.
PE VIAŢĂ ŞI PE MOARTE.

CU ZÂMBETUL PE BUZE şeful piraţilor ne lăsă să defilăm prin faţa lui, apoi făcu semn unui chinez mărunţel, cu mutra respingătoare. Îi şopti câteva cuvinte la care galbenul răspunse printr-un rânjet atât de hidos încât l-aş fi gâtuit fără nici o remuşcare, cu atât mai mult cu cât ştiam că sarcina pe care i-o dăduse stăpânul său ne privea pe noi.

Dar n-avem timp să privesc după omuleţul care se îndepărtă grăbit căci furăm conduşi acum într-un canal adânc care, după cum bine bănuisem eu, străbătea brâul inferior de mărgean. Şi după câteva cotituri se arata într-adevăr un luminiş larg, în care se ridicau colibe de bambus spoite cu var: sălaşul tăinuit al bandei piraţilor.

Furăm conduşi la locul liber din mijlocul colibelor. Şeful piraţilor se apropia de noi şi zise cu zâmbetul neclintit pe buze:

— Sunteţi curajoşi după cum am văzut, va trebui, deci, să luptaţi pentru viaţa voastră. Sunteţi cinci bărbaţi şi eu voi pune în faţa voastră alţi cinci oameni care şi ei vor trebui sa lupte pentru viaţa lor. Sunt foşti membri ai „Asociaţiei” noastre, (apăsă batjocoritor asupra acestui cuvânt) – care au păcătuit atât de grav împotriva legilor noastre încât au fost condamnaţi la moarte. Cred însă că vor prefera să se ia la luptau voi, putând astfel să-şi redobândească libertatea. Deoarece metodele noastre de a-i trimite pe lumea cealaltă sunt cam neplăcute... Aşa dar, apăraţi-vă viaţa cât puteţi mai bine!

Ne salută scurt şi se făcu nevăzut într-o colibă, care se deosebea de celelalte prin mărimea şi construcţia ei îngrijită. Probabil că vroia să se îmbrace cu veşmintele-i oficiale, ca să ia parte cu toată demnitatea la lupta interesantă ce avea să aibă loc.

Ne uitarăm încremeniţi unul la altul. Ne-am fi aşteptat la orice, numai la o înfruntare pe viaţă şi pe moarte nu.

— În sfârşit, întrerupse Roer tăcerea – de murit tot trebuie să moara omul odată. Dar când e vorba de o astfel de moarte trebuie să se apere, ceea ce o vom face şi noi împotriva potrivnicilor de rasă galbena. Mă tem numai ca şansele nu prea sunt de partea noastră. Ei, dar ce să mai zicem, n-avem încotro!

Şi cu aceasta observaţie filosofică bătrânelul se întoarse şi privi cu atenţiune locuinţa şefului bandei.

— Aha! Făcu el deodată, întorcându-şi din nou privirea, uite că şi vin onoraţii noştri potrivnici.

Patru indivizi se apropiau de noi. Erau escortaţi de zece bandiţi care luaseră o astfel de atitudine de parc-ar fi păzit nişte tigri înfuriaţi. Şi când colo potrivnicii noştri nici nu făceau o impresie fioroasă.

În frunte păşea un uriaş cu care n-aş fi vrut să mă întâlnesc singur, dar avea o mutră atât de obosită şi fără vlagă încât mă pufni râsul. Şi tovarăşii lui de suferinţă erau tot pe atât de mici pe cât păreau şi de neprimejdioşi. Aşa cel puţin mi se păru în prima clipă, Roer răsuflă uşurat:

— Lasă că n-o să fie cine ştie ce.

Şeful piraţilor ieşi atunci afară din coliba lui şi ţinu o scurtă cuvântare osândiţilor. Şi... minune! Imediat înfăţişarea lor se schimbă ca prin farmec. Îşi îndreptară trupurile, aruncară priviri cercetătoare asupra noastră şi păreau că se însufleţesc dintr-odată. Atunci observarăm cu spaimă că aveam în faţă potrivnici cât se poate de primejdioşi.

Şeful se uită la noi cu priviri batjocoritoare, apoi zise scurt:

— Veţi lupta după mărime. Cei mai mici mai întâi. Fiecare va primi arme la fel, numai negrul nu, căci el e mai puternic. El va trebui să lupte fără arme. Începeţi, voi ăia mărunţeii! Vă veţi război cu cuţitele!

— Frumoasă afacere! mormăi Roer. Numai cu cuţitele n-am luptat încă de când sunt. Daca ticălosul ăla galben îmi va spinteca burta, atunci mă veţi răzbuna dv. domnilor. Aşa dar, la revedere pe lumea cealaltă, dacă nu-i chip altfel.

Căpitanul ne salută şi se îndreptă apoi spre câmpul de luptă pe care bandiţii îl hotărâseră aşezându-se în cerc.

— Haide, vino încoace, băietele! se adresă el celui mai măruntei. Să stăm şi noi de vorbă niţeluş, ca oamenii, de!

La un semn al şefului, paznicii potrivnicului căpitanului nostru îi dezlegară funiile. Chinezul îşi întinse mădularele. Îşi frecă repede încheieturile mâniilor, apoi sări ca o căprioară in, ring.

Sprinteneala de care dădu dovadă îl arăta ca un duşman de temut şi noi începurăm să fim îngrijoraţi. Celor doi potrivnici li se înmână câte un cuţit lung, apoi şeful bătu din palme, dând astfel semnalul pentru începerea luptei.

Chinezul se repezi ca o panteră asupra lui Roer, învârtind cuţitul deasupra capului. Atunci observai numaidecât că prietenul nostru era favorizat, căci păstra un calm desăvârşit şi privea cu sânge rece spre potrivnicul său care spumega de furie.

Se aflau la un metru depărtare unul de altul; ciocnirea urma să se producă în curând, când, deodată Roer se repezi cu o agilitate pe care n-aş fi bănuit-o la acest bătrân lup de mare, ridică piciorul cu iuţeala fulgerului şi-l făcu pe chinez să se izbească cu stomacul de dânsul. Ciocnirea fu atât de puternică încât amândoi potrivnicii căzură pe spate, dar în vreme ce Roer se ridică imediat, Galbenul rămase întins, văitându-se de durere.

Ne aşteptam ca Roer să-l înjunghie pe duşmanul său, căci nici acesta n-ar fi făcut altfel în locul lui; căpitanul nostru dovedi însă o mărinimie cu totul nepotrivită pentru împrejurarea de faţă. El încrucişă braţele pe piept şi aşteptă ca duşmanul să se ridice.

După câteva minute chinezul îşi veni în fire. Mai gemu odată din adâncul plămânilor, apoi se ridică încetişor şi-şi roti privirea împrejur. Şeful piraţilor îi strigă câteva cuvinte care avură darul să-l înfricoşeze; apoi ochii lui şireţi îl căutară pe Roer care stătea încă cu braţele încrucişate.

În clipa următoare se repezi iarăşi ca o panteră asupra căpitanului. De data acesta însă nu ridicase cuţitul ci-şi ţinea braţul aplecat. Şi eu observai că-şi întorsese arma, cu tăişul ascuţit în sus. Avea de gând aşa dar să spintece trupul căpitanului printr-o lovitură pe furiş.

Braţul său se repezi în sus, dar Roer era cu ochii în patru şi în ultima clipa sări repede în lături. Lama ascuţită nimeri doar tunica lui şi o spintecă pe jumătate; în acelaşi moment căpitanul zvârli fulgerător cuţitul în spre chinez. Acesta îşi dădu şi el seama de primejdie şi cu o repeziciune uimitoare aplecă trupul. Scăpă astfel de

o moarte sigură, care ar fi pus capăt luptei, dar Roer îl nimeri totuşi în braţul stâng şi-i făcu o rană adâncă. Mâneca murdară se înroşi imediat

Nădăjduiam că prietenul nostru nimerise într-o arteră principală şi astfel hemoragia îl va slăbi pe chinez. Dar acesta părea că nici nu simte rana. Dimpotrivă: deveni şi mai întărâtat. Acum se folosi de o nouă viclenie: se târî spre Roer şi ţinu ca pavăză braţu-i sângerând, în vreme ce cu dreptul ridică cuţitul pregătindu-se să dea lovitura hotărâtoare.

Situaţia căpitanului era acum şi mai îngrijorătoare. El nu-şi pierdu însă cumpătul, privi încordat spre chinez şi-şi înţepeni piciorul drept îndărăt, ca să fie gata de săritură. Galbenul se repezi brusc înainte, vrând să-l împingă înapoi cu braţul său rănit, pentru ca apoi să-i poată da lovitura de graţie. Dar nu izbuti să-şi aducă gândul la îndeplinire căci, Roer se retrase cu iuţeala fulgerului şi lovi din nou cu cuţitul în potrivnicul său, spintecându-i braţul rănit de la cot până la încheietura mâinii.

Galbenul scoase un răcnet de durere şi furie, îşi pierdu capul cu desăvârşire, făcu încă un pas înainte şi dădu o lovitură care ar fi găurit inima căpitanului... dacă acesta nu s-ar t fi aplecat repede. Braţul înarmat lovi în gol. Chinezul îşi pierdu echilibrul şi Roer îi spintecă la repezeală şi braţul drept. Probabil că tăiase un tendon, căci galbenul scăpă cuţitul din mână şi scoase un răcnet de fiară. Nu se dădu însă bătut, ci se repezi din nou asupra potrivnicului său. Vroia probabil să-i pună o piedică şi să-l trântea la pământ.

Roer lovi atunci cu plăselele cuţitului şi izbi bărbia galbenului. Acesta îşi pierdu echilibrul, făcu sforţări disperate să nu se prăbuşească, apoi căzu în genunchi şi în cele din urmă rămase întins cu capul în ţărâna.

— Opriţi! strigă şeful. Lupta s-a terminat. Albul a biruit. Duceţi-l de aici pe învins!

Doi paznici se repeziră imediat şi-l luară de acolo. După câteva clipe se înapoiară şi-şi şterseră cuţitele de sânge. Învinsul fusese „expediat la strămoşii săi”.

Izbânda căpitanului avu un efect înviorător asupra noastră. Aşteptam liniştiţi „luptele” noastre, căci noi eram oţeliţi în exerciţii sportive. Cât despre Pongo nu trebuia să ne îngrijorăm, chiar dacă urma să lupte fără arme. Numai de Hasting mi-era cam teamă, căci din cauza rănii grave ce-o suferise, i-ar fi fost cu neputinţă să se lupte cum trebuie. Şi acum venea rândul lui.

Marian făcu o plecăciune respectuoasă în faţa şefului piraţilor şi zise:

— Prietenul meu de colo a fost de curând grav rănit de un glonţ. Dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să lupt eu în locul lui.

— Asta e o adevărată dovadă de prietenie, domnule, răspunse

celălalt. Dar nu vreau să te oboseşti prea mult, iar prietenului d-tale vreau să-i dau putinţa să-şi apere viaţa fără să se forţeze prea mult. Lupta va avea loc cu pistoalele.

Aşa dar un duel în toată regula, numai că împrejurările erau cam schimbate. Hasting aprobă din cap, căci era sigur de glonţul său. Dar şi potrivnicul său zâmbi batjocoritor, poate că era un bun ţintaş, deşi asta e cam rar la chinezi.

Potrivnicii fură aşezaţi la cincizeci de paşi unul de altul. Fiecare primi un „Mauser” cu şapte gloanţe, apoi şeful dădu semnalul. În vreme ce Hasting stătea liniştit la locul chinezul sărea încolo şi încoace ca să îngreuieze ţinta şi în acelaşi timp trase glonţ după glonţ din pistolul său asupra făpturii nemişcate. Dar Hasting nici nu se clinti, nici chiar atunci când un glonţ îi găuri gulerul tunicii.

Deodată însă, mişcă repede braţul şi slobozi primul glonţ; Chinezul scoase un răcnet teribil, sări în sus ca un arc, apoi căzu greoi îndărăt. Glonţul legionarului îl nimerise drept în frunte.

— Foarte bine! zâmbi şeful. Fă-ţi pregătirile d-ta. Ştim, domnule, zise arătând spre mine.

— Îţi vei apăra viaţa cu khuang-ul. Asta mă bucura mult, căci pe vremea când eram student făcusem exerciţii cu sabia. Îmi va fi deci uşor să parez loviturile sălbatice ale potrivnicului meu şi să-l „găuresc” la momentul potrivit, cum se zicea în limbajul de specialitate. Grav rănit, galbenul fu luat de pe teren şi... „expediat la strămoşii săi”.

Acum venea rândul lui Marian... cu măciuca. Nişte măciuci grele, date la rindea, din lemn tare ca fierul, erau armele lor. O lovitura puternică cu una dintr-astea ar fi fost în stare să zdrobească într-o clipă căpăţâna celui... mai tare de cap. Potrivnicul lui Marian era mai vânjos, dar prietenul meu mult mai îndemânatic. Fu o luptă cu adevărat sălbatică şi cele două măciuci se loveau una de alta cu o violenţă înfricoşătoare. Începui să mă tem ca Marian va obosi, căci celalalt devenea tot mai îndârjit.

Dar deodată tovarăşul meu se folosi de un şiretlic. Cu iuţeala fulgerului îşi trecu măciuca din mâna dreapta în cea stângă, zvârli în lături arma pe care o agita chinezul şi lovi pieziş în bărbia acestuia. Trupul se prăbuşi greoii la pământ... şi fu dus de acolo.

Acum venea rândul lui Pongo şi aşteptam lupta asta cu bucurie. Tovarăşul nostru negru îşi arătă dinţii albi, zâmbind, deşi uriaşul său potrivnic era înarmat cu klewang şi cuţit. Şeful părea să ştie ca cel puţin unul din oamenii săi să iasă învingător.

Dar lupta se sfârşi repede, căci de abia dăduse semnalul de începere şi cu o adevărată săritură de panteră, Pongo se repezi la potrivnicul său, apucă braţul acestuia în care ţinea klewang-ul şi strânse cum ştia el să strângă. Galbenul scoase un răcnet de durere şi arma căzu la

pământ. Apucă cuţitul, dar Pongo îl şi înhăţase, îl învârti ca o sfârlează, îl ridici deodată în aer, apoi îl trânti la pământ.

Uriaşul rămase nemişcat, iar paznicii lui nu mai aveau nevoie „să-l trimită la strămoşii săi”, căci prietenul nostru îi frânse trupul în două.

Piraţii stăteau muţi în jurul nostru, atingându-şi cu teamă privirile asupra uriaşului negru. Nu mai văzuseră aşa ceva. Şeful, care nu mai zâmbea acum. Îşi redobândi cumpătul în cele din urmă şi zise:

— Aţi învins, domnilor şi v-aţi salvat viaţa. Ar fi păcat însă ca nişte oameni atât de vrednici să nu rămâie de partea noastră. Aţi putea ajunge la slujbe de frunte în asociaţia noastră, căci noi cei de aici suntem numai o mică parte şi toată întreprinderea e condusă de un european. Aveţi timp o săptămână să chibzuiţi asupra propunerii mele; până atunci va fi şi şeful aici. Fireşte că în vremea asta veţi fi prizonierii noştri. De altfel nici n-aveţi putinţa să fugiţi de pe insulă, căci vasul vostru e găurit peste tot. Mă voi bucura să vă pot saluta ca membri al asociaţiei noastre.

— Ia mai dă-l... încolo! mormăi Roer, dar Marian se înclini politicos şi zise:

— Vom chibzui asupra amabilei propuneri pe care ne-ai făcut-o. Unde vom locul?

— Luaţi coliba asta care e hărăzită pentru prizonieri. Pe insulă vă puteţi mişca în voie, numai că veţi fi pândiţi mereu. O încercare de fugă e cu neputinţă.

— Îmi dau şi eu seamă de asta. Aşa dar, peste o săptămână vom da răspunsul nostru „şefului”.

V.
SALVAREA.

PE CÂND NE ÎNDREPTAM SPRE COLIBĂ, căpitanul Roer se mai întoarse odată spre şeful piraţilor:

— Cred că n-ai nimic împotrivă dacă ne-om aduce merinde de pe vasul nostru? Trebuie să mărturisesc ci sunt flământ ca un lup..

— Nici vorba – zâmbi piratul, puteţi merge liniştiţi pe vas. Vă atrag numai atenţia ca o mitralieră e veşnic îndreptată spre goeleta dv.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă că vom fugi răspunse Roer, zâmbind; vom rămâne puţin timp pe vapor.

Păşirăm spre plajă şi luarăm una din luntrile care se aflau acolo. Chinezii din jurul nostru păreau că nici nu ne iau în seamă, cu toate astea ştiam prea bine că suntem păziţi cu străşnicie. Vâslirăm spre bancul de nisip unde se afla goeleta noastră şi când furăm pe punte, Roer ne duse îndată în cabina lui.

— Aici sunt conserve şi câteva sticle cu vin, zise el tare.

Apoi în şoaptă:

— Or fi pus oare galbenii vreun paznic pe vapor?

Bătu încet în chepeng şi după ce împinserăm desparte masa, se ivi Manant din deschizătura îngustă.

— Suntem singuri, zise el vesel. Mă bucur că vă văd, căci eram foarte îngrijorat de soarta voastră. Cum stau lucrurile?

Roer îi povesti pe scurt tot ce se petrecuse.

— O săptămână de graţie! făcu tânărul. Tocmai bine; până atunci voi fi gata cu astupatul găurilor. M-am şi apucat de treabă.

— Minunat! făcu Roer. Într-una din nopţi vom înota până aici.

— Asta-i cel mai bun lucru, încuviinţă Marian. Bănuiesc că „şeful" european e o veche cunoştinţă de-a noastră.

— Larrin, Haridell! strigarăm noi în cor.

— Aţi ghicit. Şi omul acesta nu trebuie să ne găsească aici, căci ar însemna să fim cu adevărat pierduţi. Acum să ne întoarcem, ca, să nu intre la bănuială şeful. Aşa dar d-ta astupi găurile, domnule Manant, iar noi iţi vom da de veste în fiecare zi ce s-a mai întâmplat.

Încărcaţi cu conserve şi sticle cu vin părăsirăm vasul şi vâslirăm spre uscat. În golf ne ieşi înainte şeful care se dădu la o parte, când ne văzu atât de încărcaţi.

Îi zâmbirăm şi noi. Iar Marian îl invită politicos la un pahar cu vin. El rămase o clipă tăcut, apoi primi bucuros invitaţia. Luarăm hotărârea să întindem masa în faţa colibei, Pongo aduse o ladă grea din care făcu o masă, adună vreascuri uscate şi înteţi un focşor ca să încălzească conservele. Luarăm loc pe jos în jurul lăzii şi când scoaserăm la iveală paharele de aluminiu, şeful se ridică rugându-ne să-l scuzăm câteva clipe. Se întoarse curând aducând cu sine nişte pahare minunate de cristal.

În timpul discuţiei chinezul se dovedi a fi un bărbat foarte cult, ba ne spuse chiar că studiase la Oxford. La întrebarea lui Marian cum ajunsese la meseria lui de acum, el zâmbi şi răspunse că Asia aparţine popoarelor străvechi şi că dânsul contribuie atât cât îi stă în putere să-i păgubească pe cuceritorii străini. Interesant punct de vedere pentru un căpitan de piraţii.

Ca urmare a acestei discuţii, dobândirăm convingerea că galbenul ne acorda acum mai multă încredere. De-abia spre seară ne ridicarăm de la masă ca să facem o mică plimbare. Fireşte că merserăm spre plaja şi privisem goeleta care începuse să se legene pe unde datorită fluxului.

— N-ar fi mai bine, se adresă Marian sefului – să ancorăm vasul meu? Mă tem să mi fie luat de apă şi să se scufunde. Primind amabila d-tale propunere de a rămâne aici o săptămână, aş dori să ne petrecem timpul pe vasul meu.

Chinezul, pe care vinul tare îi cam ameţise, încuviinţă:

— Fireşte, domnilor, vâsliţi într-acolo şi priponiţi goeleta.

Se înclină politicos şi dispăru pe drumul ce ducea în sat.

— Minunat! mormăi Roer pe când ne îndreptam cu barca spre vas.

— Acum vom întinde o funie până la ţărm şi o vom lega de palmierul de colo. Apoi vom face vânt „Apeldoorn”-ului de pe banc şi-l punem pe apă. Totul va decurge fără zgomot şi când vom porni motorul, o luăm repede din loc.

— Admirabil! făcu Marian.

Roer privi cu încordare spre vasul chinezesc care se afla la vreo treizeci de metri de noi, apoi râse înfundat.

— Idioţii şi-au legat vasul cu o frânghie subţire Fireşte că o vom tăia înainte de a ne lua rămas bun de la insulă. Ia te uită, curentul merge spre stânga şi va împinge repede vasul.

Noi vom porni spre dreapta. Să vezi că în felul acesta le-o luăm cu mult înainte.

— E o adevărată plăcere să lucreze cineva cu d-ta, zise Marian, râzând. Mult aş vrea să văd mutrele galbenilor când nu şi-or mai vedea vasul.

— Dar nu se poate să n-aibă vreo sentinelă pe punte, mă amestecai eu în vorbă.

— Asta va trebui să stabilească Pongo. Cred că paznicii vor amuţi repede când negrul nostru se va însărcina să-i înlăture din drum.

— Văd eu că ne-am înţeles fără multe cuvinte, zise Roer. Aşa, acum am ajuns. Ia să-l întrebăm pe Manant cum stă cu lucrul lui. N-am de loc poftă să-mi pierd vremea de geaba pe aici.

— Nici eu, zise Marian. Dacă s-ar putea, plecăm chiar la noapte.

— Da, chinezul va dormi tun. Ei, ia şi vedem dacă merge.

Urcarăm repede puntea şi ajunserăm pe bord. Fireşte, Manant avusese timp destul, dar nu era atât de simplu să astupe găurile făcute de gloanţe, cu atât mai mult cu cât trebuia să lucreze fără zgomot.

În vreme ce noi împleteam odgonul cu care aveam de gând să tragem „Apeldoorn”-ul de pe banc, Roer coborî în încăperea de la proră unde se afla nepotu-său.

După vreo cinci minute se înapoia. Frecându-şi mâinile mulţumit:

— Tânărul a lucrat admirabil. Mai sunt de astupat încă găuri şi va fi gata cu treaba asta în două ceasuri. Aşa, acum să priponim aici scripetele ăsta care e destul de trainic ca să tragă în jos vasul. Cred fă vom putea pleca la miezul nopţii cu puţin înainte de a se produce fluxul.

Eu cu Marian ne urcarăm repede în barcă şi prinserăm odgonul pe care căpitanul ni-l aruncă. Roer, Hasting şi Pongo se căţărară apoi pe sârma subţire de oţel, săriră în barcă şi pornirăm încetişor spre plajă. Cu prilejul acesta observarăm că o făptură întunecată nu ne slăbea din

ochi, stând ascunsă îndărătul unei tufe. Trebuia s-o încredinţăm pe iscoada aceasta că nu ne gândeam la fugă, ba că priponeam chiar vasul nostru.

Ne prefăcurăm că nu l-am văzut, întinserăm odgonul cât se putea şi înfăşurarăm capătul lui în jurul trunchiului palmierului. Apoi, discutând ca nişte oameni de treabă, trecurăm prin faţa ascunzătorii iscoadei şi intrarăm în coliba noastră.

Ajunserăm acolo tocmai când se lăsase întunericul. Ţinurăm un mic sfat în şoaptă şi luarăm hotărârea ca, puţin înainte de miezul nopţii, Pongo să părăsească primul coliba şi să ameţească toate sentinelele. Noi îl vom urma la intervale scurte e unul după altul.

Ca să înşelăm pe eventualele iscoade, începurăm un concert de sforăituri. Marian îşi lua chiar rolul în serios şi adormi de-a binelea. Îl trezirăm cu câteva ghionturi când sosi timpul de plecare.

Pongo se furişă din colibă ca un şarpe. Toată nădejdea ne era în el, căci cu un singur strigăt al unei sentinele ar fi năruit tot planul nostru. Dar nimeni nu era mai nimerit pentru sarcina asta ca Pongo.

Cufundat în gânduri cum eram, fui trezit de Marian care-mi şopti:

— Haide, e rândul tău! Eu rămân la urmă. Nici nu observasem că atât Hasting cât şi Roer părăsiseră coliba. Făcuseră asta fără cel mai uşor zgomot şi deoarece nu vroiam să rămân mai prejos, îmi dădui toată silinţa. Mă strecurai repede de-a lungul colibelor şi ajunsei fără multă greutate la limba de pământ care ducea la mare şi... spre libertate! Făcând câţiva paşi, mă lovii de un trup neînsufleţit pus de-a curmezişul. Era o sentinelă chineză, după cum mă încredinţai, pipăindu-i îmbrăcămintea Ceva mai departe dădui de al doilea. Viteazul Pongo făcuse treabă bună şi nu mai aveam nici o îndoială că fuga noastră va izbuti.

Acum mai trebuia doborât şi paznicul pe care-l presupuneam pe vasul piraţilor. Când ajunsei la barcă, dădui peste Roer şi Hasting.

— Unde e Pongo? întrebai eu în şoaptă.

— A înaintat spre goeleta chinezilor, răspunse Roer. Ah! Proastă afacere. Uite că iese luna. A! Ia priveşte, negrul nostru îşi face vânt peste parapet.

Privirăm cu încordare spre vasul duşman care se desluşea bine în lumina lunii.Ca o umbră uriaşă, credinciosul nostru Pongo urca sprinten şi ajunse pe covertă. Dacă l-ar descoperi acum vreun paznic, toată munca noastră ar fi fost degeaba. Dar se vele treaba că cel pus de strajă au prea îşi făcea datoria cu conştiinţă. Pongo se chircise jos şi dispăruse din fata privirilor noastre. Se va târî acum în jurul punţii şi primejdia de a fi descoperit, era aproape exclusă.

Marian ajunse lângă noi şi în şoaptă îi comunicarăm cum stau lucrurile cu Pongo.

— Atunci să ne urcăm în barcă, fu el de părere. Nu va dura mult

şi Pongo ne va da un semn.

Ţineam privirile nedezlipite de la vasul chinezesc. Răsuflarăm uşuraţi când făptura uriaşă a prietenului nostru se ivi la proră şi ne făcu semn cu mâna. Vâslirăm repede într-acolo şi priponirăm barca de odgon.

— Massers, prinde! zise uriaşul de-abia auzit.

El şi desfăcuse odgonul şi-i dădu drumul în palmele noastre întinse. Nu trebuia să plescăiască în apă, căci nu ştiam când îşi schimbau santinelele şi dacă nu cumva mai erau şi alţii în luminiş, afară de cei doborâţi de Pongo. Încetişor, dădurăm drumul în mare sârmei de otel. Goeleta piraţilor se şi răsucise şi începu să fie dusă de curent. Pongo sări repede pe punte, alunecă în apă şi înotă spre barca noastră.

— Bravo, Pongo, zise Marian în şoaptă. Ai făcut treaba cum nu se putea mai bine.

Uriaşul râse încurcat şi puse mâna repede pe o lopată. Vâslirăm încetişor spre „Apeldoorn” şi când ajunserăm îi văzurăm pe Manant aplecându-se peste parapet.

— Totul e pregătit, domnilor, ne vesti el Aţi procedat de minune cu vasul chinezesc; să poftească acum banda sa ne urmărească!

Ne căţărarăm repede sus, dar Pongo, care venea cel din urmă, rămase pe treapta de jos a scăriţei de frânghie şi împinse cu putere luntrea sub apă. Le luasem astfel chinezilor şi ultima posibilitate să ne urmărească repede, căci s-ar fi putut ca această luntre să fie mânată spre ţărm şi atunci piraţii ar fi căutat să ne ajungă.

Deocamdată totul era liniştit dincolo şi primejdia principală care ne-ar fi putut ameninţa, adică goeleta cu mitralierele, cotea tocmai după capătul insulei şi dispăru din faţa privirilor noastre.

Alergarăm spre proră şi începurăm să punem în mişcare scripetele. Sârma de otel se încordă... Acum era momentul critic. Va rezista oare palmierul? Sârma devenea din ce în ce mai întinsă şi tocmai când eram să cred că se va rupe... o zguduitură uşoară străbătu scheletul vasului. Câteva învârtituri de manivelă încă.. şi „Apeldoorn”-ul alunecă pe apa adâncă.

Roer aduse o frânghie trainică, desfăcu odgonul de pe macara şi dădu drumul încet în apă capătului cu frânghia.

— Păcat de odgonul ăsta, bombăni el – dar tot mai mult face libertatea.

Alergă apoi spre puntea de comandă. Pe când noi eram ocupaţi cu aducerea vasului în stare de plutire, Manant şi dispăruse în sala maşinilor. Roer dădu o comandă şi peste o clipă elicea începu să se învârtească, motorul dudui şi ca viteză mare pornirăm spre larg, spre libertate...

Făcurăm vreo trei sute de metri, când se auzi o gălăgie grozavă de pe insulă. Detunară şi câteva împuşcături, dar gloanţe nu ne mai

puteau ajunge. Insula se micşora văzând cu ochii, larma slăbi din ce în ce mai mult şi în cele din urmă pierdurăm din vedere locul unde fusesem nevoiţi să luptăm pe viaţă şi pe moarte.

Împreună cu Marian mersei pe puntea de comandă.

— Ha, ha! râse Roer, cum o să le mai crape fierea diavolilor! Să vedem pe unde or scoate cămaşa acum, căci fireşte că voi da de veste autorităţilor din portul cel mai apropiat. Mă îndrept spre Makassar din Celebes.

— Dar bine, domnule căpitan, trebuie doar să ne înapoiem la Kisser ca să-i luăm pe marinarii rămaşi acolo?

— Asta mai târziu, căci „şeful”, ăla marele – va sosi aici şi n-aş vrea să-i cad în labă. De la Makassar vom porni escortaţi de o canonieră olandeză.

— Şi aşa e bine. Dar dacă nu mă înşel, v-a cam micşorat viteza.

Roer scoase o înjurătură ca de surugiu, apoi răcni:

— Ne scufundăm băieţii. Presiunea apei a împins afară dopurile cu care a astupat nepotul meu găurile. Repede în încăperea de la proră.

— Trebuie să facem ce s-o putea să nu pierim înecaţi ca şobolanii. Acum puteţi dopurile alea, căci nu ne aude nimeni.

Îl chemarăm pe Manant din sala maşinilor şi împreună coborârăm repede în pântecul vasului. Văzurăm insă imediat că reparaţia era cu neputinţă. Prin găurile noi, provocate de gloanţe, n-ar fi putut intra atâta apă. Dar din cauza apăsării datorite vitezei mari, sărise din loc o placă mare de fier ale cărei margini fuseseră ciuruite de mitraliere. Acum apa năvălea cu furie înăuntru.

Repede ne înapoiarăm pe punte.

— Atunci, trebuie să atingem portul Goeneng-Api, hotărî Roer, care, aflând ca primejdia în care ne aflam, adeveri e căpitanul chibzuit şi cu sânge rece.

— Mai sunt vreo sută de kilometri până acolo, dar nădăjduiesc să ne ţinem bine.

Vasul coli spre Nord. Stăteam tăcuţi lingă căpitan, în vreme Manant îşi reluase postul la maşină. Curând însă ne dădurăm seama că planul nostru n-avea sorti de izbânda. Prora „Apeldoorn”-ului se scufunda tot mai mult, iar viteza scădea pe fiece clipă. în cele din urmă motorul se opri şi Manant veni sus, leoarcă de apă până la brâu.

— S-au dus boii dracului!

— Zise Roer calm, când îl zări pe nepotu-său.

— Avem barca de salvare, propuse Marian.

— Da şi trebuie să ne îndepărtam cât mai repede de goeletă, ca nu cumva vâltoarea să ne tragă Ia fund. Bietul meu vaporaş... la sfârşit, să fie de sufletul galbenilor.

Repede puserăm pe apă barca de salvare, dar imediat Manant, care

fusese coborât împreună cu ea – strigă înspre noi:

— Sunt cel puţin douăzeci de găuri pe fundul vasului. Se afundă repede.

— Atunci, urcă-te iar sus! răspunse Roer. Goeleta se va mai ţine câtva timp.

— În tot cazul mai mult ca barca. Dar mare scofală tot nu e, pierduţi suntem şi aşa.

— A! Uite că dobândim şi nişte vecini simpatici, care ne vor ţine de urât când vom fi în apă, zise Marian cu un calm sinistru şi întinzând braţul spre apa ce sclipea în bătaia lunii.

Ma trecu un fior de groază când văzui cozile triunghiulare ale unui cârd întreg de rechini care se apropiau cu repeziciune. Dihăniile păreau să fi mirosit că le aşteaptă o pradă bogată.

— Adu repede puştile! strigă Roer nepotului său. Dacă apa a inundat cabina va trebui sa te afunzi. N-am poftă să mă las sfâşiat de monştrii ăia.

— Pongo merge aduce arme! se auzi glasul credinciosului negru şi împreună cu Manant coborî în fugă scările ce dădeau în gangul cabinelor.

Rămaseră cam mult acolo, în vreme ce vasul se scufunda din ce în ce. Începusem chiar să pierdem nădejdea că se vor mai întoarce, când iată că se iviră uzi până la piele şi de abia trăgându-şi sufletul. Aduceau însă puşti şi cartuşe din belşug.

Parapetul vasului se afla acum la cel mult un metru şi jumătate deasupra apei. În jurul „Apeldoorn”-ului ce se scufunda dădeau târcoale rechini. Ochii lor lacomi luceau ca nişte cărbuni aprinşi în aşteptarea prăzii.

Marian lăsă în seamă fiecăruia din noi câte un rechin, apoi dădu comanda şi în aceea; clipă armele noastre detunară. De jur-împrejurul nostru se stârni zarvă. Cinci dihănii începură să se zvârcolească, rănite de moarte, iar celelalte trei, care scăpaseră, o rupseră imediat de fugă. Se afundară repede, astfel că nu puturăm să le mai trimitem câte un glonţ.

— Proastă afacere că l-am lăsat să scape pe ăştia, zise Roer. Cunosc eu bine dihăniile astea; se înapoiază după câtva timp, ba îşi mai aduc şi tovarăşi şi când ne-om bălăci în apă, cum dracul să mai împuşti.

Pongo nu luase parte la războirea cu rechinii. El nu prea ţinea la arme de foc. Arma lui preferată, suliţa – o lăsase, din nenorocire, pe vasul căpitanului Haridell. Eram încredinţat, însă, că la cel dintâi prilej îşi va face rost de alta. Acum ţinea un cuţit lung în mână şi zise:

— Massers ia cuţite. Taie burta la peşte când vine.

Vorbea puţin dar vorbea bine credinciosul nostru Pongo. Am fost martori când el, înarmat numai cu un cuţit, se luase la luptă cu un rechin cât toate zilele şi-l ucise la repezeală.

— Dar noi nu făcuserăm încă aşa ceva până acum şi nici nu cred că am fi fost în stare s-o facem.

Roer se uită cu coada ochiului Ia prietenul nostru negru. Şi-o fi zis în sinea lui că „omul gorilă” îşi bătea joc de noi.

— Eu îi povestii însă mai pe scurt cum se petrecuseră lucrurile când cu salvarea Ellenei Abednego. Căpitanul holbă ochii şi dădu din cap cu admiraţie.

— Păcat că nu suntem şi noi în stare de aşa ceva, mormăi el. Ne-am putea tine de barca de salvare, până va da peste noi vreun vapor… Dar aşa îmi şi simt piciorul smuls de la gleznă.

— Massers, vine vapor! strigă Pongo deodată şi întinse braţul spre apus.

Pe mare se ivise un punct mic care se apropia cu repeziciune.

— Te pomeneşti că e Larrin! îşi dădu cu părerea căpitanul.

Dar când contururile vasului se lămuriră după câteva minute, el strigă vesel:

— E o canonieră engleză.

Peste o jumătate de ceas ne aflam pe bordul lui „Falcon”, care fusese trimis de autorităţile din Singapore să descopere pe piraţii care îşi făceau veacul prin marea Flores. Comandant era căpitanul Hawkes, eu care făcuserăm cunoştinţă în Singapore prin lordul Abednego.

— Condamnarea şi evadarea dv. ne-a ajuns la urechi, zise el, râzând. Mare noroc aveţi că vă cunoaştem şi că lordul guvernator garantează pentru dv. Va trebui să-mi istorisiţi aventurile prin care aţi trecut, domnilor. Deocamdată vom merge să curăţim cuibul piraţilor.

Vasul elegant coti spre nord-est şi porni cu viteză spre insula cu pricina. Dar cuibul era pustiu. Probabil că chinezii izbutiseră să ajungă vasul pornit de capul lui şi şterseseră putina în grabă.

— Păcat! făcu Hawkes. Ce i-aş mai fi spânzurat eu pe bandiţi! Ei, aşa a fost să fie…

— Acum să mergem la Singapore. De sigur că ţineţi să ne daţi o mână de ajutor în lupta împotriva piraţilor?

— Nici nu încape îndoială! răspunserăm toţi într-un glas.»

Aventurile submarinului Dox 049

Hans Warren

I.
„DIAVOLUL"

— CE PROSTIE! făcu Rindow. Omul acela ar trebui să ştie doar că îndărătul norului acela mare care se înalţă atât de repede mocneşte o furtună puternică.

— Şi atunci e pierdut cu bărcuţa lui.

— Ai dreptate, încuviinţă Farrow. Ar trebui să-l prevenim. De fapt, colo la nord-est se află o insulă, dar nu cred să mai aibă timp s-ajungă la ea. Aha! Se pare c-a observat ceva şi a început să se grăbească. După înfăţişare e un pescar, dar zău nu-mi pot închipui ce vrea el să scoată aici din mare.

George, care-l văzuse şi el prin ochean pe omul singuratic din barcă, zise:

— Are o plasă foarte curioasă, tată, şi probabil că vrea să prindă cu ea anumiţi peşti. Cred că va trebui să-i venim în ajutor, căci furtuna pare gata să se dezlănţuiască. Să nădăjduim că vom ajunge la barcă înainte de a se întâmpla catastrofa.

Căpitanul Farrow, care luase el însuşi cârma, dăduse poruncă să se puie în funcţiune compresoarele. Submarinul îşi îndoi imediat viteza, făcu o cotitură, apoi luă direcţia spre barca îndepărtată în care se afla pescarul singuratic. În vremea asta pescarul trăsese înăuntru plasa şi începu să vâslească întocmai ca un disperat spre o insulă care chiar prin ochean de-abia se zarea ca o dungă subţire la orizont. După agitaţia mării se vedea bine că furtuna se apropia cu o iuţeală neînchipuită. Toate semnele prevesteau un taifun.

Deodată omul din barcă încetă cu vâslitul, măsura cu privirea norul negru de la orizont ce creştea neîncetat, zări brusc submarinul care se apropia ca o nălucă, mai aruncă o privire spre insula îndepărtată, apoi întoarse barca şi vâsli cu putere în întâmpinarea „Dox"-ului. Aşadar îşi dăduse şi el seamă ca salvarea şi-o putea găsi numai la vasul străin, dar aproape ca şi aceasta ar fi venit prea târziu, căci dacă Farrow n-ar fi pus în funcţiune compresoarele, bietul pescar ar fi fost pierdut, deoarece atunci când submarinul ajunse la vreo sută de metri de barcă, furtuna şi izbucnise.

O răbufneală puternică a uraganului îi făcu pe curajoşii marinari sa se izbească de îngrăditura de oţel a turnului. Barca fu înhăţată şi ea de vântul năprasnic care-o zvârli în sus. Dar cu o sforţare supraomenească pescarul izbuti să se ţie bine.

Îndemânatecul vâslaş îşi dădu seamă de primejdia de a fi târât de valuri şi încordându-şi din nou toate puterile reuşi în cele din urmă să se apropie de submarin. Cu multă dibăcie aduse barca lângă parapetul scund şi se ţinu cu putere, împreună cu dânsa, de acesta.

Deşi valurile furioase ameninţau să-l înece.

Camarazii nu izbuteau să priceapă de ce omul nu-şi făcea vânt pur şi simplu pe punte, lăsând barca pradă valurilor. Deoarece însă nu se puteau înţelege cu el prin vorbe din cauza mugetului uraganului. George luă repede o hotărâre şi făcându-şi vânt peste marginea turnului, se târî pe brânci spre capătul submarinului.

Ajungând la pescar, văzu ca acesta era un european de vreo treizeci de ani, care îi zâmbi prietenos; ţinându-se încleştat cu o mina de parapetul „Dox”-ului, scoase cu cealaltă de pe fundul bărcii plasa lui şi un vas lunguieţ de tabla, care conţinea, probabil, peştii prinşi – şi le întinse lui George. De abia luase în primise tânărul aceste obiecte, că ciudatul individ sări cu îndemânare pe puntea submarinului, lăsându-şi barca în prada valurilor care o scufundară imediat.

Europeanul îi luă din mână lui George vasul destul de greu şi se târî şi el spre turn Când ajunseră amândoi acolo. Străinul ridică din nou vasul, apoi plasa, pe care le luă în primire Rindow şi le înmână lui Petre.

După George salvatul îşi făcu vânt şi el peste marginea turnului, salută prietenos din cap pe Farrow şi la invitaţia acestuia coborî cu mişcări sigure scara ce ducea în interiorul vasului.

Căpitanul chemă în turn pe timonierul Plundow şi-l dete în primire conducerea submarinului. Apoi urmă pe Rindow şi George care coborâseră odată cu străinul. În cabina de comandă acesta se înclină în faţa camarazilor şi zise:

— Daţi-mi voie să mă prezint, domnilor: numele meu e Jack Weston. Vă sunt recunoscător din adâncul sufletului, căci aş fi fost pierdut dacă nu m-aţi fi salvat dv. la timp. Dar nu atât de viaţa mea mi-ar fi părut râu cât de peştii mei, căci tocmai azi am avut norocul să pun mâna pe un exemplar foarte rar. Trebuie să vă spun că strâng peşti pentru un mare muzeu american.

— Asta mă interesează cât nici nu-ţi închipui, domnule Weston, zise cu însufleţire doctorul Bertram, care venise şi el în cabina de comandă. Te-aş ruga să-mi arăţi şi mie comorile d-tale. Am în laboratorul meu toate cele de trebuinţă pentru a putea prepara după toate regulile ştiinţifice peştii d-tale.

— Asta e un adevărat noroc, răspunse colecţionarul, vesel. Tocmai mă temeam să nu se strice câţiva din peştii mei înainte de a putea debarca undeva.

— A! Scuzaţi, domnule căpitan, se adresă el deodată lui Farrow – am auzit oare bine numele dv.? Dar ce mai întreb... fireşte că dv. sunteţi vestitul căpitan Farrow, nici nu poate fi astfel, căci altminteri cum aş fi ajuns eu pe un submarin? Atunci desigur că veţi mai avea şi bunătatea să mă debarcaţi în portul către care mă îndreptam.

— N-aş prea vrea să fac asta, răspunsă Farrow, zâmbind – în cazul

când pe insula aceea din nord-est se află o aşezare omenească.

— Aşa e, în ultimii doi ani a luat naştere acolo un orăşel întreg, zise Weston – şi asta datorită faptului că numeroase fabrici mari de conserve şi-au întemeiat filiale, atrase de împrejurarea că prin dreptul insulei trec mereu cârduri de peşti rari şi crustacei. Aceştia sunt preparaţi pe loc şi la două-trei luni odată vin vapoare şi încarcă lăzile cu conserve. Deoarece se întâmpla adesea certuri şi neînţelegeri între lucrători, s-a instalat acum şi o poliţie acolo.

— De aceea ţiu chiar să mă feresc să intru în portul acela, domnule Weston, zise căpitanul. Dar poate că ştii d-ta un alt loc unde am putea debarca neobservaţi?

— Fireşte. Pe coasta de răsărit a insulei cunosc un golf minunat, pe care se află un birt singuratic, dar nu prea are clienţi, mai cu seamă ziua, aşa că e mai mult ca sigur că nu veţi întâlni pe nimeni acolo. Şi cred că nu vă sinchisiţi de faptul că birtul acesta are un nume cam ciudat: „La Diavolul". Şi birtaşul e cam sărit.

— E o fiinţă fricoasă şi posacă, aşa că nu e de mirare că umblă tot soiul de zvonuri pe socoteala lui. Acolo putem debarca fără grijă, cu atât mai mult cu cât pe partea de răsărit a insulei sunteţi la adăpost şi de uragan.

— S-a făcut, vom debarca, deci, acolo! încuviinţă Farrow. Sunt şi curios, de altfel, să fac cunoştinţa „Diavolului". O fi având el un motiv să trăiască aşa, singuratic.

— În privinţa asta fiecare din cei câteva sute de locuitori ai insulei îşi are părerea lui, răspunse Weston, râzând.

— Acum vă rog să mă iertaţi, căci aş dori să prepar la repezeală peştii mei, cu binevoitorul ajutor al domnului doctor, fireşte.

Prietenos, doctorul invită pe străin să-l urmeze şi după ce amândoi se îndepărtară, Rindow se adresă căpitanului:

— E ciudat, domnule căpitan, că birtaşul acela despre care tocmai vorbirăm, s-a izolat pe coasta de răsărit a insulei, unde nu poate avea nici un mijloc de existenţă. Ce treburi misterioase o fi învârtind dumnealui pe acolo? Te pomeneşti că ne încurcăm iarăşi în vreo aventură dintr-alea de care cam avem noi noroc.

— Tot ce se poate, dragă Rindow. În sfârşit, vom vedea noi ce-l cu „diavolul" acela. S-o fi certat cu justiţia individul şi de aceea s-a refugiat în singurătate, pe vremea când nimeni nu bănuia că insula aceea va înflori şi acum i-o fi neplăcută vecinătatea poliţiei. Când vom fi la faţa locului ne vom da seamă cum stau lucrurile.

— Dar acum să mergem în turn, căci nu trebuie să ne lăsăm văzuţi de pe insulă atunci când o vom înconjura. E de presupus că poliţiştii au ocheane şi n-aş vrea de loc să fiu zărit de ei.

În turn era cu neputinţă să stea de vorbă, căci furtuna se înteţise. Plundow cârmise vasul în aşa fel încât insula se zărea doar, cu

ocheanul – ca o dungă subţire la nord.

„Dox”-ul se ţinea bine, cu tot uraganul care bântuia. În curând, însă, acesta părea că începe să se potolească şi cerul se mai lumină. Mai avea să dureze, totuşi, până se va linişti marea cu totul.

De abia când socoti că trecuse de insula cu pricina, Farrow cârmi spre nord. Acum însă valurile înalte izbiră cu furie vasul şi năvăliră chiar şi în turn, încât căpitanul ordonă să se închidă repede chepengul care ducea în interiorul „Dox”-ului.

Farrow, Rindow şi Plundow trebuiră să se ţie cu toată puterea ca să nu fie zvârliţi afară din turn.

Deodată furia valurilor se potoli, căci vasul se afla acum destul de aproape îndărătul insulei întinse, de care se spărgeau valurile ce veneau dinspre apus. Căpitanul întoarse imediat submarinul şi luă direcţia dea dreptul spre insulă.

Deoarece valurile nu mai loveau acum în turn, cei patru tovarăşi coborâră în interior, căci vroiau să se apropie pe sub apă de insulă, ca să nu fie zăriţi prea curând.

În vreme ce Plundow rămase să închidă chepengul, căpitanul îl chemă pe Weston în cabina de comandă.

— Domnule Weston, începu el – cred că ai pescuit cândva în golful spre care ne îndreptăm acum? Cum stăm acolo cu adâncimea apei? Pot să mă apropii cu vasul direct de coastă?

— Da, domnule căpitan, răspunse englezul. Malurile cad drepte şi marea are acolo cel puţin douăzeci de metri adâncime.

— Mai mult nici nu ne trebuie, zise Farrow.

Dădu repede comenzile pentru afundare, pe când Weston se înapoie în cabina doctorului să-şi urmeze treaba.

„Dox”-ul se afundă cu repeziciune şi curând turnul se afla la doi metri sub nivelul apei. Electromotoarele erau în plină funcţiune.

În vremea asta Farrow observa insula prin periscop; mai trecu însă mult până se apropiară de ea. În timpul acesta furtuna se potolise cu totul, ceea ce căpitanul recunoscu după palmierii nemişcaţi care ajungeau până la ţărmul insulei.

Acum se ivi în câmpul privirii sale şi birtul „La Diavol”, o casă scundă şi lungă, care părea oarecum părăsită, însă foarte trainică. Deoarece nu se vedea nici o fiinţă omenească de jur-împrejur, căpitanul se apropia cu vasul şi stopă la ţărm.

Mai privi câteva clipe la casa cu pricina şi de-abia când îşi dădu seamă că nu zăreşte, nimic suspect dădu comanda pentru pomparea apei din tancurile de balast. Turnul se înălţă încetişor din apă şi George deschise imediat capacul greu.

Îşi roti privirile în toate părţile, dar nu zări nici un semn de viaţă. În cele din urmă ieşi la suprafaţă şi puntea şi George sări repede peste parapet urmat de tatăl său, Rindow şi doctorul Bertram şi Weston,

care ducea cu grijă vasul de tablă cu peştii cei scumpi.

Când puseră cu toţii piciorul pe uscat, se îndreptară spre birt. George deschise uşa şi privi în încăperea cu mese de lemn. Nu era nimeni înăuntru şi camarazii se uitară miraţi unul la altul.

— Hm... te pomeneşti că Austin Fields, cum se numeşte birtaşul – o fi prin sat, zise Weston. Se duce adeseori lăsând cârciuma în plata Domnului. Când se întâmplă să pice vreun client, apoi asta e numai seara; ziua n-am întâlnit pe nimeni, de câte ori am venit aici la pescuit.

— E un ţinut interesant şi bogat din acest punct de vedere, se adresă el doctorului – în pereţii de corali ai insulei sunt specii foarte preţioase.

— Mult aş vrea să iau parte la o expediţie dintr-astea, zise doctorul Bertram cu însufleţire – dar din păcate căpitanul nostru va ţine să plece cât mai curând. Noi ne-am îndeplinit sarcina să te aducem pe d-ta pe uscat şi e chiar mal bine să ştergem putina, ca să nu dăm ochi cu autorităţile. Ce părere ai d-ta, domnule căpitan?

— Ai dreptate, dragă doctore, încuviinţă Farrow; de fapt nici n-ar fi fost nevoie să debarcăm. M-ar fi interesat mult să fac cunoştinţă cu omul ciudat care a deschis un birt într-un loc atât de părăsit, dar nu prea am făcut bine coborând pe uscat, mai cu seamă că am auzit că se află şi poliţie aici. Să plecăm, deci repede. Sunt fericit, domnule Weston, că ţi-am putut face un serviciu; dă-mi voie să te sfătuiesc ca pe viitor să fii cu mai multă băgare de seamă când porneşti la pescuit. Tocmai prin părţile astea ale Pacificului furtunile se dezlănţuiesc pe neaşteptate.

— Da, aşa e, domnule Farrow, răspunse Weston şi strânse mâna căpitanului. Recunosc că am procedat cu uşurinţă, dar patima de colecţionar prea mă înlănţuise. Am şi prins chiar nişte exemplare minunate, printre care doi peşti de un soi cu totul necunoscut. Dar pe d-ta tare de să te intereseze treaba asta. Dă-mi voie să-ţi mulţumesc din adâncul sufletului că m-ai salvat din primejdie. Cerul te-a trimis la timp. Încă odată primeşte mulţumirile mele.

Englezul îşi luă rămas-bun şi de la ceilalţi camarazi, dar când Farrow se îndreptă spre uşă ca să se înapoieze la submarin, uşa se deschise din afară şi un bărbat înalt şi slab intră înăuntru.

De sub sprâncenele stufoase şi cărunte ţâşni o privire ascuţită care-i învălui pe cei de faţă, apoi răsună un glas răguşit şi morocănos:

— Bună ziua; ce doresc domnii?

— Bună ziua, dragă Fields, răspunse Weston. Domnii mi-au salvat viaţa. Mă aflam cu barca mea în partea de apus a insulei, am fost surprins de uragan şi nu lipsea mult să mă înec, dacă dumnealor nu m-ar fi luat pe vasul lor. Ara fost nevoiţi să debarcăm aici; pe coasta de apus n-a fost cu putinţă, din pricina furtunii.

— Pe de altă parte s-ar fi putut întâmpla ca poliţiştii să zărească vasul, mormăi ciudatul birtaş. Dacă nu mă înşel, submarinul e al căpitanului Farrow, pe care autorităţile noastre îl caută mereu cu îndârjire.

— Da, domnule Fields, eu sunt căpitanul Farrow, răspunse acesta.

Nu ştia nici el singur cum se făcea că omul dinaintea lui îi insufla încredere, deşi avea o înfăţişare atât de întunecată şi misterioasă.

Fields dădu din cap fără să arate vreo surprindere şi zise pe un ton cu totul schimbat:

— Mă bucură cunoştinţa dv., domnule căpitan. De mult aveam această dorinţă. Deşi sunt englez, nu-s de loc pornit împotriva dv. Ba sunt încredinţat că cei mai mulţi din compatrioţii mei gândesc la fel ca mine, cu toate că guvernul nostru, e nevoit să folosească mijloace aspre deocamdată faţă de dv. Hm... Aş avea să vă fac o rugăminte mare, domnule căpitan şi de aceea am şi dorit să vă întâlnesc.

II.
TRAGEDIA LORDULUI STEAVENS.

— **ASTA-I INTERESANT,** se grăbi să răspundă căpitanul. Dac-aş fi sigur că nu vom fi stingheriţi de vizita politiei ţi-aş asculta cu dragă inimă păsul.

Fields arătă spre o uşiţă îngustă şi zise:

— Aici alături e locuinţa mea particulară unde poliţia n-are voie să intre. Putem sta nesupăraţi acolo. Ar fi bine însă ca submarinul dv. să se lase afund, căci se poate ca povestirea mea să ţie cam mult.

— George, comunică lui Brun cele de cuviinţă, zise Farrow. Vino însă repede îndărăt; domnul Fields va binevoi să aştepte până atunci cu povestirea sa.

Birtaşul încuviinţă şi George ieşi din casă şi alergă la ţărm unde îl găsi pe secund privind prin turn; îi comunică repede cele de cuviinţă, apoi se înapoia la ai săi.

Înainte de a ajunge la uşă, îi se păru. Totuşi, că auzise un zgomot suspect în desişul apropiat. Se opri şi cercetă cu încordare tufele, dar nu putu descoperi nimic.

Îşi zise c-o fi fost vreo pasăre şi liniştit, intră în joasă. Camarazii trecuseră cu birtaşul în încăperea alăturată şi George bătu la uşa îngustă care i se deschise imediat.

Se afla acum într-o încăpere mare, cu mobilier ce părea să fi aparţinut unui vapor de lux. La invitaţia gazdei, George luă loc lângă tatăl său pe unul din scaunele din jurul mesei ovale de mahon.

Fields îşi plimbă privirea de la unul la altul şi-o opri asupra colecţionarului şi începu:

— Dragă Weston, eu te-am observat adesea, precum fac cu toţi oamenii de pe insulă. Astfel am dobândit încredinţarea că pot avea deplină încrederea în d-ta. Aşa dar, vei fi primul locuitor al insulei, care va afla taina mea. Aici mă numesc Fields. În realitate însă sunt lordul Steavens.

— Al cărui yacht de lux s-a scufundat acum doi ani cu prilejul unui uragan? întrebă căpitanul Farrow, mirat. Am auzit de asta, ba mă aflam atunci tocmai prin ţinutul acela şi am pornit cercetări, dar fără nici un rezultat. Asta s-a întâmplat, George, înainte de a te fi adus pe tine din patrie.

— Cum se face, însă, domnule Steavens, că trăieşti aici singuratic, ca birtaş?

— Pentru că am de îndeplinit o răzbunare, răspunse bătrânul englez, aspru. Îi aştept aici pe ucigaşii aceleia care mi-a fost mai scumpă ca orice pe lume. Yachtul meu n-a căzut pradă furtunii care s-a dezlănţuit atunci, ci unui om. În care aveam deplină încredere, 1-a făcut să se scufunde atunci, pe coasta de răsărit a acestei insule, care pe atunci era încă nelocuită.

Camarazii priviră în tăcere pe lord, apoi căpitanul întrebă:

— Probabil că omul acela a fost chiar căpitanul yachtului? Dar cum s-a putut salva el şi cu ceilalţi oameni ai echipajului?

Lordul izbucni într-un râs sarcastic.

— O, nu, dragă căpitane, răspunse el – conducătorul yachtului meu a fost un marinar viteaz şi a trebuit să plătească cu viaţa devotamentul său, la fel ca şi ceilalţi din echipaj. Au scăpat numai doi negri uriaşi şi criminalul principal, împreună cu fratele său. Jerry şi Lionel Allison se numesc cei doi ticăloşi care şi-au meritat moartea cu vârf şi îndesat. Servitorii negri se numeau Achil şi Hector şi Jerry Allison i-a adus cu sine din America. Prea frumoase nume pentru nişte criminali ca dânşii. Jerry Allison s-a priceput s-o ameţească pe singura mea fiică, Ellen, care a vrut să se căsătorească cu acest om cu chipul frumos şi maniere cuceritoare. Eu eram neputincios şi toate prevenirile mele nu folosiră la nimic. În cele din urmă îmi dădui, de formă, consimţimântul pentru logodna lor şi ca să-i deschid ochii Ellenei asupra acestui om, am propus să facem cu toţii o călătorie în jurul lumii pe yachtul meu. Nădăjduiam că fiind laolaltă mai multă vreme, Allison va lăsa să-i cadă masca şi atunci aveam de gând să-l debarc în primul port, împreună cu cei doi negri.

Pe bord aveam o sumă importantă de bani precum şi vestita mea colecţie de pietre preţioase, de care nu mă despart niciodată. Aşteptările mele se adeveriră. Ellen ajunse să-şi dea seamă de caracterul logodnicului ei, strică logodna şi eu luai hotărârea să-i debarc la Apia pe cei doi fraţi împreună cu negrii lor.

Atunci, cei patru mizerabili puseră la cale o ticăloşie fără seamăn.

Pe când ne aflam în largul mării, ei otrăviră mâncarea: căpitanul, cei doi ofiţeri şi echipajul muriră subit, iar eu, fiica mea şi stewardul Curtes, un om care ţinea şi ţine încă cu multă credinţă la mine. Ne găsirăm singuri în faţa celor patru criminali.

Aceştia mărturisiră cu cinism că puseseră ochii pe banii şi pe colecţia mea de pietre preţioase şi c-o vor lua cu el şi pe fiica mea Ellen, lăsându-mă pe mine şi Curtes singuri pe yacht. Fui silit să văd cum o târâră pe fată în barca de salvare prevăzută cu un motor puternic şi cum sparseră biroul din cabina mea pentru a scoate banii. Când vroiră însă să pătrundă în cămăruţa de oţel în care se aflau pietrele preţioase, întâmpinară rezistenţă. Curtes izbutise să se ascundă înăuntru şi prin ochiul de geam al uşii îl ameninţă cu revolverul, ba chiar trase. Fără a-i nimeri, din păcate. Deoarece însă fraţii Allison observară că se apropie furtuna, porniră repede cu barca cu motor spre partea de apus a insulei şi până să pot întreprind ceva împreună cu Curtes, uraganul înhăţă yachtul şi-l zvârli pe coasta stâncoasă de răsărit.

Lordul Steavens tăcu şi-şi acoperi ochii cu mâna-i delicată, în vreme ce camarazii se priviră cuprinşi de turburare. Farrow tocmai vroia să puie o întrebare, când nobilul englez îşi luă mâna de la ochi şi urmă:

— Curtes şi cu mine începurăm îndată să golim yachtul, care se înţepenise cu pupa în apă. Salvarăm astfel mobilele acestea la care biata mea Ellen ţinea atât de mult precum şi o grămadă de cutii cu conserve şi sticle cu apă minerali. Când coboram tocmai pe uscat cu o încărcătură de obiecte salvate, un val uriaş smulse yachtul de pe stânca îngustă pe care se împotmolise, îl târî în larg şi la o depărtare de o sută de metri de coasta de răsărit dispăru în valuri. Colecţia de pietre preţioase se află însă şi acum în cămăruţa blindată. Am fi fost pierduţi oricum, căci ne-am fi putut aştepta ca fraţii Alisson să se înapoieze curând ca să ia nestematele.

— Dar după scurt timp aceeaşi furtună împinse un alt vas pe plaja unde ne aflam noi. Erau americani, care rămaseră câteva zile pe insulă şi ne ocrotiră în vremea asta. Echipajul îmi ajută chiar sa clădesc aici casa asta şi alesei într-adins coasta de apus ca să dau Allisonilor impresia că n-au de ce să se teamă. Americanii făcură atunci descoperirea că în jurul acestei insule se află sumedenie de crustacei gustoşi şi imediat transmiseră o radiogramă la New York; după câteva săptămâni sosi alt vapor încărcat cu lucrători şi maşini. Astfel luă naştere colonia de pe coasta de răsărit.

De atunci trăiesc aici şi-i aştept pe cei doi Allison care nu vor întârzia să vie, căci comoara de nestemate îl ispiteşte cu siguranţă. Ei trebuie să ştie că yachtul s-a scufundat pe coasta de răsărit.

— Ce soartă grozavă! spuse Farrow, plin de compătimire. Ai suferit

nespus de mult, după cum văd. Ţi-aş ajuta cu dragă inimă să-i pedepseşti pe oamenii aceştia, dar ştii şi d-ta că suntem şi noi urmăriţi. Spuneai însă că ai o rugăminte; ţi-o voi împlini cu plăcere dacă va sta în puterile mele. Despre ce e vorba?

— Am auzit vorbindu-se de faptele dv. vitejeşti, răspunse lordul – şi am mai auzit că aveţi pe bordul „Dox"–ul instalaţii speciale pentru scafandri. Veţi putea oare să scoateţi din yachtul scufundat comoara de pietre preţioase? N–am spus nimănui de aici unde se află şi că se găseşte o avere atât de mare într-unsul. Dacă dv. veţi izbuti voi răspândi în lumea întreagă vestea că pietrele preţioase se află aici. Atunci cu siguranţă că fraţii Allison nu vor întârzia să se arate.

— Dar nu numai ei ci şi alţi oameni care ar dori să puie mâna pe nestemate în valoare de câteva milioane, zise Farrow. Eu n-aş face astfel, în locul d-tale. N-ar fi mai bine să punem altă capcană, care să aibă acelaşi efect, fără să constituie însă o primejdie pentru d-ta? Dar, unde e însoţitorul d-tale credincios, stewardul Curtes?

— A căpătat de lucru într-o fabrică de conserve, răspunse lordul. De acolo poate observa mai lesne dacă ticăloşii de Allison se ivesc pe insulă. Ei ştiu cu siguranţă că noi ne aflăm aici şi au fost în câteva rânduri prin apropiere, dar n-au îndrăznit să ne facă o vizită căci se tem de locuitorii de pe insulă.

— Ai făcut ceva cercetări ca să dai de urma fiicei d-tale? întrebă Farrow.

— Fireşte c-am făcut, răspunse Steavens.

L-am înştiinţat pe avocatul meu din Londra şi el a pus în mişcare totul în scopul acesta. Poliţia şi cei mai iscusiţi detectivi internaţionali au fost înştiinţaţi, dar până acum nu s-a dat de urma bietei Ellen şi nici de a ticăloşilor Allison. De aceea cred că ei se aţin pe aici pe aproape, poate pe vreo insuliţă şi aşteaptă numai ca afacerea să fie oarecum înmormântată. Copila mea e moartă însă... asta o simt. Şi o doresc chiar, adăogă el în şoaptă – căci prea ar fi grozav să se afle în mâinile acestor ticăloşi. Ai dumneata o propunere mai bună să-i momim încoace pe ticăloşi, domnule căpitan?

— Trebuie să chibzuiesc bine în privinţa asta, răspunse Farrow. Deocamdată să vedem cum scoatem la iveală pietrele preţioase. Fii bun, te rog şi arată-ne locul exact unde s-a scufundat yachtul şi dă-ne o schiţă a poziţiei cămăruţei blindate. Cheile le ai?

— Da, le am la mine şi sper că apa n-a stricat broaştele.

— Uşa vom deschide-o noi, răspunse căpitanul, căci avem unelte foarte bune pe bord.

Lordul Steavens aduse îndată câteva coli de hârtie albă şi schiţă pe una din ele poziţia yachtului scufundat. Pe a doua coală desenă scara şi gangurile yachtului, pe unde se putea ajunge la camera blindată. Adăugă însă că minunata comoară se afla în câteva casete de oţel,

împărţite pe rafturile din încăpere.

Apoi mai zise:

— De sigur că vei aştepta până se va înnopta, domnule căpitan? Până atunci se va linişti marea şi nădăjduiesc să nu avem lună la noapte, altminteri vasul dv. şi scafandrii ar putea fi observaţi.

— Asta nu se va întâmpla, răspunse Farrow – căci scafandrii mei pot părăsi vasul şi sub apă. Acum însă, răspunde-mi la întrebarea principală: la ce adâncime se află yachtul? Mă miră că n-a fost zărit încă de sus, pe timp frumos.

— Ba eu l-am văzut adeseori şi din când în când mă duc într-acolo cu o barcă, răspunse lordul. Dar un străin nu va bănui că se află un vas colo, jos. Yachtul s-a scufundat lângă un recif şi e lipit de dânsul în aşa fel încât se pare că face parte chiar din peretele de mărgean, cu atât mai mult cu cât scheletul lui a fost acoperit cu scoici şi muşchiul.

— Minunat! făcu Farrow. Sarcina noastră va fi uşoară, deci. Voi porni la drum chiar imediat, căci acum marea e prea agitată pe partea de apus a insulei şi nici un vas n-ar cuteza să se ducă într-acolo, iar pe noi nu ne împiedică nimic a sta pe fundul mării. Ai uitat însă, domnule Steavens, să-mi indici adâncimea aproximativă la care se află epava.

— După părerea mea marea e adâncă acolo de vreo douăzeci până la douăzeci şi cinci de metri. Cred că munca la adâncimea asta nu constituie o greutate prea mare?

— De loc. Fiul meu a lucrat la adâncimi şi mai mari, împreună cu tovarăşii săi, care îl însoţesc întotdeauna când se lasă la fund, răspunse căpitanul cu mândrie. Ne vom despărţi acum de d-ta şi nădăjduiesc că peste câteva ceasuri îţi vom aduce comoara.

— George, n-ar fi rău să te uiţi dacă nu e cineva pe aproape. Dar şi mai bine ar fi să facă asta domnul Weston şi d-ta, domnule Steavens.

— Fireşte, răspunseră cei doi într-un glas – şi chiar imediat.

Camarazii se înapoiară cu cei doi în cârciumă şi priviră pe fereastră. Vedeau în faţa lor plaja pe care nu se zărea picior de om; nu trecu mult şi veni Weston cu lordul care dăduseră târcoale în jurul casei şi spuseră că n-au văzut şi n-au auzit nimic.

Farrow ieşi afară şi ridică braţul; imediat se ivi din mare turnul submarinului, căci Brun privise prin periscop tot timpul.

Făgăduind încă odată că va face tot ce-i va sta în putinţă pentru a salva comoara, căpitanul îşi luă rămas bun de la lord, apoi camarazii urcară repede pe puntea „Dox”-ului, care se lăsă imediat iar în apă. George rămase să închidă capacul, dar înainte de a face treaba asta mai aruncă o privire cercetătoare asupra plajei şi a desişului apropiat; iarăşi îi se păru că auzise un zgomot slab printre tufe. Privi cu încordare într-acolo, dar nu văzu mişcându-se nimic. Închise repede

capacul, deoarece în vremea asta apa se urcase până la marginea turnului.

— De ce-ai rămas atât de mult pe scară? întrebă căpitanul.

— Mi s-a părut că aud un zgomot în desiş, dar n-am putut observa nimic, răspunse tânărul.

— Hm, poate ar fi mai nimerit ca unul din noi să rămâi afară, zise căpitanul. Nu e exclus ca unul din cei doi Allison să se şi afle pe insulă şi să încerce să-l atace pe bătrânul lord.

— Domnule căpitan, rămân eu, se oferi doctorul imediat. Îmi voi petrece timpul cu domnul Weston discutând asupra peştilor care se aflâ pe aici.

Farrow dădu îndată comanda de ridicare la suprafaţă şi în vreme ce vasul se înălţa, el nu înceta să privească prin periscop. Îndată ce capacul fu ridicat doctorul îşi făcu vânt peste marginea turnului. Se încredinţa dacă are cele două revolvere la dânsul, apoi sări repede pe uscat. În aceeaşi clipă „Dox”-ul începu să se afunde din nou.

— Cred că te-ai înşelat, George, zise căpitanul care nu înceta să privească prin periscop.

— Dar n-are ce strica faptul că doctorul a rămas pe uscat.

— Dimpotrivă, eu mă simt mai liniştit aşa. Căci, poţi râde de mine dacă vrei, dar am o presimţire că-l ameninţă o primejdie mare pe lord.

— Crezi poate că cei doi Allison se şi află pe insulă? întrebă George. Atunci e de presupus că au venit cu gândul să scoată la iveală comoara. Şi în cazul acesta trebuie să ne grăbim, poate avem norocul să ne întoarcem curând şi să dăm o mână de ajutor lordului să-i prindă pe ticăloşi şi să-i ţie până va putea să-i predea autorităţilor.

Vasul alunecă încetişor afară din golf şi când fu la o sută de metri de insulă făcu un viraj spre sud pentru a ocoli limba de pământ. După ce ajunse Ia capătul de sud valurile răscoliră iarăşi apa, deşi vasul se afla atât de adânc încât periscopul de-abia atingea cu vârful suprafaţa mării.

Ajungând la coasta de apus, Farrow merse vreo două sute de metri înainte, cârmi apoi spre nord şi porni în direcţia aceasta până descoperi pe coastă punctul caracteristic pe care i-l descrisese lordul.

De-abia acum făcu un viraj mare şi se îndreptă dea dreptul spre insulă. Când submarinul se apropia de dânsa Farrow observă că în colonie domnea mare însufleţire, dar din fericire pentru el părea să se fi întâmplat ceva deosebit, căci coloniştii aveau o întrunire a lor acolo.

Plaja era pustie, deci nimănui nu-i păsa de ceea ce se petrece pe mare. Căpitanul se apropia până la o sută de metri; în locui acela urma să se afle yachtul pe fundul mării. Dădu comanda să se puie în funcţiune electromotoarele şi să se umple tancurile de balast Vasul începu să se afunde încetişor. Cu cât se lăsa mai adânc, cu atât apa devenea mai liniştită; curând de tot batometrul arătă cincisprezece

metri şi atunci căpitanul cu George se duseră în încăperea de la provă, unde inginerul Hagen construise cele două ferestre prin care se putea privi în apă.

Obloanele de oţel fură date în lături, apoi fură aprinse reflectoarele şi imediat o lumină puternică învălui fundul mării. Nici o stâncă nu era de văzut însă.

Căpitanul îşi dădu seamă îndată că se apropiase prea mult de insulă şi dădu comanda de întoarcere. Când vasul porni îndărăt spre apus, snopii de lumină ai reflectoarelor căzură pe un perete cenuşiu, care se afla la vreo cincizeci de metri de submarin.

Farrow îndreptă vasul încetişor într-acolo şi zări la piciorul recifului de mărgean o grămadă cenuşie, nelămurită, epava căutată.

După câteva manevre îndemânatice, submarinul stopă lângă scheletul acoperit cu muşchi şi scoici.

Nişte mâini criminale au scufundat în adânc yachtul acesta pe care domnea odinioară fericire şi voie bună.

III.
RIDICAREA COMOAREI.

FARROW STINSE REFLECTOARELE, căci trebuia să se ferească a fi zărit de vreun locuitor al insulei care ar fi privit întâmplător pe fundul mării.

Din cauză că marea frământată de valuri nu lăsa să pătrundă nici o rază din lumina zilei, domnea întuneric adânc sub apă, dar răul acesta avea şi partea lui bună, căci astfel submarinul nu putea fi zărit de la suprafaţă.

George, Petre şi uriaşul Kard îşi îmbrăcară costumele de scafandru în care se puteau mişca în voie sub apă fără să fie în legătură cu vreun vas de la suprafaţă. Intrară împreună în cămăruţa speciali de la babord, uşa fu închisă în urma lor, apoi pompele umplură încăperea cu apă. George îşi dădu drumul cel dintâi în apă şi aşteptă până văzu lângă el umbrele celorlalţi doi tovarăşi.

Dibuiră împreună drumul până la epavă, care se sprijinea de recif în poziţie verticală. Era greu să ajungă pe bordul ei căci înălţimea yachtului era destul de mare. Ieşiră din încurcătură urcându-se unul pe umerii celuilalt, iar Petre fu tras la urmă de către ceilalţi doi cu ajutorul unei funii.

George plimbă lumina lămpii sale de buzunar de jur-împrejur şi deoarece toţi trei îşi întipăriseră bine în minte schiţele făcute de lord. Găsiră repede uşa care ducea în lăuntrul yachtului.

Petre şi Kard aduseseră cu ei ciocane şi-şi drugi de fier, căci se temeau că uşa camerei blindate n-ar putea fi deschisă cu cheia. Cu ajutorul drugului Uriaşul desprinse acum uşa din balamale.

George cobora cel dintâi scara alunecoasă la lumina lămpii sale văzu că prăpădul nu era prea mare în interiorul vasului, deoarece în jurul recifului de mărgean domneşte veşnic un curent puternic care împiedică strângerea algelor şi a altor paraziţi de apă.

În fundul vasului se afla camera blindată încă două scări mai avură de coborât curajoşii scafandri, apoi ajunseră în gangul la capătul căruia era încăperea de oţel.

George văzu deodată că drumul în faţa lui era în parte închis, căci aici se afla locul în care reciful colţuros spărsese podeaua yachtului O bârnă mare intrase pe jumătate în gang şi odată cu ea scânduri rupte ale căror vârfuri ar fi putut primejdui costumele scafandrilor.

Dar nu numai asta îl făcu pe George să rămâie în loc. La lumina lanternei sale văzu lămurit câteva scânduri care păreau să fi fost tăiate cu ferestrăul de curând, căci capetele lor zăceau pe podea.

Scândurile acestea fuseseră tăiate, de sigur, numai de câteva zile şi asta trebuie s-o fi făcut cineva care încercase să-şi croiască drum spre camera blindată.

Petre şi Kard observară şi el aceste dovezi că cineva pătrunsese aici înaintea lor şi Uriaşul lovi imediat braţul tânărului în tactul alfabetului Morse:

— Domnule George, cred c-am venit prea târziu.

Tânărul tresări din gândurile sale şi-şi făcu loc cu băgare de seamă prin spărtura pe care bârna frântă o lăsa liberă în gang cu prilejul acesta observă că şi bârna fusese puţin retezată cu un ferestrău.

După ce trecu prin spărtură, George porni repede înainte şi ajunse curând la cantul gangului. Aici văzu imediat că cineva căutase să deschidă uşa de oţel a camerei cu bijuterii. Individul încercase, probabil cu o secure, să dea jos căptuşeala de lemn a uşii, ca să poată ajunge la încuietori şi chiar pe oţel se vedeau urme de lovituri.

Materialul trainic rezistase însă tuturor sforţărilor, numai vopseaua căzuse pe blocuri. Individul nu putuse desfăşura toată forţa sub apă, altminteri poate ar fi izbutit în cele din urmă.

— Slavă Domnului că n-a reuşit! „morsă” Petre pe braţul tânărului. Acum să ne grăbim, căci altfel se poate să mai vie şi atunci doamne ştie ce se întâmplă.

— Da, răspunse George – se cere să fim cu băgare de seamă. Unui din noi trebuie şi se înapoieze pe scara de sus şi să stea de pază. Potrivnicii noştri sunt foarte primejdioşi şi se prea poate sa arunce în aer epava daci ne-ar găsi aici.

— Şi încercăm să deschidem uşa cu cheile, domnule George, morsă Petre. Altminteri va trebui să rămân aici cu Kard ca să-i venim de hac cu pârghiile.

Tânărul îşi dădu seamă ca Petre avea dreptate, căci dacă uşa trebuia forţată, cel doi uriaşi erau tocmai oamenii potriviţi. Şi, chiar

dacă în clipa de fată nu era necesar să stea de pândă, deoarece scafandrul, care mai fusese odată aci, s-ar fi ridicat la suprafaţă, imediat ce ar fi zărit „Dox”-ul, trebuia totuşi s-o facă.

George chibzui cu înfrigurare în vreme ce scoase cheia din buzunarul ce-l avea la brâu. Îşi zise că acum era momentul cel mai prielnic pentru scafandrul necunoscut, care era, probabil, în slujba lui Allison – să-şi ducă însărcinarea la bun sfârşit. Locuitorii coloniei erau ocupaţi, după cum băgase de seamă tatăl său. Era lesne deci ca o barcă să pornească în larg şi să-l lase în apă pe scafandru. Poate că omul cere începuse aici lucrul avea şi el un costum de scafandru care-l făcea ne atârnat de vreun vas şi poate că venea încoace din vreun loc părăsit al ţărmului.

George luă hotărârea să se înapoieze imediat pe puntea vasului dacă va vedea că nu poate deschide cu cheile uşa camerei blindate. Erau două broaşte foarte complicate dar lordul îi indicase cu exactitate care chete merge la una şi care la alta. George încercă broasca de sus şi văzu cu mulţumire ci cheia se răsuci uşor în ea.

Broasca de jos părea însă să se stricat din cauza apei căci cu toate sforţările depuse tânărul nu izbuti să facă nici o treabă.

Se simţea tot mai neliniştit căci bănuia apropierea unei primejdii. Îşi spunea că individul care mai încercase odată să deschidă uşa, va căuta acum s-o facă să sară în aer cu vreun explozibil. Dacă va vedea însă submarinul îl va zvârli probabil în aer pe acesta apoi şi epava, pentru ca să scoată în toată liniştea dintre dărâmături casetele cu nestemate.

George „morsă” repede pe braţul Uriaşului:

— Petre, încearcă şi tu odată cu cheia şi dacă nu merge, va trebui să vă puneţi pe lucru cu pârghiile voastre. Eu mă duc repede pe punte. După ce veţi fi deschis uşa, veniţi să mă schimbaţi, sau aduceţi cu voi casetele cu pietre preţioase.

Vârî în mâna Uriaşului cheile şi porni repede îndărăt pe gang. După ce se strecură prin locul îngust îşi iuţi paşii, de parc-ar fi fost mânat din spate.

La început îndreptă lumina lămpii sale dea lungul gangului până la scara ce ducea la puntea de mijloc, apoi o stinse căci se temea să nu fie zărit de necunoscutul care poate se afla şi el pe epavă.

Dibui drumul, ajunse la scară şi lumină din nou gangul punţii de mijloc. Când văzu că gangul era pustiu, stinse repede lampa.

Păşi cu băgare de seamă pe scara ce ducea la puntea superioară; uşă era deschisă şi putu sa vadă scânteierea nelămurită a apei. După ce se încredinţa că nu se zărea nimic suspect în jur, păşi mai departe. La stânga lui văzu contururile submarinului.

George se îndrepta acum spre partea de unde aştepta primejdia. Pas cu pas înaintă spre reciful, a cărui parte superioară se afla la cinci

metri sub suprafaţa apei şi care înainta până la coastă.

Tânărul dobândi din ce în ce mai mult convingerea că individul care făcuse încercarea să deschidă camera blindată, nu putea să fi venit decât peste reciful acesta. În acelaşi timp el îşi zise că tocmai acum era timpul cel mai potrivit pentru misteriosul necunoscut să mai facă o încercare, de data asta probabil cu explozibile. Căci marea fiind agitată, vâltoarea provocată de explozie n-ar fi fost observată, cum s-ar fi întâmplat, dacă apa ar fi fost liniştită.

Când George ajunse la parapetul de tribord al yachtului, chibzui câteva clipe dacă să se caţere pe recif. În cele din urmă se hotărî să urce numai atâta cât era nevoie sa poată vedea dacă vine cineva pe coama stâncoasă.

Nu fu prea surprins când, dibuind în jurul său, simţi adâncituri pe povârnişul stâncii, care fuseseră săpate, desigur, de mână omenească. Aceasta era o dovadă că necunoscutul cercetase de mai multe ori epava.

Pe semne că, cu prilejul vizitelor sale, acesta scotocise tot interiorul vasului şi în cele din urmă găsise camera blindată, a cărei uşă, însă, rezistase sforţărilor sale de a o deschide. George se căţără repede pe treptele săpate în stâncă, până putu privi pe după coltul recifuri Se afla acum la vreo cincisprezece metri în apă şi nu simţea frământarea valurilor de la suprafaţă, dar ar fi dorit ca marea să fie mai calmă şi mai limpede căci atunci ar fi putut zări de departe apropierea cuiva. Aşa însă nu putea vedea decât la douăzeci până la douăzeci şi cinci de metri înaintea lui.

George nu ştia nici el ce va face dacă vreunul din fraţii Allison va veni într-adevăr. În orice caz trebuia să-l împiedice s-ajungă pe epavă.

Timp de vreo zece minute George stătu la pândă, apoi tresări deodată. Oricât s-ar fi aşteptat la asta, avu, totuşi, o înfiorare de spaimă văzând un trup negricios apropiindu-se pe creasta recifului de mărgean.

Clipa hotărâtoare se apropia. Îşi trase repede capul îndărăt şi urcă înapoi pe puntea yachtului scufundat. Căută o ascunzătoare potrivită şi rămase în aşteptare. Apoi, însă, îşi zise că şi necunoscutul va pierde puţin timp pană să se deprindă cu semiîntunericul.

George se îndepărtă câţiva paşi de treptele săpate în stâncă, de cari, fără îndoială că ivea să se folosească şi celălalt. Se impunea însă, că străinul să fie doborât imediat, căci desigur că venea cu scopuri necinstite.

Iahtul aparţinea bătrânului lord, ca şi pietrele preţioase ce se aflau pe bordul epavei.

Aşa dar, el, George, avea dreptul să bănuie pe misteriosul scafandru, care încercase sa forţeze uşa camerei blindate. Căci, dacă lordul ar fi dat altuia însărcinarea de a salva bijuteriile, de sigur că

Farrow ar fi fost înştiinţat din timp.

Dar fusese, într-adevăr, lordul Steavens acela care îi primise în birtul „La Diavolul?” N-o dovedise prin nimic şi tovarăşii nu puseseră în îndoială cuvintele lui.

George căută să-şi amintească figura bătrânului, dar îşi zise că n-avea nici un rost să se îndoiască asupra identităţi sale. Acele trăsături, pe care numai ura şi o mâhnire adâncă trebuie să le fi transformat în aşa chip – nu puteau să fie faţa unui înşelător. Şi apoi, lordul le dăduse şi cheile camerei blindate.

Nu, bătrânul nu putea să aibă nici o legătură cu necunoscutul care se apropia, căci altfel acesta n-ar fi fost nevoit să întrebuinţeze forţa ca să pătrundă în încăperea unde era ascunsa comoara. Tresări din nou văzând o umbra întunecată ridicându-se pe marginea recifului. Acesta era omul misterios, care se pregătea acum să coboare în jos.

George observă cu atenţiune cum înainta destul de repede dar cu băgare de seama. Si asta era o dovadă că făcuse drumul în câteva rânduri. Tânărul se dădu ceva mai la o parte, apoi se ghemui pregătindu-se de săritură, ca să poată ataca pe străin de îndată ce acesta va fi pus piciorul pe puntea yachtului scufundat.

George îşi dădea seama limpede ca va fi nevoit să susţină o luptă aprigă, căci nu putea să-l ameţească pe străin cu patul revolverului în tâmpla, deoarece acesta ere acoperit cu casca grea de scafandru. L-ar fi putut, desigur, da peste cap cu un ghiont, dar abia atunci s-ar fi iscat o luptă în toată regula între dânşii.

Nu mai era vreme de stat la gânduri. Străinul, în care George recunoscu acum un adevărat uriaş, ajunsese pe puntea epavei.

Sosise clipa hotărâtoare. Individul, un munte de om – se întoarse şi atunci George, făcând un pas înainte, îi repezi cu toată puterea un pumn în golul stomacului. Bătând aerul cu braţele omul căzu grămadă pe puntea yachtului.

Acum însă trebuia să facă tot posibilul ca sa nu-l lase să se mai ridice. George aprinse repede lampa şi când potrivnicul său înălţă capul, el îl izbi cu putere în cască, lăsându-l iar întins jos.

Cu surprindere observase George prin casca celuilalt că avea de-a face cu un negru. Imediat el se gândi la cei doi negri din slujba fraţilor Allison: Hector şi Achil. Se pregăti din nou să pareze un eventual atac al duşman oului său, dar nu ţinuse seamă de şiretenia acestuia.

Deodată se pomeni din partea lui cu o piedecă de picior care-l zvârli pe puntea yachtului. În prima clipă George îşi zise că e pierdut, căci negrul uriaş ar fi putut lesne să-i spargă unul din ochiurile căştii, hărăzindu-l morţii groaznice prin înecare.

Instinctiv George scoase afară revolverul din teaca lui impermeabilă; arma era atât de bine fabricată încât chiar dacă stătea mai mult timp în apă tot se putea trage cu ea.

Lumina lămpii căzu întâmplător pe ţeava armei şi atunci George văzu cu mirare că negrul, care se ridicase repede în picioare şi luase o atitudine ameninţătoare, se îndepărtă repede ca să se caţere pe coama recifului.

George ar fi putut lesne să-l doboare cu un glonţ, dar nu vroia să tragă asupra unui om lipsit de apărare. Dar o „amintire" tot vroia să-i lase, ca să-l poată recunoaşte mai târziu pe insulă.

Îndreptă lumina lămpii asupra fugarului şi ţinti... Glonţul porni prin apă şi în clipa următoare îl văzu pe negru, care tocmai vroia să-şi facă vânt pe coama stâncii – rostogolindu-se o bucată îndărăt.

Uriaşul duse mâna stângă la genunchiul stâng, în care trăsese George, apoi, încordându-şi puterile, se căţără repede pe stâncă şi se făcu nevăzut.

George era mulţumit căci îi lăsase negrului o amintire care-i va tăia pofta să se înapoieze pe epavă. Era nevoit să iasă repede din apă pentru ca nu cumva lichidul să pătrundă prin gaura făcută de glonţ în pânza cauciucata a costumului de scafandru.

De acest potrivnic nu mai avea ce sa se teamă George, aşa că se putea duce la tovarăşii săi. Ştia că aceştia nu izbutiseră încă să deschidă uşa de oţel, căci altminteri ar fi venit să-i dea de veste; el vroia însă să le spună şi lor cele întâmplate pe punte.

Tocmai când vroia să treacă prin uşiţă care ducea jos pe scară, văzu o rază de lumină care urca tot mai sus. Era Petre Uriaşul care luase sub braţe două casete de oţel lungi şi turtite. Aşeză povara preţioasă lângă parapet apoi „morsă" pe braţul lui George:

— Sunt vreo cincizeci de casete, domnule George. Ar fi bine să te laşi d-ta în apă şi să le duci pe submarin. Noi ţi le vom trece de pe punte şi astfel treaba va merge repede.

— Bine, încuviinţă tânărul – dar fiţi cu băgare de seamă căci a fost aici un negru care a venit dea lungul recifului. L-am împuşcat în genunchiul stâng.

— Atunci, cred că nu se mai întoarce, răspunse Petre. Dar fireşte că vom fi cu băgare de seamă.

— Ia stai! făcu George. Nu puteţi scoate afară casetele prin gaura din fundul yachtului? Eu mă duc într-acolo ca să luminez din afară. Dar mai întâi arată-mi jos cele două casete.

George sări sprinten peste parapet şi-şi dădu drumul pe funia fixată acolo. După câteva clipe alunecară în jos şi cele două casete de oţel pe care tânărul le luă îndată în primire şi le duse spre cămăruţa de scafandru a submarinului.

Se înapoie apoi la yacht şi merse spre pupă. Găsi îndată gaura uriaşă făcută în trupul vasului cu prilejul naufragiului şi îndreptând lumina înăuntru văzu cu bucurie că se putea ajunge lesne de acolo până la camera blindată.

Cel doi uriaşi se puseră pe lucru şi cărară casetele cu pietre preţioase. Sistemul acesta se dovedi mult mai practic astfel că Petre ieşi şi el prin deschizătură începând să care casetele, alături de George, spre cămăruţa de scafandru a „Dox”-ului.

După o jumătate de ceas toate cele cincizeci de casete fură transportate. Cei trei scafandri intrară şi ei în cămăruţă, închiseră uşa de afară şi dădură semnalul pentru golirea apei din încăpere. În vreme ce se îndeplinea încă această operaţie ei observară că submarinul se şi ridica, pornind la drum. Căpitanul îşi dăduse seamă deci, în mod instinctiv, că era primejdios să-şi prelungească şederea lângă epavă.

IV.
GEORGE în PRIMEJDIE.

DUPĂ CE APA FU GOLITA din cămăruţa, uşa interioară se deschise şi cei trei scafandri intrară în submarin. Imediat camarazii ceilalţi, le scoaseră costumele grele de pe ei. Farrow se apropia, aruncă o privire asupra casetelor şi zise ai bucurie:

— Care va să zică aţi făcut treaba, băieţi. Aduceţi casetele în magazie!

— Tată, fraţii Allison trebuie să fie pe aproape, zise George şi povesti despre întâlnirea cu negrul care trebuie sa fi şi ajuns pe insulă.

Căpitanul rămase pe gânduri câteva clipe, apoi dădu ordin să se puie în funcţiune electromotoarele. În vremea asta submarinul pornise spre sud şi alerga dea lungul recifului de mărgean, dar la bună depărtare de acesta.

Farrow înălţă vasul puţin şi în acelaşi timp scoase cu totul afară periscopul. Când privi printr-unşii. Scoase o exclamaţie de necaz şi zise:

— Vedeţi, bănuiam eu asta; ticăloşii tot au îndrăznit... Vine o barcă cu motor care se îndreaptă cu repeziciune spre un punct al coastei, la sud de colonie şi în afara recifului de mărgean. Au aruncat o cantitate mare de explozibil pe epava yachtului. A! Uite că a şi explodat!

Submarinul fu zguduit din temelii. Farrow urmă:

— O coloană enormă de apă s-a ridicat în sus, explozia de pe fundul mării trebuie să fi fost foarte puternică. Dacă ne-am mai fi aflat acolo, soarta „Dox”-ului nostru ar fi fost pecetluită. Poate că asta şi urmăreau banditii. Acum sunt pe uscat într-un golf îngust şi adânc. Uite, locuitorii din colonie aleargă spre plajă, dar nu mai pot vedea nimic. Numai câteva rămăşiţe ale yachtului urcă la suprafaţă. Voi trage periscopul înăuntru până ne vom fi îndepărtat de ajuns spre sud.

— Ce ticăloşi! făcu Rindow. Să fi bănuit ei, sau să fi băgat de seamă că am fost pe insulă? Ori au prins discuţia voastră cu lordul?

Altminteri ar fi trebuit să-şi spuie că odată cu explozia se vor prăpădi şi casetele cu nestemate. Cu siguranţă, că au presupus că am şi scos la iveală comoara.

— Tot aşa cred şi eu, încuviinţă căpitanul. A avut deci dreptate George cu zgomotele pe care zicea că le-a auzit în desişul insulei. Numai de nu i s-ar fi întâmplat nimic doctorului nostru...

— Bine zici, răspunse Rindow, nemernicii aceştia par că nici nu se sinchisesc de vieţi omeneşti. Sunt foarte îngrijorat de soarta celor trei tovarăşi pe care i-am lăsat în birtul singuratic.

Farrow dădu numai din cap şi îndreptă vasul cu toată viteza spre sud, ca să fie sigur că periscopul nu putea fi văzut de pe ţărmul insulei. Căci acum locuitorii coloniei se vor fi adunat cu toţii pe plajă şi vor privi spre mare, deşi nu mai aveau ce vedea.

După ce merse vreo zece minute sub apa spre sud, înalţă încetişor periscopul. O privire scurtă îl încredinţă că se îndepărtase destul de insulă ca sa poată porni acum spre răsărit.

Înconjură insula la o distanţă de vreo doi kilometri, până se aflǎ în faţa golfului la marginea căruia se afla casa singuratică a bătrânul lord.

Farrow încetini mersul motoarelor şi privi cu atenţiune prin periscop la birtul „Diavolului". În cele din urmă răsuflă uşurat şi zise:

— Doctorul tocmai a ieşit în uşă. Pare c-a auzit ceva suspect căci ţine amândouă mâinile pe paturile revolverelor. Îşi încordează auzul... se îndreptă încetişor spre colţul casei... priveşte cu băgare de seamă spre desiş. Probabil că fraţii Allison cu negrii lor se află pe aproape. A! Acum iese afară şi bătrânul lord, înarmat şi el cu două revolvere. Ia să intrăm în golf, ca sa putem ieşi la suprafaţă îndată ce vor avea trebuinţă de ajutor.

Electromotoarele fură puse din nou în funcţiune. Farrow comunică tovarăşilor că doctorul se făcuse nevăzut pe după colţul casei şi că lordul ajunsese şi el acolo ca să-i poată sări în ajutor lui Bertram la nevoie.

Urmând sa raporteze ceea ce vedea, le mai zise că doctorul se întorsese pe cealaltă parte a casei şi probabil că nu descoperise nimic suspect în desiş, îndată după el ieşise din casă Weston. Înarmat ca şi ceilalţi.

După câtva timp „Dox"-ul ajunsese în golf şi în vreme ce pompele goleau tancurile de balast, Farrow zise:

— A! Doctorul ne-a zărit.

— Vine spre ţărm. Lordul şi Weston, însă, urmează să stea de pază la colţurile casei. Foarte cuminte fac! Hm... nu ştiu dacă n-ar fi mai bine să rămânem sub apă până se va înnopta... Nu, căci în vremea asta s-ar putea întâmpla o nenorocire. Allisonii ăia nu cruţă şi mai mult ca sigur că-i vor ucide pe lord şi Weston înainte ca noi să putem ieşi la

suprafaţă.

Turnul se înălţă în curând din apă şi George deschise capacul ca să iasă primul afară. Doctorul Bertram, care stătea pa ţărm, strigă cu glas înăbuşit:

— Am auzit zgomote suspecte în diferite locuri ale desişului precum şi sunete care păreau gemete omeneşti. Dar când am dat târcoale casei n-am putut vedea şi auzi nimic. Se petrec lucruri ciudate pe aici.

— Când vom fi în casă n-au decât să poftească să ne viziteze fiinţele acelea misterioase care umblă prin desiş, răspunse George râzând. Îi dăm noi gata, n-avea grijă!

Puntea submarinului ieşi la suprafaţă şi George îşi făcu vânt imediat peste parapetul turnului, iar în clipa următoare sări pe uscat. Alergă repede spre bătrânul lord şi zise agitat.

— Domnule Steavens, am scos casetele din camera blindată şi le-am dus pe submarinul nostru. Sunt cincizeci de bucăţi, aşa e?

— Da, dragul meu, răspunse bătrânul, prietenos, întocmai. Mare bucurie mi-ai făcut cu asta.

— Dacă a gemut cineva aici, după cum îmi spunea doctorul, trebuie să fie negrul, spuse George. Am împuşcat în genunchiul stâng pe un negru uriaş care venise pe epava yachtului dv., în costum de scafandru. Yachtul a fost aruncat în aer.

— O barcă cu motor a zvârlit în jos o încărcătură explozibilă. Din fericire noi plecaserăm cu puţin înainte.

— Sfinte Dumnezeule, în ce primejdie v-aţi aflat făcu lordul, înspăimântat. Dac-aş fi bănuit aşa ceva, nu v-aş fi rugat să scoateţi la iveală comoara. Trebuie să-i mulţumesc imediat căpitanului.

Merse repede pe submarin, din turnul căruia tocmai ieşea Farrow. În vremea asta George se îndreptă spre uşa birtului, unde stătea Weston. Îi povesti şi lui pe scurt cum a mers treaba cu scoaterea din fundul mării a comorii şi întâlnirea cu negrul. Weston alergă repede spre plajă şi se alătură micului grup format de marinari.

George intră în cârciumă şi se aşeză liniştit la o masă, cu spatele spre fereastra care dădea spre desiş. Era cât se poate de mulţumit că izbutise să-i readucă lordului comoara lui.

Deodată auzi îndărătul lui un geamăt uşor. Înainte de a se putea întoarce se simţi înhăţat de mâini de fier şi împins pe spate. (Vezi ilustraţia de pe copertă).

Cineva îi astupă gura, ca să nu poată striga, apoi fu ridicat şi dus spre fereastră şi înainte de a-şi putea da seamă ce vor să facă cu el, o lovitură de pumn în tâmplă îl făcu să cadă grămadă.

Când îşi reveni în simţiri capul îi vâjâia, trupul îi era săgetat de dureri şi pe dinaintea ochilor îi jucau scântei de toate culorile; ca de la mare depărtare auzi un glas batjocoritor:

— Masser Allison, el trezit. Hector şti cum trebuie loveşte.

— Ai avut noroc, zise un glas bărbătesc blând şi simpatic.

— Voi, negrii, cu un pumn omorâţi un om. Aşa dar, Achil, ăsta a fost băieţaşul care te-a pus pe fugă colo jos pe yacht. Nu mai pricep nimic.

— Pe tinerelul acesta l-ai fi putut sugruma doar cu o singură mână.

— Masser Allison, el a avut pistol, împuşcat săracul Achil.

— Ai dreptate, de arme de foc ţi-e frică ţie mai mult decât de orice, mai ales când ele sunt în mâinile altora, râse celălalt.

— Să nădăjduim că tânărul îşi va veni în curând în fire ca să-l putem lua la rost.

Privirea lui George se limpezi încetul cu încetul. Văzu acum în fata sa doi bărbaţi elegant îmbrăcaţi, care aveau o înfăţişare de oameni de lume în costumele lor tropicale albe. Aveau părul negru şi chipuri foarte simpatice, îndărătul lor stăteau doi negri uriaşi, cu mutre fioroase.

Unul din ei aruncă lui George priviri atât de înfuriate încât tânărul îşi zise imediat că asta era Achil, pe care-l împuşca se el în genunchi. Aşa şi era. Căci ţinea piciorul stâng cam îndoit.

Zâmbi fără să vrea şi imediat se auzi glasul americanului din dreapta:

— Drace! Băieţandrul ăsta e curajos nevoie mare, Jerry. Râde ca şi cum nici nu s-ar sinchisi de primejdia ce-l paşte. Cine ştie însă dacă va mai urma să râdă când Achil va arăta ce poate.

— Da. E un băiat viteaz, încuviinţă celălalt american. Cred că va vorbi.

Se apropiară amândoi de George, care îi privi ţintă în ochi.

Lionel Allison, acela care vorbise la urmă, zise liniştit, dar cu o intonaţie ameninţătoare în glas:

— Nu e aşa, tinere, că vei vorbi? Sper că nu va fi nevoie să ne folosim de violenţă. Ia s-auzim: cui aparţine submarinul?

— Tatălui meu, căpitanul Farrow, răspunse George, zâmbind. Presupun c-aţi auzit de el? La rugămintea lordului Steavens am scos la iveală colecţia lui de nestemate din camera blindată a yachtului scufundat. Cred că asta e tot ce doriţi să aflaţi?

Chipurile celor doi fraţi se întunecară când auziră numele de Farrow. Şi Jerry mormăi clătinând capul:

— Da, da, un altul nici n-ar fi izbutit să scoată la iveală comoara. Hm... eu aş fi de părere, Lionel, că cel mai bun lucru e să ne punem în legătură cu căpitanul. Îi vom propune să-şi răscumpere fiul în schimbul pietrelor preţioase. Ce părere ai tu?

Lionel Allison dădu din cap apoi zise, codindu-se:

— După cât îl cunosc eu pe căpitan, nu va primi târgul acesta, Jerry, căci colecţia de nestemate nu e proprietatea sa. Cu siguranţă că

i-o va preda lordului, chiar dacă ar şti că prin asta îşi va pierde fiul.

— Aşa e, se amestecă George în vorbă, tocmai ce vroiam să spun şi eu. Pe de altă parte nici eu n-aş fi înţeles cu schimbul acesta. Dacă ţineţi să aveţi nestematele, trebuie să vă adresaţi direct lordului, poate îi puteţi oferi ceva în schimb.

George avusese un gând anumit vorbind astfel; nădăjduia să afle în chipul acesta ceva asupra soartei fiicei lordului. Şi nu se înşelase. Cei doi fraţi se uitară surprinşi unul la altul, apoi Lionel zise:

— Are dreptate băiatul, Jerry. Nu eşti şi tu de părere că ne va da nestematele imediat ce va afla că Ellen a lui e vie şi nevătămată pe insuliţa din nord de aici, la bătrânul plantator?

— Drace, făcu Jerry. Asta e o idee bună. Ai procedat bine atunci când mai oprit s-o fac pe Ellen soţia mea, cu forţa. Ia stai niţel.

— Am aici scrisoarea pe care mi-a dat-o acum două luni cu prilejul ultimei noastre vizite acolo. Printr-însa îl roagă pe tatăl ei să facă tot ce îi stă în putinţă ca s-o elibereze, deşi nu se plânge ca îi merge rău. Mai aminteşte că ne-am purtat cuviincios cu ea. Nu încape îndoială că lordul va da imediat nestematele în schimbul fetei.

— Aşa e. N-avem de ce să-i purtăm pică tânărului acestuia, zise celălalt. El a ajutat doar la scoaterea diamantelor din epavă. Am fi putut cruţa bomba de apă. Ne-am economisit multă muncă, Jerry, prin faptul că submarinul plecase înainte de explozie, căci altminteri ar fi trebuit să căutăm casetele printre dărâmături. Ce zici, să-i dăm drumul băiatului după ce vom aranja treaba?

— Eu n-am nimic împotrivă, răspunse celălalt – dar nu prea cred ca Achil să consimtă cu una, cu două.

— Mi-a venit o idee! exclamă Lionel, râzând. Îi lăsăm să-şi aranjeze socotelile între ei. Ca arme vor trebui, însă, să se folosească de cuţite. Achil e foarte îndemânatic în lupta cu cuţitul. E mai tare ca băiatul, dar în schimb e împiedicat de rana de la genunchii şi prin asta li se egalează forţele. Jerry, ideea e minunată!

Cei doi fraţi râseră cu poftă, bucurându-se dinainte de spectacolul la care vor lua parte.

— Admirabil, Lionel! strigă Jerry. Treaba trebuie făcută imediat, cât mai e timp, adică până ce Farrow şi lordul vor transporta casetele pe uscat. Aici nu ne vor găsi ei în nici un caz şi nici nu vor auzi dacă tânărul va striga cumva după ajutor.

— Nici nu cred că o s-o facă, zise Lionel, străfulgerându-l pe George cu privirea.

— Căci cum va scoate un strigăt voi pune pe Achil să-l amuţească.

— Ia spune, Achil, se adresă el negrului uriaş – eşti dispus să-ţi arăţi măiestria în lupta cu cuţitul, faţă de acest băieţandru care te-a împuşcat în picior?

Negrul rânji, arătându-şi dinţii albi şi puternici.

— O! Masser, răspunse el – Achil arată la dânsul ce poate face cu cuţit.

— Ha, ha! râse Jerry, va fi minunat. Tânărul ţine la brâu un pumnal pe cinste – îl voi lua cu după ce Achil va fi terminat cu dânsul. Hai, daţi-i drumul, băieţii Tinere, vezi de te apără bine, căci Achil nu glumeşte, după cum cred că-ţi dai singur seamă. Loveşte cât poţi, nu strică dacă negrul va pierde puţintel sânge. Dar nu cumva să scoţi un strigăt, ca să nu te căieşti pe urmă. Hai, eşti gata?

George îl măsură liniştit pe uriaşul negru, şi răspunse:

— Primesc lupta. Îmi pare însă rău că va trebui sa vă mulţumiţi în viitor numai cu un singur servitor.

Cei doi fraţi rămaseră o clipă înmărmuriţi, apoi izbucnim într-un hohot de râs şi Lionel zise:

— Dar încrezut mai eşti, tinerel, ai auzit ce spunea, Achil? Bagă de seamă!

Negrul se schimonosi de furie şi scrâşni:

— O, Achil face pastramă din el.

Jerry scoase cele două revolvere de la brâul lui George şi le vârî în buzunarul său, apoi urmă să întărite pe negru, părând să-i facă mare plăcere lucrul acesta.

— Ia vezi, Achil, nu lua lucrurile atât de uşor, băiatul pare să fie mai tare decât tine, ceea ce ai avut prilejul să constaţi colo jos, pe epavă. Ţine-te bine!

Râse iarăşi când Achil strânse dinţii şi-şi rostogoli ochii în orbite. George întrebă atunci calm:

— Ce se va întâmpla cu mine după luptă? Cum mă voi putea întoarce la tata şi camarazii mei?

— Care va să zică eşti încredinţat de izbândă, băiete? făcu Jerry. Ştii că-mi plăcii, presupunând că vei scăpa oarecum teafăr din luptă, te vom lega la loc de copac şi-i vom da de veste tatălui tău unde te poate găsi. Şi acum, pregăteşte-te!

Jerry tăia funiile cu care George era legat de pom: în timpul acesta ţinea însă revolverul în mâna stângă, temându-se, probabil, de vreo surpriză. Apoi sări repede înapoi şi strigă:

— Gata, daţi-i drumul! Achil, fii cu băgare de seamă!

V.
SFÂRŞITUL BANDIŢILOR.

GEORGE FĂCU UN PAS ÎNAINTE, capul îl mai durea şi genunchii îi tremurau, dar când simţi în mână pumnalul Sanjei fu cuprins de o linişte şi o energie fără seamăn. Privi ţintă la faţa schimonosită de furie a negrului care se apropia acum de el.

Achil era într-adevăr împiedicat de rana de la genunchi, dar era

totuşi un potrivnic foarte primejdios. Forţa lui uriaşă împreună cu ura sălbatec ce-o purta tânărului, îi dădeau înfăţişarea unei fiare gata să-şi sfâşie prada.

Nici George nu era însă de dispreţuit; el se pricepe să mânuiască pumnalul cu multă îndemânare şi avea destulă experienţă în lupte dintr-acestea.

Achil de apropia, şchiopătând, de el, vrând să-l ia prin surprindere, pentru ca apoi să-l spintece dintr-odată. Dar se înşelase.

Cu iuţeala fulgerului George trecu dedesubtul braţului ridicat al potrivnicului său, apoi, înainte ca negrul să se poată întoarce, tânărul îi şi înfipsese pumnalul adânc în braţ. Îi trase repede afară şi sări îndărăt, din păcate lama ascuţită nu tăiase artera principală a braţului, după cum se aşteptase George – căci Achil, deşi se alesese cu o tăietură adâncă, se putea folosi încă de braţ.

Scoase un muget ca de fiară, apoi, ca şi cum n-ar fi avut piciorul rănit, se năpusti asupra lui George. Dar acesta se pricepu de minune să ferească lovitura de cuţit pe care negrul se pregătea s-o dea. Se alese numai cu o zgârietură la braţul drept.

Achil însă se poticni, atât din pricina loviturii care dăduse greş cât şi din pricină că prea se încrezuse în rezistenta piciorului rănit. George se folosi de clipa aceasta.

Pumnalul său minunat scânteia de două ori în aer, apoi negrul scoase un răcnet de furie şi durere în aceiaşi timp. Se clătină ca un om beat, cuţitul îi scăpă din mână şi încercă zadarnic să ridice mâinile. George îi tăiase arterele principale de la amândouă braţele.

Liniştii, cu zâmbetul pe buze, se întoarse apoi spre cei doi fraţi care se uitau la el cu ochii holbaţi:

— Cred c-am învins. Achil nu mai prezintă nici o primejdie pentru mine şi nu vreau să-l ucid de vreme ce e lipsit de apărare.

— La asta nu mă aşteptasem, tinere! exclamă Jerry. Rar am văzut o luptă atât de frumoasă. Acum n-avem încotro, trebuie să ne ţinem făgăduiala. Haide, te voi lega înapoi de copac. Îţi vei primi şi armele; îmi dau seamă că nu-ţi vine să te desparţi de minunatul tău pumnal. Ai lucrat admirabil. Îi voi vesti pe tatăl tău că te afli aici.

Tot vorbind, îl legă pe tânăr de pom, apoi li puse la loc în brâu revolverele şi pumnalul şi zise:

— Mi-ai plăcut cum nici nu se poate mai mult, tinere.

— Rareori îmi exprim părerea asta faţă de cineva. Nădăjduiesc că vom cădea la înţelegere cu bătrânul lord şi atunci iţi vei redobândi libertatea.

Achil urma să stea nemişcat, privindu-l pe George cu ochi plini de ură. Hector se apropia de el şi-i pansă braţele din care curgea sângele şiroaie. Cei doi Allison aşteptară până totul fu gata, apoi unul din ei zise:

— Să plecăm repede, mai târziu vom încerca să lecuim rănile lui Achil; deocamdată trebuie să aranjăm treburile noastre. Achil, tu ne cam împiedici, aşa c-ai putea s-o iei înainte la vasul nostru. Venim şi noi îndată.

Negrul îi fulgeră cu privirea pe cei doi fraţi, se întoarse şi porni la drum. Jerry se uită râzând după el, apoi zise lui George:

— Pe ăsta l-ai aranjat bine, tinere. N-are ce să-i strice, pe mulţi i-a dat el gata cu cuţitul său, acum simte pe propria lui piele... ce e asta. Aşa dar, ne vom grăbi cât se poate, ca să fii şi tu liber cât mai curând.

Merseră spre partea de răsărit a micului luminiş, în marginea căruia era legat George. Abia se făcură nevăzuţi din faţa privirilor lui, că tânărul încercă să se libereze. Jerry îi legase mânile la spate şi-i mai trecuse o funie în jurul corpului. Numai picioarele îi rămăseseră libere.

George se opinti din toate puterile, dar nici nu izbuti să slăbească funia nici de un milimetru. Zadarnice rămaseră şi sforţărilor sale de a-şi elibera mâinile din frânghioara de care erau legate.

Nu se descurajă însă, dar repetă încercările la intervale scurte. Principalul era să-şi desfacă funia care-l ţinea legat de copac, căci putea alerga în întâmpinarea camarazilor chiar cu mâinile legale.

Ştia acum ca Ellen Steavens se afla pe o insulă la nordul acesteia. Poate că mai izbutea să împiedice ca lordul să dea acestor criminali bijuteriile în schimbul fiicei sale.

Cu bucurie constată că repetatele sale sforţări nu rămăseseră fără rezultat, căci funia începu sa pârâie şi să se întindă încetul cu încetul. Era de-ajuns s-o slăbească numai atâta ca să poată aluneca printr-însa.

De-odată, auzi un zgomot care venea din spre partea de apus a luminişului. Privind într-acolo, tresări speriat, căci văzu venind... pe Achil, duşmanul sau, a cărui înfăţişare te băga în sperieţi.

Ura lui nemăsurată, dorinţa de a se răzbuna, îl mânaseră îndărăt. Şchiopăta prin luminiş îndreptându-se spre George, căuta să ridice braţele, dar nu izbutea. Cu toate acestea era încă un duşman de temut şi tânărul îi ghicea lămurit gândul.

— Achil omoară tânăr alb, răcni uriaşul când fu numai la câţiva paşi. El muşcă la dânsul.

Spunând aceasta scrâşni din dinţi ca o adevărată panteră. George se cutremură de groază. La asta nu se gândise. Era înfiorător să fie sfâşiat de dinţii puternici ai negrului.

Se smuci din nou cu toată puterea, funia pârâi şi slăbi puţin, dar nu era destul încă pentru ca trupul tânărului să poată aluneca afară.

Achil râse batjocoritor.

— O! Tânăr alb nu scapă! scrâşni el. Achil vine îndată la el.

Trebuia să fie o adevărată tortură pentru negru să meargă cu

piciorul rănit, căci din pricina mişcărilor din timpul luptei, rana de sigur că se deschisese iar. Dar apriga sete de răzbunare îl tot mâna înainte pe uriaş şi el nu mai ţinea scamă de durerile cumplite pe care le simţea.

Iată-l doar la doi paşi de George... Tânărul se sprijinise de trunchiul copacului. Îşi recăpăta cu desăvârşire liniştea.

Chibzuii fulgerător la posibilităţile de apărare ce le avea. Şi fără să vrea închise ochii pe jumătate. Găsise mijlocul să scape prin vicleşug de duşmanul său de moarte.

— O! Tânăr alb închide ochi de pe-acum! râse acesta. Curând va închide pentru totdeauna.

Mai făcu un pas, ridică puţin piciorul rănit, ca şi cum ar fi vrut să-şi potolească durerile.

George aşteptase doar atâta. Cu iuţeala fulgerului ridica şi el piciorul drept şi izbi cu toată puterea în burta negrului.

Acesta căzu pe spate cu un răcnet de durere. George îşi calculase bine lovitura şi în disperarea situaţiei sale o dăduse cu o furie grozavă. Achil zăcea întins la pământ, zvârcolindu-se de moarte.

Încordându-şi forţele, George smuci iarăşi cu furie şi... răsuflă uşurat, văzând că nodul alunecase într-atâta, încât trupul său se putea strecura prin laţ – îşi dădu drumul cu băgare de seamă, apoi merse repede prin luminiş spre punctul unde dispăruseră fraţii Allison împreună cu Hector, celălalt negru din slujba lor.

Acum Achil nu mai constituia nici o primejdie pentru el, căci n-ar fi putut alerga cu piciorul rănit.

George găsi o spărtură mică în tufiş. Repede privi încă odată îndărăt şi văzu că negrul făcea sforţări disperate să se ridice; apoi se strecură prin spărtură.

Locul unde intră nu era o potecă, dar după crengile rupte şi frunzele căzute, îşi dădu seama că pe aici apucaseră fraţii Allison.

Ajunse într-un nou luminiş şi cu bucurie în suflet descoperi acolo câţiva bolovani asculţi, împrăştiaţi pretutindeni. Se aşeză imediat la pământ şi începu să frece frânghia de la mâini de una din muchiile unei pietre.

Frecă cu zor, fără să-i pese că-şi zdrelea pielea şi în cele din urmă treaba fu făcută pe deplin.

Răsuflând uşurat sări în sus. Acum nu trebuia să se mai teamă de cei doi Allison, căci avea la îndemână armele de care se putea folosi la caz fie nevoie.

Ramurile tufişurilor dinspre răsărit ale luminişului pârâeau şi trosneau. George privi repede într-acolo şi văzu că Achil se luase după dânsul... Când însă negrul zări lucind revolverul în mâna dreaptă a tânărului, se trase îndărăt, cu mutra schimonosită de furie şi spaimă, îşi dădea seama acum că nu-şi va mai potoli niciodată setea de

răzbunare.

George îşi zise că negrul va merge la barca cu motor cu care aveau de gând să-şi ia tălpăşiţa criminalii. Îi lăsă deci în plata Domnului şi-şi văzu de drum.

Fraţii Allison merseră spre coasta de apus şi el le găsi urmele cu uşurinţă, căci dânşii nu-şi dăduseră silinţa să le ascundă.

Într-un târziu George văzu birtul singuratic înaintea lui, dar nici o urmă de Allison şi negrul lor. În schimb îi văzu pe camarazii săi făcând cerc în jurul bătrânului lord, care tocmai spunea cu glas tremurător:

— Fireşte că le dau acestor oameni colecţia mea de pietre preţioase în schimbul iubitei mele fiice. Nici nu mai încape vorbă. Te rog, domnule căpitan, pune să se aducă aici pe plajă casetele de oţel, apoi ne vom îndepărta ca fraţii Allison să-şi poată lua nestematele. După aceea îmi vor spune, de sigur, unde se află biata Ellen.

— Ar fi bine să fie aşa, răspunse Farrow.

— Dar cine îţi garantează că oamenii aceştia sunt vrednici de încredere? Pe George al meu unde l-or fi lăsat? E adevărat că dumnealor ne scriu că mi se va da şi mie de ştire unde se găseşte el, dar... domnule Steavens, trebuie să fim cu foarte mare băgare de seamă ca să nu fim traşi pe sfoară.

— Dar cum am putea face altfel? întrebă lordul, cu disperare. Cei doi Allison ne au doar în puterea lor. Numai ei ştiu unde se află fiica mea şi fiul d-tale, domnule căpitan. Ce alta să răspundem ofertei lor?

George nu mai stătu să asculte urmarea. El îşi dădu seamă că americanii cu Hector se aţineau prin apropiere şi că trăseseră cu urechea la convorbirea aceasta. Se luase după ei până aici, acum trebuia să-i descopere, surprinzându-i cu arma în mână.

Privi repede în jur şi descoperi alte câteva frunze căzute jos, care îi arătau drumul. Încetişor şi cu mare prevedere îşi făcu loc printre crengi. Bandiţii merseseră de-a lungul marginei desişului.

— Din când în când George îi vedea prin câte o spărtură pe camarazii care continuau sa discute cu aprindere propunerea fraţilor Allison.

În sfârşit, îi zări şi pe aceştia îndărătul unul tufiş des, de unde puteau vedea şi auzi totul ce vorbeau cei de pe plajă; stăteau aplecaţi, cu capetele întinse înainte.

Numai Hectar părea nepăsător. Stătea şi el aplecat, dar părea că nu-l interesează convorbirea dintre Farrow şi lord.

Cu mare băgare de seamă George merse mai departe Vroia să se apropie cât mai mult de bandiţi, pentru a-i lua prin surprindere cu revolverul în mână şi să-i ţină la respect. Dar tocmai când se strecurase afară din frunziş Hector întoarse privirea.

Făcu ochi mari când îl zări pe George, apoi fără să scoată vreun

strigăt de alarmă, duse repede mâna la brâu şi trase un pistol enorm.

George îşi dădu seamă că acum e vorba de viaţă şi de moarte. Nu încăpea cruţare. Cu iuţeala fulgerului ridică revolverul; glonţul porni, Hector sări în sus ca zvârlit de un resort.

— Apoi căzu grămadă la pământ, se zvârcoli câteva clipe şi rămase nemişcat.

Cei doi Allison săriră înspăimântaţi. Cu ochii holbaţi priveau la ţevile celor două revolvere pe care George le ţinea îndreptate spre ei. Apoi, înainte ca tânărul erou să poată spună ceva, se dădură repede în lături, dispărând în tufiş.

George trase îndată trei gloanţe în urma lor. Auzi un ţipăt şi o înjurătură. Aşadar nu-şi greşise ţinta şi asta îl umplu de mulţumire.

Camarazii de pe plajă auziseră împuşcăturile şi cu revolverele în mână săriră spre locul cu pricina, dar George auzi, după zgomotul din frunziş, că cei doi Allison fugeau rupând pământul.

Sări şi el repede din tufiş în întâmpinarea marinarilor.

— Totul e în bună regulă! le strigă dânsul. Ştiu unde se află fiica lordului: pe o plantaţie situată pe o insulă, la nord de aci.

— Insula aceasta o cunosc! strigă lordul cu însufleţire. Înainte de a veni încoace am stat câtva timp acolo. Sfinte Dumnezeule, eram atât de aproape de iubita mea Ellen şi nu ştiam nimic! Dumnezeu să te binecuvânteze, tinere, ai făcut o fapta bună.

Stingherit, George se întoarse spre tatăl său şi zise:

— Mă tem că fraţii Allison vor porni acum repede cu barca lor cu motor spre insula cu pricina şi o vor duce de acolo pe fiica lordului. N-ar fi mai bine să pornim cât mai repede cu submarinul nostru ca să le-o luăm înainte?

— Fireşte ca aşa vom face, dragul meu, încuviinţă căpitanul. Să nu mai pierdem vremea! Vi şi d-ta, domnule Steavens?

— Mai încape vorbă! răspunse lordul. Doar n-oi rămâne aici ştiind-o pe fiica mea atât de aproape. Sa pornim repede, vă rog! Domnule Weston, spune-i lui Curtes că voi veni mai târziu să-l iau.

— Uite-l că şi vine! zise Weston în aceeaşi clipă.

Un tânăr simpatic îşi făcu loc prin frunziş, alergă spre lord şi îngăimă gâfâind:

— Excelenţă..., i-am văzut acum câteva clipe pe... fraţii Allison... Au trecut la un metru de mine; eu m-am ascuns repede într-un tufiş. Amândoi sunt răniţi la braţ.

— Bine, Curtes, răspunse lordul. Acu plecăm s-o eliberăm pe Ellen. Domnule Weston, îţi dăruiesc d-tale casa asta cu tot ce e într-unsa. Stai să-ţi dau şi un înscris.

Aşternu la repezeală câteva cuvinte pe o hârtie, o înmână tânărului pescar, apoi porni repede după Farrow şi tovarăşii săi care şi începuseră să urce pe submarin.

După câteva minute, „Dox”-ul se desprinse de ţărm, făcu un viraj spre nord şi cu motoarele în plină funcţiune, porni spre insula pe care trăia Ellen Steavens.

Farrow, George şi ceilalţi camarazi simţiră o nespusă mulţumire sufletească văzând mişcătoarea revedere dintre lord şi fiica sa, pe care o crezuse moartă.

— Mare păcat că cei doi Allison au scăpat, zise George. Lordul nu se va bucura de linişte deplină, fiind mereu ameninţat ca fiica să-i fie iarăşi răpită.

Submarinul se afla într-un golfuleţ al insulei pe care trăia plantatorul la care banditii o aduseseră pe Ellen. Călătoria durase câteva ceasuri şi peste o oră se va lăsa noaptea. Farrow privi spre mare, apoi zise de-odată:

— Ia priviţi colo... se apropie un vas cu viteză mare. Ei să fie oare? Te pomeneşti c-or fi nădăjduind s-ajungă înaintea noastră pe insulă.

Marinarii duseră repede ocheanele la ochi şi ca într-un glas strigară:

— Sunt ei, împreună cu negrul pe care l-a învins George.

— Sa încarc tunul? întrebă Jean Brike, calm.

— Nu e nevoie, îi punem noi cu botul pe labe şi fără ghiulele, răspunse Farrow.

— Dar ce-o fi asta? Barca se clatină... A! Li s-a stricat motorul!

Priviră cu încordare la micul vas care se bălăbănea pe apă şi de-odată scoaseră exclamaţii de spaimă. O flacără uriaşă ţâşni din mijlocul bărcii, însoţită de un nor gros de fum.

După ce fumul se împrăştia, barca nu se mai zări pe valuri, de asemeni nici un înotător. Criminalii îşi găsiseră sfârşitul meritat.

Două zile încheiate rămasei ă camarazii pe insulă, apoi porniră mai departe. Vroiau să se întoarcă acasă, pe „Insula odihnei”.

Aventurile submarinului Dox 050

Hans Warren

I.
DUŞMANI PRIMEJDIOŞI.

SUBMARINUL ÎNAINTĂ LINIŞTIT pe apa încreţită de unde se îndrepta spre „Insula odihnei”, căreia camarazii îi duceau dorul, după atâta lipsă. Toţi erau veseli, cu sufletul împăcat; făcuseră iară o faptă bună, pe lângă atâtea altele din trecut.

Aveau cale lungă înaintea lor, ceea ce te îngăduia să se odihnească în voie, după frământările prin care trecuseră. Cei care nu erau de serviciu stăteau întinşi în hamacuri sau citeau în cabinele lor. Numai George se închisese cu doctorul în cabina acestuia, unde nu erau turburaţi de nimeni; pentru tânărul nostru erou devenise o trebuinţă sufletească să asculte povestirile aventurilor din tinereţe ale savantului medic, iar acesta simţea şi el plăcere să reîmprospăteze vremurile acelea când cutreiera pământul în tovărăşia bunului său prieteni Marian Farrow, fratele căpitanului „Dox”-ului. Nu se lăsă mult rugat nici de data aceasta şi reluă firul povestirii întreruptă din pricina aventurii cu lordul Steavens:

«Gând intrarăm în camera de lucru a lordului Abednego, acesta izbucni în râs, sări de pe scaun şi ne strânse mâinile cu căldură:

— N-am ce zice, exclamă el. Prin, multe aţi trecut cu prilejul liberării scumpei mele fiice din mâinile bandiţilor galbeni, Ah! L-aţi adus şi pe Pongo.

— Fii bine venit, prietene!

Credinciosul negru se simţi foarte stingherit, căci el fusese acela care o răpise pe Ellen Abednego. Deşi mai târziu o ocrotise faţă de gândurile rele ale foştilor săi stăpâni. Lordul îl bătu pe umeri însă şi zise:

— Îmi închipui lesne, domnilor, că Pongo a adus la îndeplinire fapte uimitoare. Vă rog, povestiţi-mi şi mie, sunt foarte curios să aflu ce-a fost. Nici nu vă daţi seamă cum am rămas când am prins o radiogramă a autorităţilor franceze, prin care se vestea că aţi fugit de pe „Insula dracului”. Nu ne puteam explica cum aţi ajuns puşcăriaşi.

Marian îi povesti pe scurt păţaniile noastre din clipa când ne despărţirăm în Singapore, pentru a pleca în Sumatra, unde aveam de gând să prindem un rinocer; luptele noastre cu Bataşii, fuga spre coasta mării, vasul părăsit de care dădurăm acolo, cu căpitanul lui legat în cabina tăinuită. Apoi taifunul care ne târî până în Marea Chineză de Sud, întâlnirea cu vasul de război francez şi condamnarea noastră ca piraţi. După aceea fuga de pe „Insula dracului”, întâlnirea cu piraţii chinezi şi salvarea noastră de pe goeleta naufragiată de către canoniera engleză „Falcon”, care ne aduse la Singapore.

— Ei drăcie! murmură lordul Abednego. Aşa dar, căpitanul

acela care îşi zicea Larrin şi pe care l-aţi găsit pe goeletă, a fost recunoscut mai târziu la Saigon drept Haridell? Şi tot ca Larrin l-a trimis, printr-un jurământ fals – pe tovarăşul dv. de suferinţă, domnul Manant, pe „Insula dracului”? Ce să fie cu individul acesta misterios?

Căpitanul Roer, unchiul lui Manant, luă cuvântul:

— Părerea mea este, domnule guvernator, că Larrin acesta e în strânsă legătură cu piraţii chinezi care fac de câtăva vreme nesigure călătoriile pe mare. Căci atât în cazul dumnealor cât şi în acela al nepotului meu, el se afla pe vasul piraţilor şi atunci când l-au dibuit autorităţile franceze i-a dat pe prizonieri drept piraţi, depunând jurământ în sensul acesta. Pun rămăşag că s-a folosit de multe ori de această şiretenie. Ştie Dumnezeu câţi oameni nevinovaţi o fi având pe conştiinţă.

— Căpitanul Roer are dreptate! interveni Marian. Piratul chinez de pe insuliţa din Marea Banda ne spunea doar că banditii sunt conduşi de europeni. Şi el tocmai îl aştepta pe „şef”. Sunt convins că Larrin, sau cum Dumnezeu îi mai zice – e chiar „şeful”.

— Dacă aşa stau lucrurile, răspunse lordul – v-aş ruga să-mi daţi o mână de ajutor pentru descoperirea căpeteniilor piraţilor. Singapore este locul cel mai potrivit unde „conducerea” bandei se poate ascunde sub o formă oarecare, cu înfăţişară nevinovată. Am aici o listă a tuturor vapoarelor care au părăsit Singapore cu încărcături preţioase, dar n-au ajuns la destinaţie. În ultimele cinci săptămâni numai s-au ivit vreo opt cazuri. Ceea ce înseamnă că bandiţii îşi au aici spionii lor care sunt bine informaţi în privinţa încărcăturii vapoarelor care părăsesc portul.

— Şi în majoritatea cazurilor se spune apoi că vasele respective au căzut pradă vreunui taifun, adăugă Roer.

— Întocmai, căci altminteri societăţile de asigurare ar pune prime atât de mari încât nimeni n-ar mai lua încărcături.

— Ia spuneţi, vreji să ne ajutaţi? Vă atrag atenţia însă de la început că de trei luni ne tot silim să limpezim „accidentele” acestea, fără să fi înregistrat cel mai mic succes însă. Se poate întâmpla, deci, ca să vă pierdeţi vremea degeaba aici, în vreme ce în Sumatra vă aşteaptă cele mai frumoase aventuri vânătoreşti.

— Uitaţi, se vede, domnule guvernator, zise Marian, că noi suntem încă nişte evadaţi, pe care autorităţile franceze îi caută cu îndârjire. Trebuie să-l înfundăm pe Larrin, altminteri ne putem aştepta sa fim arestaţi fără veste în orice parte a lumii. Sunt bucuros că vom putea lucra împreună cu poliţia engleză.

— Atâta vreme cât vă aflaţi la noi, să n-aveţi grijă de arestare, căci noi suntem încredinţaţi de nevinovăţia d-voastră. Cred şi eu însă că francezii vor fi trimis mandate de arestare împotriva d-voastră în toate porturile.

— Dar ia spuneţi, cam în ce fel am putea pune la cale lucrurile ca să dăm de piraţi?

— Eu aş îndrăzni să susţin că duşmanii noştri vor veni ei la noi. Nu credeţi şi dv., domnule guvernator, că sosirea noastră în Singapore şi vizita la dv. a şi fost adusă la cunoştinţa bandei? Piratul chinez de pe insuliţa din Marea Bandei, care, din păcate apucase să fugă când ne-am întors cu „Falcon” în bârlogul lui, o fi dat de veste de mult, de pe vreo insulă oarecare, despre evadarea noastră.

— Atunci cred c-ar fi bine se cercetăm la poşta de aici care firmă a primit ieri sau alaltăieri o telegramă de acolo, îşi dădu cu părerea Hasting.

— Ideea d-tale nu e rea, domnule Hasting, răspunse lordul Abednego – numai ca nu trebuie să uiţi că zilnic sosesc în Singapore mii de telegrame de acolo de unde presupui d-ta că o fi depeşa chinezul. Şi textul aceleia cu pricina o fi fost conceput în termeni atât de „comerciali”, ca să zic aşa, încât va fi cu neputinţă să aflăm ce vrea.

— Aşa-i, e o problemă cam grea.

— Încuviinţă Marian. Părerea mea e să nu întreprindem nimic, căci, după cum spuneam, vor veni dumnealor la noi.

— Vrei să zici sub forma vreunui atentat! glumi lordul.

— Fireşte, căci pentru Larrin noi constituim cea mai mare ameninţare. Trebuie săi ne înlăture din cale şi asta cât mai curând.

— Atunci, vă voi da o escortă care să vă însoţească pretutindeni.

— Asta nu ne poate fi de mare folos, cel mult ar fi primejduiţi şi oamenii aceştia. Cel mai sigur lucru este să ne luăm tălpăşiţa. Să dispărem adică.

— Dar bine, domnule Farrow, cum să dea indivizii peste dv. dacă veţi dispărea?

Marian zâmbi:

— Ei vezi, am născocit eu o mică şiretenie. Trebuie să dispărem, să ne punem undeva la adăpost şi dumnealor trebuie să aibă posibilitatea să încerce un atentat asupra noastră. Cu prilejul acesta vom fi în măsură, poate, să punem mâna pe câţiva membri de-ai bandei.

Lordul Abednego dădu din cap nedumerit.

— Nu prea pricep cum vine asta. Vreţi sa dispăreţi, să fiţi la adăpost şi totuşi să fiţi expuşi unui atentat. Dumnezeu să te înţeleagă!

— Cu toate astea e simplu de tot. Veţi face să apară în gazetele de aici o informaţie cum că noi am fost pescuiţi în Marea Bandei de pe un vas naufragiat şi că am fost depuşi în închisoarea din port, deoarece istorisirea noastră nu prea părea de crezut. Pun rămăşag că mâine noapte se va da un atac asupra închisorii cu pricina.

— Drace! Ideea e minunată! Dar ce te faci cu francezii? Nu eşti şi d-ta de părere că vor interveni în curând ca să vă predăm lor?

— Fireşte, răspunse Marian, până atunci vom fi şi evadat însă din închisoare.

Lordul râse cu poftă.

— Sunteţi daţi dracului! Găsiţi o ieşire chiar din cele mai încurcate situaţii. Vechea închisoare e goală deocamdată, după cât ştiu eu, căci acolo sunt ţinuţi peste noapte numai marinarii care turbură liniştea publică. Afară, de asta nu e greu de evadat din ea, aşa că francezii vor crede când li se va spune că aţi fugit. În al doilea rând stă singuratică, astfel că e foarte potrivită pentru un atac. N-ar fi bine să dau ordin să se întărească paza?

— Asta ar bate la ochi. Mai nimerit e să puneţi în jurul ei, la distanţă destul de mare, o echipă din cei mai iscusiţi detectivi. Oricine va putea intra în cercul format de detectivi, dar înapoi nu va putea trece nimeni. Dar nu şi asta ar bate la ochi. Mai bine altfel: nici un om nu va putea ieşi din cercul acesta de îndată ce se va făptui un atentat.

— Hm... în cazul acesta garda e în mare primejdie, căci oamenii nu vor şti nimic din ce se plănuieşte. Mai mult ca sigur că banda va încerca să arunce în aer vechea clădire.

— Mă îndoiesc că vor proceda astfel, căci atunci s-ar putea să scape vreunul din noi. Bănuiesc că vor lucra cu şiretlicuri. De aceea aş fi de părere ca paznicii să fie prevăzuţi cu măşti împotriva gazelor şi afară de asta trebuie ca un medic, îmbrăcat în uniformă poliţienească, să analizeze din când în când apa şi mâncarea pentru a vedea dacă nu sunt otrăvite. Asta mai ales atunci când persoane suspecte se vor arăta prin apropiere sau vor fi închise acolo.

— Ce mai detectiv ar ieşi din d-ta, domnule Farrow! Ai ţinut seamă de tot ce s-ar putea întâmpla.

— Numai detectiv n-aş vrea să mă faci râse Marian. Sunt aventurier, (cititorul să nu considere acest cuvânt în înţelesul râu, prin „aventurier” e crezut aci omul care umblă după aventuri cu caracter superior, care să-l îngăduit cunoaşterea lumii, a oamenilor şi lucrurilor.), cu trup şi sunet şi la „meseria” asta înveţi multe şi nu te laşi înşelat atât de uşor. Mai mult îmi place să am de-a face ca animale sălbatice decât cu criminali. Dar dacă n-am încotro, le voi veni de hac şi acestora.

— Am avut prilejui să mă încredinţez, răspunse lordul. Vă voi recomanda pe colonelul Barrington, prefectul poliţiei din Singapore; dânsul vă va da tot sprijinul trebuincios.

Cu maşina lordului plecarăm la prefectura poliţiei. Trebuie să mărturisesc c-am rămas foarte dezamăgiţi când ne-a fost prezentat Barrington. Mi-l închipuisem pe şeful poliţiei din marele oraş Singapore un om înalt, voinic, cu chipul aspru şi ochi străpungători. Când colo însă, ne trezirăm în faţa unui omuleţ rotofei şi dolofan, cu chipul prietenos şi capul ca o bilă de biliard, cu ochii mititei care

dispăreau aproape între pleoape. Îşi frecă mâinile mulţumit, salutându-ne ceremonios şi ne pofti să şedem. Numai când îl văzu pe Pongo, tresări puternic şi ochii îi străfulgerară. O clipă doar ţinu asta, dar privirea aceasta făcu să văd pe omuleţul nostru într-o lumină cu totul alta.

— Ştiu eu cu cine am de-a face, domnilor, zise el – şi chiar fără recomandaţia lordului v-aş fi luat sub ocrotirea mea. Trebuie să vă spun că de multă vreme am un spion foarte dibacii în Saigon. Ne-a bătut la ochi şi faptul că mulţi oameni au fost condamnaţi pe temeiul jurămintelor căpitanului Haridell. Şi pe fratele său vitreg, Larrin, îl cunoaştem de asemeni. Numai că n-am putut da de el până acum. Cu ajutorul dv. o să izbutim şi atunci vom putea reda libertatea multor nevinovaţi. V-aţi făurit vreun plan de luptă?

Marian îi împărtăşi intenţia sa.

— Foarte bine, domnule Farrow, să ştii că vom pune mâna pe câţiva membri de-ai bandei. Din nenorocire indivizii ăştia nu trădează nimic, chiar dacă i-ai supune la torturi.

— Eu aveam de gând să facem scăpat pe unul din ei şi să-i urmărim apoi, zise Marian.

— Ar fi şi ăsta un mijloc, dar nu mă aştept la cine ştie ce rezultat. Cartierul principal al bandei o fi atât de bine ascuns încât nici membrii de mâna a doua ai ei n-or fi ştiind unde se află. Nu, nu, altfel vom proceda: dacă Haridell ăla sau frate-său vitreg sa va arăta pe aici, va fi pus sub observaţie atât de strictă, încât îi va fi cu neputinţă să scape.

— Nu cred să fie atât de simplu lucrul acesta, răspunse Marian, ar trebui să fie foarte dibaci paznicii dv., domnule prefect.

— Şi sunt chiar. Doi chinezi care au făcut slujbă pe un vapor capturat şi care au fost trataţi cu cruzime de către piraţi. Ura lor împotriva bandei este cea mai bună chezăşie că ne vor sprijini din toate puterile.

— Ştiu ea ce să zic! mormăi Marian. Nu am încredere în nici un chinez.

— Nici eu, râse colonelul şi de aceea i-am pus iarăşi pe cei doi galbeni sub cea mal strictă supraveghere. Aşa dar, în privinţa aceasta putem fi liniştiţi.

— Dar acum să ne întoarcem la planul d-tale. Voi trimite imediat tuturor ziarelor o notiţă care va apare încă în ediţiile de după-amiază. Şi v-aş sfătui să mergeţi imediat la închisoarea cea veche. Voi da ordin să fiţi duşi acolo în duba poliţiei. Fireşte că mai întâi vi se vor da măşti împotriva gazelor, din magazia noastră.

— Bine, domnule prefect. Oamenii de pază trebuie să fie instruiţi imediat şi vă sfătuiesc să încredinţaţi slujba asta, pentru ziua de astăzi cel puţin – celor mai vrednici de încredere. Cea mai mică

greşeală poate aduce pieirea noastră.

— Fireşte, domnule Farrow. Ca şef de echipă îl voi pune pe sergentul Preston. Asta e un om care se duce fără frică până şi în iad şi afară de asta e cel mai bun trăgător cu revolverul din toată poliţia noastră, ceea ce înseamnează mult. Ordonanţa mea vă va conduce acum la magazie iar eu îl voi înştiinţa pe Preston şi voi da ordin să vie duba.

După ce primirăm măştile, ne înapoiarăm în cabinetul colonelului ca să ne luăm rămas bun. Barrington ne mai zise:

— Spre seară voi veni eu însumi la închisoare. Fireşte, în mod oficial, pentru control... Fac adesea treaba asta. Poate să rămân la dv., căci mă interesează mult să văd cam ce vor întreprinde onoraţii noştri potrivnici. Şi acum, la revedere, domnilor.

În cursul drumului, în dubă, zisei lui Marian:

— E neapărată nevoie să stăm în închisoarea aceea? N-ar fi mai bine să ne alăturăm cercului pe care-l vor face poliţiştii în jurul clădirii?

— Eu îi cred pe piraţi atât de şireţi încât vor ţine să se încredinţeze dacă ne aflăm într-adevăr în închisoare. Vom cere să ni se rezerve celule ale căror ferestre să dea în piaţeta din faţa închisorii. Apoi va trebui să ne arătăm din când în când îndărătul zăbrelelor, mai ales după-amiază, după apariţia gazetelor.

— De, eu unul mai curând aş sta în faţa unui tigru întărâtat, decât într-o celulă de închisoare, aşteptând un atac viclean al acestor bandiţi.

— Eu la fel, râse Marian – dar orice ai zice, tot mai plăcut e aşa decât să te prăpădeşti încetul cu încetul pe blestemata aia de „Insula dracului”. Şi cam asta ne-ar aştepta în viitor, dacă nu izbutim să-l dăm de gol pe onorabilul căpitan Haridell.

— Dar eu mă îndoiesc mult de reuşită. Ai auzit doar ce spunea colonelul. Dacă nici poliţia n-a scos-o la capăt, cum îţi închipui că o vom scoate noi?

— Eu am totuşi încredere în planul meu. Haridell trebuie să încerce să ne înlăture din cale, altminteri îl paşte primejdia la fiecare pas. Nu se poate să nu izbândim.

— Să sperăm! oftai eu.

Duba tocmai se oprise.

Pentru ca această comedie să aibă speranţa de adevăr, poliţiştii care ne însoţeau aveau porunca să ne trateze ca pe nişte adevăraţi arestaţi. Ne înhăţară de braţ la coborârea din dubă; lumea se strânse în jurul nostru şi-şi bătea joc de noi scuipând şi huiduind. Şi asta ne prindea bine. Căci se aflau probabil printre aceşti oameni şi spioni de ai bandei care vor putea confirma apoi ştirea din gazete.

Când intrarăm în cancelarie, situaţia se schimbă însă. Sergentul

Preston, un uriaş cu chipul sever şi energic – ni se prezintă milităreşte şi aşteptă ordinele noastre. Marian îi lămuri cum stau lucrurile, apoi ceru să ni se dea trei celule alăturate, cu ferestrele în piaţetă. Fireşte că uşile nu trebuiau să fie încuiate.

Ocuparăm celule strâmte şi întunecoase, ne ar citarăm în câteva rânduri îndărătul gratiilor şi ramaserăm în aşteptarea evenimentelor, care nu întârziară mult...

După ce terminarăm masa compusă din mâncăruri una şi una, ne duserăm din nou la fereastră şi privirăm în piaţetă. Văzui atunci doi chinezi care veneau dintr-o străduţă îngustă, privind iscoditor în jur, apoi pornind repede spre închisoare. Tocmai mă pregăteam să-l înştiinţez pe Marian, când cei doi galbeni priviră în sus spre ferestrele noastre, după care aplecară repede capetele şi străbătură în goană ultima bucată de drum din piaţetă.

Când le văzui mutrele, tresării speriat. Aveau înfăţişare fioroasă. Obrajii le erau acoperiţi de cicatrice şi umflături, care aminteau de tatuajele grozave ale unor triburi de negri.

Dar de ce păreau atât de înspăimântaţi când ma zăriră pe mine la fereastră?

Îi împărtăşii în şoaptă lui Marian observaţiile mele; el dădu din cap şi privi gânditor în gol. Deodată se deschise uşa celulei noastre şi Manant, nepotul căpitanului Roer, intră înăuntru.

— I-aţi văzut pe cei doi chinezi? întrebă el. Chipurile le sunt cu desăvârşire pocite din pricina cicatricelor, dar pe unul din ei l-am recunoscut după dinţi. A fost pe vasul pirat pe care mă aflam şi eu ca prizonier.

— Drace! scrâşni Marian. Interesantă afacere! I-aş face un semn sergentului să-i aresteze. Fără îndoială că pun Ia cale atentatul chiar acum.

În aceeaşi clipă se auziră paşi pe gang şi sergentul Preston deschise uşa.

II.
UNELTIRI CHINEZEŞTI.

— **BINE C-AI VENIT,** domnule sergent, zise Marian. Arestează-i, te rog, pe cei doi chinezi pociţi care au intrat adineauri în închisoare.

Preston izbucni în râs:

— Pe cine să arestez? Pe Kilung şi Jeng? Dar ăştia sunt cei doi spioni care vor să se răzbune pe piraţi. Cicatricele alea de pe obrajii le erau datorate tratamentului sălbatec la care au fost supuşi. Marian se uită la Manant.

— E posibil, întrebă el – ca cel doi să fi fost prizonieri pe vasul pirat?

— Nu cred. Spuneam doar că recunosc numai pe unul, dar atunci avea mişcările libere. Ba părea să fie chiar un fel de şef.

— Şi nu se poate să te înşeli?

— Nu; dacă te-ai uita la dinţii lui, ar trebui să mă crezi. Caninii de jos sunt încovoiaţi ca la o fiară de pradă.

— Aşa e, încuviinţă sergentul – dinţii ăştia ai lui nu se pot uita, atât sunt de grozavi la vedere. Drace! Ce facem acum?

— Trebuie să ne prefacem că nu ştim nimic, răspunse Marian după câteva clipe de chibzuială. D-ta, domnule sergent, povesteşte-le fără grijă celor doi indivizi că noi am fost aduşi aici ca un fel de momeală. Dar ia spune, ce caută ei în închisoare?

— M-au întrebat dac-au fost prinşi niscaiva piraţi. Probabil că Kilung l-a recunoscut la rândul său pe domnul Manant.

— Şi le-ai făgăduit să-i pui faţă în faţă cu domnul Manant?

— Trebuia s-o fac.

— Foarte bine. Atunci nu le vom povesti nimic, ci d-ta îl vei duce pe domnul Manant la dânşii, apoi îl aduci îndărăt în celulă. Iar d-ta, domnule Manant, prefă-te că nu-l recunoşti pe Kilung.

— Minunat! râse Preston. Când cei doi vor părăsi închisoarea, vor fi urmăriţi. Vedeţi colo pe malaiezul ăla mic? El e însoţitorul lor nedespărţit. Un băiat dat dracului.

Ne arătă un pui de malaiez care dădea târcoale unei frizerii, părând să caute de lucru.

— Bine. Atunci vom şti probabil astă seară unde trebuie să-l căutăm pe Haridell, zise Marian.

— Aşa dar, ştii ce ai de făcut, domnule Manant.

După un sfert de ceas Manant se înapoia, escortat de un poliţist.

— Mi-am jucat rolul de minune, râse el, Kilung ăla susţinea sus şi tare că aş fi în legătură cu piraţii care l-au sluţit pe el. Sergentul l-a crezut fără multă vorbă şi m-a ameninţat că mă aşteaptă spânzurătoarea. Apoi povesti chinezului cum am fost descoperiţi şi despre bănuiala autorităţilor împotriva noastră.

— Întocmai aşa cum se poate citi în gazetele de astăzi.

— Să nădăjduim că şiretlicul va prinde, zise Marian. Căci pe galbenii ăştia îi cred în stare de orice uneltire şi nu e exclus nici să descopere cursa ce le-o întindem.

— A! Uite că părăsesc închisoarea! Au pornit înapoi pe străduţa aia îngustă şi desigur că micul malaiez îi va urma. Lucrează bine băiatul.

— Dar... Doamne Dumnezeule, ce drăcovenie o mai fi şi asta?

Alergai lângă el la fereastră şi băgai de seamă cu câtă dibăcie se luase micul malaiez după chinezi. Îi lăsă să intre în străduţă iar el rămase în faţa frizeriei, la vreo cincisprezece metri depărtare. Apoi se îndepărtă puţin până putu cuprinde cu privirea străduţa spre care se îndreptă cu un aer nepăsător. Dar înainte de a ajunge începu deodată

să se clatine, bălăbăni braţele în aer ca apucat de ducă-se pe pustii şi se prăbuşi la pământ... Se mai zvârcoli câteva clipe, apoi rămase nemişcat.

— Trebuie să-i venim în ajutori strigai eu, dar Marian mă opri.

— Nu mai foloseşte nimic sărmanului copil!, zise el, cu glas mâhnit.

— Iar noi stricăm toată afacerea dacă părăsim închisoarea. Uite că sergentul aleargă la faţa locului.

Preston străbătu în grabă piaţeta, ridică trupul băiatului şi alergă înapoi cu el. Imediat se ivi din străduţă un poliţist slăbănog, veni spre sergent, vorbi ceva cu el în şoaptă şi amândoi intrară în cancelarie.

Părăsirăm şi noi celulele şi pătrunserăm în încăperea mare de la dreapta intrării.

— Doctorul Morris! se prezintă slăbănogul în uniformă de poliţist.

— Mi-au şi dat de lucru dumnealor.

— Sărmanul băiat! făcu sergentul, cu milă. Probabil că emoţia i-a pricinuit un atac de inimă. Mă miră însă, căci a dus la bun sfârşit însărcinări mult mai primejdioase până acum. Păcat de el!

— Te-nşeli, Preston, zise doctorul Morris.

— Băiatul a fost otrăvit, la priveşte la braţul lui drept, o împunsătură de ac, umflată şi vânătă de jur împrejur. Numai o otravă grozavă poate provoca moartea atât de grabnic.

— Dar n-a fost nimeni lângă el, zise sergentul. Cine să-l fi împuns?

— N-ar fi rău să pui să se cerceteze dacă nu e înfiptă vreo săgeată mică în faţadă frizeriei, îşi dădu cu părerea Marian. Nu e exclus ca chinezii să fi avut ascunse pistoale cu aer comprimat în mânecile largi ale halatelor lor.

Preston dădu un ordin unui poliţist care ieşi imediat din încăpere. Apoi zise, dus pe gânduri:

— Se mai poate ca din frizerie să fi luat cineva dintr-un tub asupra lui otrava, altminteri, dacă l-ar fi nimerit o săgeată, băiatul ar fi ţipat. Şi-apoi şi rana ar fi fost mai mare şi mai adâncă.

— Aşa e, încuviinţă Marian, săgeata are putere de pătrundere mai mare. Ce-ar fi să fost să se perchiziţioneze frizeria?

— N-ar avea nici un rost, pentru că mai are o intrare, dinspre străduţă. Patronul va susţine că fuseseră câţiva clienţi în dugheană şi că el n-a observat nimic. Domnul colonel va dispune ce e de făcut. Cred că Tsao, frizerul, e trecut pe lista lui neagră.

Puse mâna pe receptorul telefonului dar Marian îl opri:

— Nu mai încerca degeaba; nu vezi că firele telefonice trec peste acoperişul casei de colo? Se prea poate să fie legate de altele şi convorbirile dv. vor fi interceptate.

— Sau cheamă-l pe colonel, dar nu-i spune despre ce e vorba.

— Atunci îi voi spune că arestaţii, adică dv., au fost recunoscuţi de spionul nostru şi aş dori să-i vorbesc în această privinţă. V-a veni

cu siguranţă căci va înţelege îndată ca vom căuta pretext.

— Hm... făcu Marian, şovăitor, mă gândesc că tot mai bine ar fi să renunţăm la această convorbire telefonică. Colonelul spunea că va veni în orice caz spre seară.

— Atunci să aşteptăm, încuviinţă sergentul.

— Domnule doctor, ai putea stabili d-ta de ce fel de otravă a murit băiatul? întrebă Marian.

— Fără sa fac analiza n-aş putea afirma ceva în mod sigur. Totuşi, sunt în măsură să susţin că ceva asemănător cu veninul şarpelui cobra. Moartea bietului băiat a fost atât de repede pentru că înţepătură a nimerit o artera.

— Groaznic! exclama Manant. Duşmanii noştri par sa nu cunoască nici o cruţare. Domnule Farrow, eu m-am gândit că s-ar putea totuşi ca Kilung acela să nutrească într-adevăr o ură neîmpăcată împotriva lui Haridell.

— Poate că banda l-a pedepsit pentru vreo greşeală ce-o făcuse şi în cazul acesta e posibil să fie de bună credinţă. Povestea că bandiţii l-au ţinut prizonier trebuie s-o fi născocit, ca să nu fie pedepsit de autorităţile locale pentru piraterie.

— Să zicem că e aşa, încuviinţă Marian – dar atunci de ce l-au mai ucis pe bietul malaiez?

— Dacă într-adevăr crima s-a făptuit din frizerie, atunci se prea poale să fie un alt făptaş, care să n-aibă nici un fel de legătură cu afacerea noastră. O fi vreo răzbunare pentru vreun serviciu pe care băiatul l-a făcut poliţiei.

— Te pricepi de minune să-mi zdruncini teoriile, râse Marian; trebuie să recunosc însă ca presupunerile d-tale sunt întemeiate. Dar deocamdată să-i lăsăm în plata Domnului pe cei doi chinezi şi pe malaiez şi să aşteptăm mai bine ce-or pune la cale duşmanii noştri. Dacă se va încerca un atentat asupra noastră, înainte de apariţia gazetelor, atunci e lucru sigur că cei doi chinezi l-au provocat. Şi asta va însemna că fac încă parte din bandă.

— Şi ce este cu rănile de pe obrajii lor? întrebă Manant.

— Pentru moment nu-mi pot explica. Încă ceva, domnule sergent: au lăsat cei doi chinezi ceva aici? Căci tocmai îmi veni în minte că, de fapt, ei n-au ştiut că noi ne aflăm aici atunci când au venit din străduţă. Au întrebat de piraţi abia când l-au văzut la fereastră pe domnul Manant. Cu ce scop au venit încoace?

— Trec adesea pe aici şi întreabă dacă s-a petrecut ceva nou. Îi socotim doar ca ajutoarele noastre cele mai preţioase în lupta împotriva Iui Haridell. Vizita lor a fost cu totul întâmplătoare.

— Bine, să te cred. Nu strică totuşi să cercetăm încăperea, ca să vedem dacă nu cumva au ascuns într-unsa vreo surpriză neplăcută pentru noi.

Poliţiştii se puseră pe lucru dar în cele din urmă trebui să ne mulţumim cu constatarea că galbenii nu veniseră cu gând rău.

Intrarăm repede în celulele noastre când auzirăm nişte paşi greoi în fata intrării închisorii. După câteva minute uşa celulei noastre se deschise şi colonelul Barrington intră. Chipul său de obicei prietenos era acum foarte serios şi ochii îi scăpărau.

— Domnilor, zise el cu glas energic – moartea bietului băiat trebuie răzbunată, aţi observat vreo mişcare din partea celor doi chinezi când au trecut pe lângă malaiez?

Răspunserăm negativ. E drept că atenţia noastră fusese mai mult îndreptată asupra chipului cum va porni băiatul în urmărire. Dar nici la el n-am observat vreo mişcare, vreo tresărire atunci când l-a lovit săgeata aducătoare de moarte.

— Sergentul Preston mi-a povestit totul, domnilor, urmă colonelul.

— Poliţistul care a examinat cu atenţiune pământul afară s-a înapoiat fără nici un rezultat. Dac-ar fi fost vorba de o săgeată, nu se putea să n-o găsească.

— Aşa dar uciderea băiatului s-a făcut pe altă cale. Şi asta a putut veni numai din dugheana frizerului. Voi dispune arestarea prietenului Tsao şi percheziţionarea amănunţită a casei sale. Voi aştepta însă până mâine cu treaba asta. Poate mai pun mâna pe câţiva clienţi pe care să-i iau în de-aproape cercetare.

— Presupuneţi că eventualul făptaş se va întoarce până atunci?

— Da, nădăjduiesc mult că aşa va fi. Să ne-ntoarcem acum la chestia noastră, domnilor. Peste două ceasuri se înnoptează. Atunci primejdia va fi mare pentru noi, căci în momentul de fată au şi ieşit gazetele cu informaţia pe care am dat-o. În două ceasuri banda poate pune multe la cale. Vă sfătuiesc deci să aveţi pregătite măştile împotriva gazelor şi pistoalele. Afara de asta nu trebuie să rămâneţi în celule, ci în cancelarie, căci dacă se va produce atentatul, va ţinti în primul rând celulele.

— Ei, ce e scandalul ăla?

Colonelul sări în sus ca un resort şi ieşi pe coridor. O larmă sălbatică, amestecată cu hohote de râs, pătrundea din cancelarie. Barrington se făcu nevăzut şi peste câteva clipe auzirăm glasul său tunător. În cele din urmă se făcu linişte; odată se mai auzi vocea colonelului, apoi paşi greoi răsunară pe coridor şi în acelaşi timp un glas bâlbâit rostea, într-a englezească grozav de stricată – insulte nemaipomenit de urâte împotriva poliţiştilor. Celula de lângă noi fu descuiată, se auzi o bufnitură, apoi cheia se răsuci în broască.

După câteva clipe Barrington intră iarăşi la noi. Râdea, dar duse degetul la buze ţi şopti:

— Alături am vârât pe un chinez beat mort, Venise în cancelarie şi a început netam-nesam să înjure pe poliţişti. L-am închis ca să se

dezmeticească până mâine. Cu toate astea e bine să fim prevăzători, căci nu e exclus să fie o unealtă a bandei, însărcinată să vă nimicească pe dv., domnilor.

— Deşi părea să fie într-adevăr beat.

— Chinezii sunt artişti minunaţi, îşi dădu cu părerea Marian. A-i pus să fie percheziţionat cu amănunţime?

— Fireşte. Avea le el numai un cuţit, cum au toţi galbenii de pe aici. Bombe sau niscaiva otrăvuri nu s-au găsii, zise colonelul.

— N-o fi aruncat ceva când a intrat?

— Nu, se-ngrijea, doar, de lada lui.

— Ladă? Întrebarăm noi, miraţi.

— Da, ladă. Dar nu-i nici o maşină infernală într-unsa, nu vă speriaţi. Am bănuit şi eu la început aşa ceva. Nu, nu, chinezul acesta pate să fie inofensiv. E un negustor de animale pe care le vinde turiştilor. În lada lui sunt numai cunoscutele broaşte zburătoare din insulele Sunda, pe care le-a adus din Borneo sau Java. Fiecare broască îşi are o cuşcă aparte în ladă. Sunt douăzeci în total.

— Broaşte zburătoare? întrebă Marian cu interes. Ţiu mult să le văd. Poate că le cumpăr eu toată lada mâine când s-o trezi. Din câte am auzit eu există vreo treizeci de soiuri din aceste broaşte interesante. Te pomeneşti că descopăr o specie nouă!

— Las-o mai încet, nenişorule! râse colonelul. Te-a apucat deodată pasiunea de broaşte, făcându-te să uiţi de chestia noastră. Vei avea timp să le vezi mâine, dac-am mai fi în viaţă. E posibil, totuşi, să descoperi o specie nouă, căci am văzut acolo o broască cu totul deosebită de celelalte.

— Atunci, vreau s-o văd imediat, stărui Marian. Nu pot exista deosebiri atât de mari încât un profan să le observe la cea dintâi vedere. Iată de ce bănuiesc cu tot dinadinsul că e vorba de ceva suspect.

— Zău că nu mai înţeleg nimici râse Barrington. Ce ne poate face o broască?

— Nu se ştie... răspunse prietenul. Meu. Haidem, lada asta mă cam pune pe gânduri.

Părăsi repede celula urmat de ceilalţi.

În spălătorie se afla o ladă mărişoară din împletitură de bambus, având multe despărţituri mici. Fiecare compartiment avea o uşiţă cu zăbrele subţirele de tot, printre care se puteau vedea locuitorii dinăuntru: exemplare minunate de broaşte zburătoare care trăiesc în Borneo şi Java. Erau printre ele unele care măsurau până la zece centimetri lungime.

Veniseră şi camarazii din celulele vecine, iar Hasting, care studiase pe vremuri zoologia, după cum spunea el, se aplecă cu interes şi murmură:

— Specia broaştelor vâslaşe, Rhaeophorus.

Apoi tresări deodată, se aplecă cât mai mult deasupra lăzii şi arătă spre unul din animalele care stătea pitulat în ungherul din stânga.

— Asta e o specie cu totul nouă, zise el cu însufleţire. Cui aparţin broaştele?

— Unui chinez beat, răspunse Barrington. Mâine vei putea trata cu el dacă vrei să le cumperi.

— Nemaivăzut! Continuă să se minuneze Hasting. Pe ăsta trebuie să-l privesc mai de aproape.

Întinse mâna şi deschise uşiţa cuştii. Broasca, de culoare galbenă-deşchis, spre deosebire de suratele ei – sări imediat afară şi în aceeaşi clipă Marian răcni:

— Puneţi-vă măştile împotriva gazelor!

Cu o grabă neobişnuită îndepliniră porunca aceasta, căci era într-unsa atâta spaimă, încât bănuirăm imediat apropierea unei mari primejdii. Şi aşa era chiar.

Ciudata broască ce stătea pe masă în faţa noastră începu să se strângă deodată... Şi din pielea ei ieşi un fum verzui care se împrăştia repede în toată încăperea. O uşoară usturime la mâini ne dădu de înţeles că aveam de-a face cu o otravă foarte tare care ar fi avut de sigur efect mortal dacă n-am fi pus repede măştile.

Pielea broaştei stătea dezumflată şi încreţită pe masă. Prin sticlele măştilor ne uitarăm îngroziţi unul la altul. Asta era o drăcovenie cum numai un creier chinezesc putea să născocească. Cât de bine trebuie să se fi informat duşmanii noştri cu privire la noi, de vreme ce cunoşteau faptul că ne interesam de animalei Şi cu câtă şiretenie fusese pus la cale atentatul! Cui să-i bată la ochi împrejurarea că un chinez beat purta cu el o broască zburătoare? Şi coloarea neobişnuită a broaştei zburătoare trebuia să trezească interesul oricărui om care se îndeletnicea cu animalele. Prin deschiderea uşiţei tromba aceasta ciudată era zvârlită afară şi otrava grozavă se împrăştia repede.

Încet de lot dispăru culoarea verzuie a aerului. Sergentul Preston deschise uşa şi curentul de aer trase afară norii otrăvitori. În vremea asta Marian deschise celelalte cuşti şi scoase broaştele dinăuntru. Erau moarte, ucise de otrava din trupul tovarăşei lor artificiale.

După câteva minute aerul era iarăşi limpede, Marian îşi scoase masca şi noi îi urmarăm pilda.

— Ce mai zici acum, domnule colonel? întrebă prietenul meu, zâmbind cu înţeles.

— Ptiu, drace! făcu Barrington. Cum de rabdă pământul astfel de oamenii Dar ia spune, cum de-ai observat atât de repede drăcovenia?

— Nu era deloc greu pentru un om cu experienţă ca mine. Dar ia spune, mai sunt şi alţi arestaţi aici?

Barrington păli, sergentul ne linişti însă imediat:

— Afară de ticălosul care a adus lada nu mai e nimeni în celulă.

— Slavă Domnului! Hai acum să vedem ce-i cu dumnealui.

Ca măsură de prevedere ne puserăm iarăşi măştile şi merserăm pe gang spre celula criminalului. Zăcea pe podea, chircit în chip nefiresc şi când Preston îl întoarse văzurăm în faţa noastră un cadavru grozav de schimonosit.

— Şi-a primit pedeapsa, zise Marian Acum sunt curios să văd ce urmează.

III.
ÎNCHISOAREA ÎN FLACĂRI.

CUVINTELE ACESTEA RĂSUNARĂ ÎNĂBUŞIT sub masca lui Marian. Ne făcu semn să părăsim celula şi ne înapoiarăm în cancelarie.

Barrington îşi scoase masca.

— Ce ticăloşii scrâşni el. Aşa ceva nu mi s-a întâmplat. Asia e opera celor doi chinezi, căci banda n-ar fi putut pune la cale atentatul, deoarece n-au avut timp încă să ia cunoştinţă de notiţa din ziare. Afară de bietul băiat care a murit la datorie, i-a mai urmărit şi Maha, un siamez, care în privinţa aceasta este cei mai dibaci om pe care-l avem aici. Fără îndoială că el ne va da de veste unde au dispărut cei doi... Dar ce-ai păţit, Preston?

Sergentul privise cu atenţiune spre piaţetă, prin ferestruică şi dădu din cap zicând:

— Tsao, frizerul, îşi închide dugheana. Asta nu s-a întâmplat niciodată, căci mai e un ceas până să se înnopteze şi el lucra întotdeauna şi la lumina lămpii. Bănuiesc că vrea să fugă.

Colonelul îl dădu pe sergent la o parte şi privi peste drum.

— Aşa e, mormăi el – văd că trage chiar obloanele de fier pe care şi le-a instalat de curând. Ce-ar fi să-l arestez imediat?

— Nu putem dovedi nimic împotriva lui, zise Preston.

— Asta e nenorocirea, răspunse înciudat colonelul. Ştiu bine că e un ticălos fără pereche, amestecat în multe crime. De sigur c-a luat parte şi la uciderea bietului malaiez. Cu toate astea nu mă pot atinge de el. A! Uite că a dispărut.

— Acum e prea târziu. Dacă nu deschide ar trebui să spargem obloanele de fier şi până să facem treaba asta el e departe. De sigur că a şi aflat că atentatul cu broasca a dat greş, căci ne-a văzut la fereastră. Trebuie să ne aşteptăm în curând la vreo noua drăcovenie.

— Nu m-aş fi gândit ca duşmanii noştri să fie atât de primejdioşi, zise Marian. Omul care a adus broaştele ştia doar hotărât că-l aşteaptă moartea şi cu toate acestea nu s-a dat înlături.

— Da, da, mormăi Barrington, aproape că nu-ţi vine să crezi.

— A! Prietenul Tsao a aprins lumina în dugheana lui. Se vede bine prin gaura din oblon... Uite, acum a acoperit gaura. Hm... mă bat cu gândul să încercuiesc toată clădirea. Îmi lipseşte însă dovada... dovada. Totuşi.

— A! Uite că vâră un tub lung prin deschizătură... Ce-o fi vrând să facă? E îndreptat exact asupra uşii închisorii. Ah! Şi acum se face întuneric!

Noaptea se lăsă brusc, ca la Tropice, Barrington se dădu îndărăt de la fereastră. Clătină capul şi-l privi întrebător pe Marian.

— Ce-o fi având de gând cu tubul? Dac-ar fi fost mai gros aş fi zis că vrea să tragă cu tunul. Dar aşa?

— E o nouă crimă, sări Marian deodată – căci altminteri n-ar fi îndreptat tubul asupra uşii. Sunt de părere să părăsim imediat închisoarea.

— Numai de n-ar fi prea târziu. A! Uite c-a şi început!

Se auzi o izbitură slabă în uşa de afară. Coridorul întări zgomotul.

— Se părea că cineva ar fi lovit cu putere, cu podul palmei, în fierul uşii. Chestia se repetă de două ori. Marian deschise repede uşa şi ieşi pe coridor. Ne luarăm după el şi privirăm cu teamă Ia uşa de intrare. Ce-o fi azvârlit chinezul într-unsa?

Din nou se auzi lovitura, Marian făcu un pas înainte, dar se dădu repede îndărăt, căci afară, în fata uşii, părea să se fi dezlănţuit furiile iadului. O văpaie albă ţâşni ca din senin, luminând prin crăpăturile uşii. Şi prin ferestrele încăperii văzurăm că toată piaţeta era învăluită în lumina albă. În acelaşi timp, prin crăpăturile uşii pătrunse un fum gălbui şi se împrăştia încetişor pe gang..

— Măştile! strigă Marian. Trebuie să ieşim pe o fereastră din dos. Aduceţi unelte să tăiem zăbrelele!

Îşi puse imediat masca şi noi îi urmarăm pilda. În vreme ce sergentul cu doi poliţişti dădură buzna în cancelarie, noi pornirăm pe gang, spre ultima celulă. Auzeam mereu izbiturile în uşa de fier şi de fiecare dată văpaia de afară fulgera tot mai stăruitor, închizându-ne singura ieşire. Nu mai putea trece mult şi uşa va fi distrusă de focul care va cuprinde apoi întreaga clădire.

Sirenele de alarmă răsunară prelung. Pompierii vor veni curând dar era îndoielnic ca vor putea stinge cu apă focul acesta. Mai mult ca sigur că chinezii, măiestrii neîntrecuţi în tehnica focului, au fabricat o compoziţie pe care apa o făcea să se întindă şi mai mult, ba poate chiar s-o facă să explodeze.

Marian deschise ultima celulă şi intră înăuntru. Dar imediat dădu din cap. Fereastra răspundea în piaţă şi era viu luminată. Nu. Trebuia să ne arătăm în dosul zăbrelelor căci atunci chinezii vor zvârli imediat o bombă incendiatoare în fereastră. Ne împinse înapoi pe coridor şi

atunci văzurăm lucind văpaia albă şi din prima celulă, care se afla lângă uşa de intrare, iar prin crăpături pătrundea fumul galben în trâmbe groase. Misteriosul Tsao, ascuns îndărătul obloanelor de fier, azvârlea acum focul în celule, ca să distrugă cât mai repede clădirea. În clipa următoare văpaia răzbi din cancelarie şi Preston, care tocmai părăsise încăperea cu cei doi poliţişti, nu mai avu timp să închidă uşa şi peste prag se revărsă în coridor un lichid arzător.

Barrington deschise cu furie uşa unei celule a cărei fereastră dădea spre partea opusă piaţetei. Fereastra era întunecată, totuşi din instinct nu ne apropiarăm încă de ea, căci se putea ca duşmanul să stea la pândă afară în întuneric şi să ne zvârle în faţă focul omorâtor, de îndată ce ne-ar zări. Căci cercul poliţiştilor care înconjurau clădirea la distanţă mare, primiseră ordinul să lase pe oricine să pătrundă, dar să nu-i dea drumul înapoi.

Atunci răsunară din celulă câteva fluierături. Cu toată primejdia ce o constituia fumul galben, Barrington îşi dăduse puţin la o parte masca, spre a cere ajutor cu ţignalul său de alarmă. Se auzi imediat răspunsul şi după câteva clipe o lumină vie se abătu asupra ferestrei. În acelaşi timp detunară două împuşcături, urmate de ţipete puternice sub fereastră. Aşa dar duşmanii se gândiseră la toate şi am fi fost pierduţi dacă o bănuială nu ne-ar fi oprit de a ieşi pe fereastră.

Sergentul înaintă acum şi începu să lucreze cu dalta şi ciocanul la gratiile groase. Dură cam mult până izbuti să rupă fierul şi în vremea asta văpaia creştea îndărătul nostru. În cele din urmă loviturile ciudate din uşă încetară şi în acelaşi timp răsunară în noapte goarnele pompierilor.

Poliţiştii de afară văzură situaţia noastră primejdioasă, câţiva se îndepărtară repede şi reveniră după câtva timp cu doi pompieri care începură să spargă cu cazmalele zidul în care erau înfipte gratiile. După aceea îndreptară asupra focului furtunurile cu apă.

Dar, precum ne aşteptam, apa avu un efect contrar. Văpaia se întinse ameninţător şi în acelaşi timp se înălţă un perete de aburi care învăluiră toată clădirea pătrunzând în coridoare şi celule. Cei doi pompieri din faţa ferestrei noastre se dădură înapoi, dar după câtva timp se întoarseră prevăzuţi cu măşti împotriva gazelor şi continuară treaba. Focul înainta cu furie în urma noastră. Jumătate din gang era cuprins de marea de flăcări care se întindea mereu. Şuierături stridente răsunară deodată, ţâşniturile de apă încetară şi atunci înţeleserăm că pompierii începuseră să se folosească de aparatele care zvârleau materie spumoasă, care se întrebuinţează de obicei la incendiile provocate de benzină. Dar nici cu mijlocul acesta focul nu putea fi înăbuşit, dimpotrivă, mai rău, îl aţâţară, chinezii născociseră o compoziţie care n-avea leac.

Aerul din celulă devenise tot mai fierbinte. Preston muncea ca un

turbat. Renunţase să taie gratiile şi căuta şi el să dărâme zidul. Deodată lăsă braţele în jos istovit şi îi luă locul Pongo al nostru. Uriaşul puse mâna pe daltă şi ciocan şi se apucă de treabă.

Cei doi pompieri din fata ferestrei se opriră din lucru când bucăţile de piatră începură să zboare deasupra lor. Cu fiecare lovitură Pongo sfărâma bucăţi mari din piatra tare ca fierul, aşa că în curând capetele de jos ale zăbrelelor erau libere. Făcu un semn pompierilor să stea liniştiţi, apucă cu pumnii drugii de fier şi-i împinse cu toată puterea în afară. Strigăte de uimire se auziră din stradă când uriaşul smulse din zid gratiile şi le zvârli jos.

Imediat sări în stradă şi noi îl ajutarăm pe colonelul bondoc să treacă şi el prin deschizătura îngustă. Urmară Roer, poliţiştii, sergentul, Manant, Hasting, eu şi cel din urmă Marian. În clipa când sări jos, în celulă ţâşni văpaia albă. Focul misterios distrusese uşa, pătrunzând înăuntru.

Poliţiştii ne înconjurară repede şi ne duseră la adăpost în clădirile învecinate. Într-o străduţă strâmtă şi întunecoasă ne oprirăm şi cercetarăm cu atenţiune ferestrele din apropiere.

— Prin multe trece omul alături de dv., gâfâi colonelul. Acum vom lua în primire cuibul prietenului Tsao... Dădu câteva ţignale, poliţiştii alergară din toate părţile şi se împrăştiară repede, ascultând de ordinele prefectului lor. În câteva clipe tot blocul din jurul frizeriei fu încercuit, două granate de mână fură zvârlite în oblonul din care ieşea tubul aducător de moarte şi odată cu coloana de foc ce se înălţă, oblonul căzu la pământ cu zgomot. Lanterne orbitoare luminară dugheana. Pe un fotoliu de frizerie zăcea legat şi cu căluş în gură... Tsao. Colonelul rămase înmărmurit o clipă, apoi făcu un semn unui poliţist şi chinezul fu dezlegat.

— Cine te-a adus în halul asta? întreba Barrington.

— Nu ştiu, domnule! se tângui galbenul, tremurând ca varga. Am fost culcat la pământ.

Şi arătă cu mâna un cucui de sub coada ce o purta pe cap.

Colonelul privi îngândurat umflătura. Lovitura trebuie să fi fost foarte puternică şi nu era de mirare că chinezul abia se putea ţine pe picioare.

— N-ai lăsat tu obloanele la uşă? răcni apoi prefectul, înfuriat.

— De ce-ai făcut asta mai devreme ca de obicei?

Tsao privi năuc la colonel, dădu apoi din cop, duse mâna la cucui schimonosindu-se de durere şi gemu:

— Stăpâne, am fost doborât când era încă lumină.

— Preston! tună colonelul, ai văzut doar şi tu când a lăsat obloanele?

— Da, cel puţin mi s-a părut, că el a fost.

— Ţi... s-a... părut... repetă colonelul, lungind cuvintele.

— Hm... Da, da, nu e exclus ca un alt chinez să-i fi luat locul. Galbenii cam seamănă unul cu altul. Ei, dragă Tsao, după cât se vede ai duşmani, de aceea te voia lua sub ocrotirea mea.

La un semn al său doi poliţişti îl luară în primire şi-l duseră de acolo. Privirăm de aproape tubul din care fusese zvârlit focul distrugător. Din cauza exploziei granatelor de mâni el se îndoise, dar puturăm constata totuşi că gloanţele incendiatoare fuseseră aruncate printr-un arc, aşa dar fără nici un zgomot.

Percheziţionarăm cu atenţiune dugheana, căutând o ieşire secretă, dar chiar poliţiştii experimentaţi, care cunoşteau şiretlicurile chinezilor, nu putură descoperi nimic. Singura posibilitate era ca ticăloşit să fi părăsit frizeria prin intrarea alăturată şi să fi izbutit să se furişeze prin cercul poliţiştilor. Poate chiar în clipa când Barrington fluierase, adunându-şi trupele.

Colonelul îşi aţinti deodată privirea asupra unui siamez slăbănog care se ivise îndărătul uşii dughenei şi se repezi spre dânsul.

— Maha, strigi el, iritat – cum de-ai ajuns aici? Cum de-ai găsit în locul acesta?

Chipul inteligent şi energic al tânărului siamez rămase nemişcat când răspunse:

— Tuan. Am auzit glasul tău pe când mă aflam încă departe. Maha luat după el şi te-am găsit.

— Hm... făcu Barrington şi-l privi bănuitor. Ei, da, am strigat niţeluş cam tare. Dar ia s-auzim ce-ai de raportat!

— I-am urmărit pe cei doi chinezi, Tuan. Se află acum în odaia dosnică lui Kulang cu un alb bărbos.

Ne privirăm încremeniţi. Nu cumva albul acesta o fi Larrin sau Haridell? Asta ar fi o captură bună. Dar informaţia dată de siamez şi fie întemeiată şi mai ales sinceră?

O privire în ochii cinstiţi al tânărului ne alungă pe dată îndoiala. Omul acesta n-ar fi fost în stare să mintă.

Frecându-şi mâinile, Barrington veni spre noi:

— Kulang ăla are o tavernă de opiu pe lângă Grădina botanică. De mult l-am trecut pe lista neagră dar n-am putut dovedi nimic împotriva lui şi adeseori ne-a dat de veste când se aflau la el criminali pe care îi căutam. E drept că numai europeni; pe compatrioţi de-ai lui nu i-a trădat încă niciodată. Locuieşte într-o vilă şi tot ce putem face acum e s-o încercuim în toată regula şi să pătrundem înăuntru. Ce-o să mai mă bucur când vom pune mâna pe onorabilul domn Larrin!

— Nu credeţi şi dv. că Kulang are acolo şi ieşiri tăinuite? întrebă Marian.

— Nu, răspunse colonelul – căci casa lui e complet izolată intre două şosele largi. Dac-ar fi în port s-ar schimba lucrurile. Când toate acestea voi pune două rânduri de poliţişti la distante mari între ele.

Preston, du d-ta oamenii într-acolo, fără să bată la ochi! Peste un sfert de ceas venim şi noi şi intrăm în casă în mod oficial. Dăm buzna în odaia din dos şi cei doi chinezi împreună cu europeanul bărbos se vor trezi în faţa revolverelor mele.

Colonelul părea să fie acum de-o veselie uimitoare.

— Maha, se adresă el siamezului – capeţi o gratificase dacă punem mâna pe păsările acestea. Cred că nu te-au zărit?

Un surâs flutură pe chipul siamezului.

— Tuan, nici tigrul nu observă când mă iau eu după el. Chinezii nu m-au văzut şi nu m-au auzit.

— Ai dreptate, altminteri al fi împărtăşit şi tu soarta bietului Kaho, camaradul tău care a fost ucis.

Chipul lui Maha se schimonosi de furie grozava.

— Dar imediat îşi recăpătă expresia liniştită, mândră. În schimb, glasul său era cu totul altul când se rugă:

— Tuan, ia-mă şi pe mine. Cel doi chinezi nu trebuie să-ţi scape.

— Bine, încuviinţă colonelul.

— Dar să te ţii de Pongo. Veţi forma un fel de rezervă. Veţi pleca cu a doua maşină, care va sosi puţin timp după noi la tavernă. Domnul Roer şi domnul Manant vor trebui să vie şi ei cu a doua maşină, pentru ca surpriza lui Larrin să fie cu atât mai mare. Primul interogatoriu îi vom lua chiar acolo pe loc; poate că luându-l prin surprindere Larrin va spune mai mult decât ar vrea el să spuie.

— Numai de l-am prinde! glumi Marian.

— Să n-ai grijă, îl prindem noi, domnule Farrow. A! uite că şi vin cele două maşini. Urcaţi, domnitori Ne-am înţeles: a doua maşină porneşte după cinci minute.

IV.
ÎN TAVERNA DE OPIU.

ÎN PRIMA MAŞINA luară loc Barrington, Marian, Hasting şi eu, în a doua, Manant, Pongo şi Maha. Trecurăm prin port şi prin centrul comercial şi ajunserăm pe şoseaua largă cure ducea spre cartierul vilelor europene. Cu puţin înainte de grădina botanică, şoseaua se desparte şi acolo se afla taverna de opiu a chinezului. Această grădină botanică nu e altceva decât o bucată de junglă, care fusese lăsată acolo când cu lărgirea oraşului. E întretăiată de câteva străzi şi la început e un teren de joc pentru copii, pe care odraslele europenilor se zbenguiesc în voie atunci când apune soarele.

La vreo sută de metri de grădina botanică, maşina noastră opri în fata unei vile în stil european.

— Aici locuieşte Kulang, ne lămuri colonelul, coborând. Ia spune, domnule Farrow, unde ar putea fi aici ieşiri secrete? Cele dintâi case se află la vreo sută de metri depărtare; la dreapta şi la stânga sunt şoselele pentru automobile. Aşa că nu îi vezi pe oamenii mei? Cu toate astea stau în şiruri duble şi vor fi la faţa locului îndată ce voi fluiera. Haidem repede, eu o iau înainte.

— Un moment, te rog! făcu Marian. Bucata asta de junglă mă interesează foarte mult. D-ta n-o socoţi deloc suspectă, pentru că e grădina botanică a oraşului Singapore, dar eu cred că se ascund unele taine în ea. Vila lui Kulang e prea apropiată pentru ca el să nu fi pus nişte tuburi ascunse care sfârşesc acolo.

— Asta în cazul când e într-adevăr în legături cu banda căutată de noi. De vreme ce oamenii d-voastră au înconjurat vila, noi putem să cercetăm grădina.

— Asta ar însemna pierdere de vreme, iar de găsit tot nu putem găsi nimic acum pe întuneric, obiectă prefectul. Şi în timpul acesta cei doi chinezi şi bărbosul şi-ar putea lua tălpăşiţa.

— Cum au să treacă prin lanţul format de poliţişti dv.? întrebă Marian. Eu zic că putem da în toată liniştea o raită prin grădina botanică.

Barrington n-avea astâmpăr de enervare. Nici noi nu pricepeam dorinţa aceasta ciudată a prietenului meu. Care ne-ar fi făcut să pierdem vremea fără folos. Tocmai când vroiam să-mi spun şi eu părerea. Marian zise cu hotărâre:

— Bine, domnule Barrington, mergeţi d-voastră în vila lui Kulang. Eu voi da o raită prin pădure, la nevoie chiar singur de tot. Vom vedea apoi dacă n-am avut dreptate.

Vorbise cu atâta seriozitate, încât colonelul, după ce bombăni morocănos ceva răspunse:

— Fie, domnule Farrow, putem face la repezeală plimbarea asta.

— Hawkins, se adresă şoferului – când va sosi cealaltă maşină, să le spui domnilor să aştepte aici. Să pornim, deci. Cu toate că nu văd rostul acestui lucru.

— Chiar dacă va fi fără folos, vom fi cel puţin liniştiţi că ne-am făcut datoria. Am putea lua cu noi şi câţiva oameni din poliţiştii d-voastră, ca să cercetăm cu amănunţime grădina.

— Fie şi aşa. Trebuie să-ţi spun, însă, domnule Farrow, că în vremea din urmă se cum petrec lucruri necurate în grădina botanică. Câţiva poliţişti care îşi făceau rondul pe acolo au dispărut fără urmă. Am întreprins razii serioase, dar fără nici un rezultat Şi deoarece oamenii au dispărut numai noaptea, trebuie să fim cu băgare de seamă.

— Ei vezi, domnule Barrington, ce dovadă mai bună vrei pentru presupunerea mea de a fi prin grădină ieşiri de ganguri secrete.

Poliţiştii, care au făcut, probabil întâmplător, vreo descoperire importantă, au fost ucişi, puţ şi simplu şi transportaţi în gang. Aţi fi putut căuta mult şi bine. Intrările acestor ganguri secrete trebuie să fie foarte iscusit ascunse, căci îmi închipui că raziile au fost îndeplinite cu multă atenţiune. Poate însă c-avem noroc de data aceasta şi dăm peste vreun membru al bandei pe când iese sau intră în gangul secret.

— Ăsta ar fi într-adevăr un mare noroc, mormăi Barrington. În orice caz, să nu ne depărtăm prea mult unul de altul, pentru ca acela care va fi atacat să poată căpăta ajutor. Aşa, acum am ajuns la marginea grădinii. Aici stau sentinele la distanţă de zece metri unul de altul. Şi cu douăzeci de metri mai adânc e al doilea cerc.

— Atunci ne vom despărţi abia când vom fi trecut de acesta, propuse Marian. Suntem patru oameni şi dacă mai luăm şase poliţişti, vom putea străbate jungla într-un lanţ destul de larg. Fireşte că va trebui să ţinem revolverele pregătite şi să ne folosim fără cruţare de ele de îndată ce se va arăta ceva suspect.

— Bine, mormăi colonelul. Am ajuns şi la al doilea lanţ, vom aduna oamenii de care avem nevoie.

Curând furăm înconjuraţi de şase poliţişti vânjoşi, cărora prefectul le dădu ordinele trebuincioase. Luarăm hotărârea să rămânem la distanţă de vreo douăzeci de metri unul de altul. Fiecare trebuia să înainteze cât mai pe nesimţite şi să fie atent la orice zgomot suspect.

Ne despărţirăm şi la un ţignal dat de Marian, pornirăm. La dreapta mea mergea Marian, la stânga Hasting.

Străbătuserăm jumătate din parc şi tocmai ne întrebam dacă întreprinderea la care pornisem nu era fără rost, când din dreapta detună o împuşcătură, urmată de un ţipăt. După sunetul care se auzise, deduserăm că trebuia să fi fost poliţistul cel mai îndepărtat.

Imediat dădurăm buzna într-acolo şi ajunserăm într-un luminiş mic scăldat în razele lunii şi de jur-împrejurul căruia erau tufe dese.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Barrington. Cine a tras?

— Lionel, care mergea la dreapta mea, răspunse un poliţist.

— Ei, Lionel, unde eşti? strigă prefectul, de poliţie.

Nimeni nu răspunse şi deodată primul poliţist exclamă:

— Lionel a dispărut. El a tras, cunosc sunetul armei sale. Îmi spuneam că a nimerit un duşman, dar acum ştiu că el a scos ţipătul de moarte. Domnule colonel, acesta e al optulea camarad pe care-l pierdem în blestematul asta de parc.

— Ştiu, Gibson, zise Barrington, cu ciuda. Acum înţeleg unde s-au întâmplat crimele. Căci ceilalţi şapte şi-au făcut rondul trecând tot prin luminişul acesta. Cel puţin aşa li s-a spus să procedeze. Trebuie să cercetăm cu amănunţim? Tufişurile.

— Stai niţel, zise Marian, n-are nici un rost să cercetăm la întâmplare. Scoateţi lămpile şi luminaţi spre pământ. Trebuie să găsim

urme.

Zece lanterne îşi îndreptară lumina în jos.

— Uite aici glonţul care a fost tras, zise Marian. Şi astea două dungi sunt de sigur urmele călcâielor... Lionel trebuie să fi fost apucat pe la spate şi târât prin luminiş. A mai avut timp să tragă un glonţ, ceea ce înseamnă că întâi l-au culcat la pământ. Dar nu pot descoperi nici o urmă a vreunui străin. Aici e dâra lăsată de Lionel, care venise din spre stânga. În locul acesta a fost atacat, a tras şi a fost târât apoi spre dreapta, aşa dar, trebuie să cercetăm tufişul de colo. A! acum îmi pot lămuri cum stau lucrurile. Aici a stat duşmanul, asta se vede după pământul bătătorit. De sigur că a aruncat din spate un laţ asupra nenorocitului, l-a tras apoi spre el şi l-a târât în tufiş.

— Fir-ar sa fi... scrâşni Barrington. Atunci e tot „omul cu laţul”, care îşi face meseria pe aici. Înainte, trebuie să punem mâna pe ticălos!

Marian desfăcu ramurile tufei şi ne făcu semn să fim liniştiţi. După câteva minute Marian ieşi îndărăt şi şopti:

— Urmele încetează brusc. Aşa dar, trebui sa existe vreo trapă acolo, pe care eu n-o pot descoperi însă. Vreţi să mergem cu toţii să cercetăm pământul cu atenţiune, sau sa facem mai întâi o vizită domnului Kulang?

— Eu sunt de părere să ne luăm după urma asta, domnule Farrow, zise prefectul. Poate ca „omul cu laţul” e în legătură cu banda, deşi înainte vreme lucra întotdeauna singur. Şi-a dobândit porecla de pe urma faptului că se pricepea de minune să arunce laţul asupra victimei, apoi s-o jefuiască. Într-o bună zi, poliţiştii englezi i-au dat de urmă în vizuina lui şi l-au arestat. Acum o jumătate de an a fost spânzurat.

— Atunci, cum de se află iarăşi, aici, domnule prefect? întrebai eu peste măsură de mirat.

— Nu-i nimic extraordinar în faptul acesta, răspunse colonelul, calm.

— D-ta îi cunoşti prea puţin pe chinezi. „Omul cu laţul” şi-o fi cumpărat un înlocuitor care a fost spânzurat în locul lui. Asta s-a mai întâmplat, şi nu numai odată.

— A fost doar în temniţa engleză şi acolo sa fi fost cu neputinţă schimbul acesta, mai obiectai eu.

— Ba e foarte cu putinţă. Acum îmi aduc aminte că un gardian al acestei temniţe, care avea în paza lui pe „omul cu laţul”, a fost uns în cartierul chinezesc. Fireşte că făptaşul n-a fost prins. Pun rămăşag că gardianul acesta a fost mituit atunci, căci „omul cu laţul” avea de sigur partizani care au plătit bine pentru ca să-l poată elibera. Poate ca gardianul a vrut să stoarcă mai mulţi bani şi atunci l-au ucis. Acum îmi pot lămuri şi dispariţia câtorva negustori bogaţi în ultimele luni.

„Omul cu laţul” şi-a reluat activitatea aici, asta-i tot.

— De necrezut! făcui eu.

— Ehe! râse Barrington. Să fii d-ta numai o jumătate de an prefect de poliţie în Singapore şi ţi-ai schimba părerea. Cred că nici bătrânul Ben Akiba n-ar mai spune atunci „nimic nou sub soare”.

— Dar să pornim; trebuie să găsim ascunzătoarea acestui ucigaş. Poate c-avem noroc şi descoperim gangul care duce la vila lui Kulang.

— Gibson, las-o mai încet, trebuie să mergem împreună şi în linişte. A... Dumnezeule!

Tânărul poliţist, prieten probabil cu cel dispărut, îşi făcuse loc în tufiş. Deodată scoase un ţipăt gâlgâitor, se clătină pe spate, smulse însă cu ultima rămăşiţă de energie revolverul de la brâu şi slobozi un glonţ de-a curmezişul în tufiş. Acestei împuşcături îi urmă un ţipăt pe jumătate înăbuşit. Gibson se prăbuşi însă şi când luminile lanternelor noastre căzură asupra lui, văzurăm cu groază că avea înfipt un cuţit lung în beregată. Murise.

Câteva clipe ramaserăm înmărmuriţi, în preajma cadavrului, apoi colonelul zise cu glas turburat:

— Acesta e al nouălea viteaz pe care-l pierd aici. Înainte, domnilor, „omul cu laţul” trebuie să-şi primească pedeapsa, chiar dacă va fi să-mi dau viaţa.

Cu furie desfăcu crengile.

— Noi îndreptarăm îndată lumina lanternelor spre spărtură şi tresăririm fără voie. În mijlocul tufişului se găsea un chepeng lat, acoperit cu pământ şi cu ierburi: intrarea spre ascunzătoarea ucigaşul. Şi ceea ce împiedica închiderea acestui capac era... un braţ omenesc, care ieşea afară de la cot. Degetele lungi şi uscate ale mânii se mişcau încet, ca picioarele unui păiajen. Mâneca unui veştmânt de mătase se suflecase şi pe pielea braţului se vedea un tatuaj ciudat, albastru.

— Asta e „omul cu laţul”, scrâşni Barrington.

— Îl recunosc după semnul de pe braţ. Slavă Domnului, Gibson s-a răzbunat. Fiţi cu băgare de seamă căci primejdia n-a trecut.

Intrarăm cu toţii în desiş şi ne aşezarăm în jurul chepengului, cu armele gata de tras. Un poliţist apucă braţul criminalului şi la comanda colonelului un al doilea ridică repede capacul.

Văzurăm atunci un Chinez care gemea, ghemuit pe o scară de bambus. Fu scos afară el dus în luminiş. Veştmântu-i de mătase galbenă era plin de sânge în partea de jos. Un poliţist tăia repede haina şi atunci văzurăm că glonţul lui Gibson îi găurise stomacul.

— Şi-a căpătat pedeapsa cuvenită, scrâşni colonelul; să moară aici ca un câine! Un om va rămâne de pază, noi ceilalţi mergem sa cercetăm gangul.

Marian coborî cel dintâi scara de bambus, peste câteva clipe ne aflam cu toţii într-un tufiş scund, pe care merserăm vreo zece metri.

Ajunserăm într-o încăpere pătrată şi mărişoară care era însa pustie.

— Asta sa fie ascunzătoarea lui? întreba colonelul. Nu prea cred!

— Nu, domnule prefect, răspunse Marian. E însă un mormânt mare. Vedeţi locul acesta? Aici l-o fi îngropat pe bietul Lionel. Celelalte victime ale sale or fi şi ele îngropate aici; în felul acesta o fi putut să-şi păstreze taina atâta timp, făcând sa dispară victimele fără urmă.

— Ai dreptate, domnule Farrow, murmura Barrington. Băieţi, la lucru! Uite o sapa colo în ungher, scormoniţi pământul!

Marian avusese dreptate. Imediat ieşi la iveala trupul poliţistului care fusese gâtuit cu un lat, după cum arătau semnele ramase la gât. Apoi se descoperiră trupurile celorlalţi nenorociţi.

Părăsirăm tăcuţi încăperea fioroasa. Nici o ramificaţie nu se vedea acolo, aşadar „omul cu latul” n-avea legătură cu banda. De aceeaşi părere era şi colonelul când ajunserăm din nou în luminiş. În lipsa noastră, criminalul îşi dăduse sufletul.

— Acum sa ne înapoiem, porunci colonelul. Domnule Farrow, îţi mulţumesc ca ne-ai îndrumat sa cercetam parcul. Odată cu moartea acestui nelegiuit ni s-a mai luat o piatra de pe inima.

Peste câteva minute ajunserăm la maşina noastră. Al doilea automobil sosise şi el. Totuşi hotărâsem sa pătrundem noi patru întâi. Şi zise colonelul iar:

— Înainte, domnilor, eu voi merge în frunte!

Intrarăm într-o grădiniţă şi de acolo în vestibulul spaţios al vilei. Un chinez zâmbitor în vestmânt bogat ne ieşi în întâmpinare.

— Stăpâne, făcu el înclinându-se adânc în faţa lui Barrington. Vizita dumitale înseamnă o mare cinste pentru păcătoasa mea casa!

— Bine, bine, vulpe bătrâna, îl întrerupse colonelul râzând. N-am timp acum să-ţi ascund vorbele frumoase. Pe cine ascunzi în odaia din dos. Repede, vreau sa stau de vorba cu el.

— Sunt străini, zise galbenul, fără sa fie tulburat. Au venit pentru prima data în casa mea.

— Si i-ai dus imediat în odaia din dos?

— Aveau recomandări bune, stăpâne.

— Las ca o sa vad eu mai târziu cum stau lucrurile. Haideţi, domnilor să-l vedem mai de aproape pe european!

Colonelul trase revolverul, străbătu vestibulul şi deschise o uşiţă de lângă scara care ducea la etaj. Intrarăm într-un gang îngust care avea o singura uşa. Barrington o deschise repede şi ridica revolverul.

— Buna seara, domnilor…

Tăcu şi privi înaintea sa.

— Au şters-o, răcni el. Dar uite paharele golite pe jumătate. Kulang le-o fi dat de veste! Stai că-ţi arat eu!

Spumegând de furie paşi în odaia frumos mobilata. Îl urmarăm, dar deşi cercetam cu băgare de seama, nu descoperirăm nimic. Podeaua

aceea acoperita în întregime cu o rogojina de cocos, iar pereţii erau tapetaţi cu mătase.

Kulang intrase nesimţit în odaie şi deodată îi auzirăm glasul:

— Oh, au plecat clienţii mei?

Barrington se întoarse cu iuţeala fulgerului:

— Da, au plecat, tună el – şi tu ai fost acela care i-ai prevenit. Haide repede, arată-ne ieşirea secretă, că de nu, iţi găuresc scăfârlia cu un glonţ!

Chinezul nu mai zâmbea acum.

— Oh! Gangul secret! bâlbâi el, vădit speriat. L-au descoperit. El duce în magazia mea. Au să fure.

Îşi făcu ioc înaintea noastră, se repezi spre ungherul din stânga al încăperii şi apăsă pe un buton ascuns. O uşiţă se deschise. Kulang dădu să intre, dar Barrington îl trase înapoi:

— Nu merge aşa, drăguţule, tu vei veni în urmă. Nu vreau să-i mai previi şi de data asta.

Aprinse lampa de buzunar şi îndreptă lumina în deschizătură.

— Strâmt al dracului! Mormăi el şi-şi făcu loc cu greu.

Marian şi Hasting îl urmară, iar eu rămăsei la urmă. Adică în spatele meu mai venea Kulang, care părea să fie îngrijorat pentru mărfurile sale, căci se tot văicărea mereu.

Nu eram deloc detectivi buni, altminteri n-ar fi trebuit să-l lăsăm pe chinez să meargă în urmă. Dar deoarece colonelul însuşi orânduise aşa, nu ne-am mai gândit Ia urmări.

Merserăm orbeşte după colonel şi ajunserăm într-o încăpere mare, care era goală.

— La dracul înjură colonelul. Nu se poate, 49 trebuie să fie o ieşire aici. Ei; Kulang, unde e pivniţa ta cu mărfuri?

Dar galbenul nu răspunse şi când mă întorsei... văzui în locul din perete, unde se îmbuca scara, o placă de oţel lucitor.

— Aşa, aşa! făcu Barrington. Acum am căzut în cursă. De ce nu l-am lăsat pe Kulang să meargă înainte!

— Mângâie-te cu gândul, că ne-ar fi scăpat şi atunci, domnule colonel, zise Marian, văzând mutra necăjită a prefectului. Chinezii ăştia sunt şireţi nevoie mare şi noi nu ne putem măsura cu ei. Lasă că prietenii noştri ne-or da ei de urmă. Păcat numai că Larrin a şters-o în vremea asta.

Trecură câteva minute şi deodată auzirăm paşi uşori îndărătul plăcii de oţel, care închidea ieşirea. Apoi un murmur de glasuri, înjurături şi oricât erau de înăbuşite sunetele, recunoscurăm vocea bravului căpitan Roer.

Ţineam îndreptată lumina lămpilor noastre spre placa de oţel pe care deodată o văzurăm ridicându-se cu repeziciune şi Roer zbură în încăpere, ca împins de un resort. Placa de oţel coboară imediat la loc.

— Sus mâinile! răcni căpitanul şi îndreptă revolverele asupra noastră.

Nu ne putea recunoaşte din pricina luminii orbitoare, totuşi lăsă îndată armele în jos, când Marian zise răzând:

— Mai lasă-ne niţeluş în viaţă, dragă Roer. Mă bucur din suflet c-ai venit să ne ţii de urât în capcana asta.

— Ce măgărie! îşi dădu drumul bietul olandez. Auzi d-ta nemernicie: mă lasă să cobor scara spunându-mi că d-voastră va aflaţi aici jos, deodată mă văd în fata plăcii de oţel şi când mă întorc, o drăcie din alea coboară îndărătul meu. Apoi se ridică cealaltă placă, mă trezesc cu un ghiont zdravăn şi acum ma bucur că vă revăd sănătoşi şi teferi. Să vezi că vine îndată şi Manant împreună cu ceilalţi.

— Dar de ce v-aţi despărţit.

— Păi... vroiam să ajung cel dintâi la d-voastră... şi aşa s-a şi întâmplat. Aha! Vine nepotu-meu!

Îndărătul plăcii se auziră iar înjurături; apoi ea se ridică şi Manant zbură înăuntru.

— Ia te uită! făcu Roer. Dar de ce vii abia acuma!

— Pentru că aveam o bănuială împotriva chinezului. Şi l-am silit să coboare seara înaintea mea, se apără tânărul. A şi făcut-o, calm de tot, a aprins o lanternă şi m-a călăuzit jos. Dar deodată se făcu întuneric. Se scuză spunând că lampa lui nu funcţionează bine. Şi când am scos lampa mea... ia-l pe chinez de unde nu-i.

— Întocmai aşa mi s-a întâmplat şi mie, mormăi căpitanul. Să vezi că lucrurile se vor petrece la fel şi cu ceilalţi. Nu m-ar mira să-l văd acum pe Pongo ivindu-se.

Îndărătul plăcii de oţel se auzi iarăşi gălăgie, dar ceea ce zbură înăuntru nu era credinciosul nostru Negru, ci sergentul Preston, pe care colonelul a întrebă îndată prietenos cum Dumnezeu ajunsese aici.

Preston privi câteva timp năuc în juru-i, apoi lua ţinuta militărească şi răspunse:

— Domnul colonel mi-a ordonat să viu.

— Ce? Ţi-am ordonat eu? făcu prefectul. Ce tot îndrăgi acolo, omule?

— Un chinez veni fuga din vilă, răspunse Preston – şi vru să-mi vorbească. Apoi îmi transmise ordinul domnului colonel să-l urmez mediat. Aşa am venit acum, iată-mă!

Barrington tăcu o vreme, apoi dădu din cap şi murmuri:

— Să nu-ţi vie să crezi! Acum, eu nu mai dau două parale pe viaţa noastră.

Marian râse şi şopti:

— Domnule Barrington, eu însa mă bizui pe Pongo. Ascultă ce spun: prietenul acesta credincios ne va scoate de aici.

— Dumnezeu să te asculte... răspunsei el. Eu sunt totuşi de altă părere. Să vezi că nu va trece mult şi Pongo al d-voastră va veni să ne ţie tovărăşie. Aş pune chiar rămăşag.

— Hai s-o facem, se grăbi să zică Marian. Dar să ştii că...

Îşi rupse vorba căci deodată răsună de undeva un glas batjocoritor. Nu putură stabili de unde venea misteriosul glas. Dar îşi dădură seama imediat că era al celui mâi mare duşman al nostru, căpitanul Larrin.

— Acu, îi am adunaţi la un loc pe aceia care ne-ar putea face rău, zise el. Zău că n-aş fi crezut, d-le Farrow, că vei izbuti să evadezi de pe „Insula dracului”. Am crezut-o de abia când subalternul meu de pe insula din marea Bandei mi-a raportat cele petrecute acolo. Dar însă, îţi făgăduiesc că nu vei mai avea prilej de fugă. Vă încredinţez pe toţi câţi sunteţi aici că voi şti să vă împiedic odată pentru totdeauna să depuneţi vreo mărturie împotriva mea. Îţi exprimaseşi nădejdea, domnule Farrow, că Pongo al d-voastră v-ar putea salva. Fii însă pe pace, căci chiar dacă el ne-a scăpat, tot n-avem să ne temem de dânsul, deoarece nici un judecător nu va da crezare spuselor lui. Şi sunt încredinţat că oamenii mei vor pune curând mâna pe el, oricât ar fi de puternic.

Duşmanul nostru nevăzut făcu o pauză. Auzirăm şoapte, apoi glasul tăios răsună din nou:

— Mă iertaţi, Kulang m-a întrerupt. Mi-a dat de veste, domnule colonel, că oamenii d-tale se apropie. Fii pe pace, asta n-are ce să-mi strice, căci ştiam de mult că vila noastră e încercuită. Află însă că avem un gang secret care duce în Grădina botanică şi d-ta ştii prea bine că în jungla asta putem ieşi oricând neobservaţi de nimeni. Ca să te mângâi, îţi voi spune că această casă va fi cuprinsă de flăcări peste câteva minute. Am luat hotărârea să aruncăm în temniţa în care vă aflaţi câteva cartuşe incendiatoare, dintr-acela cu care aţi făcut cunoştinţă în vechea închisoare din port. Efectul îl cunoaşteţi. Cenuşă se va alege din trupurile d-voastre, iar prietenul Kulang va fi despăgubit de societatea de asigurare. Nu vei putea spune că n-am făurit planul cât se poate mai bine. Pe siamezul d-voastră l-au observat cei doi chinezi ai mei, care şi-au ciopârţit într-adins obrajii. Nu l-au ucis însă ca pe micul Malaiez, ci l-au călăuzit încoace, pentru ca să cădeţi în cursă d-voastră, domnilor. Şi după cum vedeţi, planul a reuşit de minune.

Larrin făcu o nouă pauză de care se folosi Marian ca să întrebe:

— Ia spune, Larrin sau Haridell, cum te-o fi chemând! De ce ne porţi o ură atât de înverşunată? Noi te-am salvat doar de la moarte când te-am găsit leşinat în cabina de pe vasul acostat într-un golf al Sumatrei. Fără ajutorul nostru ce s-ar fi ales de d-ta?

Larrin tăcu vreo câteva clipe, apoi răspunse aspru:

— Fără voi aş fi murit, dar acum trăiesc şi vreau să-mi duc viaţa

mai departe. Şi asta nu e cu putinţă atâta vreme cât voi nu veţi fi morţi. Vreau să vă istorisesc totuşi ceva, înainte ca prietenul meu Kulang să azvârle focul în temniţa voastră. Fratele meu vitreg Haridell şi cu mine, suntem una şi aceeaşi persoană. Când nu purtam barba falsă mă numeam Larrin. Eu sunt căpetenia bandei de piraţi care cutreieră apele acestea de un timp încoace. De câte ori puneam mâna pe un vas pe care-l jefuiam, reţineam întotdeauna pe unul sau doi oameni din echipaj şi când ne întâlneam cu un vapor francez îi dădeam drept membri ai bandei de piraţi Şi jurământul meu de francez avea mai multă trecere în faţa autorităţilor, decât toate tânguielile nevinovaţilor. Ori sunt mulţi dintr-aceştia în coloniile franceze.

Făcu iar o pauză şi Barrington strigă:

— Eşti un diavol cu chip de om!

Haridell râse.

— Zi-mi cum vrei. Ea cred că am procedat cum trebuie. Da, mulţi oameni fără vină au fost condamnaţi. În biroul meu sub firma „Thackeray Brothers”, pe care-l cunoşti, de stejar, se aftă în masa mea de scris însemnarea exacta oamenilor care au fost condamnaţi pe temeiul jurământului meu. Dar nu veţi găsi aceasta, căci în cărând veţi fi la strămoşii voştri din cer.

— „Thackeray Brothers”, pai asta-i o firmă veche de tot răcni colonelul.

— Da, rase criminalul – dar a fost cumpărată de mine acum vreo zece luni. E, doar tare importantă. Ascultă mai departe: cei doi chinezi sunt cei mai buni subalterni ai mei. Şi-au făcut rănile acelea grozave numai ca să capete încrederea poliţiei cu povestirile lor. Şi au izbândit. Kulang este cel mai bun tovarăş al nostru aici pe uscat. Nici nu bănuiţi cine vine în localul acesta şi cine îşi trădează cele mai mari secrete în fumul beţia de opiu sau alcool. Astfel suntem veşnic informaţi care vapor ajunge sa fie acostat. Ha, ha! Şi multă vreme ne vom mai face meseria, căci din voi nu se vor mai găsi poate decât nişte oase calcinate.

Tăcu iarăşi şi se auziră şoapte, după oare răsună din nou glasul ticălosului:

— Trebuie să sfârşim, domnilor, căci trupele d-voastră sunt nerăbdătoare. Aşadar, încă o data: eu sunt căpitanul Larrin şi Haridell în acelaşi timp; sunt căpetenia temutei bande de piraţi, eu am trimis mulţi nevinovaţi pe „Insula dracului”, acum în urmă pe dl. Farrow cu camarazii săi Hasting, Bertram şi negrul Pongo. Mai notează că chinezul care se află lângă mine va zvârli acum foc spre temniţa voastră şi în scurt timp toată casa va fi mistuită de flăcări. Iar eu, domnilor, voi continua să trăiesc şi mai târziu, mă voi lăsa odihnei, după ce voi fi pus deoparte mai mult decât îmi trebuie. Ha, ha!

Un hohot batjocoritor încheie discursul acestui monstru cu chip de om; dar era ultimul lui hohot pe acest pământ. Căci, deodată se auziră două strigăte de moarte, apoi... răsună un glas de înger pentru noi, glasul credinciosului nostru Pongo:

— Massers fie liniştit, va fi liber în curând. Massers răi va fi bun acum.

Răsuflarăm uşuraţi. Colonelul Barrington oftă:

— Ştii d-ta, domnule Farrow, zise el cu glas scăzut – acum aţi dobândit certificatul nostru şi vă puteţi arăta cu capul sus în faţa întregii lumi. Iar noi am scăpat de o adevărată pacoste. Pe Pongo al d-voastră vreau să-l îmbrăţişez, oricât de urât e la înfăţişare. De ce moarte grozavă am fi avut parte, dacă n-ar fi fost el!

— Îl uiţi pe Maha al d-voastră, siamezul, zise Marian. Are şi el, de sigur, partea lui de merit în eliberarea noastră.

— Tăcere! Vine cineva pe scară îndărătul plăcii de oţel. Aceasta se ridică şi în lumina orbitoare a lanternelor noastre se ivi Pongo.

— Massers toţi aici? Massers sănătos? întrebă el, agitat.

Marian păşi repede spre negru şi-l strânse.

— Da, Pongo, suntem cu toţii aici, teferi.

Marian păşi spre Negru şi-i întinse mâna sus.

Urcarăm în grabă scara îngustă şi ne strânserăm cu toţii în odaia din dos a tavernei de opiu. Pe unul din divane zăcea o făptură acoperită. Barrington se apropia curios şi dădu la o parte faţa de masă aruncată deasupra ei, dar în aceeaşi clipă se dădu speriat înapoi şi murmură:

— Groaznic!

— Tuan, zise Maha, siamezul – aşa i-ar fost scris. Trebuia să aflăm unde te găseşti tu şi el ne-a spus-o.

Sub faţa de masă zăcea trupul lui Kulang. Căruia Maha îi smulsese mărturisirea supunându-l la chinuri groaznice.

Colonelul se cutremură de groază şi se îndreptă spre uşă.

— Unde sunt Larrin şi cei doi chinezi? mai întrebă el.

— În camera alăturată, răspunse Maha. Râzând – prietenul meu negru i-a redus la tăcere.

— Mai bine să nu-i vedem, zise colonelul – să fie duşi de-a dreptul la morgă. Pe d-voastră însă, domnilor – ni se adresă el nouă – vă felicit din adâncul sufletului. Nici o bănuială nu mai planeze asupra dumneavoastră şi dobândiţi pe deasupra mulţumirea ca prin ajutorul d-voastră mulţi nevinovaţi îşi vor recăpăta libertatea. Mă duc imediat la sediul firmei „Thackeray Brothers” şi voi căuta lista de care ne vorbea Haridell.

— Dacă îngădui, venim şi noi, propuse Marian şi la încuviinţarea colonelului, se îndreptă cel dintâi spre uşă.

V.
SPRE SIAM.

DUPĂ TRATATIVE ÎNDELUNGATE şi telegrame lungi, justiţia franceză din Saigon consimţi să elibereze un număr de întemniţaţi, condamnaţi pe baza jurămintelor falşe ale lui Larrin. Noi furăm „reabilitaţi” cei dintâi.

Într-o după-amiază şedeam comod în biroul prefectului, după ce avusesem o convorbire telefonică cu colonelul Daendels, comandantul legiunii străine olandezo-indiană din Segli. Sergentul Vaasen se întorsese cu oamenii săi şi cei doi tigri pe care îi prinsesem în ţinutul mlăştinos. Hasting se vindecase complet în vremea asta şi furăm nevoiţi să ne despărţim de simpaticul camarad.

După cum spuneam, şedeam în cabinetul de lucru al prefectului poliţiei din Singapore şi discutam cu el privitor la planurile noastre de călătorie. Vroiam să ne înapoiem în Sumatra, ca să mai încercăm să prindem rinocerul cuirasat, proiect la care trebuiserăm să renunţăm atunci prin forţa împrejurărilor.

Colonelul tocmai se pregătea să rostească un mic discurs de rămas-bun, când uşierul îţi intră în birou şi anunţă:

— E o doamna afară care doreşte sa vorbească domnului prefect. Nu vrea să plece nici în ruptul capului. Spune c-a venit în chestia Haridell.

— Las-o să intre imediat! porunci Barrington.

Apoi se întoarse spre noi:

— Fireşte că trebuie să rămâneţi aici, domnilor. Cazul acesta vă priveşte şi pe d-voastră.

Uşa se deschise şi uşierul anunţă:

— Doamna de Valentini.

O femeie înaltă şi zvelţi se apropia cu paşi uşori de masa colonelului. Faţa ei frumoasă, energică era schimonosită de durere şi ochii ei căprii erau plini de lacrimi.

— Ajută-mă, domnule Barrington, imploră ea – soţul meu a dispărut.

— Bine, bine, doamnă – răspunse colonelul, cu dispariţiile se ocupă un departament special al poliţiei noastre. Dar... uşierul mi-a spus că veniţi în chestia Haridell... Ce legătură e între una şi alta?

— Poftiţi paşaportul meu! zise femeia şi puse documentul pe masă.

— Eu sunt Ellen de Valentini, soţia legitimă a comerciantului Gabriel de Valentini.

Barrington se făcu roşu ca o fată mare şi dădu din cap..

— Ştiţi, urmă tânăra femeie – că acum trei luni soţul meu a fost condamnat la muncă silnică în Cayenne, pe temeiul mărturiei

căpitanului Haridell. Dar el a fugit în cursul transportării şi de atunci n-am mai auzit nimic de el. Sunt încredinţată însă că trăieşte ascuns pe undeva şi te rog, domnule Barrington, să-mi ajuţi să-l găsesc.

Colonelul începu să-şi scarpine de zor chelia.

— Fireşte, fireşte, stimată doamnă, zise apoi – fireşte că vă voi da concursul în toate privinţele. Dar zău că nu va fi prea uşor. Vedeţi d-voastră, de trei săptămâni toată lumea ştie că condamnaţii nevinovaţi sunt puşi în libertate. Şi… aşteptaţi o clipă…

— Începu să cerceteze o listă lungă –… da, aici… aici este trecut şi numele soţului d-voastră. Gabriel de Valentini, întocmai. A fugit din Saigon, după cum raportează autorităţile de acolo.

— Da, domnule Barrington, zise cu însufleţire tânăra femeie – a sărit de pe vapor. Şi în primele zile a făcut ce-a făcut şi mi-a scris, vestindu-mă că se află în siguranţă şi că se va întoarce în curând. De-odată însă n-am mai primit nimic de la el.

— Doar o ultimă scrisoare mi-a mai parvenit şi conţinutul ei a făcut o impresie ciudată asupra mea. Scria că despărţirea noastră va mai fi de lungă durată, dar să nu fiu îngrijorată. Acum, domnilor, nu mai e doar nici un motiv să rămâie ascuns. Trebuie să fi citit de mult informaţiile din ziare. Simt că e în mare primejdie şi de aceea vă implor, domnule prefect, să mă ajutaţi.

Colonelul se scarpină iar în cap şi ne privi atât de rugător, încât Marian se ridică şi se prezentă doamnei:

— Ah, d-voastră sunteţi domnii care au evadat de pe „Insula dracului”? Făcu ea bucuroasă, după ce mă prezentai şi eu. O! Domnilor, sunt sigură că mă puteţi ajuta. Căutaţi-l pe soţul meu!

— Îl vom căuta, stimată doamnă, răspunse Marian, serios. Dar răspundeţi-mi, vă rog, la o întrebare: unde a fost predată ultima scrisoare a soţului d-voastră?

— În Sambor, pe fluviul Mekong.

— În Sambor… murmură Marian. Asta e în drum spre Siam. Fireşte, cea mai apropiată salvare pentru un evadat. Dar cum să-l găsim acolo? Poate că trăieşte liniştit sub un nume fals şi ar fi de ajuns câteva anunţuri în ziarele locale pentru ca să aveţi imediat ştiri de la el?

— Domnule Farrow, răspunse doamna de Valentini – descrierea aventurilor d-voastră şi a sentinţei de reabilitare a apărut şi în gazetele siameze; cu toate astea soţul meu n-a dat încă nici un semn de viaţă, ajutaţi-mă, domnule Farrow!

— Fireşte că vă vom ajuta, stimată doamnă.

— Vi-l voi pune la dispoziţie pe Maha, zise colonelul… El e siamez şi îşi cunoaşte ţara.

Sună şi dădu poruncă uşierului să-l aducă pe Maha.

Peste câteva minute acesta îşi făcu apariţia şi colonelul îi se adresă imediat:

— Maha, ai prilejul să faci o faptă bună. Doamna de Valentini aci de fată, îşi caută soţul care ar fi fugit în Siam, patria ta. Vrei să-i dai o mână de ajutor pentru a-l găsi?

Maha privi pe soţia îndurerată şi se înclină adânc.

— O voi ajuta, răspunse el, simplu.

— O! Cât sunt de mulţumită că toţi vor să mă ajute, zise tânăra femeie, zâmbind printre lacrimi.

— Bine, zise colonelul. Aşa dar, Maha, ultima veste din partea domnului a venit din Sambor. De acolo trebuiesc pornite cercetările. V-aş sfătui, domnii mei, să ocoliţi Cochinchina franceză, căci domnii de la Curtea Marţială de acolo vă poartă ură, desigur şi vă vor face tot soiul de greutăţi. Plecaţi mai bine la Bangkok şi de acolo luaţi-o spre frontieră. Dacă domnul de Valentini e în Siam, nu se poate să nu-i găsiţi urma.

— Păcat că n-ai mai primit nici o veste, murmură Marian. Din cauza aceasta nu ştim nici măcar dacă e într-adevăr în Siam.

Doamna de Valentini râse, cu amărăciune.

— De la Gabriel n-am avut nici o ştire, dar am primit din Bangkok o scrisoare în care se afla o bucată de mătase curioasă. Nu ştiu cine mi-a trimis-o.

— O aveţi la dv.?

Doamna de Valentin scoase din geantă o bucată de mătase roşie, de mărimea palmei, acoperită cu broderie albă. Marian o luă şi o privi câtva timp, apoi îi întrebă pe Maha:

— Ce sa însemneze asta?

Siamezul aruncă doar o privire asupra mătasei şi tresări puternic. Chipul său atât de liniştit de obicei exprimă de date aste o spaimă adâncă. Întinse braţele, se clătină pe picioare şi gâfâi:

— Tuan, zeu rău.

— Ce? răcni Barrington. Maha, vino-ţi în fire! Ce-i cu cârpa asta?

Siamezul căută să se stăpânească şi privi la colonel, apoi izbuti să îngâne:

— Tuan, nu pot să ajut, nu pot merge în ţara mea. Zeul este împotriva noastră. Rămâneţi aici, el e grozav şi vă va prăpădi.

— Dar bine, Maha, zise colonelul, mustrător – tu eşti doar om luminat. Crezi într-adevăr că un zeu vă poate face ceva?

Dar vederea bucăţii de mătase îi făcuse pe siamez să-şi piardă cumpătul şi repeta neîncetat: „zeu rău”. Era cu neputinţă să obţinem vreo lămurire de la el refuză cu încăpăţânare să ia parte la expediţia noastră. Atât făgăduielile cât şi ameninţările nu folosim la nimic.

— Dacă nu se poate, nu se poate! zise Marian în cele din urmă. Vom porni fără el spre Siam. Acum sunt şi eu de părere, stimată doamnă, că trebuie să ne începem cercetările în Bangkok. Când aţi primit bucata de mătase?

— Acum patru săptămâni.

— Atunci, să pornim cât mai repede. Unde ne întâlnim apoi?

Doamna de Valentini îi privi uimită.

— Dar bine, domnule Farrow, vă însoţesc doar...

Zadarnic încercarăm s-o convingem să renunţe la gândul acesta, peste două zile ne îmbarcarăm pe vaporul care avea să ne ducă la Bangkok. Roer şi Manant se despărţiră şi ei de noi, ca să-şi cumpere un vas nou, aşa că ramaserăm numai cu Pongo, căci pe doamna de Valentini nu ne putem bizui. Mai târziu, însă, mă încredinţai că mă înşelasem în privinţa aceasta, căci ea se dovedi atât de vitează şi hotărâtă cum nu m-aş fi aşteptat de la o femeie.»